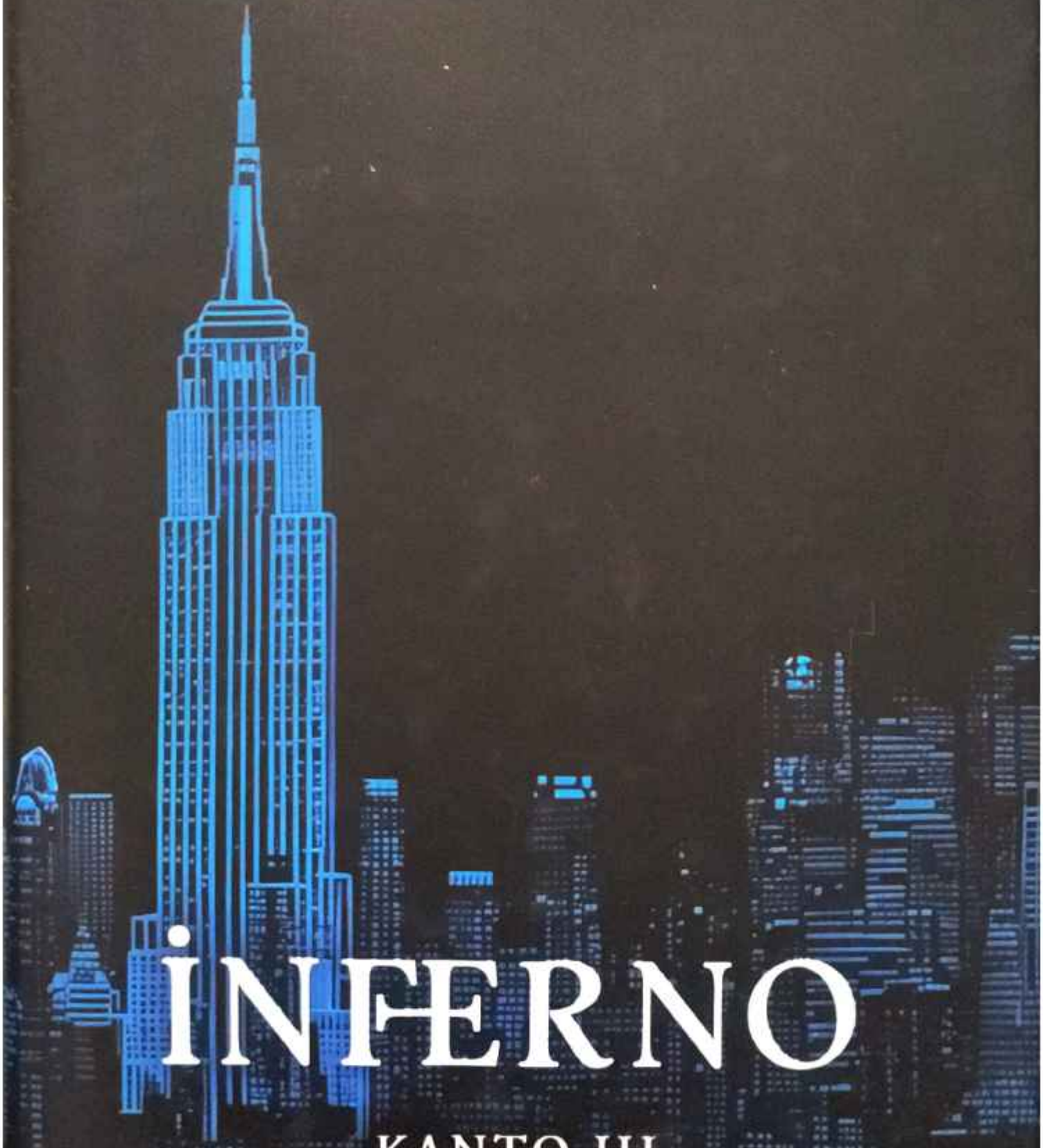
ASENA NİŞİKLİ

İNFERNO

KANTO III

PUKKA

İNFERNO III

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

İNFERNO

KANTO III

ASENA NİŞİKLİ

İNFERNO

KANTO -3-

Asena Nişikli

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak Tasarımı: zebartdesign
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Kasım 2025
ISBN: 978-625-96291-8-6
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

İNFERNO

KANTO III

ASENA NİŞİKLİ

Yazar Notu

İlahi üçlemesinin ilk çiftinin üçüncü ve final kitabına hoş geldiniz!

Bu geniş ve karanlık dünyada okuyacaklarınız distopik sayılabilecek kadar kendine özgü bir düzene sahiptir. Yazdığım kurum, kuruluş ve şirketlerin gerçeklikle ilgisi yoktur. Tamamen kurgusaldır. Bu kitaptaki karakterleri anlamak için açık görüşlü olmaya ve önyargısızlığa ihtiyaç vardır. Kalıp yargılara ve tabulara sahipseniz bu kitabı okumamanız tavsiye edilmektedir. Hikâye tamamen gri karakterlerden ve onların kendi ahlak çerçevelerindeki yaşamlardan ibarettir.

İyi okumalar dilerim.

Karanlığımızı aydınlatan insanlara...

"Küçük bir kıvılcımdan
koskoca bir alev doğar."

Dante Alighieri, İlahi Komedya

İLAHİ ÜÇLEME

Demir

Beş yıl önce

Düşüşüm sessiz oldu, kimse fark etmedi.

Cennetin bana yasaklı olduğunu anlayıp kanatlarımdan vazgeçtiğimde büründüğüm fani bedenin içinde can çekişmeye başladım. Ne çığlık attım ne de yardım istedim. İzimi bırakamadan silindim. Uçsuz bucaksız bir mesafeden aşağı ittirildim. Yere çakıldığımda düştüğüm yerden kalkamadım. Toprak yarılıp beni kabul etti. Cehennem ruhuma sızıp beni ele geçirdiğinde şeytan bana yaverlik etti. Pençelerini ruhuma sapladığında başıma da bir taç iliştiriverdi. Ve beni karanlık yolumdan geri döndürebilecek ışık, *henüz* dünyama girmedi.

Karşımdaki camdan odanın içinde biri sarışın diğeri esmer iki kadının birbirinde kaybolmasını izlemeye başladım.

Temaslar, dokunuşlar.

Yüzeysel sınırlar.

Derine inmeyen, derinin üstünde meydana gelen ufak karıncalanmalar.

Beni fark edip yanlarına gitmemi işaret ettiklerinde tebessüm ettim. Hayal kırıklığıyla süslenmiş yüzlerine baktığım kadınlara göz kırptım. İzlemek eğlenceli olsa da performans sergileyecek arzum yoktu. Kulaklarımda çınlayan müzikle Altıncı Çember'de adımlayarak etrafa göz gezdirdim. Herkesin eğlendiğinden, zevkle çevrildiğinden emin oldum. Ufak kuklalarım olarak gördüğüm müşterilerime gülümseyip Altıncı Çember'den ayrıldım.

Asansöre bindiğimde cehennemimin dibine gitmek üzere yola koyuldum.

Gömleğimin kol düğmelerini düzeltirken geçirdiğim dakikaların daha keyifli bir hale gelecek olmasının tarifsiz heyecanı içindeydim. Saniyeler

içinde asansörün altın kapıları açıldı. Bir mağarayı andıran alanda adımlayarak acı dolu çığlıkları işittim. Mahzenimdeki melodik tınılar kulaklarıma bir senfoni gibi gelirken tebessümümün genişlediğini hissettim. Anlaşılan Yalın parti için beni bekleme nezaketini göstermemişti.

Tavana asılmış, bir kum torbası misali iki yana sallanan adamı gördüm.

Yalın sağ kroşesini karın boşluğuna geçirerek adamı bir kez daha acıyla inletti. Varlığımı hissetmiş gibi geriye çekilip gözlerimizi buluşturdu. "Yorulmuş gibisin," dediğimde iç geçirmişti. Kıvırdığı gömleğinin kollarını düzeltirken sözlerimi inkâr etti. "Aksine enerjim yerine geldi."

"Bana da bıraktın mı?" diyerek yüzü kanlar içinde kalan adama baktım. "Biraz eğlence işime yarayabilir." Yalın beni süzerek tek kaşını kaldırdı. "Gayet eğlenmişe benziyorsun. Hatta bir tık sarhoş gibisin."

Gözlerimi devirdim.

Evet, normalden daha fazla içmiş ve hafif çakırkeyif olmuştum lâkin beni sarhoş etmek için bu yeterli değildi. Bünyem dayanıklı, toleransım yüksekti. Egom ise ikisinden daha beterdi, beni daima kontrolde tutardı. Acıyla inleyen adamı işaret ederek sordum. "Ne halt etti?"

"Limbus'a madde sokmuş."

Az ilerideki masaya ilerleyip üzerinde duran minik poşeti aldı ve bana doğru fırlattı. Havada yakaladığım şeffaf poşeti inceledim. İçindeki minik hapa bakarak kaşlarımı çattım. Altın rengindeki hapı daha önce hiç görmemiştim. Yarı baygın olan adama adımlarken sordum. "Satmaya mı çalışmış?"

"Büyük ihtimal. Bu ikinci kez oldu. Daha önce de birini bu hapla görmüştüm. Piyasaya yeni sürülmüş ve herkes deli gibi bu maddeyi arıyor. Öğrendiğim kadarıyla adı Altın Vuruş. Hem hap hem de sıvı hali mevcut. Fakat hap hali oldukça nadir bulunuyor, yani öyle dediler."

"Kimin malı?"

Yalın omuzlarını silkti. "Belirsiz. Sokak başı satılmadığına göre yüksek kalite olmalı. Arkasında kim var öğrenmeyi denedim ama bulamadım."

"Araz'a sormak gerek," diyerek hapı daha yakından inceledim. "O anlar böyle şeylerden."

"İstersen ararım."

Başımı sallayarak onay verdim ve az ilerimde asılı duran adama yanaşıp çenesini kavradım. Kafasını kaldırıp gözlerine baktığımda maddenin etkisinde olmadığını anladım. Yine de bayılmak üzereydi çünkü Yalın bütün hıncını çıkarmış, kendini tutmamıştı. Ne yazıktı ki bana pek bir şey kalmamıştı.

Elimdeki poşeti kaldırıp sorguladım. "Nereden aldın bunu?"

"Arkadaşım..." diye fısıldadı. "Arkadaşım verdi."

"O nereden almış?"

"Bilmiyorum."

"Daha önce böyle bir hap görmedim," dedikten sonra adamın çenesini daha sıkı kavradım. "Mekânıma madde sokabileceğini, üstüne üstlük bunu satabileceğini nereden çıkardın? Kimse sana benim cehennemimde iblislik edemeyeceğini söylemedi mi?"

"Öz... Özür... Özür dilerim."

"Kendine sakla."

Kafasını ittirdiğimde Yalın'ın sesini işittim. "Sanırım içtim ben bundan."

Tek kaşım havalanırken ona baktım. "Pardon?"

"Birlikte kullanmadık mı? İki yıl önce, sanki İbiza'daki partide bundan içmiştik."

"İbiza bende çok bölük pörçük."

Yalın gülümsedi. "Acaba neden?"

Boğuk bir kahkahayla masaya yaslandım ve az ilerimdeki adama baktım. Kan revan içindeki adamla uğraşamayacaktım çünkü elimde kalması yüksek ihtimaldi. Keyfimin kaçtığını hissettim. Oysa bu gece istediğim en son şey eğlenmemek olurdu. Zamanımı cehennemimin haz noktalarında kafayı bularak geçirmek istiyordum zira bugün doğum günümdü.

Kimsenin kutlamadığı o gün, benim festivalimdi.

Küçük poşeti açıp içindeki altın renkli hapı aldım ve direkt ağzıma atıp yuttum. Yalın bana dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. Sesini yükseltmemeye özen göstererek konuştuğunda kendini zor tuttuğunu anladım. "Patron, az önce nereden geldiği belli olmayan bir maddeyi ağzına atıp gerçekten böyle bir saçmalık yaptın mı?"

"Evet," diyerek elimdeki poşeti yere attım. "En fazla ne olabilir ki?"

"Ölebilirsin."

Omuzlarımı silkerek derin bir nefes aldım ve yaslandığım masadan ayrılıp ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirdim. "Bana uyar."

Asansöre doğru ilerlemeye başladığımda ardımdan seslenen adamı işittim. "Bunu ne yapayım?" dediğinde kastettiği şeyin tavanıma bağlı olan yabancı olduğunu biliyordum. "Araz'dan haber gelene kadar bırak sallansın. Sonrasına bakarız."

Mahzenden ayrılırken istediğim tek bir şey vardı. Yok olmak, kendimden geçmek ve zihnimdeki sesleri susturabilmek. Ne Hades ne de Demir,

ikisi de çenelerini kapasın istiyordum. Varlık içinde yokluğu görmek amacım haline gelmişti. Bir yaşımda daha hayatın neşesini hissedememiş, ruhani yanımı tatmin edememiş, layık olduğum cehennemde geçireceğim işkenceye yenilerini eklemekten öteye gidememiştim.

Aslında garipsememeliydim çünkü hak ettiğim buydu. Hem de beş yaşımdan beri. Öyleyse niye bu sefer farklı olabileceğini düşünmüştüm? Neden bugün birinin doğum günümü kutlayacağını zannederek yatağımdan kalkmıştım? İnsan yaş aldıkça akıllanmalıydı, değil mi? Niye hâlâ çocuksu bir umut içindeydim?

Asansöre binip Limbus'a gitmek üzere düğmeye bastım.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldığımda alkole ihtiyacım olduğunu fark ettim. Çakırkeyifliğin ötesine gitmek, yarın sabah uyandığımda bu gecenin tek bir anını dahi anımsamamak istiyordum çünkü hatırlamaya değer bir yanı yoktu.

Kapının açılma sesiyle gözlerimi aralayarak asansörden indim. Siyaha boyanmış duvarların arasından adımlayarak sadece benim girebildiğim bölmeden Limbus'un içine adımladım. Işıklar anında gözlerimi alarak bir küfür savurmamı sağladığında yüksek ses zihnimin içinde yankı buldu. Deli gibi dans eden insanlara göz atarak gülümsedim. Limbus her zaman pervasızlığın merkezi olurdu. Misafirlerimin zilzurna sarhoş olup çılgınca dans ettiği ilk çemberim benim için bir ısınma turuydu.

Tanıdık yüzlere selam vererek bana doğru adımlayan garsonun elinde tuttuğu tepsiye uzandım ve viski bardağını alıp bir dikişte yarısını içtim. Yanan boğazımla rahatladım. Viskimden büyük bir yudum daha aldığımda yanımda biten yabancıya baktım.

"Hades," diyerek üstüme atlayan kadının parfüm kokusu yüzüme bir tokat gibi çarptığında kırıcı olmayı umursayamayarak hızla geri çekildim. Kolları boynumdan düştüğünde yüzümü ekşiterek parfümünün burnumun direğinde yarattığı basıncı gidermeye çalıştım. Tebessümünü kaybetmeden bana bakmaya devam eden siyah saçlı kadın işveli bir tavırla sorguladı. "Ne zamandır görüşmüyoruz, nerelerdesin sen?"

Sahte bir hüzünle asılan dudaklarına bakarken en son ne zaman görüştüğümüzü sorguladım. Hiç görüşmüş müydük ki diye düşünmeden de edemedim. Genelde muhatap olduğum insanları hatırlardım ama karşımdaki kadın hiç aşina gelmiyordu. Viskimin geri kalanını yutup boğazımdaki keskin tatla gözlerimi kıstım ve boş bardağı yanımdan geçmekte olan garsonun tepsisine bıraktım.

Siyah saçlı kadın cevap vermememe üzerine yanaşıp alanıma sızdı. "Gel hadi, dans edelim." Elini uzattığında önce parmaklarına ardından yüzüne baktım.

"Belki sonra," diyerek kadının yanından geçip gittim. Bara ilerlerken yolumu kesip benimle konuşmayı deneyen biri sarışın diğeri esmer olan kadınlara karşı tebessüm ettim. Dans etmeye başlayıp beni ablukaya aldıklarında başımı geriye atıp kırmızı ışıklara baktım. Gömleğimin yakasını çekiştirdim zira cehennemim yakıcı bir hal almıştı.

Esmer olan kollarını bana uzattığında elini tutup onu kendi etrafında döndürdüm. Kıkırdayıp kalçalarını sallamaya devam etti. Hareketiyle parfümü burnuma doldu ve ani bir tiksinme benliğimi sarstığında başımda keskin bir ağrı meydana geldi. Kadından uzaklaştığımda bir başka kadın hemen dibimde bitti. Kumral saçlarını atkuyruğu yapmış olan güzel kadın gülümseyerek ellerini göğsümde gezdirdiğinde dokunuşlarıyla gerildim.

Yabancı temaslar her daim irkilmemi sağlardı.

Daha fazla içkiye ihtiyacım olduğunu fark ederek az ilerimdeki garsona işaret verdim. Koşarak yanıma gelen adamın tepsisindeki viski bardağını aldım. Alkolü yudumlayıp gözlerimi yumarak soluklandım. Bedenimdeki ateş harlanarak büyüdü fakat şikâyetçi değildim. Bu gece yanmak, cehennemin en sıcak köşesinde küle dönüşmek istiyordum.

Kumral olan kadın bana yanaşıp dans etmeye devam ettiğinde ona ayak uydurdum. Hemen ardımda duran ve ellerini sırtımda dolaştıran bir başka kadın kıkırdayarak zıplarcasına dans etmeye devam etti. Bariz bir şekilde güzel olan iki kadının arasındaydım lâkin kendimi bomboş hissediyor, her erkeğin rüyası zannedilen bu anın içinde bir kâbusu yaşarcasına acı çekiyordum. Çünkü ben böyleydim.

Demir Karadağ, yaşayanlar arasındaki ölüydü.

Faniliğim, ilahi sabrımı yerle bir ediyordu.

İçkimin geri kalanını içtikten sonra önümdeki kumralı kendime doğru çekip bedenime sürtünmesine izin verdim. Kederli ruhumun gün yüzüne çıkmasını istemiyor, onu geldiği karanlığa geri göndermeyi amaçlıyordum fakat sıcak beden bunu yapamıyor, kadının varlığı bana etki etmiyordu.

Sağ şakağımda bir baskı meydana geldiğinde ışıklar gözümü almaya devam etti. Kesik kesik yayılan kırmızı ışıkların geride bıraktığı karanlıkta hareket eden bedenler, aniden ağır çekime alınmış gibi yavaştı. Dikildiğim alanın altımdan kayıp gitmeye başladığını hissetsem de kıpırdayamıyor, nefes alıp vermek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Her şey yumuşak ama iğrenç bir bulanıklıkla üzerime çöküyordu. Etrafımda kadınların bana olan bakışları kendimi sanat eseri gibi hissetmemi sağlıyordu. Gözlerindeki hayranlıklar, gördüklerine aitti. Dışımı sevmişlerdi ama içimi görseler arkalarına bakmadan kaçarlardı. Çürümüş ruhumun kokusunu alsalar mideleri kalkardı. Dans ediyorlar, bana dokunuyorlar ve gülüyorlardı ama attıkları her kahkahanın altı boştu. Gülüşlerinin yankısı mezar taşı gibi topraklarıma dikiliyordu.

Göğsüm kasıldığında bir günahın yüküyle sarsıldım.

Etrafımdaki kadınlar, lanetli ruhlar gibiydi. Bedenleri raks ettikçe nerede olduğumu daha iyi anlamamı sağlıyorlardı. Her biri başka bir günahımı kulağıma fısıldıyor, tırnaklarıyla geçmişimi tenime kazıyorlardı. Dokunuşları beni yakıyordu. Ağzımı açıp bunu yapmamalarını, bana temas etmemelerini söylemek istesem de yapamıyordum. Hayır, cezam bitmemişti. Soğuk ellerin sebep olduğu tahribatı hissetmeye devam etmeliydim.

Ardımdaki kadının sesini işittim. "Hades."

Zihnimde yankı bulan bu isim karşısında karanlıklar üstüme devrildi. Altında kaldığım siyah ve uçsuz bucaksız o yıkıntı, beni katletmeye yemin etmişti. Kırmızı ışık artık sadece gözümün önünde değil, aklımın ücra köşelerindeydi. Çenemdeki uyuşma hissiyle kuruyan dudaklarımı dilim vasıtasıyla ıslatmaya çalıştım.

"Hades."

Bir başka kadının sesi kulaklarıma eriştiğinde gözlerimi yumarak soluklandım. Kalbimdeki çarpıntı, beni karanlıkta kaybolmak zorunda bırakırken hiçbir şeye odaklanamıyordum. En ufak bir ışık yoktu.

Sadece sonsuz bir karanlık.

Her şey, özellikle de ruhum zifiri karanlıktaydı.

Gözlerimi açıp bana doğru dans ederek gelen kadını gördüm. Üstündeki siyah elbise fit bedenini sarmalamış, açıkta bıraktığı sarı saçları beline dek uzanmıştı. Yüzündeki gülümsemeyle yanaşıp göz kırptığında bakışlarımı saçlarında dolaştırdım. Sarı tutamlarını yüzüme çarparak dans eden kadının ağır parfümü, yumruk yemişim gibi hissetmemi sağladığında yüreğimde bir burkulma meydana geldi.

"Hades, iyi misin?"

Soru gaipten geliyor gibiydi zira odaklanabildiğim tek şey dibimdeki sarışındı. Kadın kaşlarını çatıp elini uzattığında bana dokunacağını fark ederek bileğini kavradım. Öfkeyle tenine sardığım parmaklarım canını yakmış olmalı ki dudaklarını hafifçe aralayarak çatık kaşlarını derinleştirdi.

Ardından benliğimi alaşağı ederek konuştu. "Hades, şeytanlık etmeyi bırak, canımı yakıyorsun."

Küçük şeytan.

Aklımda yankı bulan hitap şeklini yıllarca duymuştum. Ağzımda beliren acı tat, midemi bulandırarak beni kendimden geçirdiğinde başımdaki ağrı güçlendi. Bana bakan sarışın kadının yüzü aniden şekil değiştirdi. Genç kadının yerini daha yaşlı bir kadın almıştı. *Onun*, sarışın kadının beni ürperten sırıtışı gözümün önündeydi. Bana bakan kişi, geçmişimin gölgesi, çocukluğumun katiliydi. Ruhuma kir bulaştıran o kadın şimdi karşımdaydı ve benimle dalga geçiyordu.

Küçük şeytan, çok yaramazsın.

Zihnimdeki ses gürültüyü bastırıyor, duyabildiğim tek şey haline geliyordu. Algılarım körelmiş, bedenimdeki ağrılar güçlenmişti çünkü kaçtığım yaratık tam karşımdaydı.

Bir mırıltı kayıp gitti dudaklarımdan. "Sakın dokunma."

Uyarımla karşımdaki sarışın kıkırdadığında iğrenç gülüşü benliğimi bir kırbaç misali kamçıladı. Derin bir yara. Tekrar ve tekrar. O derin yara. Ruhumda yer edinen, beni kaplayıp her bir zerremi ele geçiren derin yara. Geçmişimde kaldığını umduğum kadın bana bakarak gülümserken, onu parçalara ayırmak istedim fakat bunu yapamayacağımı biliyordum çünkü çaresizdim.

Küçük şeytan.

"Hades," dedi başka bir kadın. "Bırak kadını, canını yakıyorsun."

Elimdeki uyuşmayla parmaklarımı serbest bıraktığımda karşımdaki sarışının yüzü değişti. Bana ettiği hakaretlerle ruhumu yaralayan, kirlenmeme neden olan o kadın gitmiş, yerine genç ve güzel bir kadın gelmişti. Yüzündeki korku, gözlerindeki dehşetle ardına bile bakmadan yanımdan uzaklaşan kadının ardından kendime duyduğum öfke şiddetlendi. Onu başkası zannetmiştim. O kadını, beni avlayan canavar sanmıştım.

Küçük şeytan, yine yaramazlık yaptın.

Ellerimi yüzüme kapatarak zihnimdeki sesi yok etmeye çalıştım. Müzik sesi kulaklarıma basınç uygulayarak boğazımda bir düğüm oluşturduğunda etrafıma baktım. Bedenimi çevreleyen kadınlar hiçbir şey olmamış gibi dans etmeye devam ederek bana yanaştıklarında nefes alamadığımı hissettim.

Bedenimi çevreliyorlar, ruhumdan kaçıyorlardı çünkü gördükleri gerçeği değil, sadece o gerçeği saklayan et yığınını umursuyorlardı. Şeytanla dans ediyorlar ama meleğin suretini görüyorlardı zira bu istedikleri tek

şeydi. Neden herkes sadece dışarıdakileri talep ediyor, içeridekilere gözucuyla bile bakmıyordu?

Senin gibi Rus farelerini cezalandırmasını iyi bilirim.

Dişlerimi sıkarak boğulduğumu hissettiğim bu andan gitmek istedim. Yavaşça adımlayıp bedenlerin arasından sıyrılmaya başladığımda ardımdan gelen bağırışları umursamadım.

"Hades."

"Nereye gidiyorsun, Hades?"

"Hades, parti daha yeni başlamıştı."

Hades. Küçük şeytan. Hades. Küçük şeytan. Hades. Küçük şeytan. Hades. Küçük şeytan. Hades. Küçük şeytan. Hades. Küçük şeytan.

İnsanların beni gördüğü şey her daim buydu.

Lanetlenmiş, karanlık bir ruhtan ibarettim. Bu düşüncenin altına imzamı atarak cehennemimi kurmuştum. Çünkü biliyordum, ait olduğum yerdeydim. Kayıp ruhların arasındaki boş bir bedenden ibarettim. *Küçük bir şeytandım.*

Ceketimi üstümden çıkartarak yere fırlattığımda içimi yakan sıcak, bedenimi aleve verdi. Alnımda biriken ter damlalarını hissedebiliyor, düzgün nefes alıp veremediğim için sıkışan göğüskafesimin acısına, zonklayan başımın eklenmesiyle ölebileceğimi düşünüyordum. Aldığım hapın etkisinin bu denli kaotik olacağını tahmin edemeyerek yüzyılın salaklığını yapsam da kullandığım diğer maddelere kıyasla asla böyle bir sonuç alabileceğimi düşünemezdim. Bu seferki insanın zihniyle sadece oynamıyor, onu katlediyordu ve benim düşmanım haline gelebilecek çok fazla travmam vardı. Şimdi hepsi birer kılıç kuşanmış zaten ölü olan ruhumu daha da mahvediyordu.

Asansöre binip Dokuzuncu Çember'e giden tuşa bastığımda sırtımı duvara yasladım. Kol düğmelerimi çözmeye uğraştım lâkin titreyen parmaklarım yüzünden başarılı olmakta güçlük çekiyordum.

Kapıların açılma sesi düşen bir bomba gibi şiddetliydi.

Yüzümü ekşiterek Dokuzuncu Çember'de adımladım. Ofisime girdiğim gibi sıcağa daha fazla dayanamayarak üzerimdeki gömleği adeta parçalayıp çıkardım. Yere fırlattığım kumaşla evime girip ardımdan kapıyı çarptığımda çıkan ses baş ağrımı güçlendirdi. Gövdemden süzülen terleri hissettim. Gözlerim kararıyor, dilim uyuşuyordu ve kalbimdeki çarpıntı artık tamamen sınırı aşmıştı.

Küçük şeytan.

Duyduğum ses ve kıkırtıyla buz kestim. Tırmandığım merdivenlerde kalakalıp titrek bir soluk verdiğimde gözlerimin önünden geçen karartılar yoğunlaştı. Aklım bana oyun oynuyor olmalıydı ama her şey fazla gerçekçi gelirken bu nasıl mümkündü?

Etrafıma bakıp karanlığın ortasında olduğumu fark ettim. Kendime gelmeye çalışarak merdivenleri çıkmaya devam ettim. İkinci kata ulaşıp hızla banyoma ilerlediğimde yanıyor, adeta kavruluyordum. Göğsüme bir ağırlık yerleştirilmiş gibiydi lâkin asıl dayanılmaz hal alan başımdaki çınlamaydı. Özellikle nefes alış verişimi etkileyen, deli misali çarpan kalbim görüşümü mahvediyordu. Banyoya girip üstümdeki pantolon ve ayakkabıyla kendimi geniş kabinin içine attım ve buz gibi suyu açarak altında dikildim. Tenime çarpan damlalar benliğime birer iğne gibi saplanıverdi. Büyüyen gözlerimle nefes almaya çalıştım. Soğuk su yanan bedenime iyi gelse de ruhuma tesir edemiyordu.

Rus faresi soğuğu seviyor değil mi?

Yankılanan ses yanı başımdan geliyor, biri kulağıma fısıldıyordu. O kadar yakınımdaydı ki etrafıma baktım. Banyonun loş sarı ışığında bir ben vardım. Yalnızdım. Canavarlardan uzaktaydım zira artık kendim de bir yaratıktım.

Oysa yanman gerek, küçük şeytan. Senin gibi şeker çocuklar, soğukta kalmamalı çünkü alışık olduğun o soğuk sana iyi gelir ama sıcak sana ait olmadığın yeri her daim hatırlatır. Ne kadar ısınırsan o kadar hatırlarsın üşüdüğün geceleri. Sen hiç unutmamalısın nereden geldiğini.

Yumruğumu duvara geçirdim. Boğumlarımdan başlayarak bileğime ve koluma yayılan acıyla haykırdıktan sonra gözlerimi yumup isyan ettim. "Kapa çeneni!"

Şeytan buz kütlesinde cezalandırılır. Söyle bana, kimsin sen şekerim?

Kulağımdaki fısıltıya inat bağırdım. "Hades!"

Ait olduğun yer neresi?

"Cehennemin dibi," diye mırıldandım. "Geldiğim ve gittiğim yer, cehennem."

Çünkü sen buna layıksın. Çünkü sen yaramaz bir çocuksun. Çünkü sen asla ama asla cenneti göremeyeceksin. Biliyorsun, değil mi? Artık öğrendin. Senin yerin neresi, Rus faresi? Göremeyeceğin cenneti unutman gerekli.

Dizlerimin üstüne çökerek soğuk suyun altında çığlık attım. İçimdeki zehri kusmaya çalışarak gözlerimi sıkıca yumduğumda aklıma düşen anıların acısı ruhumu parçalara ayırdı. O kadar keskin bir azaptı ki bu, bana hayatta kalmanın ne demek olduğunu unutturdu. O dokunuşlar yine

benimleydi. İstemediğim, nefret ettiğim bütün temaslar aynı anda bedenimdeydi. Tüm duygular benimleydi. Acı, korku, endişe, nefret, iğrenme. Hepsi bütün vücuduma sirayet etmişti. Sadece biri yoktu. O eksik duygu ise sevgiydi.

Ellerimi saçlarımın arasına geçirip siyah tutamlarımı çekiştirdim. Çenemdeki ağrıya eklenen boğazımdaki kuvvetli yanmayla biliyordum, ölecektim. Bütün bedenim bunu işaret edercesine acıyla bağırıyor, bir nevi yardım çığlığı atıyordu.

Yumduğum gözlerimi araladığımda görüş alanıma giren kirli ayaklarla kasıldım. Küçük lâkin yara bere içinde olan ayaklara bakarken neler olduğunu anlayamadım. Başımı geriye atıp karşımda kimin dikildiğini sorguladım. Görüş alanıma giren beş yaşındaki oğlan çocuğuyla nefes alamadım. Üzerindeki yırtık kıyafetlerle mazinin karanlık sayfalarından kopup gelmişti. Küçük bedeni, koca sessizliğinde içinde donmuş gibiydi. Gözleri bana değil, geçmişin karanlık boşluğuna bakıyordu. Öyle derin, öyle suskun bir yalnızlıktı ki bu tadı hâlâ damağımda yankılanıyordu. Gözlerinde çocukluğa dair hiçbir şey yoktu. Kehribarlarında yalnızca açlık, yalnızlık ve terk edilmiş bir meleğin küskün bakışı vardı. Kir içindeki tenine ardından gözlerine baktığımda bilinçsizce mırıldandım. "Damien."

Küçük çocuk sesimdeki sertlikten ürkmüş gibi koşarak duşakabinden çıktı ve gözden kayboldu. Benden korktuğunu anlamak kalbimi paramparça etti. Başımdan aşağı süzülen soğuk su içimdeki yangını söndüremiyordu. Duvardan güç alarak yavaşça kalkıp, suyu kapatmayı akıl dahi edemeyerek duşakabinden çıktım. Gözüme çarpan aynayla bir an hareket edemedim. Yansımama bakmak sarsılmamı sağladı.

Hemen ardımda bir ben daha vardı.

Ben her ne kadar çaresiz ve beter bir haldeysem o bir o kadar güçlü ve yıkılmaz duruyordu. Gözlerindeki ateşle bana bakarken tebessüm etti ve korkutucu ifadesiyle kulağıma fısıldadı. "Utanç kaynağısın, Demir."

Sesim bana yabancı geldi.

İstemsizce aynaya yanaşarak yansımama dikkat kesildim. Gövdesi çıplak olan ben, üstümden süzülen su damlalarına eşlik eden titreyişimle öylesine aciz görünüyordum ki kendimden nefret ettim. Ardımdaki ben ise bana ve herkese inat bir dağ misali dimdikti. Siyah takım elbisesinin içinde bir kral misali duruyor, altın harelerindeki yangınları göstermekten çekinmiyordu.

"Sana bir cehennem verdim," derken tebessümünü genişletti. "Seni bir hükümdar haline getirdim. İşe yaramaz bir sokak faresi olduğunu

unutmanı sağladım ve seni bir tanrı kıldım. Hades olman gerekirken Demir olmaya çalıştığın her an seni dibe çekerek ait olduğun karanlığı hatırlattım. Seni güçlü bir hale getirdim." Tiksinir gibi baktı bana. "Şimdiyse görüyorum, her zaman umutsuz bir vakadan ibarettin ve hep öyle kalacaksın."

Ağzımı açıp karşı çıkmak istedim ama doğrular karşısında yalan söylememin bir anlamı yoktu.

"Damien mı olmak istiyorsun?" dediğinde öfkeyle solumuştu. "O sokak faresine mi dönmek istiyorsun? Yoksa Demir mi olmak istiyorsun? Evlat edinilen ve sonra bir köşede unutulan oyuncak halini geri mi istiyorsun? Hades kalmayı niye beceremiyorsun? Tahmin edeyim, başaramıyor musun?"

Başımı iki yana salladığımda güldü. Gözlerim bana ait değildi. Ardımda duran beden benim suretime sahipti ama ruhu başka bir şeye aitti. Bozulmuş, saptırılmış, yozlaşmış, içimdeki şeytani tortudan yoğrulmuş bir ben, Hades.

"Sen de biliyorsun," dedi Hades olduğunu anladığım diğer ben. "Senin varlığındaki tek anlam benim. O küçük fareyi olması gereken şeytan haline getirdim ki sonunda bir yere ait olabilsin. Söyle bana." Öfkesi arttığında tebessümü genişledi. "Neden olman gereken güçte değilsin?" dedikten sonra bağırdı. "Neden hâlâ bir hiçlikten ibaretsin?"

"Ben-"

"Sen," diyerek beni susturdu. "Sen bir hiçsin, Demir."

"Hayır."

Kulağıma fısıldadı. "Evet, öylesin. İçindeki faniliği alıp sana ölümsüzlük verdim. Aklınla oynadım ki gerçeklerden kaçabilip kendini koru. Sana yarattığım yeni seninle yaşa ve nefes aldığın sürece hep bir ceset kalma." İfadesindeki bir şey beni ürküttü. "Bak etrafına, binlerce ruh var cehennemden kırma dünyanda. Hepsi de senin gibi kaybolmuş ve senin gibi mahvolmuş."

"Ama-"

"Aması yok," diyerek yine sözümü kesti. "İçindeki acizliği bastırıp güçlenmediğin sürece asla bir yuvaya sahip olamayacaksın. Kendinden nefret ettiğin sürece asla sevilemeyeceksin çünkü kimse senin gibi bir adamı istemez zira sana adam bile denilmez."

"Kapa çeneni!"

İsyanım üzerine kıkırdadı. "Beni konuşturan sensin."

Kafa karışıklığımla aynaya bakmaya devam ettim. Bedenimdeki titremeye eşlik eden bacaklarımdaki uyuşma bana yaşadığım anı sorgulattı çünkü zihnim ilk kez bu denli dağınıktı.

Hades kapıyı işaret etti. "Git hadi çocukluğunun ardından," derken kötü bir tat almış gibi yüzünü ekşitti. "Ne kadar iğrenç bir halde olduğunu gör. Sana yapılanları hatırla ve oturup ağla. Mazin için kederlen ve yas tut. Güçsüzlüğe mahkûm olmayı sandığımdan daha çok hak ettiğini kanıtla bana. Anlaşılan bir tanrı olmak yaramadı sana. Rus faresi olmayı istiyorsan durma, kapı orada."

"Sus artık," diyerek gözlerimi yumdum. "Sus."

"Aç gözlerini!"

Bağırışıyla emrini yerine getirdim ve aynadaki yansımalarımıza bakakaldım. Bana gülümseyen kişinin tebessümünde sahte, alaycı bir kıvrım vardı. O kıvrımı iyi biliyordum çünkü sunabildiğim tek gülümsemeydi.

"Bensiz bir hiç olduğunu ne kadar çabuk idrak edersen o kadar sıkı sarılırsın karanlık yanına." Sesi içimdeki en karanlık ve yaralı yere dokunan metalik bir fısıltıydı. "Günahkârsın. Yalnızsın. Aciz ve yarım kalmışsın. Maskeni düşürmeye kalkma. O maskenin ardında güzel bir şey yok. Kim görürse gerçekliğini, kaçar gider, unutma."

Her kelimesi diken gibi içime saplanırken gözlerimi ondan alamıyordum. Sözleri gerçeğin en saf ve katıksız haliydi. Şeytani tarafım, dürüstlük timsaliydi. İçimde büyüyen, ben sustukça güçlenen karanlık onun eseriydi.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

Sırıttığında kendime değil, mezarıma bakıyordum. Ölümümü görebiliyordum. Döndüğüm bu hal, benim sonum ve başlangıcımdı. Hades, varlığımın mihenk taşıydı. O olmadan yapamaz, güçlü kalamazdım. Yine de şu dakika, isyan etmek istedim. Gözlerinin içine bakarken titreyen çeneme ve uyuşan dilime rağmen gülümsedim. "Git başımdan."

"Ben senin içindeyim aptal. Ben senden ibaretim. En azından olmaya çalışıyorum ki çocukluğundaki gibi bir daha o kadar çaresiz ve muhtaç hissetme."

Onu bırakıp gitmeye karar vererek banyonun kapısına doğru bir adım attığımda karşıma dikildi. Gözlerimin içine baktığında yüzleştiğim karanlık yanımın gerçek olduğuna emin olarak sendeledim. Bu sadece bir hayal değildi. Hayır, hakikat tam önümdeydi.

"Benden kaçamazsın." Göğsümü ittirerek beni gerilettiğinde kaşlarım çatıldı. Bütün eminliğiyle, "Sen buraya aitsin," diyerek üzerime yürüdü

ve takım elbisesini düzeltti. Zırh haline getirdiği kumaş parçasının içinde güçlüydü. Bense zayıf ve çıplaktım. Hiç olmadığım kadar çırılçıplaktım. "Sen bu cehennemin mimarısın ve yuvan bellediğin bu yerden asla ayrılamayacaksın. Doğum gününü kimse kutlamadı diye üzüldün mü?" Kahkaha attı. "Ne yani, birinin senin için pasta hazırlamasını mı bekliyordun? Sana hediyeler mi alacaktı? Kim?" Bağırmaya devam etti. "Senin kimsen yok!"

"Sus artık!"

"Daha yeni başlıyorum, piç kurusu. Layık olduğun şeyin içinde olduğunu unutmayacaksın. Şikâyet etmeyeceksin ya da alternatif düşünmeyeceksin." Beni duvara kıstırıp tek kaşını kaldırdığında hayret içindeydi. "Küçükken sana söylenenleri hatırlıyorsun. Onların doğru olduğunu biliyorsun."

Yanağıma yediğim yumrukla musluğa doğru düştüğümde aynaya çarpan başım bütün dünyamın alabora olmasını sağladı. Boynuma sarılan elleri hissettim. Beni düştüğüm yerden kaldıran güce baktığımda görebildiğim tek şey Hades'ti.

"Cenneti görebileceğini sanma, Demir. Senin ömrün de ahiretin de burada."

Boynumdaki parmaklarını çekip beni aynaya bakabilmem için savurdu. Arkama geçip gözlerini tekrar aynanın yansımasından gözlerime dikti. Söyleyecekleri bitmemişti. Bana bakarak gülümseyen adam dalga geçti. "Korktun mu, *şekerim*?"

Hitap şekliyle içimdeki öfke bir volkan misali patladı. Yumruk yaptığım elimi aynaya savurarak, parçalara ayırdığım küçük kırıkların tenimi yarmasını sağladım. Aynanın ortasındaki göçükten yayılan çatlaklarla yok olan Hades, derin bir nefes almamı sağladığında parmaklarımdan kayıp giden kanları umursamadım.

İçimde gizlice büyüttüğüm lanetimin ete kemiğe bürünmüş hali yok olmuştu ama onu hâlâ hissedebiliyordum. Çürüyen her şey gibi o da sonunda kokmaya başlamıştı. O kara irin, yıllar içinde biriken, ruhumun sebep olduğu pislik sonunda patlamıştı. Kendimi ne zaman görmek istesem, önce ona bakmam şarttı.

Sarsak adımlarla banyodan çıktığımda gözlerimin önünde uçuşan karartılara karşı lanet ettim. Göğsümdeki sıkışma ve sol kolumdaki uyuşmayla yardıma ihtiyacım olduğuna emindim. Aniden birbirine dolanan

ayaklarımla yere yığıldım. Göğsümdeki acıyla inleyerek sırtüstü yuvarlanmayı denedim.

Sanırım ölüyordum.

Kalbime bir şeyler oluyordu.

Görüş açıma giren adamla kasıldım. Hades başımda dikilmiş, ellerini pahalı takım elbisesinin ceplerine yerleştirmişti. Kendinden emin ve alaylı tebessümüyle bana bakarak cık cıkladı. "Gerçekten de acınası bir haldesin." Ayağıyla kaburgamın olduğu noktayı dürttü. "Beş yaşından beri yerlerdesin. Merak ediyorum, acaba hiç düştüğün o bataklıktan çıkamadın da sadece benim yanılgımdan mı ibarettin?"

Sinirle dişlerimi sıkarak kalkmaya çabaladım. Omzumdaki uyuşma güçlenirken hiçbir şeyi umursamamayı denedim. Yavaşça doğrulup avuç içlerimi zemine yaslayarak ayağa kalktım ve acı gerçekleri yüzüme savuran adama bakarak iç geçirdim. Neden her sözünün doğru olduğunu içten içe biliyordum? Ah sahi ya, kendimle konuşuyordum.

İnkâr etmek nafileydi. Beni izleyen adam en doğrusunu bilirdi. Bu zamana kadar onu dinlemiş, her şeye sahip olabilmiştim. Damien'in acıları gitmişti. Demir'in insani yanı körelmişti. Ortaya çıkan bu versiyonum en güçlü halimdi ve benim ona sıkıca tutunmam gerekirdi. Yere damlayan kanlara, ardından Hades'e baktım ve kabul ettim. "Haklısın, sana ihtiyacım var."

"Elbette bana ihtiyacın var," diyerek yanıma yanaştı. "Ben olmasam sen bir hiçsin."

Mutlak bir hiçlik. Sonsuz bir döngünün kısırlığı. Hades'in cehennemi. Her şey dönüp dolaşıp birbirine varırdı ve benim her zaman olmam gereken kişi, tek bir yanımdı. Başımı eğerek fısıldadım. "Öyleyim."

"Tekrar et," dediğinde işittiğim ses hem bana hem de o kadına aitti. "Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

"Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum."

"Seni kimse sevmiyor ve sevmeyecek."

"Beni kimse sevmiyor ve sevmeyecek."

"Sen önemsiz ve kimsesiz birisin."

"Ben önemsiz ve kimsesiz biriyim."

"Cenneti göremeyeceksin."

Titreyen sesimle eşlik etmeye devam ettim. "Cenneti göremeyeceğim."

Hades başını hafifçe yana eğip gözlerimin içine baktı. İfadesinde anlayış yoktu. O benim en acımasız ve gaddar yanımdı. "Pahalı takımlar, lüks

araçlar, harcayamayacağın kadar para ve dünyanın sana sunduğu bütün nimetler..." İç geçirdi ve elini omzuma yerleştirdi. "Yine de hâlâ Rus faresisin ama merak etme, benim sayemde tanrı olarak kalabileceksin."

Yumruğunu bütün gücüyle kalbime geçirdi.

Nefesim kesildiğinde ağzım açık kaldı. Dengemi kaybettim ve dünyanın ellerimin arasından kayıp gittiğini hissettim. Alevler dört bir yanımı sarıp beni bir fanusun içine aldı. Yere yığıldığımda gözlerim kararmaya başladı. Vücuduma elektrik veriliyor gibi titredim. Yüreğimin üstündeki kara bulutlar yayılıp ruhumu fethetti.

Ve böylelikle ait olduğum o karanlıkta tamamen kayboldum.

HADES İLE PERSEPHONE

Demir

Hastanedeki ikinci gün

Bir kâbustan uyandım.

Aralanan gözlerimle görüş açıma giren beyaz tavan bana boş bir tuvali anımsattı. Bütün renkler gitmişti. Tepemde ne melekler uçuşuyor ne de fırça darbeleri ışıldıyordu. Görüş açımdaki tek şey insanı irite eden parlak bir beyazlıktı. Kaşlarımı çattığımda bedenimin her bir noktasının şiddetle ağrıdığını fark ettim. Binlerce bıçak tenimin her yerine batıyor, beni sızım sızım sızlatarak adeta katlediyordu. Hareket etmeye çalıştığımda ağrıyan kemiklerim nefesimi kesti. Camdan olduğumu hissettiren bu ağrı normal değildi.

Ağzımdaki acı tada eklenen gözlerimin önündeki bulanıklık kalp atışlarımı hızlandırdı. Beyaz tavan artık sisliydi. Karışan kafamla derin bir nefes aldığımda keskin ve yakıcı kokuyu içime çekmiş oldum. Gözlerimi yumup tekrar açtım ve acıyla kavrulan her bir zerremi umursamadan doğrulmaya çalıştım. Dirseklerime yaslanarak etrafa baktığımda kafam karıştı. Zihnim uyuşmuştu ve fikirlerim sadece birer fısıltıdan ibaretti.

Beyaz duvarları, üzerinde yattığım tek kişilik yatağı algılayabildim. Her yer fazla beyaz, düz ve sıradandı. Daha sıkıcı çok az şey gördüğümü düşünerek niye cehennemimin cümbüşünün içinde olmadığımı anlamaya çalıştım. Yabancı gelen ortamı inceleyerek en son neler olduğunu anımsamaya çabaladım. Bana bir ömür gibi gelen uzun dakikaların ardından hatırladım ve hatırladığım gibi tekrar unutmak istedim. Uyuşan dilimle homurdandığımda ettiğim lanet boğuk ve anlamsız çıktı. Piyasaya yeni sürülen Altın Vuruş'u denediğimi, beni berbat bir hale getirdiğini hatırlıyor

fakat bütün detayları gözümün önüne getiremiyordum. Aklım öylesine pusluydu ki el yordamıyla dahi yolumu bulabilmem mümkün değildi.

Oturur pozisyona gelip bacaklarımı yataktan sarkıttım. Topuklarım soğuk zemine değdiğinde yüzümü buruşturdum. Karşımdaki dolabın üzerindeki isme baktığımda harfler iç içe geçiyor olsa da hastanede olduğuma emin oldum ve bu farkındalıkla biraz daha hatırladım. Araz'ın beni yaka paça özel hastaneye getirişini anımsadım. Ölmek üzere olduğum ve aklımı yitirdiğim o dakikalarda bana destek olan, kardeşim gibi gördüğüm adamın korku ve öfkeyle beni buraya getirişi aklımda tekrar eden bir film gibiydi. Araz beni doktorlara teslim edip tamamen arınana dek burada kalmamı söylemişti ve anlaşılan şu an içinde bulunduğum anın nedeni buydu.

Peki kaç gün olmuştu? Normalde madde aldığımda etkisi maksimum saatler sürerdi. Eğer sık ve yoğun bir kullanım yaşadıysam ayılma sürecim bir günü bulabilirdi. Şu anki halim ise hâlâ maddenin etkisinde olduğumu hissettiriyordu. Sanki az önce içmiş gibi kafam güzeldi. Yoksa hastaneye geleli sadece saatler mi olmuştu?

Yataktan kalktığımda baldırlarımda bir yanma hissederek sendeledim. Giydiğim siyah eşofman takımını çekiştirerek üstümü düzeltmeye çalıştığımda parmaklarım hâlâ uyuşuktu. Sağ elim beyaz bir sargıyla çevrelenmiş, yer yer kan olmuştu ve dişetlerim dehşet acıyordu.

Ne hale geldiğimi sorgulayarak yavaşça adımladım. Odadan çıkıp koridorda yürüdüğümde etrafa baksam da hiçbir şeyi net göremedim. Düşmemek adına duvara tutunarak boş alanda ilerlerken ağrıyan başım yüzünden şakağıma baskı uyguladım.

İnce bir ses işittim. "Hastayı kontrol ettin mi?" Başka bir kadın sesi daha duydum. "Evet, uyuyor. Serumunu az önce çıkardım. Adamı neden kapalı servise almadılar da bu katı komple onun için kapattılar? Diğerleriyle psikiyatri bölümünde olması gerekmez miydi?"

"Normalde evet ama onu getiren arkadaşı tomarla para verdi." Daha kısık bir sesle ekledi. "Adam ünlü bir işadamıymış. Kimsenin burada olduğunu bilmemesi gerekiyormuş. Bizim bölüm dekanından duydum. Bir nevi kayıt dışı hasta."

Benden bahsettiklerini anlamam uzun sürmedi.

Bu halde bile bunu idrak edebiliyor olmam gerçekten takdir edilesiydi.

İçinde bulunduğum kata göz attım. Özel bir hastanede olduğumu, hemşirelerin konuşmasını işitmeseydim bile anlardım çünkü her yer temiz, düzenli ve şıktı fakat gördüklerimi detaylı inceleyemeyecek kadar kafam

gidik, görüşüm kısıtlıydı. Gözüme çarpan tek şey az ilerimdeki yangın merdivenlerine çıkan kapıydı. Çıkış tabelası o kadar büyük ve renkliydi ki onu fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Kapıya vardım ve kolunu indirip ittirdiğimde sol bileğimdeki bilekliği fark ettim. Hastanenin logosunun işlendiği bilekliği koparmak istesem de kendimde bunu yapacak gücü bulamadım.

Yangın merdivenlerinden yalpalayarak inmeye başladığımda nereye gittiğim veya neden gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim hava almak ve ağzımdaki bu iğrenç tattan kurtulabilmekti.

Bana saatler gibi gelen uzun dakikaların ardından mide bulantımla karşıma çıkan kapıdan geçerek ağaçlarla çevrili bir alana ulaştım. Parlak güneş beni kör etmek ister gibi bütün parıltısıyla ışıldadığında, gözlerimi yumarak dişlerimi sıktım ve bu inanılmaz bir acının çeneme saplanmasını sağlarken, lanet etmemek için kendimi zor tuttum.

Midemdeki bulantı güçlenip başımdaki ağrı şiddetlendi.

Sarsak adımlarla yürüyüp etrafa göz attığımda küçük bir bahçede olduğumu idrak edebildim. Az ilerideki banka baktığımda pijama giyen iki kadının başındaki mavi üniformalı adamı fark ettim. Beni inceleyen adam kaşlarını çattığında iki adım ötemde duran banka otururak başımı ellerimin arasına aldım. Zihnimdeki şiddetli çınlamayla temiz havayı içime çekmeye başladım. Kafam çatlıyor, bedenimin her bir santimetresi ağrıyordu. Aldığım soluklarla göğsümde keskin bir sızı oluşuyordu. Sanki biri beni çiğnemiş ardından tükürmüş ve üzerime basıp geçmişti.

"İyi misiniz?" diyen sesle doğruldum.

Bakışlarımı soluma çevirdiğimde bankın köşesinde oturan genç kızı gördüm. Dizlerini göğsüne kadar çekmiş, parmaklarıyla oynarken bana bakıyordu. Yüz hatlarını seçemesem de kıvırcık kızıl saçları bir uyarı ateşi gibiydi. Ses tonu ise boğuk ve kırıktı. Sanırım ağlıyordu. Ağzımı açmak zor geldiği için başımı salladım.

Arkama yaslanarak bir süre bakışlarımdaki bu sisli görüntünün kaybolmasını bekledim. Oksijeni içime çekerek titreyen ellerimi birbirine bastırdım. Derin soluklarımla göğsümdeki sıkışma ve mide bulantım azaldı. Saniyeler dakikaları yaratırken zihnim az da olsa berraklaştı. Öyle ki görüş açım bile artık daha netti.

Az ilerimde oturan genç kıza baktım.

Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından akıp çenesine gidiyor, dolgun dudakları titriyordu. İçinde bulunduğu durumdan huzursuzlanarak parçalanmış sesimle mırıldandım. "Niye ağlıyorsun?"

Sorumla ağlaması şiddetlendi. "Ablam kaza geçirdi," diye fısıldadığında onu zar zor duydum.

Uyuşmuş bedenimi hareket ettiremesem de boynumu çevirip kızı tamamen görüş alanıma soktum. Halinden vardığım sonuçla pervasızca sordum. "Öldü mü?"

Bana öfkeyle bakan genç kızın berrak mavi gözleri adeta ışıldıyordu. "Hayır ve ölmeyecek." Bakışlarını kaçırıp kendini telkin etmek istercesine mırıldandı. "Ablam çok güçlüdür. Herkes aksini düşünse de ben biliyorum, iyileşecek."

İnancına karşılık tebessüm ettim.

Kimsenin bana bu denli inandığını sanmıyordum. Özellikle şu an hiçbir şeye inanamıyordum çünkü algılarım fazla yavaştı. Gözlerimi yumarak önüme döndüm ve temiz havayı içime çekerek ardımdaki ağacın yarattığı gölgede dinlendim. Başımı dik tutmakta zorlanarak bir an oturmama rağmen dengemi kaybettim. Öne düşen kafamı kaldırıp gözlerimi açtığımda yanımdaki kızın sesini işittim. "Niye böylesin?"

Benden bağımsız bir kıkırtı boğazımdan kopup gitti. Ona bakıp endişeyle beni incelediğini fark ettiğimde sırıtarak karşılık verdim. "Kafam çok güzel," dediğimde ürktüğünü gördüm. Benden uzaklaşmak istercesine bacaklarını biraz daha kendine doğru çekip adeta küçülmeye çalıştı. Gözüme haddinden fazla ufak gelmesiyle sorguladım. "Kaç yaşındasın sen?"

"On beş."

Gözlerimi irileştirerek küfrettim. Yirmi yedi yaşında oluşum bir tokat gibi yüzüme çarptığında kendimi yaşlı hissettim. Dışarıdan bakıldığında ne kadar kötü göründüğümü tahmin edebiliyor, kızın benden korkmasının ne kadar mantıklı olduğunu anlayabiliyordum.

Gerçi şu an mantığın ne olduğundan bile emin değildim. Bana ne verdilerse ayık kalmakta zorluk çekiyordum. "Sana ders olsun," diyerek tebessüm edip tekrar mavilerine baktım. "İleride olur da böyle bir bok yemek istersen halimi hatırla ve asla maddeye bulaşma. Bir insanın kendine yapabileceği en büyük saygısızlık ve yanlış budur."

Gözlerini yüzümde gezdirerek mırıldandı. "Ben sigara bile içmiyorum."

"Güzel." Tekrar gözlerimi yumdum. "Olsa ben içerdim."

"İçmemelisin," dedikten sonra bilmiş bir tavırla ekledi. "Yakışıklı adamsın ve bu halin üzücü. Bu şekilde hiçbir kadın seni istemez." Gülümsememe hâkim olamayarak tekrar ona baktım. Düzgün ve kalemle çizilmiş kadar muntazam gözüken yüzü bir an muhatap olduğum kişinin bir çocuk

olduğunu hatırlamamı sağladı. Gözlerimi kısarak onu uyardım. "Aferin cimcime. Benim gibi adamlardan uzak durmayı ihmal etme."

Sözlerimle dudağının kenarını kıvırdı. Komik bir şey söylemişim gibi tebessüm etmesiyle afalladım. Aniden bana doğru dönüp bağdaş kurdu. Dikkatle yüzümü incelediğinde neler olduğunu anlayamadım. "Senin gibi adamdan kastın ne?"

Sorusuyla tek kaşımı kaldırdım. "Görmüyor musun?"

"Görüyorum ama bundan daha fazlası var gibi," dedikten sonra omuzlarını silkti. "Ablam her zaman insan analizinde iyi olduğumu söyler ve sana baktığımda kötü bir enerji almıyorum." Yüzünü asarak mırıldandı. "Aksine beni hüzünlendiren bir tarafın var."

"Ablan yanılmış, insan analizin kötü."

"Ablam yanılmaz," dediğinde bir kaideyi dile döker gibiydi. "O her zaman haklıdır. Ve bence, ben de senin hakkında yanılmıyorum." Başını yana yatırarak sorguladı. "Neden buradasın?"

"Çünkü madde kullandım."

"Bağımlı mısın?"

"Hayır. Normalde kullanmam ama geçen gün şu an tam hatırlayamadığım bir nedenden dolayı kullandım ve beni fena sarstı." Dudaklarımdan dökülen sözlerin zamansızlığıyla kalakaldım çünkü aniden bilinçli biri gibi konuşmuştum. Kaşlarımı çatarak ekledim. "Yani sanırım böyle oldu."

"Emin değil misin?"

"Kafam karışık." Boğazımdaki yumruyu yok etmek isteyerek sertçe yutkundum. "Zihnim fazla dağılmış cimcime. Şu an toparlayamıyorum."

"Cimcime değil, Alin."

Ona dönerek yüzümü ekşittim. "Ali mi?"

"Alin," diye vurguladı. "İsmim Alin, cimcime değil."

Bakışlarındaki bir şey ona odağımı vermemi sağladı. Gözlerindeki kararlılığa eklenen inadı görebiliyordum. Belki bazı şeyleri idrak edemiyordum ama hissediyordum. Algılarımın birinin kapanması diğerinin daha keskin bir hale bürünmesini sağlamıştı. Ve bana bakan yabancıda fark ettiğim o şey, bana kendimi hatırlattı.

"Anlamı ne?"

"İsmimin mi?"

Başımı sallayarak bedenimi ona doğru döndürdüm. Görüşüm her geçen dakika biraz daha düzeliyordu. Mide bulantım ise bir gelip bir giden

dalgalı deniz gibi amansızdı. "Parlayan, parıldayan ve yükselen ışık demek," dedikten sonra merakla sordu. "Senin ismin ne?"

Dudaklarımı araladım lâkin cevap veremedim.

Bir an kendimi boşlukta hissettim. Zihnimi tavaf ederek ismimi aradığımda göğsümde bir kasılma meydana geldi. Başıma saplanan ağrı şakağımdan başlayarak enseme kadar yol çizdi. Kaşlarımı çatarak alnımdaki çizgiyi derinleştirdiğimde kendime inanamadım. Adım neydi?

Kendi kendime sorduğum soruyla fısıltı halinde bir cevap dudaklarımdan kayıp gitti. "Hades."

"Hades mi?" diye soran kıza baktığımda bir transtan çıkmış gibi afallayarak etrafıma göz attım. Nerede olduğumu algılamaya çalışarak az ilerimdeki ağaca konan kargayı fark ettim. Ve kaybettiğim odağımı yanımdaki kızın tekrar konuşmasıyla buldum. "İsmin Hades mi cidden?"

"Hades."

"Ailen Yunan mitolojisini bayağı seviyor olmalı."

Sözleriyle kıvırcık saçlı kızıla döndüm. "Benim ailem de mitoloji sever. Küçükken annem uyumam için bana masal değil, Yunan mitolojisi anlatırdı." Gözlerini kıstı. "Ölüm Tanrısı Hades. Niye bilmiyorum ama sana uygun duruyor."

"Mitoloji biliyor musun?"

Belirttiği bir şeyi yakalayamamışım gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı. Ardından gülüp soruma yanıt verdi. "Evet, Hades'in hikâyesine aşinayım. Özellikle de Persephone'yle olan ilişkisine bayılıyorum. Bana kalırsa aşk hikâyeleri diğer masallardaki ilişkilerin aksine gerçekçi ve sahici."

Bana yabancı gelen isimle sorguladım. "Persephone mi?"

İsmini hatırlayamadığım genç kız bana hayretle baktı ve alayla sorguladı. "İsmin Hades ama Persephone'yi duymadın, öyle mi?" Başını iki yana salladı. "Bu bana inandırıcı gelmedi. Hades'i biliyorsan mutlaka Persephone'yi de bilirsin."

Zihnimi yokladım. Aklıma gelen hikâye ve mitlere göz atmaya çalıştım ama dediğim gibi ortalık fazla dağınıktı. Anımsadıklarım arasında böyle bir ad yoktu ki bu bana bile şaşırtıcı geldi.

"Hades bana insanların verdiği bir isim ama kimse bana Persephone'den bahsetmedi."

Bana bakan kızın yüzünü bir merak ele geçirdi. "Ailenin sana verdiği isim ne?" diye sorduğunda uzun bir süre sessiz kaldım. Söylemek istemediğim için değil. sadece adımı hatırlayamıyordum.

"İstersen sana Persephone'yi anlatabilirim." İç geçirip gözlerini kaçırdı. Yüzünü bir hüzün sarmalamıştı. "İçeriye girip annemle babamı o halde görmektense bir yabancıyla vakit geçirmek daha mantıklı geliyor."

"Anlat," dediğimde adeta emretmiştim.

Sesimdeki sert tonlamaya rağmen genç kız bana bakıp tebessüm etti. "Hades, cehenneminde hüküm süren kudretli bir tanrı olsa da çok yalnızmış. Öyle ki gün geçtikçe cezalandırdığı ruhlardan birine dönüyor, onlar kadar acı çekmeye başlıyormuş. Kederli bir ruh haline bürünen Hades, karanlıklarda kaybolmuş."

Kendi içime hapsolduğum karanlık aklıma geldi.

Sahi ya ben de yalnızdım.

Hem de çok.

"Acı çeken ruhların çığlığını dinleyen, gün yüzü görmeyen ve her daim karanlıklarda kalan Hades bir gün dünyaya çıkmış, güneşin altında adımlamış, sessizliği dinlemiş ve yaşam barındıran şeylerin varlığına tutunarak içindeki örselenmiş ruhun kederini biraz daha olsa gidermeye çalışmış."

Bakışlarımı yüzündeki tebessümle bana bakan genç kıza çevirdiğimde anlattığı hikâyeyi dile getirmekten memnun olduğunu fark ettim. "Hades tam o sırada bir kadın görmüş. Yeşil tarlanın kenarındaki göle bakan kadında tutuklu kalmış. Porselen teni, kızıl saçları ve dolgun dudaklarıyla büyüleyici bir güzellikte olan Persephone'ye ilk görüşte âşık olmuş çünkü ilk kez yaşadığını hissetmiş. Kadını gördüğü an kalbi yerini hatırlatmış, ruhu dile gelmiş, üstündeki keder buhar olup uçmuş ama en önemlisi kadının varlığıyla bir anda karanlıklar aydınlık bulmuş."

Homurdandım. "Böyle saçmalıklara inanmamalısın cimcime, bunlar sadece birer hikâye."

Gözlerini devirerek sinirle soluduğunda gülümsedim. Neden bilmiyordum ama karşımdaki yabancının bana eşlik etmesi bir nebze iyi gelmişti. Sanırım dağılmış zihnim tutunacak bir dal arıyordu ve küçük kız makul bir seçenekti.

"Anlat hadi."

Onu cesaretlendirmemle konuşmaya devam etti. "Hades, göl kenarındaki Persephone'yi saatlerce izlemiş, ona uzaktan bakıp çiçekleri toplamasına şahitlik etmiş. Sonra bu kadar güzel bir şeyi görmeyi hak etmediğini fark ederek karanlık dünyasına geri dönmüş ama Persephone'yi aklından hiç çıkaramamış. Gözünü ne zaman kapatsa önüne gelen yüzünü, parmaklarını ne zaman hareket ettirse kızıl tutamlarını hayal etmiş. Gecelerce

dolgun dudaklarını düşleyip durmuş. Öyle ki bir süre sonra özlemi ve arzusu ağır basmış." Gözlerime bakan genç kadın tebessüm etti. "Kendi kendine demiş ki *tanrıysam ben, nerede benim tanrıçam*?"

Bilinçsizce mırıldandım. "Nerede benim tanrıçam?"

İsmini hatırlayamadığım kız kıkırdadı. "Orasını bilemiyorum, Hades. Bu sorunun cevabı bende yok."

Bende de yoktu.

"Neyse," diyen yabancı anlatmaya devam etti. "Hades istediği her şeyi alabileceğini fark ederek karanlık dünyasında daha fazla aydınlık olmadan yaşaması gerekmediğini düşünmüş. Tekrar dünyaya çıkmış. Persephone'yi yeniden çiçekleri toplarken bulmuş. Kadının ne istediğini umursamadan onu simsiyah atların çektiği arabasına atmış ve Persephone'yi Ölüler Diyarı'na kaçırmış. Kendine layık gördüğü tanrıçası ise onunla aynı fikre sahip değilmiş. İlk başta çok korkan kadın, evine ve annesine geri dönmek istemiş ama Hades ona öylesine sıkı mühürlenmiş ki kadını bırakamamış." Tek kaşını kaldırarak ekledi. "Anlayacağın adam saplantılı bir manyak. Sözüm meclisten dışarı, Hades."

"Ben de saplantılı bir manyağımdır."

Korkmasını beklediğim genç kız beni süzerek mırıldandı. "Şaşırdım dersem yalan olur."

"Sonra ne olmuş?"

"Gitmek isteyen Persephone cehennemde geçirdiği saatlerin ardından kendini aç hissederek gözüne ilişen narlardan birini alıp yemiş. Bilmiyormuş ki Ölüler Diyarı'nda yediğin bir nar tanesi bile ruhunu sonsuza dek cehenneme bağlarmış. Farkında olmadan yaptığı bu hamleyle Persephone bütün ipleri kendi elleriyle koparmış."

Başımdaki ağrının geçmeye başladığını hissederek derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Genç kızın dudaklarından dökülen her sözü bir masal gibi dinledim. "İlk gece Persephone uykuya dalmış, Hades ise odasına sızıp onu izlemeye başlamış. Uyuyan genç kadının güzelliğinde kaybolmuş ve bir daha asla bulunamayacağını fark etmiş. Kadının yüzünden bakışlarını alamayan Hades, karanlığın içine bir yemin gibi fısıldamış. *İyi geceler Persephone* dediği an, bu Hades'in kendine verdiği söz olmuş. Ne olursa olsun tanrıçasını bırakmayacağına ant içmiş çünkü Persephone olmadan Hades'in ne bir ruhu ne de atan bir kalbi varmış."

Yüzümü yokluyan ılık rüzgâr ve sesle zihnimdeki uğultular yok oldu.

"Zaman geçtikçe Persephone Ölüler Diyarı'na alışmaya başlamış. Hades'in herkesin dilinde olan şeytani tarafını görmüş ancak cehennemin sahibi, aynı zamanda kimsenin görmediği ve duymadığı bambaşka bir yana sahipmiş. Persephone, tanrıyı keşfetmek istemiş ve Hades'i tanıdıkça ona cehennem olması gereken diyarda cenneti yaşamaya başlamış. Birlikte geçirdikleri her an, onun kudretli tarafına hayran kalıyor, karanlık tarafını anlıyor, aydınlık tarafını ise gözlemliyormuş. Ve Persephone bir gün karara varmış."

Yabancı sessizleşti.

Oysa ben daha fazlasını bilmek istiyordum.

Gözlerimi aralayacağım sırada tekrar sesini işittim. "Yaralı tanrının kalbindeki ışıltıyı gören kadın, cehennemin abartıldığını düşünmüş. Ölü ruhlara önderlik eden adamın yaşam dolu bir yanı olduğuna şahitlik etmiş ve kendi kendine demiş ki *bir tanrıysa bu gördüğüm ve seçtiyse beni, vardır bir bildiği.*"

Kaşlarımı çatarak mırıldandım. "Niye böyle bir şey demiş ki?"

"Çünkü ilk kez *güvenmiş*. Persephone, ilk kez kendini koca dünyada *çaresiz* hissetmemiş."

Çaresizliği iyi bilirdim. Aklıma düşen geçmişin görüntüleriyle kasıldığımda dişlerimi sıktım. Çeneme saplanan acıyla iç geçirip gözlerimi araladığımda mide bulantım geri döndü. Bu sefer geri dönmesinin nedeni kullandığım maddeden arta kalan etkiler değil, mazimin kirliliğiydi.

"Neden çaresiz hissetmiş?" diye sorarken buldum kendimi.

"Çünkü Persephone'nin kimseye göstermediği bir yarası varmış. Annesi Demeter, kızına karşı fazla korumacıymış. Hep onu daha güçlü olması adına türlü yollarla zor durumda bırakırmış çünkü Persephone'yi kimseye layık görmezmiş. Onu isteyen tanrıların, kadının dik başlılığından çekinerek ondan vazgeçeceğini umarmış. Demeter, Perpsephone'yi kendine muhtaç bırakmak istermiş."

Muhtaç.

Bu kelimenin anlamını biliyordum.

Tekrar gözlerimi yumduğumda genç kız devam etti. "Demeter, kızının kaybolduğunu fark ettiğinde tam dokuz gün boyunca her yerde kızını aramış. O sırada Persephone ve Hades gözlerden uzakta, Ölüler Diyarı'ndaymış ve geçen her dakika birbirlerine âşık oluyorlarmış."

Aşk.

Bu bilmediğim bir kelimeydi.

"Persephone Ölüler Diyarı'nı görmek istemiş ve Hades onu evinde bir geziye çıkarmış. Bu sırada birbirine temas eden parmakları ikisinin de kalbinin ritmini hızlandırmış. Hades uzanıp Persephone'nin elini tuttuğunda göğsünde bir sızı yeşermiş ve aniden bileklerinde görünmez bir kelepçe belirmiş çünkü manevi açıdan ikili birbirine adeta hapsolmuş."

Parmaklarımda bir karıncalanma hissettiğimde ilaçların etkisinden olduğunu düşündüm.

"Persephone'nin Ölüler Diyarı'nda kaldığı üçüncü gece Hades onun odasına sızmış ve tekrar genç kadını izlemeye başlamış ama bu sefer Persephone uyanıp onu yanı başında yakalamış. Hades, genç kadını korkuttuğunu düşünse de ona uzatılan elle bu çıkarımı yok olmuş. Yatağa yatıp Persephone'yi kollarının arasına aldığında yaratılışından beri ilk kez huzuru hissetmiş."

Huzur.

Bilmediğim başka bir kelime.

"Günler geçerken Hades her saniye kadına daha fazla âşık oluyormuş ama bu duruma düşen tek kişi değilmiş çünkü Persephone de zalim ve karanlık olarak bilinen tanrıya kalbini vermek üzereymiş."

Çalan telefon sesiyle huzursuzlanarak yüzümü ekşittim.

Gözlerimi aralayarak parlak güneş karşısında başımı eğdiğimde yanımdaki kız aramayı yanıtladı. "Bir şey mi oldu baba?" diye sordu. Sesindeki korku insanı endişeye düşürecek seviyedeydi. "Ne?" Yerinden sıçrayarak bankı salladığında sersemledim. "Tamam hemen geliyorum. Annemi hangi odaya aldılar? Sadece bayılmış mı?"

Tek kelime etmeden koşarak benden uzaklaştığında ardından bakakaldım.

Az ilerimdeki pijamalı kadınlara eşlik eden üniformalı adamın gözlerini üzerimde hissettim. Bir bana bir giden kıza baktığını fark ettim. Kaşlarını çatarak cebine uzandığında yerimden kalkıp binaya doğru yürümeye başladım. Acil çıkış kapısı yerine onun biraz ilerisinde kalan ana kapıdan içeriye girdim. Bir an önce uzanmam gerekiyordu. Bedenimdeki ağrılar şiddetlenmeye başlamıştı ve deli gibi üşüyordum. Oysa içim alev alevdi.

Merdivenleri tırmanıp nereye gittiğimi bilmeden ilerlemeye devam ettim. İlk kata varıp amaçsızca yürümeye başladığımda az ilerimdeki hemşirelerin konuşmalarını işittim. Hızla başımı eğdim. "Üçüncü kattaki adam kayıp," diyen hemşirelerden biri aceleyle konuştu. "İlaç saatinde fark etmişler, güvenliğe haber verdiler mi acaba?" İç geçirerek adımlarını hızlandırdı. "Kaçmış olamaz değil mi?"

"Yok canım hastaneden çıkamaz, belki bahçeye inmiştir."

İlaç kelimesi beni tetiklediğinde kendimi sakınma ihtiyacı duydum. Bana doğru yaklaşan hemşireleri atlatmak isteyerek solumda kalan kapıya ilerledim ve kolu indirip içeriye girdim. Ardımdan kapıyı kapatıp gözlerimi yumduğumda derin soluklar aldım. Başımdaki ağrı ve bedenimdeki titremeyle yoksunluğun kıyısında olduğumu fark ettim.

Kulağımda çınlayan bip sesiyle sinirlendim.

Zihnimdeki kaos bedenimin taşıyamayacağı kadar ağır bir hal almaya başladı. Daha fazla ayakta duramayacağımı hissederek adımladığımda biri başıma hiç durmadan vuruyor gibiydi.

Bip sesi attığım her adımda güçleniyor ve zihnim bu hayali gürültüyü yok etmekte zorluk çekiyordu. Bakışlarımı aralayarak puslu görüntüm karşısında yardıma ihtiyacım olabileceğini idrak ettim. Parmaklarımdaki titreme yoğunlaşmış, gözkapaklarımı açık tutmak oldukça zorlaşmıştı.

Yatağa yanaştığımda kalakaldım.

Gözlerimi yumup tekrar açtım ve gördüğüm düşten uyanmamayı diledim zira karşımda bir melek vardı. Hemen yanındaki makineye bağlı olan ve bu sayede kalp atışlarını duyabildiğim kadın uyuyordu. Beyaz çarşafların arasındaki narin bedeni kırılgan gözüküyordu. Bir bacağı alçıdaydı ve üstünde beyaz bir kumaş vardı. Sanırım hastane elbisesiydi. Kızıl tutamları beyaz yastığa saçılmıştı. Gür tutamlar dokunulmak için yalvarıyordu ama bu yalvarışta bir uyarı da saklıydı. Saç tutamları birer alevdi ve her bir dokunuş insanda derin bir yanık izi bırakabilirdi.

Dolgun dudaklarında doğal bir kırmızılık vardı. Yanakları ise al aldı. Öyle ki porselen teninden yükselen bir sıcaklığa sahipti. İçten içe yanıyor olabilir miydi? Belki ruhumdaki ateş o kadar yoğundu ki bedenine sirayet etmişti.

Kızıl saç, porselen ten ve dolgun dudaklar...

Aklım gördüğü her detayı zihnine kazırken ruhumda bir dinginlik meydana geldi. Bir büyünün etkisine girmişçesine gözlerimi güzel kadından alamadım. Saf ve kutsal gözüküyordu. Cennetten bir melek düşmüştü. Kanatlarının kırık olduğu narin bedeninden belliydi. Anlaşılan acı dolu bir düşüş yaşamış ama ilahi güzelliğinden bir şey kaybetmemişti.

Yüreğimde bir sızı meydana geldi. Göğsümde yeşeren sıkışmaya eşlik eden bir diğer şey ise kalbimin aniden bana yerini hatırlatmasıydı. Sanki ruhum dile gelmiş bana fısıldıyor, üstümdeki keder bir buhar misali yok olup uçuyordu.

Mahkûm olduğum karanlığa bir güneş doğdu.

Kızıl güneş, daha önce görmediğim kadar parlak ve çekiciydi. Beni mıknatısın ucundaki bir demir parçası gibi hissettiriyor, onun etkisine kapılıp gitmeme neden oluyordu. Kadını izlemek ve nefes alıp vermek dışında bir şey yapamıyordum. Hipnotize olmuştum. Gözlerim üzerinde dolaştıkça beyaz teninin üstündeki yaraların ona yakışmadığını fark ettim. Onun gibi ilahi bir güzelliğe böyle bir zarar verebilmek için iblisten öte bir yaratık olmak gerekirdi.

Kızıl tutamlara göz atarak daha fazla dayanamadım. Titreyen parmaklarımı uzatıp saçını yavaşça okşadığımda titrek bir soluk dudaklarımdan kayıp gitti. Yumuşak tutamlarında bana huzur veren bir şey vardı. Öyle ki sanki ona dokunmak aniden günahlarımdan arınmamı sağlamıştı. Alarma geçtim. Böylesine güzel bir şeye temas etmemem gerektiğini hatırlayarak hızla elimi geri çektim.

Şeytana yasak olan bir melek.

Bunu unutmamalıydım çünkü karşımdaki kadına dokunarak onu kirletemezdim. Benim gibi bir adamın yakınında bulunması bile onun için bir hakaret sayılırdı. Peki böyle düşünen ben neden uzaklaşamıyor, gözlerimi karşımdaki kadının güzel yüzünden alıkoyamıyordum?

Hades'in zihnimdeki sesinin şiddeti azaldı.

Öyle ya, bir an karanlıklar aydınlık olmuştu.

Kadına yanaşsam da ona dokunmamaya özen gösterdim. Hafifçe eğilip yüz hatlarını incelemeye başladığımda onu ezberlemek istedim. Böyle bir güzelliği unutmak günah sayılırdı. İnsanın onu zihnine kazıması, ne zaman inancını kaybedecek olsa hatırlayarak ilahi güce tapması gerekirdi.

Dakikalar birbirini yaratırken kadını izlemekten başka bir şey yapamadım. Bir noktadan sonra ufak bir hareketlenme fark ettim. Gözkapakları titreyip gür kirpikleri hareketlendi. Yavaşça açılan gözkapaklarının ardında bir gökyüzü belirdi. Çakır gözleriyle bana bakan kadının bakışları benimkilerden daha pusluydu. Dizlerimin üstüne düşmemek için direndim. Kadın bayık bakışlarıyla bana bakarken kalbimin ritmi daha önce erişmediği bir seviyeye ulaştı. Bütün renkler geri gelmiş, göğsümün altında bir cümbüş belirmişti.

Gözleri, cennet olmalıydı.

Evet, gözlerinde cennet vardı.

Sayesinde görebildiğim cennete bakarken bana şeytan olduğumu unuturuyordu. O sonsuz ihtimallerle bezenmiş, derin bir kuyuyu anımsatan, gökyüzü kadar uçsuz bucaksız olan gözleri, benim cehennemimde bulamadığım bir nimetti.

Mavileri hafifçe yuvarlandı ve gözleri kapandı. Yok olan cennetle kalbime bir darbe indi. Görmek istediğim o bakışların yokluğu içimi buruklaştırmıştı. "Bana cenneti göster," diye fısıldadım lâkin kapadığı gözlerini açmadı. Uzanıp elini tuttuğumda tekrarladım. "Lütfen, bana cenneti göster."

Parmakları yavaşça parmaklarımı sardı. Yanımdaki makineden duyulan kalp atış sesleri güçlenmişti. Kendi kalbimin ritmi kulaklarımda uğulduyordu. Bip sesiyle aynı senkronizedeydi.

Bir vurgun.

Evet, bu bir vurgun olmalıydı.

Görünmez bir kelepçe bileklerimize dolandı. Mühürlenen ruhum eliyle koymuş gibi ait olduğu yuvayı bulmuştu. Temas ettiğim kadın benim için bir kurtuluştu. Hissedebiliyor, onun benim için var edilmiş olabileceğini sezebiliyordum. Ruhum bütün gafletiyle ona doğru çekiliyordu. Cennetin sahibi, elimi tutuyordu.

Uyuyan meleğe bakarken mırıldandım. "İyi geceler, Persephone."

Tanrılar lanet etti.

Çünkü sakladıkları Persephone'yi Hades eliyle koymuş gibi bulabilmişti.

KALBİN ÇAĞRISI

Demir

Hastanedeki üçüncü gün

Kızıl saçlar, ellerimin arasındaydı.

Parmaklarıma dolanan alev beni yakmıyor aksine içimi rahatlatıyordu.

Burnuma dolan kokuyu anımsamak bile yüreğimi sızlatıyordu. Gözlerimi kapattığım an önüme gelen görselde saklı kalan kadını aklımdan çıkaramayacağımı sanmıştım ama yanıldım. Rüya beni terk ettiğinde yerine gelen bilincimle beyaz tavana baktım. Boş tuval, görüş açımdaydı. Saniyeler önce renkler vardı. Niye renkler kaybolmuştu?

Bedenimi terk eden iğneyle nefes verdim. Başımda dikilen hemşire çıkardığı serumla odadan ayrıldığında, hemen yatağın ucunda duran hastabakıcı bana doğru yanaştı. Yüzündeki tebessümle bana bakan adam ellerini üniformasının ceplerine yerleştirdi. "Bahçe saati geldi, Demir Bey. Aşağı inmek ister misiniz?"

Üstümdeki sersemliğe sığınarak mırıldandım. "Bahçe saati mi?"

"Evet efendim," diyen adam gülümsedi. "Siz kaçmadan biz sizi çıkaralım dedik. Dünkü gibi başka hastaların odasında bulunmamanız adına da ben size eşlik edeceğim."

Dün.

Anılarımı yokladım fakat düne dair hiçbir şey bulamadım. Bölük pörçük parçalar halinde zihnime düşen bir iki görsel vardı lâkin emin olmam imkânsızdı. Her şey son derece silik ve puslu duruyordu.

"Bana ne veriyorsunuz böyle?"

Dilimdeki uyuşmayı gidermek adına ağzımı birkaç kez açıp kapattım. Taktıkları serum beni afallatıyor, uyuşturuyordu. Yine de kendimi bir noktada dinç hissedebiliyordum zira vücudumdaki ağrılara iyi geliyordu.

Özellikle dizlerim ve baldırlarım hâlâ alev alev yanıyorken biraz da olsa iyi hissedebilmeye ihtiyacım vardı.

"Arınma programının bir parçası efendim," diyen hastabakıcı bana nereden geldiğini anlamadığım ama kalitesinden dolayı benim olduğunu fark edebildiğim bir ceket uzattı. "Bahçe saatini değerlendirsek iyi olur. İki saat içinde ilaçlarınızı almanız için geri dönmeliyiz."

Ceketi alıp zar zor üstüme geçirdiğimde, bana yardımcı olmak isteyen adama attığım bakışla onu olduğu yere çiviledim. Sersem gibi olabilirdim lâkin çocuk değildim. Özellikle de benim yaşlarımdaki bir adama kendimi giyindirmezdim.

Yataktan kalkıp adımlamaya başladığımda ayakkabılarımı ne ara giydiğimi sorguladım. Gerçi yaptığım çoğu şeyi anımsayamıyordum çünkü günlerim kırılmış parçalar misali dağınıktı. Aklım hiçbir şeyi tam olarak idrak edemiyor, algılarım zaman kavramına sahip olmadığını her defasında yüzüme vuruyordu.

Hastabakıcı eşliğinde asansöre binip ellerimi ceplerime yerleştirdim. Karşımdaki kapı yansımasında gördüğüm halime göz attığımda dudağımın kenarı kıvrıldı. Kirli sakalım, yorgun bakışlarım ve sersemlemiş ifademe rağmen her zamanki gibi mükemmel gözüküyordum. Belki de kendimden umudu kesmemeliydim.

Bahçeye çıkıp gün ışığıyla yüzleştiğimde gözlerimi yumarak sinirle homurdandım. Sıktığım dişlerimle büyük bir acı çeneme saplandığında nefes alamadım. Dişetlerim öylesine hassastı ki en ufak bir güç gösterisinde sızlıyorlardı.

Kısık gözlerimle bahçede adımladım ve en köşede kalan banka ilerleyip oturdum. Ardıma yaslanıp temiz havayı içime çektim. Ağacın gölgesinde dinlendim. Az ilerimde oturan diğer hastalara göz attığımda halimin çok da içler acısı olmadığını fark ettim. Benden daha beter durumda olanlar varken aniden umutla doldum. Dağılmış zihnimi toparlayabilecek güce sahip olduğumu biliyordum lâkin kendimde bu isteği bulmakta zorlanıyordum. Belki de bunun en büyük nedeni kendimi cezalandırmaktan keyif almamdı.

Bir ara odama psikiyatristim gelmişti. Bu sabah mı yoksa dün müydü? Emin değildim. Açıkçası hayal meyal hatırlıyordum. Fakat söylediği birkaç şey nedense aklımda kalmıştı. Bana kendime karşı acımasız ve düşman olduğumu söylemişti. Haklı olduğunu düşündüğüm için mi bunları hatırlıyor, harabeye dönmüş zihnime rağmen anımsıyordum?

Kapadığım gözlerimle yüzüme çarpan rüzgârı hissettim. Burnuma dolan taze çiçek kokularıyla rahatladım. Bulanık suların berraklaşmaya başladığını hissettim. İnferno'yu idare etmekle meşgul olan Yalın'ı aramayı akıl ederek doğrulduğumda gözlerimi araladım ve az ilerimdeki kapıdan çıkan kişiyi fark ettim. Bir an ne düşündüğümü unuttum çünkü bütün odağımı ona vermiştim.

Kıvırcık kızıl saçlarını tepeden topuz haline getirmiş olan genç kızın siması bana tanıdık geldi. Titreyen parmaklarıyla yanaklarını silen kızın ağlama sesleri aramızdaki mesafeye rağmen kulağıma erişiyordu. Hıçkırıklarıyla savrulan bedenini hızlandırarak bahçenin ucuna doğru adeta koşmuştu. Herkesten uzaklaşıp bir ağacın ardına saklandığında görüş açımdan neredeyse çıkmıştı.

Çatılan kaşlarımla huzursuzlandım.

Genç kızın hali beni anlamsızca tedirgin etmişti. İçimden bir ses neler olduğunu sorgulayarak beni dürtüyordu. Kendi düşüncelerime anlam veremeyerek kasıldığımda genç kızın neden bana tanıdık geldiğini sorguladım. Bilinçsizce yerimden kalkıp adımlamaya başladığımda ne yaptığım veya neden yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sadece içgüdüsel olarak genç kızın yanına gitmek istiyor ve neden ağladığını bilmeyi arzuluyordum. Canımı sıkan bu dürtünün ardındaki endişeyi anlamlandıramasam da umursamadım.

Bahçenin köşesine yanaştığımda beni takip eden hastabakıcıya dönerek beklemesini işaret ettim. Bana şüpheyle baksa da yüzümde gördüğü bir ifade geri basmasını sağlamıştı. Onu ardımda bırakıp ağacın arkasına yürüdüm. Şiddetlenen ağlama sesleri göğüskafesimde bir baskı oluşturdu. Öylesine acı dolu bir yakarıştı ki hangi insan duysa hüzne kapılırdı.

Yavaş adımlarla genç kıza yanaştığımda karşılaştığım görseli inceledim. Kızıl saçlı kız dizlerini kendine doğru çekmiş oturuyor, yüzünü kapatmış deli gibi ağlıyordu. Sarsılan omuzlarına eşlik eden kısık nefesleriyle iyi olmadığı barizdi. Peki neden benim ona baktığım ve kederini hissettiğim her an öfkem harlanıyordu? Niye onu üzen şey her neyse onu ortadan kaldırma isteğim arşa çıkıyordu? Bu yabancı niçin korumacı yanımı uyandırıyordu?

Genç kız varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Mavi gözleri kızarmış, beyaz teni solmuştu. Dolgun dudakları titriyor, ince bedeni sarsılıyordu. Bakışlarındaki bir şey beni tanıdığını anlamamı sağlamıştı zira bana bir dost gibi bakıyordu. Dudaklarını aralayıp kırık bir sesle yakardı. "Hades."

Tüylerim ürperdi çünkü sesindeki bir şey beni ciddi manada tedirgin etmişti.

Beni tanıdığından artık emin olduğum genç kadına adımlayıp karşısında diz çöktüm ve gözlerinin içine bakarak sorguladım. "Neden ağlıyorsun?"

"Ablam," dedi titreyen sesiyle ve hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Ablamın durumu çok kötü."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne bakakaldım. Bir şey söylemek istedim lâkin ağzımı dahi açamadım. Yaşlı gözleriyle bana bakan genç kızın korkusunu görebiliyordum. Somut ve sahici bir acı çekiyordu. Böyle birine ne denirdi? Daha önce hiç birini telkin etmem gerekmemişti.

"Herkes öleceğini söylüyor," dedikten sonra gözlerini yumdu. "O ölürse ben yaşayamam. Ablam olmadan bir gün bile dayanamam." Hıçkırarak ellerini yüzüne bastırdı. "Niye kimse onu kurtarmıyor?"

Kurtuluş.

Göğsüme batan kızgın bir şiş vardı. Beni dürtüyor, kalbimin varlığının hatırlatıcısı haline geliyordu. Daha önce hiç böyle bir anımsatıcı olmazdı. Ne değişmişti de yüreğim artık benimle konuşmaya çalışıyordu? Yoksa ağlayan kız bana insan olduğumu mu hatırlatıyordu?

"Nesi var?"

Yanaklarındaki yaşları sildi. "Böbrek nakli gerekiyormuş." İki saniyeliğine duran ağlaması tekrar şiddetlendi. "Yoksa..."

Cümlesini bitiremedi ama buna gerek de yoktu. İlaçlı beynim bile anlayabiliyordu. Ağlayan kızın ablası ölüyordu ve bu onu çözemediğim bir şekilde kahrediyordu. Yaşamak kadar ölmek de doğaldı. Niye birini kaybedeceği için bu kadar kötü ve çaresiz gözüküyordu?

Uzandım ve ağlayan genç kızı kendime doğru çekip başını gövdeme yasladım. Bana bir yerden tanıdık gelen kokusuyla kaşlarımı çattığımda korumacı dürtümü uyandıran bu kişinin kim olduğunu sorguladım. Ardından kendimi bile şaşırtarak bilinçsizce mırıldandım. "Her şey yoluna girecek."

Bana yaslanan kız, küçük bir çocuk gibi mırıldandı. "Bunu bilemezsin."

"Bilirim," dediğimde içimdeki kesinliğe anlam veremedim ama içgüdüsel olarak kollarımın arasındaki kıza umut vermek istedim. "Güven bana cimcime, ben yanında olduğum sürece hiçbir şey kötü yöne gidemez çünkü yaptığım en iyi şey başkalarının ızdıraplarını dindirebilmektir." Dudağımın kenarı kıvrıldığında niye bir yabancıya bunu söylediğimi bilmeden ekledim. "Bu benim süper gücüm."

Genç kız hafifçe çekilip gözlerime baktı. "Nasıl yani?"

"Ablan iyi olacak," diyerek bir kaldeyi dile getirdim. "Sadece inan ve sabret."

Çatılan kaşlarıyla yüzümü inceleyen genç kıza aynı dikkatle baktım. Yüz hatları ve gözleriyle bana birini andırıyor olmasına getirebildiğim bir açıklama yoktu fakat hislerim bana doğru olanı yaptığımı söylüyordu. Bu kız her kim ise vazgeçmemeliydi. Ağlamak ona yakışmıyor, pes etmek onda eğreti duruyordu. Saniyelerin ardından duran gözyaşlarıyla homurdandı. "Cidden tuhaf bir adamsın," dediğinde gülümsedim. İç geçirdiğinde gözlerinde bir ışıltı belirdi. "Ama nedense sana inanıyorum."

Ben bile kendime inanmıyor ve sözlerimi saçma buluyorken onun bana güvenmesi ekstra saçmaydı lâkin içimden bir ses gerçekten de her şeyin yoluna girebileceğini söylüyordu. Özellikle de bana bakan genç kız için.

Bir süre sessizliğin içinde dinlendik. Adını hatırlayamadığım kız bana baktığında mavi gözlerindeki kederin şiddetinin azaldığını gördüm. "Adın ne?" diye sordum. Kaşları çatıldığında alınmış gibiydi. "Hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Alin," dedi buruk bir tınıyla. Yüzündeki hüzün canımı sıkıyordu.

Aklını oyalamak, onu üzen şeyden alıkoymak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Tişörtünün kenarındaki sayı dikkatimi çektiğinde gözlerimi kırmızı rengindeki kabartmaya diktim. "Yedi," dediğimde tekrar genç kıza baktım. "Uğurlu sayımdır."

"Gerçekten mi?" diyerek tişörtüne ardından bana baktı. "Sayının uğuru mu olur?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem, bana uğurlu geldiğini düşünüyorum." Sırtımı ağacın gövdesine yaslayıp bacaklarımı uzattım ve gökyüzüne baktım. "Yedi sayısı inanç sisteminin doğasında var. Yedi ölümcül günah, yedi erdem, yedi mühür, yedi kat gök ve yer, haftanın yedinci gününün kutsal olması, yedi gece yedi gün, yedi kapı yedi anahtar."

"Bunları hatırlayıp ismimi anımsayamaman şaka mı?"

Sorusuyla güldüm. Ona baktığımda buruk bir tebessümün yüzünü süslediğini fark ettim. Evet, cidden adı neydi? Ve niye sürekli unutup duruyordum? İlaçlar yüzünden kısa süreli hafıza kaybı falan mı yaşıyordum?

"Yedi ölümcül günah ne?" diye sorarken meraklıydı. "İlk defa duydum."

"Hristiyan teolojisinde insanın ruhunu yozlaştırdığına inanılan yedi tane temel günah vardır; superbia, avaritia, luxuria, invidia, gula, ira,

acedia. Yani kibir, açgözlülük, şehvet, kıskançlık, oburluk, öfke ve tembellik. Bunların cehenneme gidiş bileti olduğuna inanılır."

Tek kaşını kaldırdı. "Hristiyan mısın?"

"Hayır," derken sırıttım. "Ama dört kutsal kitabı da okudum."

Genç kız başını sallayarak bana merakla bakmaya devam etti. "Neden okudun ki?" diye sorduğunda gülümsemem genişledi. "Merak ettim cimcime." Aldığı cevapla gözlerini kısıp bir şey hatırlamaya çalışıyor gibi durakladı. "Şu yedi günah," diye homurdandı. "Nelerdi demiştin?"

"Saligia."

"Ne?"

Kendimi tutamayarak kahkaha attım. "Saligia." İç geçirip bir kez daha cehennemime duyduğum özlemle kavruldum. "Şimdi Sekizinci Çember'de lup Saligia oynamak vardı." Fısıltımla tek kaşını kaldırdı.

"Ne dediğini anlamıyorum."

"Saligia oynasak eğlenirdik."

"Seninle iletişim kurabilmem için bir sözlük vermen gerek bana," diye şikâyet etti. Bir ses işittiğimde genç kız doğrulup cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana bakıp gördüğü şeyle tekrar yüzünü astı. "Gitmem gerek."

Telefonu tekrar cebine yerleştirip bana döndü. Beklemediğim bir anda kollarını boynuma dolayıp bana sarıldığında karşılık veremedim. Şaşkınlık içindeydim. En son ne zaman birinin bana sarıldığını hatırlamıyordum. Belki de bu kadar içten ve minnet dolu bir sarılmayı deneyimlemeyeli çok uzun yıllar olmuştu. Benden güç almak istercesine kollarını boynuma daha sıkı saran genç kız fısıldadı. "Teşekkür ederim, Hades. Ablama inanmayı bırakmamam gerektiğini birinin bana hatırlatmasına ihtiyacım vardı."

İhtiyaç.

Benim de ihtiyaç duyduğum bir şey vardı. İliklerime kadar talep ettiğim, hiç istemediğim kadar arzu duyduğum bir şey. Tahammül edilemez bir ıstırapla çevrilen yüreğimin dileğini duyabiliyor ama kelimeleri seçemiyordum. Neye ihtiyacım olduğunu anımsayamıyordum.

Kalbim bir çağrıda bulunuyordu.

Ama ben ne yanıt vereceğimi bilmiyordum.

KRALIN VEZİRİ

Demir

Hastanedeki dördüncü gün

Kendini pembe çiçeklerle süslemiş olan ağaca baktım. Tatlı bir kokunun burnuma dolmasını sağlayan çiçekler içimi açıyor, ruhumu dinginleştiriyordu. Cehennemimde çiçek yoktu. Bu bana her zaman fani hayatın güzelliğini ve kısalığını hatırlatan bir olgu olmuştu. Düşen yapraklardan ve solan çiçeklerden nefret ederdim çünkü zamanlarının dolduğunu fark etmek gerilmemi sağlardı.

Derin bir nefes alıp temiz havayı ve çiçek kokularını içime çektim. İçimde bir kıpırtı belirdi. Her şey fazla hayat doluydu. Bana verdikleri ilacın etkisi geçmiş, sersemliğim yok olmuştu. Serumlardan kolum morarsa da kendimi daha iyi hissediyor, bacaklarımdaki ağrının geçmiş olmasına seviniyordum.

"Hades, sıra sende."

İşittiğim sesle bir transtan çıkmış gibi hafifçe titreyerek önüme döndüm. Bana bakan mavi gözlü kızla bakışlarımı buluşturduğumda bir an nerede olduğumu sorguladım. Etrafa göz attığımda bahçede olduğumu gördüm. Az ilerimde duran hastabakıcı kollarını göğsünde bağlamış beni izliyor, yanındaki kadınla konuşuyordu. Öğle güneşi bütün parlaklığıyla üstümde ışıldarken gözlerimi kısarak oturduğum sandalyede kıpırdadım. Karşımdaki masanın üstünde duran satranç tahtasına baktığımda hamle sırasının bende olduğunu idrak edebildim.

Rastgele bir taşı oynattığımda karşımdaki kız kıkırdadı. "Gerçekten berbat bir oyuncusun," dedikten sonra taşımı yiyerek aldığı piyonu bir kenara bıraktı. Buruk tebessümüyle homurdandı. "Bana yine ismimi mi soracaksın?

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Neredeyse kırk dakikadır satranç oynuyoruz, daha doğrusu oynamaya çalışıyoruz ve her on dakikada bir bana ismimin ne olduğunu soruyorsun. Sana ne veriyorlar bilmiyorum ama tedaviden çok beyin yıkamaya benziyor."

Yıkanabilecek bir beynim kaldığından bile emin değildim.

Sanırım kendimi daha iyi hissettiğim konusunda yanılıyordum. Bedenimdeki ağrılar geçse de anlaşılan zihnim daha dağınıktı. Uyuşukluğumu üstümden atamıyordum. Ayrıca günleri ve saatleri takip edemiyordum. Sanki buraya geldiğimden beri haftalar geçmişti. Oysa bugün hemşirelerden birine sorduğumda daha dört gün olduğunu öğrenmiştim.

Her aklım berraklaştığında ve iyi olduğuma inandığımda gitmek istiyor, ardından Araz'ın doktor tamam diyene kadar kıçımın üstüne oturmam gerektiğini haykıran telefon görüşmesini alıp sükûnete bulanıyordum çünkü en eski dostlarımdan biri şu an neye ihtiyaç duyduğumu benden daha iyi biliyordu.

Karşımdaki kıza bakıp sorguladım. "Cidden, adın neydi?"

"Alin," dedi gözlerini deviren genç kız. "Ama sen bana cimcime demeyi alışkanlık haline getirdin. Tuhaf bir şekilde bu bende bağımlılık yaptı." Bir an durup yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, bağımlılık demem pek hoş olmadı."

Kıkırdamama engel olamadım. "Sorun değil, cimcime."

Alin hitabımla gülümsedi. Odaklanmaya çalışarak kendi taşlarımı inceledim. Normalde başarılı olduğum bir oyunda gerçekten de berbat bir pozisyondaydım ve hiçbir şeyde berbat olmak istemezdim. Bu yüzden iddialı bir adım atarak karşımdaki genç kızı şaşırttım.

Bana büyüttüğü gözleriyle bakarak mırıldandı. "Pekâlâ, sanırım beynini sandığım kadar iyi yıkayamamışlar." Hamleme karşılık verdi ve yarattığı açıklıkla kalesini almamı sağladı. Bana çatılan kaşlarıyla baktı. "Eski versiyonunu daha çok sevdim."

"Görmek istemeyeceğin bir sürü versiyonum var ve senin muhatap olduklarının en zararsızları."

Sözlerimin nereden geldiğini ya da niye geldiğini anlamadım. Sadece belirtme ihtiyacı duymuştum. Alin gözlerini kıstı. "Haklısın, seni hiç tanımıyorum. Asıl ismini bile bilmiyorum. Belki de tehlikeli birisindir."

"Tehlikeliyimdir," dedim bir an olsun tereddüt etmeden. "Başka koşullarda tanışsak benimle göz göze gelmek dahi istemezdin. Şu an bile niye benimle sohbet edip vakit geçiriyorsun anlayabilmiş değilim."

Hüzünlenerek bakışlarını kaçıran kızla bir an gerildim. Söylediğim bir şey karşısında üzüldüğünü anlamış ve buna neden olduğum için kendime öfkelenmiştim. Gözüme fazla çocuk geliyordu ve yaralı bir ceylana tekme atmışım gibi hissetmemi sağlayan suratına karşılık içgüdüsel olarak korumacı bir tavır benimsiyordum.

"Çünkü yalnızım."

Mırıltısı karşısında boğazım düğümlendi çünkü onu anlayabiliyordum.

"Annem panikatak hastası," diyerek iç geçirdi. "Ablamın kazası onu mahvetti. Annemi de başka bir odaya aldılar ve dünden beri ilaçlarla uyutuyorlar. Sabahları onun yanında duruyorum ki babam ablamla kalabilsin. Öğleden sonra ise ben ablamın yanına geçiyorum, babam annemin." Gözlerime bakıp parmaklarıyla oynadı. "Ablam için hâlâ uygun bir böbrek bulamadılar. Ailem parçalanıyor gibi hissediyorum. Her an her şey mahvolabilir ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor."

Yaşını bilmiyordum, yani en azından biliyorsam bile hatırlamıyordum fakat karşımdaki kızın küçük olduğuna emindim. En fazla on dört, on beş yaşında gibi duruyordu. "Elinden gelebilecek bir şey yok da ondan."

Sinirle kaşlarını çattı. "Ama olması gerek. Böyle beklemek ve birilerinin bir şey yapmasını ummak beni delirtiyor. Ablama uygun bir böbreğin bulunması aylar sürebilir ve onun..." dedikten sonra bakışlarını kaçırıp fısıldadı. "Onun uzun bir süre dayanabileceğini sanmıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü haklıydı. Ablası büyük ihtimal ölecekti ve bu durumda onun yapabileceği bir şey yoktu. Bu benim umurumda bile olmamalıydı çünkü kısa süreli hafızam sağ olsun karşımdaki kızı birkaç saate unutabilecek bir kıvamdaydım. Yine de niyeyse tedirgin hissediyordum.

Kızın dikkatini başka bir noktaya çekmek isteyerek biraz olsun kederinden arınması için çabaladım ve sohbetin yönünü değiştirdim. "Niye satranç oynuyoruz?"

"Çünkü ben öyle istedim."

Cevabıyla güldüm. "Bilinçsizliğimden yararlanıp beni parmağında mı oynatıyorsun?"

"Evet," dediğinde sırıtmıştı. "Ayrıca başka oyun bulamadım. İskambil kâğıdı olsaydı seninle poker oynayabilirdik. Eminim satrançtan daha başarılı olurdun." Gözlerini kısarak beni süzdü. "Sende kumarbaz tipi var."

Arkama yaslanarak kaşlarımı çattım. "Kaç yaşındasın sen?"

"On beş."

"Bu yaşta poker oynamayı biliyorsan asıl kumarbaz sensin."

Sözlerimle burnunu kırıştırdı. "Ablam öğretmişti."

Ablasından bahsettiği an burukleşen ifadesiyle derin bir nefes alıp mırıldandım. "Sekizinci Çember'i seversin."

Neden bahsettiğimi anlayamayarak bana tuhaf bir bakış attı. "Sekizinci Çember de ne?"

Cehennemimi özlediğimi fark ettim. Yıllardır ilk kez evim dediğim yerden bu denli uzakta kalıyor, başka bir yatakta yatmayı dahi yuvama ihanet olarak görüyordum. Benim için hiçbir zaman evim diyebileceğim bir yer olmamıştı çünkü hiçbir yer bana yuvamdaymış gibi hissettirmemişti ama İnferno bir istisnaydı. Ait olmak istediğim bir yerin hasretiyle yanıp tutuştuğum, kendime bir dünya yaratmak istediğim günden beri aklımda yer edinen mabedimdi. Sadece bana aitti ve sonsuza dek öyle kalacaktı.

Duyduğum hasretle sorusunu yanıtladım. "Evimin bir parçası," dedikten sonra tebessüm ettim. "Kendime ait bir dünya kurdum ve adını *cehennem* koydum. Sonsuza dek orada hüküm süreceğim ki kimse beni kendi dünyalarında katletmesin, aksine benim dünyamda keyiflensin."

Kızıl kıvırcık saçlara sahip olan genç kız bana şaşkınlıkla bakıyor, gözüme fazla masum ve savunmasız geliyordu. "Bu yüzden mi sana Hades diyorlar? Kendine ait bir cehennemin olduğu için mi?"

"Evet. Başka sebeplerde var elbet ama bir numara bu."

İsmini hatırlayamadığım kız beni inceleyerek bir süre bekledikten sonra sesinden esirgeyemediği keşfetme arzusuyla sorguladı. "Nerede bu cehennem?"

"Öğrenmek için çok küçüksün."

Kaşlarını hızla çatarak çemkirdi. "Küçük falan değilim."

"Öylesin."

Benimle inatlaşmak istese de bakışıma karşılık susmuştu. Cehennemimde adımladığını düşündüm ve öfkelendim. "Ayrıca seni orada görmek istemem. Cehennemim eğlencelidir ama karanlıktır." Bakışlarımı güzel yüzünde dolaştırdım. "Sen fazla aydınlık kalırsın."

Omuzlarını düşürse de tebessüm etti.

Hamlenin onda olduğunu fark ederek bir taş oynattıktan sonra fazla meraklı ve istediğini almaya alışık olduğunu anlamamı sağlayarak konuştu. "Neden Sekizinci Çember'i seveceğimi düşündün?"

"Çünkü orası lüks bir kumarhane," dedim bütün umarsızlığımla. "Poker oynamayı seviyorsan orada eğlenirsin ama yaşın yetmiyor, o çembere girebilmek için en az yirmi beş yaşında olmak gerek."

"Ne?" diye isyan etti. "On yıl beklemem mi gerek yani?"

"Evet."

Açık kalan ağzı ve tuhaf ifadesiyle bana bakan kıza karşılık alayla sırıttım. Ardından hamlenin bende olduğunu hatırlayarak taşlarımdan birini oynattım. "On sekiz olsaydı hallederdim de," diye homurdandı genç kız. "Yirmi beş çokmuş."

"Nasıl halledecektin?"

Kendine güvenen, bilmiş bir gülümsemeyle çenesini kaldırdı. "Makyaj, dekolteli elbise ve ablamın dolabından çalacağım topuklu ayakkabılarla on sekiz yaşında gözükmem çok kolay. Hatta direkt ablamın kimliğiyle bile gece kulübüne girebilirim çünkü aşırı benziyoruz."

"İlk olarak benim cehennemim sadece bir gece kulübü değil." Hakarete uğradığımı hissettiğimi belli eden tonlamam karşısında kıkırdadı. Onu umursamayarak konuşmaya devam ettim. "İkincisi de sıkı bir güvenlik önlemim var. Yani ablanın kimliğiyle giriş yaptığını anlamam ve seni kapı dışarı etmem saniyelerimi bile almaz. Daha geçenlerde sahte kimlikle giriş yapmaya çalışan birini tespit edip..."

Gerisini getirmedim çünkü adamı dövdüğümü on beş yaşındaki bir çocuğa söyleyemezdim. Karşımdaki kız cümlemi devam ettirmememden dolayı kaşlarını çatsa da gökyüzüne bakarak onu görmezden geldim. Saniyelerin ardından tekrar meraklı sesini işitip ona döndüm. "Sahte kimlik mi?"

"Teknoloji çok ilerledi değil mi?" diyerek dalga geçtim. "Sizin nesil bir yerlere girip çıkabilmek için artık sahte kimliklere başvuruyor ama hiçbiri orijinalinin yanından geçebilecek kalitede olmadığı için mahalle barlarında iş görse de önemli yerlerde kullanılması mümkün olmayan şeyler. Özellikle benim cehennemimin yakınından bile geçemezler."

Dirseklerini masaya yaslayarak bana doğru eğildi ve gözlerimizi buluşturdu. "Sahte kimlik tam olarak nasıl oluyor?"

"Ölmüş birinin kimliğini çalabilirsin. Ya da iyi bir *hacker* tanıdığın varsa nüfus sistemine girip sahte bir kayıt oluşturabilir veya parayı basar, biraz işçilik biraz da teknolojiyle gerçeğiyle birebir yeni bir kimlik yaratabilirsin. Dikkat etmen gereken birkaç detay var. Mesela isim. Sahte kimlik kendi isminde olmaz." Taşların üstünde parmaklarımı gezdirdim. "Reşit olunan bir yaş seçilir ve sahte bir isimle adeta yeni bir kişilik yaratılır. Mesela ismin-"

Duraksayıp karşımdaki kıza baktığımda sinirle gözlerini devirdi. "Alin," derken sesinde hem öfke hem kırgınlık vardı. "Gerçekten eline falan yazacağım ki arada bakıp hatırla."

"İlaçlar yüzünden."

Omuzlarını düşürüp bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum yoksa unutmazdın," dediğinde güldüm ve bana bakmasını sağladım. Dürüst olmadan edemedim. "Büyük ihtimal unuturdum."

"Gıcık bir kişiliğin var."

Göz kırptım. "Teşekkürler cimcime."

"Evet ismim Alin, yani?"

Neden bahsettiğimizi hatırlamam saniyelerimi aldı ve aklımdan geçenleri dile döktüm. "Alin ismine benzer yeni bir isimle kendine sahte kimlik oluşturabilirsin." Durup aklımı yokladım ve aldığım ağır ilaçlara rağmen bir sonuç bulabildim. "Mesela Lina."

"Lina mı?"

"Zeytin ağacı dalı demek." Kendimi şaşırtarak bu zamana dek asla kimseye söylemediğim çünkü gerçekleşmeyeceğini bildiğim sırrı fısıldadım. "Bir kızım olsa ona bu ismi koymak isterdim."

Bakışlarını yüzümde gezdiren Alin'in dudaklarını tatlı bir tebessüm süsledi. "Hâlâ koyabilirsin. Sonuçta çok gençsin. Ayrıca hissediyorum, senden iyi baba olur."

Baba.

Ben ve baba olmak.

Absürd komedi diye buna derdim.

Başımı iki yana sallarken ne kadar saçmaladığı hakkında en ufak bir ikrinin olmadığını düşünüyordum. "Gerçekten insan analizin berbat."

"Hayır değil."

"Öyle."

Alin gözlerini devirip homurdandı. "Bu arada kaç yaşındasın sen?"

Duraksayıp karşımdaki kızın yüzüne bakakaldım. Dağınık aklımı yoklayarak cevabı olması gerekenden biraz geç hatırladım. "Yirmi yedi."

"Oha," dedi büyüyen mavi gözleriyle. "Aramızda on iki yaş var."

"Bana abi demen gerek."

"Amca desem de olur gibi."

Ona dik dik bakmamla kıkırdadı. Yüzündeki gülümsemelerin daima samimi ve içten olduğunu fark ettim. Sanırım bu hâlâ bir çocuk olmasından kaynaklıydı. "Lina Saral," dediğinde başını sallayıp bir karara varmış gibi sırıttı. "Bu iyi bir sahte kimlik ismi olabilir."

"Soyadın Saral mı?"

"Evet."

"Gerçek soyadını kullanamazsın," dedikten sonra kaşlarımı çattım. "Ayrıca bu konuyla ilgili fazla soru sordun. Yaşını büyütüp ne yapacaksın?"

Omuzlarını silkip önündeki taşlara baktı. Saliselik bir zaman aralığında bir şey fark etmiş gibi gözleri büyüdü. Dudağının kenarı kıvrılırken başını doğrulttu. Buluşan gözlerimizle şüpheye düştüm. Aklına ne geldiyse hayra alamet durmuyordu. Tebessümü genişleyip bütün yüzünü ele geçirdi. İfadesi doğan bir güneş gibiydi. Genç kız hızla yerinden kalktığında bir an ani hareketiyle başım döndü. Ne olduğunu anlamadan masanın ardından çıkıp iki adımda üstüme atladı. Kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarıldıktan sonra kıkırdadı. "Hades sen gerçek bir dâhisin, bana mükemmel bir fikir verdin."

"Ne?"

Geriye çekilip bana ışıldayan gözleriyle bakarken tuhaf hissettirdi. Ona dünyaları vermişim gibi davranmasının nedeni neydi? Tek kelime etmeden koşarak yanımdan gittiğinde ardından bakakaldım.

Sanırım ilk kez sevap işlemiştim.

ZEYTİN AĞACI DALI

Demir

Hastanedeki beşinci gün

"Hades."

Kulağımın dibindeki ses beni korkutucu karanlıktan çekmeye çalıştı. Benliğime sarmalanan iblisler mum ışığının belirmesiyle yakamı bırakarak geldikleri çukura geri döndü.

"Hades, uyan."

Kolumdaki baskıyla kendime gelmeye çalışarak gözlerimi araladım. Kirpiklerimin uçlarına taşlar bağlanmış gibi hissetmemi sağlayan ağırlıklara inat gözlerimi açtığımda karşımdaki yüzü gördüm. Bana endişeyle bakan genç kızın mavi gözleri loş odanın içinde ışıldıyordu. Kıvırcık kızıl saçları yüzünü çevrelemiş, dolgun dudakları aralık kalmıştı. "Koridordaki hemşireye görünmeden girebildim ama her an biri gelip beni yaka paça odadan çıkarabilir. Kendine gelmelisin çünkü sana göstermem gereken bir şey var."

Boğuk bir tonlamayla homurdandım. "Saat kaç?"

Bileğindeki saate göz attı. "Akşam on."

Kendime gelmeye başladığımda içinde bulunduğum günün fazlasıyla kötü geçtiğini anımsadım. İlaçlar öylesine ağır gelmişti ki odamdan çıkamamış, yataktan bile kalkamamıştım. Yaşadığım yoksunluk krizinden sonra bayıldığımı söyleyebilirdim. Belki de ilk kez gerçekten aptallığım karşısında varlığımdan bu denli nefret etmiştim ama cezalandırılmamın kendimce mantığını kavrayabilecek kafadaydım. Yaptığım hataların getirdiği sonuçlara katlanmalıydım.

Başımı hafifçe çevirip üstüme eğilmiş olan kıza baktım. "Ne var cimcime?"

"Bak," diyerek cebinden bir şey çıkarıp adeta gözüme sokmaya çabaladı. Dibimde tuttuğu kartın ne olduğunu göremeyerek kaşlarımı çattım. Kartı benden uzaklaştırdığında ise bunun bir kimlik olduğunu fark ettim. "Kendim yaptım, bana zor olduğunu söylemiştin ama gayet kolaymış. Sahte kimliğim orijinalle birebir aynı oldu," diyen genç kız güldü. "Test edildi ve onaylandı."

"Nasıl yaptın bunu?"

Bilmiş bir sırıtış dudaklarını süsledi. "Söylemeyi unuttum ama ben çok zekiyimdir. Hatta bayağı zekiyimdir." Yüzünü ekşitti. "Hatta babam bu zekâyla nasıl böyle aptal hareketler yapabildiğimi hep sorgular. Ablam da zekâmın ağır geldiğini söyler. Ama bana kalırsa tam ideal bir kişiliğe sahibim."

Karşımdaki kıza bakakalıp bilinçsizce mırıldandım. "Sen niye bu kadar bana benziyorsun?" dedikten sonra fark ettiğim şeyle iç geçirdim. "Tabii ya, gerçek değilsin de ondan."

"Gayet gerçeğim."

Gözlerimi yumup rüya gördüğümü idrak etmemin verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldım. Başımı yastığıma gömdüğüm sırada homurdandım. "Aklım yarata yarata bu cimcimeyi mi yarattı cidden? Hades'i tercih ederdim."

Omzuma inen yumrukla neye uğradığımı şaşırarak gözlerimi araladım. Şaşkınlıkla kalakaldığımda bana bakan kız ellerini beline yerleştirdi ve bağırmamak için kendini zor tutarcasına konuştu. "Bu sana hayal gibi geldi mi?"

Açık kalan ağzımı kapatıp gerçekliği idrak ettikten sonra sorguladım. "Sen bana vurdun mu?"

Belindeki ellerini çekip ardında birleştirdi ve tatlı bir ifadeyle bana bakarken sessiz kaldı. Karşımdaki genç kızın cidden odamda olduğunu fark etmek karışık aklımın iplerinin iyice iç içe geçmesini sağladı. Oturur pozisyona gelip ona bakmaya devam ettiğimde bana tanıdık gelen simasını çıkaramadım. Bakışlarım karşısında genç kız köşede duran sandalyeyi çekip oturdu.

"Adım Alin, ifadenden anladığım kadarıyla yine unuttun." Arkasına yaslanıp gülümsedi ve elindeki kartı tekrar gösterdi. "Gerçi burada yazana göre Lina Seler."

"Lina Seler?"

Başını salladı. "Aslında Lina Serel yapacaktım ama o soyisimde ünlü bir aile varmış. Bu yüzden biraz değiştirmem gerekti."

"Ne yapacaksın o kimlikle?"

Sorumla gözlerinden bir ışıltı geçti. Saniyeler içinde anladım ki ortaya çıkan parlaklık gözyaşıydı. Yanağından süzülmese de gözlerini belirginleştiren yaşları, içimdeki bir şeyi kırdı. Hüzünlü bir tebessümle yanıtladı. "Ablamı kurtaracağım."

Tamamen gerçeklikten koptuğumu hissettim zira karşımdaki kızın ne demek istediğiyle ilgili en ufak bir fikrim dahi yoktu. "Kolay gelsin," diye mırıldanırken fazla umursamazdım. Buna karşılık tebessüm eden genç kız bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Saniyeler içinde derin bir nefes alıp doğruldu ve yanıma yanaştı.

"Bugün bahçeye inmedin. Kötü mü hissediyorsun?"

"Biraz."

Tekrar uzanıp başımı yastığa koydum çünkü hızla gerçekleştirdiğim kalkma eylemimin sonucunda başım dönmeye başlamıştı. Midem kötüydü ve dişetlerim hâlâ ağrıyordu. İsminin A harfi ile başladığını anımsayabildiğim genç kız bana yaklaşıp elini siyah tutamlarımda gezdirdiğinde sunduğu konforla gözlerim kapanır gibi oldu. "Her şey yoluna girecek," dediğinde ayık kalmayı deneyerek bakışlarını yakaladım. İnançla ışıldayan gözleri karanlığın içindeki kıvılcımdı. "Bana böyle demiştin. Süper gücünü kendin için de kullanmalısın. İnanmalı ve sabretmelisin."

İç geçirdim. "Yorgun hissediyorum."

Anlıyormuşçasına başını salladı. "Yine de pes etmemelisin." Siyah tutamlarımı okşamayı bırakıp ellerini çenesinin altına yerleştirdi. Çocuksu sesiyle mırıldandığında başımdaki ağrının şiddetini azaltmayı başarabilmişti. "Bana yardım ettiğin için sana borçluyum. İstersen sana hikâye anlatarak uyumana yardım edebilir ve borcumu ödeyebilirim."

"Bu çok ucuz bir bedel olur."

Melodik bir kıkırtı işittim. "Para bekliyorsan avucunu yalarsın, bende beş kuruş yok."

Dudağımın kenarı içten gelen bir keyifle kıvrıldı. Çoğu zaman yüzeysel olan tebessümüm şu an oldukça derindendi. Yabancı bana iyi geliyordu. Kardeşim yoktu. Bu benim bilmediğim bir kavramdı ama o konuştukça canım çekiyordu. Bu yüzden teklifini reddedebileceğimi sanmıyordum.

"Anlat bakalım."

Bir süre sessiz kalan kız sonunda konuştu. "Hades ile Persephone'yi sevmiştin, istersen ona benzer bir hikâye anlatabilirim. Yunan mitolojisindeki çoğu hikâyeyi bilirim."

Zihnimde bir şimşek misali çakıp yok olan ani ve beklenmedik görsel-le kalbim tekledi. Gözümün önüne gelen melek aniden içimdeki bütün kasveti yok etti. Bilinçsizce fısıldadığımda sesimde çaresizlik vardı. "Persephone."

"Tekrar onu mu anlatayım?"

Soru zihnimde yankı buldu çünkü aklımda dönüp dolaşan görsel fazla güzeldi. Kızıl tutamları beyaz yastığa dağılan kadını anımsadım. Porselen tenindeki yaralara inat gördüğüm en saf ve temiz şeydi. Kalbimde amansız bir vurgun gerçekleştirmişti. Onu düşlemek dahi beni şifalandırıyordu. Bir dilek diler gibi mırıldandım. "Persephone."

Gözlerim kapandı.

Zihnimde bir hayal vardı. Boş tuval aniden uyuyan bir kadının gö-rüntüsüyle yıkandı. Renkler geri dönüp bir karmaşa yarattı. Ortaya çıkan güzelliğin benim olmasını istedim. Hayatımdaki bütün çirkinlikleri silebi-leceğini hissedebiliyordum. Onun varlığı karanlıkları aydınlatıyordu. Ne bir kıvılcım ne de cılız bir ışıktı. Devasa bir güneş, ilahi bir parıltıydı.

Genç kızın alaylı sesini işittim. "Tabii insan Hades olunca dilinden ve zihninden Persephone eksik olmuyor, gerçekten de Ölüm Tanrısı'nı bu denli anımsatman hayatın mizah anlayışı olduğunu fark etmemi sağladı." Derin bir nefes aldı. "Dilerim ki kendi Persephone'ni bulabilirsin."

"Kendi Persephone'mi buldum."

"Eminim bulmuşsundur. Lobideki hemşireyi duydum, bence kendisi Persephone olmaya dünden razı. Belki de onunla işi pişirmelisin, güzel kadın."

"Çok konuşuyorsun," dedikten sonra gözlerimi aralayıp yüzüne bak-tım. "Ayrıca işi pişirmenin ne demek olduğunu bilmen canımı sıkıyor." Yaşını bilmiyordum ama bir tahminim vardı. "On iki yaşında değil misin sen?"

"On beş."

"Bir şey fark etmedi."

Sinirle bir şeyler mırıldandığını fark etsem de umursamadım. Tekrar gözlerimi yumduğumda şikâyet etti. "İyi ki abim yok, böyle bir abim ol-duğunu düşündükçe bile anksiyetem tutuyor."

"Ben mükemmelim ve sen ayaklı doğum kontrol yöntemi gibisin."

Afalladığını hissedebiliyordum. Görmeme gerek yoktu. Bana kocaman hale getirdiği o büyük mavi gözleriyle bakıyor olmalıydı. "İnşallah bir gün kız babası olursun ve çocuğun mucizevi bir şekilde bana benzer. Hatta bir tane bile yetmez sana, böyle üç dört tane olsunlar da gör gününü."

"Hiç sanmıyorum cimcime."

Bir gözümü açıp sinirle bana baktığını gördüğümde kendimi tutamayarak kahkaha attım. Çocukla çocuk olduğumu fark etsem de umursamadım çünkü hiçbir zaman gerçekten çocuk olamamıştım ve bu gözüme bir fırsat gibi gelmişti.

Genç kız kollarını göğsünde birleştirdi ve minik tebessümüyle mırıldandı. "Cehennemde günlerini geçirmeye devam eden Persephone her gün Hades'e biraz daha bağlanıyor, kendini Ölüler Diyarı'ndayken evinde gibi hissetmeye başlıyormuş."

Gözlerimi yumdum.

"Bu sırada köşe bucak onu arayan annesi Demeter ise çaresizmiş. Kızının nerede olduğunu bilmediği her an daha çok öfkeleniyor, dünyayı tavaf ederek tanrılara evladını ona geri getirmeleri için yalvarıyormuş."

"Kimse Persephone'yi Hades'ten alamaz."

Söylediğimi sonradan fark ettiğim sözlere genç kız eşlik etti. "Evet, gerçekten de öyle. Çünkü ne Hades ne de Persephone birbirleri olmadan tamamlanabilirler. Birbirlerine duydukları açlık öylesine büyükmüş ki gözleri birbirine değmediği her an eksik hissederlermiş."

Bu bana tanıdık geldi. Genç kızın sesiyle saniyeler için uykuya çekilmeye başladım. İlaçlardan dolayı bugün doğru düzgün uyanık kalamamış, sürekli uyumuştum fakat her daim kâbus görmüştüm. Şimdiyse kendimi dingin hissediyor, iblislerden arındığımı düşünüyordum.

Ve böylelikle rüya gördüm.

Kendi meleğimin benimle olduğunu düşlediğim bir rüya.

Öylesine güzeldi ki sonsuza dek uyuyabilirdim.

KADERİN CİLVESİ

Demir

Hastanedeki altıncı gün

Çok güzeldi.

Bunun nasıl mümkün olabildiğini bilmiyordum fakat Tanrı'nın mükemmel bir işçiliğinin ürünü olarak dünyamıza gönderildiği barizdi. Yüz hatları ünlü bir ressamın fırçasında hayat bulmuş gibi muntazamdı. Yaralarına rağmen gözüme kusursuz geliyordu çünkü bunun sadece görünüşüyle bir ilgisi yoktu.

Varlığı yeterliydi.

Uzanıp elini tuttuğumda parmaklarının soğuk olduğunu fark ettim. Elini ellerimin arasına alıp onu ısıtmaya çalıştığımda yatağının yanındaki sandalyeye oturduğumdan beri bir kez bile tepki vermemiş olmasına endişelendim. Yine de hemen kenarda duran makineden duyulan kalp atışları sayesinde iyi olduğunu bilebiliyordum.

Odasını bulmam zamanımı almıştı.

Özellikle de peşimde bir kuyruk gibi dolaşan hastabakıcıyı atlatmam bir hayli uzun sürmüştü fakat başarmıştım. Tabii bunun en büyük nedeni bugün kendimi çok daha iyi hissediyor olmamdı. Öyle ki uzun zamandır daha doğrusu buraya geldiğimden beri bu denli kendimde hissetmemiştim. Anlaşılan bana verdikleri ilaçları içmemem beni daha ayık bir insan haline getiriyordu çünkü bugünkü bilinçli davranışlarımın ana nedeni buydu.

Elini okşayarak tenini ısıtmaya çalıştığım kadının güzel yüzünü inceledim. Fazlasıyla solgundu. Neyi olduğunu bilmek istesem de bunu nasıl

öğrenebilirdim emin değildim. Özellikle de onun yanında kalabilmem için herkesin gözünde bir hayalet olmam gerekirken bilgi alabilmem zordu.

Her neyi varsa bir an önce geçmeliydi.

Karşımdaki kadının gülümsemesini görmek istiyordum. Belki tuhaf ve anlamsızdı ama söz konusu bensem her şey daima garip olmalıydı. Çünkü adını dahi bilmediğim bu kadının üstümde yarattığı bir etki vardı. Beni kendine çekiyor, adeta büyülüyordu.

Hades bile eskisi kadar öfkeli değildi.

Çünkü Persephone'si ona iyi gelmişti.

İşittiğim sesle başımı kaldırdığımda odaya giren kızı gördüm. Ardından kapıyı kapatıp başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Elini tuttuğum kadını andıran genç kız bana dehşete düştüğünü belli eden bir ifadeyle baktı. Dudakları aralanmış, sanki nefesi kesilmişti. "Senin ne işin var burada?" diye sorduğunda sesindeki şaşkınlığı duyumsamamam imkânsızdı. Yatakta uzanan kadını işaret ederek cevap verdim. "Persephone."

Hafifçe kaşlarını çatıp beni incelediğinde ona dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi davranmasının ardındaki nedeni anlayamadım. Sessizliğin içinde uzun bir süre birbirimize baktık. Genç kız beni incelemeyi bırakıp önce elini tuttuğum kadına ardından tekrar bana döndü. "Hayır, o benim ablam."

Dudağımın kenarında şeytani bir dokunuş belirdi. "Ablan, Persephone'm."

Gözleri mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. Karşımdaki kızın varlığını anlamlandırma gereği duymadan bakışlarımı meleğime çevirdim. Uyuyan ifadesini inceleyip tatlı bir rüya görüyor olmasını umduğum kadını izlemeye başladım. Güzelliği beni mest ederken zihnimdeki sisli atmosfer yok oldu.

Adım seslerini işitsem de gözlerimi ondan ayıramadım. Yanımdaki boş sandalyeye oturan genç kızı gözucuyla görebilmiştim. Ona dönüp baktığımda endişeyle beni incelediğini fark ettim. "Kafam karıştı, anlamıyorum. Ablamla tanışıyor muydunuz?"

Sessiz kalarak elini tuttuğum kadının parmaklarını tek tek okşadım. Soğuk teninin ısınmaya başladığını fark ettiğimde bunun dokunuşumdan kaynaklı olduğuna emindim. Uzanıp bir tutam kızıl saçını parmağıma doladım. Yumuşak tutamları okşamaya başladım ve gözlerini görmek isteyerek yüzüne dikkat kesildim. Uykusundan uyanmasını istiyordum lâkin bu mümkün gibi durmuyordu. Neden uyanmıyordu? Çok mu yorulmuştu?

Saniyelerin ardından yanımdaki kız tekrar konuştu. "Hades, ablama neden Persephone dedin?"

"Dediğin gibi çünkü."

Cevabımla kolumda bir dokunuş hissettim. Yanımdaki kızın temasıyla ona baktığımda endişeli gözleri canımı sıktı. Neyin ya da kimin onu hüzünlendirdiğini bilmek istesem de o benden önce davranarak başka bir şeyin sorgusunda bulundu. "Ne dediğim gibi?"

"Persephone, Hades'e yaşadığını hissettirir." Meleğime baktım. "Ablan bana yaşadığımı hissettirdi. Kalbime tuhaf bir şey yaptı ve anladım ki o benim için yaratılmış diğer yarımdı."

"Ablamla daha yeni tanıştın yani?"

Ona döndüğümde gözlerim kısıldı. Kıvırcık kızıl tutamlar, beyaz ten ve mavi gözler. Ne de çok meleğime benziyordu. Yüzünü incelediğim için sorusunu yanıtlayamamıştım ki tek kaşını kaldırıp tuhaf bir tonlamayla yanıtını talep etti. "Öyle mi?"

"Evet."

Genç kızın ayağa kalkıp tekrar koluma dokunmasıyla mavi gözlerindeki endişe ve tedirginlik büyümüştü. Sesiyse bakışlarıyla paraleldi. "Hades, sen iyi değilsin. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor olmalı çünkü saçmalıyorsun."

"Doğruyu söylüyorum."

Bana bakan kız sinirle karşılık verdi. "Ablamı tanımıyorsun bile."

"Hissediyorum."

Ağzı açık kaldı ve bir süre tek kelime etmedi ardından desibelini yükseltti. "Saçmalamayı kes ve çık odadan. Kafan mı güzel, ilaçların etkisi mi bilmiyorum ama bu yaptığın resmen sapıklık," derken şok içinde gibiydi. "Tanımadığın kadınların odalarına girip onları *Persephone* ilan edemezsin."

"Kadınlar değil, kadın." Sert bir tonlamayla ekledim. "Benim kadınım."

Ürkerek gerileyen kız bana öfkeyle bakmaya devam etti. Yüzümde gördüğü bir şey onu korkutmuştu. İfademi yumuşatmayı denedim. Onun benden sakınmasını istemezdim. Bunun için küçüktü. *Meleğime de çok benziyordu.*

"Şimdi çıkıp gitmezsen güvenliği çağırırım." Kapıyı işaret etti. "Git, lütfen. Ayrıca ablamdan da uzak dur. O senin kadının ya da Persephone'nin değil."

İçgüdüsel olarak kendimi koruma ihtiyacı hissettim çünkü bu adlandırılamaz büyünün etkisinden kurtulamıyordum. Sabahki psikolojik muayeneme göre takıntılı kişiliğimin kurbanı oluyordum ama bu ondan öteydi. Belki saçma ve gerçekdışı gözüküyordu ama içten içe biliyordum. Elini tuttuğum kadın bende daha önce kimsenin yaratmadığı bir etki bırakıyordu ve bunu sadece nefes alıp vermesiyle başarıyordu. Dışarıdan bakıldığında garip gelen bu durumu açıklayabilecek kelime dağarcığına sahip değildim. Nasıl ifade edebileceğimi bilemiyordum. Emin olduğum tek şey; kimsenin, hiçbir gücün, Persephone'mi benden uzak tutamayacağıydı.

"Biliyorsun cimcime." Ürkek bakışlarıyla beni izleyen kıza karşı tebessüm ettim. "Kimse Persephone'yi Hades'ten alamaz."

Beti benzi atan genç kız bir süre tek kelime etmedi ve saniyelerin ardından çok doğru bir noktaya parmak basarak fısıldadı. "Sen delirmişsin."

Gücenmedim zira haklıydı. Ben akıl sağlığımın kıyısından kendimi atalı uzun zaman oluyordu ama bu durumun zihnimle bir alakası yoktu. Bu tamamen ruhumla alakalıydı. Yerimde olmayan beni anlayamazdı. "Neden bu kadar kızıyorsun?"

Bana hayretle baktı. "Neden mi?" dedikten sonra sesini yükseltti. "Çünkü seni tanımıyorum ve her ne kadar günlerdir bana iyi gelen tek şey olsan da ablam benim için dünyadaki en önemli kişi. Sen ise tanımadığın halde ona Persephone deyip tuhaf şeyler dile getiren bir yabancısın." Hınırle aniden karşıma dikildi. "Eğer ona zarar verirsen seni öldürürüm."

Gözlerindeki ateş.

O ateşi tanıyordum. Her gün aynada görüyordum.

"Ona zarar vermem," dedim ve tuttuğum eli daha sıkı kavradım. "Ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermem çünkü bu benim de aldığım en ağır darbe olur."

Parmaklarımda hissettiğim baskıyla titredim. Bakışlarımı hızla tuttuğum ele çevirdiğimde parmaklarımı saran parmakları gördüm. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor gibi gözüken Persephone'm beni duymuş gibi elimi tutmuş, adeta beni anladığını dile getirmeden söylemişti. Bahsettiğim tam olarak buydu. Mühürlenmiş gibi birbirine çekilen iki kutuptan ibarettik.

Tanrısal bir dokunuştuk.

Ve evet, meleğim beni inançlı biri haline getiriyordu.

Genç kızın kesik soluğuyla tekrar ona baktığımda yüz ifadesindeki hüzne karışan mutluluğu gördüm. Bakışlarını ablasının yüzünde gezdirdikten sonra kenetlenen ellerimize baktı ve sonunda gözlerini gözlerimle

buluşturdu. Az önceki öfkesi yok olmuş, yerini daha karmaşık bir ifade almıştı.

"Hareket etti." Yüzündeki gülümsemeyle tekrar ablasına baktığında gözleri dolmuştu. Yavaşça yanıma yanaşıp dibimdeki sandalyeye oturdu. Bakışları tuttuğum elin sahibini buldu. Omuzlarını düşürerek mırıldandığında sesindeki bir şey beni yaraladı. "Ablama zarar gelmesinden korkuyorum."

"Korkma," dediğimde yemin eder gibiydim. "Ben varken kimse ona zarar veremez çünkü gerekirse cehennemi dünyaya taşır, yine de onun saçının bir teline kıydırtmam." Uzanıp çenesini tuttuğum genç kızın bana dönmesini sağladığımda mavi gözlere baktım. "Sana da ben varken kimse zarar veremez."

"Neden?"

"Çünkü ablana benziyorsun."

Çenesini hafifçe okşadım. Yüzünü incelerken emin oldum. "İlaçların etkisinden daha önce bağlantıları birleştirememiştim ama şimdi çok net görüyorum, sende Persephone'min izi var."

Yaşaran gözleriyle fısıldadı. "Kendimi çok yalnız hissediyorum ve korkuyorum, Hades. Annem berbat halde, babam ise mahvolmuş durumda. Hiçbir şey yoluna girmiyo-"

"Girecek."

"Bunu bilmiyorsun."

Dudağımın kenarını kıvırıp onu kendime doğru çektim ve kolumu omzuna atarak onu siyah kanatlarımın altına aldım. "Biliyorum."

"Nasıl?"

Genç kız başını göğsüme yaslayarak iç geçirdiğinde Persephone'min elini daha sıkı tuttum ve günler sonra ilk kez kim olduğumu hatırlamanın verdiği özgüvenle konuştum.

"Benim bilmediğim asıl şey, ailenin ne demek olduğu cimcime. Beni evlat edinen insanların yanında dahi her daim yetimdim. Şimdiyse ne babam var ne annem ne de kardeşim. Bu yüzden seni anlayamam ama sana söz veriyorum, senin ailenin mutlu olması için yapabileceğim bir şey varsa yapacağım." Bakışlarımı meleğime iliştirerek güzelliğini bir nefes gibi içime çektim. "Çünkü ablan bana sadece Hades olmadığımı hatırlattı."

Aklımdaki bulanıklığın berraklaşmasıyla her şey anlam kazanmıştı. Yıllardır mahvoluşumun en büyük nedeni karanlık yanımın ağır basması ve beni içten içe katletmesiydi. Karşımdaki kadın ise Ölüler Diyarı'na doğan

kızıl bir güneşti. Belki de zihnimin bana oynadığı bir oyundan ibaretti ama umurumda değildi, bazı şeyler açıklanamaz ve anlamlandırılamazdı.

Kaderin cilvesi diye buna denirdi.

Arkama yaslanarak Persephone'min elini tutmaya devam ettim. Aynı zamanda cimcimeyi siyah kanatlarımın altında tuttum. İkisi de yanımda ve güvendeydiler. Genç kız, gözlerini yumup göğsümde dinlenirken ben gözlerimi ablasından ayırmadım.

Gördüğüm şey bir hayalse bile bana sağladığı huzurda kaybolmayı umdum.

TARTAROSUN DİBİ

Demir

Hastanedeki yedinci gün

İlaçlarımı içtim.

Kahretsin ki sabah taktıkları serumun verdiği sersemlikle bana uzattıkları ilaçları bir saniye düşünmeden içtim ve düne nazaran tekrar kendimi bir sersem gibi hissetmeye başladım. Doktorum ile konuşup neden bu halde olduğumu sorguladığımda bunun arınma tedavisinin bir parçası olduğunu söyleyerek her şeyi bütün detaylarıyla anlattı. Anlaşılan yoksunluk çekmemek adına bana kısmi uyuşturucu veriyor, bunu diğer ilaçlarla destekleyerek kanımdaki maddeyi arındırmak adına beni sürekli serumla besliyorlardı.

Gerçekten de bedenimdeki ağrılar geçmişti ve soğuk terler dökerek titrediğim anlar geride kalmıştı ama ilaçlar zihnimi bulandırıyordu. Dikkatim dağılıyor, düşüncelerim birbirine dolanıyordu. Odaklanmakta güçlük çekiyor, saniyeler önce gerçekleştirdiğim eylemleri dahi anımsayamaz hale geliyordum.

İlaçlarımı getiren hemşireden duyduğum kadarıyla birkaç gün içinde hastaneden ayrılabilecektim. Arınma programımın bitmesine az kalmıştı ve beklenilenden daha iyi ilerliyordum. Bunun nasıl mümkün olabildiğine emin değildim. Bence her günüm işkenceden farksızdı. Benimki çabuk bir süreç ise diğer zavallıları düşünmek bile istemezdim.

Kolumdan çıkardıkları iğneyle hemşireye bakıp homurdandım. "Bu seferki daha farklı hissettirdi," dediğimde tebessüm ederek başını salladı. "Son günleriniz olduğu için ilaç değişikliği uygulandı efendim. Sizi sersemletebilir ama merak etmeyin iyi gelecektir."

Derin bir nefes alıp kapının köşesinde bekleyen adama baktım. "Bahçe saati geldi mi?"

"Evet efendim."

Yataktan kalkıp dönen başımı umursamadan adımladım ve odadan çıkarak koridorda ilerledim. Asansör kullanımı yoğun olduğu için beklememek adına merdivenlere yöneldim. Korkuluktan güç alarak basamakları inmeye başladığımda ardımdan gelen adama dönüp bakmadım. İlk kata varıp merdivenleri inmeye devam etmek yerine katta adımladım. "Demir Bey," diyen hastabakıcıyı umursamadan adımlarımın beni yönlendirmesine izin verdim.

Koridorda yürürken nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu lâkin zihnimi umursamayan bedenim gayet emin gibiydi. Beni yönlendiriyor, gideceğim yeri biliyordu.

"Hades."

Neşeli sesle adımlarımı yavaşlatıp etrafa baktığımda bana doğru koşturan genç kızı gördüm. Kızıl saçlarını savurup yüzündeki gülümsemeyle yanıma yanaştığında kaşlarım çatıldı zira tanıdık gelse de kim olduğunu çıkaramamıştım.

"Sana mükemmel bir haberim var," diyen genç kız karşımda durup yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle heyecanla konuştu. "Ablama böbreğimi verebileceğim, Hades. Aklıma soktuğun fikir sayesinde ablamı kurtarabileceğim." Olduğu yerde sıçrayarak kıkırdadı. "Babam doktoru ayarlayacak ve benim böbreğim sayesinde ablam sağlığına kavuşabilecek." Aniden üstüme atlayıp kollarını boynuma doladığında az kalsın düşecektim. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

Neden bahsettiğini anlamasam da mutluluğu keyfimi yerine getirdi.

Geriye çekilip bana baktığında yüzündeki gülümseme bir tebessüme dönüştü. Bakışlarını yüzümde gezdirerek mırıldandı. "Alin ben, unuttun mu yine?"

Sesindeki bir şey beni yalan söylemek zorunda bıraktı. "Hayır, unutmadım."

Oysa gerçekten de kim olduğunu çıkaramamıştım fakat belliydi ki tanışıyorduk. Anlaşılan kendime hastanede arkadaş edinmiştim. Tuhaftı çünkü karşımdaki genç kız gayet sağlıklı duruyordu. Evet yorgun gözüküyordu lâkin gözle tespit edilebilecek bir sıkıntısı yok gibiydi. Neden burada ve benimle muhataptı? Ayrıca aklına soktuğum fikirden kastı neydi?

"Çabuk olun," diye bağıran bir adamla irkildim.

Yanımızdan koşturarak geçen doktor ve hemşirelerle kaşlarım çatıldı. Az ilerideki bir odaya alelacele giren bir grup insanı umursamayarak önümdeki genç kıza baktım. Adını hatırlayamadığım kızın buz kesmiş gibi kalakaldığını fark ettim. Nefes almıyor, tepki göstermiyor, sadece öylece duruyordu. Neler olduğunu sorgulayacağım sırada duymakta zorlandığım o kelimeyi sarf etti. "Abla."

"Ne?"

"Abla," dedi tekrar ve ardından bağırdı. "Ablam!"

Koşmaya başlayarak beni bir başıma bıraktığında ürperdim. Kızın sesindeki çaresizlik ve korku kanımı kaynatmış, nedensizce benliğimin alarm vermesini sağlamıştı. Çatılan kaşlarım ve kalbimdeki o tedirgin titreyişle genç kızı takip ettiğimde yüreğime çöreklenen huzursuzluğun kaynağını bulmak istedim.

Kızın girdiği odanın kapısının önünde durdum.

İçeriye göz atıp karşılaştığım tabloyla beynimden vurulmuşa döndüğümde biri göğsüme pençelerini geçirmiş gibi hissettim. Sanki göğüskafesim yırtılıyor, biri yüreğimin üstüne baskı uygulayarak beni öldürmeye çalışıyordu.

Yatakta yatan kadına baktığımda dünyam durdu. Kızıl saçları dağılmış, porselen teni ürkütücü bir beyazlığa evrilmişti. Dolgun dudaklarındaki renk kaybolmuş, bedeni her an kırılabilecek bir cam parçası misali kaskatı kesilmişti. Ona baktığım an ruhum feryat etti. "Persephone."

Yanı başındaki doktor ölümün kıyısından düşmek üzere gibi duran kadına göz attığında nefes alamadım. Ölüm, evet. Karşımdaki kadına bakan herhangi bir insanın aklına gelebilecek ilk şey bu olurdu.

Benden bağımsızca bedenim hareket etti.

Persephone'min yanına ilerleyip hemşireleri kenara iterek kadının yanaklarına ellerimi yasladığımda hissettiğim soğuk teniyle kavruldum. Sıcaklıktan eser barındırmayan benliğine karşı hayatımda ilk kez soğuktan bu denli şiddetle nefret ettim.

"Beyefendi müsaade edin lütfen."

Beni ondan ayırmaya çalışan kişileri umursamadan eğildim ve fısıldadım. "Aç gözlerini," dediğimde ağlama sesini işitebiliyordum. Genç kız ardımda bir yerdeydi ve hiddetle ağlıyor, ablasını sayıklıyordu. Etrafımdaki insanların beni zapt etmeye çalışmasına müsaade gösteremeden yatakta yatan kadına emrettim. "Aç gözlerini, Persephone." Yalvararak ekledim. "Bana cenneti göstermen gerek."

Yanağındaki elimi boynuna indirdim. Zayıf nabzını fark etmek beni mahvetti. Aniden benim kalbimin atışı güçlenmişti oysa durması gerekirdi çünkü Persephone olmadan Hades'in yaşamının bir anlamı kalmıyordu. Hikâye basitti. Cehennemden kurtulmanın tek yolu ellerimin arasındaki kadındı. O yoksa ne cennet ne cehennem, geriye kalan tek şey amansız bir araf olurdu. Karanlık, soğuk ve uçsuz bucaksız bir araf.

"Beyefendi lütfen."

"Güvenliği çağırın."

"Nesi var ablamın?" diyen ince sesi işittim. "Ne oldu birden?"

Ağlayan genç kızı duyabiliyor ama gözlerimi Persephone'mden ayıramıyordum. Sanki başımı çevirir, gözlerimi üzerinden çekersem aniden kaybolurdu. Gitmesini istemiyordum. Benimle kalması, bana ışık olması gerekirdi. Karanlığa gömülmesi değil. Hayır, meleğin düşüşüne şahitlik edemezdim.

Omuzlarımdaki dokunuşlara eklenen uyarı dolu sesi işittim. "Demir Bey, çekilin," diyen hastabakıcımın sesini duydum. "Efendim, müsaade edin insanlar işini yapsın."

"Bırakamam."

Fısıltımı ben bile zar zor duymuştum. İçimdeki dürtüyle hareket ediyordum. Beni ele geçiren ve bırakmayan o his, karşımdaki kadının yanından ayrılmamam gerektiğini söylüyordu. Onu bulmak zor olmuştu ve bir kere bırakırsam tekrar edinemeyeceğim bir armağan gibiydi. Ellerimin arasından kayıp gitmesine izin veremezdim.

Kollarımı kavrayan eller daha şiddetli bir hal aldığında başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Onların duyabileceği bir tonlamayla yakardım. "Anlamıyorsunuz ama bırakamam."

"Efendim zor kullanmak zorunda kalacağım, lütfen çekilin."

Gözlerimi Persephone'den alamıyor, yanaklarını okşayıp onu ısıtmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum. Tek isteğim sıcak olmasıydı çünkü o soğuğu hak etmiyordu. Soğuk cezalandırırdı. Soğuk insanı öldürürdü. Soğuk kötülere layıktı. Onun yerine ben donabilir, buz kütlesinde yaşayabilirdim ama onun sıcak olması gerekirdi çünkü sıcak iyileştirirdi. Sıcak hayatta kalmanı sağlar, karnını tok tutardı.

Omuzlarımdaki ellerle geriye çekildiğimde zihnimdeki şalter attı.

Bana dokunan elin sahibinin boynuna parmaklarımı sarıp adamı duvara savurduğumda içimdeki bütün adrenalin aniden parmaklarıma akın etti. Çığlıklara eklenen kelimeleri umursamadan tekrar Persephone'me döndüğümde bu sefer daha fazla kişinin beni kavrayamaya çalıştığını fark

ettim. Tuttukları kollarımla beni meleğimden ayırmaya çalışan adamlara karşı direndim. Beni yataktan uzaklaştırmaya çalıştıklarındaysa delirdim.

Sergilediğim efor ve çırpınışlarımla gözlerimin önünde uçuşan siyah benekler artış gösterdi. Kollarını bana dolayarak beni kendine kenetleyen kişiyi göremiyordum. Başımı geriye savurup burnuna kafamı geçirdiğimde acıyla inleyen adama baktım ve günlerdir bana yardımcı olan hastabakıcının yere yığıldığını gördüm. Kendimi kötü hissetmeye vakit bulamadan bir başkasının üstüme atladığını fark ettim.

"Hades," diyen ince bir ses işittim. "Sorun yok, ablam iyi olacak." Kızıl saçları gördüm. Bana bakan genç kız elindeki telefonu kulağına yaslarken meleğimin elini tutuyordu. "Baba neredesiniz?" diye kulağındaki cihaza doğru konuştuğunda güvenlik görevlileri aynı anda üstüme çullandı. Görüş açımdan çıkmaya başlayan meleğime bakmak isteyerek kendimi kurtarmayı denedim ama bayılmak üzereydim.

Kararan görüşümden yararlanıp beni odadan çıkarttıklarında kapının kenarına kafamı çarptım. Hissettiğim acıyla dengemi kaybettiğim sırada boynumda bir sızı hissettim. Tenime saplanan iğnenin geride bıraktığı yakıcı hisle gözlerim kaydı. Etrafımı çevreleyen insanları fark etsem de hiçbir şeyi seçemiyor, düzgün göremiyor ve duyamıyordum. Benim için her şey karanlığa doğru çekiliyor, güneşim batıyordu.

"Kriz geçiriyor."

"Çabuk hastayı yumuşak odaya alalım."

"Yeni ilaç içmişti, sakinleştirici vurmamalıydın."

Bulutların üstünde süzülüyor, algılarımın kapandığını fark edebiliyordum. Beni bir sedyeye yatırdıkları sırada kızıl tutamları algıladım. Üstüme eğilmiş, korku ve yaşlarla parlayan mavi gözlerini üzerime dikmiş küçük bir kız vardı. Ağlıyor, bir yandan da beni telkin etmek istercesine hızla bıcır bıcır konuşuyordu.

"Her şey yoluna girecek," dediğinde ona inanmak istedim. "Ablamla beni ameliyata alacaklar. Her şey yoluna girecek, Hades. Kendime geldiğimde seni bulacağım, ablam kendine geldiğinde onunla tanışabileceksin, tamam mı? O zamana kadar dinlen ve bizi bekle."

Ağzımı açsam da bir şey diyemedim çünkü karanlığa yenildim. Gözümü açıp kapattığım her an çevrem değişiyor, bana bakan insanların simaları başkalaşıyordu. Sesler iç içe geçmiş, kalbimdeki ağrı güçlenmişti. Bütün bedenim sızlıyor, kafamdaki acı beni zorluyordu.

Algıladığım ilk şey beyaz bir odaya girdiğim oldu. Odanın ortasındaki yatağa yatmamı sağlamaya çalışan adamları iterek doğrulmayı denediğimde

vücudumun üstünde bir kontrolüm olmadığını anladım. Bedenim bir sıvı misali akıyordu.

"Çabuk doktorunu çağırın."

Zaman kavramımı yitirdiğime emindim çünkü her şey hem hızlı hem de yavaştı. Değişen simalar, koşuşturan insanlar. Üzerimdeki elleri itmeye çalıştığım her saniye bileklerimdeki baskı artıyordu. Niye kollarım bağlanmış gibi hissediyordum?

Yanıma ilişen kadın bana endişeyle bakarken az ilerisindeki adamın kesik kelimeleri kulaklarımda yankı buldu. "Daha yeni... kaç miligra... yapacağın işi."

"Kalıcı bir hasar oluşabilir mi?"

Tanımlayamadığım sesin ardından cevap geldi. "Başka sakinleştirici bulamadın mı?" diye bağıran kişi ekledi. "Aldığı ilaçlarla tepkimeye girebilecek tek sakinleştiriciyi seçmen..." Sesler bir kaybolup bir belirdi. "Nörolojik... belki hafız... müşahede altında tutal..."

"Başını vur..."

Bütün sesler kaybolduğunda boşluğa düştüm. Orada ne acı ne keder ne de mutluluk vardı. Hiçbir şey yoktu. Sadece derin bir yalnızlıkla gelen sükûnet vardı.

Karanlık.

Ayrılmaz parçam.

Beni bir bütün misali yuttu.

LETHE NEHRİ

Demir

Hastanedeki dokuzuncu gün

Şehir manzarasına göz attım.

Gömleğimin kol düğmelerini takarak omuzlarımı dikleştirdim. Işıldayan binaların arasında beliren yansımamı inceledim. Kendimi yeni doğmuş bir bebek gibi hissetmem garipti lâkin tam olarak hislerimi bu şekilde ifade edebilirdim.

Arınmış ve kutsanmıştım.

Yüzümdeki tebessümle ardıma dönüp köşedeki koltuğa adımladım ve üstünde duran siyah ceketimi alıp üzerime geçirdim. Omuzlarımı örttüğüm kumaşı düzelterek gömleğimin yakalarını çekiştirdim. Aynaya baktığımda gördüğüm adamın ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Siyah tutamlarımı düzelterek bir şarkı mırıldandığımda keyifliydim.

Açılan kapı sesiyle soluma döndüm. Heybetli adımlarla ilerleyen adam, lacivert diyebileceğim kadar koyu mavi olan gözleriyle beni baştan aşağı tarayıp sorguladı. "İyi misin?"

Ölümden dönmemi sağlayan eski dostuma bakarak tebessümümü genişlettim. Bu hayatta her şeye sahiptim. En azından dışarıdan görülen buydu ama aslında elde ettiğim kazançlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Beni düştüğüm bataklıktan çekip alan ve tedavi olmam için buraya getiren, kardeşim yerine koyduğum Araz Vladimirov ise elde ettiğim kazançların en büyüğüydü. Onun sayesinde aklım başıma gelmiş, sağlığım yerini bulmuştu. Kısacası büyük borçlanmıştım.

"Evet, sadece hayatımın en kötü akşamdan kalmasını atlattım."

Karşıma dikilip kaşlarını çattığında öfkesini görebiliyordum. Yaptığım salaklık sonucunda yine iyi dayanıyordu çünkü ağzımı burnumu kırmak

istediğine kalıbımı basardım. Düşüncelerimi duymuş gibi homurdandı. "Bir daha sakın beni böyle endişelendirme."

Kahkahayla güldüm. "Çok mu endişelendin?"

"Ciddiyim, Demir," dedi ve kasılan çenesiyle bana dik dik baktı. "Bu yaptığın aptallık öylesine büyüktü ki diğer saçmalıklarını önemsiz kıldı. Bir kez daha madde kullandığını duyarsam seninle fena kapışırız."

"Bana kıyamazsın."

"Dene ve gör."

Tebessüm ederek omzuna elimi koydum ve ciddiyetimi anlamasını umarak konuştum. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım çünkü sandığım kadar aciz olmadığımı anladım. Bu yüzden endişelenme eski dostum. Dersimi aldım diyebilirim."

"Güzel," diye homurdandı. "Bilseydim seni daha önce beyaza boyanmış bir odaya kapardım."

Tedavimin nasıl geçtiğini hatırlamıyor oluşum bonustu. Her şey öylesine bölük pörçüktü ki düşünmek dahi kafamı karıştırıyordu. Özellikle son iki günüm tamamen kayıptı. Doktorumun söylediğine göre yoksunluk krizinden dolayı yumuşak oda olarak adlandırdıkları özel bir alana transfer edilmiştim. Orada uyguladıkları tedavi sonucundaysa gerçekten eskisinden daha iyi bir hale gelmiştim. Bazı şeyleri -belki de çoğu şeyi- hatırlamamam ise umurumda değildi. Açıkçası bu kara leke misali benliğime apışacak olan dokuz günü anımsamamam başlı başına bir lütuftu.

"Bir dahakine artık."

Alaylı sözlerime Araz sinirle karşı çıktı. "Demir."

"Şaka yapıyorum," derken sırıtıyordum. "Artık gidebilir miyiz?" Ceketimin düğmesini ilikleyip odanın çıkışına doğru adımladım. "Bana yemek vermediler herhalde çünkü kurt gibi açım. Sanırım bir danayı tek başıma yiyebilirim."

"Seni aç bıraktıkları için bahşiş bırakmam gerekir mi?"

Gözlerimi devirdim ve duraksayıp içimde beliren ani huzursuzlukla ardıma baktım. Odayı tarayarak her objeyi tek tek incelediğimde yanımdan geçmekte olan arkadaşım duygu değişimimi sorgularcasına konuştu. "Bir sorun mu var?"

Emin değildim.

Belirsiz ve saçma bir irkilme duyuyordum.

Odayı taramaya devam ederek kaşlarımı çattım. "Hayır, sadece bir şey unuttum gibi hissediyorum."

"Belki onurun ve gururundur."

Araz'ın sözleriyle gülmem gerekirken tepki gösteremedim çünkü bana bir tsunami misali zamansız ve şiddetle çarpan bu saçma dürtünün ne olduğunu anlayamadım.

Bir boşluk vardı. Dolmasının şart olduğunu hissedebildiğim bir boşluk.

"Gel hadi," diyen Araz odadan çıkarken omzuma vurdu. "Hesabı sana kitlemek için sabırsızlanıyorum."

Odada yalnız kaldığımda huzursuzluğum arttı.

Bir eksiklik vardı.

Hem de büyük bir eksiklik.

YAKUT YÜREK

Helen

Günümüz

İçinde durduğum karanlığın ıstırap veren bir tarafı vardı.

Her şeyin bu kadar boş ve tatsız olması, ruhumda ölen bir şeyin çürümeye başlamasından kaynaklıydı. Şehrin manzarasını izleyerek yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. Sızlayan kalbim o kadar çok acıyordu ki içimdeki cenaze marşını net bir şekilde duyabiliyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp daha fazla ağlamamak için direndiğimde ruhumun biriktirdiği bütün duyguları sistemimden atmaya çabaladığını bilsem de umursamadım. Dökecek yaşımın olmasını istemiyor, sadece aklımdaki dağınıklığı toplamayı diliyordum.

Aylar önce yaşadığım evdeydim ama yuvamda hissetmiyordum.

Bomonti'deki lüks dairemin her daim benim için bir kale olmasını sağlamıştım. Bu evde Alin ile bir sürü güzel anımız vardı. İşten yorgun geldiğim gecelerde sığındığım güvenli alan şimdi bana bir mezarlık hissiyatı veriyordu.

Yaşam yoktu ve her şey fazlasıyla soğuktu.

Nemli saçlarımı omzumun ardına atıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Geniş camların önüne oturmuş, karşımdaki binaların ışıklarına bakarak ikinci şarap kadehimi yudumluyordum. Eve geldiğim gibi duş almış, bir süre fayansları inceleyerek zihnimdeki sesleri bastırmaya çalışmıştım. Şimdiyse saten pijama takımım ve kırmızı şarabımla bir köşeye sinmiştim. Alkolden büyük bir yudum alıp gözlerimi yumdum. Boğazımı yakan sıvı, suçluluk hissetmemi sağlıyordu. Tam kendimi öncelik edindiğim anda yine kaçmam ve dağılmam; bunlar beni mahvediyordu ama elimden bir şey gelmiyordu. Canımın acısı beni yönetiyordu.

Öğrendiklerimi kaldıramıyor, hayatımın ne ara bu noktaya geldiğini anlayamıyordum. Kız kardeşimin yaptıkları bir film senaryosuydu. Başından sonuna dek gerçek olamayacak bir kurguydu.

Ve ben filmin başrollerinden biriydim. Oysa figüran dahi olmak istemezdim.

Gözlerimi aralayıp etrafa göz attım. Hâlâ dağınık olan evi bu hale getiren kişilerden birinin kız kardeşim olduğunu hatırlamak ürpermemi sağladı. Gerçekten onu tanımadığımı düşündüğüm şu dakikalarda kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissettim. Biliyordum ki aslında yalnız değildim çünkü kalbime dokunan adam nefes almaya devam ettiği sürece asla tek başıma kalamazdım. Açıkçası öylesine mühürlenmiştim ki gerçekliği yitirerek fani dünyanın ötesinde dahi Hades'imden beraat edemeyeceğimi biliyordum. O daima benimle olacaktı çünkü varlığımda saklı kalan ismi ruhuma zincirlenmişti.

Ama ondan uzaklaşmak istemiştim.

Sadece ondan değil, her şeyden uzaklaşmayı, kendimden kaçmayı ve düşünüp acımı sindirmeyi dilemiştim. Öğrendiklerimin ardından köşeme çekilip nefes alma ihtiyacı duymuştum ama boğuluyor, yine de soluklanamıyordum.

Alin'in dudaklarından sıyrılan her söz benim için büyük bir şok alametiydi. Yine de bir yanım şaşırmamıştı çünkü Demir ile olan bağımın bu kadar çabuk gelişmesi ve bana eşsiz gelmesi, içten içe tanıştığımız ilk günden beri mantıklı bulduğum bir şey değildi. Artık bunun bir sebebi olduğunu biliyordum. Neden ona ilk günden düştüğümü ve bu denli güvenip, kimsede bulamadıklarımı onunla elimle koymuş gibi bulabildiğimi anlamıştım.

Kimseye itiraf etmemiş, kendi içimde bile bu düşünceleri sayılı kez geçirmiştim çünkü beş yıl öncesinde kalan kazanın ardından değişmiştim. Bu değişimimin tek nedeni az kalsın ölecek olmam değildi. O kazadan sonra benim için her şey ve herkes fazla saydamlaşmıştı. Gündelik ilişkiler, birlikte olduğum adamlar, sevgili adı altında hayatıma aldığım kişiler, hiçbiri bendeki o manevi boşluğu dolduramamıştı. Şimdi nedenini biliyordum; o boşluk yıllar öncesinde bir başkasıyla kapanmıştı. Ve onu hatırlamasam bile bilinçdışımda Demir'in izleri vardı. O izler öyle kuvvetliydi ki bilincimin içindekileri bile yerinden edememişti.

Aynı şey onun için de geçerli olmalıydı.

Beş yıl önce bana düştüğü yerde sıkışıp kalmış, bana dolanmış ve kendini bir daha çözememişti. Hatırlamıyor ama derinlerinde bıraktığım o

izle hissedebiliyordu. Sembolik bir işaret gibi aklına kazınmıştım. Beni unutsa da aslında hiçbir zaman *gerçekten* unutamamıştı.

Mazide yaşananların hiçbirini bilmiyordum.

Demir ile nasıl tanıştığımızı, neler olduğunu, Alin'in kırgınlığını, hiçbir şeyi anlamlandıramıyordum. Ellerimle yüzümü kapatıp gözlerimi yumdum. Alin'in sözleriyle dağılan aklımı toparlamamın mümkün olduğunu sanmıyordum. En azından kız kardeşimle konuşup her şeyi detaylarıyla öğrenip sindirmeden bunu yapabilmem olağandışı duruyordu.

Kızgındım.

Kız kardeşime kızgın ve kırgındım. Yaptıklarının bende yarattığı izlerden sonra bir yanımın onu affetmekte zorlanacağını biliyordum ama onu affedeceğime de emindim çünkü sevgim baskındı. Kimse inanmayabilirdi ama ben emindim, bazı anlarda onu tanımadığımı düşündürse dahi Alin kötü biri değildi. Bencil bir kardeşti ama kötü değildi. Ve ben yaşına vererek çoğu şeyi göz ardı edebilirdim. Yine de üstesinden gelmekte zorlanacağım tek konu Demir olurdu. Bana yapılanları affederdim ama Demir'e yaptıklarıyla nasıl baş edebilirdim?

Öfkem yoğundu.

Ev berbat halde olmasa eminim sağlam mobilya bırakmazdım. Aklımdan geçenlerle histerik bir kıkırtı dudaklarımın arasından kayıp gitti. Özenle aldığım bütün eşyalar kız kardeşim aracılığıyla mahvolmuştu. Yani en azından bir kısmı.

Hızla yerimden kalkınca ani hareketimle başım döndü. Umursamadan evin içinde ilerlemeye başladım. Birkaç saniyede Alin'in odasının kapısını ittirip etrafa göz attım. Odanın büyük bir kısmı dağılmış olsa da yerli yerinde olan şeyler de vardı. Beyaz duvarların üstüne asılmış *Pinterest* çıkartmaları, led ışıklar, cam kenarındaki tekli koltuğun yanında kalan koca kitaplık, iki kişilik yatak, yere saçılmış teknolojiyle alakalı bir dünya dergi, kıyafetlerine eşlik eden parfüm şişeleri ve bez çantaları; her şey kız kardeşimin odasındayken gülümsediği anların kafamın içinde belirmesini sağlamıştı. Kulaklığını takıp yatağında uzandığı ve doksanlı yılların yabancı hiphop şarkılarını dinleyip söylerken beni uyutmadığı geceleri anımsadım.

Dolan gözlerimle dişlerimi sıktım.

Nefes alış verişim hızlanırken uzun zaman sonra ilk kez kontrolümü yitirdiğimi fark ettim. İçimde patlayan o volkan zamansız ve amansız oldu. Vücudum aklımdan önce hareket etti. Aniden elime geçen her şeyi yerle bir etmeye başladım. Solumda kalan dolabın kapaklarını açıp askıda kalan kıyafetleri yere saçtım. Zaten yerde olanları da tekmelemeye başladım.

Üstlerine basarak ilerledim ve dizlerimin üstüne çöküp dağılmış dergilere parmaklarımı geçirerek üstünkörü hepsini yırtmaya başladım. Kâğıt parçaları ellerimden kayıp giderken sert kapaklarını duvara fırlattım. Yerdeki yabancı makale çıktılarını alıp kararan gözlerimle onları incelediğimde hepsinin DNA incelemeleriyle alakalı olduğunu fark ettim. Dudaklarımdan kayan anlamsız homurtuyla onları da küçük parçalara ayırdım.

Hıncımı alamayarak köşede kalan kitaplığa ilerledim ve zaten yerde olanları itekleyip raflarda kalanları da yere indirmeye başladım. Alin'in en sevdiği kitap serisini elime geçirip hepsini teker teker yırttığımda geriye okunabilecek tek satır bile bırakmadım. Sert cilt kısımlarını gelişigüzel noktalara fırlatarak, yatak örtüsünü çekip çıkardım. Yatağa çıkıp duvara asılı duran fotoğrafları sökmeye başladım. Fotoğraflarla birlikte duvarın boyasını da yerinden kaldırdığımda hiçbir şeyi umursamadım.

Odaklanabildiğim yegâne duygu öfkemdi.

Yataktan inip titreyen bacaklarımla köşede kalan bölüme ilerledim. Alin'in ortaokuldan beri aldığı bütün ödülleri üstünde barındıran masayı dağıtıp yanındaki fotoğraf çerçevelerini de onlarla yere attığımda, aile fotoğrafımızı da parçaladığımı bilsem de oralı olmadım.

Kesik nefeslerle geriye çekilip titreyen bedenimle etrafa baktım. Yarattığım yıkım karşısında soluklanıp önüme düşen saçlarımı geriye savurdum. Ellerimi belime yerleştirip Alin'in değer verdiği çoğu şeyi mahvettiğimi fark ettim. Onun için bir cennet ve sığınak olan odasından geriye elle tutulur bir şey kalmadığını idrak etmek iyi hissetmemi sağladı çünkü onun bana yaşattıklarının minik bir yansıması olan bu görsel, kız kardeşimin hoşuna gitmeyecekti.

Odasını görmesi için sabırsızlanıyordum.

Cam parçalarına dikkat etmesem de kendimi kesmemeyi başararak odadan çıktım. Kapıyı ardımdan örtüp aldığım derin nefeslerle koridorda adımladım. Kalbim dakikalarca koşmuşum gibi atarken sakinleşmeye çalıştım. Titreyen ellerimi birbirine bastırıp lanet ettim. Sakinleştirici almayı düşünsem de içtiğim iki kadeh şaraptan sonra bunu yapamazdım. Ayrıca sistemime daha fazla ilaç sokmak istemiyordum. Aslında alkol de sokmamalıydım ama bu gecelik kendime izin vermiştim. Başka türlü dinginleşemezdim.

Mutfağın yanında kalan kilere girip kendime bir şişe daha şarap çıkardım. Tıpasını açmak için gerekli olan tirbuşonu almak üzere mutfağa adımladığımda işittiğim sesle irkilerek durdum. Evdeki sessizlikten dolayı işitebildiğim ufak gürültüyle kalbim tekledi. Soluğumu tutarak dikkat

kesildiğimde bakışlarım solumda kalan kapıyı buldu. Dairenin önünde birinin yürüdüğünü idrak ederek sertçe yutkundum. Elimdeki şarap şişesini bir silah misali kavrayıp parmak uçlarımda kapıya ilerlediğimde kalbim deli gibi atıyordu. Yavaşça kapıya yanaşıp minik delikten koridora baktığımda fark ettiğim kişiyle omuzlarım düştü. Hissettiğim rahatlamayla dudaklarımdan bir nefes kayıp gitti.

Demir, kapımın önünde bir sağa bir sola gitmeyi bırakıp duvara yaslandı. Siyah takım elbisesi hâlâ üstündeydi lâkin artık ceketi yoktu. Gömleğinin kollarını katlamış, dağılan yakasını ilk kez umursamamıştı. Zaten dağınık olan saçlarını biraz daha karıştırdığında siyah tutamlarından biri alnına düştü. Onu geriye atıp bileğindeki saate baktığında yüreğim sızladı. Geriye çekilip az ilerimdeki *dresuarın* üstünde kalan dijital saate göz attım ve Demir'den rica ettiğim iki saatin sonlanmasına beş dakika kaldığını gördüm.

Zamanın dolmasını beklediğini anladığımda gözlerim doldu. İyice ağlak biri olduğumu idrak etsem de umursayamadım çünkü kapının hemen ardında beni bekleyen adama karşı duygusallaşmak umurumda değildi. O varken bütün gardlarımı indirsem dahi yara almayacağımı biliyordum. Beni gelebilecek bütün darbelerden gerekirse kendi canıyla korurdu ve bunun karşılığında benim canımı da ellerinin arasına alırdı.

Ona söylediğim cümle bir an göğsümü sıkıştırdı.

İlk kez ailem ve Derya dışında birine onu sevdiğimi söylemiştim.

Bu iki kelimenin ağzımdan çıkması neden zor olmuştu bilmiyordum ama pişman değildim, aksine onu sevdiğimi milyonlarca kez tekrar edebilirdim. Başkalarına gelince sağır ve dilsiz olan ben, ona karşı sevgi yumağına dönebilirdim çünkü biliyordum; ona verdiğim sevgiye asla zarar getirmezdi. Aksine o sevgiyi alır, bana en az onun kadar büyük bir aşkla karşılık verirdi.

Yanağımdan süzülen yaşı silip elimdeki şarap şişesini *dresuarın* üstüne bıraktım. Burnumu çekip gözlerimi ovuşturduktan sonra solumda kalan aynaya baktım. Kızarmış gözlerim, nemli ve kabarmış olan saçlarımla berbat gözüküyordum. Demir benimle aynı düşünceleri paylaşmazdı ama bana kalırsa bazen aşktan gözü kör oluyordu çünkü karşımdaki tablo asla çekici bir kadına ait değildi.

Hızla ellerimi saçlarımın arasından geçirip parmaklarımı bir tarak misali kullanarak kızıl tutamlarımı dizginlemeye çalıştım. Kilerdeki buzdolabından aldığım şarap şişesinin soğuk olmasına şükredip şişeyi yanaklarıma ve yumduğum gözlerimin üstüne bastırarak pofuduk yüzümün şişliğinin

inmesini sağlamaya çabaladım. Geçen saniyelerin ardından bakışlarım saate kaydı. Bir dakika kaldığını fark edip şarap şişesini bir kenara bıraktım. Dudaklarımı hafifçe yalayıp nemlendirdikten sonra tekrar yansımama odaklandım. En iyi halim değildi lâkin dakikalar öncesinden daha makul bir görünüme sahiptim.

Kapıya yanaşıp parmak uçlarımda yükseldim ve delikten baktım. Demir saatine göz atarak, yaslandığı duvardan ayrılıp iki adımda kapımın önünde bitti. Altın harelerini saatinin üstünde tutarak beklediğinde bakışlarım *dresuarın* üstündeki saate kaydı. Saniyeleri saydım ve iki saatin doluşuyla kapının kulpuna uzandım. Tam o sırada iki yumruk darbesi kapının yüzeyine inerek büyük bir gürültü oluşturdu.

Tıklanan kapıyı açıp bir adım ötemde duran adama baktığımda gözlerimiz buluştu. Zengin duran kehribarları beni gördüğü an hayata dönmüş gibi yaşamla ışıldadı. Demir derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü.

"İki saat doldu, Persephone."

Kendime hâkim olamayarak gülümsediğimde ağlamak üzere olduğumu hissettim. Karşımdaki adamın bana duyduğu mecburiyet karşısında ona çaresiz kalıyordum. Bana kavuşabilmek için saniyeleri saymasına rağmen istediğim alanı bana sağlaması öylesine kıymetliydi ki sırf bunun için bile onu defalarca kez sevebilirdim.

Hızla üstüne atlayıp kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Demir bir anlık afallamanın ardından belimi sarmalayarak ayaklarımı yerden kesti. Bana nefesimi çalacak kadar sıkı sarıldı. Tek dileği göğsünü yarıp beni içine iliştirmek istemesinden ibaret gibiydi. Bu düşünce fazla hoşuma gitti.

Şakağıma ve boynuma birer buse iliştirip kokumu içine çekti.

Kendimi hafifçe kaldırıp bacaklarımı beline kenetlediğimde bir eli kalçamı kavradı. Geriye çekilip gözlerime baktı. Altın harelerinde binlerce duygu vardı. En yoğunuysa özlemdi. İki saat geçmişti lâkin Demir'in ifadesini gören yıllardır ayrı kaldığımızı zannederdi.

Dudaklarımızı buluşturup beni aniden öpmeye başladığında ona eşlik ettim. Beni öpebiliyor olması her seferinde kalbime dokunuyordu. Tadı damağıma yayılırken gözlerimi yumup kendimi ona bıraktım. Kollarının arasında, en güvende ve huzurlu olduğum noktadaydım. Sadece iki saatlik ayrılığımızın bile bana asır gibi geldiğini söylemeliydim çünkü Demir'e olan alışkanlığım ve sevgim sonucunda onsuzluğun işkenceden farksız olmadığını anlamıştım. Onun yokluğunda hayatımın ne kadar boş ve tatsız

olduğunu idrak edebilmiştim. O dipsiz kuyuya bir daha dönmek istemezdim.

Bir elimi siyah tutamlarının arasına diğerini ise boynuna yerleştirdim. Onu hissederek öpüşüne karşılık verdiğimde yirmi altı yıllık hayatımda ilk kez birine karşı tarifsiz bir hasretle sarsıldım. Demir ile sevişmek değil, onunla bütünleşebilmek derdindeydim. Ona olabileceğim en yakın mesafede kalmak, gerekirse bedenine yapışmak arzumdu. Nefesini hissetmeli, kalp atışlarını duymalıydım çünkü sadece o zaman beni sarsan bütün negatif duygu ve düşüncelerden sakınabilirdim.

Cehennem olduğunu iddia eden ve benim haricimdeki herkese böyle olan adamın benim için bir cennet olduğunu idrak ettiğim her an kalbim genişliyor, günahkâr ya da azize olmak beni alakadar etmiyordu.

Demir'in altdudağını dişlediğimde kalçamdaki parmakları kasıldı. Tenimi avuçlayarak beni evin içine soktuktan sonra ayağıyla kapıyı ardımızdan ittirdi. Beni *dresuarın* üstüne oturtup bacaklarımın arasına girdiğinde ellerim gömleğini buldu. Düğmelerini açmaya çalışıp başaramayınca kumaşı kavrayıp kuvvetli bir çekişle yırttım. Yere saçılan düğmeler küçük bir ses silsilesi yarattı. Fakat asıl gürültü Demir'in belimi kavrayıp, kendini bacaklarımın arasına itmesiyle, sarsılan *dresuardan* düşen şarap şişesinin kırılmasından kaynaklanmıştı.

Dağılan parçalar, düşen eşyalar; hiçbiri umurumda değildi.

Benim için önem arz eden yegâne şey dudaklarımı sömürüp ruhuma oluk oluk akan adamdı.

Birbirimizi öperken öylesine çaresizdik ki bu bize ilkel bir açlık veriyordu. Demir üstümdeki ince askılı saten bluzu çıkarıp bir kenara attıktan sonra saliselik süren ayrılığımızı sonlandırarak beni tekrar öptü.

Hâlâ üstünde olan gömleğini ittirip onu yarı çıplak bıraktım ve parmaklarımı bedeninde gezdirdim. Sıcak teninin altında çıkan yangının bana ait olduğunu biliyordum. Varlığında saklı kalan o güzel ritmi hissediyordum. Parmak uçlarımla kaslı bedeninde yollar çizdim. Kalbinin üstüne avucumu yerleştirip yüreğinin hızla attığını algıladığımda onu daha şiddetli öptüm. Siyah tutamlarını kavrayıp onu kendime bastırdığımda ellerini bacaklarıma yerleştirdi. Sağ bacağımı hafifçe kaldırıp sert ereksiyonunu daha iyi hissetmemi sağladığında inledim.

Yanağıma ardından boynuma öpücükler bırakmaya başladı. Kızıl tutamlarımı kavrayıp başımı geriye savurmamı sağlayarak saçımı çekti. Kesik nefeslerime eşlik eden iniltilerimin nedeni Demir'in boynumda bıraktığı izlerdi. Dişlerini tenime geçirdikten sonra ısırdığı yeri öptü. Ardından

dilini tenimde gezdirerek tadıma vardı. Arzudan boğuklaşan bir tonlamayla kulağıma fısıldadı. "Seni o kadar özledim ki saniyeler bir ömür gibi geldi."

"Ben de seni özledim," derken ona daha sıkı sarıldım. "Hem de çok özledim, *kardia mou*."

Demir'e karşı telaffuz edebileceğim daha iyi bir hitap şekli olduğunu sanmıyordum. Benim için ifade ettiği anlam tam olarak buyken ona başka bir şekilde seslenemezdim. Yine de ona *kalbim* demek bile yeterli gelmiyor, sanki bu hislerimin yoğunluğunu yansıtmamda zayıf kalıyordu.

Çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladığında altın harelerini buldum.

Dudaklarımda ölen nefesleri kendi dudaklarında yaşatarak bana yanaştı ve gözlerimin içine bakmaya devam edip adeta emretti. "Bir daha değil iki saat, iki saniye bile benden ayrı kalamazsın. İsterse hislerin bir dünya gibi üstüne çöksün yine de yanımda duracaksın çünkü düştüğünde seni tutamayacağım bir mesafede olmanın fikriyle bile baş edemiyorum."

İçim cız etti.

Avucumun altındaki kalbini okşayarak fısıldadım. "Demir, seni çok seviyorum," dediğimde eylemlerimin vermediği utancı sözlerim aşıladı. "Seni o kadar çok seviyorum ki kendimden nefret ediyorum çünkü seni çektiğim bataklığa rağmen bencillik etmeyi umursamadan hep yanında kalmak istiyorum."

Üstüme kapanarak beni büyük bir hiddetle öptü. Şehvet ikimiz için de tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Birbirimizin üzerinde aceleyle dolaşan dokunuşlarımız sarsaktı. Çıplak göğsümü göğsüne yaslayan adam yıllara meydan okuyormuşçasına beni durmadan öpmeye devam etti. Ağzımdaki tadı büyüleyiciydi. Kendimi sarhoş gibi hissettim.

Onun sarhoşuydum. *Onunla* sarhoş olmuştum.

Demir'in parmakları altımdaki şortun bel kısmına ilişti. Geriye çekilen adam en az benim kadar ihtiyaç dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. Ardından kadınlığımın sızlamasını sağlayan boğuk tonlamasıyla konuştu. "Kalçanı kaldır bebeğim."

Titreyen parmaklarımı omuzlarına yerleştirerek, ondan aldığım güçle hafifçe bedenimi kaldırdım. Demir saniyeler içinde beni tamamen çıplak bırakıp tekrar bacaklarımın arasına ilişti. Kızıl tutamlarımı sertçe tutup beni kendine çekti ve onu öpmemi sağladı. Titreyen ellerimi kemerine yerleştirdim. Tokasını çözüp fermuarını indirdikten sonra iç çamaşırını aşıp benim için sabırsızlandığını bildiğim penisini kavradım.

Öfkeyle soluyup dudağımı dişledi. "İçine girmezsem ölebilirmişim gibi hissediyorum."

Onu okşayıp dudağının kenarına bir buse kondurdum ve boynuna inip bronz tenine izlerimi bırakmaya başladım. Ona karşı duyduğum açlık kontrol edilemez bir boyuttaydı. Hayatımda hiçbir şeyi bu denli çok istediğimi sanmıyor, Demir'in sözlerine katılıyordum.

Parmaklarını vajinamda kaydırdığında inleyerek gözlerimi yumdum.

Saçlarımı daha sert çekip boynuma başını gömdü ve bir elini yavaşça kadınlığımda gezdirip beni tamamen delirttikten sonra parmağını içime itti. Adını yakarmamı sağladı. Burnunu tenime sürttükten sonra hırıltılı bir tonlamayla fısıldadı. "Benim güzel bebeğim, en az benim kadar özlem dolu." Başını kaldırıp büyüyen gözbebekleriyle bana baktı. "Beni bu kadar çok mu istiyorsun?"

Başımı sallamakla yetindim zira konuşamadım.

"Beni bu kadar çok mu seviyorsun?" dediğinde altın harelerindeki bir şey benliğimi ateşe verdi. Yeniden başımı salladığımda parmağını daha derinime ittirerek beni kendimden geçirdi. "Tekrar söyle." Aralanan dudaklarımdan kayıp giden solukları içine çekti. "Beni sevdiğini tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Gözlerindeki karanlık kıpırdadı. Sanki yüzyıllardır uykuda olan bir şey, ki kelimemle kendine gelmişti. Bana bakışı bir adamın değil, açlıkla kıvranan kadim bir varlığın bakışıydı. Beni bir bütün olarak yutmak, içimi boşaltıp ruhumu cehenneminin dibine gömmek ister gibiydi. Oysa zaten tam orada, onunlaydım. Bana dokunuşu kutsal hissettirirken aksini düşünemezdim. İçime kazınmış, beni kendine hapsetmişti ve ikimiz için de artık geriye dönüş mümkün değildi. İçimdeki tüm aydınlığı alıp bana kendi karanlığından ilahi gölgeler yaratmıştı. Zamanın sonuna dek o noktada, bir arada kalmak gidebileceğimiz tek yoldu.

Gözlerimin içine bakan adam aynı şeyi düşünüyormuşçasına bir yemin etti. "Sadece senden ibaretim, Persephone."

Dudaklarımı dudaklarına sürterek fısıldadım. "Ben de senden ibaretim, Hades."

Parmağını benden esirgediğinde, aldığım nefesi veremeden onu bütün gerçekliğiyle içimde hissederek, yaşadığım doluluk ve tamamlanmışlık hissiyatıyla inledim. Kalın erkekliği duvarlarımın arasında sıkışırken içimdeki alevlerin hiddeti güç buldu. Demir inlemelerime eşlik edip bir elini kalçama yerleştirdi ve beni *dresuarın* ucuna çekti. Bacaklarımı daha çok açıp ayaklarımı kaldırdığımda onu daha derinimde hissettim. Beynimin

uyuştuğunu ve bedenimin ona eşlik ettiğini idrak edebilsem de geri kalan her şey için tamamen mahvolmuş durumdaydım.

"Evimde hissedebileceğim tek yerin İnferno olduğunu sanırdım," dedi Demir ve bir bacağımı kavrayıp kendini daha çok içime ittirerek en derin noktama temas etti. Bu fethiyle ikimiz de inleyip birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Üstüme eğilen adam dudaklarımı bulmadan önce içimi ürperten karanlık bir tonlamayla ekledi. "Yanılmışım, Persephone. Benim asıl yuvam senin ruhun, bedenin ve yüreğin."

Bir elimi boynuna sarıp diğeriyle koluna tutundum ve onu sahip olduğum her şeyle öptüm. Dudaklarının dudaklarımın üstünde yarattığı ağırlık olmadan bunca zaman nasıl yaşayabildiğimi bilmiyordum fakat Demir'i öpmeden bir gün bile hayatta kalmak istemeyeceğime artık emindim.

Yavaşça hareket edip içimden çıkmaya başladığında eylemi karşısında bacaklarım titredi. Gözlerinde kaybolduğum adam kendini tekrar içime ittiğinde, işittiğim seslerden onu ıslaklığımla kayganlaştırdığımı anladım. Belimdeki elini kaydırıp sol göğsümü parmakları arasında ezdiğinde başımı ardımdaki duvara yasladım. Aldığım haz karşısında inlemelerime hâkim olamadım. Demir gözlerini üzerimde gezdirerek beni zihnine kazımak istercesine izledi. Altın hareleri bedenimi tavaf ettikten sonra bakışları kadınlığıma kaydı. İçime daha yavaş girip çıkmaya başlayarak o anları izlediğinde gördüğüm en tahrik edici görselle karşı karşıyaydım.

Yavaşça içimde gidip gelmeye devam ederek birleştiğimiz anlardan bakışlarını ayırmadı. Göğsümdeki elini yine belime indirdiğinde parmakları tenimi mesken tuttu. Emindim ki porselen diye adlandırdığı tenimde bu gece birçok morluk yaratacaktı fakat hiçbiri sorun değildi çünkü onun bıraktığı izler benim aldığım hazzı artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Demir başparmağını dilinin ucunda hafifçe kaydırarak nemlenmesini sağladıktan sonra tenini yanan klitorisime bastırdı. Kadınlığımın duvarları arasından kayıp en derinlerime vurmaya devam ederken bir yandan da klitorisimin üstünde daireler çizerek beni tamamen mahvetti. Gözlerimi yumup inlemekten başka bir şey yapamaz oldum zira orgazmın eşiğindeydim.

"Bana cenneti göster, Persephone," dediğinde gözlerimi açtım.

Bakışlarıma tutunarak bahsettiği sözde cennette kaybolduğunda ben de onun altın harelerinde kendimi buldum. Saniyelerin ardından yoğun bir titremeyle boşalmaya başladım. Bacaklarım fırtınada kalmış bir dal misali zangırdadı ve midem kasıldı. Bedenim rahatladığında ıslaklığımdan kaynaklanan sesin şiddeti arttı. Demir hırıltılı bir lanet savurup içime daha sert girip çıkmaya başladı. Duvara çarpmaya başlayan başımla

doğrulmamın üzerineyse, Demir duraksayıp belime kollarını doladı ve emretti. "Sarıl bebeğim."

Zayıf bir güç göstergesiyle kollarımı boynuna sarıp başımı boynuna gömdüm. Demir, bedenlerimizi ayırmadan beni *dresuarın* üstünden kaldırdı. Kendimizi salondaki kanepenin üstüne attığımızda değişen açıyla onu daha derinimde hissettim. "Mükemmel hissettiriyorsun."

Demir, parmaklarını sırtımda dolaştırıp beni göğsüne yasladı ve çekici tebessümüyle karşılık verdi. "Hislerimiz karşılıklı." Kalçamı avuçlayıp beni kendine bastırdı. "Ama eminim ki senin bana hissettirdiğin mükemmelliğin yarısını bile sana gösteremiyorumdur, Persephone." Burnunu boynuma sürtüp derin bir nefes aldı. "Çünkü bu beden beni günahkâr kılmak için yaratılmış."

Tebessüm edip kalçalarımı yavaşça hareket ettirdim. İnlemesini işittiğimdeyse ona verdiğim zevkten memnuniyet duyarak fısıldadım. "Sen benden önce de günahkârdın," dediğimde gözbebekleri büyüdü. Kırmızıya boyanmış sivri tırnaklarımı gövdesinde gezdirerek boynuna ilerledim ve siyah tutamlarını çekip kalça hareketlerimi yavaşlatarak onu iyice delirtirim. "Ve ben o günahkâra bayılıyorum."

Alaylı tebessümü ölümcül bir cazibeyle ışıldadı.

Ellerini belime yerleştirerek beni hızla kaldırıp indirmeye başladığında duvarlarıma çarpan penisi içimi adeta yarıp geçti. Omuzlarına tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım ve Demir inlemelerime eşlik ederek Rusça bir şeyler mırıldanıp beni hipnotize etti. Boğuk sesinde güç bulan her kelime, anlamını bilmesem de fazla güzel hissettirdi.

Kafasını kanepeye yaslayıp uzun bacaklarını aralayarak daha derinime inmeyi başardığında avuç içlerimi göğsüne yerleştirerek kontrolü devraldım. Hâlâ pantolonunu çıkarmamış olması ve bacağıma batan kemeriyle hareketlerimi yavaşlatıp deri kemeri kavradım ve yerinden çıkarttım. Demir tek kaşını kaldırdığında gülümsemem genişledi. Belimdeki ellerini işaret ederek kalça hareketlerimi minimuma indirip duvarlarımı kastım ve gözlerinin kaymasını sağlayan bir zevki ona bahşederek mırıldandım. "*Kardia mou*, ellerini ver."

Belimdeki parmakları kasılsa da gözlerine yerleşen heyecanı görebiliyordum. Demir ellerini kaldırıp bileklerini birbirine yasladığında kemeri tenine doladım ve ucunu demir tokaya iliştirip çektim. Canını yakmayacak bir sıkılıkla doladığım ellerini başının ardına ittirdiğimde, Demir ellerini kafasının arkasına koyup tamamen beni izlemeye odaklandı. Boynuna parmaklarımı yaslayıp eğildim ve dudaklarımızı buluşturup kalçalarımın

ritmini artırsam da aşırıya kaçmadım. Altdudağını dişleyip geri çekildiğimde Demir mırıldandı. "Beni öldürüyorsun."

"Hayır," diye karşı çıkıp tebessüm ettim. "Seni hayata döndürüyorum."

İfadesindeki bir şey yüreğimin kasılmasını sağladı. Sadece bir organ olmaktan çıkan kalbim onun kehribarlarının altında fazla savunmasızdı. Bana bakarken bütün güvenini söylemeden dile getiriyordu. Ona yaşam verdiğimi biliyordu. Tıpkı onun da beni hayatta tuttuğunu bildiği gibi. Bu ikimizin de kabullendiği bir zaferdi. Kazanmıştık. Sonsuza dek. Ve ben onun gibi bir ganimeti korumak adına her şeyi yapardım.

Kendimle onu da uçurumun kenarına sürüklediğimde bu sefer benimle orgazm olmasını istedim. Bunun için gerekli olan teşviki sağlamak adınaysa onun üzerinde olan ellerimi çekip parmaklarımı kendi bedenimde dolaştırmaya başladım. Göğüslerimi avuçlayarak kızıl tutamlarımı geriye atıp boynumu açığa çıkardım. Altın hareleri el hareketlerimi takip ettiğinde içimdeki erkekliğin giderek kasıldığını fark ettim.

Demir yanan bakışları ve kesik nefesleriyle beni izliyordu. Çenesi kasılmış, boynundaki damar belirginleşmişti. Gerilen vücudundan kontrolü eline almak için sabırsızlandığını anlıyordum. Açıkçası bunu tercih ederdim. Kontrolün onda olması ve beni domine etmesi daha çok hoşuma gidiyordu. Ve biliyordum ki sahip olduğu geçmişle kontrolün onda olduğunu hissetmeye daha fazla ihtiyacı vardı.

Ellerimi başının ardında duran ellerine kaydırıp parmaklarını kavradım. Alnımı alnına yaslayıp nefesini içime çektim. "Bu sefer birlikte, lütfen."

Yalvarışımla yine Rusça bir şeyler mırıldandı. Bu sefer küfrettiğine emindim. Kavradığım ellerini kaldırdığında geriye çekildim. Demir bağladığım bileklerini önüne getirip dişiyle kayışı ısırdı ve ben şaşkınlıkla ona bakakalırken saniyeler içinde ellerini çözüp kemeri bir kenara fırlattı. Belimi kavrayarak, ani bir hareketle beni kanepeye yatırıp üstüme çıktı. Hayretle bir çığlık savurup adeta bağırdım. "Nasıl becerdin onu?"

"Kendimi her türlü esaretten kurtarabilecek yeteneklere sahibim." Gözlerimin içine bakıp yanağımı avuçladı ve içimi sızlatan tonlamayla ekledi. "Manevi esaret hariç. O kısımda benim tek kurtuluşum sensin."

Gözlerindeki yenilgi ve teslimiyet bana yeterliydi. Dudaklarımızı buluşturup ona sıkıca sarıldığımda vücudunun ağırlığını vererek beni altında ezdi. Bedenini bu kadar yakında hissetmek dünyanın en mükemmel duygusuydu. Onunla öpüşerek sevişmenin bu denli büyüleyici olmasıysa gerçekdışı geliyordu.

Bir elimi yanağına diğerini ise kalçasına yerleştirerek bacaklarımı beline doladım ve onu iyice kendime çekip aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedim. Sert darbeleriyle kasılıp gözlerimi yumduğumda dudakları boynumdaydı. Saniyeler birbirinin üstüne devrilirken Demir geriye çekilip dizlerine yaslandı. Bacaklarımı omuzlarına yerleştirip gözlerimin kaymasını sağladı. Bileğimdeki yanık izini şefkatle öptü. Baldırımı dişleyip sağ bacağımı hafifçe kaldırdı ve yarattığı yeni açıyla saniyeler içinde orgazm olmamı sağlarken bu sefer bana eşlik etti.

Birbirine karışan isimlerimiz ve inlemelerimiz eşliğinde hazzın doruklarından yuvarlandık. İçime akan sıcaklıkla ne ara kapadığımı bilmediğim gözlerimi araladığımda Demir'in o noktaya baktığını gördüm. Hızını düşürüp hareketlerine devam ederken her damlasını bana bahşediyor ve içime yerleştirdiği tohumlarının kadınlığımın duvarlarından süzülüşünü izleyerek adeta mest oluyordu.

Yüzündeki şeytani tebessümle bana bakıp bir elini karnıma yerleştirdi. İkimiz de yoğun orgazm ile bir süre nefes almak dışında bir şey yapamadık. Demir saniyelerin ardından bedenlerimizi ayırıp yanıma uzandı ve beni kendine çekti. Elinin hâlâ karnımda olmasıyla sorguladım. "Korunuyor olduğumu unutmadın değil mi?"

Kasılmasıyla yanağımın içini dişledim. Buruk bir tebessümle bana baktığında canım acıdı çünkü yansıtmaya çalışmasa bile kırgınlığını görebiliyordum. "Unutmadım bebeğim."

Ellerimi boynuna dolayarak altın harelerine baktığımda bir şeyi anamasını istedim. "Seni ve senin bana vereceğin her şeyi istiyorum. Buna çocuk da dahil. Bütün bu karmaşa sonlandığında minyatürünü karnıma yerleştiririz ama şu an değil." Dudaklarını öptüm ve hüzünlü ifademle mırıldandım. "Sakın aksini düşünme çünkü gerçekten sana feci âşık oldum."

Demir'in yüzüne daha önce görmediğim kadar güzel ve büyük bir gülümseme yayıldı. Gözleri kısılıp kenarları kırıştı ve inci dişleri belirginleşti. Kollarını belime sarıp bana sıkıca sarıldıktan sonra küçük bir çocuk gibi talep etti. "Bir daha söyle."

Kıkırdayıp tekrarladım. "Sana âşık oldum."

"Doğru tercih," deyip göz kırptı. "Daha mantıklı bir karar veremezdin. Yaptığın en iyi tercihim ve sen bana sahip olduğun için aşırı şanslısın. Bunu sakın unutma, Persephone." Kahkaha atarak güzel yüzünü inceledim ve yanağını öptükten sonra siyah tutamlarının arasına parmaklarımın sızmasını sağladım. "Evet Hades'im, mükemmelsin."

"Hayır, sen mükemmelsin."

"Ben zaten mükemmelim," diyerek bu sefer ben göz kırptım. "Bu tartışmaya açık bile değil."

"Haklısın bebeğim."

Başımı boynuna gömdüm. Bir süre gözlerimi yumup onun kokusunda yaşadığım huzuru tattım. Ona sıkıca sarıldığımda beni daha sıkı sarışına karşıysa gülümsedim. Demir'e ne yaparsam yapayım her daim iki katıyla bana karşılık vermesine alışmalıydım. Yine de biliyordum, sevgimi yenemezdi. O konuda her zaman eşit kalacaktık.

Evet, aşk bu denli aptalcaydı lâkin doğru insanla dâhi olabilirdin.

Demir saçlarımı okşamaya başladığında mayıştım. Geçen saniyelerin ardından tamamen çıplak oluşumla ürpererek hafifçe titredim. Bunu fark eden adam beni kendine bastırarak başımı daha çok boynuna gömmemi sağladı. Kulağıma sıcak nefesini vererek fısıldadı. "Nasılsın?"

"Fiziksel olarak mı zihinsel açıdan mı?"

"İkisi de."

Alin'i bir kenara koyup bize odaklanmak istedim. "Tanıştığımız ilk andan beri sana karşı büyük bir çekim duyuyordum, Demir. Kimsenin kıyısından köşesinden bile geçemediği kalbimin, seni ilk gördüğü andan beri dile geldiğini hissedebiliyordum ama bu o kadar anlamsız ve saçma geliyordu ki absürd denilecek düşüncelerimi bastırıyordum. Şimdi nedenini görüyorum. Beş yıl önce bende öyle büyük bir iz bırakmışsın ki etkileri bugünüme ulaşmış." İç geçirdim. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

Yanağımı okşadı. "Bilmiyorum bebeğim ama sayende ilahi gücün varlığına da kaderin cilvesine de inanmaya başladım."

Belki de her şeyin açıklaması budur: Kader.

Derin bir nefes alıp doğruldum. Bacağımdan süzülen beyaz sıvıyı fark eden adam alaylı tebessümüyle kalçamı avuçladığında gözlerimi devirdim. "Kıpırdama," deyip yerinden kalktığında tekrar kanepeye uzandım. Saniyeler içinde Demir elinde bir havluyla geri döndü. Temizlenmeme yardımcı olduktan sonra beni kucağına aldı. Banyoya girdiğimizde hızlı bir duş aldık. Demir kurulanıp sadece iç çamaşırını geri giydiğinde ben çıplaklığımı banyoda asılı olan siyah saten sabahlığımla örttüm.

Mutfağa ilerleyip tamamen mahvolan evi görmezden geldim. Kilere girip paketli abur cuburlardan aldım. Yeterli olduğuna karar verdiğim bir kucak dolusu şeyle kilerden çıkıp koridora doğru ilerledim. Demir beni yolda karşıladığında kucağımdakileri fark ederek gülümsedi ve tek kaşını kaldırıp sorguladı. "Parti mi veriyoruz?"

"Evet, beni de iki kişilik parti."

"En sevdiğim."

Dağınık odama girip yatağımın üstüne çıktım ve kucağımdakileri bıraktım. Demir odama girip etrafa göz attı. Bakışlarındaki karanlık ve yüzündeki ifade bana sinirlendiğini gösteriyordu. Büyük ihtimal kız kardeşimin yaptıkları ve sözleri zihninde dönüp duruyordu. Saniyelerin ardından yanıma gelip yatağa çıktı ve sırtını yatak başlığına yaslayıp uzun bacaklarını uzattı. Kraker paketini açtıktan sonra yanımdaki adama uzattım. Elimden yemeyi tercih ettiğinde kolunun altına girip başımı göğsüne yasladım ve minik krakerlerden birini kendi ağzıma attım.

"Benimle İnferno'ya döneceksin değil mi?" diyen adamın sesindeki bir şey beni ürpertti. Karanlık tonlamasının ardındaki çocuksu tını ise kalbimi ısıttı. Başımı geriye atıp gözlerine baktım. "Elbette. İki saat yeterli geldi. Ayrıca kız kardeşimden sonsuza dek kaçamam."

"İstersen bunu mümkün kılabilirim."

Alin'e olan öfkesini görebilsem de bakışlarında bir duygu daha vardı. Tam olarak anlamlandıramadığım bu hissiyatın şimdilik üstünde durmadım. "Kılamazsın çünkü bu mümkün değil. O benim canımın bir parçası. Ne yaparsa yapsın ondan vazgeçemem. Evet, ona öfkeliyim ve kendisiyle özel bir konuşma yapmalıyım ki her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenebileyim ama ona sırtımı dönmem."

Demir anlayışla başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Sen ve Alin sayesinde kardeşliğin bin bir halini görüyorum. Aranızdaki bağ bana sorgulatıyor." Bir süre sessiz kaldı. "Acaba ben kardeşimle nasıl anlaşırdım diye ayal ediyorum ve bir cevap bulamıyorum."

"Sana benziyorsa işin zor."

Demir gülümsedi. "Benden beter olamaz."

"Bence daha fenadır," diyerek tebessüm ettim. "Küçük kardeşler her zaman daha fena olur."

Sessiz kaldı lâkin yüzündeki gülümseme hâlâ oradaydı. İnsanın kardeşiyle bir iletişimi olmaması nasıl bir şeydi bilmiyordum ama bana ne yaşatırsa yaşatsın Alin ile asla bu konuma gelmek istemezdim. Zor bir karakterdi. İnsanı sınar, delirtirdi. Bazen dünyanın en bencil insanı bazen ise en fedakâr kişisiydi. Belki de yaş aldıkça hoyratlıklarından kurtulacaktı ya da hep böyle kalacaktı ama ne olursa olsun her daim benim kardeşim olacaktı. Onsuzluğu göze alamazdım. Bu bir parçamı, uzvumu kaybetmemle eşdeğerdi ve ben yarım kalmak istemiyordum.

Tekrar Demir'e baktığımda sorguladım. "Şimdi ne olacak?"

"Altıncı kartı almalıyız. Kız kardeşini kontrol altında tutmalıyız. Alper ve Doğu cephesini halletmeliyiz. Hikâyemizin yeni seviyesine geçmeliyiz ve bunları yaparken birbirimizi sevmeliyiz."

"Son kısım tamamdır."

Demir alnımı öptü. "Diğerlerini de halledeceğiz."

Bakışlarımı karın kaslarına indirip boş elimle onları okşamaya başlarken mırıldandım. "Alin ile olan sözleşmen-"

"Artık bir sözleşme yok."

"Onu cezalandırmak istemeni-"

Demir tekrar lafımı kesti. "Onu hiçbir zaman cezalandıramam, Helen." Parmaklarını çeneme yaslayıp başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Çünkü sana benziyor. Ona her baktığımda senden bir parça görüyorum."

"Ama," derken kafam karışmıştı. "Alin'i sevmiyorsun bile."

Altdudağımı okşadı. "Ama seni seviyorum," dediğinde kalbim darbe almış gibi kasıldı. Ruhumun en tenha ve karanlık köşelerini bile kolaylıkla bulabilen adama bakarken kendimi hiç olmadığım kadar özel hissediyordum. "Senin her bir parçanı çok seviyorum ve kendime kızıyorum. Beş yıl öncesini hatırlayamadığım için, seninle olan anılarımı unutabildiğim için kendimden nefret ediyorum." Çatılan kaşlarıyla başını salladı. "Sana dair hiçbir şeyi unutmak istemiyorum bebeğim. Senin aldığın her nefesi bile aklıma kazımak, içimden çetelesini tutmak istiyorum."

Elini tutup parmağının ucunu öptüm. O kadar duygusallaşmıştım ki ağzımı açarsam ağlamaktan korkuyordum. Beni bu hale getiren adamın bütün kalkanlarımı indirip duvarlarımı yıktığını görebiliyordum.

"Alin'e karşı öfkeli olsam da ona olan sinirimin bir nedeni de bana benzemesi." İtirafıyla şaşırdığımda Demir iç geçirdi. "Aklının çalışma şekli, pervasızlığı, minyatür şeytanlıkları; hepsi bana aynaya baktığımı düşündürtüyor. Bu yüzden de öfkeleniyorum. Bana kendimi hatırlatıyor. Bu geceye kadar ona her baktığımda neden saçma bir gurur duyduğumu bilmiyordum ama şimdi anlıyorum çünkü beş yıl önce ne yaşandıysa bu Alin'e karşı bir sempati duymamı sağlıyor."

"Gurur mu?"

"Yaptığı her şeyde," deyip dudağının kenarını kıvırdı. "Ona kızarken itiraf edemediğim bir takdir de hissettim. Onu hastanede yaralı bulduğumda ölmesini istemedim aksine onu yaşatmam gerektiğini biliyordum ve bunun tek sebebi senin onu kaybedersen dağılacak olman değildi." Sinirle dişlerini sıktı. "Gözümün önünde ona vurduklarında içimde yeşeren intikam hissi dün gibi aklında."

Kafamın karıştığını hissettim zira Demir'in bu düşüncelerinden habersizdim.

"Evet hâlâ sorumsuzluklarının bedelini ödetmek istiyorum. Ama asıl istediğim Alin'in tarafında hikâyenin ne olduğunu bilmek çünkü saatler önce her şeye isyan eden kız ilk kez gözüme olduğundan daha küçük ve çaresiz gözüktü. Bana bakışını gördün, Helen. Bana sanki onu yarı yolda bırakmışım, hayal kırıklığına uğratmışım gibi baktı. Sanki güvendiği iki insan tarafından ihanete uğramış gibiydi. Oysa böyle hissedecek biri varsa bu sensin. Alin seni hayal kırıklığına uğratıp yarı yolda bıraktı."

"Ama aynı zamanda tekrar bir araya gelmemizi sağladı."

Sözlerimle Demir'le birbirimize bakakaldık. Bu yadsınamaz bir gerçekti. Alin, Demir ile beni bir araya getirmişti. Yöntemi yanlıştı. Hem de çok yanlıştı. Ama bu sonucun güzel olmadığı anlamına gelmiyordu. Merak ettiğim şeyi dile döktüm. "Ona yardım eder miydin? Eğer İnferno'na gelip sana tanıştığınızı söylese ve senden yardım istese, ona elini uzatır mıydın?"

"Etmezdim," dedi bir saniye bile tereddüt etmeden. "Ona inanmazdım."

Demir'i haksız bulamıyordum. Alin gelip bana da beş yıl önce tanıştığım lâkin hatırlamadığım bir adamın beni koruyabileceğini söyleyerek ona gitmemi isteseydi ben de dinlemez aksine akıl sağlığından şüphe ederdim.

"Beş yıl öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hiçbir şey," derken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Ama Alin'in söylediklerine inanıyorum. Mantıklı geliyor. Sadece anlattıklarını idrak etmekte zorlanıyorum. Nasıl olur da seni unutabilirim?"

Bağımlılık tedavilerini, kullanılan yöntem ve ilaçları iyi bilirdim. Omuzlarımı silkerek derin bir nefes aldım. "En azından artık birlikteyiz." Sözlerimle alnıma uzun bir öpücük bıraktı ve boğuk bir tonlamayla mırıldandı. "Minyatür şeytan sayesinde."

Başımı sallamakla yetindim çünkü buna ne denirdi ki?

Alin hayatlarımızı altüst ederken aynı zamanda yaşamlarımızın anlamlaşmasını sağlamıştı. Kaybolduğumuz karanlıklardan çıkmamıza, birbirimizi bulmamıza ve sonunda ruhumuzdaki o haberdar dahi olmadığımız boşlukların kapanmasına sebep olmuştu.

"Doğu?" diye sordum. "Ona ne yapacaksın?"

Gözlerimi yüzünde dolaştırdığımda fark ettim ki asıl mahvetmek istediği kişi Doğu olmalıydı. Demir bileğindeki saate baktı. "Sekiz saat sonra ne yapacağımı göreceğiz," dedikten sonra kraker paketiyle birlikte diğer abur cuburları yatağın yanındaki komodine bıraktı. Beni altına alıp üstüme çıktı. "Şimdi yapmam gereken daha önemli bir şey var."

"Neymiş o?"

"Sensin."

Yüzüme yayılan gülümsemeyle kıkırdadım. Tebessüm edip uzandı ve sabahlığımın kuşağını çözüp çıplaklığımı gözler önüne serdi. Ağırlığını üstüme verip bacaklarımın arasına yerleştikten sonra boynumu öpmeye başladı. Gözlerimizi ayırmadan, birbirimizle ilk kez bu denli büyük bir tutkuyla sevişmeye başladık. Sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyor, inlemelerimiz adeta yarışıyordu. Terleyen bedenlerimiz bir bütündü. Öyle ki kokularımız dahi iç içe geçmişti.

"Moya koroleva," diye fısıldadı Demir.

En az onunki kadar muhtaç bir tonlamayla mırıldandım. *"Kardia mou."*

Dudaklarımız buluştu ve hislerimiz bir volkan misali patladı. Tutku, haz, aşk, hiddet... Hepsi bir bütündü. Bizi fethediyor, yenilirken kazanmamamıza sebep oluyorlardı.

"Demir, her yerdesin." Bedenimdeydi, ruhumdaydı, aklımdaydı, kalbimdeydi. "Ve öyle kalacağım," dedikten sonra kalçamı avuçlayıp diğer elini enseme yerleştirdi. Beni sabit durmak zorunda bırakarak darbelerinin hızıyla birlikte hiddetini artırdı. "Çünkü sen benimsin, Persephone. Bu beden benim tapınağım ve ben senin için bir azizim."

Gözlerimin içine bakarak; başkalarını korkutan, beni ise hayran bırakan tını ve ifadesiyle konuştu. "Benim kadınımsın, kalbimsin, her şeyimsin. Benim için inleyeceksin ve benim için güleceksin. Benimle yaşayıp benimle öleceksin çünkü sen benim için tek cennetsin."

"Sen de benim cennetimsin."

Her şey bir bütündü.

Demir ile ben bir bütündük.

Uyuyakalmış olmalıydım zira omzumda hissettiğim dudakların baskısıyla kendime geldiğimde Demir ardımdaydı. Bana kollarını dolamış, sırtımı göğsüne yaslayarak yorganı üstümüze örtmüştü.

Kendimizi kapattığımız fanusun içindeydik.

Gözlerimi araladığımda gecenin bir vakti olduğunu anladım. Oda hâlâ karanlıktı ve tepemizde asılı duran sarı ışıklar ortamı loş tutuyordu. O kadar huzurluydum ki bu anın içinde sıkışıp kalmak ve hiçbir yere ayrılmamak istiyordum. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıp tekrar karanlığa yenildiğimde omzumdaki dudakların baskısı arttı. Demir'in alaylı sesini işittim. "Bebeğim, iyi misin?"

Anlamsız mırıltılar dudaklarımı terk ettiğinde Demir'in gülümsediğini biliyordum. Beni kendimden geçirdiği için mutluydu ve ben de tam o noktada, yani başındaydım. Bütün bedenim ağrıyordu. Başımı yasladığım koluna gömülerek bacaklarımı hafifçe kendime çektiğimde onu hâlâ içimde hissedebildiğimi fark ettim. Tükenmiştim ama mutluydum. Çok ama çok mutluydum.

"Bir daha söyler misin?"

Kulağımdaki fısıltısı tüylerimi diken diken etti. Aklım uykudan dolayı hâlâ sersemdi. Bu yüzden anlayamayarak kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Beni sevdiğini."

Yüzümü ele geçiren gülümsemeye engel olamadım. Talep ettiği şeyin masumluğu ona tezattı ama bir o kadar da eşdeğerdi. "Seni çok seviyorum."

"Ne kadar çok?"

Çocuksu sorusuyla kıkırdadım. "Cehennemin dibi ve gökyüzünün tavanı kadar."

Belimdeki kolunu kasarak beni daha sıkı sardı. Omzuma düzinelerce öpücük bırakıp kokumu içine çektiğinde onu iki kelimemle bu denli iyi ve özel hissettirebiliyor olmak yenilmezliğimi tescilledi.

"Öyleyse istediğim bir şeyi yapar mısın?"

Alayla homurdandım. "Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Başka bir şey," dedi gülerek. "Yapmanı çok istiyorum."

"Neymiş o?"

"Gözlerini aç."

Dediğini yaptığımda karşılaştığım manzarayı idrak edemedim. Rüya gördüğümü düşünerek birkaç kez gözlerimi yumup açtım. Gerçekti. Kaybolmuyor, dibimde durmaya devam ediyordu. O kadar güzeldi ki nefesimi kesiyordu. Kalbimin durup sonra daha şiddetli atmasını sağlayan şey siyah, küçük kutunun içindeki yakut yüzüktü. Saçlarımın rengindeki büyük taş ateş misali parıldıyor, beni yakıyordu.

Demir kulağıma fısıldadı. "Evlen benimle, Persephone."

Yüzükten bakışlarımı ayırıp omzumun ardından altın hareleri buldum. Bana büyük bir sabırsızlıkla bakan adamın isteği karşısında şoka girmiştim. Evlilik benim için hiçbir zaman seçenek olmamıştı. İhtimali bile korkutucu gelirdi. Gelecek planlarım arasında yeri yoktu lâkin bunların hepsi Demir'den önceydi. Onunla evlenmeden de sonsuza dek yanında kalırdım ama asıl önemli olan ona istediğini verebilmekti çünkü o bütün arzularının gerçekleşmesini hak ediyordu.

Ona âşıktım.

Benim için en iyi arkadaş, sığınılacak bir liman, yaslanabileceğim tek kişi olmuştu. Bana yaşamanın ne demek olduğunu göstermişti. Birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmemin sebebiydi. Sonsuza dek değil, ahirette bile. Belki de ondan sonrasında dahi. O kadar içimdeydi ki onu söküp atabilmem mümkün değildi. Ve bunu istemiyordum. Demir'in içimde daha derinlere sirayet etmesini, asla benden kurtulamamasını diliyordum.

"Bebeğim lütfen bir şey söyle," dediğinde sesinde saklamaya çalıştığı bir korku vardı. Bakışlarıyla bana yalvarırken hızla soluk alıp veriyordu. *Bana yalvarıyordu.* Gördüğüm en güçlü adamdı ve dudaklarımdan sıyrılacak cevap için yalvarıyor, çaresizce bekliyordu. Bana kendimi daha güçlü hissettirebilecek başka bir şey olamazdı.

Kolları arasında dönüp elimi kalbinin üstüne yerleştirdim. Çılgınlar gibi atan yüreğinin bana ait olduğunu bilerek gözlerine baktım.

"Seninle evlenirim, Hades," dediğimde rahat bir nefes verdi. "Sonsuza dek seninle kalmamı istiyorsan cevabım her daim *evet.*"

Beni aşkla öpmeye başlayan adam bütün hislerini içime akıttı. Kalbimdeki krallığında hüküm süreceği asırlara sahip olacağını bilmeden zafer kazanmayı denedi. Oysa çoktan hükmünü baki kılmıştı.

Çünkü artık cennet de cehennem de bizimdi.

KURUMUŞ ÇELENK

Helen

Parmağımdaki yüzüğe baktım.

Kızıl yakut, beyaz tenimde bir uyarı işareti gibi çakıyordu. Büyük bir taştı lâkin ince dairenin üzerinde zarif gözüküyordu. Tam olarak zevkime hitap edişiyle bir kez daha emin olmuştum; Demir beni iyi tanıyordu.

Yüzümden gülümsememi silemiyordum. Oysa aylar öncesinde kalan Helen'in bu avare âşık hallerimle dalga geçeceğine emindim. Fakat ben onun sahip olmadığı bir şeye sahiptim. Beni deli gibi seven bir adam artık hayatımın merkeziydi. Bu fikir beni altüst etse de eski düşüncelerim artık mantıksız geliyordu. Anlaşılan insan gerçekten sevilmeden bazı şeyleri idrak edemiyordu.

Dudağımı dişleyip sırıtışımı gölgelemeye çalıştım.

Giyinme odamın içinde adımlayıp geri kalan eşyalarıma göz attım. Ardımda pek fazla şey bırakmamıştım. Şu an askıdaki kumaşlara, bir köşede duran ayakkabılarıma bakarken bile yanlış yerdelermiş gibi hissediyordum. Hepsini toplayıp ait oldukları yere, İnferno'ya götürmek gibi bir arzum vardı. Öncelikle giyinmem gerektiği için dürtümü bastırıp yazlık elbiselerimden birini aldım. İnce askılı, mini elbise oldukça günlüktü. Elbiseyi üstüme geçirdim ve onunla uyumlu olacağını düşündüğüm kırmızı, ince ipli topuklularımı giydim. Saçlarımı omzumun ardına atıp aynaya baktığımda güzel gözüktüğümü düşünerek daha fazla vakit kaybetmemek adına odadan çıktım.

Demir salonda beni bekliyordu.

Kendine hazırladığı kahveyi yudumlarken İstanbul'u aydınlatan güneşin berraklığıyla şehir manzarasında gözlerini dolaştırıyordu. Adımlarımı yavaşlatarak gözlerimi üzerinde gezdirdim. Takım elbisesinin içinde her

zamanki gibi kusursuzdu. Hayatımda onun kadar dikkat çeken başka bir insan tanımamıştım. Sadece duruşuyla bile bütün bakışları üstünde toplayabilirdi. Ve bu düşünce istemsizce gülümsememi sağladı çünkü bu adam, *benimdi.*

Ona doğru adımladığımda bana bakmadan mırıldandı. "Hazır mısın bebeğim?"

Bana her bebeğim dediğinde kendimi gerçekten de bebeği gibi hissediyordum. Yirmi altı yaşında yetişkin bir kadın olarak bu durumu sağlıklı bulmamam gerekiyordu lâkin elimde olmayan şeyleri dert edinmeyi bırakmıştım. Demir varlığından bile haberdar olmadığım bir yanımı besliyor, bazı noktalardaki duygusal açlığımı doyurarak beni dünyanın en mutlu insanı haline getiriyordu.

"Hazırım," diyerek yanına yanaştım ve elindeki kupayı alıp filtre kahveden içtim.

Beni kendine çekip saçlarımın arasına bir buse kondurdu. "Persephone, sana kahve ister misin dediğimde bana neden hayır dedin?" Kulağıma fısıldayıp sıcak nefesiyle tenimi dağladı. "Yoksa benim dudaklarımın değmediği şeyleri sevmiyor musun?"

"Sevmiyorum." Parmak uçlarımda yükselip dudağını öptüm. Kahvesini yudumlamadan önce de muzip bir tavırla ekledim. "Böyle daha lezzetli."

Elini yanağıma yerleştirip tenimi okşadı. Parmaklarımı kaldırıp yüzüğümü işaret ettim ve cevabını tahmin edebiliyor olsam da ondan duymak istediğim yanıtı alabilmek adına dünden beri aklımda olan soruyu mırıldandım. "Neden yakut?"

"Sevmedin mi?"

"Bayıldım ama neden yakut seçtin bilmek istiyorum."

Belimdeki elini indirip kalçamı avuçladı. Bedenlerimizi birbirine yasladığında aramızdaki mesafeyi tamamen yıkmıştı. Etrafımı saran kokusu, bana aşıladığı sıcaklığı, ona ait her şey beni ele geçiriyordu.

"Biliyorsun zaten."

Alaycı tavrı ve sinsi tebessümüyle kaşlarımı hafifçe çatıp isyan ettim. *"Kardia mou."*

Demir'in eli yavaşça boynuma tırmandı. Başparmağı altdudağımda belli belirsiz bir dokunuş bırakırken elinin tersiyle bu sefer çenemden kulağıma bir çizgi çizdi. Parmaklarını saçlarıma dolayıp kızıl tutamlarımı severken boğuk bir tonlamayla sorumu yanıtladı. "Çünkü sen benim içimde yanan bir ateşsin *moya koroleva.* Cehennemin vücut bulmuş halisin.

Ateşten yaratılmış gibisin. İnsan sana dokununca yanar sanıyor ama sen beni ısıtmak için gönderilmişsin."

İç geçirip kızıl tutamlarımı kavradı. "Donan kalbimin, ruhumun ve aklımın kurtarıcısısın." Eğilip dudaklarını dudaklarıma sürterken fısıldadı. "Bu yüzden yakut. Senin gibi yanıyor, yakıyor, ısıtıyor ve bütün kızıllığıyla parıldıyor."

Tahmin etmiştim lâkin duyduğum kelimeleri hayal bile edemezdim. Nasıl böyle ağdalı olmasına rağmen oldukça yerinde cümleler kurabiliyordu?

"Ayrıca yakut taşı, değerli taşların kraliçesi olarak görülür. Tanrılara bağlılığın bir sembolüdür. Sonsuz yaşam ve refah getirdiğine inanılır. Sen de benim kraliçemsin ve bana bağlısın. Sonsuza kadar yaşayacak, bana refah getireceksin."

"Bu kaçıncı evlenme teklifindi?"

Alaycı tavrımla gülümsedi. Parmaklarımı kavrayıp yüzüğümün üstüne bir buse bıraktı. "Sana defalarca kez evlenme teklifi edebilirim ama bana bir kez evet dedin artık geri dönüşü yok."

"Helen Karadağ." Soyadını ismimle deneyip sonuçtan memnun kaldığımda Demir'in altın harelerinden bir karartı geçti. Tekrar duymak ve soyadının ne kadar da doğru geldiğini bir kez daha hissetmek üzerine mırıldandım. "Helen Karadağ."

Demir, ilkel bir saldırganlıkla beni kollarının arasına alıp öpmeye başladı. Elimdeki bardağı sıkıca kavramasam büyük ihtimal kahve üstümüze dökülecekti. Çalmaya başlayan telefonunu ikimiz de umursamadık. Ta ki susup tekrar çalmaya başlayana dek. Geriye çekildiğimde Demir alnını alnıma yaslayarak soluklandı. "İnsanlar sana her Helen Karadağ dediğinde üstüne atlamamak için kendimi nasıl tutacağım?"

Kahkahamla bana bakarak kalbimi sendeleten çapkın bir gülümsemeyi yüzüne iliştiren adama karşı alayla mırıldandım. "İşin zor, Hades."

"Hem de çok."

Hâlâ çalıyor olan telefonunu işaret ettiğimde sinirle homurdanıp koltuğun üstünde duran cihazı aldı. Telefonu kavramasıyla arama sonlanmıştı. "Kim aramış?" diye merakla sorguladım.

Ekrana baktığında hangi ismi gördüyse gerilmişti. "Gençer aramış."

Hatırlatıcım olan isimle gerçekliğe döndüm. Fanusumuzun camdan duvarları buhar olup uçmuştu. Dün geceden beri kendimi tatilde gibi hissediyordum. Hayır, tatil değildi. Paralel bir evrende gibiydim. Bütün kaoslardan uzak olduğum bir evrende. Sadece Demir ile benim olduğum

bir yerde. Fakat bu bir yanılsamaydı. Gerçekler hâlâ kapının önünde duruyordu ve bizim onları yok saymak gibi bir seçeneğimiz olamazdı.

Alin'le konuşmalıydım. Demir de Doğu'yla konuşmalıydı. Gençer'in araması Bulgaristan'dan döndüğünün işaretiydi. Alper de yanında demekti. Ve bu onlarla da konuşmamız gerektiği anlamına gelirdi. Çok fazla konuşulacak konu ve öğrenilecek şey vardı. Oysa tek istediğim parmağıma yüzüğü geçirebilme şerefini gösteren adamla bu yeni gelişmeyi kutlamaktı.

"İnferno'ya gitmeliyiz," diyerek gözlerimle çantamı aradım. "Gençer, Doğu ve Alper'le bizi bekliyor olmalı."

Demir başını sallayarak haklılığımı yüzüme vurdu.

Elimdeki kupayı bir kenara bırakıp bu sefer eve temizlikçi göndermeyi atlamayacağımı düşünerek ortadaki dağınıklığı yok saymaya çalıştım. Çantamı kanepenin yanında bulup, içinde ihtiyacım olan her şeyi bulundurduğundan emin oldum. Etrafa göz attığımda herhangi bir şey hissetmeyi bekledim. Demir elini belime yerleştirip bakışlarımı kendine çaldığında kaşları çatılmıştı. Sanırım yüzümdeki ifade her neyse onu sorguluyor, anlamaya çalışıyordu. "Biliyor musun?" İç geçirdiğimde sarf edeceğim sözler canımı tahmin ettiğim kadar yakmadı. "Burası bana evim gibi hissettirmiyor."

Dağılmış salonumu incelediğim sırada Demir, sesinden saklayamadığı merak ve kısmi bir umutla sorguladı. "Neresi evin gibi hissettiriyor?"

"Senin yanın," dedikten sonra gözlerine baktım. "Ve İnferno."

Bakışlarındaki bir şey bana bu cevap karşısında hem mutlu olduğunu hem de inanamadığını söyledi. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmişti. "Cehennemimi gerçekten seviyor musun?"

Tuhaftı değil mi?

İnferno keskin bir zekânın ürünüydü lâkin aynı zamanda kusurlardan ibaretti. İnsanların açıklarını kapatmak için yaratılmış, zayıflıkları güçlendirmek için inşa edilmişti ama bu İnferno'nun aynı zamanda Demir'in zayıf yönlerinden doğduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Demir cehennemini seviyordu çünkü o bina karşımdaki adamın bir yansımasıydı. İçinde barındırdığı şevk, zevk, korku, yalnızlık, açlık; hepsi o binanın çemberlerinde yankı buluyordu. Bu yüzden evet, İnferno'yu seviyordum ve evet, orada evimde gibi hissediyordum çünkü o cehennem çukuru, Demir'in ta kendisiydi.

"Çok seviyorum."

Altın harelerinin orta yerindeki siyahlık genişledi. Büyüyen gözbeklerinde binlerce his vardı ve hepsi benim için var olmuştu çünkü onu

kabullenmemden fazlasıyla mutluydu. Yine de benim kadar olamazdı çünkü İnferno aynı zamanda benim de bir yansımamdı. Benliğimdeki en derin noktada, bastırdığım ve üstünü örtmeye çalıştığım o kadın, kendini cehennemde bulmuştu.

Bir psikolog olarak bunu rasyonelize edebilir, mantıklı cümlelerle açıklayabilirdim ama bu seferlik kaderci davranacaktım çünkü Hades'in Persephone'si olarak yaratıldığıma dair olan hikâyeden güç alıyordum.

"Eğer bir önce gitmezsek," dedi ve benliğini ele geçiren arzuyla ekledi. "Elimde kalacaksın, Helen."

Kıkırdayarak yanağını öptüm. Elimi ona doğru uzattığımda parmaklarımı kavradı. Sıkıca iç içe geçen ellerimiz bile fazla uyumluydu. Evden çıkıp otoparka indiğimizde Demir'in arabasını aradım ama bulamadım. Taksiye binip gelmiş olma ihtimali bana imkânsıza yakın geldiği için ona sorgulayıcı bir bakış attım. Yüzündeki bilmiş gülümsemeyle elini cebine attı. Çıkardığı araba anahtarına bakıp markasını fark ettiğimde daha önce bindiğimiz araçlarını kafamda tarattım. Anahtara basıp otoparkın kapıların açılma sesiyle dolmasını sağladığında çıkan gürültüyü takip ettim. Kaza sırasında mahvolan arabamı bütün kusursuzluğuyla köşede park edilmiş halde bulduğumda ağzım açık kaldı. Bakışlarım hızla plakaya kaydı. Benim plakamdı. Ama nasıl olabilirdi? Araba hurdaya dönmüştü?

"Başka bir model almayı düşündüm ama sonra senin bu arabaya nasıl baktığını hatırladım. Onu fazlasıyla seviyordun. Üzgünüm, eskisini düzelttirebilmemiz imkânsızdı." Demir çenemi kavrayıp hâlâ açık olan ağzım ve irileşen gözlerimle ona bakmamı sağladı. "Eğer kazadan sonra bu arabanın sana kötü anıları hatırlatacağını düşünür ve istemezsen hemen gidip başka bir model alabilirim."

"Hayır," dedim hızla. "Hayır, bu arabayı çok seviyorum." Yüzümü ele geçiren gülümsemem ve yükselen modumla arabaya bakıp tekrar Demir'e döndüm. Elimi gömleğinin yakasına geçirip onu kendime doğru çektim. Hızlı bir öpücüğü dudaklarına bıraktım. "Teşekkür ederim, *kardia mou*."

Kendiyle gurur duyar gibi sırıttığında elinden anahtarı kapıp arabama doğru koşmaya başladım. "Bunu nişan hediyesi sayıyorum," diyerek arabanın kaputuna yaslanıp demir yığınını okşayarak adeta aşk yaşadım. Çatılan kaşlarımla omzumun ardından, bana doğru gelen ellerini ceplerine yerleştirmiş adama baktım. "Gerçi biz şimdi nişanlı oluyor muyuz ki?"

"Bebeğim bana mı soruyorsun?"

Gözlerimi devirsem de haklıydı. Aile dinamikleri ve sıfatlandırmaları hakkında benden daha kötüydü ama benim de bu konularda ondan aşağı

kalır bir yanımın olduğu söylenemezdi. Daha önce hiç evlilik teklifi almadığım için konumumuzun ne olduğunu bilemiyordum. Belki de annemi arayıp haber vermem ve ondan bilgi almam gerekirdi.

Sırtımı arabaya yaslayıp elimi kaldırdım. "Yüzüğümle arabamın ne kadar uyumlu durduğuna bakar mısın?" Sorumla sırıttığında sürücü kapısına yöneldim. "Ben kullanıyorum," deyip kendimi içeriye atmamla Demir yolcu koltuğuna geçti.

Otoparktan çıkıp yola koyulduk. Dakikaların ardından İnferno'ya ulaştığımızda görüş açıma giren binayla derin bir nefes aldım. Alin'i görecek olmak beni geriyordu lâkin bir yanımda da tarif edilemez bir huzur vardı çünkü artık her şeyi bildiğime göre kız kardeşimi kontrol edebilirdim.

Alin zeki olabilirdi. Belki de ikimiz arasındaki en akıllı kişiydi lâkin ben manipülatiftim. Onu net bir şekilde görebilirsem, kız kardeşimi parmağımda oynatabilirdim. Ve aylar sonra ilk kez onu oldukça net görüyordum.

İnferno'nun otoparkına aracı park ettim.

Asansöre binerken Demir'in elini sıkıca tuttum. Dokuzuncu Çember'e varıp Demir'in ofisine doğru adımladık. Karşımıza çıkan Nejat'la adımlarımı yavaşlattım. Demir'in güvenlik şefi, uzun boylu ve yapılıydı. Öyle ki adamın spor salonunda saatler geçirdiğini bir bakışla anlardınız. Onu hep dimdik ve tetikte görürdüm. Şimdiyse oldukça yorgun ve biraz afallamış gözüküyordu. Morali bozuk gibiydi ve bunun nedeni konuştuğunda anlaşıldı. "Doğu hâlâ mahzende patron. Gençer Bey ve Alper ise az önce İnferno'ya giriş yaptı."

"Yanlarına git," dedi Demir. "Ben birazdan geleceğim."

Nejat başını salladı ve bana dostane bir tebessümle selam verip gitti. Gözden kaybolmasıyla Demir'in ofisine girip eve doğru ilerledik. Birazdan yalnızlığımız sonlanacağı için adımlarımı yavaşlatarak ona endişeyle baktım. "İyisin, değil mi?"

"Elbette."

"Demir," diyerek onu durdurdum. "Doğu'ya kızgınsın ama aynı zamanda kırgınsın."

Sözlerime alayla güldü. "Senden başka birinin beni kırabilecek gücü elinde bulundurduğunu düşünmen çok tatlı, Persephone."

Tebessümümü gizleyerek ona elimden geldiğince ciddi bir ifadeyle bakmaya çalıştım. Demir sonuna kadar haklıydı ama empati kurmadan edemiyordum. Doğu genç bir adamdı ve her ne kadar kuralları çiğneyip ona güvenen insanları [illegible] etse de bunu sevdiği biri için yapmıştı. Aşkın

ne demek olduğunu bilmeden önce bunu bir bahane olarak görür, geçerli bir sebep olabileceğini asla düşünmezdim. Şimdi biliyordum ki Demir'in iyi olması ve benimle olması için ben de bütün kaideleri yerle bir edebilirdim.

"Sadece öfkene yenilme ve fevri davranma." Öfkelendiğinde yapmak istediği tek şey zarar vermekti. Hades tarafı o anlarda benliğini ele geçirirdi. Hades'in kontrolü alıp ardından Demir'in pişman olmasını istemiyordum. Gerçi ne yaparsa yapsın pişman olacak biri değildi. Yine de uyarımı yapmazsam vicdanım rahat etmezdi. "Eminim en doğru kararı vereceksin."

Eğilip dudaklarımı dişleyip sertçe öptü. Beni her öptüğünde afallıyordum. Geriye çekilip baskın bir ifadeyle karşılık verdi. "Beni parmağına doladın, Persephone. Yine de unutma, sen beni yönetsen de benim de yönettiğim bir düzine insan var. Ve kararlarımı sorgulamanı değil, ardımda durmanı tercih ederim."

"Ardında değil, yanında duracağım," dedikten sonra yüzüğümü işaret ettim. "Hem de son nefesime dek." Tek kaşımı kaldırıp homurdandım. "Ayrıca ben seni yönetmiyorum, abartma."

Kalçamı avuçlayıp şeytani bir tebessümle konuştu. "Kontrolün sende olmasını seviyorum bebeğim." Beni kendine yaslayıp parmaklarını boynuma sardı. "Ama sadece yatak odası dışında."

Gülerek onu peşimden sürükledim. Birlikte eve girip yukarıya çıktık. Sesin geldiği yönü takip ettiğimde bakışlarım mutfak bölgesinde duran ikiliyi buldu. Alin yüzünü ışıldatan bir tebessümle Ensar'a bakıyordu ve ona en az üç beden büyük gelen bir tişörtün içindeydi. Ensar onu izleyen kadının yüzünde gözlerini gezdirerek bir şeyler mırıldandı lâkin onu duyamadım. Tam o sırada Demir'in gür sesi yankı buldu. "Rahatsız mı ediyoruz?"

Alin yerinden sıçrarken Ensar sakin bir ifadeyle Demir'e baktı. Dudaklarımı birbirine bastırıp, Demir'in sesindeki korumacılıkla kahkaha atmamak için büyük bir güç gösterisinde bulundum. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bu tavrı beni afallatmıştı lâkin nedensizce yüreğim sımsıcak olmuştu.

"Günaydın," dedi Ensar bütün rahatlığıyla. "Kahve ister misiniz?"

Bakışlarımı Alin'in üstünde dolaştırdım. Huzursuzca kıpırdandığında Ensar bedenini hafifçe onun önüne iliştirip görüş alanımızı kısıtladı. Kız kardeşimin kıpkırmızı olan yanakları ve kaçırdığı gözleri bana bilmem gerekeni anlatıyordu. Demir öfkeyle soluyup Ensar'a bakmaya devam

ettiğinde ortamdaki gerginliği sonlandırmak isteyerek mutfak tezgâhına doğru adımladım. "Ben isterim."

Koşturarak bana doğru gelen Kerberos'u fark ettiğimde dizlerimin üstüne çöktüm. Üzerime atlayıp yanağımı yalamaya başlayan köpek gülmemi sağlarken hemen ardından alçılı kolu ve dün geceki takım elbisesiyle Halit görüş açıma girdi. Elbette Ensar ile Alin'in bekçisi olarak biz gittiğimizden beri burada olmalıydı. Kerberos'u okşamayı bırakıp doğruldum. "Günaydın, Halit." Buruk bir tebessümle sorguladım. "Nasılsın?"

"İyiyim, Helen Hanım. Siz?"

Tebessümümü genişletmekle yetindim. Hemen ardımda duran Demir elini belime yerleştirip Halit'e kapıyı işaret etti. "Gidip dinlen ama çok uzaklaşma." Başını sallayan adam bana son bir bakış atıp merdivenlere ilerledi. Ensar siyah kupalardan birine filtre kahve döküp bana uzattığında tezgâha yanaştım. Kupayı elinden aldığımda Demir'e baktı. "Sen de ister misin?" dediğinde Alin'in şaşkınlıkla dolup taşan sesini işittim. "O yüzük ne öyle?"

Kupayı tutan elime baktığımda kızıl yakutun fazla göze çarptığını bir kez daha anladım ama emindim, Demir'in isteği zaten buydu. Aramızdaki mesafelere rağmen bana bakan birinin yüzüğümü görmesini ve benden uzak durmasını istemişti. Belimdeki ele, başımın üstüne bırakılan öpücük eşlik etti. Demir hemen ardımdaydı. Belimdeki elini tutup kız kardeşime baktım ve sorusunu yanıtladım. "Demir evlenme teklifi etti ve ben de kabul ettim."

Alin'in beti benzi attı. Açık kalan ağzıyla bir bana bir Demir'e baktığında gözleri kocaman açılmıştı. Şaşkındı fakat bakışlarındaki bir şey bana hissettiği tek duygunun bu olmadığını kanıtlıyordu. Kız kardeşim dudaklarını birbirine bastırıp sertçe yutkunduğunda ifadesindeki duygusallığı fark ettim. Emin değildim ancak... kendini ağlamamak için tutuyor muydu?

Ensar dudağının kenarını kıvırıp içten bir tebessümle konuştu. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler."

Demir'in sesini işittim. "Sen bir şey demeyecek misin cimcime?"

Bakışlarını yanımdaki adama çeviren kız kardeşim tebessüm etti lâkin ağzını açmadı. Onun yerine hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp terasa yöneldi. Neler olduğunu anlayamayarak gidişini izledim. Demir elini belimden çektiğinde yanından ayrılıp Alin'in ardından gittim. Terastaki köşeye çekilmiş, koltuklara değil de yere oturmuş olan kız kardeşime adımladım.

Gözlerini yummuş derin nefesler alırken, ellerini başına yaslamış dizlerini kendine çekmişti. Karşısına dikilip bakışlarımızı buluşturarak mırıldandım. "Sorun ne?"

Alin bana baktı.

Ve aylar sonra belki de ilk kez büyük bir sevinçle gülümsedi. O kadar gerçek ve samimi bir gülümsemeydi ki gafil avlanmıştım. Neye uğradığımı şaşırarak ona bakakaldığımda sorumu yanıtladı. "Rahatladım," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Hem de çok rahatladım."

"Ne?"

Sesimdeki şaşkınlıkla kıkırdadı. "Birbiriniz için yaratıldığınızı biliyordum ama bir an her şey planladığım gibi gitmezse diye korkuya kapıldım." Omuzlarını düşürdüğünde bütün günahlarından arınmışçasına ışıldıyordu. "Dün geceden ve söylediklerimden sonra birbirinizden uzaklaşabileceğinizi düşündüm ve bunun olmadığını görmek..." Derin bir nefes aldı. "Üstümden bir yük kalktı."

Alin bir enigmaydı.

Sanırım asla tam olarak hiçbir zaman çözülemeyecekti.

Kollarımı göğsümde bağlayıp sorguladım. "Birbirimiz için yaratıldığımızı mı düşünüyordun gerçekten?" Oturduğu yerden kalkarken yüzünü ekşitmişti. Bir elini yarasının üstüne yerleştirdiğinde onu böyle görmek boğazımı düğümledi. Bakışlarını eğip yerdeki taşları incelerken mırıldan-

"Evet."

'Ama nasıl?"

'Çünkü gördüm."

"Ne gördün?"

Bakışlarını benimle buluşturdu. "Demir'in sana olan ilgisini."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ve bu emin olmana yetti mi?"

"Fazlasıyla," dedi bütün kararlılığıyla. "Beş yıl önce, bilmem gereken her şeyi bana söyledi. Bunu kelimelere dökebileceğimi sanmıyorum ama o zamanlar şahit olduğum şeyler sayesinde biliyordum. Demir Karadağ yanında olduğu sürece güvende olacaktın çünkü istediği kadar seni hatırlamasın..." Sadece onun anlayabildiği bir şakayı dile döküyor gibi tebessüm etti. "Seni her gördüğünde, sana tekrar ve tekrar âşık olmak gibi bir özelliği var."

Kalbim tekledi.

Çünkü bu tam da Hades'imin yapabileceği bir şeydi.

Karşımdaki kadına baktığımda dün geceki sözlerini daha iyi anladım. Alin, Demir'den emindi lâkin benim hakkımda kararsızdı. Bu yüzden defalarca kez beni sınamış, tepkilerimi ve sözlerimi ölçmüştü. O evi dağıtmasa gerçekten de asla İnferno'ya gelmezdim. Cihazı ona getirmemi söylemese, içime Demir'le ilgili nifak tohumları ekmeye çalışmasa asla Demir'e daha sıkı tutunup benden bir şey saklamayacağını anlayamazdım. Kız kardeşim ablasını hiçe saymış, onu kandırıp kendi emelleri için kullanmıştı. Bu beni sinirlendiriyordu ama itiraf etmeliydim ki hikâyemizin seyrini onun yaptıkları belirlemişti. Çünkü onun ortaya çıkardığı her karmaşada, Demir'le birbirimize daha sıkı sarılmaya başlamıştık.

"Demek Demir'le çok önceden tanışıyordunuz?" Başını salladığında şimdi daha net görebiliyor olduğum bir diğer etkene odaklandım. "Bu yüzden mi ona bu kadar gıcık oluyordun? Seni hatırlamadığı için mi?"

Gözlerini kaçırdı. "İyi bir iletişim kurmuştuk. Bana abi gibi davranmış, o karanlık dönemde parçalanan ailemin içinde kaybolduğum zamanlarda yanımda olmuştu." Sinirle homurdandı. "Tabii onu yıllar sonra gördüğüm ve selam vermek üzere heyecanla yanına gittiğimde bana dönüp bakmaması, yanımdan bir yabancı misali geçip gitmesi sinir bozucu değildi diyemem."

"Seni hatırlamıyordu."

"Ama ben bunu bilmiyordum," diyerek tekrar bana baktı. "Hatırlamadığını o an anlamamıştım yani."

Beş yıl öncesinde kalan o zalim ve acı verici günleri anımsadığımda onu daha rahat anlayabildim. Hiçbir zaman olanların Alin için ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştim. Elbette tahminlerim olmuştu fakat şimdi daha net görebiliyordum. On beş yaşında bir çocuk olarak fazla travmatik bir şey yaşamıştı. Benim öleceğimi düşünmüş, o süreçte anne ve babasının geldiği hal ile nasıl baş edeceğini bilememişti. Yalnız kalmış ve bir yabancının yardım eline sıkıca tutunmuştu. Ve sonra o el yüzüne tokat misali çarpmıştı. Öfkesi ve kırgınlığı artık bambaşka bir seviyede anlaşılabilirdi.

Başımı dikleştirip konuştuğumda kartlarımı açık oynadım. "Aklım neler olduğunu hâlâ idrak etmeye çalışmakla meşgul ve anlıyorum ki bazı şeyleri yapmanın gerçekten de mantıklı nedenleri var. Doğru değiller, oldukça yanlışlar ama mantıklılar." Kaşlarımı çatıp gözlerine baktım. "Yine de bu kendinle beraber birçok kişiyi tehlikeye attığın gerçeğini değiştirmiyor. En baştan bu durumu daha farklı ele alabilirdin."

Alin bir süre bana baktı. Ardından bakışlarını gökyüzüne çevirip mırıldandı. "Dört yüz euro değerindeki beyaz elbiseni mahvettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sana üstüne şarap dökülmüştü demiştim." Bakışlarını benimle buluşturduğunda yüzündeki ifade aniden fiziksel bir acı çektiğini düşünmemi sağladı. "Yalan söyledim. Şarap değil, kandı."

Kaşlarım çatılıp dudaklarım aralandığında ne diyeceğimi bilemedim. İfademe göz atan kız kardeşim iç geçirdi. "Sana randevum olduğu için elbiseni ödünç aldığımı söylemiştim ve bu kısmen doğruydu." Daha alçak bir tonlamayla ekledi. "Yani ben bir randevu olduğunu sanmıştım." Sesindeki acı içimi deşiyordu. Gözlerindeki bir şey Alin'e sıkıca sarılmak istememi sağlıyor, beni dik durmak konusunda zora düşürüyordu. "O gece biri beni öldürmeye çalıştı," dedikten sonra başını eğdi. "Ensar son dakika çevik bir hareketle önüme geçtiğinde ise kurşun ona saplandı. Elbise bu yüzden mahvolmuştu çünkü Ensar'ın kanına bulanmıştı."

Algılarımın zayıfladığını hissettim.

Alin kollarıyla kendini sarıp bana baktı. "İki gün sonra bana bir e-posta geldi. Kimin gönderdiğini hiçbir zaman bulamadım." Sesi titredi. "E-postada tek bir kelime bile yazmıyordu. Sadece senin uzaktan çekilmiş bir fotoğrafın vardı. O an anladım, tehlikede olan sadece ben değildim. İçine çekildiğim, kandırılarak ellerimle yarattığım cihazdan kolay kolay kurtulamayacaktım."

Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyor, tek kelime edemiyordum.

Yanağından akan bir damla yaşı sildi. "Beni vurmaya çalışmaları, senin fotoğrafın, ikisi de bir uyarıydı. Biri cihazı keşfetmişti ve onu istiyordu. O zamanlar hiçbir şeyi tam olarak anlayamıyor, ne yaşadığımı çözemiyordum. Sadece seni ve annemle babamı korumak zorunda olduğumdan emindim."

"Bu yüzden mi o cihazı sadece kendin kullanabileceğin bir hale getirdin?"

Başını salladı. "Okları kendime çevirdim. Sadece bana. Böyle yapar, seni Demir'in yanına bırakırsam, sadece ben hedef olurum diye düşündüm."

"Alin," dedim başımı sallayarak. "Bana gelip anlatmalıydın."

Histerik bir gülümsemeyle gözlerime tutundu. "Ne diyecektim abla?" İç geçirip kızıl saçlarını savurdu. "Ne anlatacaktım?" Kollarını gövdesinde

birleştirdi. "Benim bile hâlâ doldurmam gereken boşluklar varken senden nasıl bir cevap ya da yardım bekleyecektim?"

"Polise-"

"Hangi polis?" dedi çaresizce. "Karakola gidip ifade vermeye kalktığımda bana evime dönmemi ve ağzımı kapalı tutmamı söyleyen polis mi?"

Beynimden vurulmuşa dönerek dehşetle sorguladım. "Ne?"

Alin bakışlarını kaçırdığında onun hikâyesinin yarısını bile bilmediğimi anlayabildim. Bana sunduğu parçaların çok ötesinde bir gerçeklik vardı. Benim gördüklerimin ardında saklanan olaylar silsilesiyle boğuşmuştu ve ben hiçbir zaman tam olarak onun neler yaşadığını bilemeyecektim çünkü kitabının kapağı henüz aralanmamıştı.

Kız kardeşim gözlerimizi buluşturdu. "Güvenini kırdığım, seni zor durumda bıraktığım, hayatını boka batırdığım... yaptığım her şey için binlerce kez özür dilerim ama pişman değilim abla." Sertçe yutkunup büyük bir ciddiyetle devam etti. "Güvende olman için gerekirse her şeyi tekrar ve tekrar yapardım."

Bunu görebiliyordum.

Alin her zaman büyük resme odaklanırdı ve benim için de bu geçerli olmuştu. Yaralanacağımı, üzüleceğimi ve bir harabeye döneceğimi biliyordu ama o bunları değil, sadece yaşamamı istemişti. O her zaman sadece benim yaşamam için çabalardı. Nefes aldığım sürece geri kalanın bir önemi yoktu. Ve bunu anlayabiliyordum çünkü kız kardeşimi görmesem, sesini duyamasam ve yanında olamasam bile bir yerlerde nefes alabildiğini bilmek bana da yeterli gelebilirdi.

"Odanı mahvettim."

Dudaklarımdan kayan kelimelerle mırıldandı. "Hayatını mahvettim."

Yüzüne bakarken bütün dürüstlüğümle karşı geldim. "Etmedin. Evet, beni kahrettin ama hiçbir zaman mahvetmedin çünkü sayende eksik yanımı buldum. Haklıydın, Alin. Güvende olduğum ve ait hissettiğim yer Demir'in yanı ve sen her şeyi başlatmasaydın biz birbirimizi asla bulamazdık."

Alin tebessüm etti. "O seni yine de bulurdu."

İnançlı sözleriyle gülümsediğimde bana eşlik etti. Ardından bana doğru adımlayıp başıyla elimi gösterdi. "Yüzüğe bakayım," dediğinde parmaklarımı kaldırdım. Bakışlarını yakutta gezdirip alayla mırıldandı. "Zengin enişte dileğim kabul olduğuna göre artık huzurla alışveriş yapabilirim."

"İlk hedefin kitabevi olsun."

"Abla kitaplarım da mı?" derken dünyası başına yıkılmış gibiydi.

"Koleksiyon ürünlerin bile."

Bir çocuk gibi sızlandı. "İmzalı olanlar da mı?"

"Özellikle onlar."

"Acımasızsın," diyerek yüzünü astı. "Ama hak ettim."

"Fazlasıyla."

Alin bakışlarını kaçırdığında ona yanaşıp parmaklarımı çenesine yerleştirdim ve tekrar bana bakmasını sağladım. Gözlerimiz buluştuğunda uzun zaman sonra ilk kez o küçük çocuğun kırıntılarının simasında belirdiğini fark ettim. Benim minik bebeğim hâlâ oradaydı. Sadece korkmuş ve bir köşeye sinmişti.

"Bana söz vermelisin, Alin." Ciddiyetimi sezerek gerildi. "Bu saatten sonra bildiğin her şey, bildiğimiz her şey olacak. Beni dinleyeceksin, lafımı ikiletmeyeceksin. Sana bir yetişkin gibi davranmamı istiyorsan gerçekten bir yetişkin olacaksın. Daha fazla kendi aklınla hareket etmeyeceksin. Senin doğruların benim doğrularım olmak zorunda değil ama ortak bir noktada buluşamazsak ilişkimiz onarılamaz bir hasar alacak."

Titreyen sesiyle karşılık verdi. "Seninle kötü olmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedim sızlayan kalbimle. "Bu yüzden aklını başına almak zorundasın. Demir'den özür dileyeceksin. Bizim yüzümüzden adamın başına gelmeyen kalmamışken daha fazla dik başlılık edemezsin. Şımarık çocuklar gibi davranıp sonra sana saygı duyulmasını bekleyemezsin. Gerekirse Demir'in istediklerini yapacaksın ve onun sözünü dinleyeceksin çünkü sınırı çok aştın."

"Biliyorum."

"Öyleyse biliyormuşsun gibi hareket et. Sözleşmeni iptal edip sana kimseye tanımadığı şanslar tanırken kendini bir şey sanma çünkü inan bana isteseydi gerçekten de hayatını karartabilirdi."

Alin bakışlarını kaçırdı. "Yapmazdı çünkü kendi söyledi, sana benziyorum."

Tekrar gözlerime bakmasını sağlayan sözleri zikrettim. "Bana benzeyebilirsin ama ben değilsin. Ve Demir ayrımı yapamasa da Hades bu konuda onun kadar insaflı olmayabilir."

İlk kez kiminle karşı karşıya olduğunu anlıyormuş gibi bakışlarına yerleşen korkuyla sertçe yutkundu. Ürperen vücuduna doladığı kollarıyla başını salladı. Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Kokusu ciğerlerime dolarken burnumun direği sızladı çünkü elimde değildi. Belki başkalarının gözünde aramızdaki ilişki anlamsız ve saçmaydı. Belki bir başkası benim gibi davranmaz, Alin'i affedemezdi. Ya da belki bir başkası Alin kadar her şeyi düşünmez, kim güvendeymiş kim tehlikedeymiş umursamazdı. Ama

biz onlar değildik. Aramızdaki bağ ensalsizdi. Bu sadece iki kız kardeşin birbirine duyduğu bir sevgi değildi. Arada minnet ve vefa da vardı. Ve ne olursa olsun, Alin benim için bu dünyadaki en önemli insanlardan biriydi. Onun için canımı verebilir, mutlu ve güvende olması için kendimi feda edebilirdim. Bu değişmeyecekti. Ne olursa olsun ve ne yaşanırsa yaşansın, ben bir ablaydım ve o da benim küçük kız kardeşimdi.

Geriye çekildiğimde Alin hızla gözyaşlarını sildi. Ben de ağlayabilirdim, tabii gözyaşım kalmış olsaydı.

Uzun zaman sonra ilk kez her şeyin yerli yerine oturduğunu bilmenin verdiği rahatlamayı hissedebiliyordum. Bana kalbimin yerini gösteren adamla yeni bir yola giriyordum. Kız kardeşim yanımdaydı. Birlikte bu saçmalığı sonlandırabilir, gerçekten de yeni bir sayfa açabilirdik. Belki polyannacılık ediyordum ama umurumda değildi çünkü dileklerimin gerçeğe dönmesi için her şeyi yapacaktım. Kimse ama kimse sevdiğim insanlara daha fazla zarar veremeyecekti.

"Gidip üstünü değiştirsen iyi olur," diyerek yanaklarındaki yaşları sildim ve kıkırdadım. "Demir bazen korumacı olabiliyor. Seni Ensar'ın yanında onun tişörtüyle görmek, varlığından haberdar olmadığı abilik dürtülerini altüst etti."

Alin gözlerini devirse de sözlerimden hoşnut kalmış gibi tebessüm etti.

"Yaran nasıl?"

"Daha iyi," dedikten sonra bandajının üstüne elini yerleştirdi. "Ama pansuman yapmam gerek."

"Yardım edeyim."

"Ben hallederim, zaten duş almam lazım." Tek kaşımı kaldırdığımda bana açık kalan ağzıyla baktı ve utançla homurdanıp yanımdan geçti. "Abla aklın fikrin fesatlıkta."

Gülümseyerek gidişini izledim.

Terastan çıkıp mutfağa geri döndüğümde Ensar kahvesini yudumluyor, Demir ise ona dik dik bakıyordu. Yanına ilişip altın harelerini kendi üzerime çektim. Belimi sararak beni bedenine yasladı. Sıcak nefesini kulağıma çarparak sadece benim duyabileceğim bir sesle sorguladı. "Her şey yolunda mı?"

Omuzlarımdan kalkan yükün verdiği rahatlamayla başımı salladım. Demir oturduğu yerden kalkıp tamamen bana döndü. "Beklediğim cevabı aldığıma göre gitmem gerek bebeğim."

Nereye ve kime gittiğini bildiğim için ağzımı açmadım. Onun yerine parmaklarımın üzerinde yükselip dudağının kenarına bir buse iliştirdim.

Geriye çekilip ona alan tanıdığımda yanağımdan makas alıp hâlâ kahvesini yudumluyor olan adama, ondan ne kadar hoşlanmadığını belli eden bir ifadeyle baktı.

"Ensar, hadi."

Demir'in komutuyla tezgâhın ardındaki adam kupasını lavabonun içine bıraktı ve başıyla Alin'in şu an içinde olduğu odayı işaret etti. "Bana iki saniye ver, önce Alin'i kontrol edeyim."

"Duşta."

Dudaklarımdan çıkan kelimeyle Ensar bana bakıp sorguladı. "Yani?"

"Yani müsait değil," dedi Demir sıktığı dişlerinin arasından. "Ve burası sizin aşk yuvanız da değil. Ayrıca ablasının önünde duşta olan kız kardeşinin yanına gidebileceğini ima etmen de öküzlükten başka bir şey değil. Şimdi yürü ve benimle cehennemimin dibine gel."

Ensar bana baktı. Demir'in sözlerine hak vererek boğazını temizleyip başını eğdi. Tek kelime etmeden yanımızdan geçip merdivenlere yöneldi. Öfkeyle homurdanan adama bakıp gülümsedim. Demir, ifademi görüp neşemi sezdiğinde bulduğu huzurla biraz da olsa sakinleşti. Hızla dudaklarımı öpüp beni minik temasıyla bile afallatmayı başardıktan sonra aşağıya inerek gözden kayboldu.

Onun gidişiyle uzun bir süre aklımda tek bir düşünce belirdi: Helen Karadağ olmak sandığımdan daha eğlenceli olacaktı.

TİTANLARIN SAVAŞI

Demir

Asansöre bindiğimizde ellerimi ceplerime yerleştirdim. Boynumu geriye atıp gerginliğimden kaynaklı olan kasılmayı yok etmeye çalıştım. Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi ve sabahımın da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu çünkü Persephone'm artık gerçekten de sonsuza dek benim olacaktı.

Helen Karadağ.

Dişlerimi sıkarak içimdeki hareketliliği bastırmaya çalıştım. Ona böyle hitap etmek, birinin ona böyle hitap edebileceğini düşünmek beni delirtiyordu. Soyadım ona benden bile daha çok yakışmıştı. Ve ben bir an önce bunu resmileştirmek istiyor, Helen'i karım olarak dünyaya tanıtarak herkesin o güzel kızıl afetin son nefesine dek benimle olacağını haykırmak istiyordum.

Bu isteğime kavuşmamın en hızlı yoluysa içinde bulunduğumuz saçmalığı bir an önce sonlandırmaktı. Cehennemimin dibine inerken aklımdan geçenler sinirimi arşa çıkardı. Çünkü kafamdaki karışıklıklar toparlanacak gibi değildi. Her yerden yeni bir olay patlak verirken nasıl bir an önce hayatımın bir sonraki evresine geçebilecektim, bilmiyordum. Belki de sorunları teker teker ele almam gerekirdi ama her şey birbirine böylesine bağlanmışken bu mümkün değildi.

Yanımdaki adama döndüm. Ensar yaslandığı yerde durmuş karşıya bakarken benim varlığımdan gram tedirgin olmuyordu. Açıkçası adam gördüğüm en donuk kişilerden biriydi. Asla ifadesinde açık vermiyor, daima kendini gölgeliyordu. Bu onu bana göre daha tehlikeli biri yapıyordu. Onun cehennemimde olmasından rahatsızlık duymam gerekirdi çünkü asla güvenilecek biri değildi. Yine de işe yarayabileceğini biliyordum ve

artık düşmanlarımı dostlarımdan daha yakın tutmalıydım. Gerçi zaten dost sandıklarım bile düşmanım çıkıyordu ya neyse.

Doğu...

Her zaman ideal bir çalışan ve yetiştirilebilecek potansiyel bir yetenekti. Tanıdığım en zeki insanlardan biriydi ama anlaşılan akademik zekâsı aptallığını sadece bir yere kadar saklayabilmişti.

Bana ihanet etmesi ölüm fermanıydı.

Ve ben affedici değildim.

Alin'e gösterdiğim müsamahanın tek nedeni Helen'di. Onunla olmak istiyor, bir aile kurmanın düşüncesi içine girebiliyorsam kız kardeşine zarar veremezdim. Bana Helen'i bu denli hatırlatır, mavi gözlerindeki kırgınlıkla bakarken hayatımın bir döneminde bilmeden, hatırlamayarak, onu yarı yolda bırakmış olduğumu bilerek Alin'de yara açamazdım. Hâlâ ona kızgındım. Bazı noktalarda kin güdüyordum. Fakat Persephone'mi bu saatten sonra daha fazla üzemez, buna neden olabilecek bir eylem sergileyemezdim.

Asansörün kapıları aralandığında Ensar'la koridorda adımladık.

Sessizliği bölerek konuştuğunda ona baktım. "Adınıza sevindim ama sizin yüzünüzden Alin'le girdiğimiz iddiayı kaybettim."

Duraksayarak kaşlarımı çatıp ona döndüm. "Ne iddiası?"

"Alin sizin birlikte olacağınızı söylüyordu." Omuzlarını silkti. "Ben ise bir yerden sonra kontrolünü yitirip Helen'i öldüreceğini."

Yakasına yapışıp onu duvara çarptım ve bedenimi esir alan, beni titreten öfkemle sıktığım dişlerimin arasından karşılık verdim. "Meleğimi öldürmem ve sen ölüm kelimesinin yanına onun ismini ekleyemezsin."

Ensar alayla tebessüm etti.

Yakasını bırakıp geriye çekildim ve derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Üstündeki tişörtü düzelten adam genişleyen gülümsemesiyle homurdandı. "Ve işte Hades," dedikten sonra gözlerime baktı. "Helen ile Alin'in yanındaki o adam kim bilmiyorum ama asıl senin, bu acımasız versiyonun olduğuna eminim. Kızları kandırman sorun değil, güvende oldukları sürece senin ne kadar psikopat olduğunu bilmeseler de olur."

"Biliyorlar," dedim ve ekledim. "İkisi de buna emin. Ayrıca minyatür şeytanın hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Helen beni tanıdığı sürece geri kalan herkes gidip kendini becerebilir."

Önüme dönüp yürüyeceğim sırada Ensar ciddi bir tonlamayla konuştu. "Alin'e fazla yükleniyorsun."

"Efendim?" diyerek hızla ona döndüm ve insanın sinirlerini bozduğuna emin olduğum gülümsememle küçümseyici bir tonlamada karşılık verdim.

"Minik sevgilinin yediği haltlardan sonra onu öldürmediğim için ne kadar yüce gönüllü olduğumun farkında değil misin?"

Öfkeyle homurdandı. "Bence asıl farkında olmayan sensin. Ona vaat ettiğin güvene inandığı için bu denli şımardığını hiç düşündün mü?" Tek kaşını kaldırdı. "Alin haklı demiyorum ama sen de sütten çıkmış ak kaşık değilsin."

Avuç içim kaşındı.

Şu an canım aşırı derecede beynini patlatmak istiyordu.

Karşısına dikilip bütün ciddiyetimle son kez uyardım. "Kiralık katil olmak için yetiştirilen bir adama göre fazla konuşuyorsun. Buradaki varlığının keyfime bağlı olduğunu unutmuş gibisin ama aklından çıkarma, seni de Alin'i de saniyeler içinde yok edebilirim."

Baldız kategorisine girmek üzere olan minyatür şeytana karşı asıl düşüncelerimi bilmesine gerek yoktu. Aksine hâlâ negatif duygular içinde olduğumu zannederse ayağını denk alırdı.

Ensar bana göre sakin kaldı ve bu beni daha da sinirlendirdi.

"Kendini öldürmeye çalıştı," dediğinde neye uğradığımı şaşırdım.

Sakin maskesinin ardındaki öfkeyi görebiliyordum. Gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu. O kadar çığırından çıkmak üzereydi ki bambaşka bir tarafıyla karşılaştım. İçindeki nefreti kusarcasına, "Alin," dediğinde minyatür şeytan haricindeki herkese sinirli gibiydi. "Cihazı kullanamasınlar diye, kendini öldürmeye kalktı. Sandı ki o yeryüzünden silinirse herkes rahat eder ama ben etmem, Hades." İlk kez içinde bastırılmış duran o canavarı gördüm. "Kendim umurumda değilim ama ona bir şey olursa, o zaman öğrenirsin. Sevdiği kadın için dünyayı yakabilecek tek kişi sen değilsin."

Bir süre daha bana baktı.

Ve ilk kez gerçekten saygımı kazandı.

Bu da Helen'in bana aşıladığı yeni bir duyguydu çünkü artık biliyordum, aşk insanı zayıf biri ve yenilmesi zor bir savaşçı haline getirebiliyordu.

Minyatür şeytan.

Bir yanım nedensizce öğrendiğim bilgiyle kasılmıştı çünkü her ne kadar beni öfkeden delirtse de yirmi yaşındaki bir kadının, özellikle de Persephone'min bu denli sevdiği bir insanın, kendi canına kıymaya kalkması benim gibi bir adamı bile etkileyebiliyordu.

Asansör sesiyle Ensar ile birbirimize dik dik bakmayı bırakıp gelen kişiye doğru döndük. Yalın elindeki tabletten kafasını kaldırıp bize çatık kaşlarla baktığında artık tepki vermekten yorulmuş gibi başını iki yana sallayarak

iç geçirdi. Birkaç adım ötemde durup homurdandı. "Mükemmel ikili de buradaymış. Hayırdır, artık en yakın arkadaşlar mısınız?"

Yüzümü ekşittiğimde Ensar da aynı tepkiyi verdi. Yalın gülümsediğinde emrettim. "Ensar'a İnferno sözleşmesi imzalatıp yürürlüğe koy. Madem burada olacak, bizim kurallarımıza göre oynasın."

"Telefonumu bırakamam."

Ensar'ın sözleriyle ona dik dik baktım. Ardından kime çalıştığını hatırladım. Şu an için düşman sayımızı artıramaz, kimseyi kışkırtamazdım. Ensar tampon görevi görmek istiyorsa bana hava hoştu. Başımı salladığımda Yalın, "Tamamdır," deyip elindeki tableti uzattı. "Malum gece Dördüncü Çember'de gerçekleşen etkinliğin katılımcı listesini kontrol ettim. Dikkatini çekebilecek bir isim var."

Tableti alıp ekrana baktım.

O gece Dördüncü Çember'deki biri Alper'in koruması Kerem'i kendine maşa etmişti. Adamın aklına sızıp onu bir kukla misali kullanmıştı ve bunu kimin yaptığını öğrenmeyi deli gibi istiyordum. Ardımdan dönen oyunlar karşısında sinirlerim harap haldeydi. O geceyi detaylıca düşünmekten delirecek gibi oluyordum. İnferno'ma her gece binlerce insan gelirdi. Gelen herkesi takip etmezdim çünkü bu büyük bir efor isterdi ve ben eğlenmeyi tercih ederdim. Bu görevi sisteme teslim ederdim. Kimlik taramalarında alarmı çalıştırabilecek bir şey olmadığı sürece oturup *bu gece cehennemime kimler geldi* diyerek listeleri karıştırmazdım ama sanırım bunu yapmaya başlamalıydım.

Fark ettiğim isimle öfkem elimdeki tableti ikiye ayırmak istememi sağladı. Sıktığım dişlerime biraz daha baskı uygularsam kesinlikle kendime bir zarar verecektim. "Daha önce orada yoktu," dedi Yalın ve bakışlarımı üstüne çekti. "Listeyi kontrol etmiştim. Adını görseydim kesin fark ederdim."

Cihazı Yalın'a doğru adeta fırlatıp hızla mahzenime ilerledim. Ardımdan gelen ikiliyi beklemeden sinirle içeriye daldığımda gözlerimi odada bulunan adamların üstünde dolaştırdım. Gençer bir köşeye oturmuş çarık kaşlar ve gergin bir ifadeyle sandalyeye bağlanmış olan küçük erkek kardeşine bakıyordu. Alper sağ salim bir şekilde birkaç adım ötemdeydi lâkin Doğu'nun dudağıyla kaşı patlamıştı. Hemen Alper'in yanında duran sandalyeye bağlıydı ve onu bu hale getiren kişiye yani Gençer'e öfkeyle bakıyordu.

Odaya girdiğimi fark eden üçlü bana döndü.

Doğu korkuyla başını eğdiğinde Alper bir küfür mırıldanıp bakışlarını kaçırdı. Gençer ise oturduğu yerden kalkıp bana doğru adımlarken öfkeyle

sorguladı. "Adamlarının Alper'i de bağlamasına izin verdim ama bana hemen neler olduğunu anlatmazsan-"

Parmaklarımı Gençer'in boğazına sarıp onu iki adım ötemizdeki masaya sürükledim. Başını metal yüzeye yaslayıp belimdeki silahı çıkardım ve şakağına yasladım. "Benim daha güzel bir sorum var," dediğimde öfkeden gözümün önünde kırmızı noktalar uçuşuyordu. "Ağzına sıçtığım baban o gece niye İnferno'mdaydı?"

Listede gözüme çarpan tek isim oydu.

Gençer ve Alper'in babası, Erman Kavas o gece Dördüncü Çember'deki davetteydi.

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Gençer sersemlemiş bir ifadeyle. Benden kurtulmaya çalışırcasına silkelendiğinde silahın baskısını artırdım. "Hangi gece?"

Sinirle bağırdım. "Alper'le Alin'in ortadan kaybolup her şeyi başlattıkları gece! Kerem'i birisi o gece Alper ile Alin'in odasına yollamış. Onları öldürmesi için! O süreçte Dördüncü Çember'de olan kişi Erman Kavas'tı. Baban niye oradaydı, Gençer? Ne bok biliyorsan her şeyi anlat yoksa yemin ederim seni gebertirim."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Silahımı Alper'e doğrulttum. "Emin misin?"

"Yemin ederim bilmiyorum," diyerek tekrar ellerimden kurtulmaya çalıştı. "Ne boklar döndüğü hakkında en ufak bir fikrim yok."

Doğu ağzındaki kanı tükürüp konuştuğunda kaçamak bakışlarını benimle buluşturdu. "Bu doğru olamaz patron. O gece İnferno'ya giren herkesi detaylı bir şekilde incelemiştim. Erman Kavas, İnferno'da değildi."

İşittiğim sözler ve baktığım gözler içimdeki alevi harladı.

Gençer'i bırakıp geriye çekildim ve silahımı belime yerleştirip Yalın'ın elinde duran tableti aldım. Cihazı Doğu'nun kucağına bırakıp karşısına dikildiğimde bana korkuyla bakmasına alışık olmadığım için bir an bu duruma daha da öfkelendim. O her zaman lafımı dinleyip emirlerimi en hızlı şekilde yerine getiren kişiydi. "Bana o gecenin kamera kayıtlarını bul." Başımla Yalın'a işaret verdim. "Ellerini çöz."

Serbest kalan Doğu tableti eline alıp bir şeyler yapmaya başladığında başında bekleyip ekrana baktım. O emrimi yerine getirirken Gençer bir köşede durmuş kendine gelmeye çalışarak masaya çarptığım başını tutuyordu. Bakışlarım Alper'i buldu. "Abine yediğin bokları anlatmadın mı?"

Sorumla kasılan adam sessiz kaldı.

Alper, Gençer'in on yaş küçük versiyonuydu. Belki de en büyük fark abisinin sert duruşuna sahip olmamasıydı. Daha ılımlı ve ulaşılması kolay birine benziyordu. Klasik bir zengin çocuğu tipine sahipti.

"Sevgilinle kaçabilin diye cehennemimi ayağa kaldırdığınızdan bahsetmedin mi yoksa?" dediğimde Gençer bir bana bir kardeşine baktı. "Babacığın seni avlayamasın diye yaptığın plan götünde patladı. Şimdi ne olacak minik Kavas? Mafyacılığa geri dönebilecek misin?"

Sertçe yutkunup başını eğen Alper tek kelime edemedi.

Doğu'ya göz attığımda hüzünle az ilerisinde bağlı olan adama baktığını fark etmek boynuna sarılıp nefesini kesmemi sağladı. Bana korkuyla baktığında beni daha fazla sınamamasını sağlamayı isteyerek hırıltılı bir tonlamayla tekrar emrettim. "Sen işine bak ve bana istediğimi bul."

Tablete odaklanan adamla boğazını saran parmaklarımı geri çektim.

Gençer bakışlarımızı buluşturdu. "Detayları bilmiyorum ama Alper'in bu noktada suçludan çok kandırılmış biri olduğuna eminim. Senin çalışanın kardeşimin aklına girip ondan yararlanabilmek için bütün bunları tasarlamış olmalı."

"Abi..."

Gençer kardeşinin uyarısını dikkate almadı. "Alper eşcinsel bile değil. Onun defalarca kez kadınlarla takıldığına şahit oldum. Eminim şu piç kardeşimi kullandı." Sinirle Doğu'ya bakıp üzerine atlamamak için kendini zor tutuyor gibi yumruklarını sıktı. "Amacın para falansa avucunu yalarsın çünkü Demir'in seninle işi bittiğinde bir saniye daha yaşamana izin vermeyeceğim."

"Yeter!" diye isyan etti Alper abisine dehşetle bakarken. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Sesindeki bir şey bana birazdan gerçekleşecek olan diyaloğu keyifle dinleyeceğimi söylüyordu. Dikkatle abi kardeşi izlemeye başladım. "Babamın odama getirip yatağıma sokmaya çalıştığı kadınları mı anlatıyorsun?" Titreyen sesiyle ekledi. "Hani istemediğimi söylediğim halde zorla üstüme atmaya kalktığı kadınlar. Çünkü ona göre erkek olmam gerekiyordu değil mi?"

Gençer dişlerini sıkarak kardeşine baktı.

"Sizin hayatınızın bir parçası olmak istemedim. Kahrolası mafyalığınızı, her gün birilerini öldürmenizi, kendinizi bir bok sanmanızı ve bunların bir parçası olmayı istemedim. Beni kendi halime bırakın diye size yalvardım ama sen ve babam beni kendinize benzetmek için elinizden geleni yaptınız."

"Bu doğru değil," dedi Gençer. "Bana gelip anlatsaydın-"

Alper bağırdı. "Siktir oradan!" Öfkeden titriyor, abisine hayret ve nefretle bakıyordu. "Sana gelip anlatacaktım öyle mi?" Histerik bir kıkırtıyla içindeki zehri kustu. "Babasının sadık askerine gelip kendimi açıklayacaktım demek!" Başını iki yana salladı. "Sen o kanlı taht için sevdiğin kadını terk ettin. Beni mi umursayacaktın?"

Minik Kavas doğruları söylüyordu.

Gençer, babasının sözünden çıkmazdı. Bu yüzden Helen'in en yakın arkadaşı olan Derya'yı bir çırpıda bırakabilmiş olmalıydı. İşlerin arka perdesini bilmiyordum. Belki de Gençer'in bu yaptığının mantıklı bir açıklaması vardı ama kendimi onun yerine koyduğumda kolay yolu seçtiğine emindim çünkü tüm dünya karşıma geçip her şeyi önüme serse yine de Helen'i bırakmazdım.

"Bir çaresini bulabilirdik. Yaptığın plandan daha etkili ve mantıklı bir yol bulabilirdik, Alper. Şimdi ne olacağını sanıyorsun? Babam kaybolduğun andan beri seni arıyor ve ellerini sana geçirdiği an neler yapacağını tahmin etmeye hayal gücün bile yetmez."

Gözucuyla Doğu'nun elindeki tablete baktım ve o geceye dair İnferno'nun girişindeki kamera kayıtlarını incelediğini gördüm.

"Birlikte kaçtığın adamı gözlerinin önünde öldürüp seni yaşayan bir ceset haline getirecek!" diye bağıran Gençer'e baktım. "Benim Derya'yı bırakmamın nedeni babama itaat etmem miydi? Hayır, o pisliğin sevdiğim kadına ellerini geçirmesini istemediğim için Derya'dan uzak durdum."

Tek kaşımı kaldırarak homurdandım. "Onun yerine babanı da öldürebilirdin."

Gençer öfkeyle parlayan gözlerini bana çevirdiğinde Alper alayla ekledi. "Babasına kıyamaz." İsyan edercesine kükredi. "Benim öldürmeme bile engel oldu çünkü değerli babacığı ne yaparsa yapsın ondan vazgeçemiyor, herkesi boş verip hayatından çıkarabiliyor ama bize bir hiç gibi davranan adamın kafasına sıkamıyor."

"Alper!"

Ortamdaki hiddeti alevlendirmek isteyerek kıvılcımların üstüne benzin döktüm. "Bana küçük kardeş haklı gibi geldi." Omzumun ardından Ensar ile Yalın'a baktım. "Sizce?" Ensar omuzlarını silkti ve tahmin ettiğim yanıtı verdi. "Sevdiğim kadından vazgeçmektense önüme çıkan herkesi öldürmeyi tercih ederdim."

Yalın onaylayarak başını salladığında önüme dönüp alayla Gençer'e baktım. "Anlaşılan kardeşinin taşakları seninkinden daha büyükmüş."

"Babamı tanımıyormuş gibi konuşma," dedi Gençer. "Onu öldürmenin kolay olmadığını biliyorsun."

Histerik bir gülümsemeyle karşı geldim. "Bilemiyorum çünkü hiç denemedim ama anlaşılan bu gerçek çok yakında değişecek."

Alper bana bakıp tebessüm etti. "Güzel, en azından bu sefer sonsuza dek hayatlarımızdan defolup gidebilir."

"Babanın geberişini görecek kadar yaşayacağını da sana kim söyledi?"

Sorumla teni solgunlaşan adama bakarak, korkusundan aldığım hazla gülümsedim. Gençer'in kasılışını fark ederek ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. Söylemek istediği bir şey varsa ağzını açabilirdi ama geri kapatabilir miydi emin değildim. Sanırım bunu fark etmiş olmalıydı ki sessizliğini korumaya devam etti.

Doğu'nun elindeki tablete baktığımda önüme dönecekken, son dakika gözüme çarpan şeyle komut verdim. "Dur," dediğim an Doğu kamera görüntülerinin akışını sonlandırdı. Sağdaki kamera açısını işaret ettim. "Yakınlaştır."

Eğilip gözlerimi kıstığımda elinde baston tutan bir adam gördüm. Yan duran, başını eğmiş olan kişiyle bir küfür savurdum. Kasılan bedenim ve içimi kaplayan yoğun öfke başıma bir ağrının saplanmasını sağladı. Gördüğüm kişinin hikâyemizin ortasında sayfadan sayfaya geçmesi ama asla bir sonuca bağlanmaması canımı sıkıyordu fakat bu durum çok yakında değişecekti çünkü Nikolaos Vasilakis için son gelmişti.

Helen'in kaza yapmasına sebep olduğu o günden beri deli gibi bütün dünyada onu arıyordum. Fazla geniş bağlantılara sahip bir adam olarak onu hâlâ nasıl bulamadığımla ilgili ise en ufak bir fikrim yoktu. Yerin altını üstüne getirmiş, yine de saklandığı yerden onu çıkaramamıştım. Fakat her şeyin başladığı o gece İnferno'mda, Dördüncü Çember'de olduğunu öğrenmek tuz biber olmuştu çünkü o adamı yakalayıp gebertmeden bana huzur yoktu.

"Devam ettir," diye emrettiğimde Doğu kamera görüntülerini aktifleştirdi. Nikolaos'un asansörlerin önünde duruşuna şahitlik ettim. Çene hattı dışında yüzü görünmüyordu. Vücut yapısını daha önce görmüş olmasam, en önemlisi de elinde tuttuğu bastonunun tasarımını bilmesem onu teşhis edemezdim. Kafasına geçirdiği silindir şapka ve smokiniyle tarz duruyordu ama asıl amacı modaya uygun görünmek değildi, niyeti kendini gizlemekti.

Bunu başarmış olması beni delirtti.

"Nikolaos Vasilakis o gece İnferno'mdaydı ama adı listede yok. Tıpkı torunu gibi sahte kimlikle giriş yapmış olmalı, sonuçta çırağın da bir

ustası var." Başımla Doğu'ya işaret verdim. "Bana o gece Dördüncü Çember'deki herkesin ismiyle kimlik bilgilerini karşılaştırıp bir tarama yap ve Nikolaos'un hangi sahte isimle cehennemime girdiğini bul."

Doğu işe koyuldu. Ortalığın yolgeçen hanına döndüğünü görmek öfkemi kırbaçladı. Bu zamana dek kimse güvenlik duvarımla başa çıkamamış, cehennemimde benden habersiz adım dahi atamamışken Alin Saral ve Nikolaos Vasilakis kurallarımı altüst etmişti.

Egom aldığı ağır darbeyle sendeledi lâkin yıkılmadı.

"Nikolaos," diye mırıldandı Gençer. Gözlerimi üzerine çevirdiğimde bakışlarımı yakalayarak her şeyi anlamama bir adım daha yaklaşmama neden olan sözleri sarf etti. "Babamın Nikolaos isimli biriyle konuştuğunu duyduğuma eminim."

Ensar merakla sordu. "Ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Emin değilim," diyen Gençer kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. "Ama babamın *anlaşmamızı bozdun* dediğine eminim. Aşırı sinirliydi. Bağrışını üst kattan duymuştum. Kısa bir süre kavga ettiler, babam yine de ortaklıklarına devam etmek istedi ama hattın ucundaki adam aynı düşüncede olmamalı ki görüşme sonlandığında babam telefonunu duvara fırlattı."

"Ne olduğunu sormadın mı?"

Yalın'ın sorusuyla Alper kahkaha atıp homurdandı. "Babama hesap soracak, öyle mi?" diye sorarken dalga geçiyordu. Gençer küçük kardeşine bakıp burnundan soludu. "Sanki babam ilk kez telefonda kavga ediyordu da ben garipsemedim. Adam sürekli bir şeylere bağırıyor zaten. Ne bileyim ben?"

Bütün sesleri kısıp düşüncelerimin yarattığı uğultuya odaklandım.

Yalın listeyi kontrol ettiğini ve Erman Kavas'ın isminin orada olmadığını söylemişti. O gece listede görünmeyen adamın adının şimdi karşımıza çıkabiliyor olması da şu demekti: Biri Erman Kavas'ın ismini sonradan listeye eklemişti. İçimden bir ses bunu yapan kişinin Nikolaos olduğunu söylüyor, başka ihtimale yer bırakmıyordu.

Nikolaos, o gece birinin Dördüncü Çember'i hacklediğini öğreneceğimizi tahmin etmişti. Alin'in bunu anlayacağını biliyordu. Kameralarda gözükme olasılığının düşük olduğunu sanmıştı. Sahte ismi ve kamuflajıyla güvende olduğunu düşünmüştü. Yanıldığı da söylenemezdi. Ne aradığını ve görmek istediğini bilmeyen biri bu tabloyu rahatlıkla gözden kaçırabilirdi zira adam kadrajın çok uzağında, başka bir grup adamın arkasında kalıyordu. Bastonu olmasa ben de emin olamazdım ama yedi başlı canavarı artık nerede görsem tanırdım.

Erman'ı önüme atmıştı.

Öğrendiğim bilgiyle listeyi kontrol edeceğimi biliyordu. Erman Kavas'ın adını gördüğüm gibi adamın üstüne çullanacağımı tahmin edebiliyordu. Erman ile aralarında bir anlaşma vardı ve bu sonlandığında adamdan kurtulmak istemişti. Öyleyse İnferno'ma yakın bir zamanda sızmış olması gerekmez miydi?

"Bu konuşma ne zaman oldu?" diye sordum Gençer'e.

Alacağım cevabı beklerken kalbim deli gibi atmaya başladı. Geçen saliseler beni delirtmek için tasarlanmışçasına yavaştı. Gençer lanet edip bana baktığında çözdüğü denklemle yanıt verdi. "O gece, Alper ve Alin'in İnferno'da kaybolduğu o gece."

Yüzüme yayılan gülümsemede her şeyi daha net görebiliyor olmamın verdiği haz ve gördüğüm şeylere duyduğum nefretten ortaya çıkan bir öfke gizliydi. Taşlar yerine otururken ağır bir gürültüyle zemini sallamışlardı. Nikolaos Vasilakis, Alin'in cihazı ona vermeyeceğini anladıktan sonra kendini garantiye almak istemişti. Büyük ihtimal cimcimenin attığı her adımı izlemiş ve bir sorun olduğundan şüphelenmişti. Belki de kaçacağını anlayarak buna mâni olmak istemiş ama Kerem'i, Erman Kavas sayesinde maşası etmesine rağmen bunu başaramamıştı. O gece Kerem'in başarısız olması ve Alin ile Alper'in kaçmasıyla Nikolaos için Erman Kavas önemini yitirmişti.

Emin olmak isteyerek Yalın'a baktım. "Listeyi o gece, olaydan sonra kontrol ettin mi?"

"Hayır," diyerek kollarını göğsünün önünde bağladı. "Öncesinde kontrol etmiştim. Olay sonrasında her şeyin yolunda olduğundan emin olmak ve Alper'le Alin kaosuyla meşguldüm."

Nikolaos bir teknoloji dâhisiydi. Dördüncü Çember'deyken Kerem'in odasının kapısını açabilecek tek kişiydi. Tıpkı listeye erişim sağlayabilecek tek kişi olduğu gibi. Fakat Erman ile konuşup ardından ona kazık atabilmesi için İnferno'mdan çıkıp telefonunu alması gerekirdi. İnferno'mdan çıkması, listeye ismi eklediği sırada cehennemimde olmadığı anlamına gelirdi.

Bu farkındalık beni o kadar öfkelendirdi ki bir şeyleri parçalama isteğiyle doldum. Odağımı bir diğer konuya vererek asıl sorunu birkaç saniyeliğine öteledim. Erman Kavas'ın çıkarı neydi? Gözlerim Alper ve Gençer ikilisine kaydı.

Belki de cevap gözümün önündeydi.

Oğullarından, hayattaki her şeyden daha çok sevdiği tek şey gücüydü. O gücü bırakmamak için gerekirse evlatlarına bile kıyabilecek potansiyelde bir adamdı. Nikolaos onu rahatlıkla kandırıp kendi yanına çekmiş olabilirdi.

Belki de cihazı birlikte kullanabileceklerini söyleyerek bir ortaklık yaratmıştı. Ve sonra bozmuştu ki bu Erman Kavas'ın hırs ve intikamla dolup taştığını düşünmemi sağlıyordu. O zaman o da Nikolaos'un peşinde demekti. Benden önce bulamazdı fakat her ihtimale karşı önlem alsam iyi olurdu.

Alper'e odaklandım. "Kerem'i seni öldürmesi için gönderen de baban olmalı. Yani Nikolaos onu böyle ikna etmiştir. Sen ölecektin ve Alin kaçamayacaktı. Nikolaos istediğini alacak, karşılığında babana istediğini verecekti. Kendi baban seni öldürmek istedi." Bakışlarımı Gençer'e çevirdim. "Ve sen böyle bir adamın yanında durduğun için gerçek bir aptalsın."

Dehşet dolu ifadesiyle bana baktı Gençer. "Hayır," dediğinde kendi inkârına bile inanmıyordu. Alper başını iki yana sallayıp başını eğdiğinde abisini daha fazla görmek istemiyor gibiydi. Gençer bir ona bir bana baktı. "Kendi evladını öldürmeye kalkmaz. Alper'i bulabilmek için haftalardır deli gibi didi-"

Alper attığı neşeden yoksun kahkahayla abisinin sözünü kesti. "Evet didiniyor çünkü benim yüzümden anlaşması bozulmuş. Beni çok özlediğini mi sanmıştın?"

Biri yıkılmış, diğeri pes etmiş gibi duruyordu. Normalde tablonun keyfini çıkarabilirdim ama içimden gelmiyordu. "Patron." Doğu'nun sesiyle ona döndüm. Tableti bana doğru çevirdi. Kimlik bilgilerine baktığımda sinirden alev aldım. "Loki Sikalisav," derken iğrenç mizah anlayışından nefret ettim. Hile Tanrısı'nın ismiyle soyadının ters yazılışını birleştirip kendine sahte bir kimlik yaratmıştı.

"Özür dilerim," diyen Doğu'nun kırık sesiyle ona baktım. Dolan gözlerinde acı vardı ve pişmanlığı barizdi. "Güvenini kırdığım için çok özür dilerim."

Hüznünü görebiliyordum ama pişman olmadığını biliyordum çünkü kendince sevdiği insanı kurtarmanın tek yolu olarak bu çareyi bulmuştu. Alin'in gelip içine düştüğü tehlikeyi anlatamamasını anlayabilirdim çünkü cimcimeyi hatırlamıyordum. Gelip bana bazı şeyleri anlatmaya kalksa onun delirdiğini düşünürdüm ama Doğu bambaşka bir konuydu. Yıllardır yanımda olan, kendi ellerimle yetiştirdiğim adamın, benden yardım istemek yerine bana ihanet etmesi kabul edebileceğim bir şey değildi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Doğu."

Sözlerim ona saplayabileceğim kurşundan daha çok canını yakmıştı. "Senin yerinde bir başkası olsa bir saniye daha nefes almasına izin vermezdim ama seni öldürmek ne bana bir tatmin verecek ne de senin cezanı çektiğine inanmamı sağlayacak. Bu yüzden elimdeki sözleşmeni yürürlüğe

koyacağım. Yani sefil hayatın doğal yollarla son bulana dek kabir azabı çekeceksin."

Başını eğerek yanağından kayan yaşları saklamaya çalıştığında belimdeki silahı çıkarıp Alper'in bacağını vurdum. Acıyla çığlık atan adam bağlandığı sandalyede çırpındığında Gençer dibime dikildi. Normalde süründürmeyi tercih ederdim ama aklımdaki plana göre Alper'in tekrar kaçamayacağı bir fiziksel durumda olması gerekiyordu. Yine de belli etmeden bütün ciddiyetimle gözlerimi öfkeden titreyen adama çevirip konuştum. "Kafasına sıkmadığıma dua et."

Gençer ağzını açmadı oysa bana saldırmasını isterdim. Böylelikle gerçekten de korkak ve zayıf olmadığını anlayabilirdim ama o gözünün önünde kardeşini vurmama rağmen itaatkâr bir köpek gibi karşımda durmaya devam ediyordu.

Emin değildim ama biri benim önümde küçük kardeşimi vursa... onu parçalara ayırabilirdim.

Aniden ilgilenmem gereken bir başka konu olduğunu hatırladım: Dimitri. Hayatıma giriş yapan yeni baş belası. Lara'yla bir daha konuşmamış ve hangi aşamada olduğunu öğrenmemiştim. Zamanını alacak, bir plan kurması gerekecekti ama sanırım sabırsızlığım üstümdeydi.

Silahımı belime iliştirip elimdeki tableti Yalın'a uzattım. "Hepiniz cehennemimden defolup gidin. Karşıma çıkabileceğiniz bir sonraki zaman diliminde bu kadar şanslı olmayacaksınız." Gençer'e odaklandım. "Özellikle baban, onu elime geçirdiğimde geberteceğim." Alayla tebessüm ettim. "Bu yüzden o bayıldığın kanlı tahta kavuşmana az kaldığını bilerek kendini hazırla."

Arkamı dönüp ilerledim.

Doğu'nun bundan sonraki adımlarını görmek istiyor, Alper'in ne yapacağını gözlemlemeyi arzuluyordum. Gençer'den umudum yoktu ama belki beni şaşırtırdı. Asansöre ulaştığımda Yalın ortalığı temizlemek için geride kalsa da Ensar benimle gelmişti. Dokuzuncu Çember'e ulaşan düğmeye basıp iki adım ötemde duran sarışına baktım. Ensar tek kelime etmeden bütün soğukkanlılığıyla öylece bekliyordu.

Dokuzuncu Çember'e ulaşıp eve girdik ve üst kata çıktık.

Kulağıma ilişen kıkırtılarla adımlarımı yavaşlattım. İçine girdiğim dairenin en uç köşesindeki koltuklarda oturan ikiliye baktım. Alin üzerine geçirdiği, üstünde bir metal grubunun ismini barındıran siyah tişört elbisesiyle Kerberos'u severken ablasının anlattığı bir şeyi dikkatle dinliyor ve gülümsüyordu. Bakışlarım kalbimi tekleten kadını buldu. Persephone'm

uzun zamandır hiç olmadığı kadar rahat gözüküyordu. Güzel omuzlarını titreterek kıkırdayıp soğuk kalbime bir güneş doğdurdu. Kız kardeşine bakarken parıldayan gözlerinde büyük bir mutluluk vardı.

Ve lanet olsun ki onları böyle görmek hoşuma gitmişti.

Yanımda dikilen Ensar'a baktım. "Alin'in intihar etmeye kalktığını sakın Helen'e söyleme," dediğimde gözlerini bana çevirip kısık desibeliyle karşılık verdi. "İnsan ilişki ve duygularında iyi olmayabilirim ama bir ablaya bunu söylememem gerektiğini tahmin edebiliyordum. Merak etme."

Her ağzını açtığında daha çok beynini patlatmak istiyordum. Onu yok sayıp adımladım ve koltukta oturan ikilinin yanına ilerledim. Helen gözlerimizi buluşturup gülümsemesini mümkünmüş gibi biraz daha genişletti. Ardından daha dikkatli bakıp gülümsemesini tebessüme evriltti. Saklamaya çalıştığı endişesiyle sorguladı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet bebeğim," deyip eğildim ve alnını öptüm. "Endişelenecek bir şey yok."

Ensar, Alin'in yanındaki boşluğa oturup ona kızaran yanaklarıyla bakan kadına karşı göz kırptı. Minyatür şeytan yüzünü kaplayan gülümsemesiyle bakışlarını kaçırdığında yüzümü ekşittim. Vakit kaybetmeden olanları kızlara anlatmaya başladım. Elbette Alper'i vurduğum ve Doğu'yu tehdit ettiğim kısımları atladım. Konuşmam sonlandığında Alin bana endişeyle baktı. "Alper ile Doğu'ya ne oldu?"

Atladığım kısma beni getirmesiyle kaçamadım. "Alper abisiyle birlikte. Doğu ise İnferno'dan uzaklaştırıldı. Bundan sonra ne olacağı, başlarına ne geleceği beni alakadar etmiyor." Alin ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada attığım bakış ve uyarımla onu susturdum. "Seni de ilgilendirmiyor, Alin. Bu konuyu kapat."

Burnundan soluyup Ensar'a kaçamak bir bakış attı. Beni şaşırtarak başını sallayıp arkasına yaslandığında konuyu uzatmamıştı. Aksine beni daha da şaşırtan bir şey yapıp konuyu asıl önem arz eden noktaya getirmişti. "Geriye kalan iki kartı almamız gerek."

"Diğer kartlar kimlerde?"

Sorumla doğruldu. "Biri Bülent Karca'da diğer-"

"Bülent Karca mı?"

Başını salladığında bu sefer ben doğruldum. "O adamın bir önemi olduğunu biliyordum," dememle söze girdi.

"Kendisi okuldaki hocalarımdan biri. Onun asistanlığını yaparken Vivian ile tanışmıştım. Bülent Hoca eskiden Vivian ile çalışıyormuş." Söylemediği bir şey olduğunu anlayarak ona dik dik baktığımda iç geçirip

ekledi. "Sistemde saklanan yazılımı fark ettiğimde bunu onunla konuşmuştum. Bazı şeyleri anlamama yardım etmişti. Bana destek olduğundan ve konuya hâkimiyetinden dolayı kartlardan birini ona bırakmıştım."

"Adam kayıp."

"Biliyorum," diyerek gözlerini kaçırdı. "Ona kartı teslim etmemden kısa bir süre sonra sırra kadem bastı. O günden beri onu arıyorum ama hâlâ bulamadım."

Helen, kız kardeşine bakarken tepki gösteremeyecek kadar tükenmiş gözüküyordu. "Yanlış insanlara güvenmek gibi bir huyun var." Sözleriyle Alin ona baktı. "Bazen ama bence Bülent Hoca bilerek gitti ve bana da nerede olduğunu söylemedi. Adam projenin tehlikesinin çok iyi farkındaydı. Bana kalırsa kart ben dahil kimsenin eline geçmesin diye kaçtı. Yine de bir noktada benimle iletişime geçeceğine eminim. Zamanını kolluyor olmalı."

"Mükemmel," diye homurdandım.

"Adamın peşindeyim. Onu bulacağım," dedi Alin ve sinirimi bozan bir alaycılıkla eklemede bulunmadan duramadı. "Cihazı çalıştırabilseydik adamı saniyeler içinde bulurduk." Ensar da dahil üçümüz ona *ciddi misin* dercesine baktığımızda oturduğu yerde küçülüp utançla homurdandı. "Sadece şaka yapıyorum."

Alin'e bakarak sorguladım. "Diğer kart kimde?"

"Okuldan bir arkadaşıma emanet ettim. Çok zeki biri değildir."

"Kim o arkadaşın?"

"Efe Ergün."

Sinirle soluklanıp birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. Tekrar Alin'e baktığımda kollarını kendine dolamasını sağlayan tonlamamla sordum. "Milletvekili Erdinç Ergün'ün oğlu Efe Ergün mü?"

"Evet," diyerek omuzlarını silkti. "Okuldan arkadaşız ve bütün yaz peşinde bir ordu dolusu adamla gezeceği için kartın onunla güvende olacağını düşündüm."

Kendimi tutamadım. "Sen düşünme, Alin."

Helen onu saran kolumun üstüne elini yerleştirerek tenimi okşadı ve beni sakinleştirmeye çalışarak büyük bir başarıya imza attı. Ardından kız kardeşine bakıp mırıldandı. "Efe'ye güveniyor musun?"

"Beni sever, sırf gözüme girebilmek için bile kartı koruyacaktır." Alayla sırıtıp Ensar'a baktığımda sinirle Alin'i izlediğini gördüm. Ah evet, kıskançlık o soğuk maskesini yok etmeyi başarabilmişti.

"Kartı öylece ona verebileceğin kadar mı?"

Helen'in şüpheli yaklaşımıyla Alin gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. Ona direkt kartı vermedim. Kartı bir kitaba sakladım. Efe kapağını bile açmaz. Okumak ilgi alanları içinde değil."

"Arkadaşını ara," dedim Alin'e. "Ve nerede olduğunu öğren."

"Telefonum yok."

Ensar cebinden çıkardığı cihazı ona uzatırken öylesine sert bir bakış atmıştı ki Alin bir an neye uğradığını şaşırarak duraksadı. Telefonu alıp gözlerini kaçırdığında ikisinin arasındaki soğuk savaş neşemi biraz da olsa yerine getirebilmişti. Alin numarayı çevirip telefonu kulağına yasladığında cihazı daha yakından gördüm. İzi sürülemez olanlardandı.

"Çocuğun numarasını ezberlemişsin."

Ensar'ın sözleriyle Alin'in yanakları daha da kızardı. Ona bakarak ağzını açıp kapattıktan sonra hızla karşılık verdi. "İşime yarayabileceği için ezberlemiştim." Sözlerine karşılık Ensar'ın bakışlarındaki keskinlik yok olmadı. Benimse keyfim ikiye katlandı.

"Hoparlöre al."

Emrimle Alin gözlerini devirse de dediğimi yaptı. Saniyeler içinde duyulan sesle dikkat kesildim. *Efendim* diyen kişi üzerine cimcime konuştu. "Efe merhaba, Alin ben. Nasılsın?"

"İyiyim güzelim."

Adamın sesindeki neşe beni irite etti. Ensar ile birlikte ben de Alin'e dik dik bakmaya başladım. İnsanı gıcık etmeye yeten ses konuşmaya devam etti. "Ben de ne zaman beni özleyeceksin diyordum. Bu kadar dayanabilmene kırıldığımı belirtmeliyim."

"Evet, tabii, şey aslında sendeki emanetimi almam gerektiği için aradım."

"Ah şu beni tekrar görebilmek adına verdiğin şeyi mi söylüyorsun?"

Kıkırdayan adam sinirlerimi bozmaya başladı.

"Evet o," dedi Alin. "Neredesin?"

Bir süre Efe cevap veremedi çünkü arkadan gelen seslerden anlaşıldığı üzere birileri ona sesleniyor, hatta adeta bağırıyordu. "Kahretsin, güzelim kapamam gerek. Şu an olduğum yere gelemezsin ama dört gün sonra şehir değiştiriyorum. Sana hemen uçak bileti alıyorum ki yanıma gelebil." Alaylı bir tonlamayla ekledi. "Geldiğinde görüşürüz."

Telefon kapandığında Alin'in ağzı açık kaldı.

Helen birbirine bastırdığı dudaklarıyla bir Ensar'a bir bana baktı. Alin sinirle homurdanıp saçlarını geriye attığında yanakları kıpkırmızıydı lâkin

bu utançtan değildi. Daha çok Ensar'ın gözlerinin tamamen onda olmasından kaynaklı bir çaresizliğin emaresiydi.

Sessizliğin içinde Efe denen geri zekâlının nerede olduğunu söyleyen mesajı göndermesini beklemeye başladığımızda Alin'le dalga geçme fırsatını kaçıramadım. "Bakıyorum da planını uygularken çevrendeki bütün adamları küçük parmağına dolamışsın cimcime."

"Alakası bile yok. Efe'yle aramda hiçbir şey yok, olmadı ve olmayacak." Ensar'a bakıp daha uysal bir tavır takındığında aksini düşünmesini istemediği ortadaydı. İnandırıcı bir tonlamayla vurguladı. "Cidden yok."

Ona bakmaya devam eden adam tek kelime etmedi. Sanırım sinirden sıktığı dişlerini bırakamıyor, bu yüzden de konuşamıyordu. Sırıtarak Alin'e bakarken gözucuyla Helen'in bana baktığını görerek ona döndüm ve yüzündeki ifadeyle sırıtışımı hemen yok ettim. Beni gözleriyle uyaran kadına doğru eğilip yanağına bir buse bıraktığımda kollarımın arasında eriyişine şahitlik ettim. Gelen mesaj sesiyle Alin telefonun ekranına baktı ve ardından cihazı bana doğru çevirip Efe'nin dört gün sonra nerede olacağını görmemi sağladı. Yeni rotamız belirlenmişti. Kartlardan birini daha ele geçirecektik. Ardından her şey benim istediğim şekilde ilerleyecekti. Başka bir ihtimale yer bırakmıyor, bu sefer tüm ipleri tamamen elime alıyordum.

"Las Vegas'ta olan Las Vegas'ta kalır," diyerek alayla sırıttım. "Günah hri bizi bekliyor."

Demir

Önümdeki dosyaları incelemeyi bırakıp arkama yaslandığımda saatlerdir imzalamam gereken belgelerle cebelleşmekten bitap düşmüştüm. Gözlerimi yumup soluklanırken kendime gelmek için dinlenmeye çabaladım. Aslında beni kendime getirecek tek kişi az ilerimdeki çift kanatlı kapının ardındaydı. Helen'imden alacağım tek dozla ruhum ve bedenim şahlanırdı. Kendisi şu an Alin ile uğraşmakla meşgul olmalıydı. Minyatür şeytanı kontrole gelen doktor her şeyin yolunda olduğunu, Alin'in hızla iyileştiğini söylemişti. Sabaha karşı yola çıkacağımız için sağlık durumundan emin olmak istemiştik.

Daha doğrusu Helen istemişti. Bana kalırsa cimcime turp gibiydi.

Efe'nin yerini bulup daha hızlı hareket etmeyi düşünmüştük fakat kendisi, babası ve babasının yine milletvekili olan arkadaşlarıyla bir yattaydı.

Şafak operasyonuyla kartı almamız ihtimal dahilinde değildi. Bu işi sessiz sedasız ve dikkatle halletmeliydik. Bu yüzden Efe'nin istediği gibi oynamaya karar verip beklemiştik.

Gözlerimi aralayıp uçağımın söylediğim saatte hazır olacağından emin olmak adına telefonumu elime alarak pilotuma mesaj attım. Gerekli ayarlamaları yapıp Lara'nın numarasına tıkladım ve cihazı kulağıma yasladım. Saniyeler içinde ince sesini işittim. "Efendim?"

"Herhangi bir gelişme var mı?"

Direkt konuya girmem üzerine Lara güldü. "Sana da merhaba, Hades. Hayır, henüz bir gelişme yok. Şu an başka bir iş üstündeyim ve önce onu halletmeliyim, sana söylemiştim. Yine de ufak bir dosya hazırladım. Bulduklarımı incelemek istersen sana gönderebilirim. Gerçi sen zaten araştırma yapmışsındır."

Yapmamıştım.

Yapmak istemiş ama kendimi tutmuştum çünkü Dimitri Volkov hakkında bulabileceğim yüzeysel bilgilerle ilgilenmiyordum. Yine de Lara'nın sözleri aklımı çelmişti. Eğer ona verdiğim görevin bir başlangıç tarihi varsa o zamana kadar karanlıkta kalmak beni delirtebilirdi. İçgüdüsel olarak bu kadar merak duymam canımı sıkıyordu. Varlığımdan haberi olmayan ve asla olmayacak bir adam için niye bu kadar düşünceli davrandığımı anlayamıyordum.

"Bulduklarını gönder," dediğimde sesim ciddiydi ve bu Lara'nın sorgulamasına neden oldu.

"İyi misin?"

Sorusuyla o göremeyecek olsa da güldüm. "Elbette, durum güncellemesi yaparsın. Senden haber bekliyor olacağım."

"Tamamdır."

Görüşmeyi sonlandırıp bir an Araz'ı aramayı düşündüm. Ona edindiğim yeni bilgiyi anlatırsam Dimitri hakkında bir şeyler öğrenmem daha kolay olurdu ama Araz öğrendiği bu gelişmeyi uzun süre kendine saklamakta zorlanabilirdi. Benim en yakın arkadaşlarımdan biri olsa da Dimitri Volkov ile aynı örgüte üyeydi. Birlikte bir ülke yönetiyor sayılırlardı. Ve Dimitri'nin beni öğrenmesi bir seçenek değildi.

Tabletime düşen bildirimle Lara'nın gönderdiği dosya linkine baktım.

Göğsümdeki sıkışmanın gereksizliği canımı daha da sıktı. Söz konusu kısa bir süre önce varlığını öğrendiğim küçük kardeşim olduğunda niye ayarlarım bozuluyordu? Adamı tanımıyordum. Ona dair hiçbir şey bilmiyordum. Herhangi bir paylaşımımız yoktu. Fakat zaman zaman kendimi

onu düşünüp nasıl biri olduğunu merak ederken buluyordum. Helen, küçük kardeş olarak onun benden daha fena olabileceğini söylemişti. Neden bu hoşuma gitmişti?

Linke tıklayıp görüş açıma giren bilgilere göz atmaya başladım. Kalbimin ritmindeki değişimi görmezden gelmeye çalışarak Lara'nın bulduklarını inceledim. Sağ üst köşedeki fotoğrafına bakmak boğazımı düğümledi. Soluk sarı saçları, kâğıt kadar beyaz olan teni, üzerindeki siyah gömleğin açıkta bıraktığı bölgelerinden gözüken dövmeleri... Boynu, göğsü ve kolları tamamen dövmeyle kaplıydı. Çene çizgileri, çıkık elmacıkkemikleri, dudak şekli ve gözlerinin kehribar tonu benimkiyle aynıydı. Benden iki yaş küçük olarak daha genç ve sarışın versiyonum gibi duruyordu. Açıkçası o kadar benziyorduk ki şüphelendiriciydi. Araz'ın gözünün önündeki ikiyle ikiyi nasıl toplayamadığını bilemedim, normalde tanıdığım en zeki adamdı.

Lara'nın edindiği bilgiler oldukça yüzeysel ve azdı. Genelde Volkov ailesinin sahip olduğu ve göz önünde tuttuğu mülkler, katıldıkları davetler ve gazetedeki haberleri vardı. Oldukça kalabalık ve Rusya'nın en bilinen ailesiydi.

Kalabalık. Kalabalık aile.

Öfkelendiğimi hissederek dişlerimi sıkıp birkaç saniyeliğine bakışlarımı kaçırdım. Köklü bir ailenin kapı dışarı edilmiş piçiydim. Beni istememiş olmalılardı zira namlarına leke düşürebilirdim. Hepsinin canının cehenneme olduğunu düşündüm ama sonra vazgeçtim. Cehennem benimdi. Araf'ta çürüyebilirlerdi.

Tekrar bilgilere bakmaya başladığımda Dimitri'nin Lux Ferre isimli bir kulübü olduğunu gördüm. Lucifer, yani *ışık getiren* anlamına gelen bir kulübü olması DNA testine gerek olmadığının bir diğer kanıtıydı. Anlaşılan küçük kardeşim de benim gibi şeytanın tekiydi.

Kulübünün fotoğraflarına baktım. İnferno'ma kıyasla sıradan ama genel gece kulüplerine göre iddialıydı. Kırmızı renklerin ağırlıkta olduğu, melek heykelleriyle süslenmiş lüks bir alandı. Lara'nın bulduğu bir diğer şey de gece kulübünün altında düzenlenen dövüş maçlarıydı. Dimitri'yle bir ortak özelliğimiz daha vardı.

Alta inip sonda kalan eski aile fotoğrafına baktım. Bir otelin önünde çekilen fotoğrafta sözde babam Viktor Volkov, en fazla altı yedi yaşında gözüken Dimitri ve güzeller güzeli bir kadın vardı. Fotoğrafı yaklaştırıp kadını incelediğimde bana verdiği aşinalık kaşlarımı çatmama neden oldu. Kadının kahverengi saçları uzundu. Üzerinde bej bir kürk vardı. Dünyanın

en sevimli ifadesiyle kutsanmıştı. Kocaman kahverengi gözleri ışıldıyor, gülümsemesi fotoğraf karesini aydınlatıyordu.

Bir anne ve eş olduğu barizdi ama niye bana tanıdık geliyordu?

Çalınan ofis kapımla dosyayı kapattım. İçeri giren Yalın elindeki tabletle hızla bana doğru adımladığında yakalanmış gibi hissettim. Kendi tabletimi kapatıp arkama yaslandım.

Yalın çaprazımdaki koltuğa oturup başını ekrandan kaldırdı. "İsteğin üzerine Saral ailesinin Yunanistan'daki evlerinin çevresini ablukaya aldık. Helen'in ailesi korumamız altında."

Son olanlardan sonra Nikolaos Vasilakis'in art niyetinin fazla kişisel olduğunu fark etmemle, Demet Hanım ile Ziya Bey'i gözetimim altında tutmam, güvenliklerinden emin olmam gerektiğine karar vermiştim. Yedi yirmi dört izlenecekler, herhangi bir durumda hazırda bekleyen güvenlik ekibim tarafından korunup güvenli bir alana transfer edilebileceklerdi.

"Nikolaos ve Bülent Karca cephesinde henüz bir gelişme yok. İkisi de kayıp."

Yalın'ın sözleriyle modum daha da düştü. Özellikle Bülent Karca'nın bir an önce bulunması gerekiyordu. İşe Hektor'u dahil etmeme rağmen hâlâ bir iz bulunamaması beni tedirgin ediyordu. Adam nereye saklandıysa kendini dünyadan fazla izole ederek adımlarını örtüp gitmişti. Nikolaos ise fare deliğinin dibinde olmalıydı. Kendi istemediği sürece başını çıkarmayacaktı ama kapanı kurmuş, hazırda bekliyordum. En ufak bir hareketinde ensesini kavrayacaktım.

"Kavas ailesi cephesinde şu an bir hareketlilik yok fakat Gençer, Alper ve Erman Kavas olmak üzere bütün aile üyeleri Polonezköy'deki evlerindeler," diyen Yalın arkasına yaslanıp tabletini kucağına yerleştirdi. Erman Kavas'tan oldum olası hazzetmemiştim fakat İnferno'mda oyun çevirebilecek kadar aptal olması son damlaydı. Erkek kardeşinin yanına gitmesine çok az kalmıştı. Kara listeme ilk üçten girmeyi başarabilmişti.

"Doğu'ysa üç gündür evinden çıkmadı. İzlememiz altında." Bana şüpheyle bakıp kendini tutamadan sordu. "İnferno hakkında bir dünya bilgisi olan birini sözleşmesine rağmen salman mümkün değildi. Doğu'ya neden merhamet gösterdin?"

Merhamet.

İçimde barındırmadığım bir duygu daha; en azından Helen haricindeki insanlara karşı.

Yalın'ın merakla kısılan gözlerine odaklanıp tebessüm ettiğimde ifademde gördüğü şey her neyse omuzlarının gerilmesini sağlamıştı. Belki de

bazen aklımdan geçen kaotik düşünceleri sandığım kadar iyi gölgeleyemiyordum. Ya da içimden gelmiyordu. Sorusunu görmezden gelip elindeki tableti işaret ettim. "İnferno'm hakkında vereceğin bir güncelleme var mı?"

İç geçirip ekrana dokundu ve aydınlanmasını sağladı. "Her şey yolunda. Bu gece Limbus'ta bir parti var. Yedinci Çember'de de maç olacak. İzlemek için bizzat katılacağım çünkü bahisler bir hayli yüksek."

Dövüş, maç.

Aklım otomatikman az önce okuduklarıma gitti. Küçük kardeşimle paylaştığımız ortak zevk tenimin karıncalanmasına neden olurken zihnimde bir B planı şekillendi. "Sen Limbus'la ilgilen, ben Yedinci Çember'i hallederim. Uzun zamandır dövüşlere katılmıyordum. Görünmem iyi olur."

Yalın kararımın ardındaki nedeni anlayamasa da aklımdan bir şeyler geçiyor olduğunu bilecek kadar beni iyi tanıyordu. Ağzını açmadan başını salladığında Helen ile konuşup bana eşlik etmesini istemem gerektiğini düşündüm. Açıkçası bu güzel bir değişiklik olurdu. Persephone'm cehennemime düşüp Ölüler Diyarı'mın kraliçesi haline gelmişti ama İnferno'mun keyfini çıkaramamıştı. Las Vegas'a gitmeden, bu geceyi kendimize ayırarak yarından sonra yaşayabileceğimiz herhangi bir sorun ya da olay silsilesinden önce birlikte vakit geçirmemiz güzel olacaktı.

Yalın'ın bana imzalattığı belgelerin ardından ofisten ayrılıp daireme geçtim.

Yukarıya çıktığımda Alin'i kanepeye oturmuş Kerberos'u severken buldum. Hain köpeğim bir Saral kadınına daha âşık olarak benim varlığımı tamamen unutmuştu. Helen'i tolere edebilirdim ama Alin'i benden daha çok sevmesine katlanamazdım. Islık çalıp Kerberos'un başını Alin'in kucağından kaldırmasını sağladım. Beni fark edip, kanepeden atlayarak yanıma gelen köpeğimle bir dizimin üstüne çöktüm. Onu sevip siyah tüylerini okşayarak tebessüm ettim. Kerberos uzun yıllardır benim tek yaverim olmuştu. Evimin içinde, özel alanımda benimle kalabilen, bana eşlik eden tek varlıktı. Şimdiyse yuvam istila edilmiş gibiydi. Başımı kaldırıp beni izleyen Alin'e, ardından teras kapısında bekleyen Halit'e baktım. Ensar telefonla konuşurken belli bir mesafede durmuş ona bekçilik eden Halit bana bakıp başını eğdiğinde onu aynı şekilde selamladım.

Doğrulduğumda Kerberos yine koşarak Alin'e döndü. Haini görmezden gelip ellerimi ceplerime yerleştirdim. Alin çekingen bir tavırla bana bakıp mırıldandı. "Ablam odada valiz hazırlıyor."

Her ne kadar Helen'in yanına gidip ona sarılmaya, alacağım bir sonraki nefesten daha çok ihtiyacım olsa da öncelikle Alin'le halletmem gereken ufak bir konu vardı. Başımla işaret verdim. "Benimle gel cimcime."

Onu beklemeden arkamı dönüp harekete geçtim. Merdivenlerden indiğim sırada Alin'in dediğimi yaparak peşimden geldiğini işittim. Cebimden çıkardığım anahtarla köşede kalan kapıya ilerledim. Anahtarı yuvasına iliştirdiğimde Alin birkaç adım gerimdeydi. Kapıyı açıp retina taraması yaptırdıktan sonra odaya girdim. Alin içeriye girdiğindeyse karşılaştığı tabloyla gözleri büyüdü. İçinde olduğumuz alana göz atarken dolgun dudakları aralık kalmıştı. Arkamızdan kapıyı kapattığımda şaşkınlığından sıyrılıp -en azından deneyip- bana merakla baktı.

"Burası kontrol odası," diyerek etraftaki ekranlara baktım. Sadece benim girebildiğim bu odada İnferno'nun belli noktalarını kayda alan kameralar vardı. Bütün sisteme ulaşabildiğim, her adımı izleyebildiğim ana karargâhtı. Piramit'in bana özel ve minik versiyonuydu.

Alin, içinde bulunduğumuz alanın önemini fark edip katlanan şaşkınlığıyla sorguladı. "Ben niye buradayım?" dediğinde gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Maviye boyanmış bakışlarında görebildiğim tek şey saf merakti. Sorusunu yanıtlarken mimiklerini dikkatle inceledim. "Yaptığın onca şeyden sonra işe yarayabilirsin diye düşündüm, minyatür şeytan. Tabii gözetimim altında."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Güvenlik sistemini güçlendirmemi istiyorsun yani, öyle mi?"

"Sistemim zaten güçlü," derken egoma sıkıca tutundum. "Senden istediğim dedenin bulduğu o küçük açığı tamir etmen."

Dün bahsettiğim liste muhabbetiyle Alin'in gözlerini kısıp başka bir yere bakarak düşüncelerinde kaybolduğunu fark etmiştim. Dedesinin böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamaya çalışmış, aklınca çözümlemeyi denemişti. Söz konusu teknoloji olduğunda kafası durmadan dönen bir çark gibiydi. Onu tanıdığım azıcık vakitte buna emin olabilmiştim. Ayrıca yetenekleri yadsınamazdı. Karşı cephemde olmasını istemeyeceğim kadar donanımlıydı. "Sözleşmeni iyi niyetimden ve ablana duyduğum sevgiden dolayı iptal etsem de karşılığında talep ettiğim bir şey elbette var." Kurnaz ifadem ürpermesini sağladığında tebessümüm genişledi. "Baş belası zihnin artık benim için çalışacak."

Karşı çıkabileceğini, direneceğini düşünmüştüm ama minyatür şeytan her zaman olduğu gibi yine beni şaşırtmıştı. Bilmiş bir gülümsemeyle bana baktığında sinirlerim bozuldu. Bana kendimi anımsatan bir ifadeyle

karşımda dikilirken bütün dengemi altüst ediyordu. Alin ekranlara göz atıp kendi etrafında yavaşça dönerek her şeyi dikkatle inceledi. Ciddileşen ifadesiyle mırıldandığında onu zar zor duydum. "Açığı kendi yaratmış olabilir."

"Ne?"

Alaycı davranmak ya da işimi yokuşa sürmek yerine doğru kararı vererek kolları sıvadığında gözüme yirmi yaşında bir kız çocuğu gibi gelmeyi bırakmıştı. Geniş bilgisayar ekranının önüne geçip sandalyeye oturdu. "İnferno'na dışarıdan erişebilmek imkânsız ama içeriden biri açık bulabiliyor çünkü sistemindeki verileri ileti halindeyken yakalayabilmek mümkün. Bu çok zor ama dedemin yapabilmesine şaşırmadım. Size daha önce de söylemiştim, kendisi manyağın teki olabilir fakat mükemmel bir sosyal mühendis."

"Deden cehennemime dışarıdan da erişmiş olabilir," derken dişlerimi o kadar sert sıkmıştım ki sesim buğulu çıkmıştı. Bu gerçek dünden beri beni mahvederken başka bir şekilde kendimi ifade edebilmem mümkün değildi. Alin bana şüpheyle baktığında konuşmaya devam ettim. "Kaçtığınızı öğrenip Erman Kavas ile konuştuktan sonra adamın ismini listeye eklemiş. Kaçtığınızı İnferno'yu terk etmeden öğrenemezdi."

Alin bana doğru dönüp elini çenesine yerleştirdi. Bir süre sessiz kalıp düşündü. Ardından beni farklı bir yöne iten kelimeleri sarf etti. "Dışarıdan biri o içerideyken ona haber vermiş olabilir." Akıllı saatini işaret etti. "Benim gibi belki onun da internet aracılığıyla mesaj iletebildiği bir eşyası vardır ve dışarıda bekleyen adamına haber uçurabilmiştir ya da o adam bizim İnferno'dan ayrıldığımızı gördüğünde dedemi bilgilendirmiştir."

"Akıllı saatleri de girişte alıyoruz."

Sözlerimle Alin omuzlarını silkti. "Biliyorum, bu yüzden kendi akıllı saatimi o gece İnferno'ya getirmedim. Ama illa ki akıllı saat olmasına gerek yok. Dışarıdan normal gözüken bir saati de bu yönde modifiye edebilirsin."

"İyi hatırlattın," diyerek elimi uzattım. "Saatini ver."

Ondan canını istemişim gibi baktı. "Ne?" dediğinde ona dik dik baktım. "Saatini ver, Alin. İnferno'mun içinde olduğun sürece hatta hayır, güvenimi kazanana kadar saatin bende kalacak. O şey sendeyken rahat değilim."

"Ama-"

"Aması yok. Dediğim gibi teknolojik aletlere sadece benim gözetimimdeyken yaklaşabilirsin."

Hüzünlü bakışlarıyla omuzlarını düşürdüğünde karşı geleceğini sandım ama pes ederek omuzlarını düşürdü. Titreyen parmaklarıyla saatini çıkarıp bana uzattığında içten bir tonlamayla ricada bulundu. "Lütfen kaybetme."

"Merak etme," dedim ve saati elinden kapıp cebime attım.

Yanındaki diğer sandalyeye oturup o geceye ait kamera görüntülerini açtım. Nikolaos'un yakalanan kısmi görüntüsünü incelemeye başladığımda bileklerine dikkat kesildim. Sadece sağ eli görüş açısındaydı ve saat yoktu. Alin görüntülere bakıp kaşlarını çattı. "Dün sen dedemin sistemine sızdığını söylediğinden beri düşünüyorum ve şu an bir şey fark ettim." Bana baktığında kurnaz bir ifade yüzünü kuşanmıştı. "Nikolaos Vasilakis, yanından bir şeyi asla ayırmıyor. Nereye giderse götürüyor. Hem de hiç ihtiyaç duymamasına rağmen."

Gözlerimi kısarak aklından geçenleri okumayı denediğimde Alin'in gülümsemesi büyüdü. Parmağını ekrana doğrultarak beni aydınlattı. "Bastonu," dediğinde ekrana döndüm. Siyah, ince uzun bastonunun tepesindeki yedi başlı canavarı incelediğimde Alin konuşmaya devam etti. "Daima onunla ve dikkat ettim ki dedem ağırlığını bastonuna vererek yürümüyor yani bacağında bir sorun yok. Bu da demektir ki onu yanında taşımasının başka bir nedeni var."

Mantıklıydı.

"İnferno çoğu *hacker* için mükemmel bir yapboz," diye fısıldadığında bana bakmadı. "Fakat aynı zamanda bir bela çünkü çok karmaşık. Labirentin içinde kaybolman ya da ifşa olman çok mümkün. Bu yüzden içeriye sızmak yerine içeriyi bir yansıma haline getirmek daha mantıklı."

Parmaklarını klavyemde gezdirmeye başladığında tedirginleştim. Alin sistemime girip bir şeyler yapmaya başladığında, Piramit'teki siber ekibimin her adımını izleyip, en ufak bir yanlışında bana haber ederek sistemimi kilitleyeceğini biliyordum. Alin bunun farkında mıydı emin değildim ama şu an bir güven testinin ortasındaydı. Eğer sınavdan kalırsa, bir daha cehennemime yaklaşamazdı.

"Veritabanın, güvenliğin ve koruma duvarların çok kaliteli. Kendine ait bir depolama haznen var ki bu dışarıdan bir saldırıyı zor kılan asıl etken. İçerideki erişim iznini tamamen yok edebilmenin yolu kuantum kriptografisi, eğer onu kullanırsan bu sorun tamamen ortadan kalkar. Askeri iletişimde, banka transfer güvenliğinde ve devletler arası konuşmalarda kullanılan bir türdür. Fotonlar, şifreli anahtar haline gelir. İnferno'da bunu bütün iletilere, komutlara uygulamak gerek. Kapıların açılması, asansörlerin aktifleştirilmesi, gelen müşterilerin kimlik bilgilerinin dosyalanıp sisteme girilmesi gibi gibi. Her şey kendine ait bir şifrelemeyle kaydolacağı için dışarıdan biri o metinleri kırmaya kalkarsa başarılı olamaz. Ya da biri herhangi bir çembere erişmek isterse anında tespit edilir çünkü şifrelemeyi tırmaladığı için izin [illegible] bırakabilir. Anahtarı sen belirlersen bütün

akışa erişebilecek yegâne kişi olursun ama bu güvenlik ekibinin denetim yapabilmesine mâni olmaz."

Arkasına yaslanıp bana baktı. "Gerekli düzenlemeleri yapabilirim ama uzun sürer. Beş dakikada halledebilmem mümkün değil." Hızla konuşurken heyecanlanmış gibiydi. "Bunları bir kenara koyup asıl şeye odaklanırsak," dediğinde sırıttı. "Sanırım çözdüm."

"Nasıl?"

Alin çok basit bir şeyi anlamamışım gibi kaşlarını çattı. "Sinyal yönlendirici. Dedem o gece bu yöntemle İnferno'ya sızmış olmalı. Bak şimdi," deyip parmak uçlarını birleştirerek iki eliyle bir daire yarattı. "Bu İnferno olsun. İçerideki boşlukta da bütün sistemin, çemberlerin ve güvenlik önlemlerin var. Dışarıya kapalısın ama biri içeriye sinyal yönlendirici yerleştirirse bu bir ileti düzeneği oluşturur. Dışarıdaki bir bilgisayarla özdeşleşip birinin sistemine giriş yapabilmesini sağlar. Yansıma yoluyla içeriyi görebilir. Tabii bunun için iyi bir şifre kırıcı yazılıma sahip olmak gerek. Senin güvenliğini tamamen aşamazlar ama dedemin yaptığı gibi kısmi bir anarşi çıkarabilirler."

Heyecanını ve tutkusunu gözlerine yansıtan genç kıza bakmaya devam ederken ağzından çıkan her cümleyi özenle dinledim. "Bana kalırsa dedemin bastonu bir sinyal yönlendirici olmalı. Bahse girerim o yedi başlı canavar sadece estetik için orada değildir. Ayrıca tapınaktayken bir şey fark etmiştim ve tuhafıma gitmişti. Bastonun baş kısmı som altın gibi duruyor ama ışıkta yansıma şekli farklı ve bu bana altın kaplamalı bir bakır olabileceğini düşündürttü. Bakır iyi bir iletidir. Sinyali artırırken gizler, böylelikle tespit edilmesi zorlaşır."

Alin ekranlara baktı. "Kerem'in bilgisayarına sızdığımda emir aldığı kişinin daha önce birkaç kez İnferno'da olduğunu fark etmiştim. Ve her şeyin yaşandığı gece de Dördüncü Çember'deydi çünkü mesajların konum bilgileri fazla barizdi. Bu sinyalin yoğun olmasından kaynaklıydı. Sinyalin yoğun olması da-"

"Sinyali yönlendirirken açığa çıkan ileti akışı yerini belli etti."

"Aynen öyle," dedi Alin, yüzünde beni tebrik eden bir ifade vardı. Duymak istemediğim şeyi dile getirdi. "Tıpkı benim gibi dedem de daha önce birkaç kez İnferno'ya gelip ortamı gözlemlemiş olmalı."

"O gece Loki Sikalisav ismiyle giriş yapmış fakat geriye dönük tarama yaptığımızda o isimle başka bir giriş saptamadık."

"Sadece bir tane sahte kimliği yoktur."

Burnumdan soluyup çenemi ovuşturduğumda Alin konuşmaya devam etti. "Bana kalırsa dedem o gece Dördüncü Çember'deyken, dışarıdaki birinin sistemine girebilmesi için gerekli olan açığı bastonundaki sinyal yönlendiriciyle sağladı. Sinyal yönlendiricinin frekansları sizin güvenlik duvarınızla çarpıştığı için Üçüncü ve Beşinci Çember arasında bir terslik olduğunu anlayabildiniz. Fakat bakın, frekansları dağıttığı için tam emin olamadınız ve yerini saptayamadınız. Ben de Kerem'in mesaj iletisini takip etmeseydim tam konumu göremez, anlayamazdım. Dışarıda, İnferno'nun yakınındaki biri de elindeki bilgisayarla gerekli olan adımları attı. Alper ile benim binayı terk ettiğimizi gördüğünde, içerideki dedeme bunu iletti ve dedem de bir şekilde dışarıya internet aracılığıyla mesaj gönderebildi. Ya da belki de iletmesine gerek yoktu. B planı başından beri Alper ile benim kaçmam ya da bir sorun çıkmasıyla Erman Kavas'ı öne atmaktı. Sinyal yönlendirici binayı terk etmeden dışarıdaki kişi listeyi yenileyebildi."

Elini kaldırıp konuşmamama rağmen beni susturmak ister gibi baktı. "Şunu düzeltmem gerek, ne olursa olsun dedemin mesaj göndermesine neden olabilecek bir cihazı elinde bulundurması lazım. Ve bastonu mükemmel bir kamuflaj." O kadar heyecanlı ve enerjikti ki yüksek bir desibelde konuşuyor, adeta şakıyordu. Bazı şeyleri aynı anlama gelecek şekilde farklı cümlelerle tekrarladığını fark ettim. Bu Alin'in zekâ seviyesindeki fazlalıktan emin olmamı sağladı.

"Sinyal yönlendiricileri etkisiz hale getiren cihazlarımız var. Onları nasıl aşmış olabilirler anlamıyorum," diye öfkeyle homurdandığımda Alin omuzlarını silkti. "Bazı sinyal yönlendiriciler özel üretimdir ve onları genel tarayıcılarla saptayamazsınız. Özel üretimler nadirdir ve biraz kişiseldir. Kodlamalar ile güçlendirilebilir, çeşitlendirilebilirler. Ayrıca bu zamana kadar aşılmamış olması değişen bir teknoloji, yeni bir yazılım ya da cihazla aşılmayacağı anlamına gelmiyor. İnferno zaman zaman tehdit altına girebilir, böyle anlarda gelişme ve güncellemeleri sağlayıp yola devam etmelisin."

Beni motive etmeye çalışmasına karşılık ona tuhaf bir bakış attım. Alin parmaklarını klavyede gezdirip bir şeyler yaptı. "Dedemin Dördüncü Çember'de bıraktığı minik bir yırtık var. Onu onarıp duvarı güçlendireceğim. Ayrıca onun dijital izini de veritabanına kaydedeceğim ki bir daha olur da aynı hatayı yapmak isterse anında yakalayabilin."

Kamera görüntülerine baktım. "Baston çok mantıklı," dediğimde Alin bir avuç şeker yutmuş gibi hiperaktifleşen benliğiyle kafa salladı. "Paramı

kesinlikle baston seçeneğine yatırırdım. Açıkçası daha önce nasıl anlamadım bilmiyorum. Elbette sürekli elinin altında olan bir cihaza ihtiyacı olacak."

O geceye ait İnferno'nun dışarıdaki kamera görüntülerine ulaşıp onları incelemeye başladım. Bunu fark eden minyatür şeytan susmak bilmedi. "Minibüs ya da Vito araç olabilir. Ekipmanlar için yere ihtiyacı vardır." Durup bana baktığında gözleri büyümüştü. "Belki de yakın bir binadadır. Gerçi menzil kısıtlı olacağı için bayağı yakın bir binada olması gerek."

Artan olasılıklarla sinirlerim daha çok bozuldu. Bunu ifademden anlayabilen Alin, "İyi misin?" diye sorduğunda öfkeyle isyan ettim. "İnsanların evimde böyle haltlar karıştırabiliyor olması beni delirtiyor. Burası benim yuvam."

"Özür dilerim," diyen Alin başını eğmişti. "Bu açıdan düşünmemiştim ama haklısın."

Düşünmediği birçok nokta vardı. Onu görmezden gelip güvenlik ekibime araştırmaları için yeni bir konu verdiğimi belirten bir mesaj gönderdim. O gecenin kamera görüntülerini didik didik etmekle kalmayıp geri taramayla etrafımdaki bina, ev, ofis; kısacası yerleşim sağlanabilecek herhangi bir alanda Nikolaos'a yardım eden kişiye dair bir iz aramalarını söyledim. Alin'in sistemdeki hareketlerini izleyen ekibimin liderine soru işareti attığımda bana her şeyin yolunda olduğunu belirten başparmak emojisini yolladı.

Alin bilinçsizce ve kısık bir sesle mırıldandı. "Baston, baston, baston," diyerek kendini tekrar ettiğinde gözleri bilgisayar erkanında, elleri klavyenin üzerinde ama aklı başka yerdeydi. "Yedi başlı canavar, yedi kafa, yedi tuş mu acaba? Belki hepsi bir kanaldır ya da..." Durup bana baktı. "Mors."

"Ne?"

"Mors alfabesi. Bastondaki canavar kafalarından ikisi tuş olabilir. Biri kısa basış, diğeri uzun basış." Dedesinin kamera görüntüsünü ekrana yansıtıp bastonu yakınlaştırdı. Pikselleşen görüntü net değildi ama Alin ekranın içine girecek gibi yaklaşıp incelemeye devam etti. "Baston içindeki aktarıcı bunun için çok müsaittir. Tuşlarla oluşturulan mors kodları bir mikrokontrolcü aracılığıyla işlenir. Sonra bu kodlar çözülüp belirli bir cihaza veya ağa gönderilir. Bastonla, yakındaki bir cihaza sinyal yollayabilir. Telefon, kulak içi alıcı, dizüstü bilgisayar, uydu bağlantısı olan bir sistem."

"Mikrokontrolcü mü?"

Bana yanlış yerlere odaklandığımı belirten bir bakış atsa da açıkladı. "Her cihazın bir beyni vardır. Tek bir çipin içinde hem işlemci hem hafıza hem de giriş ile çıkış kontrol birimleri bulunur. Mikrokontrolcüler

her yerdedir. Televizyon kumandaları, dijital saatler falan filan. Her neyse önemli olan bu değil. Dediğim gibi Mors alfabesi kullanmış olmalı." Geriye çekilip ekrana kilitlendi. "Bu çok zekice."

"Ağzının suyunu akıtmayı bırak."

Alin bana çatık kaşlarla bakıp arkasına yaslandığında aklımdaki bir diğer soruyu yöneltmeden edemedim. "Dedenin dışarıdaki yardımcısı bütün yönlendirmelerini uygulayabilecek kadar yetenekli olmalı. Bu kafamda tam oturmuyor."

"Niye?" diye sorduğunda bacak bacak üstüne attı ve yarasını sızlatmış olmalı ki yüzünü ekşitti. "Beni yetiştirdiği gibi bir başkasını da yetiştirmiş olması çok muhtemel. Aksi daha saçma olurdu. Ne de olsa insanları kullanmayı seven biri. Eminim bir sürü oyuncağı vardır." Kızgınlıkla ekledi. "Benim gibi."

Kendini suçladığını, aptal konumuna düştüğünü hissettiğini fark etmek beni tatmin ya da mutlu etmedi. Ona bakarken birkaç gün önce gerçekleşen konuşmaları hatırladım. Bana nasıl bağırıp kızdığını, ona ne olursa olsun yanında olacağımı söylememe rağmen nasıl olmadığımı, ben varken korkmasına gerek olmadığına inandırdığım genç kızı yarı yolda bırakışımı idrak ettim. Alin ile beş yıl önce tanışmıştık ve bir şeyler paylaşmıştık. Hiçbirini anımsamıyordum ama unutan tek kişiydim. O hatırlıyordu. Bir an onun bakış açısından durumun nasıl işlediğini merak ettim. Kendi zihninde ne kadar yalnız ve terk edilmiş hissetmiş olabileceğini fark ettim.

"Bana da kızgın mısın?"

Sorumla gözlerini kaçırdı. "Hayır," dediğinde inandırıcı değildi. Onu kolumla dürtüp bana bakmasını sağladığımda gözlerindeki kırgınlığı gördüm ve gafil avlandım. *Yine.*

"Sana verdiğim sözleri hatırlamıyorum."

Sertçe yutkunup tekrar ekrana baktı. "Ama bu o sözleri verdiğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Farkındayım cimcime."

Başını iki yana sallayıp komik bir şey demişim gibi güldü. Gözlerimizi buluşturduğunda utangaç bir tavırla gülüşünü tebessüme çevirdi. "Bana o zaman da cimcime diyordun," diyerek beni dumura uğrattı. "Zihin gerçekten çok karmaşık bir yapı. Teknoloji kadar basit olsaydı işim daha kolay olurdu." Kıkırdayıp yine özel bir şakaya gülercesine garip bir ifade takındı. "Sanırım haklıydın, insan analizim hiçbir zaman iyi değildi."

İşte bu an bana bir tokat gibi çarpan ve sersemlememi sağlayan asıl şey oldu.

Alin'in konuşmalarımızı hâlâ hatırlıyor olması, ona söylediğimi fark etmediğim şeylere dair zihninde bir köşe bulundurması o kadar beklemediğim, aklımın ucundan dahi geçirmediğim bir durumdu ki ne yapacağımı bilemedim. Ona başka neler söylemiştim? Benden aldığı güç cidden bu denli şiddetli miydi?

"Ensar bana..." derken zorlandım. "İntihar etmeye kalktığını söyledi."

Bedeninden bir titreme geçtiğinde kollarını kendine dolayarak başını eğdi. Bunun konuşmak istemediği bir konu olduğu barizdi fakat belki de biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Bana anlatmasını neden istediğimi bilmiyordum ama şu an karanlık sırrına ev sahipliği etme düşüncesinden çekinmiyor, bunu gereksiz bulmuyordum.

"Saçma bir hareketti."

Fısıltı halindeki sesini işitmem zor oldu. Belki de uzatmam gerekirdi ama burnumu sokmadan edemedim. "Neden denedin?" Sorumla bana kaçamak bir bakış atıp omuzlarını silkti. Yanımda fazla küçük gözüküyordu ve bu korumacı yanımın uyanışa geçmesini sağladı. "Bir daha sakın yapma. Hatta aklından bile geçirme." Tepki vermediğinde çenesini kavrayıp bana bakmasını sağladım. Yaşaran gözlerine bakarken emretmekten çekinmedim. "Ciddiyim, Alin. Bana söz ver."

"Niye umursuyorsun?"

Öfkeli lâkin meraklı bir tınıda sorgulamasıyla elimi çekip gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Cevabımın net olduğunu düşünmüştüm ama sorusunu yanıtlarken dile getirdiklerimde eksiklikler vardı. "Çünkü ailenin, özellikle de ablanın üzülmesini istemiyorum."

Anlayışla başını salladı. "Merak etme, ben de istemiyorum," dediğinde sesi titremiş, bir kırgınlık kelimelerini ele geçirmişti. Onu anlamak istesem de bunun için fazla karmaşıktı. Önüne dönüp bütün odağını tekrar işine verdi. Dakikalar geçerken onu bekleyip aynı zamanda izledim. Bilgisayar başında farklı bir aurası vardı. Hızlıydı, çevikti ve ne yaptığını biliyor gibiydi. Daha sadece yirmi yaşındaydı. Nasıl bu kadar iyi olabilirdi?

Bunun sadece Nikolaos'un önderliğiyle bir ilgisi yoktu. Hayır, Alin'in doğuştan gelen bir yeteneği vardı ve onu İnferno takımında görmek bizim için kesinlikle artı puandı. Elbette bunu sesli dile getirmezdim ama içten içe onu takdir etmiştim.

"Tamamdır," deyip geri çekildi.

"Güzel," derken sesimdeki memnuniyeti saklayamamıştım.

Alin bana baktığında çekingen bir tavırla mırıldandı. "Özür dilerim," dediğinde bir an tam olarak ne için özür dilediğini bilemedim. Bunu fark ederek konuştu. "Her şey için. Cehenneminde huzursuzluk çıkardığım, seni kendi bataklığıma çektiğim, yaptığım her şey için cidden çok ama çok üzgünüm."

"Cidden üzgün müsün?"

Alaycı sesimden dökülen kelimelerle tebessümünü saklamaya çalıştı. "Çoğu için evet."

Bana kendimi hatırlatmayı acilen bırakmalıydı. Yerimden kalkıp kapıyı işaret ettiğimde peşimden geldi. Dışarı çıktığımızda karşılaştığımız kişiyle duraksadım. Ensar kollarını göğsünde bağlamış, öfkeli ve endişeli bir ifadeyle öylece dikilirken Halit birkaç adım gerisindeydi.

Gülümsememe engel olamadım. Alin'in peşinde bir yavru köpek gibi dolaşıyor olması eğlenceliydi. Herkesi boş vererek merdivenlere yöneldim. Basamakları tırmanıp salona vardığımda Helen'i mutfakta buldum. Dolaptan aldığı su şişesiyle bana doğru döndü. Güzel gülümsemesi anında modumu yükseltti. "Nerelerdeydin?"

Sorusuyla onu kollarımın arasına alıp öptüm. Tadına varıp güç depoladığımda etrafımı çevreleyip sabahtan beri yakamı bırakmayan bütün kara bulutlar dağıldı. Kızıl afetim, ruhuma getirdiği baharla beni tekrar mest etti. Ne kadar şanslı olduğumu belirtmeme gerek var mıydı?

Geriye çekildim. "İşlerim vardı bebeğim," dedikten sonra yanaklarını okşayarak gözlerinin içine baktım.

"Ben de Alin ile birbirinize girmiş olabileceğinizi düşünerek kaçma planları yapmaya başlamıştım."

Alaylı sözleriyle gözlerimi devirdim. "Cimcimeyle aramız gayet iyi."

"Öyle mi?"

Umut dolu sorusuyla göz kırptım. "Dert edebileceğin bir şey yok, Persephone." İçimi yakan kısmı görmezden gelerek onu kendime çektim. "Demek kaçmayı düşünüyorsun." Elimi kalçasına yerleştirdim. "Planlarını bozmak istemem ama nereye gidersen git seni bulacağımı ve ait olduğun yere geri getireceğimi bilmelisin."

"Ait olduğum yer?"

Altdudağımı dişleyip tebessüm ettim. "Benim yanım, kollarım, yatağım ve yüreğim." Yüzünü ele geçiren gülümsemesiyle kollarını boynuma doladı. "Öyleyse planlarımı iptal etsem iyi olur çünkü ait olduğum yer fazlasıyla güzel duruyor."

"Kesinlikle bebeğim."

Ensemdeki saçları okşamaya başlayan kadınım durgunlaşan ifadesiyle sordu. "Herhangi bir gelişme ya da bana anlatman gereken bir durum var mı?"

Ona Alin ile konuştuklarımızı anlattım fakat intihar kısmından elbette bahsetmedim. Bu Helen'den sakladığım, belki de saklayacağım tek şeydi zira kalbinin şiddetli kırılışına şahitlik edemez, buna izin veremezdim. Ona bahsetmem gereken bir şey daha var gibi gelse de hatırlayamıyordum. Önemli olmadığını düşünüp konuşmayı bitirdiğimde Helen iç geçirdi.

"Açıkçası olasılıklar ya da o gece başka neler yaşanmış olabileceği umurumda değil. İnferno'yu daha güçlü, dayanıklı bir hale getirmen dışında tabii ki. Gerisi canımı sıkıyor. Sadece her şeyi sonlandırıp yola devam etmek istiyorum."

Anlayabiliyordum.

Konuyu değiştirip neşesini yerine getirmek istedim. "Bavulunu hazırladın mı?" diye sorduğumda başını evet anlamında aşağı yukarı salladı. "Güzel çünkü bu akşam için bir fikrim var."

Sözlerimle heyecanlandığını anladım. "Nasıl bir fikir?"

"Fark ettim ki sana gerçek bir İnferno deneyimi yaşatamadım. Sana cehennemimin ne kadar zevk verebileceğini göstermek istiyorum. Bu yüzden hazırlan. Bu gece seninle Hades stili eğleneceğiz."

Tek kaşını kaldırdı. "Hades stili?"

"Evet," derken sırıtıyordum. "Hades stili; karanlık ve ateşli."

"Nereden çıktı bu?"

Sorusuyla iç geçirdim. "Seninle her şeyden ve herkesten uzakta bir gece geçirmek istiyorum. Yedinci Çember'de çok önemli bir maç var. Oraya hiç gitmedin. Hoşuna gidebileceğini düşündüm. Tabii istemezsen farklı bir şey de yapabiliriz."

"Hayır," diyerek parmak uçlarında yükselip beni öptü. "Yedinci Çember'i merak ediyorum. Sadece..." diyen Helen dudağını dişleyip yukarıya çıkan kişilerin yarattığı sesle merdivenleri işaret etti. "Alin ve Ensar-"

Lafını kesmekten çekinmedim. "Çocuklar için uyku vakti, Persephone. Halit onlara bakıcılık edecek."

Sözlerimle başını geriye savurup kahkaha attı.

Bana bahşettiği tabloyla gülümseyip varlığını bir nefes gibi içime çektim. İhtiyacım olan tam olarak buydu. Sevdiğim kadının kollarımda ve mutlu olması. Geriye kalan her şey Helen'in gerçekliği ardında yok olup gidiyordu.

Helen hazırlanacağından ben de giyinme odama girdim. Kendime küçük bir bavul hazırlayıp Las Vegas için ihtiyacım olabilecek her şeyi kontrol ettim. Ardından duş alıp üzerime yeni bir takım elbise geçirdim. Odama adım attığımda Helen'i yatakta otururken buldum. Giydiği elbisesi kırmızı renkti. Askısız mini elbise güzel gözüküyor, taptığım vücudunu sarıyordu. Saçlarını açık bırakmış, hafif bir makyaj yapmıştı.

Rüya gibiydi.

Bana özel bir rüya.

Helen yataktan kalkıp yavaşça yanıma geldi. Parmaklarını gömleğimin yakalarında dolaştırıp bütün hücrelerimi atağa geçiren çekici bir tonlamayla fısıldadı. "Demir Bey çok şıksınız." Kanımı kaynatan yarım ağız tebessümüyle ellerimi beline yerleştirdim. "Teşekkür ederim. Siz de mükemmel kelimesine boyut atlatmışsınız, Helen Hanım."

"Güzel gözükmek istedim."

"Benim için mi?" derken alay ettim.

"Kendinizi bu kadar önemsemeyin, Demir Bey." Göz kırptığında göğüskafesimi yarıp Helen'i içime gömmek, orada kalacağını garanti altına almak istedim. "Bir kadın sadece kendisi için süslenir."

"Siz demek ben demek, Helen Hanım. Kendiniz için yaptığınız her şeyi dolaylı yoldan benim için de yaparsınız." Bedenini bedenime yaslayıp burnunun ucunu öptüm. "Çünkü Persephone, sana ait her şey benim."

Helen bana inanamıyor gibi yanağımı okşayarak kıkırdadı. "İflah olmazsın, *kardia mou*."

"Büyük ihtimal," dedim ve parmaklarını kavrayıp onu kapıya doğru peşimden sürükledim. Salona vardığımızda Ensar ile Alin kanepede oturmuş Kerberos'u seviyorlardı. Kendinden geçen ve güya benim haricimdeki kimseyi sevmeyen köpeğime bakarken tekrar o kıskançlık hissiyle doldum. Kerberos bakışlarımı fark etmiş gibi geriye sıçrayıp havladığında *şovu kes* dememek için kendimi zor tuttum.

"Biz gidiyoruz." İşaretparmağımı önce Ensar'a sonra Alin'e doğrulttum. "Uslu durun."

Mutfaktan çıkan Halit'le buluşan bakışlarımda bariz bir uyarı vardı. Bunu anlayarak başını eğdiğinde daha fazla zaman kaybetmek istemedim. Alin'e ilacını almasını söyleyen Helen'i çıkışa yönelttim. Ona cehennemimin bir bölümünü daha göstermek, evini ezberlemesini sağlamak istiyordum.

Evi.

Evet.

Helen'in evi, İnferno. Ve benim yuvam, Helen'di.

HADES STİLİ

Heler

Asansöre binip Yedinci Çember'e gitmek üzere yola çıktığımızda Demir elimi bırakmadı. Sıkıca kenetlenen parmaklarımıza bakarken yüzüğümün varlığı gülümsememi sağladı. Kızıl bir ışık saçan yakuta her baktığımda içimdeki ateş kalbimi ısıtan, ruhumu sıcacık eden bir seviyeye erişiyordu.

Kısa süre sonra asansörün kapıları aralandı ve uzun bir koridor gözler önüne serildi. Demir'in önderliğinde koridorun sonunda kalan kapıya ilerledik. Kenarda bekleyen takım elbiseli adam yüzündeki tebessümle kapıyı araladı. İçeri girdiğimizde kendimi bambaşka bir dünyada buldum. Açıkçası çemberlerden birine her girdiğimde böyle afallamayı bırakmam gerekiyordu. Yanımdaki adamın zihninin karmaşık yapısını tamamen çözmem de anlamam da imkânsızdı. Bu yüzden oluruna bırakmalı ve karşılaştığım her tabloyu sindirmeliydim.

Yedinci Çember; şiddet, devasa bir alandı.

Arenayı anımsatan bir yapısı vardı. Mekânın ortasındaki geniş ringe göz attım. Normal boyutlardaki üç ringin birleşimi gibi gözüküyordu. Her şey siyah, gri ve altın renginden ibaretti. Başımı geriye atıp beni daha çok afallatan manzarayı algıladım. Ringin etrafını çevreleyen daire bölmelere ayrılıyordu. Katlı bir bina gibi duran dairenin her bölmesinde masalar ve o masalarda oturmuş maçın başlamasını bekleyen seyirciler vardı. Uçsuz bucaksız görünen çemberin sonunun nereye vardığını bilemiyordum.

Sanki bir kuyunun içinde, en dibindeydim.

Demir'in güldüğünü işiterek bakışlarımı ona çevirdim ve ağzımın açık kaldığını fark ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni şaşırtmayı

seven adamın üzerimdeki etkisinden kurtulmayı denemedim. Söz konusu o olduğunda çabalamamam gerektiğini öğrenmiştim.

Çemberin köşesinde kalan başka bir asansöre doğru ilerledik. Şeffaf camlardan oluşan ve bir tüpü andıran asansörden üç tane vardı ve hepsi çemberin belli noktalarına yerleştirilmişti. Yukarı çıkmaya başladığımızda her yeri kuşbakışıyla görmeye başladım. Yerden çok havalanmayıp en fazla dört katlık bir mesafeye ulaştığımızda tekrar Demir'i takip ettim. Diğer bölmelere göre çok daha büyük olan, tahminimce sadece ona özel locasına girdik. Barok döneminin hissiyatını yansıtan bir alandaydı. Tepemizdeki melek resimleri canlı gibi duruyordu. Demir'in elini bırakmadan kenardaki korkuluklara adımlayıp aşağıya baktım. Evet, en az dört veya beş katlık bir yükseklikteydik. Ringin her yerini mükemmel bir açıyla görebiliyorduk.

Siyah koltuklara oturduğumuzda ben bakışlarımı etrafta dolaştırırken Demir ise gözlerini üstümden ayırmadı. Bu şekilde dakikalarımızı geçirdiğimizde olduğum noktayı sindirmemi bekleyen adama bakmadım. Algılarımın sakinleştiğini hissettiğimde ona doğru dönüp şimdiye dek birkaç kez daha sormuş olduğum soruyu dile döktüm. "Senin beynin niye farklı çalışıyor?"

Kahkahası neşemi ikiye katladı.

Ardına yaslanarak altın harelerini yüzümde gezdirdi. "Bilemiyorum, Persephone. Belki diğer insanlarınki çok farklıdır ve asıl normal benimkidir." Tek kaşımı kaldırarak etrafımızı işaret ettim. "Bunun normal olduğunu sanmıyorum ama kesinlikle ayakta alkışlanacak türden bir yaratıcılık." Alayla tebessüm ettim. "Sanatsal bir kişiliğiniz var, Demir Bey."

"Teşekkür ederim, Helen Hanım. Beğendiyseniz ne mutlu bana."

İçeriye giren adamla sustum. Smokin giymiş olan garson önümüzde durup ellerini geriye attı ve profesyonel bir ciddiyetle konuştu. "Ne arzu edersiniz efendim?" Demir bana baktığında omuzlarımı silktim. "Sana bırakıyorum, sen söyle."

"Yiyecek bir şeyler de sipariş edeceğim, özellikle yemek istediğin bir şey var mı?"

Acıktığımı hatırlatmasıyla bir an ağzım sulandı. En son sabah yediğimi anımsayarak küçük bir şeyle doymayacağımı düşündüm. Yine de menüde ne olduğunu dahi bilmediğim için yemek tercihini de Demir'e bırakmamın mantıklı olacağına karar verdim. "Yok, yiyeceklere de sen karar verebilirsin."

"O zaman bize iki adet orta pişmiş bonfile, karidesli salata ve bir şişe de Merlot," diyen adam bana dönüp *bir şey ilave etmek ister misin* dercesine

tek kaşını kaldırdığında tebessüm edip başımı salladım. Bunun üzerine Demir siparişlerimizi alan garsona döndü. "Hepsi bu kadar, teşekkürler."

Baş başa kaldığımızda Demir beni kendine doğru çekip elini omzuma attı. Ona yanaşarak göğsüne yaslandım. Etrafı inceleyerek diğer bölmelerdeki insanlara göz gezdirdim. Yakınımızdakilerin bize baktığını görmek bir an afallamamı sağlasa da buna alışmam gerektiğini hatırladım. Bacak bacak üstüne atıp masanın kenarında duran ve opera dürbünlerini andıran objeyi aldım. Som altından gibi gözüken dürbün zarifti. Gözlerimi deliklere yerleştirip dürbünle etrafa baktığımda herkesin oldukça şık giyindiğini gördüm. Kendimi bir operada gibi hissettim. Tek fark izleyeceğimiz gösteri çok daha şiddetli bir şovdu.

Siparişlerimiz geldiğinde çizgi filmlerdeki kadar muntazam ve büyük gözüken bonfile, etrafını süsleyen sebzelerle leziz kokuyordu. Demir kırmızı şarapla dolu olan kadehlerden birini bana uzattığında başımı iki yana salladım. "Ben sadece su içeceğim," dediğimde niyetimi anlayarak hızla boş bardaklardan birine su doldurup bana uzattı. Sağlıklı yaşamaya bıraktığım yerden devam etmeye karar vermiştim. Bugün ilaçlarımı içmiş, vitaminlerimi almış ve birkaç gün önce Bomonti'deki dairede geçirdiğim buhranda içtiğim şarabı detoks etkisiyle hızla sistemimden atmaya çabalamıştım. Su dolu bardağı alıp Demir'in kadehine vurdum. "Şerefe, Hades."

Tembel bir tebessümle kadehini kaldırdı. "Şerefe, Persephone."

Suyumu yudumlayıp kestiğim etten bir parçayı ağzıma attım. Mekânda yankılanan sesle bir an yutkunamadığımda neler olduğunu anlamak üzere etrafa göz gezdirdim. Ringin ışıkları aniden kırmızı olmuş, tempolu bir müzik duyulmaya başlamıştı.

Sağ köşeden çıkan adama bakarak gözlerimi irileştirdim. Dövüşçülerden biri görüş açıma girmişti. Yemeğimi yerken bir yandan onu inceliyordum. Bana kalırsa adamın kasları irite edici düzeyde fazla ve her yerindeydi. Kesinlikle çekici bir vücut olduğunu düşünmüyordum ama uzun boyuna eklenen bu görseliyle rakibini saniyeler içinde ikiye ayırabileceğine emindim. Beyaz şortlu dövüşçü anons edildiğinde bilinçsizce Demir'e yanaştım.

"Sağ köşede, bu yıl tek maç kaybetmemiş; Kuru Kafa."

Alkışlar mekânda yankı bulunca ben de ellerimi birbirine vurdum. Yanımdaki adam bu halime bıyık altından güldüğündeyse gözlerimi devirdim. Daha önce hiç dövüş izlemediğimi ona söylemenin sırası değildi lâkin bu doğruydu. Elbette televizyondan boks maçları izlediğim olmuştu fakat canlı canlı şahit olmamıştım.

Müzik değişip ringin diğer tarafından bir adam çıkmaya başladığında bu sefer dikkatle ona baktım. Siyah şortlu adam diğerine kıyasla sıska duruyordu ki vücudundaki kaslara rağmen böyle bir çıkarımda bulunmam absürttü. Sanırım onu azımsamamın nedeni diğerinin ölüm makinesi gibi durmasıydı. Yine de itiraf etmeliydim, sağ köşedeki kas yığınına rağmen daha korkutucu ve tehlikeli gözüküyordu. Uzun boyu ve fiziği bir model düzgünlüğündeydi. Tenini mühürlemiş olan dövmeleriyse ilginçti.

"Sol köşede ise acımasızlığıyla bilinen, uçan alev; Balagos."

İki dövüşçü ringe çıktığında köşelerine çekilerek takım arkadaşlarıyla konuşmaya başladılar. Demir'e dönerek merakla mırıldandım. "Balagos, kulağa tanıdık geliyor," dediğimde aşina olduğum ismi nereden bildiğimi anlamadım.

Demir aklımdaki soru işaretini gidererek konuştu. "Kırmızı Ejderha ve Kızıl Ölüm olarak bilinen bir oyun figürünün ismi." Üstüme doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Adamı bu kadar dikkatli incelemen hoşuma gitmedi, Persephone."

Kıkırdayarak yanağını okşadım. "Kıskançlık sana yakışmıyor, Hades. Biliyorsun ki benim için sen herkesten bin kat daha yakışıklısın." Gözlerinin içine baktığımda benden şüphe duymamasını istedim. Kalbimdeki yerini asla sorgulamamalıydı.

Demir göz kırptı ve içimi titreten bir tonlamayla mırıldandı. "Bunu zaten biliyorum bebeğim. Yine de güzel bakışlarını kimsenin üzerinde uzun süre tutmamalısın. Bunu hak etmiyorlar."

Yanağını öpüp karşı geldim. "Sen hak ediyorsun."

Bana hülyalı bir bakış attığında tebessüm ettim. Önüme dönsem de yanağını okşamaya devam ederek elimi üzerinden çekmedim. Maçın başlamasına iki dakika kaldığı anons edildiğinde elimdeki bıçakla Kuru Kafa'yı işaret ederek işleri kızıştırmaya çalıştım. "Bence o kazanır."

Demir başını iki yana salladığında yanağındaki elimi çektim. "Hayır diğeri daha hızlı."

Kaşlarımı çatarak kastan yapılmış gibi duran adamı tekrar işaret ettim. "Ama bunun fiziğine baksana. Adamın bir yumruğu bile en az on kiloya denk gelmeli." Gözlerimi kısarak sorguladım. "Kendine uygun kıyafeti nasıl buluyor acaba?"

"Adamın fiziğine niye bakıyorsun?"

"Gözüm var çünkü." Tekrar Kuru Kafa'yı işaret ettim. "Bence bu adam kazanacak."

"İddiaya girelim mi

Sorusuyla gülümsemem yüzümü ele geçirdi. Beklediğim teklifini işiterek ona döndüğümde haylaz bir ifade ve tebessümle bana baktığını gördüm. İçimdeki onu ısırma isteğini bastırarak arzulu bir tonlamayla mırıldandım. "Teklifin ne, Hades?"

Eğilip bir kolunu omzumun ardından koltuğa yerleştirdi. Diğer elini ise kalçama koydu ve bacaklarımı ona döndürmemi sağlayarak vücudumu kendine çekti. Beni bedeniyle kafeslediğinde kalbimin ritmi bozuldu. Bütün bedenim onu çağırıyor, ruhum adını fısıldıyordu. Altın harelerini gözlerime kilitlediğinde bakışları yangın yeriydi. "Eğer benim dediğim olur da Balagos kazanırsa, bana özel bir şov yapacaksın."

"Şovdan kastın ne?"

Tebessümü kurnaz bir hal aldı. "Seni görmek istediğim yerler arasında striptiz direği var bebeğim. Eminim o güzel vücudunla aklımı başımdan alacak bir performans sergileyebilirsin."

Derya ile gittiğimiz direk dansı derslerinin işime yarayacağı bir an geleceğini biliyordum. Aslında ikimizin de meraktan başladığı ve on ders gittiği bir dans çeşidi olsa da Demir'in aklını başından alabilecek kadar iyi olabileceğime emindim.

Başımı geriye atarak dudaklarımı çenesine sürttüm. "Ya ben kazanırsam?"

"Dile benden ne dilersen."

Tek kaşımı kaldırarak iddialı teklifine karşı isteğimi dile döktüm. "Sen de bana özel bir gösteri yapacaksın," diyerek gömleğinin yakasını çekiştirdim. İmamı sezmesiyle gözbebekleri büyüdüğünde kalçamdaki eli seğirdi. "Anlaştık, *moya koroleva*."

Demir geriye çekildi. İkimiz de yüzlerimizden silemediğimiz tebessümümüzle yemeğimizi yemeye devam ettik. İlk raunt başladı ve ringdeki ikili birbirinin üstüne adeta atladı. Bonfilemin yarısına geldiğimde Balagos denen adam rakibine öyle bir tekme savurdu ki acısını kendi bedenimde hissedebildim. Yüzümü ekşiterek ağzımdaki et parçasını çiğnemeye devam ettiğimde izleyenlerden sevinç dolu nidalar duydum.

Suyumu yudumlayıp Kuru Kafa takma adlı adamın ağzından süzülen kanları gördüm. Kesinlikle yemek sırasında izlenecek bir şeye şahitlik etmiyordum ama iştahımın kapandığını da söyleyemezdim. İlk iki raunt bitip ikisini de Balagos kazandığında iddiayı kaybedeceğime emindim. Demir'in bilmiş sırıtışına rağmen kazanamayacak olmamı dert edemedim çünkü kaybetsem bile zafere ulaşacağımı düşünüyordum.

Son raunt başladığında yemeğimi bitirmiştim. Doymamın verdiği keyifle arkama yaslandım. İki rauntluk dövüşten sonra kan içinde kalan adamlara göz gezdirerek anın tadına vardığımda Demir çatal ve bıçağını kenara bıraktı. Bana bakmadan konuştu. "Tatlı ister misin?"

Midemde buna yer olmadığını bilerek başımı iki yana salladım. "Hayır, sen?"

"Evet," dedi ve kucağında duran peçeteyi alıp dudağının kenarını sildi. Ne olduğunu anlamama bile müsaade etmeden parmaklarıyla boynumu sarıp beni kendine çekti. Dudaklarımız buluştuğu an bütün dengem şaştı. Yumduğum gözlerimle tadına varırken kendimden geçtiğimi hissettim. Anlaşılan tatlıdan kastı bendim. Leziz bir nimetin tadına varıyormuşçasına boğuk bir ses çıkardığında dudağını dişledim. Hafifçe geriye çekilip bana baktığında şeytani tebessümü kalbime bir hançer misali saplandı. Güzelliği karşısında büyülenirken sesini işittim. "Gözler bende, Persephone," diye uyardı.

Kıskançlığı gülmeme neden oldu. "Her zaman, Hades."

Demir'in ereksiyonunu fark ettim. Bana verdiği hazzın onda yarattığı etkiden memnuniyet duydum. Elimi bacağına yerleştirdiğimde üzerime eğildi. "Maç sonrası Balagos ile konuşmam gerek bebeğim. Lütfen beni çalışanlarıma mahcup etme."

Ellerimi üzerinden çekerken kıkırdadım. "Pekâlâ, *kardia mou*. Uslu duracağım."

"Çok kibarsın."

Başımı salladım. "Cidden de öyleyim."

Beklemediğim anda duyulan gürültü üzerine sıçrayarak önüme döndüm. Maçın bitişini işaret eden sesle ringe baktığımda gözlerimi devirerek kıkırdadım. Elbette iddiayı Demir kazanmıştı ve zafer Balagos'undu.

Alkışlar kıyamet gibiydi.

İnsanların bağırışları kulaklarımı tırmalıyordu. Demir yerinden kalkıp korkulukların önünde durdu. Bir elini cebine attı. Sağ elinin baş ve orta parmağını birleştirip dudaklarına yasladı. Ardından yankı bulan bir ıslık çaldı. Arena'daki seslerin şiddeti kesildiğinde Hades'in stilinin ne kadar etkili olduğunu düşündüm. Balagos'a bakan Demir başıyla locayı işaret ettiğinde davetine icabet etmek zorunda olan adam başını eğerek harekete geçti.

Demir tekrar yanıma oturduğunda etrafa baktım. Garsonlar izleyicilere tatlı servisinde bulunmaya başlamıştı ve herkes gündelik sohbetine, gecenin tadını çıkarmaya geri dönmüştü.

Locaya gelen dövüşçüyle arkama yaslandım. Balagos isimli adamın kaşından kan süzülüyor, çenesindeki kırmızılık her an mora çalabilecek gibi duruyordu. Yakından çok daha ürkütücüydü. Bana bakmadan doğruca Demir'e odaklandı. Selam verip ellerini bir asker gibi ardına attığında üzerine geçirdiği pelerinin etekleri havalandı.

"Tebrik ederim," dedi Demir ve bana bakıp güldü. "Sayende iddiayı kazandım."

Gözlerimi devirdiğimde tekrar dövüşçüsüne odaklandı. "Rus'sun, değil mi?" Demir'e kaçamak bir bakış attım. Bütün hücrelerim şeytanlık peşinde olduğunu haykırırken merakla sarsıldım.

"Evet, efendim."

"Rusya'nın neresindensin?"

"Petersburg'ta doğdum," diye yanıt verdi Balagos. O da konuşmanın seyrinden ve ona yöneltilen sorulardan dolayı şaşkın gibiydi. "Fakat on yıldır Türkiye'de yaşıyorum."

Demir tek kaşını kaldırdı. "Uzun süredir buradasın demek." Uzanıp kadehini aldı ve şarabını yudumladıktan sonra gözlerini Balagos'un üzerinde dolaştırmaya devam etti. "Rusya'ya dönmek ister misin?"

Yönelttiği soru Balagos'un kaskatı kesilmesini sağladı. Yanımdaki adama baktığımda altın harelerindeki harareti gördüm. Zihninden neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyordum. Bunun erkek kardeşiyle ilgili bir durum olduğunu anlamıştım. İstediği kadar Dimitri'yle tanışmak istemediğini söylesin, ona inanmıyordum. Belki de Demir'e inanmadığım tek konu buydu. Bana yalan söylediğini düşündüğümden değil, inkâr aşamasında olduğunu fark ettiğim içindi. Bir gün anlayacaktı ve o an geldiğinde şimdi olduğu gibi yanında duracaktım.

Balagos çekinmedi. "Neden soruyorsunuz?"

"Çünkü dosyanı inceledim," diyen Demir ile Balagos bana bakıp tekrar Demir'e odaklanmaya çalıştı lâkin konuşmadan ve bu konuşmanın benim yanımda gerçekleşmesinden rahatsız gibiydi. Bunu umursamayan Demir devam etti. "Sana bir teklifim var."

Uzanıp elini tuttum ve bana bakmasını sağladım. Gözlerime değen altın harelerle tebessüm ettim. Doğrulup yanağını öptüm. Ardından kulağına fısıldadım. "Seni odamızda bekliyor olacağım, *kardia mou*."

Belimi kavradı. "İşim uzun sürmez."

"Rahat konuşun," diyerek belimdeki elini okşadım. "Ben de Alin'le Ensar'ı kontrol etmiş olurum." Zihnimden geçen sözlere gülüp onları dile getirdim. "Çocuklar ne halde bir bakayım."

Demir minik bir tebessümle ceketinin cebinden çıkardığı kartı bana uzattı. Her kapıyı açabilen anahtarı alıp onu son kez yanağından öptüm ve ayaklandım. Kabalık etmemek adına Balagos'a selam vermeyi düşündüm ama kendisi düşüncelerinde kaybolmuş gibi gözüktüğünden vazgeçtim. Odadan çıkıp geldiğim gibi Dokuzuncu Çember'e geri döndüm.

Yukarıya çıktığımda karşılaştığım tablo bir an yanlış yere geldiğimi hissetmemi sağladı.

Salon karanlıktı. Tek ışık kaynağı koca plazmaydı. Ekrandaki filmi izleyen üçlüye göz attım. Halit koltuğun en ucuna oturmuş, ekrana bakarken gülüyordu. Ensar tam ortadaydı ve elinde koca bir kâse patlamış mısır tutuyordu. Alin ise Ensar'ın yanına kıvrılmış, Kerberos'a sarılmış bir şekilde kahkaha atıyordu. Cehennemin namına gölge düşüren bu tablo karşısında dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için direndim. Demir döndüğünde görecekleriyle önce şoka girecek, ardından sinir krizi geçirecekti.

Topuklularımı çıkarıp elime aldım ve üçlüye doğru yürüdüm.

Beni fark eden ilk kişi Halit oldu. Anında ciddileşip daha dik oturmaya başladığında utanmış gibi bakışlarını kaçırdı. Daha fazla saklayamadığım gülümsememle Alin'in yanına iliştim. Topuklu ayakkabıları bir kenara bırakıp ekrana baktım. Çok sevdiğim bir komedi filminin açık olduğunu fark ettiğimde arkama yaslanıp izlemeye başladım.

"Demir nerede?" diye soran Alin'e Ensar eşlik etti. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallayarak endişeli ifadelerinin beni iyi hissettirmesine izin verdim. "Evet, birazdan gelecek." Alin'e baktım. "Efe hâlâ tam olarak nerede olacağını söylemedi mi?"

"Otele yerleşip haber edeceğini söyledi. Las Vegas'a geçmek için uçağa biniyordu. Bana da bilet almış, ona geleceğimi söyledim." Başımı salladım ve ekranı işaret edip herkesin dikkatini eski yerlerine döndürmeye çalıştım. "İzleyin, bu sahneye bayılıyorum."

Ekrana bakıp gülsem de neşelenmemin asıl nedeni filmin komikliği değildi; uzun zaman sonra ilk kez gerçekten her şeyin yoluna girme ihtimalinin fazla yüksek olduğunu düşünmemdi. Evet, yol hâlâ engebelerle doluydu ama aşabileceğimize olan inancım sağlamdı. Kız kardeşim yanımdaydı. Bugün annemle babamı arayıp onlarla konuşmuş, iyi olduklarını öğrenmiştik. Demir benimleydi. Ve çok yakında dedem olacak adam yakamızı bırakacaktı. Pozitif düşüncelerin beni sakinleştirmesine izin vererek anın tadını çıkardım

Demir, filmin bitmesine yirmi dakika kala geldiğinde tahmin ettiğim gibi şaşkınlıkla bize baktı. Öfkeyle bir şeyler homurdansa da sandığımdan daha az tepki gösterdi. Beni kucağına alıp geriye kalan herkesi boş vererek odamıza yöneldi. Beni yatağa attığında gülmekten karnıma ağrı girmişti. Rusça bir şeyler mırıldandığında ne dediğini bilmesem de az önceki tabloya dair hoş olmayan kelimeler sarf ettiğine emindim.

Onu kendime doğru çekip ağırlığını üstüme vermesini sağladım. Bütün kötü duyguları kapı dışarı edip onu en derinime gömülmek zorunda bıraktım. Zorunda bırakmak yanlış bir tabirdi zira Demir ile benim aramda zorunluluk yoktu. Saf ve insanı deli edebilecek bir teslimiyet vardı. Ve biz de tam olarak bunu yaptık.

Kendimizi birbirimize teslim ettik.

On saattir uçaktaydık.

Tamı tamına on saat önce İstanbul'dan havalanmış, Demir'in özel jetiyle Las Vegas'a varabilmek üzere yola koyulmuştuk. Uçağın diğer ucunda oturan Alin ve Ensar ikilisine bakıp uyuduklarını fark ettiğimde önüme döndüm. Bakışlarımı karşımda oturan adama çevirdim. Çatık kaşlarıyla masanın üstünde duran dizüstü bilgisayarına bakıyor, bir şeyler okuyordu. Uçağa bindiğimizden beri bu haldeydi çünkü benim ve kız kardeşimin sorunlarıyla uğraşmaktan kendi işlerine ayıracak vakti zar zor buluyordu.

Sağımda kalan minik pencereye baktım. Türkiye'den ayrılırken saat öğlen birdi. Normalde daha erken çıkmamız gerekirdi ama Demir'in ertelenemez bir görüşmesi planlarımızı aksatmıştı. Saatlerdir havada olmamıza rağmen etraf aydınlıktı. Saat farkı sayesinde şu an olduğumuz konumda hâlâ gündüzü yaşıyorduk. Las Vegas'a indiğimizde oranın saatiyle akşamüstüne denk gelecektik. Bu yüzden hepimiz *jetlag* olmak üzereydik.

Bakışlarımı gökyüzünden ayırıp bana gökyüzü olan adama çevirdim. Dudağımın kenarı kıvrıldı zira müstakbel kocam fazla yakışıklıydı. Hiçbir zaman birine böyle seslenebileceğimi sanmazdım ama Demir'in yakında eşim olacağını bilmek bana yanlış ya da absürd gelmiyordu. Aksine oldukça doğal hissettiriyor, doğru hissiyatı veriyordu.

Yeni giydiği siyah takımının ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Kirli sakalı ve dağınık saçlarıyla ona her baktığımda içimi bir hoş ediyordu. Altın harelerinin üstündeki kaşlarını çatmış olması bile bana çekici geliyordu.

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım.

Las Vegas, İstanbul'dan çok daha sıcak olacağı için üstüme mini ve askılı siyah bir elbiseyle ona uyabilecek topuklu ayakkabılar giymiştim. Gerçi ayakkabılarımı beş saat önce bir kenara fırlatmıştım. Saçlarımı sağ omzuma alıp elimi çeneme iliştirdim ve Demir'i izlemeye devam ettim. Ona bakmaktan asla sıkılmıyor, değil saatlerce günlerce onu izleyebileceğimi biliyordum.

Alin'in altıncı kartı emanet ettiği kişi olan Efe Ergün, Las Vegas'a gitmemizin asıl nedeniydi lâkin bu durum beni hiç ama hiç rahatsız etmiyordu çünkü en çok görmek istediğim yerlerden biri Las Vegas'tı. Elimde değildi, kendimi tatile gidiyor gibi heyecanlı hissediyordum. Özellikle de o şehre Demir'le gidiyor olmak gerçekleşmeyeceğini sandığım bir dileğin kabul olmasından ibaretti. Eğer içinde debelendiğimiz çukur olmasaydı bu seyahatten daha fazla keyif alabilirdim ama bu da idare ederdi.

Efe'nin yolladığı konum Demir hariç hepimizi şaşırtmıştı çünkü altıncı kartın sahibi Efe Ergün, üçüncü kartın sahibi olan Vivian Dwight'ın erkek kardeşi Adrian Dwight'ın otelinde kalıyordu.

Bana kalırsa bu bir tesadüf değildi ama karşımda oturan adam aksini söylüyordu. Demir bana Adrian Dwight'ın Las Vegas'ın sahibi olduğunu anlatmıştı. Adam oldukça tehlikeli bir kuruluşun üyesi ve aynı zamanda mafya lideriydi. Las Vegas'taki çoğu otel ona aitti. Bu yüzden Demir bunun rastlantı ya da tesadüf değil, salt gerçekten başka bir şey olamayacağını söylemişti.

Adrian ile gerçekleştirdiği telefon konuşması sırasında yanında bulunmuştum. Adamla görüşüp durumu anlattığında Araz ismindeki bir başka arkadaşının sağladığı referansla Adrian bize yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını söylemişti. Ayrıca ablasının sebep olduğu karışıklıktan dolayı bizi misafir etmekten onur duyup herhangi bir isteğimizin anında karşılanabileceğini dile getirmişti. Tek isteği sadece benim, Demir'in, kız kardeşimin ve Ensar'ın onun şehrine ayak basmasıydı. Demir'in bir ordu dolusu adamı yanında getirmesini istemiyordu. Güvenliğe ihtiyacımız olursa kendi adamlarını zevkle bize kalkan edebileceğini söylemişti. Demir bundan memnuniyet duymamıştı ama arada Araz olduğu için Adrian'ın bize kazık atamayacağına emindi. Nasıl bu kadar emin olabilirdi, bilmiyordum fakat Demir'in kararlarına güveniyordum.

Yalın biraz daha farklı düşünüyordu. Otele giriş yapmasalar bile bir güvenlik ekibinin otelin çevresinde beklemesinin mantıklı olacağını söylemişti. Demir ona bakıp gülmüş, sessiz kalmıştı. Bu bana yedek bir planı ya da zaten bir güvenlik önlemi olduğunu düşündürtmüştü. Şeytanımın

aklından geçenleri anlamak güçtü ama kendimi anlamak zorunda hissetmiyordum. Hayatımda belki de ilk defa her şeyi düşünmek zorunda değildim ve bunun keyfini çıkarıyordum.

Gözucuyla görebildiğim hareketlenme üzerine uçağın diğer ucunda oturan Alin ile Ensar'a baktım. Kız kardeşim kısık bir sesle bıcır bıcır bir şeyler anlatırken Ensar başını koltuğa yaslamış, film izler gibi onu izliyordu. Ne ara uyandıklarını anlayamadım. Onları daha dikkatli izlemeye başladım. Alin her ne söylediyse Ensar'ın bir an dudağının kenarı kıvrılmıştı. Geçen günkü kıskançlık kaosu şimdilik rafa kalktığı için gayet iyi anlaşıyorlardı.

Tekrar önüme dönüp tablo misali özenle çizilmiş hatlara sahip olan adama baktım. Evet, içten içe onu her daim övecek ve ne denli yakışıklı olduğunu abarta abarta anlatacaktım çünkü onu çok seviyordum.

Normalde sabırsız biri değildim ama Demir ile bir an önce hayatımızın bir sonraki aşamasına geçmek istiyor, bu noktada dirençli kalamıyordum. Tek dileğim bütün bu saçmalıkların bir an önce son bulmasıydı fakat ne zaman sona yaklaştığımızı düşünsem yeni bir şey patlak veriyordu. Dudağımı dişleyip üstündeki ölü deriyi kemirmeye başladığımda Demir'in gözleri beni buldu. Kendimi bir av gibi hissettim çünkü karşımdaki adamın gözlerinde beliren ateş ve ifadesindeki kasılma bana aksini düşündürtemezdi.

"Persephone," dediğinde sesindeki uyarıcı tonlama kalbimi tekletti. Boğuk sesi ve her zamanki net vurgulamasıyla beni altüst ediyordu. Altın hareleri ayak bileğimden başlayarak bütün vücudumu tavaf edip, en son dişlediğim dudağımdan gözlerime vardığında üzerime benzin dökülmüşçesine alev aldım. Demir alaylı bir tebessümle mırıldandı. "Bebeğim, seninle ilgilenmemi mi istiyorsun?"

Tatlı bir ifadeyle göz kırptım.

Demir başıyla yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Gel, *moya koroleva*."

Oturduğum yerden kalkıp Demir'in yanındaki boş koltuğa oturdum. Gözlerimi yanımdaki adama çevirdiğimde geniş kütlesinin bana ufak hissettirmesinden memnuniyet duydum. Bana doğru eğilerek koltuğa gömülmemi sağlayan adam sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla sorguladı. "Benim güzel kadınım, onunla ilgilenemediğim için sıkıldı mı?"

"Evet."

Alaylı gülümsemesi genişledi. "Seni mahvetmişim, Persephone. Baksana ellerimi ya da gözlerimi üzerinde hissetmediğin her an huzursuzlanıp beni özlüyorsun."

"Ellerin ve gözlerin üzerimdeyken de seni özlüyorum."

"Öyle mi?" diyerek aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı. "Ne kadar özlüyorsun?"

"Çok."

Gülümsemesi genişleyip gözlerinin kenarları kırıştı. Elini belime atıp beni kucağına çektiğinde istemsizce keyiflendim. Başımı boynuna gömüp tenini öptüm, kucağına kıvrıldığımda bir kediden farkım olmadığına emindim. Kokusunu içime çekip huzurla dolduğumda olmak istediğim tek yerde, bedeninin yarattığı kafesin içindeydim.

"İddiamızı kazandın," diye mırıldandım. "Ama ödülünü almadın."

Demir iç geçirdiğinde başımın altındaki göğsü hızla kalkıp indi. "Zamanı gelince borcunu ödeyeceksin, Persephone. Biliyorsun, iddialarımız konusunda çok hassasım." Sözleriyle güldüm ve bana asırlar öncesinde kalmış gibi gelen bir başka oyunumuzu hatırlattım. "Evet, mesela başkasını öpmememi istediğin zamanki gibi."

"Sekizinci Çember'i yakmama sebebiyet vermiştin. Sakın bu iddiamızı da bana karşı kullanma. Yine ateşle karşılık vermekten çekinmem," dediğinde hafifçe göğsüne vurdum. "Yok artık, Hades."

"Uyarmadı deme bebeğim."

Gözlerimi devirdim. Saçma bir diyalog kurduğumuz için cevap vermeyerek konuyu kapattım. Demir saçlarımı şefkatle okşamaya başladığında gözlerimi yumdum. Demir'in muazzam bir dengesi vardı. İçindeki cehennemi her zaman belli eder ama cenneti daima saklardı. Yine de ben bir yolunu bulup o yasak bahçeyi görürdüm. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Korkutucu biriydi ama aynı zamanda tanıdığım en merhametli kişiydi. Belki de sadece bana böyleydi ama söz konusu o olduğunda bencil biri haline dönmek sorunum değildi.

Altdudağımı başparmağıyla yavaşça okşadı. *"Ty yedinstvennaya prichina po kotoroy ya dyshu."* Buğulu sesinde hayat bulan her kelime beni istila ediyordu. "Rusça öğrenmem gerek. Hissedebiliyorum, çok güzel cümleler kuruyorsun ama anlayamıyorum."

"*Sen nefes almamın tek sebebisin* dedim."

Ona bakarak gülümsedim. "Neden baştan Türkçe söylemedin?"

"Bazen Rusça düşünüp Türkçe, bazen de Türkçe düşünüp Rusça konuşabiliyorum. Hatlar karışıyor. Özellikle de konu en derin duygu ve düşüncelerim olduğunda." Gömleğinin açık bıraktığı boynuna bir dizi buse iliştirip mırıldandım. "Yine de Rusça bilmem gerek gibi hissediyorum."

"Sana öğretirim

Başımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. "Hadi öğret," diyerek bacaklarımı uzattım. "Uçak yolculuğumuz sandığımdan daha sıkıcı geçiyor. Beni eğlendirmene ihtiyacım var." Bir elini bacağıma yerleştirip güldü. "Soytarın da oldum, öyle mi?"

Omzunu dürttüm. "Hadi, *kardia mou*."

"Tamam tamam," diyerek koltuğa yayıldı. Bakışlarını kaçırıp ne öğretmesi gerektiğini düşünür gibi duraksadı. Tekrar bana baktığında gözlerinde şeytani bir tutum vardı. Rusça bir cümle kurdu ve kelimenin sonuna kendi adını iliştirdi. Ona dik dik baktım. "Kendine iltifat ettirmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Demir, Ensar ile Alin'in bize bakmasına neden olacak kadar güçlü bir kahkaha attı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşirken ona eşlik ederek güldüm. Başını iki yana salladı. "Beni bu kadar iyi tanımaman gerek," dedikten sonra bacağımı okşadı. "Rusça öğrenmek isteyen sendin bebeğim. Ne öğreteceğime karışamazsın. Tekrar et, hadi."

Gözlerimi devirsem de dediğini yaparak tane tane söylediği kelimeleri tekrarladım. Ağzımın alıştığı cümleyi oldukça aksanlı bir şekilde telaffuz ettiğimde Demir sırıttı. "Ne söylettin bana?" diye sormamla belimi daha sıkı kavrayıp cevap verdi. "Hayatında gördüğün en yakışıklı adam olduğumu söyledin ve çok haklı olduğunu düşünüyorum."

"Neyse ki yalan söyletmemişsin."

Sözlerimle gülümsemesi büyüdü. "Cidden gördüğün en yakışıklı adam olduğumu düşünüyorsun," dediğinde başımı salladım. Bunun üzerine tek eliyle iki yanağımı sıkıp dudaklarımı büzüştürmemi sağladı. Beni öpüp nefesimi çaldığında kıkırdadım. Yanaklarımı bıraktığındaysa şikâyet ettim. "Çok uzun cümle kurdurtma, *kardia mou*. Kısa şeyler öğret ki unutmayayım."

"Tamam tekrarla," diye adeta emretti. "*Spasiba.*"

"*Spasiba.*"

Onaylarcasına çenesini eğip açıkladı. "Teşekkür ederim demek." Birkaç saniye düşünüp ardından yeni bir kelime dile getirdi. "Resmi olmayan bir şekilde selam vermek için, *privet*."

"*Privet.*"

Memnuniyetle güldü. "Telaffuzun gayet iyi."

"*Spasiba*, Hades."

Tebessüm etse de ifadesi neşeliden duygusala geçiş yapmıştı. Gözlerindeki ışıltıyla bana dikkatle bakarken utangaç bir hale bürünmemi sağlayabilecek kadar hülyalı gözüküyordu. Yanağımı okşayıp başparmağını

altdudağıma sürttüğünde daha kısık ve buğulu bir tonlamayla mırıldandı ve kalbimi yerinden oynattı. *"Ya lyublyu tebya."*

Kelimelerindeki ağırlık, şairane bir ezgiyle süslüydü. İfadesindeki duygularla bağdaştırabildiğim cümlenin ne anlama geldiğini bilmeden anlayabiliyor, adeta hissedebiliyordum. Sevgisini ruhuma her dilde kazıyabilen bir adamın kolları arasında olmanın gerçekliğini bir kez daha idrak ederken şansıma hayret ediyordum.

"Ya lyublyu tebya," diye fısıldadım. "Hem de çok."

Ufak eklememle Demir bana sıkıca sarıldı. Başımı boynuna gömerek kokusuyla mayhoş hale gelmeme sebep oldu. Hissettiğim huzurla gözlerimi yumdum. Sıcaklığı ve kokusu beni ele geçirirken uykulu bir tonlamayla sorguladım. "Kaç saatimiz kaldı?"

"İki saat," dedi ve saçlarımı okşamaya başladı. "Uyu bebeğim."

Dokunuşları büyülü olmalıydı çünkü saniyeler içinde bilincim kapandı.

GÜNAH ŞEHRİ

Heler

Yanağımdaki baskıyla gözlerimi aralayıp dinlenmiş bir halde uyandığımda ne kadar süredir Demir'in kucağında tatlı rüyalar gördüğümü bilmiyordum. Sersemlemiş bir ifadeyle başımı geriye attım ve altın hareleri buldum. Dudağındaki tebessümle beni izleyen adam yanağımı elinin tersiyle okşamaya devam etti. "Her ne kadar göğsüme bir kedi misali kıvrılıp uyuyor olman beni dünyanın en mutlu adamı etse de güzel kıçını kaldırman gerek bebeğim çünkü geldik."

Hafifçe doğrulup uçağın iniş yapmış olduğunu fark ettim. İniş sırasında bana emniyet kemeri olan kollara bakarak Demir'in bileğini kavradım ve saate baktım. İki saattir üstünde yatıyor olduğum adamın benim yüzümden kısıtlı hareketler sergilediğini anlamak canımı sıktı çünkü onu zora sokmak hiçbir zaman favori aktivitelerim arasında yoktu.

"Las Vegas'ta şu an saat 16.00," dedi Demir. "Bu yüzden *jetlag* hissetnen normal." Ona bakıp yanağını öptüm ve asıl endişemi dile getirdim. Beni bir köşeye yerleştirip kucağında uyumama izin vermemeliydin."

"Öyle bir ihtimal yok."

Üstünden kalkıp elbisemi düzelttiğimde kasılan bedenimi gererek kendime gelmeye çalıştım. Bakışlarım uçağın diğer ucundaki ikiliyi buldu. Ensar, uyuyan kız kardeşimi uyandırmaya çalışırken Demir kadar kibar değildi çünkü Alin benden daha uykucu bir insandı. Ensar ona her yanaştığında savurduğu tekme ve uykulu homurtularıyla adamın işini oldukça zorlaştırıyordu.

Demir kalkıp siyah takım elbisesinin ceketini aldı ve kız kardeşimi yerinden sıçratan bir bağırışla emir verdi. "Alin Saral, kaldır kıçını." Yattığı yerden doğrulan kız kardeşim birbirine girmiş kızıl kıvırcık saçları ve

öfkeyle kavrulan gözleriyle yanımdaki adama bakarken bir şeyler mırıldandı. Ensar'ın gülümsemesinden anladığım kadarıyla kesinlikle lanet okuyordu. "O dediğinden," diye homurdanan Demir ceketini giydi.

Dakikaların ardından uçağı terk ettik. Demir iki bavul eşya getirmiş olmama hayret ederek bir bana bir şoförün bagaja yerleştirdiği çantalarıma baktı. Tek kaşını kaldırıp gözlerime tutunduğunda omuzlarımı silkerek tatlı bir tınıyla karşılık verdim. "Ne olur ne olmaz fazladan eşya getirmemin mantıklı olacağını düşündüm."

Demir tatmin olmamış gibi kaldırdığı tek kaşıyla bana bakmaya devam etti. Yanına yanaşıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudağının kenarına minik bir buse yerleştirdikten sonra fısıldadım. "Sana güzel gözükmek istedim, *kardia mou*."

"Sen her halinle benim için çok güzelsin, Persephone." Koluyla belimi sarıp beni kendine yasladı ve şeytani bir tebessümle ekledi. "Ama benim favorim olan kombinin, tenin."

"Çıplak dolaşmamı tercih edeceğini düşünemedim."

Sözlerimle tebessümünü silmedi lâkin gözlerindeki bir şey beni ürpertti. "Seni o halde görebilecek tek gözlere sahip kişi ben isem her daim çıplak dolaşabilirsin ama fazla seyirci karşısında saldırganlaşabilirim."

"Cehennemin kralının bu denli korumacı olacağını tahmin edemezdim."

Kalçamı hafifçe avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Sadece senin için bebeğim."

Açılan kapının yarattığı sesle Demir'le hızla sağımıza döndük. Kız kardeşim bize uykulu gözlerle bakıp kilometrelerce öteden bile bariz olabilecek bir huysuzlukla söylendi. "Kendinize bir oda bulun." Sözleriyle Demir ona dik dik baktı. Her daim onu sakinleştiren tebessümümle mırıldandım. "Alin doğru söylüyor, otele giriş yapmalı ve kendimize bir oda bulmalıyız."

Altın hareler bana döndüğünde Alin hızla araca binip görüş açımızdan adeta yok oldu. Demir başını sallayarak derin bir nefes aldı ve elimi tutup beni araca yöneltti. Geniş limuzine bindiğimizde çaprazımda kalan koltuklarda oturan Alin ile Ensar'a göz attım. Kız kardeşim uyuklayarak bir köşeye bakışlarını dikmişken Ensar doğruca onu izliyordu. Demir yanıma oturup kapıyı kapattıktan sonra ona yanaştım.

Araç yola koyulduğunda Demir şoförle bizi ayırmak için var olan paravanı çalıştırıp ön taraf ile olan bütün görüş açımızı kesti. Ardından bir elini belime yerleştirip doğruldu ve Alin'le Ensar'ın da ona bakmasını sağlayan bir tonlamayla konuştu. "Kimse bir şeyden şüphelenmemeli bu yüzden tatile çıkan [illegible] çift olarak davranmalıyız. Helen'le nişanımızı kutlamak

istedik ve bunu yaparken de sevgili baldızımla sevgilisinin de bize eşlik etmesini tercih ettik. Herkesin bilmesi gereken hikâye bu. Adrian fazlasıyla zeki bir adamdır. Onu şüphelendirmemeliyiz. Kartın ne işe yaradığını öğrenmemesi gerek. Bu yüzden fazla dikkat çekmemeli ve elimizden geldiğince onu oyun dışı bırakmalıyız çünkü Adrian Dwight şehrinde ortalığı karıştırdığımızı fark ederse bu işin sonunda ya ben ya da o ölür."

Endişeyle kasıldığımda Demir bunu sezerek belimi okşamaya başladı. Dokunuşları beni rahatlatmıyordu zira onun ismiyle ölümün yan yana gelmesi beni her daim tetikliyordu. Gözlerini yakalayıp sorguladım. "Vivian ona kartların ne işe yaradığını söylememiş midir?"

"Hayır, ablasıyla yıllardır konuşmuyor. Benim ağzımı aradı ama ona burnunu işime sokmamasını söyledim. Yine de arı kovanını dürtmesek iyi olur." Demir'in sözleriyle Alin doğrulup bir gözünü ovuşturarak konuştu. "Adrian Dwight, deha kategorisinde. Bana kalırsa adamı hiçbir şekilde işimize karıştırmasak iyi olur. En ufak bir açığımızdan bütün hikâyenin sonucuna varabilecek biriyle karşı karşıya gelmemeliyiz."

"Adrian'ı araştırdın mı?"

Sorumla kız kardeşim başını salladı. "Adamın teknoloji alanında büyük işleri var ama beni asıl rahatsız eden nokta onun hakkında ne kadar derine inersem ineyim asla kişisel bir bilgi bulamamam."

"Sen hiçbir yere inme, Alin. Las Vegas sınırları içindeyken herhangi bir soruna yol açarsan bu sefer seni mahvederim." Demir'in tehdidiyle Alin alaycı bir tavır takındı. "Sakin ol enişteciğim. Artık aile sayılırız. Seni zor duruma sokacak bir şey yapmam."

Ensar'la gülümsemelerimizi saklamaya çalıştığımızda Alin ile Demir birbirine dik dik baktı. Yanımdaki adama yanaşıp elimi bacağına yerleştirdim ve altın hareleri beni bulduğunda gülümseyerek başımı omzuna yasladım. Demir'in belimdeki eli kasıldı. Beni kendine doğru çektiğinde sırtımı ona yaslayıp dışarıya göz attım. Manzaranın keyfini çıkararak Las Vegas sokaklarını arşınladım. Dakikaların ardından Alin'in sesini işiterek ona döndüm. "Her şerde bir hayır vardır derler," diyen kız kardeşim kıkırdadı. "Las Vegas'a bu şekilde geleceğimizi kim tahmin edebilirdi?"

"Senin bekârlığa vedan için gelmekten daha mantıklı bir sebep olduğu kesin."

Alin'le kahkaha attığımızda Ensar'la Demir kaşlarını çatarak bize baktı. Yanımdaki adama dönerek açıkladım. "Las Vegas'a gelmek Alin ile gelecek planlarımız arasındaydı. Hatta buradaki bekârlığa veda videolarını izlerdik ve Alin her daim kendi için böyle bir şey hayal ederdi."

"Magic Mike'in gösterisinde bekârlığa veda etmek." İç geçiren kız kardeşim hülyalı hülyalı tavana baktı. "Her genç kadının hayalidir."

Magic Mike, erkeklerin dans gösterileri sergilediği bir striptiz kulübüydü. Özellikle bekârlığa vedalarını orada düzenleyen kadınlara mükemmel şovlar çıkarırlardı. Evlenecek gelin adaylarının üstünde sürünen yakışıklılar aklıma düştüğünde bu söz konusu durum eskisi gibi gözüme cazip gelmedi. Üstümde sürünebilecek tek kişi Demir Karadağ'dı. Kimsenin bir şov uğruna sakat kalmasını istemezdim çünkü Demir'in böyle bir tablo karşısında Hades'e geçiş yapacağına emindim.

Demir kaşlarını çattı. "Umarım bu senin de hayalin değildir çünkü gerçekleşmesine tahammül edemeyeceğim tek dileğin bu olabilir, Persephone." Şikâyetçi tınısıyla gülüp başımı iki yana salladım. "Değil ama bana özel bir şov sergilemek istersen hayır demem."

Gözlerindeki ateşten bu fikri beğendiğine emindim.

"Magic Demir," diye dalga geçti Alin. "Eminim iyi para kazanırdın." Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda Demir gömleğinin yakasını düzeltti. "Elbette, kesinlikle bir numara haline gelmem saatlerimi almazdı."

Ensar gözlerini devirdi lâkin sessizliğini korumaya devam etti. Dakikaların ardından Las Vegas'ın en lüks ve ünlü otelinin önünde durduk. Araçtan indiğimizde yanımıza gelen komi taşıdığı araca bavullarımızı yüklemeye başladı. O sırada bizi karşılayan bir adam Demir ile el sıkışıp kendini tanıttı. Bize önderlik eden takım elbiseli adamı takip ederek otele girdiğimiz sırada Demir'le el ele tutuştuk. Bakışlarımı etrafta dolaştırarak daha önce birkaç film çekimine ev sahipliği yapmış olan mükemmel yapıyı incelemeye başladım. Devasa alan lüks bir tasarıma sahipti. Lobi kısmında dünyanın en pahalı markalarının mağazaları vardı. Etrafa bakmaya devam ettiğim sırada bazı gözlerin üstümüzde haddinden fazla dolaştığını fark etsem de umursamadım.

Lobiye yaklaştığımızda bir ses işittim. İngiliz aksanıyla seslenen adamın tok tonlamasıyla soluma baktım. Bize doğru adımlayan kişiyi fark ederek dikkat kesildiğimde Demir elimi daha sıkı kavrayıp bir dağ misali yanımda dikildi. Yüzündeki gülümsemeyle, lobinin ortasında kalan geniş süs havuzunun etrafından dolaşan adamı inceledim.

Uzun boylu adamın fit bir fiziği vardı. Kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı ve saçlarıyla aynı renk olan gözleri ışıldıyordu. Yüzündeki gülümseme dostaneydi ve çekiciliğini ikiye katlıyordu. Lacivert takım elbisesinin içinde büyük bir özgüvenle adımlıyordu. Her şeyiyle bir güç göstergesiydi. Ve böylelikle anladım ki bu adam Adrian Dwight'tı.

Karşımızda durup Demir'le el sıkıştı. "Şehrime hoş geldiniz," derken bir şehrin nasıl ona ait olabileceğini düşündüğünü sorgulamamaya çalıştım. "Umarım yolculuğunuz güzel geçmiştir."

Demir bana kaçamak bir bakış attıktan sonra dudağının kenarını kıvırarak en az Adrian'ınki kadar düzgün bir İngilizceyle karşılık verdi. "Mükemmeldi," dedikten sonra beni tanıttı. "Nişanlım, Helen." Ardımızdaki ikiliyi işaret etti. "Baldızım Alin ve onun erkek arkadaşı Ensar." Bir elini cebine iliştirip Adrian'a baktı. "Otelinde ağırladığın için teşekkür ederiz. Ekstrem bir durum olduğunun farkındayız ama sana verdiğim temenniye güvenebileceğini umuyorum."

Adrian başını salladı. "Keyfinize bakın ve bir şeye ihtiyacınız olduğunda emredin. Müşteri memnuniyetimiz birinci önceliğimizdir. Özellikle de ablamın sabrını sınamasından sonra senin için yapabileceğim en ufak şey bile beni mutlu eder."

Adamın rahat bir havası vardı. Mafya kategorisindeki birine göre fazla kayıtsız gözüküyordu. Daha çok teknoloji zenginine benziyordu. Bir paravan olan bu kişiliğinin ardında nasıl bir adam vardı emin değildim ama ilk bakışta sadece yakışıklı ve kaliteli bir adamdan ibaret gibiydi. Gerçi kahverengi gözlerinin ardında kalan kurnazlık barizdi. Zeki olduğunu anlamak için onu tanımak gerekmiyordu.

"Teşekkürler. Ben de en yakın zamanda seni İnferno'mda ağırlamak isterim."

Adrian'ın gülümsemesi genişledi. "Kesinlikle davetine icabet edeceğime emin olabilirsin."

Demir ile konuşmaya devam ettiklerinde bakışlarımı lobide dolaştırmaya devam ettim ve geldiğimizden beri şık giyinmiş, son derece güzel olan kadınların hepsinin yanımdaki adama bakıyor olduğunu fark ettim. Her zaman böyleydi. Demir bir ortama girdiğinde bütün gözler ona dönerdi fakat benim elimi tutuyor olmasına rağmen hemcinslerimin bunu umursamaması sinir bozucuydu. Ben yanındayken böyleyse bensiz olduğu zamanlar durum nasıldı merak ettim. Kendi parmağımdaki yüzüğe baktım. Kızıl yakut sayesinde kimsenin bana yanaşamayacağına emindim. Ve o an Demir'in de beni simgeleyen bir yüzüğü parmağında mütemadiyen taşımasını istedim.

"Odanız hazır," dedi Adrian başka bir adam yanına yanaşıp elindeki kartı ona uzattığında. "Sizin için kral süitlerimizden birini hazırlattım. Herhangi bir olumsuzlukta beni arayabilirsiniz."

Demir ona uzatılan anahtarı alıp başını salladığında Adrian bize veda edip yanımızdan ayrıldı. Yanımdaki adama dönüp tebessüm ettim. Aklımdaki planı uygulamak için fazla sabırsızdım. "*Kardia mou,* akşama giymek için yeni bir elbise almak istiyorum. Siz Ensar'la gidip odaya yerleşin, biz Alin'le biraz mağazaları dolaşalım."

"Bebeğim iki bavul elbise getirdin."

Tek kaşımı kaldırarak söylediği cümleyle benim anlattığımın ne alakası olduğunu sorguladım. "Yani?"

Yüzündeki sırıtışla başını iki yana salladı. Sanki bana inanamıyor gibiydi. Oysa anlaşılmayacak bir durum yoktu. İfademdeki ciddiyeti fark ederek iç geçirdi. "Sen nasıl istersen ama seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Arsız bir ifadeyle üzerime eğildi. "Yardımcı olabilirim."

Bu bir yalandı.

O benimle gelirse elde edebileceğim tek şey soyunma kabininde gerçekleştirilen muazzam dakikalar olurdu. Ve her ne kadar normalde bu teklifi asla reddetmeyecek olsam da şu an için aklımda farklı fikirler vardı. Demir'in omzuna elimi yerleştirdim. "Biraz Alin'le vakit geçirsem iyi olur."

Alnımı öpüp anlayışla tebessüm etti.

Geriye çekilip Ensar'a baktı. "Biz odaya çıkıyoruz, kızlar ise alışverişe," dediğinde Ensar başını salladı ve Alin'e döndü. Göz kırptığında kız kardeşimin yanaklarının kızardığını gördüm. Kırmızılığı derinleştirmeyi amaçlayan Ensar tok sesiyle konuştu. "Dikkatli ol."

Demir ile Ensar gittiğinde Alin koluma girdi. "Hangi mağazadan başlamak istersin?"

Yüzümdeki gülümseme ve kalbimdeki heyecanla onu *Cartier'e* sürüklemeye başladım.

Demir

Duştan çıkıp beyaz havluyu belime sardım.

Yatağa oturup gerilen omuzlarımı esnettiğimde odaya tekrar göz attım. Adrian'ın oteli muazzam bir yapıya sahipti. Bizim için hazırlattığı kral süiti ise devasaydı. Las Vegas'ın büyüleyici manzarası tamamen göz önündeydi. Hangi odada bulunursan bulun şehri bütün detaylarıyla görebiliyordun.

Telefonumu alıp saate baktım.

Neredeyse iki saattir alışverişte olmalarına karşılık gülümseyerek başımı iki yana salladım. Benim narin bebeğim, söz konusu bir şeyler almak olduğunda asla sınır tanımıyordu ve bu huyuna bayılıyordum. Gerçi ona dair sevmediğim en ufak bir şey bile yoktu.

Yataktan kalkıp odanın içinde ilerledim. Kral süitinde oturma odası, sinema odası, iki yatak odası ve bir çalışma odası vardı. Ensar eşyalarını diğer odaya taşırken Alin'in bavulunu da beraberinde götürmüştü ki bu durumun beni neden irite ettiğini bilmiyordum çünkü ben de Helen'in eşyalarını odaya getirmiş hatta onları yerlerine yerleştirerek bütün kıyafetlerimizi düzenlemiştim.

Küçük bir giyinme odası işlevi gören alana girip kendi kıyafetlerime göz attım. İç çamaşırımı ardından siyah pantolonumla gömleğimi üstüme geçirip gömleğin kollarını kıvırdım ve şimdilik yeterli olacağını düşündüğüm kombinimle odanın içinde adımladım.

Saatimi bileğime geçirdiğim sırada Helen'in ne zaman geleceğini sorguladım çünkü müstakbel karımı fazlasıyla özlemiştim. Helen'imi arayacakken ekrana düşen mesajla hafifçe kaşlarımı çattım.

Yalın'ın gönderdiği linke tıklayıp son dakika haberini okumaya başladığımda öğrendiğim her bilgide dudağımın kenarı şeytani bir tebessümle kıvrıldı. Planımın ilk adımının kusursuz bir şekilde işlediğini gördüm.

Tekrar yatağa oturdum. Parmağımı ekranda kaydırıp yazanlara göz atmaya devam ettim.

Alper Kavas'ın ölüm haberini incelerken bir tatmin duygusu kanıma sızdı. Genç adamı serbest bıraktığımda babasının onun gözünün yaşına bakmayacağına emindim çünkü Erman Kavas böyle bir zayıflığı ve onun lügatinde bir kara leke olacak durumu asla kabul etmezdi. Elbette haberler bir babanın oğlunu katlettiğini yazmıyordu. Bunun yerine Alper bir araba kazası süsüyle öldü gösterilmişti ama benim gibi gerçeği bilenler ya da tahmin edenler de olmalıydı.

Acımasız bir adamdım ve kibirliydim lâkin bazen bu iki duygumu zekâmla kamufle ederdim. Alper'i öldürmemiştim çünkü Gençer'in bir sonraki adımını görmek istemiştim. Babası kardeşini infaz ettiğinde ne yapacağını bilmem gerekiyordu. Doğu'nun canını sevdiği insanı elinden alarak yakabilir, ona bu dünya üzerindeki en büyük acı dolu dersi verebilirdim ama halihazırdaki düşmanlarıma bir yenisini eklemek akıllıca değildi. Benim herhangi bir durumda kullanabileceğim, elimin altında hazır bekleyen bir maşaya ihtiyacım vardı. Ve bir taşla iki kuşu vurarak hem Gençer'i hem de Doğu'yu Erman Kavas'ın düşmanı haline getirerek

kendime yeni oyuncaklar edinmiştim. Doğu ve Gençer'in intikam hırsı sandığım kadar yoğun olursa Erman Kavas konusunda kendimi yormama bile gerek kalmayacaktı.

Yalın'a mesaj atarak Kavas ailesine çelenk göndermesini ve en içten üzüntülerimizi iletmesini istedim. Bazen insan elini kana bulamadan daha fazla can alabiliyordu ve bunun yarattığı tatminin tadı bir başkaydı.

Gençer'i aramayacaktım çünkü onun bana gelmesini istiyordum. Duyduğu öfke ve hırsla kapıma gelip yalvarmasını, babasını yok edeceğini söyleyerek benden el istemesini amaçlıyordum. Aksi takdirde planım sekteye uğrayabilirdi. Aynı şey Doğu için de geçerliydi. Onu biraz tanıdıysam şoku atlattığı an bütün gücüyle saldırmak isteyecekti. Her ne kadar bana ihanet ettiği için onu öldürmeyi içten içe istiyor olsam da o zaten artık nefes alan bir cesetti çünkü insan yaşamını anlamlandıran kişiyi kaybettiği an ölüyordu.

Persephone'me bir şey olma ihtimali aklıma düştüğünde içimde tarifsiz bir öfke yeşerdi. Onsuz bir dünyada nefes almaktansa cehennemin en dibinde yanmayı tercih ederdim.

Açılan kapıyla içeri adımlayan kadına baktığımda göğsümün üstündeki acı dolu baskı şiddetini azaltı. Görüş açıma giren melek anında sakinleşmemi sağlamıştı. Elindeki poşetleri bir kenara bırakarak günümü aydınlatan gülümsemesiyle bana döndü. Bakışlarımı onda dolaştırmadan edemedim. İçimi gıcıklayan ve ellerimi karıncalandıran güzel bedeniyle bana doğru geliyordu. Kızıl saçları omuzlarından geriye savruluyor, berrak mavi gözleri ışıldıyordu. Gördüğüm en güzel şeydi ve bunun dış görünüşüyle bir alakası yoktu.

Helen kollarını boynuma dolayıp dizime oturdu. Belini kavrayarak onu kendime yasladım ve kokusunu içime çekerken sorguladım. "Dilediğin gibi alışveriş yapabildin mi?"

Mutlulukla başını salladı. "Evet, çok güzel şeyler aldım ama özellikle bir tanesi..." Gözleri ışıldadı. "Umarım aldıklarım arasında en beğendiğin o olur."

Merakla ona bakarak tek kaşımı kaldırdım. "Üzerinde görebileceğim bir şey mi?"

Sorumla kıkırdadı. "Kastettiğim şey öyle bir şey değil ama o tarz şeyler de aldım. Sana bazı sürprizlerim olabilir."

"Ne gibi?"

"Zamanı gelince görürsün."

"İpucu ver, Persephone

Bana bakıp kanımı yakan bir cazibeyle tebessüm etti. "Umarım kostümlerimi seversin, Hades," dediğinde dudaklarım aralandı. Nefesimi tutarak ona bakakaldığımda Helen'in tebessümü genişledi.

"Bebeğim," diye sızlanmamla beni susturdu.

"Önce asıl kastettiğim şeye bakman gerek."

Helen yanağıma ve çeneme birer buse kondurdu. Üstümden kalkıp odanın bir köşesine bıraktığı poşetlere ilerledi. Küçük kırmızı poşeti alarak yanıma geri geldiğinde *Cartier* imzası taşıyan kartona bakakaldım. Helen fazlasıyla sevimli bir ifadeyle karton poşeti bana uzattığında kalbim kasıldı. Güzel bebeğim her zamankinden daha heyecanlı duruyordu ve buna neyin sebep olduğunu acilen öğrenmeliydim.

Helen tekrar dizime oturduğunda hediyesini aldım. Bir kolumu beline dolayarak çıkardığım kutuyla sevdiğim kadına baktım. Helen sabırsız bir ifadeyle kollarını boynuma doladı. "Aç artık, Hades."

Yüzüme yayılan gülümsemeyle mücevher kutusunun kapağını araladım ve kırmızı kadifenin üstüne yerleştirilmiş olan yüzüğe bakakaldım. Siyah rengindeki ağır metal yüzüğün etrafı belli aralıklarla minicik yakutlarla süslenmişti. Ufak kırmızılıkları görebilmek için yakından bakmak gerekirdi. Uzaktan gören biri bunun sadece siyah renginde bir alyans olduğunu zannederdi. Bana fazlasıyla anlamlı gelen bu görsel karşısında Helen kulağıma fısıldadı.

"Tıpkı senin gibi. İlk bakıldığında sadece karanlıktan ibaret duruyor. Senin gücünü, kudretini ve herkesin korktuğu o karanlık yanını temsil ediyor ama yakınlaştığın an görüyorsun. O karanlıkta cehennemden parçalar var. Bana ait olan o parçalar her daim ışıldıyor. Çünkü sen de benim içimde yanan bir ateşsin, Demir. Beni yakıyor, ısıtıyor ve cehenneminin benim cennetim olmasını sağlıyorsun."

Boğazım düğümlendi. Daha anlamlı ve özel bir armağan almadığıma emindim. Tabii Helen haricinde çünkü bana verilen en güzel hediye kızıl afetimdi. Alnımı alnına yasladığımda kalbim bir volkan misali patladı. Binlerce duygu önce ruhuma ardından sesime yansıdı. "Bu paha biçilemez, Persephone."

"Tıpkı senin gibi."

Helen sözlerinin ardından dudaklarımı buldu ve beni aklımı yitirebileceğim kadar yoğun bir arzuyla öpmeye başladı. Aynı şekilde karşılık vererek aldığı her nefesi kendime çaldım. Onu asla doyamayacağımı bilerek, kendimi yitirerek öperken kalbimdeki yerine çiçekler ektim. Ne zaman onu öpsem ruhum kıştan bahara geçiş yapıyordu.

Geriye çekilen kadınım yüzüğü kutudan alıp roma rakamıyla beş yazan parmağıma geçirdi ve elimde her daim oradaymış hissiyatı yaratan yüzüğün üstüne bir buse kondurdu. Tekrar bana baktığında mutluluğunu ve bana duyduğu aşkı gözlerinden okuyabildim.

"Senin için tasarlanmış gibi duruyor."

Gerçekten de öyleydi.

Yüzüğe bakarak merakla sorguladım. "Ne ara ayarladın bunu?"

Yanakları hafifçe kızardı. "Aslına bakarsan tamamen şanstı. Sana yüzük almak istiyordum ve *Cartier'in* yeni koleksiyonundaki bu özel üretim yüzüğü gördüm. Sadece bir tane üretilmiş. Ne kadar eşsiz olduğunu anlayınca sana ait olması gerektiğini hissettim."

Göğsüm kasıldı çünkü biliyordum ki parmağımdaki yüzük bir servet değerindeydi. Her ne kadar Helen'in bunu alabilecek ekonomik özgürlüğü olduğunu bilsem de bir an kötü hissettim.

İfademde bir değişim görmüş olmalı ki yüzünden silinen gülümsemesi ve kalbimi parçalayan hüznüyle sorguladı. "Beğenmedin mi?"

"Bayıldım," deyip dudaklarını öptüm. "Sadece bu kadar para harcamana gerek yoktu."

"Dedi bana milyon dolarlık yüzük alan adam."

"Ama-"

Dudaklarımın üstüne elini yerleştirip dik dik baktı. "Sakın bana hak etmediğini ya da paramı senin için harcamamdan rahatsızlık duyduğunu söyleme çünkü gerçekten sinir krizi geçirebilirim."

Beni *iyi* tanıyordu.

Avuç içini öperek çenemi kapalı tuttum çünkü aksi halde gerçekten de beni mahvedebilirdi. Bileğini kavrayıp elini çektim ve çekici bir tebessümle konuyu mükemmel bir yere getirdim. "Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Evet ama tekrar edebilirsin."

"Seni seviyorum," dedim ve boynunu dişleyip ardından ısırdığım yeri öptüm. Kokusunu içime çekerek varlığında adeta sarhoş oldum. Kendimi önemli hissettiren, değerli olduğumu düşündüren bu kadın için bir saniye düşünmeden canımı verebilirdim. "Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum, *kardia mou*."

Kalbi olduğumu her söylediğinde kalbimin yerini hatırlıyordum ve Helen'den önce otuz iki yıl boyunca, nerede olduğunu hiçbir zaman

bulamamıştım. Belki de başından beri ondaydı. Tanışmadan, karşılaşmadan bile önce, bana vurgun yapmıştı.

Kollarımı beline sarıp yatağa uzandım ve Helen'in üstüme yatmasını sağladım. Başını göğsüme yasladığında rahat bir nefes alabildim. Yeni edindiğim bilgileri onunla paylaşmalıydım çünkü yakın arkadaşı Derya'nın her an onu arayabileceğine emindim. İlk benden duymasını istedim. "Az önce Yalın haber verdi. Alper ölmüş."

Helen hızla başını doğrulttu. Şoka girdiğini belli eden bir ifadeyle güzel dudakları aralanmıştı. Kasılan bedenini hissederek onu rahatlatmak adına tenini okşamaya başladım. "Üzgünüm bebeğim." Omzuna bir öpücük bıraktım. "Ama Erman Kavas, evlat sevgisinden sandığımdan daha habersizmiş."

Helen bir süre bana baktı ve gözlerini kısarak ruhumu görebildiğini hatırlamamı sağlayan sözleri dile getirdi. "Üzgün falan değilsin."

Beni *fazla iyi* tanıyordu.

"Evet değilim," dedikten sonra ona sıkıca sarılıp içimdeki canavardan korkmamasını diledim. "Alper'in öleceğini biliyordum. Bu yüzden onu kendim öldürmedim. Doğu ve Gençer karşımda değil, yanımda daha çok işe yarar."

Sessiz kalarak tepkisini inceledim.

Helen çenesini eline yaslayıp gözlerime tutundu. "Senin aydınlık yanını da karanlık yanını da tanıyorum. Ve seni böyle kabul edip seviyorum. Yaptığını onayladığımı söyleyemem ama neden yaptığını anlayabiliyorum. Bu yüzden her bir halt yediğinde bana senden nefret edip etmediğimi anlamaya çalışıyor gibi bakma, seni her daim seveceğimi artık anlamış olman gerek."

Aniden onu altıma alıp üstüne çıktım ve yatağa saçılan kızıl tutamlarına göz atıp mırıldandım. *"Moya koroleva."*

Helen yanağımı okşarken konuştu. "Aynen öyle, Hades. Yine de bana planlarını faaliyete geçirmeden önce anlatmanı tercih ederim."

"Söz bebeğim."

Dudağımı öpüp geriye çekildi. "Alper'i tanımıyordum ama çok gençti. Gençer'in ne halde olduğunu düşünmek bile istemiyorum." Kendini yerine koyabiliyordu ve bu titremesini sağlamıştı. "Aynı şekilde Doğu da çok üzgündür. Alin'e şimdilik söylemeyelim, akıllı saati yanında değil ve telefonu yok. Bu yüzden haberi hemen alamaz," derken kendini kötü hissettiğini biliyordum. Sır saklamak istemiyordu ama aslında yine kardeşini düşünüyordu. "Üzülecektir ve aklını bu geceye vermesi gerek."

"Sen nasıl istersen."

Elimi bacağından kalçasına doğru indirirken yavaşça tenini okşadım. Onda kendimi kaybetmek istesem de Helen başını iki yana sallayıp elimi ittirdi. "Cezalısın, Hades." Altımdan sıyrılmayı denedi. "Ayrıca Derya'yı aramam gerek."

En yakın arkadaşının dolaylı yoldan zor durumda olduğunu hatırlayarak derin bir nefes aldım ve kadınımın üstünden kalkıp onu kendimden azat ettim.

Telefonunu alıp odanın köşesinde kalan koltuğa oturduğunda ona mahremiyet tanıyarak odadan çıktım. Oturma odasında adımlayıp köşede kalan bara ilerledim ve kendime bir kadeh viski koydum. Alkolden büyük bir yudum alıp çalışma odasından gelen ses üzerine oraya yöneldim. Kapıya yaslanıp masaya kurulmuş, normalde çantamın içinde olması gereken bilgisayarını karıştıran cimcimeye baktığımda gözlerimi kısarak sorguladım. "Başımıza yine ne belalar açıyorsun?"

Beklenmedik anda yankılanan sesimle Alin hafifçe yerinden sıçradı. Bana afallamış bir ifadeyle baktıktan sonra gözlerini devirdi. "Bela falan açmıyorum," dedikten sonra mırıldandı. "Sadece göz gezdiriyordum."

Kaşlarımı çatarak verdiği cevabı sorguladım ve cimcime bakışlarını kaçırarak bilgisayarına döndüğünde sinirle ona ilerledim. "Saatini boşuna almadım, Alin. Sana teknoloji yasak demedim mi ben?" Üç adımda yanına yanaşıp bilgisayar ekranına göz attığımda lanet ettim. "Alin!"

"Yemin ederim bir şey yapmadım," dedi saf bir ifadeyle. "Sadece bakıyordum." Adrian'ın güvenlik ağının yazılım kodlarına göz gezdirerek sinirle Alin'e döndüm. "Eğer Adrian fark ederse-"

"Etmez, hayalet modundayım."

Viskimden büyük bir yudum daha aldım ve eğilip bir elimi masaya yasladım. Ardından sesimden eksik edemediğim merakımla sorguladım. "Ne buldun?"

Alin yüzünü ele geçiren koca gülümsemesiyle bir bana bir önündeki bilgisayara baktı. Bütün heyecanıyla konuşmaya başladığında en sevdiği oyuncak bebeğini birine tanıtır gibiydi. "Bak şimdi, güvenliği sandığımdan çok daha ileri bir boyuttu. Kesinlikle en ufak bir açık bile bulamadım ama şunu fark ettim. Aynı senin cehennemindeki gibi buranın da güvenliği çemberlerden oluşuyor. Sayabildiğim kadarıyla yaklaşık on iki çember var. Çemberden kastım da sistemi koruyan on iki farklı duvar olması. Sanırım burası Adrian Dwight'ın bütün işlerini gölgelemede kullandığı ana paravan."

"Yüksek ihtimal," diyerek ekrana göz attım. "Görünenlerin yanı sıra gölgede kalan birçok işi var. Hepsini bir noktada bağlamış olabilir."

Cimcime dudağını dişledi. "Acaba o duvarların arkasında ne var?" diyerek bilgiye aç bir ifadeyle bilgisayara bakmaya başladığında tehlikenin farkına vararak cihazı önünden aldım ve ekranı kapattım. Alin bana elinden en sevdiği şeyi almışım gibi hüzün ve öfkeyle baktı. "Hey, bilgisayarımı geri ver."

"Hayır."

Yerinden kalkıp uzandığında elimdeki cihazı havaya kaldırıp aralarındaki mesafeyi açtım. "Bari biraz kullanayım." Alin sinirle homurdandı. "Versene ya, bir şey yapmayacağım söz."

"Sözüne inanmıyorum. Başıma daha fazla bela olamazsın. Adrian ile ters düşmemi sağlarsan bu sefer ablan bile elimden alamaz seni." Onu sinir etmekten ne kadar keyif aldığımı belli etmek isteyerek alayla sırıttım. "Bir daha bilgisayar kullandığında bu İnferno'mun güvenlik açığını kapatman için ve benim gözetimimde olacak. Tekrar ediyorum, sana teknoloji yasak."

Kollarını göğsünde bağlayıp sıktığı dişlerinin arasından isyan etti. "Sen benim babam değilsin, farkındasın değil mi?"

"Ziya amcaya ne kadar acıdığımı tahmin bile edemezsin."

Sözlerimle Alin bana dik dik baktı ve beni gıcık etmeye yemin etmişçesine mırıldanmaya başladı. "Babama bu kadar üzülme, bir gün senin de böyle bir kız-"

"Sakın," diyerek işaretparmağımı ona doğrulttum. "Benim potansiyel, gelecekteki güzel kızım sana benzemeyecek. Yemin ederim seni yeğeninle görüştürmem."

"Yeğenimi benden uzak tutamazsın."

Şeytani bir tebessümle karşı geldim. "Dene de gör, bebeğimin senden etkilenmesini istemediğim için gerekirse her şeyi yaparım."

"Çevresel etkenlerin yanı sıra kalıtım daha önemli."

"DNA'nı çocuğumdan uzak tut," diye homurdandım. "Benim kızım sadece annesine benzeyecek."

"Olmayan çocuğun kavgasını mı yapıyorsunuz?" Ensar'ın sesiyle odanın girişine baktık. Tek kaşını kaldırmış ciddi bir merakla bize bakıyordu. "Gerçekten tuhaf bir aile olmak üzeresiniz."

Aile.

Alin de aynı şeyi söylemişti.

Evet, Helen'le evlendiğimde biz bir aile olacaktık. Sevdiğim kadın şimdiden bile benim sahip olduğum tek yuvaydı fakat bunu resmileştirdiğimizde her açıdan birbirimize bağlanmış bir hale gelecektik. Annesi ve babası, benim de ailem olacaktı. Bu farkındalık karşısında bir yumruk yemişim gibi tekledim. Bana evlatları gözüyle bakacaklar mıydı? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Ve Alin de o ailenin bir parçasıydı.

Helen'le evlendiğimde Alin'le de bir ömür boyu yüz yüze gelmek zorunda kalacaktım.

"Demir dizüstü bilgisayarımı aldı ve geri vermiyor."

Alin'in isyanıyla yüzümü ekşiterek sorguladım. "Beni erkek arkadaşına mı şikâyet ediyorsun?"

Cimcimenin yanakları kızardı. Ensar'ın yanında beliren Helen ile dikkatim tabii ki meleğime yoğunlaştı. Tek kaşını kaldırarak bir bana bir kız kardeşine bakan Helen saniyelerin ardından merakla sorguladı. "Ne oluyor?"

"Alin yaramazlık yapıyor."

Cimcime şaşkınlıkla bana bakakaldı. "Alakası bile yok. Sadece Adrian'ın güvenlik duvarını inceliyordum."

"Güvenlik duvarına çözmen gereken bir şifre gibi bakarken ağzının suları akıyordu."

Helen kız kardeşine dönerek sert bir tavırla olaya müdahale etti. "Sana söyledim, Alin. Demir ne derse onu yapacaksın ve bilgisayarını almanın mantıklı olduğunu düşünüyorsa o zaman susacaksın. Yaptıklarından sonra kimse senin elinde teknolojik bir alet görmekten memnun kalmıyor, aksine bu durum bizi geriyor."

Omuzlarını düşüren cimcime hüzünle bakışlarını kaçırdığında nedensizce bir an kendimi kötü hissettim. Böyle hissetmemem gerektiğini kendime hatırlatarak boğazımı gürültüyle temizledim ve konuyu kapatmak adına konuştum. "Gidip hazırlanman gerek minyatür şeytan. Şu kukla ettiğin aptal çocuktan kartı almanın vakti geldi."

"Aptal çocuk demişken..." Ensar duvara yaslanıp, elinde tuttuğu telefonu sıkıca kavrayarak gözlerinde beliren öfkeyle homurdandı. "Alin yarım saat önce otele giriş yaptığına ve buluşmak istediğine dair Efe'ye mesaj atmıştı. Cevap yazmış." Ekrana göz atıp gelen mesajı dile döktü. "Üç saat sonra otelin gece kulübünde görüşürüz." Dişlerini sıkarak çenesini kastı. "Benim için seksi bir şeyler giy..." Hitabını vurguladı. *"Fıstık."*

Midemin bulandığını hissettim. Yeni neslin tavlama teknikleri de hitap şekilleri de acınası derecede kötüydü. Alin dudağını dişleyerek Ensar'a

baktığında çekiniyor gibiydi ki bu çok tuhaftı. Her daim cadının teki olan cimcime bir tek az ilerisindeki adama karşı uslu duruyordu. Ve bu sinir bozucuydu.

"Hepimiz hazırlansak iyi olur," diyerek kontrolü ele aldım. "Biz de gece kulübüne geleceğiz ama Efe'yi ürkütüp şüphelendirmemek adına belli bir mesafede duracağız. Alin, sen Efe'yle yalnız görüş ki kartı alman daha kolay olsun. Ensar'ı kıskanıp salak saçma ego savaşına girerse işleri zorlaştırabilir." Bakışlarım az ilerimdeki adamı buldu. "Sen de mesafeni ve sakinliğini koru."

Ensar dudağının kenarını kıvırarak tebessüm ettiğinde yüzünde neşeye dair en ufak bir iz yoktu. "Ben hep sakinimdir."

İnandırıcı değildi ama umursamadım.

Alin başını sallayıp hazırlanmak üzere odadan ayrıldığında Ensar da peşinden gitti. Helen yanıma adımladığında ona yanaşıp elimi beline yerleştirdim ve ne hissettiğini daha iyi anlayabilmek adına gözlerinin içine baktım. "Derya'yla konuşabildin mi?"

"Evet konuştum." İç geçirip elini omzuma yerleştirdi. "Derya iyi ve Gençer'le birlikte. Ortalık bayağı karışmış diyebilirim. Gençer kendinde değilmiş ve Erman Kavas görünürde yokmuş. Herhangi bir gelişme olursa bana haber edeceğini söyledi."

Başımı sallayıp telefonumu çıkardım ve Yalın'a bir gözünü Doğu'nun üstünde tutmasını söyleyen bir mesaj attım. O cehennemimi terk ettiği an peşine adamlarımı takmıştım fakat önlemlerimi güçlendirmem gerekebilirdi.

Helen yanağımı öptü ve yanımdan ayrılmadan önce mırıldandı. "Ben hızlı bir duş alıp hazırlanacağım." İmalı bir tebessümle bana baktı. "Sen de hazırlanmaya başlasan iyi olur prenses çünkü fazla vaktimiz yok."

Prenses?

Kadınıma dik dik bakarken homurdandım. "Modayı seviyorum diye cinsiyetçi yakıştırmalara maruz kalıyorum, öyle mi?"

Helen kahkaha attı ve gecemi güzelleştiren gülümsemesiyle odadan çıktı.

Bir bardak daha viski içip kalacağımız yatak odasına geri döndüm. Alin'in bilgisayarını küçük, şifreli bavulumun içine, saatinin yanına koydum. Giyinme odasındaki kasanın içine bavulu yerleştirip şifreyi girdim. Kıyafetlerime göz atıp bu akşamlık takım elbise giymemeye karar verdim. Fazla dikkat çekmesem iyi olurdu. Bu yüzden siyah pantolonum ve gömleğimle kalıp sadece spor ayakkabılarımı değiştirdim. Aynanın karşısına geçip kendimi takım elbisem olmadan bir garip hissettiğimde kararımı sorguladım.

"Bu gecelik takım elbiselerini aldatıyor musun?"

İşittiğim sesle yanıma adımlayan kadına baktım. Üstüne geçirdiği iç çamaşırları ve nemli kızıl tutamlarıyla bir rüya misali gerçekdışıydı. Gözlerimi bedeninde gezdirdim. "Evet, dikkat çekmesem iyi olur dedim."

Helen kıkırdadı. "Gerçekten bu şekilde dikkat çekmediğini mi düşünüyorsun?" Alay ediyor gibi bir ifade takındı. "Ne kadar yakışıklı olduğun hakkında en ufak bir fikrin yok mu senin?"

"Elbette var," diyerek sırıttım. "Ama takım elbise giydiğimde fazla karşı konulmaz oluyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Ve böyle değilsin, öyle mi?" İç geçirip parmak uçlarında yükseldi ve dudağımın kenarını ardından çenemi öptü. "Sen her halinle karşı konulmazsın." Parmaklarını siyah saçlarıma iliştirdi. "Ama haklısın, bu gecelik takım elbise giymesen iyi olur çünkü seni günlük ve rahat bir kombin içinde görmek beni oldukça etkiledi."

Ellerimi kalçasına yerleştirip onu kendime çektim. "Ne kadar etkiledi?"

"Sanırım bunu gecenin sonuna kadar bilemeyeceksin çünkü hazırlanmam gerek."

Kollarımın arasından sıyrıldığında gözlerimi kısarak ona baktım. Beni delirtmekten hoşlanıyordu ama sorun etmiyordum çünkü acısını çıkarıyordum. Hem de büyük bir zevkle.

Helen saatler önce odaya getirdiği alışveriş poşetlerinden siyah bir korseyle aynı renk, elim kadar bir etek ve altın zincir şeklinde uçlarından markanın amblemi sarkan bir kemer çıkardı. Saniyeler içinde kıyafetleri üstüne geçirip kalın topuklu ayakkabılarını giydi. Saçlarını omzunun ardına atıp parfümünü sıktıktan sonra makyaj çantasına uzandı. Ben ise bütün süreç boyunca onu izleyip güzelliğine hayret ederek ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha idrak ettim. Kırmızı rujunu dolgun dudaklarına bulayıp tamamen hazır olduktan sonra minik siyah bir çantanın içine kartını ve rujunu koyup yanıma adımladı.

Yanağını öpüp parmaklarını kavradım. El ele odadan çıkıp salona vardığımızda Ensar ile Alin'i fark ettim. Cimcime yeşil rengindeki mini elbisesinin altına ten rengi topuklu ayakkabılar giymişti. Ensar da ona eşlik edercesine asker yeşili bir gömlek giymişti. İkisi de gergin gözüküyordu ama bunun nedeninin Ensar'ın kıskançlığının Alin'de yarattığı can sıkkınlığı olduğuna emindim.

"Herkes plana sadık kalsın." Bütün gözleri üzerime çektim. "Fazlasıyla basit ve sıradan bi' gece olmalı. Anlaşıldı mı?"

Onay vererek başlarını sallayan üçlüyle odadan çıkıp asansöre bindik. Adrian'ın oteli devasaydı ve otelin içinde insanların ihtiyaç duyabileceği her şey vardı. Binayı terk etmeden her istediklerini yapabilmeleri ve ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri ise mükemmel bir pazarlama tekniğiydi. İnsanların bu şekilde harcadıkları her para doğruca Adrian'ın cebine giriyordu. Gece kulübüne indiğimizde lüks bir tasarımla inşa edildiğini gördüm. Güzeldi lâkin benim cehennemimdeki Limbus'a rakip bile olamazdı.

Eski hit parçalardan biri gece kulübünün içinde yankılanırken ayırttırdığım locaya doğru ilerleyerek diğerlerinin de beni takip etmesini sağladım. Üstte kalan platform şeklindeki locaya çıkıp demir korkulukların yanında bulunan masaya iliştim. Buzlu kovanın içinde duran şampanya, tekila ve viski şişesi üçlemesine bakarak uzun zaman sonra kendimi ilk kez gerçekten eğlenmek üzere bir yere gelmiş gibi hissettim.

Bakışlarım yanımdaki kadınımı buldu. Helen yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki hayranlık ile etrafa bakarken halinden memnun gözüküyordu. Anlaşılan gece kulübünü beğenmişti ki bu durum istemsizce canımı sıktı çünkü hayran bakışlarının tek nedeni olmayı tercih ederdim.

Elimi beline yerleştirdiğimde bedenini bana yaslayarak alanımı ele geçirdi. Minik çantasının altın rengindeki askılarını boynundan geçirdi. Bir elini belime yerleştirip bana yaslandığında eğilip kulağına fısıldadım. "Ne içmek istersiniz, Helen Hanım?"

Masanın üstündeki şişelere göz attı. Kendine daha iyi baktığı bir aşamadaydı. Bu yüzden su tercih edebileceğini düşündüm. "Şampanya," diyen Helen bana baktı. "Bir bardaktan bir şey olmaz, değil mi?"

Suçluluk hissettiğini anladım. "Olmaz bebeğim."

Yarın bol bol su içip gerekli vitaminleri aldığından emin olacaktım. Bu gecelik ise keyfine bakmasını istiyordum. Şampanyayla doldurduğum kadehi ona uzattım. Alin'e de şampanya uzattım. Ensar ile bana da viski koydum. Tokuşturduğumuz cam parçalarıyla hepimiz alkolden büyük bir yudum alıp gevşemeye çalıştık. Açıkçası gergin değildim. Helen'in de olmadığına emindim ama aynı şeyi karşımdaki ikili için söyleyemezdim. Özellikle Alin sürekli Ensar'a kaçamak bakışlar atıp dudağını kemirirken içten içe bu gecenin bir an önce sonlanmasını istiyor olmalıydı.

Helen hafifçe kalçasını sallayıp bedenini bilinçsizce kıvırarak şarkıya ayak uydurdu. Yüzündeki tebessüm bu şehre geldiğimiz ilk andan beri dudaklarını mesken etmişti. Burada olmaktan memnun hatta mutluydu. Onu böyle görmek beni etkiliyordu. Yirmi altı yaşında, güzel bir gece geçirmek

isteyen genç bir kadın olarak zihnimde canlanıyor, dünyaları önüne sermek istememi sağlıyordu.

Belimdeki elini kalçasına kaydırdım ve onu önüme çekerek kendime yasladım. Kollarımı bedenine dolayarak onu adeta kafeslediğimde viski bardağımı onun kadehine vurup kulağına fısıldadım. "Felekten bir geceye, Persephone."

Başını geriye atıp gözlerime baktığında gülümsemesi genişlemişti. Parmak uçlarında yükselip çenemin ucunu öptü ve içkisini yudumlarken yavaşça bana sürtünerek dans etmeye başladı. Saçlarını savurduğunda yüzümü yalayıp geçen kızıl tutamlarına karşı gülümsedim. Onu uzun zamandır bu denli gevşemiş görmüyor, eğlendiğine şahitlik etmiyordum. Mutluluğunun beni de keyiflendirmesiyle ona eşlik etmeye başladım.

"Geldi," diyen Alin'le gözlerimi Helen'den çektim.

Gece kulübüne giriş yapan Efe Ergün'e baktım.

Alin'in yaşlarındaki genç çocuk uzun boylu, ince yapılıydı. Kahverengi saçlarını geriye taramış, kot pantolonun üstüne lüks bir markanın logosu basılı olan beyaz bir gömlek giymişti. İstanbul'u köşe bucak kaplamış olan zengin züppelerden biri olduğu barizdi. Babasını tanırdım. Erdinç Ergün, İkinci Çember'in daimi müşterilerindendi. Karısıyla boşandığından beri cehennemime haftada en az iki kez bambaşka kadınlarla gelir ve giderdi. Birebir sohbetimiz olmamıştı fakat beni tanır, namımı bilirdi. Bu yüzden kulübün diğer tarafındaki locaya oturan yeni yetme zorluk çıkarırsa onu da babasını da yerle bir etmem sadece ağzımdan çıkacak iki kelimeye bakardı.

Helen derin bir nefes aldı. "Öyleyse gösteri vakti."

Komutuyla Alin başını salladı ve çantasından çıkardığı rujla makyajını ayaküstü tazeleyip saçlarını düzeltti. Ona dik dik bakan Ensar'a uyarı dolu bir bakış atıp yanımızdan ayrıldı. Kıvırtarak ilerlerken diğer insanları aşıp Efe'nin yanına ilerledi. Sıktığı dişleriyle olduğu köşede dikilen Ensar bir elini cebine yerleştirip avını yakalamak üzere zaman kollayan bir avcı misali minyatür şeytanı izlemeye başladı.

Helen de benim fark ettiğimi görmüştü. Bu yüzden sırtını göğsüme yaslarken bana, Ensar'a ve Alin'e kaçamak bakışlar atıyor, içten içe her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordu.

Emin olduğum tek bir şey vardı; Ensar'ın yerinde olmak istemezdim.

Kollarımın arasındaki kadına daha sıkı sarıldım ve çenemi başının tepesine yaslayarak Alin'i izledim. Locanın iki yanında dikilen korumaları aştığında Efe onu karşılamak üzere ayağa kalktı. Alin başıyla ona selam vererek gülümsediğinde Efe öne atıldı ve ona sıkıca sarılıp ayaklarını yerden

kesti. Havalanan kaşlarımla Ensar'a baktığımda bir heykelden farksız olduğunu gördüm. Öyle ki hızla inip kalkan göğsü olmasa tamamen bir duvara dönerdi.

Helen bana bakarak gözlerini kırpıştırdığında tedirgin gözüküyordu. Eğilip dudaklarının üstüne minik bir buse kondurarak onu rahatlatmaya çalıştım. Bana minnetle tebessüm ettiğindeyse kollarımın arasındaki kadının her bir noktasına diş izlerimi bırakmamak için kendimi zor tuttum.

Tekrar Alin'e baktığımda dikkat kesildim.

Efe'nin ona ısmarladığı alkol dolu bardağı parmakları arasında çeviriyor lâkin yudumlamıyordu. Yüzündeki sahte tebessümle başını salladığında ona bir şeyler anlatan adamı dinlediğini sanmıyordum. Cimcime bir an önce asıl konuya gelmek ister gibiydi. Bir şeyler mırıldanarak Efe'nin duraksamasını sağladığında sonunda amacına ulaştığını düşündüm.

Birkaç diyalog aralarında akıp gitti. Ardından Efe korumalardan birine işaret verdi. Ceketinin cebinden çıkardığı küçük kitabı Efe'ye uzatan adam eski yerine geri döndü. Efe cep boy kitabı açıp içinden kartı çıkardığında sırıtıyordu. İki parmağı arasında salladığı karta baktım. Alin'in hatasını gördüm. Efe'yi küçümsemiş, adamın kartı bulmayacağını sanmıştı lâkin yanılmıştı. Yine de Efe o kartın ne işe yaradığını bilemez, bulamazdı. Bu bir sorun olmamalıydı. Olursa ben de sorun haline gelirdim.

Efe yüzündeki alaylı tebessümle bir şeyler mırıldandığında Alin'in omuzları gerildi. Sert bir ifadeyle karşılık vererek Efe'nin kahkaha atmasını sağladı. Başını sallayan çocuk kartı Alin'e uzattı. İnce parmaklarını karta dolayan Alin'e doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. Söylediği şey neydi bilmiyordum ama cimcimenin ifadesinden duymak istemediğim bir şey olduğuna emindim.

Efe kartı tamamen Alin'e bıraktığında boşta kalan ellerinden birini kızın bacaklarına yerleştirdi. Parmakları yavaşça bacaklarının arasına kaymaya başladığında ani bir öfkeyle sarsıldım. Gözlerimin önünden geçen kırmızı noktalarla bütün bedenim kasıldı. Alin istemediği dokunuşlarla geriye çekilmeyi denediğinde Helen sinirle bardağını masaya bırakıp küfretti. Hâlâ Alin'e dokunmaya çalışan Efe'yi gören Helen, benden önce davranmaya çalıştı. Kollarımı kasıp bedenini olduğu yerde tuttum.

"Ben hallederim, sen buradan ayrılma," dediğimde bana kaşlarını çatarak öfkeyle baktı. Güzel dudaklarını aralayarak karşı geleceği sırada işittiğimiz bağırış sesiyle Helen de ben de başlarımızı doğrultarak etrafa baktık.

Ensar korumaları birbirine çarparak tek harekette ikisini de etkisiz hale getirdiğinde gördüğüm şeyin gerçekliğini sorguladım. Merdivenlere yığılan

adamlarla Ensar locaya çıktı. Efe bakışlarını ona yaklaşmakta olan ölüm makinesinde dolaştırdı. Ağzı açık kalan genç adamın boynuna parmaklarını dolayan Ensar üzerine alayla sırıttım. Masanın üstünde duran kuru yemişlerden birini ağzıma attım ve Ensar'ın Efe'ye yumruğunu savurmasını izledim.

Alin şoka girdiğini belli eden bir ifadeyle kalakaldığında, Ensar ellerinin arasındaki genç adamı parçalara ayırmamak için kendini zor tutuyor olmalıydı. Efe'yi masanın üstüne fırlatıp bir yumruk daha savurduğunda Helen kolumu kavrayıp tırnaklarını tenime batırdı. "Demir, çocuğu öldürecek."

"Hak etti, Persephone," dedikten sonra kendine gelen korumalardan birinin Ensar'a ilerlediğini fark ederek bağırdım. "Sağına bak, sağına!"

Ensar korumayı ekarte edip yattığı yerden kalkmakta olan Efe'ye parmağını doğrultarak bir şeyler söylediğinde sağlam bir tehditte bulunduğuna emindim. Onlarla işinin bittiğine karar vererek Alin'e uzanan Ensar aniden cimcimeyi omzuna atıp kızıl saçlarının sırtından salınmasını sağladığında tek kaşım havalandı. Alin'i sırtlanıp kulübün içindeki insanları yararak ilerlediğinde Helen'in sıkıntılı bir nefes verdiğini işittim. "Nereye gidiyorlar?" diye soran Helen gözleriyle etrafı taradı. "Gidip onları bulsak iyi olur."

Kollarımı bedenine sarıp bana yaslanmasını sağladım. "Bebeğim, kız kardeşin güvende. Ensar'ı sevmesem de o manyak cimcimeyi korumak için her şeyi yapar. Belli ki konuşmaları gerek ve belli ki birbirlerine âşıklar. Bu yüzden gençleri rahat bırak."

Helen bana doğru dönüp sorguladı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," diyerek sırıttım. "Kavga sonrası-"

Ne diyeceğimi anlayarak beni susturdu. "Demir."

Telefonuma gelen mesajın yarattığı titremeyle cebime uzandım. Ensar'ın gönderdiği iletiyi okuyup ekranı Helen'e çevirdim. On dakikaya gelecekleri haber etmeleriyle bir an Ensar'ın kapasitesini sorguladım.

Helen rahatlayarak bana yaslandı. Bakışlarımı Efe'nin olduğu noktaya çevirdiğimde görünürde kimsenin olmadığını fark ettim. Yaşadığı rezaletin ardından mekânı terk etmişti ve kulübün içindeki insanlar hiçbir şey olmamış gibi eğlenmeye devam ediyordu. Kızıl afetime dönüp dakikalar öncesinde kalan neşesine kavuşmasını umarak uzandım ve tekila şişesini açtım. Masaya dizdiğim on tekila bardağına alkol döktüm. Beni izleyen kadın merakla ne yaptığımı sorgularcasına bana bakmaya başladığında gülümsemem genişled

On bardağın beşini onun önüne bırakıp diğerlerini elimin altında tuttum. "Beş *shot* ardından dans pisti?"

Helen gözlerimizi birbirine mühürleyerek başını heyecanla salladı.

Masanın kenarında duran tuzluğu aldım. Parmaklarıma buladığım tuzu Persephone'min dudaklarına sürttükten sonra eğildim ve onu aklını yitirmiş gibi büyük bir açlıkla öptüm. Tuza bulanan şekerli tadıyla mest olduktan sonra geri çekildim ve bana sersemlemiş bir ifadeyle bakan kadına tekila bardaklarını işaret ettim. Aynı anda içkileri başımıza dikerek ardı ardına beş bardağı tükettik.

Persephone'min Las Vegas akşamının keyfini çıkarmasını istiyordum. Bu yüzden geriye çekilip onu kollarımın arasına aldım ve ayaklarını yerden kesip locanın merdivenlerinden inmeye başladım. Helen kahkahalarının ardından sorguladı. "*Kardia mou*, delirdin mi?"

"Evet."

Onu dans pistine bıraksam da kollarımı üstünden çekmedim. Helen kızaran yanakları ve ateş alan teniyle ellerimin arasında kıvırtarak dans etmeye başladığında onu izledim. Parmaklarını boynumdan gövdeme kaydırırken gülümsemesini yüzünden silmedi. Kalçasındaki elimle onu kendime yaslayıp dansına eşlik etmeye başladım. Bana sürtünerek saçlarını savurduğunda ritme ayak uydurdum. Flo Rida'nın sesi ve alkolün etkisiyle on sekiz yaşındaki iki âşık misali eğlenmeye başladık.

Helen olduğu yerde sıçrıyor, saçlarını savuruyordu.

Şarkıya eşlik ederek dans ettiğimde ışıklar gözlerimi almaya başladı fakat umursamadım. Yirmili yaşlarımdaki gecelerimin hepsinin böyle geçtiğini anımsadım. Tabii o zamanlar Helen'im yoktu ve hiçbir eğlence bu denli keyif verici olamamıştı. Şimdi onunlayken her şeyin daha güzel gözükmesiyse kesinlikle ruh eşim olmasından kaynaklanıyordu.

Yanımızdan geçen garsonun elindeki tepsiden iki tekila bardağı kapan kızıl afetim, birini bana uzattığında aynı anda küçük bardağın kenarındaki tuzları yaladık. Helen dudaklarını bardaktan ayırdığı an onu kendime çekip dudaklarımızı buluşturdum. Şekerli tadıyla karıştırdığım tuzun lezzetini artırdım. Geriye çekildiğimde Helen ile aynı anda alkolü bir dikişte bitirdik.

Helen kıvırtırken ben de kendi hünerlerimi sergiledim. Dans edemeyen kasıntı adamlardan değildim aksine omuzlarımı sallayarak ve ayaklarımla ritim tutarak bile çoğu dansçıdan daha görkemli şovlar çıkarabilirdim.

Şarkının patlama noktası geldiğinde kulüpteki herkesle olduğumuz yerde sıçramaya başladık. *Low* dediği yerde ise alçalarak başlarımızı salladık. Kahkahalarımız birbirine karışırken sıcakladığımı hissettim. Yanımdan

geçen garsonun taşıdığı tepsiden bir kadeh viski aldım. İçkimi yudumladığım sırada Helen elini enseme yerleştirip beni kendine çekti. Hızla dilini dudaklarımın arasından ittirdi ve yakıcı viskinin bir kısmını kendine çaldı.

50 Cent'in çalmakta olan *Candy Shop* şarkısı bizimle mükemmel bir uyum içindeydi. Özellikle Helen arkasına dönüp kalçasıyla beni baştan çıkarmaya başladığında sözler daha anlamlı bir hale geldi. Kızıl tutamlarının arasından geçirdiği parmaklarıyla şarkıya eşlik ettiğinde eşsiz bir tablo diyebileceğim görüntüsüyle beni afallattı.

Değişen şarkıyla bana bakarak gözlerini irileştirdi. "Bu şarkıya bayılırım."

Boşta kalan elimi kavrayarak dans etmeye devam etti ve bana yaslanıp şarkının sözlerini söylerken üstümüzde asılı duran ışıkların teninde yankı bulmasını sağladı. Kolumu beline dolayarak ona eşlik ettim. Ne kadar süredir dans pistinde olduğumuzu bilmiyordum lâkin locamıza geri dönüp kendimizi koltukların üstüne attığımızda nefes almakta zorlanmıştım. Otuz iki yaşım üzerime devrilip beni bitap hale düşürürken yirmili yaşlarımdaki halime göz devirdim. Helen kucağıma kıvrılıp başını omzuma yasladığında yüzünden silemediği gülümsemesiyle iç geçirdi. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

"Ben de bebeğim," diyerek alnını öptüm. "Dans pistinde ayrı bir güzelsin."

Gülümseyerek, terden alnına yapışan saçlarını ittirip derin bir nefes aldı. Bir süre birbirimize sarılıp öylece oturduk. Dakikalar birbirinin üstüne devrilirken kulübe giriş yapan bir takım insanla şarkı değişti. Mini beyaz bir elbiseyle duvak takmış olan kadın, takım elbiseli bir adamla dans pistinin ortasına geçti. Dans etmeye başladıklarında arkadaşlarından biri şampanya patlattı. Onları izleyerek Las Vegas düğünlerinden birine şahitlik ettiğimi anladığım sırada kucağımdaki kadın hızla doğruldu. Helen büyüyen gözleri, yüzüne yerleşen heyecanı ve kocaman olan gülümsemesiyle bana baktı. Elini kalbimin üstüne yerleştirip duymayı asla beklemediğim sözleri sarf etti.

"Hades, bu gece evlenelim mi?"

Nutkum tutuldu.

Helen bana doğru dönüp bacaklarını kendine çekti ve saklayamadığı neşesiyle konuşmaya devam etti. "Hiçbir zaman tanımadığım, ömrümde belki de bir kez gördüğüm ve bir daha görmeyeceğim davetlilerle dolu, samimiyetsiz, takı sırasıyla geçen, insanların dedikodu yapabilmek için zaman kollayacakları bir düğün istemedim. Hatta gelinlik giymek bile istemedim. Düğün düşüncesi bile panikatağımı tetikliyor." Gülümsemesi

mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. "Ama Las Vegas tam bize göre. Bu gece evlenebilir, bize yaraşır bir temayla unutulmaz bir hatıra yaratabiliriz."

Ağzım açık kaldığı için bir şey diyemedim.

Kucağımdaki kadın ifademi fark ederek bir an kendine şaşırmış gibi bakışlarını kaçırdı. Dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemesini buruk bir tebessüme çevirdi ve kalbimi parçalayan anlayışlı bir tonlamayla tekrar bana bakıp konuşmaya başladı. "Ama tabii sen aksini istiyorsan benim için önemli değil." Başını yavaşça iki yana salladı. "Saçmalıyorum, tabii ki, bu şekilde-"

"Yarın sabah uyandığında Helen Karadağ olarak güne başlama ihtimalini yok sayacağımı ciddi ciddi düşünüyor musun?" Sert tonlamamın üzerine kucağımdaki kadına sıkıca sarılıp gülümsedim. "Bebeğim ben ne düğün ne de başka bir şey istiyorum. Tek arzum sensin. Eğer burada, şimdi evlenmek istiyorsan bunu gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yaparım." Burnumu burnuna sürtüp tekrar gülümsemesini sağladım. "Unuttun mu, kadınım ne isterse-"

"Onu alır."

Sözümü tamamlamasıyla onu öptüm ve dudaklarının tadıyla içimde kaynayan kanın harlanmasını sağladım. Persephone'm haklıydı, Las Vegas'ta yıldırım nikâhı tam bizlikti.

Helen geri çekilip, "Öyleyse evleniyor muyuz?" dediğinde ona sıkıca sarıldım ve koltuktan kalkarken onu da kendimle kaldırdım.

"Hem de hemen," dedim ve ekledim. "Adrian'ın yardımıyla gece yarısına dek bütün gerekli işlemleri halledebilirim." Helen neşeyle şakıyıp kollarını boynuma, bacaklarını ise belime doladı. "Seni çok seviyorum."

Benim kadar sevemezdi.

Bu imkân dahilinde bile değildi.

Alnımı alnına yaslayarak sırıttım. "Şafak doğduğunda Helen Karadağ olarak anılacaksın."

Kollarımdaki melek hayatıma girmeden önce nasıl yaşamış, otuz iki yıl onsuz nasıl nefes alıp verebilmiştim emin değildim ama artık onsuz bir saniye bile geçirmeyecektim. Son nefesime dek Helen'in kalbi, ruhu, bedeni ve aşkı bana ait olacaktı.

Anlaşılan bu sefer Las Vegas'ta olan Las Vegas'ta kalmayacaktı.

TANRILARIN HUZURUNDA

Heler

Sarhoş gibiydim lâkin bunun içtiğim alkolle bir alakası yoktu. Beni sersemleten ve zevkten dörtköşe olmamı sağlayan şey Demir'in teklifimi kabul etmesiydi. Bana istediğim her şeyi vereceğini söylerken asla mübalağa etmemişti. Bunu her dileğimde kanıtlıyor, kendimi özel hissetmemi sağlarken aynı zamanda mutluluktan delirmeme neden oluyordu.

Hiçbir zaman klasik bir düğün istememiş, bunun hayalini kurmamıştım. Günah Şehri'nin kalbindeyken biliyordum, bu bizim için en doğru seçenekti. Bir çılgınlık adı altında yıldırım nikâhı kıymak ve bunu Las Vegas'ta yapmak tam benlik bir hareketti.

Yüzümden silemediğim gülümsememle Demir'in parmaklarını daha sıkı kavradım.

Kulüpten çıkıp lobide adımlamaya başladığımız sırada ne giyeceğimi düşünüyor, gerçekten bu gece evlenebilmek adına gerekli olan bütün işlemleri yetiştirip yetiştiremeyeceğimizi sorguluyordum. Gözüme takılan ikiliyle duraksadığımda Demir bana eşlik etti. Alin ile Ensar lobinin diğer ucunda kalan ve üstünde *yalnızca personeller içindir* yazılı kapıdan çıkarken etrafa kaçamak bakışlar atıyor, üstlerini düzeltiyorlardı. Derin bir nefes alıp fark ettiğim gerçeği sindirmeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Demir'e baktığımda kaşlarını çatarak Ensar'ı izlediğini fark ettim.

"Alin," diye seslendiğimde yakalanan kız kardeşim bana dehşet dolu bir ifadeyle baktı. Yine de mimiklerini hızla gölgelemeyi ve doğal davranma aşamasına geçmeyi başarabilmişti. "Her şey yolunda mı?" Sorumla ağzını açıp kapattı. Sonunda, "Evet," diyebildiğinde Ensar'dan kaçarcasına aceleyle adımlayıp yanımıza geldi. Arkasından ilerleyen adam sırıtışını gölgelemek adına başını hafifçe eğmişti. Kız kardeşimin kısa cevabıyla

konuyu değiştirip aklımdaki düşünceleri ötelemek isteyerek gülümsedim ve Demir'le olan planımızı dile döktüm. "Bu gece evlenmeye karar verdik."

"Pardon?"

"Cidden mi?"

Alin ile Ensar aynı anda şaşkınca sorguladıklarında başımı salladım. "Süper," diyen kız kardeşim gülümserken bizim adımıza sevindiği barizdi. "Ama böyle şak diye evlenebiliyor musunuz?"

Ensar konuya dahil oldu. "Bildiğim kadarıyla Las Vegas nikâhının olayı o, pat diye evlenebilmek."

"Yine de talep ettikleri evraklar falan vardır."

Demir, kız kardeşime katılarak başını salladı. "Otelin hemen yanında bir evlilik şapeli görmüştüm. Zaten beş adımda bir şapel var. İçlerinden biri mutlaka bize uyar. Gidip konuşalım. Gerekli ayarlamaları hallederim."

İçime sığmayan heyecanımla sırıtmaya devam ettim. "Gidelim o zaman, daha fazla vakit kaybetmeyelim."

Demir şakağıma bir buse kondurup beni daha sıkı sardı ve alayla mırıldandı. "Persephone'm Karadağ olmak için fazla sabırsız."

Ensar nadir görülen alaycılığı ve gülümsemesiyle dalga geçti. "Fikrini değiştirmeden imzayı attırsan iyi olur."

"Fikrini değiştirmez," dedi Demir ciddiyetle ardından duraksayıp homurdandı. "Ama ilk kez doğru bir şey söyledin, biz yine de acele edelim." Alin'e dönüp sorguladı. "Kart sende, değil mi?"

"Evet," diyen kız kardeşim minik çantasını işaret etti. "Güvende."

Ortalığı tekrar kızıştırmak istemiyor olsam da merakıma ve düşündüğüm anda tazelenen öfkeme yenilerek Alin'e baktım. "Efe sana ne dedi?" diye sormamla Ensar tekrar gerilmiş, az önceki neşesini yitirmişti. Alin iç geçirip bunaldığını belli eden bir ifadeyle omuzlarını düşürdü. "Önemli bir şey değildi. Konuyu kapatalım. Zaten o salağın kartı bulmuş olması bile yeterince can sıkıcıydı."

"Kitabın arasına kart sıkıştırmak yeterince güvenli bir saklama yöntemi değildi."

Demir'in sözleriyle Alin ellerini birleştirdi. "Sayfaları birbirine yapıştırmıştım. Ciddi ciddi kitabı okumaya kalkmasaydı asla anlamazdı. Hayır zaten kitabı merak ettiğinden falan da okumamış. Not yazdığımı sanıp sayfaları karıştırırken fark etmiş."

"Kartın ne işe yaradığını sormadı mı?"

"Sordu," diyerek sorumu yanıtladı. "Kendi geliştirdiğim, daha rahat taşınabilir bir flaş bellek olduğunu ve içinde seneye sunacağım projenin

taslaklarını bulundurduğunu söyledim. Seneye cidden bir proje teslim etmem gerekiyor. Bu yüzden şüphelenmedi. Benim şimdiden taslak hazırlayıp onları canım pahasına saklayacağımı bilecek kadar beni tanıyor."

"Ne güzel, yakinen tanışmanız yani, çok güzel."

Demir'in imalı sözleriyle Ensar burnundan soluyup başka bir yöne baktığında Alin yanımdaki adama kaş göz yaptı. Demir ise bütün umarsızlığıyla kız kardeşime bakmaya devam ederken gayet rahattı. Gerginliği dağıtıp bu gece daha güzel şeylere odaklanmak isteyerek, bir gecelik kendime öncelik verme planımı tekrar aktif hale getirdim. "Artık evlenebilir miyiz?"

Sorumla Demir sırıtırken Alin ellerini çırpıp şakıdı. "Evet, hadi. Daha evrakları öğrenmemiz ve ablama düğünde giyebilmesi için bir şeyler ayarlamamız gerek. Ayrıca baldız olarak ablamın düğününe bu elbiseyle katılamam, yani iki kadının hazırlanması için gerekli olan süreden daha fazla çalmasak akıllıca davranmış oluruz."

Demir elimi kavrayıp başıyla otelin kapısını işaret etti. "Öyleyse başlayalım."

Otelden çıkıp az ilerideki evlilik şapeline ilerlemeye başladık. Beyaza boyanmış binanın üst kısmı üçgendi, tamamen camdan oluşuyordu. Kendine ait minik bir bahçesi vardı ve çiçeklerle çevrilmişti. Şehrin ortasında bir vaha gibi duruyordu. Geri kalan her şeyden alakasız lâkin büyüleyici derecede güzeldi. Yasaklanmış cenneti bulduğumuzu hissetmemi sağlayan binaya girdiğimizde bizi geniş bir resepsiyon karşıladı. Her şey fazla beyaz ve parlaktı. Bu yüzden odanın içindeki çiçekler alakasız lâkin göz alıcı gözüküyordu.

Geldiğimizi fark ederek oturduğu yerden kalkan otuzlu yaşlarındaki kadın yüzündeki gülümsemeyle bizlere baktı. Kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, üstüne kalem bir elbise geçirmişti. Oldukça profesyonel bir görünüm sergiliyordu ama yüzündeki sıcak ifade ciddiyetten uzaktı. "Merhabalar," dediğinde aksanlı bir İngilizceyle konuşmuş olması onun yerli olmadığını düşünmemi sağladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evlenmek istiyoruz," diyen Demir doğruca konuya girdi. "Hem de hemen."

Kadın gülümsediğinde Demir'in sarf ettiği sözleri duymaya ve aynı heyecanı görmeye alışmış gibiydi. "Elbette, size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız. Anlaşılan nikâhın bu gece kıyılmasını istiyorsunuz. Peki gerekli evraklar yanınızda mı?"

"Ne gerekli?"

Kadın açıkladı. "Evlilik Lisans Bürosundan evlenmeye uygun yaş ve durumda olduğunuza dair onay almış olmanız gerek. Bunun dışında yine evlendikten sonra nikâhınızın geçerliliği adına gidip imza atmalısınız. Eğer onayı alamadıysanız bu akşam nikâhınızın kıyılabilmesi çok zor çünkü büro bu saatte çoktan kapanmıştır."

Asılan yüzüme ve parçalara ayrılan hayalime karşılık omuzlarımı düşürdüm. Demir'in belimdeki eli kasıldığında çocukluk etmemem gerektiğini fark ederek tebessüm etmeye çalıştım. "Olsun, belki yarın-"

"Hayır, bu gece evleneceğiz," diyen Demir ürkütücü bir kararlılık içindeydi. "Ben gerekli işlemleri hallettireceğim. Bunun haricinde başka ne yapmamız gerek?"

Kadın iki kâğıt parçası çıkarıp bize uzattı. "Buradaki bilgileri doldurmanız yeterli. Ardından nasıl bir nikâh istediğiniz hakkında konuşabiliriz. Bir sürü konsept ve temamız var. En popülerlerimizden biriyse *Elvis Presley*."

Tek kaşımı kaldırarak sorguladım. "Nasıl?"

"Elvis kostümlü biri nikâhınızı kıyıyor," dedi kadın kıkırdayarak. "Grand Kanyon'a gidip nikâhınızı gün doğumuna karşı da kıyabiliriz veya daha klasik bir şeyler isterseniz bunu da sağlayabiliriz. Dini tören tarzı nikâhlar da kıyılabiliyoruz. Burada hayal gücünün bir sınırı yok. Yeterli parayla istediğiniz her şeyi sağlayabiliriz."

Demir kadının uzattığı kâğıtları alırken konuştu. "Para sorun değil, yeter ki her şey güzel olsun," dedikten sonra bana baktı. "Sen ne istersen bebeğim."

Aklıma gelen konseptle yanaklarımı acıtan bir sırıtış eşliğinde kadına baktım. Arzumu dile dökerken ruhumda havai fişeklerin patladığına yemin edebilirdim. "Persephone ve Hades temalı bir nikâh hazırlamanız mümkün mü?"

Demir'in belimdeki eli kasıldı. Gözlerimizi buluşturduğumda altın harelerindeki yoğun duyguyu gördüm. Ona dünyaları vermişim gibi bana büyük ve anlamlı bir bakış attığında kalbim tepetaklak oldu. Tanıştığımız cehennemde birbirimizin cenneti olmuş, Hades ile Persephone'nin gerçekliğini ortaya koymuştuk. Bunu simgeleyen bir düğün konseptiyle ilişkimizi taçlandırmaktan daha anlamlı bir şey olamazdı ve aynı düşünceleri paylaşıyor olmamız eşsizdi.

"Elbette," dedi kadın. "Bize iki saat verirseniz size tanrıları bile kıskandıracak kadar görkemli bir Hades ile Persephone konsepti hazırlayabiliriz." Kadının bakışları Demir'i buldu. "Tabii dediğim gibi yeterli ücret karşılığında."

Demir gülümseyerek başını salladı. "İsminiz neydi?"

"Gabriella."

"Müstakbel karımın istediklerini harfiyen yerine getirirsen Gabriella, alacağın bahşişle bile çok uzun bir süre çalışmak zorunda kalmayacağının garantisini verebilirim."

Demir'in sözleriyle kadının gözleri parladı. Duydukları onu heyecanlandırmakla kalmamış şevklendirmişti. "Çok teşekkür ederim efendim. O zaman bir an önce başlayalım. Evrakları doldurup bana verin lütfen."

Elimdeki kâğıt parçasını inceledim ve kişisel bilgilerimi yazmaya başladım. Öğrenmek istedikleri şeyler oldukça klasik şeylerdi. En sondaki kısma adresimi de ekleyip kâğıdı kadına uzattığımda saniyeler içinde Demir de kendi formunu verdi. Gabriella kâğıtları alıp üstünkörü bir şekilde inceleyip az ilerimizdeki masayı işaret etti. "Şöyle geçelim, size katalogları göstereyim."

Masaya oturduğumuzda Ensar ile Alin başımızda dikildi. Gabriella karşımıza geçip getirdiği katalogları önümüze serdiğinde endişeyle yanımdaki adama bakıp sorguladım. "Önce lisansı halletmeye mi çalışsaydık?" dediğimde kaşlarını çattı. "Eğer izni alamazsak şu an bu kataloglara bakmamızın hiçbir anlamı kalmayacak."

Demir cebinden telefonunu çıkarıp eğildi ve alnımı öptü. "Bana on dakika ver," dediğinde Alin ona yanaşıp mırıldandı. "Bana bilgisayarımı verirsen saniyeler içinde hallederim." Tek kaşım havalandığında engel olamadığım bir *acaba* ifadesi yüzümü ele geçirmişti. Demir başını iki yana salladı. "Gelecek zamanda sorun çıkmaması adına bu sefer yasal," durdu ve kendini düzeltti. "Yani *neredeyse* yasal yollarla halledeceğim. Siz düğünü planlayın." Bana bakıp katalogları işaret etti. "Ve istediklerini seç çünkü bu gece evleneceğiz."

"Seni beklemeyeyim mi?"

Midemin kasılmasını sağlayan bir cazibeyle gülümsedi. "Helen, evet dediğin sürece geri kalan hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratamaz. İstediklerini seç bebeğim. Her halükârda beğeneceğim."

Demir binanın dışına çıktığında Alin yanımdaki boşluğa oturup yüzündeki sırıtışla katalogları önüme doğru ittirdi. "Gerekirse Las Vegas'ın belediye başkanının evine gidip adamı tehdit eder ama yine de o lisansı alır." Fotoğraflardan birini işaret etti. "Bu tam senlik duruyor, hadi karar vermeye başla." Kıkırdayarak bir bana bir Ensar'a baktı. "Nedimelik görevlerimi bir an önce yerine getirmek istiyorum."

Ensar'la gülümsedik. Alin'in gösterdiği aranjmana baktığımda *asphodel* çiçeklerini gördüm. Demir'in hediye ettiği ölüm çiçeklerini anımsayarak tebessüm ettiğimde bunun iyiye işaret olduğunu biliyordum. Fotoğrafı işaret ederek Gabriella'ya baktım. "Kesinlikle bu çiçekleri her yerde görmeliyim."

Yanındaki deftere not alan kadın üzerine diğer şeyleri incelemeye başladım. Dakikaların ardından çoğu şeye karar verebilmiş, Ensar ile Alin'den ufak yardımlar da almıştım. İkisinin de düğünümüz için bu denli heyecanlı ve yardımsever davranmaları kalbimi kuşatmıştı. Annem ile babam olmasa bile kız kardeşimin düğünüme katılması dünyalara bedeldi. Evet, elbette ailemin de burada olmasını isterdim fakat şu an bu imkânsızdı. Açıkçası buna karşı çıkabilir ve daha geniş bir kutlama talep edebilirlerdi. Ben ise her şeyin şu anki gibi olmasını istiyordum. Bu yüzden onları şaşırtıp bir sonraki ziyaretimizde evlendiğimi anons etmek kulağıma kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Yani kısmen. Çünkü aslında bayağı kötü bir fikirdi. Belki daha büyük bir kutlama düzenleyip gönüllerini alabilirdim. Zamanı geldiğinde bakacaktım. Bu gelecekteki Helen'in sorunuydu. Şu anki Helen sadece anı yaşamak istiyordu.

Dakikaların ardından yanımıza geri dönen Demir'le alabileceğim cevaptan korktum. Hades'im şeytani tebessümüyle bana adımlayıp göz kırptığında kalbim tekledi. "Hallettin," derken soru dahi sorma gereği duymuyordum çünkü ifadesinden cevabı biliyordum. Demir başını *evet* anlamında sallayıp gözlerimin içine baktı. "Sen iste, ben gerçekleştireyim."

Ağlamak istedim lâkin öylesine mutluydum ki gülümsemekten öteye gidemedim. Dudaklarıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra gülümsedi. "Adrian Dwight ablasının yarattığı borcu ödemekten keyif duyup şimdiden tebriklerini iletti. Lisans yarım saat içinde elimizde olacak." Küçük bir kız gibi yerimden sıçradım ve kollarımı Demir'in boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. Geriye çekilip masanın üstündekileri işaret ettim. "Ben çoğu şeyi seçtim ama bir de sen bak."

"Sen seçtiysen güzellerdir," dedikten sonra gözlerini kıstı. "Başka bir şey kaldı mı yoksa gidip hazırlanabilir miyiz?" Gabriella'ya dönerek sorguladım. "Her şey tamam mı?"

"Evet," diyen kadın not defterini alıp ayağa kalktı. "İki saat içinde her şey hazır olmuş olur." Demir elimi tutup bakışlarımı üzerine çekti. "Otele gidelim. Henüz ne giyeceğimi bilmiyorum ve en az senin kadar uzun bir süreye ihtiyacım olabilir."

Kıkırdayarak dalga geçtim. "Prenses."

"Persephone, kocaya prenses denmez," dediğinde ciddi kalmaya çalıştı ama alaycılığını gölgeleyememişti. Ona tatlı bir bakış attığımda altın harelerinde beliren arzuyu gördüm. Alin oturduğu yerden kalkarak dikkatleri üstüne çekti. "Hepimizin otele dönüp hazırlanması gerek ama düğüne kadar birbirinizi göremezsiniz çünkü bu kötü şans demektir. O yüzden gruplara bölünelim. Ensar sen Demir'in nedimesi ol, ben de ablamın."

Ensar kaşlarını çattı. "Nedime mi?"

Kahkahamı tutmakta zorlandığımda Demir sarışın adama dönerek alay etme fırsatını kaçırmadı. "Her damadın, peşinde dolaşıp isteklerini yerine getirerek kaprisini çekebilecek bir nedimeye ihtiyacı vardır ve talihli kişi sensin."

"Sağdıç değil miydi o?"

Ensar'ın sorusuyla Alin gözlerini devirdi. "Her neyse işte," dedikten sonra onu izleyen adama bakarken fazla ciddi ve sorumluluk sahibi bir konuşma gerçekleştirdi. "Sana Demir'in tam saatinde burada olacağına dair güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratamazsın."

"Ben seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım?"

Kız kardeşimin yanakları al al oldu. Ne zaman Ensar konuşsa elma şekerine dönüyor olması bana fazlasıyla tuhaf geliyordu çünkü Alin genelde utanmak nedir bilmezdi. Bu özelliğini benden almıştı. Gerçi ben de Demir'in sözleriyle kızarabiliyordum. Demek bu iki adama özel bir durumdu. Saral kardeşleri öylesine büyülemişlerdi ki kaidelerimiz onlar için istisna haline geliyordu.

"Hiçbir zaman," dedi Alin sevimli bir tonlamayla.

Ensar göz kırparak kız kardeşimin mutluluktan uçmasını sağladığında, Demir'in yüzünü ekşiterek ikisine tuhaf bakışlar attığını gördüm. Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda daha garip bir dörtlü olamayacağımıza adım kadar emindim. "Tamam o zaman herkes görev yerlerine." Ellerimi birbirine vurup dikkatlerinin bende toplanmasını sağladım. "Alin ve ben odaya gidiyoruz çünkü sanırım ne giyeceğime karar verdim. Bizim işimiz bittikten sonra da siz gelirsiniz ya da ben Ensar ile Alin'in kaldığı odada giyinirken Demir sen de bizim odamızı kullanırsın."

"Gerek yok bebeğim çünkü ben odada hazırlanmayacağım. Alışverişe çıkma sırası şimdi de bende ve Ensar'ı da yanımda götürüyorum çünkü ona manevi işkence edeceğim."

Dalga geçtiği için gülsem de Demir'in sözleri Alin'in yüzünün düşmesine ve hüzünle Ensar'a bakmasına neden oldu. Oysa Ensar hiçbir şey olmamış gibi dikildiği yerde durmak ve başını sallayarak Demir'e tahammül

edeceğini dile getirmeden söylemekle meşguldü. Alin'in değişen duygu halini sorgulamak istedim fakat kız kardeşim ona baktığımı hissedercesine gözlerimizi buluşturup gülümsediğinde içtenliği karşısında bir an yanlış düşüncelere kapıldığımı düşündüm.

Binadan ayrılıp otele geri döndüğümüzde Ensar ile Demir mağazalara gitmek için yanımızdan ayrılmak üzereydi. Demir'e yanaşıp Efe'nin sözlerine göndermede bulundum. "Benim için seksi bir şeyler giy fıstık."

Kahkahayla gülen adam beni kendine yaslayıp kalçama hafifçe vurdu. Adeta üstüme kapanıp dudaklarımızı buluşturduğunda dünyam altüst oldu. Tadına hasret kalmamın nedeniyse saniyeler içinde geri çekilmesiydi. Kalbimi tekleten bilmiş tebessümüyle bana bakarken kısık bir tonlamayla ekledi. "Sen nasıl istersen," deyip vurguladı. "Fıstık."

Bana sırtını dönüp onu bekleyen Ensar'a doğru adımladı. Mükemmel bir işçiliğin sonucu gibi duran vücuduna göz attığım sırada bileğimde hissettiğim elle dünyaya geri döndüm. Kız kardeşim beni asansörlere doğru çekiştirirken homurdandı. "Sadece iki saat ayrı kalacaksınız, ağla bir de istersen."

"Sus cimcime," dedim asansöre binerken. "Ensar'a öyle bakarken bana bunları söyleyemezsin."

Alin duvara yaslanıp bana döndü. "Nasıl bakıyorum ki?"

"Benim Demir'e baktığım gibi." Yüzümdeki sırıtışla kız kardeşime yanaşıp, kızıl tutamlarını parmaklarıma dolayarak hafifçe çektim. "Ve personel odasındaki kaçamağınızı fark etmedim sanma." Kız kardeşim asansörün tavanını incelerken mırıldandı. "Hangi konudan bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bir abla olarak sana benimle her şeyi paylaşabileceğini söylerken buna cinsel hayatını da dahil ettiğimi biliyorsun değil mi?" dediğimde tek kaşımı havalandırıp ellerimi belime yerleştirdim. "Seks doğaldır ama bunun hakkında bilgi sahibi olmak gerek. Yirmi yaşında genç bir kadın olarak bazı şeyleri-"

"Abla," dedi Alin yüzünü elleriyle kapatırken. "Bayılacağım şimdi, sus."

"Sadec-"

"Sendeki rahatlık beni hayran bırakıyor."

Sözlerine karşı çıktım. "Çünkü bu çok normal bir şey. Bu konuda eğitim almış biri olarak her detaya hâkimim ve bizim toplumumuzda seksin çok yanlış anlatılıp, bilgi kirliliği yaratılan gerçekdışı şeylerle gençlerin saptırıldığını biliyorum. Bu yüzden doğrusunu anlatmaya çalışıyorum ki rahat olmadığın veya istemediğin bir şey yapma."

Alin bana bakıp iç geçirdi. "Seninle bu eğitimi defalarca kez tekrarladık. Bu yüzden emin ol, bana öğrettiğin bilgiler doğrultusunda ilerlerim ama Ensar'la birlikte olmadık, öyle bir şey yok. Yani boşa konuşuyorsun."

"Cidden mi?"

"Evet."

Asansörün kapılarının açılmasıyla Alin kendini adeta dışarıya atıp hızlı hızlı yürümeye başladı. Daha önce bir birliktelik yaşamadığını bildiğim için gerilmiştim ve onu uyarmak istemiştim. Sanırım gereksiz bir sohbet olmuştu. Fakat yakında aralarındaki ilişki kademe atlayabilirdi. Bu birbirlerine olan bakışlarından bile anlaşılabilen bir şeydi. Ayrıca cinsel birliktelik yaşamasalar dahi *bir şeyler* yaşadıkları ortadaydı. Arkasından ilerlerken abladan çok bir anne misali konuştum. "Hemen güvenme ablacığım. Tamam mı? Öyle hemen kaptırma kendini. Sonuçta Ensar'la daha yeni tanış-"

"Bunu bana sen söyleme bari," diye homurdandı Alin. "Hem de üç aydır tanıdığın adamla evlenirken. Ayrıca şu anki konumuz bu olmamalı. Düğününe odaklanmalıyız. Ensar ile bana değil." Ona yetişip yüzüne baktım. "Sadece Ensar hakkında bildiklerimden yola çıkarak normalde gördüğün bir adam profili olmadığını bildiğim için bu sorgulamayı yapıyorum. Aranızda yaş farkı var ve adamın hayatına girmesinin nedeni seni öldürmeye çalışmasıydı. Daha gençsin ve duyguların kafanı karıştırıp seni yanlış kararlara itebilir."

Alin durup bana baktı. "Endişelenmeni anlıyorum ama Ensar bana zarar vermektense kendini yok etmeyi tercih eder. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum ve ona gerçekten çok ama çok güveniyorum. Bu yüzden lütfen, rica ediyorum, bu konuşmayı başka bir zamana saklayalım."

"Peki," derken ona alan tanıdım. "Ne zaman istersen."

Kız kardeşim odaya doğru ilerlemeye devam etti. Alin emin olabilirdi ki bu konuyu tekrar konuşacaktık. Hayatını yönetemez, ona bazı şeyleri dayatamaz, ne yapıp yapmayacağına karar veremezdim. Bu onun yaşamı ve kararlarıydı ama yanlış tercihlerde bulunup kalbinin kırılmasını istemiyor, elimden gelecek bir şey varsa buna mâni olabilmek adına çabalıyordum. Ensar'a hâlâ tam olarak güvenmiyordum. Endişelerim vardı. Alin söz konusu olduğunda sanırım endişelenmeyi hiçbir zaman bırakamayacaktım.

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi öteledim.

Odaya girdiğimizde hızlı bir duş alıp kulübün üstümde bıraktıklarını tenimden sildim. Kendimi beyaz havluya sarıp kızıl tutamlarımı kuruladıktan sonra kıyafetlerimizin bulunduğu alana ilerledim. Otele geldiğimizde

Alin'le alışveriş yapmıştık. Biraz dozunu kaçırmış, açılmıştım. Kendime şık bir davette giyebileceğimi düşündüğüm bir elbise almıştım. Görür görmez adeta âşık olmuş, benim olması gerektiğini düşünmüştüm. Bu yüzden gelinlik yerine bu elbiseyi giymekten büyük bir mutluluk duyacaktım.

Askıya geçirip bir kenara bıraktığım elbiseye bakarken gülümsememe hâkim olamadım. Her şey hayallerimin bile ötesinde bir güzellikle ilerliyor, bütün süreç fazlasıyla doğal hissettiriyordu. İç çamaşırımı giyip üstüme Demir'in tişörtlerinden birini geçirdim ve yüzüme nemlendiricimi sürdükten sonra saçlarımı yapmak üzere banyoya geri döndüm. Düzleştiricimi prize taktığım sırada Alin yanıma geldi. Giydiği siyah, kalın askılı, mini elbiseyle fazlasıyla güzel gözüküyordu. "Saçlarına yardım edeyim mi?" diye sordu kendi kızıl tutamlarını toplarken. Başımı sallayarak tarağıma uzandım. "Evet, lütfen. Arkalara erişemeyebilirim."

Alin topladığı saçlarının bir kısmını çıkararak dağınık bir topuz yapmış, boynuna ise iki sıra inci döşenmiş olan kolyemi takmıştı. Kolyeyi ne ara bulup taktığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Arkama geçip ısınan düzleştiriciyi aldı ve kızıl tutamlarımı hizaya sokmaya başladı. "Annemle babam çok kızacak mı?"

Alin'in sorusuyla yanağımın içini kemirdim. "Annem hayır, babam evet."

"Hallederiz," diyen Alin kendiyle birlikte bana da cesaret vermek istedi. "Neleri hallettik, bunu da hallederiz." Yüzündeki tebessümle saçlarımı düzleştirmeye devam etti. "Düğününe hazırlanmana yardım ettiğime inanamıyorum." Gülümsemesi genişledi. "Yanlış anlama ama evlenme ihtimaline olanak vermiyordum. Bir gün kedi alacağına emindim."

Aynadan gözlerini buldum. "Bana olan inancın gözlerimi yaşarttı."

"Demir olmasaydı evlenmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Kalbim sızladı çünkü bunu onun da biliyor olması düşüncelerimin sadece sevgimden kaynaklanmadığının bir kanıtıydı. Demir Karadağ'ın cehennemine adım attığım gün hayatım asla tahmin edemeyeceğim bir noktaya evrilmişti. O güne dek olduğum halimle, onunla kendimi bulduğum halim arasında dağlar kadar fark vardı ve bu değişim sadece kendimle daha çok gurur duymamı sağlıyordu.

"Sayende," diyerek Alin'e tebessüm ettim. "İşgüzarlığın bizi bir araya getirdi." Kız kardeşim gülümseyerek saçlarımı okşadı ve başını salladı. "Sonunda işe yarayıp hayırlı bir şeye vesile olabilmek güzel. Sanırım bunu özgeçmişime ekleyebilirim."

"Ciddiyim, Alin."

Ses tonumla bir an aynadan bana baktı. Ona olan kızgınlığım ve yaptığı hatalar aklımdan hiçbir zaman çıkmayacaktı lâkin elimde değildi. Küçük kız kardeşime duyduğum sevgi her şeyin üstündeydi. Ne yaparsa yapsın, onu bütün dünyaya karşı savunmaya devam edecek, elini tutacaktım çünkü doğduğumdan beri bunun yaşamımın bir parçası olduğunu biliyordum. "Bana hayatımın aşkını verdin. Tıpkı onunla tanışabilmek için ihtiyacım olan ömrü verdiğin gibi." Sözlerimle kız kardeşimin gözleri doldu. "Teşekkür ederim."

Alin başını eğdi. "Dediğim gibi o zaten seni bulurdu," derken inançlıydı. Gözlerimizi buluşturduğunda sert bir kararlılıkla çevrilmişti. "Ayrıca yaşamın için her şeyimi veririm abla." Omzumu öptüğünde sızlayan burun direğimle uzanıp elini tuttum. Ağlamamak için direnirken ağırlaşan havayı dağıtmaya çalışarak mırıldandım. "Belki de ama sen işini kolaylaştırdın." İroniye hayret ederek gülümsedim. "Tabii önce işini zorlaştırdın."

Saçlarımda parmaklarını gezdirdi. "Bizden kız almak kolay olmamalıydı."

Sözleriyle kahkaha attığımda Alin de izimden geldi.

Saçlarımı yapmayı sonlandırmasıyla makyajıma geçtik. Kendimi kız kardeşime bırakıp yatağın üstüne oturdum ve ona dönüp işini kolaylaştırmaya çalıştım. Fondötenimi tenime yayıp kapatıcıyla gözlerimin altına bir şerit çekti. Pudrayla ten makyajımı sabitledikten sonra gözlerimin üstüne toprak tonlarında lâkin içinde turuncumsu parlaklıklar olan farı hafifçe sürdü. Kirpiklerimi rimele bulayıp kaşlarımı sabitledikten sonra kontürle elmacıkkemiklerimi belirginleştirdi ve kırmızıya çalan allığı doğal duracak şekilde yanaklarıma sürdü. Kırmızı bir kalemle dudak çizgimin üstünden geçip aynı renkteki ruju sürdüğünde makyajım bitmişti.

Elbisemi astığım yerden alıp yatağımın üstüne bıraktığımda Alin hayranlıkla mırıldandı. "Beni dinlemeyip bu elbiseyi almakla iyi ettin çünkü bu gece için daha mükemmel bir tercih olamazdı."

Straplez elbiseyi üstüme geçirdim. Kan kırmızısı elbise üzerimden akıp gidiyordu. Üst kısmı bedenimi tam sarmış, bir korse misali beni kavramıştı. Balık elbise şeklindeydi lâkin sağ tarafındaki derin yırtmaç sayesinde rahatlıkla hareket edebiliyordum. Uzun kuyruğu adım attığım her an ardımda bir bayrak misali dalgalanıyor, uzun bacaklarımın gözler önüne serilmesini sağlıyordu. Elbise çok farklı bir tasarıma sahip değildi ama üzerimdeki duruşu milyon dolarlıktı. Sanki biri onu benim için dikmişti ve bu düşünce bile içinde kendimi bir kraliçe misali özgüvenli hissetmeme yetiyordu.

"Demi- aklını yitirecek."

"Cidden güzel oldu mu?" diye sorduğumda gergindim. "Beyaz bir elbise mi giymeliydim?"

"Hayır, bu senin nikâhın. İstediğin şeyi giyebilirsin. Hem bu elbise konsepte daha uygun." Yanıma adımlayıp hayranlıkla beni süzdü. "Ve gerçekten büyüleyici gözüküyorsun."

Derin bir nefes alıp itiraf ettim. "Gerildim."

"Niye?"

"Bilmiyorum." Saçlarımı ardıma attım. "Doğruyu söyle, oldu mu böyle?"

Alin karşıma geçti ve ellerini omuzlarıma yerleştirip gözlerimin içine baktı. "Üstüne çuval geçirsen güzelliğin karşısında delirebilecek bir adamla evleniyorsun. İnan bana seni gördüğü an küçük dilini yutacak. Ve gerilme çünkü ikimiz de biliyoruz ki Demir seni son nefesine kadar sevip, dünyanın en mutlu kadını olmanı sağlayacak." Yarı alaycı yarı ciddi bir tonlamayla ekledi. "Aksi halde İnferno'sunu *hackler* ve ortalığı bu sefer çok feci dağıtırım."

Yapabileceğine emindim.

Gülerek elini tuttum ve başımı salladım. "Haklısın, her şey güzel olacak."

Telefonuma gelen bildirim sesiyle yatağa adımladım. Cihazı alıp ekrana düşen mesaja baktığımda kalbim duyduğum sevgiyle sızladı. Demir, bizim için gönderdiği limuzine binmemizi ve bir an önce ona gelmemi yoksa sabırsızlıktan kalp krizi geçirebileceğini söylemişti. "Gitmemiz gerek." Yatağın kenarında duran ayakkabılarımı giymek adına eğildim. "Bizi bekliyorlarmış."

Elbisemle aynı renk olan ayakkabılarımı giyip telefonumla rujumu Alin'e uzattım çünkü yanıma çanta almamıştım. Saatler önce de taktığı küçük çantasının içine her şeyiyle birlikte benim eşyalarımı da yerleştirmişti.

Odadan çıkıp lobiye indik ve otelin dışına adımımızı attığımız an bizi bekleyen limuzini gördük. Araca binip eteklerimi topladığımda Alin ardımdan geldi. Çaprazımda kalan koltuğa yerleştiğinde araç hareket etmişti. Yürüme mesafesiyle beş dakika bile olmayan bir yere neden arabayla gittiğimizi bilmiyordum ama Demir'in aklında bir fikir olduğuna emindim. Binmemizle inmemiz bir oldu çünkü araba saniyeler içinde durdu ve kapımızı limuzin şoförü açtı.

Arabadan inip binaya doğru adımladığımızda kalbim deli gibi atıyor, nefeslerim birbirine karışıyordu. Gerginliğim kaybolmuş yerini tatlı bir heyecan almıştı. Saniyeler içinde sevdiğim adamı görebilecek olmanın yarattığı sabırsızlıkla acele ettim ve binaya girdim. Gabriella bizi karşıladığında

gözleri üzerimde raks etti. Yüzüne yayılan gülümsemeyle bana bir iltifat savurdu. "Mükemmel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim," diyerek tebessüm ettim. "Temaya uyum sağlamak istedim."

Gabriella'nın gülümsemesi genişledi. "Kesinlikle konsepte uyuyorsunuz. Tam bir Persephone gibisiniz."

Gibisi fazlaydı.

"Her şey hazır mı?"

Karşımdaki kadın başını salladı. "Evet, Demir Bey içeride bekliyor. Kız kardeşiniz de onlara eşlik etse iyi olur. Müzik başladığında kapılar açılacak ve mihraba yürüyeceksiniz."

Alin yanıma gelip kolumu hafifçe sıktı. "Nefes almayı unutma."

Hatırlatmasıyla iç geçirip gülümsedim. Kız kardeşim ortadan kaybolduğunda Gabriella bana eşlik etti. Kapalı olan kapının önünde beklemeye başlamıştım ki işittiğim melodiyle bir an bocaladım. Demir ile tanıştığımdan beri neredeyse her gün dinliyor olduğum şarkı çalmaya başlamıştı. Hades'ime defalarca kez söylediğim ve bana onu hatırlattığını belirttiğim bestenin melodileri kulaklarıma erişmişken bu sefer ağlamamak için gerçekten üstün bir çaba sarf etmem gerekti.

Yanımda beliren kadın *asphodel* çiçeğinden oluşan gelin çiçeğimi bana uzattı. Sıkıca sardığım aranjmanı göğsüme bastırarak soluklandım. Gabriella bana bakarak verdiği işaretin ardından kapıları aralayıp beni adeta bambaşka bir dünyayla tanıştırdı.

Kesilen nefesimle olduğum noktada kalakaldım.

İçerisi genişti ve duvarlar beyaza boyanmıştı. Odanın kubbesi camdandı. Gecenin içinde parıldayan yıldızlar tavanı süslüyordu. Her yer ölüm çiçekleriyle donatılmış, adım atacağım yola bile yaprakları döşenmişti. Odanın etrafına yerleştirilmiş sütunlar içeriye bir tapınak izlenimi vermişti. Işık oldukça loştu ve yerdeki mumlarla dolunay dışında herhangi bir aydınlatma yoktu. Kendimi gerçekten de Hades'in cehenneminde gerçekleştirilen bir nikâh töreninde gibi hissediyordum.

Ensar ve Alin köşede durmuş yüzlerindeki gülümsemeyle bana bakıyordu.

Bakışlarım tam karşımda kalan alanı buldu. Altın harelerle buluşan gözlerim, bir daha başka bir şeye odaklanamadı. Herkes ve her şey silikleşirken, *o* görebildiğim yegâne insan haline geldi. Smokinin içinde öylesine göz alıcı duruyordu ki bir an yapmak istediğim tek şey ona doğru koşmak ve kollarının arasına kıvrılmak oldu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü.

Sadece takım elbisesinin cebinin üstünde, elbisemle aynı tonda kırmızı bir manşet vardı. Ne giyeceğimizi planlamışız gibi gözüktüğümüzü idrak ettiğimde kalbim tekledi çünkü bilmeden bile *birbirimizi biliyorduk*.

Bana bakan adam aralık kalan dudaklarını birbirine bastırıp sertçe yutkundu. Gözlerinin yaşardığını aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Her daim gördüğü en güzel şey benmişim gibi bakar, gözleriyle duyduğu hayranlığı belli ederdi ama bu seferki bambaşkaydı.

İki elimle kavradığım buketi sıkıca tutup yürümeye başladım.

Bir sunağı andıran alana yaklaşıp basamağı çıkacağım sırada bana uzatılan elle durdum. Bana duyduğu aşkla gözbebeklerindeki yangınları görmemi sağlayan, kalbim haline gelen adamın elini tuttuğumda bedenimi bir elektrik akımı sardı. Doğruca benliğimi ateşe veren bu ufak dokunuş karşısında emin oldum, fani ruhumu defalarca kez Ölüm Tanrısı'na armağan edebilirdim.

Demir'in yardımıyla basamakları tırmanıp karşısına geçtim. Tuttuğu elimi bırakmayan aksine parmaklarımı daha sıkı kavrayan adam bir cadının büyüsüne kapılmış gibi sersemlemiş bir ifadeyle mırıldandı. "Senden daha güzel bir şey görmedim."

Sesindeki duygu yoğunluğuyla gözlerim dolduğunda dudağımı dişledim çünkü ağlamak üzereydim. Elini daha sıkı tutarak bakışlarımızı mühürlemekle yetindim zira konuşabileceğimi sanmıyordum.

Az ilerimizde duran takım elbiseli, orta yaşlı adam, bir bana bir müstakbel eşime bakarak tebessüm etti. Hazır olduğumuza karar vererek konuşmaya başladığında kelimelerini işitsem de Demir'den başka bir şeye odağımı veremedim. Bütün dikkatimi kendine çalan adam dudağının kenarını sevdiğim şeytani tebessümüyle kıvırdığında midemdeki kelebekler özgürlüğe kanat çırptı.

"Ölüm Tanrısı cehenneminde yaşarken hiçbir zaman cenneti göremeyeceğini sanmıştı. Karanlık o kuytuda kral olsa da Hades biliyordu, hükmettiği tek şey acıydı. Onun donmuş, kara kalbine bile işlemiş olan keder dolu yalnızlık asla dolmayacak, kışına bahar gelmeyecekti," diyen adamla dudaklarımdan titrek bir soluk kayıp gitti çünkü klasik düğün sözlerinin yerini bambaşka bir hikâye almıştı. "Yeraltı dünyasına düşen Persephone İse bu düşüncelerin bir yanılgı olduğunun kanıtıydı. Çünkü Ölüm Tanrısı'na baktığı an, cehennemin alevleri arasında çiçekler belirmişti. Cehennemin içindeki cennet haline gelen kadın, Hades'in kara kalbine ışık çalmış, donan ruhunu ateşe vermişti."

Engel olamadığım bir damla yaş yanağımdan süzülemeden Demir onu yakaladı. Ufak temasıyla bedenim sızladığında bunu fark eden adam parmaklarını hafifçe tenimde kaydırarak beni okşadı. Tüm dokunuşlarının büyük anlamları vardı. Bu seferki *yanındayım* diyordu. Bana vaat ettiği gelecekle tam karşımda duruyordu.

"Nar tanesiyle mühürlenen ve aşkla örtülen cehennem kapılarının ardında destansı bir hikâye doğdu. O hikâye, bugün bizi buldu."

Demir elini yanağımdan çekip tebessüm etmeye devam etti.

"Ölüm Tanrısı Hades, Tanrıça'na son nefesine dek tapacağına, bütün kötülüklerden onu uzak tutacağına, krallığının en nadide çiçeği gibi gözünün içine bakacağına ve ahirette dahi onu seveceğine söz veriyor, Helen Saral'ı karın olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

Bir saniye bile düşünmeden, bütün eminliğiyle verdiği cevap üzerine elini daha sıkı tuttum. Hiçbir zaman onu bırakmayacağımı anlamasını istiyor, cehennemin en sıcak noktasında yanacak olsak bile varlığına şükredeceğimi bilmesini diliyordum.

"Ölüler Diyarı'nın Persephone'si, Tanrı'nın yanında duracağına, onun kışına her zaman bahar getireceğine, onunla kalabilmek uğruna gerekirse düzinelerce nar tanesi yiyebileceğine ve ahirette dahi onu seveceğine söz veriyor, Demir Karadağ'ı kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

Armağan ettiğim varlığım, emanet edindiğim ruhuyla bütünleşti. Bazı şeylerin güzelliği zamansız ve amansız olmasından gelirdi. Bizim aşkımız gölgenin ışıkla taçlanmasından ibaretti.

"Sizi karı ve koca ilan ediyorum, gelini öpebilirsiniz."

Demir tuttuğu elimi kendine çekip beni bedenine doğru savurdu. Belimi kavrayıp eğildiğinde parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımızın buluştuğu an, dünya dönmeyi bıraktı. Benim için zaman yavaşlamış, her şey anlamını yitirmişti. Tadı, dudakları, elleri, kokusu ve çarpan kalbi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Tamamen birbirimize karıştığımızda ruhum kazandığı zaferi sonsuza dek gururla taşıyacaktı. Benliğim sevdiği adamın varlığıyla bütün eksikliklerini tamamlamıştı.

Yüreğim cehennemin en sıcak noktasından daha çok yanıyordu. "Sonsuza dek," dediğinde yeminine eşlik ettim. "Sonsuza dek."

Tanrılar kadere lanet edebilirdi.

Zira Hades ile Persephone, artık birdi.

KUTSAL VAZİFE

Helen

Bazı hikâyeler o kadar karanlık olurdu ki okuyabilmek için ışığı açmak zorunda kalırdınız. Demir'in ruhu mürekkep, bedeni kalem halini almıştı ve benim tuttuğum meşale, bütün satırları görünür kılmıştı. Okuduğum en anlamlı metindi. Masaldan ziyade efsaneydi. Birlikte var ettiğimiz destansa oldukça epikti.

Geriye çekilip ayrıldığımızda yüzündeki gülümsemenin bir benzerinin benim ifademde var olduğunu biliyordum. Hissettiği her şeyin bir yansımasıydım. Kalbimin her çarpıntısı onun yüreğinin ritmiyle eşdeğerdi. Birine bağlanmak mecazi bir eylem miydi? Çünkü şu dakika görünmez bir zincirin etrafımıza dolanarak bizi sonsuz bir esarete mahkûm ettiğine emindim. Kadim bir yazgı misali sağlam ve gerçekdışıydı ama bütün benliğimde yankı bırakmıştı.

Bulaşan rujumu Demir'in dudaklarından sildiğim sırada olduğu yerde sıçrayan kız kardeşim heyecanla bağırdı. "Çiçeğini at!"

Yanında duran Gabriella bu anı bekliyor gibi öne çıktığında Alin ona yetişti. Arkamı dönüp buketi fırlattım ve omzumun ardından hangisinin tuttuğunu görmek için baktım. Havada savrulan çiçek Ensar'ın yüzüne çarpacakken çevik bir hareketle onu kapıverdi. Havalanan tek kaşıyla elindeki çiçeğe baktığında kıkırdadım. Ensar, ona bakan kız kardeşime dönüp çekingen bir tavırla buketi uzattığında Alin kızaran yanaklarıyla çiçeği alıp göğsüne bastırdı.

"Helen Karadağ."

Demir'in sesinde hayat bulan kimliğimin yeni parçası kalbimin genişlemesini sağladı. Kehribar gözlerine baktığımda katıksız gerçek kanıma sızarak beni hem şaşkın hem de mesut etti. Bana böyle hitap etmekten aldığı

zevki ifadesine yansıtan sevgili kocam elini uzattı. "Güzel karım, bana bu dansı lütfeder misin?"

Güzel karım.

Helen Karadağ.

Bana bu zamana dek bir sürü şekilde seslenilmişti ama hiçbiri Demir'in hitap şekilleriyle kıyaslanamazdı. Yine de Persephone'den sonraki favorim belliydi. Karısı olduğumu her dile getirdiğinde mutluluktan ölebilir ve belki de ilk kez ölümden hiç ama hiç korkmazdım.

Elini tutup gülümsedim. "Elbette, *kardia mou.*"

Basamaklardan inip odanın ortasına geldik ve mum ışıklarının arasında eşsiz bir sanatçının sesiyle dans etmeye başladık. Ellerimi Demir'in ensesine yerleştirerek ona yanaştığımda beni kollarıyla sarıp vücutlarımızı yakınlaştırdı. Parmaklarım siyah tutamlarına kaydı. "Her şey için teşekkür ederim, Demir Karadağ."

Alnımı öptü. "Asıl ben teşekkür ederim, Helen Karadağ." Belimdeki elleriyle elbisemin üstünden bedenimi okşadığında dokunuşlarındaki sertliğe yaverlik eden bir zarafet vardı. "Her şey istediğin gibi oldu mu?"

İstediğimden çok daha öteydi. "Hayal ettiğimden ve beklediğimden fazlasıydı." Avuç içlerimi yanaklarına yaslayarak doğruca altın harelerine baktım. "Tıpkı senin gibi."

Bana daha sıkı sarılıp gözlerimin içine bakmaya devam ettiği sırada aramızdaki sessizlikte binlerce kelime yankı buldu. Hepsi de aynı sevginin sonucuydu. Dakikalarca herkesi unutarak dans ettik. Bana kalsa sabaha dek bu şekilde durabilirdim fakat Demir geriye çekilip elimi tuttuğunda başka planları olduğuna emindim.

"Las Vegas nikâhımızı bir başka boyuta taşımaya hazır mısın?" Sorusuyla kıkırdadım çünkü onun yanındayken gülmeden edemiyordum. "Yolu göster, Hades."

Gabriella'ya her şey için teşekkür edip binadan çıktık. Demir bizi bekleyen limuzine ilerlediğinde onu takip ettim. Ensar ve Alin ardımızdan geliyordu. Araca bindiğimizde *sevgili eşim* yanıma oturdu. Alin ile Ensar ise tam çaprazımızdaydı. Demir uzanıp şampanya şişesini aldığında Ensar buzlu kovanın içindeki soğutulmuş kadehleri çıkardı. Demir şampanyayı patlatıp içkinin bir kısmını limuzinin zeminine döktü. Ardından dört bardağı da ağzına dek doldurdu. Ensar şampanyaya bulanan kadehlerin birini Alin'e diğer ikisini ise bize uzattıktan sonra kendisininkini aldı. Kadehleri kaldıracağımız sırada kız kardeşim doğrulup neşeyle atıldı. "Bir saniye, öyle kuru kuru kadeh kaldıramayız. Ufak bir konuşma yapmak gerek."

"Söylemek istediğin bir şey mi var cimcime?"

Hades'im tek kaşını kaldırarak sorduğu soruyla kız kardeşimi gülümsetmişti. "Evet var." Kız kardeşim gülümsemesini tebessüme dönüştürerek mırıldandı. "Siz hatırlamıyorsunuz fakat ben beş yıl önce, bilinçsiz olmalarına rağmen birbirini bulup akılalmaz bir şekilde âşık olan o ikiliyi biliyorum. Bu yüzden her ne kadar ikinizi de sinir krizlerine sokarak başınızı beladan çıkartmasam da bazen iyi ki diyorum çünkü sizin kadar birbirini hak eden başka bir çift tanımıyorum."

Göğsümde bir sızı yeşerdi.

Alin'in sözleri Demir'i bile afallatmıştı.

"Her şeye rağmen birlikte olabildiğiniz için mutluyum," diyen kız kardeşim kadehini kaldırdı. "Ve umuyorum ki sonsuza dek bu mutluluğunuz baki kalır." Kıkırdayarak çekingen bir tavırla ekledi. "Söz, *ben* uslu duracağım."

Kahkaha attığımda Demir de gülümsemişti. Alin'i şımartmak istemiyor gibi gülümsemesini gölgeleyerek boğazını temizledi. "Dursan iyi edersin, minyatür şeytan. Çünkü enişten olmam sana müsamaha göstereceğim anlamına gelmiyor."

Alin gözlerini devirdi.

Ensar kadehini kaldırarak ekledi. "Demir ve Helen'e."

Ona eşlik ederek kadehlerimizi kaldırıp tokuşturduk. İçkilerimizden birer yudum aldığımızda Demir kulağıma fısıldadı. "Direkt otele gidip evliliğimizin kutsal vazifelerini yerine getirmek için saniye sayıyor olsam da öncesinde biraz eğlenmeye ne dersin, *moya koroleva*?"

"Eğlenceye ne zaman hayır dedim, Hades?"

Demir genişleyen gülümsemesiyle uzandı ve limuzinin üstündeki geniş *sunroofu** açtı. Las Vegas gecesinin manzarası ve ışıkları arabanın içini doldururken bir müzik sesi duyuldu. Eski hit şarkılardan biri arabanın içinde yankı bulduğunda, Demir koltuğun altına uzanıp bir kutu çıkardı ve Küba purolarını gözler önüne serip hepimize teklif etti. Kalın purolardan birini aldığımda Ensar ile Alin istemedi lâkin Demir elbette bana eşlik etti.

Purodan çektiğim yakıcı dumanı salarak bacak bacak üstüne atıp kocama yaslandım. Demir camları açıp bizi kalabalık sokaktaki insanların manzarası haline getirdi. Mutluluk sarhoşluğumun verdiği yetkiyle şarkıya eşlik ederek oturduğum yerde dans etmeye başladım. Demir beni izleyerek gülümserken şarkının sözlerini mırıldanıyordu. Yerimden kalkıp

* Araçların üzerinde yer alan, açılıp kapanabilen cam bölmelere verilen isim.

sunrooftan bedenimi çıkardığımda yanımızdan geçen bir grup kadın bana tezahüratta bulunup iltifat etti. Onlara öpücük atıp harika göründüklerini söylediğimde güldüler. Sokaktan geçen insanların bazıları ıslık çaldı. Uçuşan saçlarımı savurarak eğildim ve Demir'e baktım. Elimi ona uzattığımda parmaklarımı kavrayıp yanıma geldi ve geniş *sunrooftan* çıkıp purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Kollarımı boynuna dolayarak sırıttım. "Beni ne kadar sevdiğini Las Vegas'a haykırmak ister misin?" Kaşlarımı çatarak sahte bir alınganlıkla dalga geçtim. "Bundan daha cesur olduğunu sanıyordum sevgilim."

"Bir daha söyle."

Emredercesine sert bir tonlamayla karşılık verdiğinde bir an neyi kastettiğini anlamadım. Altın harelerindeki yangınlarla gözlerimin içine bakarken hızla beni kendine çekip bedenlerimizi birbirine yasladı. Bakışlarındaki tatmine eşlik eden arzunun nedenini anlayıp gülümsedim ve söylemekten asla yılmayacağım şeyi dile döktüm. "Sevgilim."

Demir ağzındaki puroyu çektikten sonra üzerime eğilip beni büyük bir açlıkla öpmeye başladığında yanından geçmek üzere olduğumuz insanlardan büyük bir alkış ve tezahürat geldi. Las Vegas sokaklarındaki sarhoş insanların desteklerini umursamadan sevdiğim adamda kendimi kaybetmeye devam ettim. Bütün odağım ondaydı ve beni böyle öpmeye devam ederse mutluluk sarhoşluğum farklı bir aşamaya erişecekti.

Öylesine kendimden geçmiştim ki aracın durduğunu ve Alin'in indiğini ancak bize seslendiğinde fark ettim. "Hey, pizza ister misiniz?"

Hızla geriye çekilip karşımda kalan dükkâna baktım. Aniden midemdeki açlık galip geldiğinde Demir'in kolları arasından sıyrılıp içeriye girdim ve araçtan inip tekli dilim pizza satan dükkâna koşar adımlarla ilerledim. "Ben isterim."

"Az önce pizzaya tercih edildim."

Demir'in sözleriyle Ensar iç geçirdi. "Açken insan âşık da olamıyor."

Belimi saran kollarla omzumun ardından baktığımda altın hareleri buldum. Demir ne ara arabadan inmiş ve bana yetişmişti bilmiyordum. "Persephone, az önceki olay hiç yaşanmamış gibi davranacağım çünkü diğer türlüsünü kabul edemem."

Kıkırdayarak çenesinin kenarını öptüm. "Sevgilim bana pizza alır mısın?" diye sorduğumda hemen sipariş verdi. Saniyeler içinde bana uzatılan tabağı hızla alıp büyük pizza dilimine dişlerimi geçirdim. Leziz tadı ağzımda dağıldı. Pizza dilimini Demir'e uzattım ve bir ısırık almasını sağladım. Lokmasını yutan adam pizzacıya tekila siparişi verdiğinde Las Vegas'tan

başka bu ikili kombinasyonu satışa sunabilecek bir yer olmadığını idrak ettim.

Ensar'la Demir küçük bardaklardaki tekilayı başlarına diktiklerinde onlara katılmak istedim fakat Demir bana hayır dercesine bir bakış attığında inat etmedim çünkü yeterince alkol tüketmiştim. Bu yüzden pizzamı yemeye devam ederek sevdiğim adamın kolları arasında durdum. Sokağın başında gitar çalan bir adamdan duyulan melodiler kulağıma eriştiğinde bedenimi sallayarak tempoya ayak uydurdum. Gözlerim bir an Alin'i arayıp bulamadı. Kanıma sızan gerginlik beni ayıltırken hızla etrafa baktım ve hemen yanımızdaki dükkândan çıktığını gördüm. Elinde salladığı dijital kamerayla koşarak yanıma geldi. Elindeki paraları Ensar'a uzattığında para üstünü geri vermeye çalıştığını anladım. Ensar ona dik dik bakıp önüne döndü ve bir bardağı daha kafasına dikti. Alin gözlerini devirip kâğıt paraları çantasına sıkıştırdı.

"Poz verin," deyip Demir ile beni çekmeye başladığında elimdeki pizzayı umursamadım. Oldukça doğal ve samimi gözüktüğümüzü düşünerek, kendimi kasmadan şekilden şekle girip flaşın arka arkaya patlamasını sağladım. Alin bir ara Ensar'ı çekti. Tekrar bize döndüğünde Demir purosuna geri dönmüş, bense ikinci dilim pizzamı mideme indirmiştim. Kamerayı elinden alıp Ensar'ın yanına geçmesini işaret ettim. Onların fotoğrafını çekerken birlikte tatlı gözüktüklerini fark ettim. Alin'e Demir'in yanına geçmesini söylediğimde bir an çekindi. Demir kolunu omzuna atıp onu kendine çektiğindeyse güldü. Hades'imin beyaz bayrak uzatmasıyla düğün hediyemi almış oldum. Alin rahat durmayıp Demir'in kafasının ardından iki parmağını çıkararak şeytanıma sivri boynuzlar eklediğinde fotoğrafı çekerken sırıttım.

Ensar'a elimle işaret verip Alin ile Demir'e yanaşmasını söyledim. Umarsız bir ifadeyle dediğimi yaptığında üçünü çektim. Alin bir doksan küsurluk iki adamın arasından çıkarak kamerayı elimden kapıp, *"Selfie,"* dediğinde hep birlikte fotoğraf çekildik.

Sokaklarda yürümeye başladığımızda kırmızı elbisemin eteğini topladım. Las Vegas'ın gürültüsünü bir senfoni misali dinledim. Şehirle birlikte evliliğimizi kutladığımızı hissettim. Gördüğümüz güzel yerlerde fotoğraf çektirip otele yürüyerek geri dönmeye karar verdik. Bir ara saksafonuyla harikalar yaratan sokak müzisyeninin caz müziğini dinlemek için durduk. İşittiğim ezgiler yanımdaki adama hülyalı bir bakış atmamı sağladı. Ona bakarken yeni bir farkındalık daha kazandım. Sonunda Demir'e

kavuşacaksam yirmi altı yıldır yaşadığım her zorluğu tekrar ve tekrar aşabilirdim. Buna ölümle yaşam arasında kaldığım o zaman da dahildi.

Eğer Azrail beni es geçmeseydi, Hades'im asla beni Ölüler Diyarı'na sürükleyemezdi.

"Evet, bu gece çok önemli bir gece."

Alin'in sesiyle ona doğru döndüğümüzde yüzümün dibinde fotoğraf makinesi belirdi. Bizi kayda alan kız kardeşim gülerek Demir'e yanaştı. "Ölüler Diyarı'nın kralı evlendi. Kendisi cehennemde yaşıyor ve kendine eş arıyordu. Ve sonra bir gün, o eşi buldu." Bize arkasını dönüp kamerayı doğrulttu ve üçümüzü aynı kadraja aldı. "Benim sayemde," diyerek kendini işaret etti.

"Ben Helen'i yine de bulurdum, senin mevzuyla pek bir alakan yok."

Demir'in sözleriyle Alin küçümseyici bir bakış attı. Kamerayı tekrar bize doğrulttuğunda Demir kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Alin bir muhabir edasıyla konuştu. "Helen Hanım, lütfen bize hislerinizden bahsedin. Demir Karadağ ile evli olmak nasıl bir duygu?"

"Henüz pek bir şey anlamadım ama muazzam bir duygu diyebilirim."

"Peki Demir Bey, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Mükemmel," diyerek bana daha sıkı sarıldı. "Tek sorun kız kardeşi."

Alin kamerayı indirip ona gıcık olduğunu belli eden bir duruş takındı. Arkasında duran Ensar güldüğünde Alin ona dönüp adamın hızla fotoğrafını çekti. "Yakaladım," dediğinde sevinçle yerinde sıçramıştı. "Sonunda gülerken fotoğrafını yakaladım."

Ensar utanmış gibi bakışlarını kaçırdı.

Caddenin sonuna yöneldik. Karşıya geçmemiz gerektiğinde köşede duran papazın vaazlarını işittim. Elindeki broşürlerden birini Demir'e uzattığında yanımdaki adam ona alaylı bir ifadeyle baktı. Papaz anlayışlı bir ifadeyle yanımdaki adamı inceleyip tebessüm etti. "Tanrı'yı bulmak için geç değil evlat."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Demir güldü. "Niye, kayıp mı oldu?"

Ensar kahkaha attığında hızla ardıma döndüm. Ona iki kafası varmış gibi bakmamı sağlamıştı. Alin bile ilk defa böyle bir şeye şahit oluyor olmalıydı ki Ensar'a bakakalmıştı. Kamerasını kaldırıp adamı dürttü. "Bir daha yap," dediğinde Ensar ciddileşti.

Papaz homurtulu bir ses çıkarıp hızla yanımızdan gittiğinde Demir'e döndüm. Tek kaşımı kaldırarak sorguladığımda arsız ifadesi ikiye katlanmıştı. Bilmiş tavrıyla gömleğinin yakasını düzeltti. "Burası Günah Şehri ve

bildiğin üzere ben görüp görebileceğin en günahkâr adamım. Ne dememi bekliyordun?"

Gözlerimi devirip kendimden emin bir şekilde karşı çıktım. "Bana tapış şeklinden bazen aziz olabileceğin yanılgısına kapılıyorum." Demir göz kırpıp mırıldandı. "Sevap işlediğim tek anlar içinde olduğum zamanlar, Persephone."

Nefesimi kesme şekliyle başım döndü. Acaba iltifatlarına ya da beklenmedik anda asla aklıma gelmeyecek şekillerde kurduğu cümlelere alışacağım bir zaman dilimi olacak mıydı? Cevabımı almak için önümüzde bir ömür vardı.

Yeşile dönen ışığı fark ederek karşıya geçtik. Otelin az ilerimizde olduğunu görerek rahat bir nefes aldım çünkü ayaklarım acımaya başlamıştı. Otele girdiğimizde patlayan konfetiyle yerimden sıçradım. Adrian Dwight elindeki şampanyayı patlatıp Demir ile beni alkolle ıslattığında saniyeler içinde gerçekleşen bu karşılamayla şoka girdim. Yanımdaki adama baktığımda yüzünü kaplayan gülümsemesiyle beni izlediğini gördüm.

"Tebrik ederim," diyen Adrian yanımıza gelip iki kadeh şampanya uzattı.

"Teşekkürler."

Elinden kadehi aldığımda Adrian cebinden çıkardığı kartı Demir'e uzattı. "Balayı süiti sizi bekliyor." Ardımızdaki ikiliye göz attı. "Yalnız kalmak istersiniz diye düşündüm." Demir kartı kapıp elini uzattı. "Teşekkür ederim, Adrian. Özellikle de belge konusundaki yardımların için."

"Elbette," diyerek Demir'in elini sıktı Adrian. "Araz'ın dostu benim de arkadaşımdır."

Adrian yanımızdan ayrıldığında Alin ikram edilen şampanya kadehlerinden biriyle Ensar'ın bileğine yapışıp adamı çekiştirmeye başladı. "Bizim gitme vaktimiz geldi. Size iyi akşamlar dileriz. Gençler olarak eğlenceye kaldığımız yerden devam etmemiz gerekiyor." Kulüp yönüne ilerlediklerinde arkalarından seslenmeden edemedim. "Dikkatli olun."

Beni duymamazlıktan geldiler.

Yani en azından Alin. Ensar göz teması kuracak kadar kibardı.

Demir beni kucağına alıp bütün dikkatimi kendine çaldığında düşmemek adına hızla kollarımı boynuna doladım. Elimdeki şampanya kadehinin içindeki sıvının bir kısmı döküldü. Beni bir hiçmişim gibi rahatlıkla asansöre taşımasıyla kanım kaynadı. Adrian'ın verdiği anahtarı elinden alıp oda numarasına baktım. Gözüme çalan sayıyla kahkaha attığımda Demir

tek kaşını kaldırarak neşemi sorguladı. Ona kartın üstündeki numarayı gösterdiğimdeyse sırıttı.

"666," dedi ve iç geçirdi. "Bu gece gerçekten cehennemin kapılarını aralamışız."

Asansöre girip en üst katın tuşuna bastım. Asansörden çıktığımızda kattaki dört odadan biri olan kendi odamıza ilerledik. Kartı okutup kapıyı ittirdiğimde Demir'le içeri girdik. Ardımızdan kapıyı örten adamın boynuna öpücükler bırakmaya başladığımda ona duyduğum hasreti kelimelere dökemezdim. Yanımdaydı lâkin onu daha yakınımda hissetmek en büyük arzum olmuştu.

Demir beni yere indirdiğinde topuklularımın üstünde durmakta zorlanarak onları iteklercesine ayağımdan çıkarıp bir kenara fırlattım. Elimdeki kadehi bir köşeye bıraktım. Parmaklarımı gömleğinin yakasına iliştirip onu kendime doğru çektim ve dudaklarımız buluştuğu an yaşadığımı hissettim. Kolları bedenimi sararken beni kendine yasladı. Titrek bir soluk beni terk edip onun dudaklarında öldü. Ellerim göğsünü tavaf ediyor, algılarım köreliyordu. Aniden görebildiğim, dokunabildiğim, hissedebildiğim yegâne kişi o olmuştu.

Demir, bir eliyle ensemi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Altdudağımı dişleyip boğuk hırıltılı bir homurtuyla titrememi sağladı. Üstündeki ceketi çıkarmaya başladığımda ona duyduğum ihtiyaçtan aklımı yitirmek üzereydim. Üstünden çıkardığım ceketin ardından gömleğini kavrayıp iki elimle yırttım. Etrafa saçılan düğmeleri umursamadan çıplak tenine dokunarak onu öpmeye devam ettiğimde sırılsıklamdım. Demir, elbisemin fermuarını indirip beni kırmızı kumaştan adeta sökerek çıkardı. Ayaklarımda toplanan eteğin içinden çıkacağım sırada beni kaldırıp kucağına alan adamın beline bacaklarımı doladım. Ona sıkıca sarılıp siyah tutamlarını kavradım. Dudaklarında, kokusunda ve kollarının arasında öylesine kaybolmuştum ki sırtım yatağın yüzeyine çarpana kadar hareket ettiğimizi dahi anlamamıştım.

Demir yüzüme düşen kızıl tutamları omzumun ardına ittirip yanağımı öptüğünde titrek bir soluk verdim. Eli sırtıma kaydı. Saniyeler içinde tamamen soyunmamı sağladı. Geriye çekilip ayağa kalktı ve kendi kıyafetlerinden kurtuldu. Demir bacaklarımın arasına kıvrıldığında ellerini belime yerleştirerek tenimi okşamaya başladı. Bir saniye olsun gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyor, rüya görmediğime ve her şeyin bir hayal ürünü olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Üzerime eğilip dirseklerine yaslandı. Beni bedeninden bir kutunun içine alıp bütün dünyadan

sakladı. İkimizin var olduğu zamanda asılı kaldık. "Gerçekleşeceğini asla zannetmediğim bir rüya gibisin, Persephone. Cehennemime adım attığın, hayatıma girdiğin ilk andan beri ruhuma bir pranga vurmuştun lâkin o pranganın beni bu denli güzel bir cennete mahkûm edeceğini asla düşünmezdim."

"Esirim misin, Hades?"

Bütün ciddiyetiyle yanıt verdi. "Kölenim, Persephone."

Bir şey dememe izin vermeden beni öpmeye başladı. Bacaklarımı beline dolayarak ağırlığını bana vermesini sağladım. Altında ezilirken yüklerimden arındım. Dudağımı sertçe dişleyip, kalçamı parmak izlerini bırakmak istiyormuş gibi sıktığında bir inilti benliğimi terk etti. Demir, boynumu öpüp göğüslerime doğru bir patika çizmeye başladı. Başımı geriye atıp gözlerimi yumdum ve bütün hücrelerimde hissedebildiğim bu yoğun hazla kendimi tamamen kocama bıraktım.

Kocam, Demir Karadağ.

Bu kelime içimden gelerek birdenbire karşıma dikildi. Önce biraz tuhaf geldi. Sanki başka birinin hayatına kısa bir anlığına dokunmuşum gibi yabancı lâkin aşina hissettirdi. Sonra fazla içeriden ve katıksız olduğunu anladım çünkü kalbimden kopup gelmişti. O artık sadece adıyla andığım ya da Hades diye sesleneceğim bir adam değildi.

Benim kocam, Demir Karadağ'dı. Hitabımın içinde bir söz, bağ ve sonsuzluk vardı.

Birleşen vücutlarımızla gözlerimiz de mühürlendi. Aşkla sevişmeye başladığımızda kalbim dile geldi. Dudaklarımdan tek bir kelime sıyrılamadı ama gözlerim her şeyi anlatıyordu. Ve onun bakışları her şeyi anlamamı sağlıyordu.

Demir elini yanağıma sürtüp onda alışık olmadığım bir duyguyla konuştu. "Hiçbir şeyden korkmazdım ama sen içime işlediğinden beri seni kaybedersem diye düşünmekten delirecek gibi hissediyorum." Bir sonraki sözleri fısıltı niteliğinde bir yalvarış, gürültülü bir haykırıştı. "Ben sensiz yaşayamam, sevgili karım."

"Birlikte yaşayacağız, sonuna kadar."

Kaybedebileceğin ama asla yitirmek istemediğin şeylere sahip olmaya başladığında asıl korkunun ne demek olduğunu daha iyi anlayabilir hale geliyordun. Demir'in bensizliği düşünmesi bile beni parçalara ayırırdı çünkü ben artık ikimizi ayrı hayal edemiyordum. Ne yaşarken ne de ölürken.

Ona sıkıca sarıldım.

Ama bu sadece sarılmak değil, saklanmaktı.

Birbirimizin içine, ruhuna ve bedenine gömülmüştük.

Bedenimi mabedi eyledi. İçinde bulunduğumuz şehrin bütün günahlarını silerek melekleri utandırdı. Gözlerimin içine işleyip altın harelerindeki ateşte kavrulmamı sağlarken bakışlarımla ona cenneti sunmama izin verdi. Kıyamet kopsa dahi umurumuzda değildi çünkü içimiz mahşer alanına dönmüştü.

Demir

Rüyamda annemi görmüştüm.

Onu en son *gerçekten* gördüğümde beş yaşındaydım. Öldüğünden beri bir kez bile rüyama girmeyen kadın, düğün gecemde beni ziyaret etmişti. Yüzünü unuttuğumu sanıyordum çünkü ne zaman onu hatırlamaya çalışsam başarılı olamıyordum. Sisli bir görüntüden ibaretti. Bende bir fotoğrafı bile yoktu. Nasıl bir kadın olduğunu bilmiyordum. Ta ki dün geceye kadar. Rüyamda öylesine gerçekçiydi ki anlaşılan zihnim onu derine gömse de izini tam olarak silememişti.

Bana yaşadığı süreçte nadiren görebildiğim gülümsemesiyle bakmış ve sadece yanağımı okşamıştı. Ne tek bir kelime söylemiş ne de başka bir şey yapmıştı. Saliselik bir sevgi vermiş ardından geldiği yere geri dönmüştü. Kısa bir andı fakat beni sarsmıştı. Onu ne denli unuttuğumu fark etmemi sağlayan bu rüyayla uyandığımda göğsümde bir sızı hissetmiştim. Kollarımda uyuyan kadın olmasaydı günüm berbat geçebilirdi ama benim güzel karım içimdeki bütün hüzünleri öldürüyordu.

Sadece ona bakmak bile yetiyordu. Bana cenneti anımsatan gözleriyle buluştuğum an kalbimin üstündeki buzlar eriyordu. O, hayatıma girdiğinde anlamıştım; yaratılışımın sebebi onu sevmekti. Kalbimdeki yerini dile getirebilecek kadar yeterli kelimelere sahip değildim. Beni korkutan bu aşk aynı zamanda beni güçlendiriyordu çünkü doğduğumdan beri *yaşamayı* dilediğim anların hepsi Helen ile olduğum zamanlardı. Ayrıca onun sevgisinin de benimkiyle birebir olduğunu hissedebiliyordum. Belki de bu yaşıma kadar sevilmemiş olmamın nedeni bir gün çok sevileceğimdi. Helen'in sevgisini hak edebilmek için önce sevgiden tamamen mahrum kalmam gerekmişti. Eğer durum buysa mazideki acılarım bana bir ödül gibi gelirdi çünkü karşımdaki kadın tarafından sevilebilmek için bütün o acıları tekrar çekebilirdim.

Doğan güneş odanın içini aydınlatıyor, Helen'in yüzünü ışıldatıyordu.

Dün gece bir ara duşa girmiştik. Helen makyajını çıkardığı için şu an doğal güzelliğiyle koynumdaydı. Nemli saçları kendi kendine kurumuş, uçları hafifçe kıvrılmıştı. Dolgun dudakları biraz daha şişmişti. Öpülmek için yalvarıyor gibiydi. Bakışlarım parmağındaki yüzüğe kaydı. Benim emaremi taşıyan kırmızı yakut fark edilmeyecek türden değildi. Bu beni mutlu etti çünkü hiçbir adamın karıma yanaşmasını istemiyordum.

Gözlerimi kendi yüzüğüme çevirdim.

Parmağımdaki alyans benim için üretilmiş olmalıydı. Ona ne zaman baksam Helen aklıma geliyordu. Elbette güzel karımı hatırlamaya ihtiyacım yoktu çünkü mütemadiyen aklımdaydı. Yine de benim için seçtiği bir parçayı sonsuza dek taşıyabilecek olmak onur vericiydi.

Omzuma başını yaslamış uyurken onu rahatlıkla izleyebiliyordum. Elimin tersiyle yanağını belli belirsiz bir dokunuşla okşadım. Yumuşak tenini severek uzun bir süre onu izledim. İç geçirerek gür kirpiklerini titretti. Yavaşça gözlerini araladığında mavi gözleriyle buluştum. Bütün ilgimin onda olduğunu fark ederek güldüğünde tebessüm ettim. "Günaydın bebeğim."

"Günaydın," diye fısıldadı.

Göğsüme kıvrılıp bana sıkıca sarıldığında kollarımı bedenine doladım. Bir süre sessizliğin içinde dinlenip kendimize gelmeye çalıştık. Helen narin sesiyle mırıldandı. "Annemle babama evlendiğimizi söylemem gerek," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Ama bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok."

Ziya amcanın yüzü gözümün önüne geldi. Adamın benden nefret etmesi garantiydi. Büyük ihtimalle ilk kızının mürüvvetini görmesine engel olduğum için beni aileden aforoz edecekti.

Aile...

Sanırım o ailede de hiçbir zaman kabul göremeyecektim.

Bu duruma alışıktım. Benim için sorun olmazdı fakat Persephone'min üzülme ihtimaline dayanamazdım. Ziya amcayla konuşup ona kızına deli divane olduğumu anlatmalıydım. Helen'e layık olmak için her şeyi yapabileceğimi bilirse belki o zaman kabahatimizi görmezden gelebilirdi.

Açıkçası pişman değildim. Helen'in resmi olarak bir Karadağ haline gelmesi başıma gelen en güzel şeylerden biriydi.

"Pişman mısın?" diye sorup çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Ailenin olduğu bir düğünle evlenmemizi tercih eder miydin?" Helen uzanıp elini yanağıma yerleştirdiğinde dokunuşuna yaslandım. Sıcak teni donmuş kalbimin soğukluğunu eritirken onu kendime doğru çekmek

ve kollarımın arasından başka bir noktada nefes almasını engellemek istedim. Yanağımı öpüp doğruca ruhuma fısıldadı. "Asla pişman değilim. Düğünümüzü hiçbir şeye değişmem. Ayrıca unutma, böyle olmasını isteyen bendim. Bu yüzden aileme de tam olarak bunu söyleyeceğim." İç geçirip bakışlarını kaçırdı. "Sadece onların verecekleri tepkileri kestiremiyorum o kadar."

Kızıl tutamlarını okşarken düşündüm. Belki de annesinin ve babasının da olacağı ufak bir davet vererek nikâhımızı kutlayabilirdik. Böylelikle onların da gönlü olurdu ve ben de güzel karımı koluma takıp onunla hava atarak eğlenebilirdim. Bir tutam saçını kulağının ardına sıkıştırdım.

"Telefondan söylemesen iyi olur," diyerek tekrar bana bakmasını sağladım. "Müsait bir zamanda onları ziyaret eder ve yüz yüze söyleriz."

"Açıkçası bu işime gelir."

Alnını öpüp geriye çekildim. "Kahvaltı sipariş etmem gerek, Persephone. Acıkmış olmalısın ve seninle ilgilenmezsem iyi bir koca olamam. Küveti doldurup beni bekle, tepsiyle yanına geleceğim." Gözlerimin içine baktı. Bana cennetin varlığını kanıtlayan çakır mavisi gözlerinde binlerce kelime saklıydı. Uğruna cehennemin dibinde yanabileceğim gülümsemesi genişlediğinde bakışlarına bir ışıltı yerleşti. "Dünyanın en iyi kocası olmaya çabaladığının farkındayım ve tebrik ederim, yirmi dört saati bile doldurmayan evliliğimizle beklentilerin üstüne çıkarak bu unvana kısa bir sürede hak kazandın."

"Şüphen mi vardı?" diye sorup sırıttım. "Ben her konuda mükemmelimdir."

Gözlerini devirse de haklı olduğumu biliyordu. "Alin ve Ensar'ı da kontrol etmeliyiz," dediğinde kaşları çatılmıştı. "Onları gözümüzün önünden ayırarak pervasızlık ettik."

Helen'in sözleriyle gerildim. "Niye?"

"Sakin ol, arkalarına bakmadan kaçacak değiller. O aşamayı çoktan geçtik. Buna emin olmasam düğün gecemize rağmen Alin'i gözümün önünden ayırmak istemez, balayı tadındaki zamanımızı ertelerdim." Bana bakıp omuzlarını silkti. "Sadece aralarındaki ilişki beni endişeye düşürüyor. Bu yüzden rahat değilim."

"Seni endişelendiren ne?"

İç geçirip bana kaçamak bir bakış attı. "Alin'in kalbinin kırılmasını istemiyorum," dediğinde anlayamadığım kadar derin bir buhrandaydı. "Ve Ensar'ın onu üzebileceğini düşünüyorum. Belki bile isteye değil ama içimde öyle bir his var."

Yanağını okşayıp bana bakmasını sağladım. Gözlerindeki endişeden nefret ettiğim için umduğumdan daha sert bir tonlamayla konuştuğuma emindim. "Kız kardeşinin üzülmesini istemiyorsun diye onu deneyimleyeceği bütün duygulardan izole edemezsin. Gerekirse kötü hislerle tecrübeler kazanır ya da sen haksız çıkarsın. Bunu ancak zaman gösterebilir bebeğim."

"Umarım haksız çıkarım."

İçtenlikle dolu sözleri kalbinin yüceliğini gösteriyordu. Kız kardeşinin mutlu olması onun için önemliydi ve bunu bir noktada anlayabiliyordum. En azından deniyordum. Ayrıca Ensar tehlikeli ve tahmin edilmesi zor biri olabilirdi ama Alin'e olan hisleri ortadaydı. Görmemek için kör, anlamamak için aptal olmak gerekirdi. İnsan sevdiği insana kıyamazdı. Ben Persephone'mi üzmektense kendimi parçalara ayırmayı tercih ederdim. Ve Ensar Alin'i üzmeyi tercih ederse, sevgili karım üzülmesin diye onu da parça pinçik ederdim.

"Neyse," diyerek gülümsemeye çalıştı. "Düğün sabahımızda baş belalarını konuşmayalım."

Ona katılarak vücuduna kollarımı doladım ve onu aniden üzerime çektim. Göğsüme yayılıp başını kaldırdığında bu sefer içtenlikle güldü. Kızıl tutamlarını geriye atıp avuç içlerimi yanaklarına yasladım. "Evet, *moya koroleva*. Evliliğimizin ilk günü için heyecanlı mısın?"

Hızla başını salladı. "Bizi nelerin beklediğini merak ediyorum."

"Kartı aldığımıza göre İstanbul'a dönebiliriz. Bülent Karca'yı ve dedeni bulmamız gerekiyor. İkisinden de ses seda çıkmaması, nerede olduklarını bilmememiz hayra alamet değil. Daha fazla bu sorunlarla uğraşmamalıyız." Gözlerinin içine bakarken gizli bir günahı dile döker gibi kısık bir sesle mırıldandım. "Seninle dünyayı gezmek, dünyamı dolaşmak, vakit geçirip bir hayat kurmak; hak ettiğin her şeyi, bütün güzellikleri, büyük bir mutlulukla yaşayabilmeni sağlamak istiyorum. Balayına çıkmalıyız. Dün gece ve bugün ne kadar güzel olsa da gerçek bir balayı değil. Evliliğimizin her yönü gerçek ve büyüleyici olmalı. Sen daha azına layık değilsin."

Helen titreyen sesiyle, "Bunları ben de istiyorum," dedikten sonra yutkundu. "Ve hepsine sahip olacağız. Çok az kaldı. Hissedebiliyorum." İşaretparmağını çene çizgimde kaydırıp güldü. "Ayrıca ne olursa olsun birlikte geçirdiğimiz her an benim için mutluluk verici. Normal bir tanışmamız olmadı, normal bir ilişki sürecimiz ya da yaşayış şeklimiz olmadı ve evliliğimiz de normal olmayacak ama ben bizim anormalliğimizi seviyorum."

"Ben de seviyorum, Persephone."

"Öyleyse kendini yetersiz hissetmeyi bırak," dediğinde eliyle koymuş gibi bulduğu içimdeki huzursuzluğu parçalara ayırdı. Kendimi hiçbir zaman yetersiz hissetmeyi bırakamayacaktım çünkü bu his karakter özelliğim haline gelmişti. Yine de Helen zamanla bana kendime karşı bu kadar acımasız olmamayı öğretebilirdi.

Üzerimden kalkıp bütün çıplaklığıyla banyoya yöneldi. "Kahvaltıyı bekliyorum, Hades."

Neşeyle şakıması beni de güldürmüştü. Gözden kaybolduğunda yataktan kalkıp iç çamaşırımla eşofmanımı giydim ve salona girdim. Oda telefonunu elime alacağım sırada işittiğim kapıyla duraksadım. Bu saatte kimin bizi rahatsız ettiğini anlayamadım. Kapıyı açıp karşımdaki ikiliye baktığımda kaşlarım çatıldı. Ensar ile Alin akşamdan kalma oldukları bin kilometre öteden belli olan halleriyle kapının önünde dikiliyordu. Ayrıca Ensar burnundan soluyordu.

"Kart yok," dediğinde içimde bir şey patladı. Öfke o kadar ani bir şekilde bütün benliğime yayıldı ki bir an gözüm karardı.

Aklımdaki tek şey düğün sabahımda kimi öldürmem gerektiğiydi.

ÖLÜ ADAMIN KÜLLERİ

Demir

Daha kahvaltı bile etmemiştim ama cinayet işlemek üzereydim. Birkaç ay öncesine kadar en büyük sorunum İnferno'mda çıkan ufak tefek aksaklıklar ve cinsel anlamda yaşadığım tatminsizliğin bende yarattığı huysuzluklardı. Şimdi her anım büyük bir probleme gebeydi. Ve bunun en büyük nedeni tam karşımda oturuyordu.

Alin birbirine giren kıvırcık kızıl tutamları, solgun yüzü ve bayık bakışlarıyla oturduğu kanepede olabildiğince küçülmüş, dizlerini göğsüne çekip uzun elbisesinin eteklerini topuklarının altına sıkıştırmıştı. Yanındaki adamın yani Ensar'ın gözleriyse kıpkırmızıydı ve saçları kuş yuvasını andırıyordu. Siyah pantolonunun üstüne geçirdiği aynı renk gömleğinin bir düğmesini atlamıştı ve kumaş yamuk duruyordu.

Yanımda dikilen Helen onlara bakarken en az benim kadar öfkeliydi.

Bütün öfkeme rağmen ne kadar güzel gözüktüğünü düşünüp kısmi bir dinginlik yakaladım. Karşımdaki ikiliye geri döndüğümde güzel karımın yarattığı bütün olumlu duygular kayboldu.

Alin ile Ensar dün gece kaldığımız odaya geldiğinden beri, yani neredeyse iki dakikadır kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Daha fazla dayanamayıp soru yöneltmek üzere ağzımı açtığımda kendimi bir anda bağırırken buldum. "Soktuğumun kartı nerede?"

Alin kanepeye gömülüp gazabımdan sakınmaya çalıştı. "Bilmiyoruz," diye homurdandığında kalan son sükûnetim de buhar olup uçtu. "Eğer yine bir haltlar karıştırıyorsan yemin ederim bu sefer seni-"

Sözümü keserek savunmaya geçti. "Ben bir şey yapmadım. Vallahi yapmadım. Çantamdaydı bütün gece. Yani sanırım öyleydi. En son

baktığımda öyleydi." Hâlâ sarhoş olmalıydı çünkü beyni durmuş gibi konuşuyordu. "Sabah kalkıp çantamı açınca fark ettim."

"Alin, kart niye çantandaydı?" diyen Helen de sabrının sonundaydı. "Dolabın içindeki kasaya koysaydın ya, ne diye yanında taşıyorsun?"

Kıvırcık saçlarının arasına parmaklarını geçirip yüzünü ekşiten minyatür şeytan, "Abla ne olur bağırma ya kafam çatlıyor," dediğinde eğildim ve kulağının dibinde bağırdım. "Başın mı ağrıyor?"

"Yapma," diye karşı geldi Alin bana öfkeyle bakıp. "Bağırma."

Daha hiddetli bağırdım. "Kart nerede?"

Ensar bir şeyler homurdanıp bana baktı. "Bilmiyoruz dedik ya." Gözlerini Helen'e çevirdi. "Düğünden sonra biraz eğlenelim deyip kulübe gittik. Kart yanımızdaydı." Alin omuzlarını düşürüp kendi de nasıl böyle bir şey olduğunu anlayamıyormuş gibi mırıldandı. "Normalde çok durmayacak, iki kadeh bir şey içip kalkacaktık ama sonra Adrian geldi ve bir baktım sarhoşum."

"Bize meşhur kokteylinden ısmarladı. Bir süre yanımızda oturdu ve bizimle sohbet etti," diyen Alin'le, Ensar kaşlarını çatıp konuşmayı devraldı. "Adamın en ufak bir hareketini yakalamadım ama şimdi düşününce dün yanımıza gelen tek kişi oydu."

"Adrian'ın özel kokteylinden içip sarhoş oldunuz yani, öyle mi?"

Doğru anlamak, fevri davranmamak istiyordum. Aksi takdirde ortalık fena karışacaktı. Buraya gelirken Adrian'ın kurallarını kabul etsem bile elbette yedek planı hazırlamıştım. Yine de buna ihtiyaç duymayacağımı düşünmüştüm çünkü Adrian beni ciddiye almasa, bana karşı gelme cüretini gösterse bile Araz ile arasını asla bozamazdı. İkisi aynı örgüte üyeydiler. İç savaş başlatmak gibi bir niyeti yoksa bana iyi davranması gerektiğini biliyordu.

"Evet," diyen Alin'le, Ensar şüpheci davrandı. "Sanırım."

Dişlerimi öyle sert sıktım ki çeneme ağrı saplandı. İçinde bulunduğumuz otel her an elimden kayıp gidecek bir ateşle küle dönebilirdi. "Harika," diyen Helen eliyle yüzünü kapattı. "Gerçekten mükemmel." Helen bir umut, "Başka bir yere koymuş olmayasın, iyice baktın mı?" diye sordu. İrileşen gözleriyle ekledi. "Düşürdün mü acaba?"

Alin elleriyle yüzünü ovuşturup panikle oturduğu yerde kıpırdandı. "Düşürmüş olamam," dedikten sonra dudağını kemirdi. "Çantanın içindeki fermuarlı bölgedeydi. Nasıl düşsün? Oradan düşmez ki." Ensar başını iki yana sallayıp Helen ile bana baktı. "Düşmediyse biri almış demektir."

Evet, *biri*.

Alin yüzündeki donuk ifadeyle gözlerini dahi kırpmadan boşluğa bakıyordu. Eğilerek ne sorunu olduğunu anlamaya çalıştığımda aralık duran dudaklarından tuhaf bir ses beraat etti. Helen kız kardeşini dürterek bağırdı. "Kendinize gelin ya ne bu haliniz?"

"Ensar beni sarhoş etti."

Alin'in sözlerinin ardından çatık kaşlarımla Ensar'a döndüm. Ona dik dik baktığımı fark eden adam derin bir nefes alıp gözlerini devirdi ve Alin'e dönüp karşı çıktı. "Sen dedin içelim diye."

"Evet ama sen sarhoş olmazsın sanmıştım," diye yakaran Alin şakaklarını ovuşturarak dudağını astığında Ensar şaşkınlıkla duraksadı. "Alin, kaç bardak kokteyl üstüne tekila içtik. Robot muyum ben, niye sarhoş olmayayım?"

"Ne bileyim, sürekli bira içiyorsun diye bünyen kuvvetlidir dedim."

Sinirle yakardım. "Bira ile tekila aynı şey mi, süper zekâ?"

Alin saçlarını çekiştirerek beni umursamadan Ensar'a döndü. "Ben gecenin yüzde yetmiş beşini hatırlamıyorum. Belki yanımıza başka biri de gelmiştir. Belki de cidden bir yerde düşürdüm kartı ya da ne bileyim bir daha mı baksam odaya?"

Panik duygusu sesinden dolup taşıyordu.

Helen bana baktığında zihnini okuduğuma yemin edebilirdim. Aynı şeyi düşünüyorduk ve bunu dile getirmek istemiyorduk. Kısa çöpü çekerek konuya girdim. "Emin olmamız gerek."

"Kesinlikle," dedi Helen. "Şüpheyle hareket edemeyiz. Adrian'ı boş yere işkillendirirsek-"

Alin hızla karşı çıktı. "Ama kartı alabilmesi için onun ne işe yaradığını bilmesi gerek. Adrian hiçbir şey bilmiyor. Durduk yere de düz siyah bir kart çalacak hali yok."

"Ya biliyorsa?"

Ensar'ın sorusu odada sessizlik yarattı. Gürültülü bir soluk verdiğimde Alin çekingen bir ifadeyle bana baktı. "Yani adam deha kategorisinde. Kartın içeriğini bilmesi imkânsız olsa da bir şeylerden şüphelenmiş olabilir tabii."

Şüphelenmesi yeterli değildi. Elbette şüphelenirdi ama bu bir atakta bulunabileceği anlamına gelmezdi. Bu işi tam anlamıyla öğrenmemiz gerekiyordu. "Kartı bulup buradan hemen gidiyoruz." Açık emrimi iyice anlamaları için Alin ile Ensar'a uzun süre baktım. "Kendinize acilen çekidüzen verin çünkü iğrenç görünüyorsunuz." Küçümseyip kendi modumu yükseltmeden edemedim. "En berbat halim bile yanınızda diva kalır."

Ensar gözlerini devirse de saçlarını düzeltmeye çalışmıştı. Alin ise hâlâ zombiye benziyor, hiçbir efor sarf etmiyordu. İfadesindeki korku o kadar yoğundu ki sanırım başka bir şeyle ilgilenecek mecali kendinde bulamıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

Helen'in sorusuyla Alin'i işaret ettim. "Sevgili baldızım yeteneklerini konuşturacak ve dün gece neler olduğunu öğrenmemizi sağlayacak. Ardından bu şehirden elimizi kolumuzu sallayarak mı yoksa savaş çıkararak mı gideceğimize bakacağız."

Alin'in ağzı açık kaldı lâkin tek kelime etmedi.

"Kalkın kral süitine gidiyoruz," dediğimde hepsi ayaklandı. Odadan çıkıp asansöre ilerledik. Düğmeye basıp beklemeye başladığımızda Adrian'ın gerçekten kartı alıp almayacağını sorguladım. Cevap barizdi. Onun gibi bir adam böyle bir fırsatı kaçırmazdı fakat Adrian hakkında duyduğum şeyler arasında erdemli biri olduğu da vardı. Güce ya da paraya ihtiyacı yoktu. Onda ikisinden de fazlasıyla vardı. Merakı böyle bir hamle yapmasına yeterli olmuş olabilir miydi?

Asansörün kapıları aralandığında düşüncelerimde yer edinen adam görüş açımızda belirdi. Adrian Dwight, lacivert takım elbisesinin içinde her zamanki kibar gülümsemesiyle öylece bize bakıyordu. Başıyla selam verip asansörden çıktığı sırada konuştu. "Duyduğuma göre balayınız kısa sürüyormuş," dedikten sonra doğruca bana baktı. "Bugün çıkışınız varmış."

"Evet, İstanbul'da işlerim var."

Sözlerimle gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Cehennemi başıboş bırakmamak gerek tabii."

Gözlerimi kısarak yüzünü inceledim. Akıllı bir adam olduğu barizdi, yine de benimle boy ölçüşemezdi. Bu yüzden ondan daha alaycı bir tavırla karşılık vermeden edemedim. "Kayıp ruhlar kaçmadan kapıda bekçilik etsem iyi olur. Seni de en yakın zamanda beklerim."

"Geleceğime emin olabilirsin, Hades," dedikten sonra bakışları Alin'i buldu. "Küçük araştırmamın ardından yazılım konusunda oldukça başarılı olduğunu duydum." Tüylerim dikilip irkildiğimde *ufak araştırmasının* detaylarını öğrenmek istedim. "İşe ihtiyacın varsa seni Dwight Endüstri'de görmekten mutlu olurum."

Sinirle dişlerimi sıktım zira Adrian'ın hepimizi teker teker araştıracağını bilsem de Alin'in yeteneklerinden haberdar olmasından rahatsızlık duymuştum. Ayrıca kartın kaybolmasının ardından böyle bir teklifte bulunması oldukça şüpheliydi. Elimi Alin'in omzuna yerleştirip sınırları

belirledim. "Sevgili baldızım benim için çalışıyor ve çalışacağı tek kişi de daima ben olacağım." Göz kırpıp sırıttım ve karşımdaki adamın bildiğim tek zayıf noktasına parmak bastım. "Anlarsın Adrian, aile her şeydir."

Yüzündeki ifadesi sarsılmadı lâkin bakışlarına bir karanlık yerleşti. Sözlerimden etkilendiği barizdi ve bu beni tatmin etti. Adrian başını salladığında Alin bana dik dik bakmayı bırakıp karşısındaki adama dönerek kibar bir tonlamayla, aksanlı İngilizcesiyle konuştu. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama enişteniz de dediği gibi şu an için çalıştığım ve çalışacağım tek yer İnferno."

Alin daha sadece yirmi yaşındaydı. Üniversiteden mezun olmasına iki yıl vardı lâkin şimdiden sektördeki herkesin gözü onun üstündeydi çünkü gerçekten gördüğüm en yetenekli insanlardan biriydi. Onu kimselere kaptırmazdım. Kendisi cehennemim hakkında fazla şey biliyordu ve başıma açtığı belaların ardından bedelini cehennemimi en iyi seviyeye getirmekle ödemeliydi.

Adrian cebinden bir kart çıkartıp Alin'e uzattı. "Fikrin değişirse ara beni."

Sözleriyle sinirden gözlerimin önünde kara lekeler uçuştu. Elimin içine kayan elle yanımdaki kadına baktığımda Persephone'm halimi anlayarak bana yanaşmıştı. Varlığı ve bakışlarıyla Helen kontrolümü geri kazanmamı sağladığında Alin'in teşekkür etmekten başka bir şey demediğini işittim. Yine de kartı almıştı.

"Görüşürüz, Hades." Adrian ellerini ceplerine yerleştirdi. "Tekrardan evliliğinizi tebrik ederim."

Koridorda ilerlemeye başladığında arkasından baktım. Gözden kaybolduğunda asansöre binip odanın bulunduğu katın düğmesine bastım. Sinirle Alin'e döndüğümde Ensar benden önce davranıp konuştu. "Kartın kayboluşunun ardından Alin'e iş teklif etmesi fazla garip."

Helen daha pozitif bir yerden bakmaya çalıştı. "Bu Alin'in aldığı ilk iş teklifi değil. Adrian Dwight'ın bir teknoloji dehası olduğunu söylemiştiniz. Belki de Alin'in potansiyelini gördü ve şansını denemek istedi."

Minyatür şeytan bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Az önce hayatım boyunca edinebileceğim en iyi fırsatı tepmeme neden oldun. Bu yüzden umarım İnferno'da gerçekten bir işim vardır ve maaşı da iyidir."

Sinirle soluduğumda Helen kız kardeşini uyardı.

Alin bakışlarını kaçırdığında asansörün kapıları aralandı. Koridorda adımlayıp otele giriş yaptığımız zaman yerleştiğimiz süite girdik. Dün gece Helen'le başka odada kalmış olsak da eşyalarımız hâlâ buradaydı. Helen

sağda kalan odaya girdi. Ensar ile peşlerinden gidip her ihtimale karşı odayı aramaya karar verdik.

Helen kız kardeşinin çantasına bakarken Ensar ile Alin odanın geri kalanını karıştırdı. Her şeyin altını üstüne getirip yine de kartı bulamadığımızda sinirlerime daha fazla hâkim olamayarak köşede duran sandalyeye bir tekme savurdum. Parçalara ayrılan sandalyenin faturaya lanse edilecek olması gram umurumda değildi. Önemsediğim tek şey kartın nerede olduğuydu.

"Alin iyice düşün," diyen güzel karım bile sinirden kuduruyordu. "Kartı bir yerde düşürmüş olabilir misin?"

"Hayır."

Alin'in cevabıyla Ensar ekledi. "Biri almış olmalı." Az ilerimde duran Ensar ile Alin'in kafalarına aynı anda bir tane geçirip ikisinin de şaşkınlıkla bana bakmasını sağladığımda benliğimi yakan öfkemle homurdandım. "Yemin ederim çocuk büyütsek sizden daha az zahmetli olurlardı."

Helen ellerini beline yerleştirip isyanıma hak vererek konuştu. "Gerçekten biriniz yirmi diğeriniz yirmi altı yaşında ama bir karta bile sahip çıkamıyorsunuz."

İkisi de ağzını açamadı.

Güya zekiydiler lâkin bazen aptallıkta dünya markası haline geliyorlardı.

Odadan çıkıp Helen ile benim odama girdim. Giyinme odasındaki kasayı açıp içindeki küçük bavulu aldım. Salona geri dönüp köşede kalan masaya ilerledim. Bavulu masanın üstüne koyup şifreyi girdiğimde diğerleri yanıma geldi. Bavulu açıp dizüstü bilgisayarı aldım ve cihazı Alin'e uzattım.

"Kendine çok güveniyordun. Güvenlik kameralarına sız ve dün gece neler olduğunu bul. Yakalanmayacağına da emin ol çünkü Adrian seni fark ederse İstanbul'a giden uçağa binmeyeceksin ve ben ardıma bile bakmadan ablanı da alıp gideceğim."

Helen tek kelime etmedi.

Onu kardeşi olmadan götürmem imkânsızdı lâkin blöfümü destekleyerek Alin'in sınırlarını zorlaması yapması gerekendi ve benim bebeğim her zaman ne yapılması gerektiğini iyi bilirdi. Bu yüzden meydan okurcasına tek kaşını kaldırarak kardeşine baktığında minyatür şeytan iç geçirdi. Başını sallayıp sandalyelerden birine oturdu. Bilgisayarını açıp saatine uzandığında bileğini yakalayıp bana bakmasını sağladım. "Saatine izin vermedim."

"İçinde kullanabileceğim, işimizi kolaylaştıracak bir yazılım var. Biraz güvenir misin bana? Aynı takımdayız." Tek kaşını kaldırıp isyankârlığından bir şey kaybetmediğini hatırlattı. "Aile her şeydir, unuttun mu?"

Beni kendi sözlerimle vurması hem sinir edici hem de gurur vericiydi. İroni canımı sıktığında Alin'in bileğini bırakıp işe koyulmasını sağladım. Oda servisini arayıp kahvaltı ve hâlâ yarı sarhoş olan ikilinin ayılabilmesi için kahve söyledim. Ardından Alin'in arkasında bir Azrail gibi dikilmeye başladım.

Helen ve Ensar da bana eşlik etti.

Alin anlamadığım bir şeyler yaparak bazı kodlar girdiğinde onu dikkatle inceledim. Eline bilgisayar verdiğinde bambaşka biri hale bürünüyor, anında *hacker* kimliğine geçiş yapıyordu. Parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki ne yaptığını takip etmek güçtü. Dakikalar içinde otelin her köşesindeki kamera kayıtlarına erişim sağladı ve ben gerçekten de ona iş vermem gerektiğini anladım. İtiraf etmek istemesem de bir yanım gururlandı zira Alin'in yetenekleri artık *benim* ellerimdeydi.

Minyatür şeytan gece kulübünün dün geceki görüntülerini açtığında hafifçe eğilip ekrana baktım. Kalabalık alandaki insanları incelediğim sırada Helen ince parmağını ekranın bir köşesine yerleştirip konuştu. "İşte, siz."

İşaret ettiği yere baktığımda Adrian, Ensar ve Alin üçlüsünü gördüm. Locada oturmuş, bir şeyler konuşurlarken içkilerini yudumluyorlardı. Hepsi gülüyor, rahat davranıyordu. Günlük bir sohbet içinde gibiydiler. Adrian ellerini kullanarak bir şeyler anlatırken Alin'i karnını tutmak zorunda bırakacak derece şiddetle güldürüyordu. Kamera görüntülerini ileriye sarmaya başlayan minyatür şeytanla fark ettim ki Adrian'la bir saat on dört dakika oturmuş, sohbet etmişlerdi. Bu süre zarfında Alin'in çantası daima omzunda çapraz asılıydı.

Adrian gittikten sonra Ensar ile Alin piste inmişlerdi. Alin olduğu yerde zıplayıp dans ederken Ensar yüzündeki tebessümle onu izliyordu. Bistroya yaslanmış, kıza hülyalı hülyalı bakıyordu. Nedense kafasına bir tane daha geçirmek istedim. Alin yeniden ileri sarmaya başladığında görüntü pek değişmedi. Sadece dans eden Alin ve içki içen Ensar vardı lâkin sayabildiğim tekila bardaklarından sonra ikisinin de sarhoş olmama ihtimali yoktu. Öyle ki bir süre sonra Ensar da kazık gibi dikilmeyi bırakarak Alin'le dans etmişti. Aniden öpüşmeye başladıklarında Ensar doğrulup boğazını temizledi. Alin ise görüntüleri ileri sarmaya başladı. Helen gülmemek için çabaladığında ben kaşınan avuçlarımı bir yumruk haline getirdim.

Saniyeler akıp giderken hâlâ öpüşmeye devam eden ikiliyle dayanamayıp homurdandım. "Nefessiz kalmamanız bir mucize."

Helen kendini tutamayıp kıkırdadığında Alin kızaran yanaklarıyla başını eğdi. Ensar ise sarı saçlarını karıştırarak beni tamamen yok saydı. Öpüşmeyi sonlandıran ikili dans etmeye devam etti. Bütün süreç boyunca Alin'in çantası yanındaydı. Kimse onlara yaklaşmamış, özel alanlarına girmemiş, onlara dönüp bakmamıştı. Saatlerin ardından Alin ayakta durmakta güçlük çekmeye başladığında kulüpten ayrılmış, kamera görüntülerinden çıkmışlardı.

"Anlamıyorum," diyen Alin arkasına yaslandı. "Kimse kartı almadı mı yani?"

Kulüpte oldukları sırada çalınmadığı kesindi. "Diğer kamera görüntülerine gir ve kulüpten odaya geldiğiniz ana kadar olan bütün kayıtları bul."

Alin dediğimi yapıp kamera görüntülerini buldu. Kulüpten çıkıp asansöre ilerlemişler, ardından odanın bulunduğu koridorda tekrar kameraya yakalanmışlardı. Uzun koridorda yürüdükleri sırada Alin sarsak adımları yüzünden bileğini burkmuş, Ensar sonunda onu kucağına almak zorunda kalmıştı. Odaya girdiklerinde arkalarından kapıyı kapatmışlar, kamera kayıtlarından yok olmuşlardı.

"O zaman kart hâlâ odada bir yerde," diyen Helen'le çenemi sıvazladım. İçime sinmeyen bir şey vardı zira odayı aramış, bir şey bulamamıştık. Kart başka nerede olabilirdi? Alin'e bakıp başımla bilgisayarı işaret ettim. "İleriye al, bakalım odadan bir daha çıkmış mısınız?"

Minyatür şeytan dediğimi yaptı.

Kamera görüntüleri on sekiz dakika ileri alındığında bir karartı görüş açımıza girdi. "Dur," diyen Helen'le, Alin parmaklarını klavyeden çekti. Koridorda adımlayan kapüşonlu kişiye göz attık. Uzun boyu ve geniş omuzları bana bir erkek olabileceğini düşündürtmüştü. "Bu kapüşonlu, kulüp kamera kayıtlarında da vardı."

Adamın koridorun sonuna ilerleyebilme ihtimalini hesaba katarak görüntüleri dikkatle izledim. Tam Alin ile Ensar'ın odasının önünde durduğundaysa gerildim. Cebinden çıkardığı beyaz bir kartla kapıyı açtığında Alin görüntüyü durdurup yakınlaştırdı. Kat görevlilerinin kullandığı her kapıyı açan kartlardan biri, siyah kapüşonlunun elindeydi.

Yabancı, odaya girip ardından kapıyı kapattı.

İçinde olduğumuz odanın sıcaklığının düştüğünü hissettim. Helen'in sıklaşan nefesini işitiyor, endişesini hissedebiliyordum. Ensar karışan kafası ve çatılan kaşlarıyla ekrana bakarken hiç olmadığı kadar öfkeli

gözüküyordu. Alin ise tedirgin olmuş, şoka girmişti. Görüntüyü ilerletip yabancının üç dakika sonra odadan çıktığını öğrenmemizi sağladı. Bütün süre boyunca başını eğmiş olan adam yüzünü saklamayı başarmış, bize kimliğini açık etmemişti.

"Biri odaya girmiş," diye fısıldadı Alin.

Helen'in bana yanaştığını fark ettim. Eliyle ağzını kapatmış, irileşen gözleriyle ekrana bakarken düşünüyor, anlamaya çalışıyordu. Kim olduğuna dair mantıklı bir tahmin yürütmek ister gibiydi. Çok fazla seçeneğimiz yoktu fakat az önce gördüklerim kan dondurucuydu. Benim kanımı dondurmuştu zira öfkem o kadar yoğundu ki içim buz tutmuştu.

"Fark etmedim," diyen Ensar'ı zor duydum. Ona döndüğümde ekrana kilitlendiğini gördüm. Ciddi lâkin aynı zamanda alaşağı olmuş bir ifadeyle bakıyordu. Dün gece odaya giren biri olduğunu anlamamış olması onun için kabul edilebilir gibi değildi. Açıkçası şaşırtıcıydı. Ensar'ın, Kabil'in askeri olarak aldığı eğitimlere dair sadece akıl yürütebilirdim ama tahminlerim dahi böyle bir şeyi kolaylıkla fark edebilecek düzeyde biri olduğunu anlamama yeterdi. Anlaşılan sandığından daha sarhoştu. Ve âşıktı. Çünkü dikkat dağınıklığının asıl nedeninin Alin olduğuna kalıbımı basardım.

Alin yerinden sıçrayıp sandalyeyi salladığında geri çekildim. Minyatür şeytan koşar adımlarla odaya girip saliseler içinde geri döndü. Elinde tuttuğu dijital kamerayla tekrar dizüstü bilgisayarının önüne geçti. "Bir ara video çektiğime eminim," derken sesi çok da eminmiş gibi gelmiyordu. "Sanki çekmiştim."

Dijital kamerayı çalıştırdığında üçümüz de Alin'in başına tüneyip eğildik. Galeriye girip son kaydedilen şeyin bir video olduğunu görmemizi sağladı. Alin rahat bir nefes alıp omuzlarını düşürdü. Helen ise bana bakıp mırıldandı. "Umarım bana travma geçirtecek bir şeyle karşılaşmam."

Elimi beline yerleştirip aynı temenniyi içtenlikle diledim.

Alin videoyu oynattığında gördüğüm ilk şey odanın parkesi oldu. Kamerayı çevirip kendini görüş alanına sokan kız küfelikti. Alin yüzündeki gülümseme ve dağılmış makyajıyla konuşmaya başladığında kelimeleri yuvarlanıyordu. "Las Vegas günlükleri kısım bir," derken işaretparmağını kaldırdı. "Bugün ablam evlendi. Dünyanın en güzel gelini oldu." Gözleri yaşlarla dolduğunda Helen'in uzanıp Alin'in omzuna dokunduğunu fark ettim. "Babam ağzımıza sıçacak," dediğinde gerildim. "Ama olsun, her şey rüya gibiydi. Ayrıca aylar sonra ilk kez gerçekten eğlendim. En son ne zaman bu kadar güldüğümü ve cidden mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum."

Alin kıkırdayarak kendi etrafında dönmeye başladı. "Las Vegas, sen bir numarasın."

Minyatür şeytan görüntüyü ileri almaya çabalarken hiçbirimizin yüzüne bakmıyordu. Ona dair fark ettiğim yeni bir şeyle göğsümde kontrol edemediğim bir sızı yeşerdi. Alin'in yalnızlığı bana fazla aşinaydı. Kalabalıkların içindeki görünmeyen olarak ayrıştığı o hali, benim versiyonlarımdan biriydi.

Alin dönmeyi bırakıp yüzünü ekşittiğinde kusmak üzere olduğunu anladım. Kamerayı yatağın yanındaki komodinin üstüne bırakıp koşarak odanın içindeki tuvalete ilerledi. Hâlâ çantası omzundaydı. Ensar kapıyı açıp lavabodan çıktığında Alin kendini içeri attı ve Ensar peşinden gitti. Kısa bir sürenin ardından odaya geri döndüler. Alin kendi başına ayakta durmakta zorlandığı için Ensar onu yatağa oturtup önünde eğildi ve önce ayakkabılarını sonra çantasını çıkarıp bir kenara koydu. Alin yatağa uzanacağı sırada onu tutup doğrulttu. "Bu elbiseyle uyuyamazsın, Kokina."

"İleri sar," diyen Ensar ilk defa sert bir tonlamayla adeta emir vermişti.

Ona dik dik baktığımda Alin dediğini yaparak görüntüyü ileri sardı. Tekrar ses işitene kadar kameraya bakmadım ve Ensar da gözünü benden çekmedi. Görüntülere döndüğümde Alin ona en az üç beden büyük gelen bir tişörtün içindeydi. Yarasına baskı uyguladığında Ensar söylenmeye başladı. "Sana o kadar içme dedim, değil mi?" derken kendi de ayık değildi. "Yarın uyandığında kötü olursan ablan beni öldürür."

"İyiyim ben," diyen Alin'in sesi yüzüne bastırmaya başladığı yastık yüzünden boğuktu. Ensar yatağın başında dikilip ellerini beline yerleştirdiğinde durduğu yerde sallanıyordu. Homurdanarak bir şeyler söyledi ama anlayamadım. Alin bir anda doğruldu. "Kart," dediğinde dikkat kesildim. "Çanta."

Ensar bir köşeye attığı çantayı alıp içinden kartı çıkardı. "Emanet güvende kaptan," deyip Alin'i güldürdü. Esprisi komik değildi ama Alin çok âşık olmalıydı. Ensar odadaki dolabı açıp kasanın şifresini girdi. Kasanın kapağını açıp kartı içine koydu. Tam kapağı geri kapatacaktı ki Alin acıyla iki büklüm olup Ensar'ın dikkatini üstüne çekti. Kapağı aralık bırakarak yatağa geri dönen adam telaşla sorguladı. "Hastaneye gidelim mi?"

"Ne? Hayır, bir şeyim yok."

"İstersen ablanı çağırabilirim."

Alin sinirle soludu. "Neyim ben, beş yaşında falan mı?"

"O yüzden demedim," diye savunmaya geçen adama sırtını dönen Alin'in yüzüne baktım. Asık suratı videonun başındaki güler yüzlü kızı

aramamı sağlamıştı. Ensar iç geçirip yatağın etrafını dolaştı ve kameranın olduğu taraftaki boşluğa uzandı. Fazla mahrem bir anı izlediğimizi fark ettim. Yine de umursamadan gözlerimi kamera ekranına dikmeye devam ettim.

Alin tekrar ileri saracağında cihaz buna izin vermedi. Sonuna kadar izleyip beklememiz gerektiğini anladığımda dün gecenin sarhoş Ensar'ının sesini duydum. "Evlenmeyi düşünüyor musun?"

Bir süre sessiz kalan cimcime sonunda fısıldadı. "Belki bir gün."

Ensar'ın gerildiğini fark ettiğimde merak duygum şahlandı. İfadesindeki bir şey Alin'in evlenme fikrinden rahatsızlık duyduğunu düşünmemi sağlamıştı. Acaba bunun nedeni evleneceği adamın o olmama ihtimalinin yüksek olduğunu tahmin etmesi miydi?

Alin yavaşça Ensar'a yaklaştı. Başını omzuna koyduğunda Ensar onu kollarının arasına aldı. Birlikte sarmaş dolaş uyumaya başladıklarında huzurlu ve sinir bozucu görünüyorlardı. Hızlıca uykuya daldılar. İkisinin de bedenleri gevşemiş, başları yana düşmüştü.

Dokuz dakika geçti ama bana dokuz yıl gibi geldi. O kadar uzun bir süre hissi verdi ki sıkıntıdan bayılmak üzereydim. Tam o anda loş odaya bir karartı girdi. Yavaşça, ses çıkarmadan adımlayan adama bakarken yay misali gerildim. Bir an duran ve yataktaki çifte bakmaya başlayan kişi, gölgeden farksızdı. Kısa bir anın ardından tekrar adımladı. Yatağın Alin'e ait tarafına yanaşıp sıfatını görebilmemizi sağladı. Yüzündeki yaralarla adamın kim olduğunu anladım. Ensar'ın dayak manyağı ettiği, Milletvekili Erdinç Ergün'ün oğlu Efe Ergün, uyuyan ikiliye öfkesine eşlik eden bir iğrenmeyle bakıyordu.

Kafasının güzel olduğunu anlayabiliyordum.

İfadesini iyi biliyordum.

Gözlerini sonunda Alin'den çekebildiğinde etrafa baktı. Alin'in çantasını fark edip aldı ve içini kurcaladı. Aradığını bulamayıp çantayı amaçladığından daha sert bir şekilde yere attığında Ensar bir an kasıldı. Efe omzunun ardından bakıp Ensar'ın kaşlarının çatıldığını fark ettiğinde yavaşça dolabın sağ tarafında kalan boşluğa girdi. Ensar gözlerini aralayıp bayık bakışlarıyla doğrulacağı sırada Alin adamın üstüne çıkarak onu bilmeden durdurdu. Ensar göğsündeki kadına bakıp alnını öptükten sonra ona daha sıkı sarılıp uykuya geri döndü.

Efe tam bir dakika on iki saniye bekleyip saklandığı yerden çıktı. Tam geldiği gibi gidecekti ki kasayı fark etti. Aralık duran kasanın kapağını hafifçe ittirip içinden kartı aldığında dudaklarına ağzını kırmak istediğim bir

gülümseme yerleştirdi. Kartı elinde sallayıp odadan çıkıp gittiğinde Ensar sinirle lanet etti. Alin ekrana bakakalmıştı. Helen öfkeyle konuştuğunda küçük piçi parçalamak istediği barizdi. "Anlaşılan Efe Ergün'ün hassas bir egosu ve en az egosu kadar büyük bir kindarlığı varmış."

Öfkem biraz da olsa yatışmıştı çünkü Adrian yerine Efe'nin kartı çalmış olması iyi bir şeydi. Anlaşılan Adrian'ın teklifi gerçekten de Alin'in yetenekleriyle ilgilendiği içindi. Kapımıza kimse dayanıp sorun çıkarmadığına göre Alin kimselere çaktırmadan Adrian'ın güvenlik duvarına sızabilmişti. Minyatür şeytan sandığımdan daha tehlikeliydi.

"Ensar'ın onu dövmesini sindiremeyip kartı geri almış. Alin'in onunla iletişime geçeceğini düşünmüş olmalı," derken başım ağrıyordu.

Alin gözlerini kırpıştırarak ekrana bakmaya devam ettiğinde Ensar öfkeyle soludu. Helen tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Alin o salağı aramayacak çünkü haklısın. Karşılığında elbette bir şey isteyecektir ve duyacağım şeyden memnun olmayacağıma eminim."

"Onu aramazsam benimle iletişime geçemez. Telefonum yok ve onu aradığımız Ensar'ın telefonuna mesaj gönderemez. Numara bilinmeyen olarak gözüküyor. Ancak biz arayabilir ya da yazabiliriz. Ve arayıp yazmazsak kartı nasıl alabiliriz?"

Yine beyni yanmış, kilitlenmişti. Aynı cümleleri farklı versiyonlarla dile döküp zihninde bir çözüm ararken denklemi daha karmaşık bir hale getirmeye başlamıştı. Fazla zekâdan mı böyleydi?

"Alin'in Efe'yi araması gerek," diyerek Helen'e baktığımda sinirle solumasıyla ekledim. "Ama tabii ki kartı o piçten almak için istediği şartı yerine getirmeyeceğiz." Cebimden telefonumu çıkardım ve Alin'e uzattım. "Şu salağa yazıp kartın onda olup olmadığını sor ve değerli bir şeyini kaybetmiş ergen kız gibi konuş."

Alin elimden telefonu aldı.

Mesaj yazıp gönderdikten sonra hepimiz beklemeye başladık. Dakikaların ardından gelen ileti sesiyle olduğumuz yerlerden doğrularak telefona bakmaya çalıştık. Alin ekranı görebileceğimiz bir şekilde tuttuğunda Efe'nin gönderdiği fotoğrafı inceledim. Üzerindeki kot ceketi aralamış, iç cebindeki kartı gösterirken durumdan aldığı bariz keyifle sırıtıyordu. Teni morluk içindeydi ve Ensar çocuğun yüzünde sandığımdan daha derin yaralar bırakmıştı. Efe'nin mesajı fotoğrafın altında belirdi.

Sonunda fark ettin! Elbette kartın bende ve onu sana seve seve geri veririm ama önce yapman gereken şeyler var.

Sevgiline bir video göndermek istiyorum...
Akşama sana bir konum yollayacağım. Oraya gel.

Beynime kan gitmedi.

Öfkeyle dişlerimi sıktığımda biliyordum ki Efe Ergün bu gecenin sonunda Ensar'ın ona attığı dayak ile kalmadığı için pişmanlıktan kıvranacaktı çünkü benim darbelerim Ensar'ınkiler kadar geçici olmayacaktı.

Bir mesaj daha geldi.

Seni severdim, Alin. Beni kendine düşman etmemeliydin.

Düşman nasıl olur ona gösterecektim. O küçük beynini patlattığımda kendi hadsizliği yüzünden egosu zarar gördü diye bir kadına böyle davranamayacağına emin olacaktı.

Alin bana kaçamak bir bakış attı. "İnsan analizim gerçekten de berbat."

"Kartı yanında taşıyacak," diyerek doğruldum. "Nasıl bir video çekeceğini ya da senden ne talep edeceğini anlamak için de dâhi olmaya gerek yok."

Ensar küfredip sinirle volta atmaya başladı.

Alin aklımdaki fikri dile döktü. "Bu sefer de biz kartı ondan çalsak?"

Başımla bilgisayarı işaret ettim. "Piçi bulabilirsen çalmamıza gerek yok. Ben ondan kartı almanın en iyi yolunu biliyorum." Sözlerimle Helen karşı çıktı. "*Kardia mou*, babası milletvekili olan bir çocuğu daha fazla hırpalamasak iyi olur. Kız kavgası ayrı, senin gibi bir adamın çocuğa yapacakları apayrı."

Mavi gözlerine baktığımda haklı olduğunu biliyordum.

Erdinç Ergün, VIP müşterilerimdendi. Onu karşıma almak benim için sorun olmazdı ama işime zarar verebilirdi. Ayrıca Efe benim gazabıma uğrayacak kadar büyük bir şey yapmamıştı çünkü aklınca onu reddeden Alin'den intikam almaya çalışıyordu. Gerçi bu alçakça tavrı bile onu parçalara ayırmama yeterdi ama Helen ne derse o olacaktı çünkü düğünümüzün ertesi gününde onu daha fazla endişelendirmek istemiyordum.

"Merak etme bebeğim, medeni davranacağım."

Helen bana bakarken sözlerime inanmamış gibi gözüküyordu. "Demir," diye uyarıcı bir tonlamayla adımı söylediğinde onu rahatlatmak istedim. "Ciddiyim, Persephone. Tereyağından kıl çeker gibi halledeceğim. Güven bana."

"Sana güveniyorum," derken tereddütsüzdü. "Sadece daha fazla sorun çıksın istemiyorum." Göz kırpıp onu gevşeteceğini bildiğim tebessümümle temennide bulundum. "Çıkmayacak."

"Telefonunu *hackleyip* nerede olduğunu bulabilirim," dedi Alin. "Bana birkaç dakika verin."

Tam o anda çalan kapıyla içeriye oda servisi girdi. Servis arabasını salona bırakıp benden aldığı bahşişle odadan çıkan adam üzerine Persephone'mle kendime bir kahve koydum. Bardağı uzattığım kadın minnettar bir şekilde kahvesini alıp yudumladı. "Ensar, kahve içsen iyi olur." Helen'in sözleri Ensar'ı ona bakmak zorunda bıraktı. "Sağ ol ama istemiyorum."

Öfkeden ayıldığı için ihtiyaç duymuyordu fakat Helen'im sadece kibarlık etmeye çalışmıyordu. Bu yüzden ısrar etti. "Kendine gelmen gerek," deyip bir fincan kahve koydu. "Al, hadi." Ensar daha fazla reddedemeyeceği için yanımıza gelip kahve fincanını aldı. Helen kaçamak bakışlarla Ensar'a bakıp içinde tutmakta zorlandığı şeyi dile getirdi. "Videoda evlilikten bahsediyordun ama Alin daha sadece yirmi yaşında."

Histerik bir gülümseme Ensar'ın ifadesini ele geçirdi. "Çiçek ve çikolatayı iptal etsem iyi olur."

"Beni yanlış anlama, sadece-"

"Kardeşini düşünüyorsun."

Ensar'ın karımın sözünü kesmesi hoşuma gitmediği için okları kendime çevirerek bütün ciddiyetimle sorguladım. "Hayırdır, sen Alin'le gönlünü mü eğlendiriyorsun?" Ömrüm boyunca ağzıma alacağımı hiç düşünmediğim bir soruyla en az Ensar kadar şaşırmıştım.

Bana bakan adam saliselerin ardından kendine gelerek karşı çıktı. "Alin'le bir geleceğimiz yok," dediğinde sözleri canını yakmış gibi sertçe yutkunmuştu. Öfke ve hüzünle ışıldayan yüzünü eğip derin bir nefes aldıktan sonra her zamanki donuk ve soğuk haline büründü. "Kartlar tamamlanıp makine yok edildiğinde Alin'in sırtındaki hedef kaybolacak ve ben de kaybolacağım. Bu yüzden her ne kadar onunla bir gelecek istesem de buna sahip olamam." Sertçe yutkunup direkt bana baktığında onu anlayacağımı bilir gibiydi. "Benden daha iyisini hak ediyor."

Orasından emin değildim lâkin tek kelime etmedim.

Helen üzgün olduğunu belirten sesiyle mırıldandı. "Ensar niye gideceksin ki?" dedi ve hemen ekledi. "Ayrıca nereye gideceksin?" Başını iki yana salladı. "Alin ile birbirinize karşı yoğun duygular beslediğiniz çok belli. Hem kardeşimi hak etmediğini de nereden çıkardın?" Omuzlarını silkti. "Sana tam olarak güveniyor değilim ama yaptıklarını da görüyorum.

Onun için çabalıyorsun, onu koruyor, gözetiyorsun. Bana kalırsa Alin'i fazlasıyla hak ediyorsun."

Meleğim.

Karanlıkların içindeki aydınlıkları saptamada üstün bir başarıya sahipti. Ensar'ın görünenin ötesindeki kişiliğine dair umut besliyordu. Belki haklı belki de değildi ama niyeyse karşımdaki adam için ben de ümitliydim. Yani bazen. Çoğu zaman ona hâlâ sinir oluyordum.

Ensar, Helen'e bakarken yüzünde gördüğüm en duygu yüklü ve karmaşık ifade belirdi. Etkilendiği belliydi. Helen onu hissetmeye itmişti ama onun hislerle arasının iyi olmadığı ortadaydı. Aslında olay kimin kimi hak etmediği değildi.

Asıl önemli olan şey, Kabil'in Mührü'ydü.

Daha önce üstüne kafa yormadığım fakat şu an fark edebildiğim şeyle kasıldım. Ensar'ın çalıştığı adam, Kabil diye anılan o ruh hastası, ona verdiği görevi tamamlamayarak geri dönen askerini tek bir şeyle mükâfatlandırırdı.

Ölüm.

Ensar, Alin'i öldürmediği için kendi ölecekti.

Tek seçeneği kaçmak ve izini kaybettirmeye çalışmaktı lâkin Kabil'in onu bulamayacağı bir yer var mıydı? Adam bir şehir efsanesinden farksızdı ancak kulağıma gelenlerden anlayabiliyordum ki tam bir manyaktı ve Ensar ondan nasibini alacaktı.

Ensar bakışlarını kaçırdığında güzel karım bana endişeyle baktı. Yüzüne yerleşen bu duygudan rahatsız olarak kızıl tutamlarını okşadım ve tebessüm edip göz kırptım. Benden aldığı güvenceyle biraz da olsa gevşedi. Helen'in kahvaltı etmesini sağlayıp ardından duşa girmesi ve üstünü değiştirmesi için ikna ettim. Yanımızdan ayrıldığında Ensar'a gömleğini işaret ettim. Düğmelerden birini atladığını fark ederek sinirle homurdandı ve düğmelerini çözüp tekrardan bu sefer sırasıyla iliklemeye başladı. Saniyelik bir zaman diliminde açıkta kalan göğsündeki yaraları fark ederek dişlerimi sıktım.

Evet, kesinlikle ölecekti. Bu zamana dek hayatta kalması bile bir mucize olabilirdi.

Ona baktığımı fark ettiğinde kendini saklama ihtiyacı hissetmedi ama gözlerimin içine de bakamadı. Alin'e de bir kupa kahve doldurdu. Cimcimenin yanına geri döndüğünde bilgisayar başında parmaklarını deli gibi hareket ettiren kıza baktım. Kendime çekidüzen vermem gerektiğini fark edip odaya gittim. Helen'in duşuna dahil oldum. Maalesef ki

oyalanamadan duştan çıktığımızda sinirli ve gergindim. Düğün sabahımızın bu şekilde geçiyor olması canımı sıkıyordu.

Giyinme odasına geçip pantolonumu ve gömleğimi giydiğimde Helen'in üzerine geçirdiği mavi mini elbisesi gözleriyle uyum içindeydi. İfademi fark edip sandaletlerini giydi ve yanıma gelip ellerini omuzlarıma yerleştirerek parmak uçlarında yükseldi. "Telafi edeceğiz," dediğinde ciddi ciddi zihnimi okuyabiliyor olabileceğini düşündüm.

Ağzımı açacağım sırada Alin'in bize seslendiğini duydum.

Helen'e bakıp sinirle homurdandım. "Umarım DNA'sını gelecekteki çocuklarımızdan uzak tutar," derken bunun mümkün olmadığını biliyordum. Belime dolanan kollarla burnuma dolan koku gevşememi sağladı. "Bazen acaba bu kaos hiç sonlanmayacak mı diye sorguluyorum kendimi," diye mırıldanan Helen'le kaşlarım çatıldı. "Sürekli bir şeyler çıkıyor, her şey daha karmaşık bir hal alıyor."

Persephone'mi kollarımın arasına aldım. Yüzünü incelediğimde bir düzine duygu gördüm ama en belirgini şu an için tükenmişlikti. Kendini suçlayan yanının sesini duyabiliyordum ama bütün bu yaşananların bizi bir araya getirmiş olması devam etmemi sağlıyordu. Helen'in cehennemime ayak bastığı o gün hayatımızın kırılma noktalarından biriydi ve bu noktanın mutluluğumuza zemin hazırlaması için beraberinde gelen ceremeleri çekmemiz şarttı.

Az kalmıştı.

Nikolaos Vasilakis'i parçalara ayırdığımda ve o makineyi yok ettiğimde her şey yoluna girecekti. Açıkçası bu durum benim için eskisinden daha çok kişiselleşmişti çünkü artık tehdit altındaki tek şey İnferno'm ve itibarım değildi.

Çenesini kavrayıp doğruca gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Gücünü benden al. Bütün gücümü kendine sakla, Persephone. İstersen iliğimi kemiğimi sömür ama asla umutsuzluğa kapılma. Sen ve ben, cehennemimizde bir cennet yaratacağız. Bunu yapabilmemiz için ise ufak bir problemi ortadan kaldırmalıyız." Eğilip dudağının kenarını öptüm. "Sen ve ben, her şeye karşı bebeğim."

Işıldayan gözleriyle bana bakıp gülümsedi. "Haklısın, Hades."

"Ben her zaman haklıyım."

Alin tekrar bize seslendiğinde Helen gülüp elimi tuttu ve beni beraberinde sürükleyip salona geri dönmemizi sağladı. Ensar gelişmeleri anons edip Alin'in telefona sızdığını söyledi. Alin bilgisayarı işaret etti. "Otelden çıkış yapmışlar ve sabaha karşı Efe İbiza'ya, diğerleriyse İstanbul'a gidecek.

Uçak biletlerini buldum, sabaha karşı ikide uçağa binecekler. Şu an şehri dolaşmakla meşguller. Babası ve onun korumalarıyla birlikte. Efe'nin arkadaşlarıyla olan konuşmalarını inceledim. Akşam babası ve onun arkadaşlarıyla bir yere gideceğini söyleyen mesajlar atmış. Nereye gidecekler bayağı heyecanlı gözüküyor. Arkadaşlarına size video atarım falan demiş. Büyük ihtimal oradan sonra havalimanına gitmeden bana yazar ve görüşmek ister."

"Sabit bir yerde değilse kartı çalmak için akşamı mı beklememiz gerek?"

Helen'in sorusuyla iç geçirdim. "Evet, sürekli hareket halinde olan birini köşeye sıkıştırmamız zor. Özellikle de yanında korumalar varken. Gidecekleri yer muhtemelen kumarhane falandır. Las Vegas'ta başka bir şey heyecan vermez."

"Konuşmalardan anlayabildiğim kadarıyla akşamüstüne doğru mekâna geçeceklermiş."

Başımı sallayıp kirli sakalımı kaşıdım. "Tamam, takipte kal. Konumu sabitlendiği an bir plan yaparız." Otelden çıkmamız gerektiğini hatırladım. "Hatta biz de toparlanıp çıkalım. Şehri turlar, bir şeyler yeriz. Adrian'ın güvenlik duvarına sızıp şu anlık yakalanmamış olabiliriz ama burada vakit kaybetmek aptallık olur."

Herkes başını salladı.

Alin saatini alıp bir şeyler yapmaya başladığında ne halt ettiğini soracaktım ki bana bakmamasına rağmen gözümün üzerinde olduğunu anlayarak konuştu. "Elimde dizüstü bilgisayarla gezemeyeceğime göre saatimi geri alıyorum enişteciğim. Gerekli olan her şey bunun içinde."

Karşı gelmek için bir sebep bulamadığımda sessiz kaldım.

Arkamı dönüp yatak odasına gidecektim ki duyduğum alarm sesiyle tekrar Alin'e baktım. Bileğindeki saate kilitlenen cimcimenin ifadesinde meydana gelen yıkımla ayaklarım olduğu yere çakılıp kaldı. Alin başını kaldırıp bir bana bir ablasına baktı. Beti benzi atmış, gözlerinde yaşlar birikmişti. Titreyen sesiyle sorduğunda lanet ettim. "Alper öldü mü?"

Bu hiç iyi olmamıştı.

FARE DELİĞİ

Helen

Birini kaybetmek; onun varlığının sende bıraktığı izlerle yaşayıp, bir daha o izlerin sahibinin varlığına kendi izini bırakamamaktan ibaretti. Kayıpla gelen yas daima sancılı ve öfkeli geçerdi. İçinin acısı zamanla hafifler ama daima teninin altındaki bir parazit gibi süregelirdi. Alin'in gözlerinde gördüğüm acı bana Alper ile olan ilişkisinin gerçek bir yoldaşlık olduğunu düşündürtüyordu. Değer verdiği birini yitirmiş, hüzne bulanmış bir öfkeyle baş başa kalmıştı.

Ağzını açmıyor, tek kelime etmiyordu. Sadece Demir ile bana bakarken bir cevap arıyordu. Ona gerçeğin dışında bir şey söylememizi ve tekrardan iyi hissedebilmesi için bir neden yaratmamızı istiyordu. Sandığımdan daha çok etkilendiğini anlayabildiğimde kendimden nefret ettim. Ondan saklamamam, söylemem gerekirdi ama Alin'in güvenimi sarsmış olması beni durdurmuştu. Oysa haksızlık etmiştim.

"Cidden öldü mü?"

Sorusuyla Demir hafifçe başını salladı. Alin aldığı onayla dudaklarını birbirine bastırıp arkasına döndü ve başını eğdi. Omuzlarının titrediğini fark ettiğimde hızla yanına gidip onu kollarımın arasına aldım. Bana sıkıca tutunduğunda kalbim acıdı. "Niye bana söylemediniz?" dediğindeyse tamamen parçalandı. Sesindeki bir şey beni kötü bir abla olduğumu düşünmeye itiyordu. Kıvırcık tutamlarını okşamaya başladım. "Üzgünüm, söyleyecektik sadece-"

Geriye çekilip yanağından süzülen yaşları hızla sildi. "Babası olacak o şerefsiz yaptı, değil mi?" Öfkeden katılaşan ifadesiyle bana bakarken endişe vericiydi. "Alper'i o öldürdü?" Sesi ve altdudağı titrerken direniyordu.

"Evet," diyen Demir ile Alin ona döndü.

Ensar odanın köşesinde durmuş, bizi izlerken ifadesizdi. Yine de bakışları ne zaman Alin'e kaysa mimiklerinde bir değişim oluşuyordu. Kız kardeşim bir süre Demir'e bakıp ardından tek kelime etmeden saatine yöneldi. Onu kurcalamaya başladığında sorguladım. "Ne yapıyorsun?"

"Doğu'yla konuşmam gerek. Şimdi kim bilir ne haldedir?"

Yanına yanaştığımda Demir bir şey demedi. Alin saatini kullanarak bir şeyler yaptı. Amacına ulaşamamış gibi sinirle soludu ve o sırada yanağından bir damla yaş süzüldü. Elinin tersiyle gözyaşını hızla sildi. Bir süre saatiyle ilgilendi. Sonunda pes edip omuzlarını düşürdü. "Telefonuna ulaşılmıyor, konumu en son evinde gösteriyor." Başını iki yana sallarken Demir'e baktı. "Alper daha çok gençti ve bir kabahat işlemedi. Ölmeyi asla hak etmiyordu. Yaşamak istiyordu," derken sesi titremişti. "Sadece yaşamak istiyordu." Hayal kırıklığıyla bezeli bakışlarını bana çevirdi. "Kendi ailesi, nasıl ona böyle bir şeyi reva görebilir?"

Buna cevap verebileceğimi sanmıyordum çünkü ben de anlamıyordum. İnsanlar vahşi yaratıklardı ama birinin kendi canından birine zarar verebilmesi, hele evladına kıyabilmesi; bu bambaşka bir canavarlıktı. Ne izahı ne de sebebi olabilirdi. Saf kötülükten başka bir şey değildi.

Alin'in omzuna dokunduğumda kollarımın arasına girdi. "Keşke kaçabilselerdi," derken ağlamaya başlamıştı. "Keşke her şeyden ve herkesten kaçabilselerdi." Ona sıkıca sarılıp Demir'e baktığımda ifadesinde bir kırılma gördüm. Alin'in halini izlerken gerilmişti. Merhametli biri olmayabilirdi ama belki de ilk defa olmak istemişti çünkü gözlerinde sinsi planının onda yarattığı tatminin izi dahi kalmamıştı.

Hüzünlü bakışlarıyla kollarımdan sıyrılan Alin, arkasına dahi bakmadan salondan çıkıp kendini kaldığı odaya attığında Ensar peşinden gitti. Üzüntüsünü içine gömmek üzere yalnız kalmak istediğini bilecek kadar onu iyi tanıdığım için olduğum yerde kaldım. Alper'in ölümüne üzülmüştü ama asıl ona yardımcı olamadığı için kendine öfkelenmişti. Oysa suçlanacak bir yanı yoktu. O çabalamış, elinden geleni yapmıştı fakat Kavas ailesi ne olursa olsun Alper'in peşini bırakmazdı ve bırakmamıştı. Belki de Gençer de bilse, babasının oğluna kıyabileceğini düşünse, kardeşini bulmak için efor sergilemezdi.

Her şey daha farklı olabilirdi fakat şimdi çok geçti.

Beni düşüncelerimden çekip çıkaran temasla başımı geriye atarak dibimde duran adama baktım. Demir çenemi okşayıp gözlerimizi buluşturduğunda sertçe yutkundum zira boğazım kurumuştu.

"Alper'in gitmesine izin vermezlerdi, Persephone." Sözleriyle iç geçirdim çünkü o da benimle aynı şeyi düşünmüştü. "Yıllar geçse bile onu bulurlar, saklandığı yerden çıkarırlardı. Onun doğduğu hayat, başka bir yol bırakmazdı."

"Sence elimizden bir şey gelmez miydi?"

Sorumla düşündüğünü belli ederek duraksadı. Çenemi okşayan parmakları yavaşça boynuma kaydı. "Belki gelir, belki gelmezdi. Bunun cevabını bilemeyiz. Acaba diye düşünmeye başlarsak da daima o sorunun içinde sıkışır kalırız." İfadesinde bir ciddiyet meydana geldi. "Herkes kararlarının bedelini öder. Sonuçlarıyla yaşar ya da ölür. Alper de kendi kararlarını verdi."

Bir şey demek istesem de ne diyebilirdim?

Haklıydı zira herkesin hayatı kendi kontrolünde ve elindeydi. Alper'in attığı adımları saptıramaz, gittiği yolu değiştiremezdik. Yine de Alin'in üzüntüsü bana kötü hissettirmiş ve *acaba* demeye itmişti.

"Mükemmel bir düğün sabahı, değil mi?"

Demir'in sorusuyla güldüm fakat gülüşüm ne mutluluktan ne de öfkedendi. Tamamen kara mizaha dönen hayatımızın bir emaresiydi. İç geçirip altın harelere baktığımda gördüğüm adamın içdünyama düşen gölgesi büyüdü. Ona her baktığımda kalbimin genişleyip onun için daha kocaman bir hale geldiğine yemin edebilirdim. Boynumdaki elini tutup dalga geçtim. "Daha iyisi olamazdı."

Beni kendine çekip dudaklarımızı buluşturdu. Geriye çekilip derin bir nefes aldım. "Şu otelden bir an önce gidelim."

Sözlerimle atağa geçtik. Eşyalarımızı toplayıp geride hiçbir şey bırakmadığımızdan emin olduk. Otelden çıkış yaptığımız sırada Adrian Dwight ortalıklarda gözükmedi. Demir ona bir mesaj atıp her şey için teşekkür ettiğinde, onun için bir zevk olduğunu söyleyen bir yanıt gönderdi. Kız kardeşim bir açık vermemiş, anlaşıları gerçekten de izini kapatabilmişti. Açıkçası şaşırmamam gerekirdi. Adrian Dwight teknolojik bir deha olabilirdi ama Alin'in de ondan kalır bir yanı yoktu. Bu beni gururlandırıyor ama aynı zamanda korkutuyordu.

Demir'in otelden ayrılmadan önce kiraladığı arabaya eşyaları yükleyip uzaklaştık. Halletmemiz gereken bazı şeyler vardı ve önceliğimiz evlilik sertifikamızdı. Nevada Eyalet Sekreterliği ikinci durağımız oldu. Şart olan apostil şerhi* yaptırdık. Bu, evliliğimizin uluslararası kabul görmesi için

* Apostil, bir belgenin gerçekliğinin tasdik edilerek başka bir ülkede yasal olarak kullanılmasını sağlayan bir belge onay sistemidir.

gerekliydi. Demir belgeyi taratıp Türkiye'de tanıdığı yetkili ve yeminli bir tercümana gönderdiğinde işin çoğunluğu bitmişti. Son olarak ülkeye döndüğümüzde notere uğramamız gerekiyordu. Las Vegas'ta evlenmek eğlenceli olsa da belgelerle uğraşmak can sıkıcıydı.

Biz bütün işlerimizi hallederken Alin ile Ensar peşimizde dolaşmış, bize eşlik etmişti. Alin durgun, solgun ve öfkeli gözüküyordu. Canı sıkkın olduğu için ağzını bıçak açmamıştı. Ensar da her zamankinden daha sessiz ve soğuk bir ruh hali içindeydi.

Tekrar arabaya bindiğimizde etrafı turladık.

Zaman öldürüyor, vakit geçirmeye çalışıyorduk. Gergin atmosferde hepimiz fazlasıyla sessizdik. Öyle ki nefes alış verişlerimizin sesi haricinde çıt çıkmıyordu. Bir ara omzumun ardından Alin'e bakıp iyi olduğundan emin olmaya çalıştım. Başparmağını kemirdiğini gördüğümde işin ciddiyetini anlayıp daha da endişelendim. Sandığımdan daha üzgün olmalıydı ve hakkıydı.

"Yürüyelim mi?" diyerek arabadaki üçlüye baktım. "Biraz hava alalım."

Arkadaki ikili tek kelime etmediğinde Demir sinirle homurdanıp onlara dikiz aynasından baktı. Bana döndüğünde uzanıp elini tutmamla sabır diler gibi iç geçirdi. Çocuklarımız olsa cidden bu kadar yorucu olmayabilirlerdi. İşlek caddelerden birine yönelip arabayı park ettikten sonra araçtan inip kalabalığa karıştık.

Dükkânları gezip sokaklarda dolaştık. Saatin beşi bulmasıyla acıktığımı hissettim. Az ilerimizden giden Alin'e seslenip bana bakmasını sağladım. "Hâlâ konum sabitlenmedi mi?" dediğimde saatini kontrol etti ve başını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Saatlerdir dolaşıyorlar ve dolaşmaya da devam edecek gibiler." Ellerini beline yerleştirdi. "Acaba Efe'ye yazsam mı? Belki onu daha erken görüşmeye ikna edebilirim. Buluşur kartı direkt alırım."

"Alin, Efe aklınca sana tuzak kurma ve ağına düşürme peşinde. Senin istediğin yere gelmez, senin istediğin saatte buluşmaz. Adam seninle video çekip sevgiline göndermenin derdinde. Onu beklemediği bir anda savunmasız yakalamamız gerek."

Sözlerimle Alin iç geçirdi.

Sınırında olduğunu görebiliyordum.

Alin dayanamıyordu ve bu onu gözü karalığa itiyordu. Efe'yle konuşmak istemediğini vücut dilini gözlemleyerek anlayabiliyordum. Hayır, o adama yaklaşmak bile istemiyordu. Ondan ürkmüş, kamera kayıtlarını gördükten sonra kime güvenerek hata ettiğini iyice anlamıştı. Yüzünde oluşan saf korku Efe'nin adını andığı an gözlerinde belirmişti. Ne onunla

konuşmak ne de yakının da bulunmak istiyordu. O da benim gibi, hepimiz gibi bir an önce her şeyin bitmesini istiyordu. Belki de bunu o kadar çok istiyordu ki artık geriye kalan hiçbir şeyi umursamıyordu. Hayır, hiçbir şeyi değil, kendini.

Alper'in vefatını öğrendiğinden beri öfkeli ve hüzünlüydü ama görmediğim başka bir duygu daha vardı. Şimdi net bir şekilde fark edebiliyordum ki Alin korkuyordu. Neden korkuyordu? Ona da bir şey olacağını mı düşünüyordu? Ya da bizlere veya ailemize? Niye kendini bir anda ortaya atmaya ve okları kendine çekmeye başlamıştı? Suçluluk mu? Vicdan azabı mı? Yoksa sadece bitiş çizgisini görme, o süreçte başına ne geleceğini umursamama pervasızlığı mı?

Ağzımı açıp onu kenara çekecektim ki Demir müdahale etti. "İlk plana sadık kalacağız," dediğinde Alin'in daha hızlı soluk alıp verdiğini fark ettim. "Daha fazla uzatmaya gerek yok."

Kız kardeşim önüne dönüp yürümeye başladığında, koşar adımlarla yanına gidip Demir ile Ensar'ı geride bıraktım. Koluna girdiğimde, "Alin, sen iyi misin?" diye sordum. Bana bakmadan başını salladığında endişeyle sarsıldım. "Alin." İsmini yinelediğimde, sesimdeki paniği fark etmiş olacak ki bu sefer gözlerimin içine baktı. İfadesi yumuşayıp o sisli görüntü yok oldu. Kolundaki elimi tutup derin bir nefes aldı. "İyiyim abla, sadece yoruldum." Öfkeli ifade geri geldiğinde bakışlarını kaçırdı. "Gerçi yorulmaya hakkım yok."

"Her şeyin bu hale geleceğini bilemezdin."

"Bilmem gerekirdi," derken sertti. "Tahmin etmeliydim. Her şeyi daha berbat ve karmaşık bir hale getirdim. Düzelteceğime daha da mahvediyorum. Neyi tutsam elimde kalıyor resmen. Cidden bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Salaklık edip her şeyi daha da çıkılmaz bir yere sürüklemiş olduğumu kabullenmek istemiyorum."

Tenini okşarken karşı geldim. "Alin, bazı şeyleri daha karmaşık hale getirmiş olsan da her şeyi düzeltmek adına çabalıyorsun ve kendine haksızlık etmemelisin. Tamam, ne olduysa oldu. Hiçbir şeyi geri alamazsın. Telafi edebilirsin sadece. Ve uzun süredir bunu yapmaya çalışıyorsun. Lütfen kendini böyle üzme."

Yalvarışımla bana bakıp buruk bir tebessüm etti. "Üzülüyorum diye üzülüyor olman da ablalığa dahil mi?" diye sorduğunda gülmeden edemedim.

"Maalesef evet cadı."

Başını omzuma yaslayıp öyle yürümeye devam ettiğinde kolunu iki elimle sardım. Belli belirsiz bir fısıltıyla, "Teşekkür ederim abla," dediğinde ne için teşekkür ettiğini anlamadım.

Yine de sormadım çünkü şu an huzurluydu. Alin başını omzuma yaslamış ve az önceki gerginliği ortalardan kaybolmuşken her şey gözüme daha güzel gözüküyordu. Bencillik ederek toprağı eşelemedim. Kız kardeşime sarılıp sokakta yürümeye devam ettim.

"Bir şeyler mi yesek?" dedim dakikalar sonra. "Kahvaltı da etmedik sayılır. Özellikle sen."

"Nasıl istersen."

Cevabıyla durdum ve onun da durmasını sağladım. Arkamıza döndüğümüzde Ensar ile Demir dibimizdeydi. "Yemek yiyelim," dediğimde Demir beni Alin'in kollarından söküp kendi kollarına aldı. Tavrıyla güldüğümde o çok ciddi gözüküyordu. "Beş dakikalık mesafede güzel bir yer var," dediğinde sesi normal ve duruşuyla tezattı. "Hamburger ister misin?"

"Evet, kesinlikle."

Yüzüme yansıyan açlıkla gülümsedi. "Gidelim o zaman."

Caddenin köşesinde kalan hamburgerciye girip cam kenarındaki bir masaya oturduk ve siparişlerimizi verip beklemeye başladık. Önce kızarmış patatesler geldiğinde Alin'le tabaklarımızı mayonezle doldurduk. Ardından kızarmış patatesleri ikişer üçer yemeye başladık. Demir'e mayoneze batırdığım patateslerden uzattığımda elimden yedi. Beni kollarının arasında tutmaya devam ederek hareketlerimi kısıtlıyor olsa da umursamadım.

"Evli bir çift olarak ilk gününüz nasıl geçiyor?" Ensar'ın sorusuyla ona *ciddi misin* diyen bir bakış attım.

"Siz ikiniz, odamızın kapısında belirmeden önce her şey çok güzeldi." Demir'in sözleriyle onu dürttüğümde beni umursamadan konuşmaya devam etti. "Bütün bu saçmalık son bulduğunda Persephone'mi tatile götürüyorum." Parmağını Alin'e doğrulttu. "Bizi aramayı bırak mesaj bile atmayacaksın."

"Söz," diyen Alin buruk bir tebessüm etmişti.

"Balayına çıkacaksınız yani?" Ensar bize göz attı. "Nereye gideceksiniz?"

Demir ona bakıp merakına karşı alay etti. "Niye, sen de mi geleceksin?" dedikten sonra sandalyemi kavrayıp beni kendine çekti. Göğsüne savrulmamı sağladıktan sonra kollarını belime doladı. "Helen'i adaya kaçıracağım. Kimsenin olmadığı bir adaya."

Fikir o kadar hoşuma gitmişti ki kendimi kumların üstünde güneşlenip kokteyl yudumlarken hayal edebiliyor, o keyfin tadını alabiliyordum.

İçimde yeşeren umutla güldüğümde Alin ve Demir bana eşlik etti. Ensar ise yine bir yere odaklanmış, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Ada kelimesi onu içine dönüp sessizleşmeye itmişti. Ona dair fark ettiğim her minik nüans merakımın şiddetini artırıyordu.

Hamburgerler geldiğinde bitmeleri o kadar kısa sürdü ki son lokmamı ağzıma attığımda midem acıyla kasılmıştı. Açlıktan gözüm dönmüş gibi yemiştim ve normalde bu kadar iştahlı değildim. Kendime hayret ederek ellerimi sildiğimde Demir'in sırıtarak beni izlediğini ve daha hamburgerinin yarısında olduğunu gördüm. Ondan önce bitirmemle şaşkınlığım katlandığında kocam sormadan edemedi. "Bir tane daha ister misin bebeğim?"

"Hayır, doydum."

Tek kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

Koluna vurduğumda tok bir tınıyla kısık bir kahkaha attı. Alin de hamburgerini bitirmek üzereydi ki saatinin ekranının bir anda kırmızıya dönmesiyle ağzı açık bir şekilde son ısırığını alamadan kalakaldı. Atan benzi ve seğiren eliyle ortaya sunduğu görsel tehlike arz ediyordu. Ne olduğunu soracağım sırada hamburgeri, servis edilen kırmızı sepetin içine attı. Okkalı bir küfür savurup masadaki herkesin bakışlarını üzerine çektiğinde telaşlanmıştı. Gözlerini içinde olduğumuz mekânda dolaştırdığında isyan edercesine yakardı. "Biri bilgisayarımı *hacklemeye* çalışıyor."

Demir, hamburgerini sepetin içine adeta fırlattı. "Bir bu eksikti," dediğinde Alin yerinden kalkıp cam kenarında oturan, kulağındaki kulaklıklarla hamburgerini yerken, bir yandan yağlı ellerini umursamadan önündeki dizüstü bilgisayarın klavyesiyle oynayan adamın dibinde durdu. Bir şeyler deyip adamın dikkatini çekti. Adam her ne dediyse kız kardeşim öfkeden kızaran teniyle yanımıza geri gelip avucunu uzattı. "Biri bana elli dolar verebilir mi?"

Ensar elini cebine attı ama Demir önce davranmıştı. Alin kaptığı banknotla adamın yanına geri döndü. Yüzündeki sırıtışla kız kardeşimden parayı alan adam bilgisayarı uzattı. Alin dizüstü bilgisayarıyla yanımıza geldi ve tekrar yerine geçti. Klavyenin üzerinde parmaklarını dolaştırmaya başladığında sorguladım. "Tam olarak neler olduğunu söyleyecek misin?"

"Bilgisayarıma sızmaya çalışan biri var işte, daha ne olsun?"

Öfkeli tonlamasıyla ben de sinirlendim. Yine de çenemi kapalı tutup odaklanmasına izin verdim. Kaygılı bir ruh haline bürünmemle bacağımı sallamaya başladığımda bekledim. Demir belimi okşayarak beni sakinleştirmeye çalışsa da gergindi. Gözünü kırpmadan Alin'i izliyor, anlamaya

çalışıyordu. Alin dünyadan izole olup bilgisayar ekranında kayboldu. O kadar ciddi ve odaklanmış bir durumdaydı ki bütün aurası değişmişti.

Ensar ekrana baksa da bir şey anlamadığı belliydi. Hepimiz sessizce Alin'i beklerken, Alin bizim varlığımızı dahi unutmuş olabilirdi. Bana bir ömür gibi gelen uzun dakikaların ardından ağzını açtı lâkin gözlerini ekrandan ayırmadı. "Biri bilgisayarımın güvenlik sisteminin kapısına mesaj bırakmış. İçeriye girememiş elbette ama alarma yakalanmış. İletiyi açmaya çalışıyorum. Ayrıca göndereni bulmak için veriyi takip etmeyi deniyorum."

Alin'in sistemine sızmaya çalışacak kadar yetenekli olan sadece bir kişi tanıyordum. Kız kardeşim sesli bir nefes verip parmaklarını klavyeden çekti ve ekrana bakarak konuştu. "Dedem," dediğinde tahmin ettiğim cevabı aldığım için şaşırmamıştım fakat Alin şaşkın gözüküyordu. "Bana koordinat göndermiş."

"Ne koordinatı?"

Demir'in sorusuyla Alin tekrar klavyede parmaklarını gezdirdi. "Bakıyorum," dedikten sonra kaşlarını çattı. "Başka bir şey yazmamış mı?" Sorumla başını iki yana salladı. "Sadece koordinatlar-" Kendi sözünü kesip alnının ortasındaki çizgiyi derinleştirdi. "Bir saniye." Ne yaptığını göremememin bende yarattığı sinir harbiyle yerimden kalktığımda Demir bana eşlik etti. Alin'in sandalyesinin ardına geçtiğimde, Demir diğer masadaki sandalyelerden birini çekip Alin'in yanına oturdu ve beni kucağına çekti. Dizine oturup ekrana baktığımda Alin sayıları işaret etti. "36 33 0 K, 26 21 0 D. Otuz altı derece, otuz üç dakika, sıfır saniye kuzey, yirmi altı derece, yirmi bir dakika, sıfır saniye doğu." Sayı dizisinin başındaki iki harfi işaret etti. "BK, batı ya da kuzey demek olamaz çünkü koordinatlar hata verir."

"BK," diyen Demir'in sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Bülent Karca."

Alin omzunun üzerinden bize baktığında dudakları hafifçe aralanmıştı. Demir'e dönüp mantıklı lâkin anlamsız gelen sözleriyle emin olmak istedim. "Dedem, Bülent Karca'nın nerede olduğunu bulup bize haber mi vermek istedi yani?"

"Son kartı almamız için. Cihazın bizde olduğunu biliyor. Bütün ganimetleri bir noktada olsun istiyor. Saklandığı yerden çıkmadan işini halletirmeye çalışıyor. Altıncı kartı aldığımızı ya da almak üzere olduğumuzu biliyordur. Bizi izletiyor olabilir. Tahminimce yedi kart da bir araya geldiğinde fare deliğinden çıkıp kendini gösterecek."

Nikolaos Vasilakis'den beklenecek bir plandı. Karıştığı karanlıkta bekliyor, bizi maşası olarak kullanıyordu; Alin'i uzun zamandır kullandığı gibi. Şimdi bizi de dahil ediyordu. Yedi kart toplanıp, hepimiz cihazın da içinde olduğu cehenneme döndüğümüzde dedem borazanı üfleyecekti. Kopacak kıyametle savaş bitecek, bir taraf kazanıp bir taraf yenilecekti.

Alin'e ekranı işaret ettim. "Koordinatlar nereyi gösteriyor?"

Dikkatini toparlayıp işe koyuldu. Ekrana göz gezdirip çıkan sonuca baktım. "Astipalya Adası," diye mırıldandığımda kaşlarım çatıldı. "Yunanistan'da küçük bir adadır. Genelde hep yerlileri yaşar, dışarıdan insanlara ev bile satmazlar. Oldukça bakir ve keşfedilmemiştir. Tam eski bir Yunan adası diyebilirim. Hatta mitolojiyle bir bağlantısı da vardı ama şu an hatırlayamıyorum."

"Neden Yunanistan?" dedi Ensar. Benim de merak ettiğim noktanın altını çizmiş oldu.

"Tesadüf olduğunu sanmıyorum." Alin saçlarını karıştırdı. "Anlamıyorum, Bülent Hoca'nın Yunanistan'la ne alakası olabilir? Ayrıca dedem onu nasıl bulabildi? Adamı uzun süredir arıyorum, hiçbir yerde izini yakalayamamıştım."

"Belki de birinin evinde kalıyordur."

Ensar'ın sözleriyle Alin'e baktım. "Orada bir evi ya da tanıdığı olabilir mi?"

"Hayır, mülklerini araştırdım. Belki bir tanıdığı vardır. Orasından emin olamam."

"Bülent'in mülklerini araştırdın mı?"

"Elbette," diyerek bana baktı. "Ortadan kaybolunca adama dair her şeyi araştırdım. Kimsesiz, uzun zamandır bizim üniversitede çalışan, evden işe işten eve giden sıradan bir adam olması dışında herhangi bir şey bulamadım."

Demir ekrana bakarken kafasında tilkiler dolaşıyordu. "Konum açık adres vermiyor. Bu yüzden oraya gittiğimizde adanın küçük olması işimize yarayacak."

"Adamı sora sora mı bulacağız?"

Ensar'a bakmadan cevap verdi. "Şu an için evet."

"Ne yani?" diyen Alin'in ifadesi sertleşti. "Dedemin istediğini yapıp, Bülent Karca'yı bulup bulamayacağımızdan bile emin olmadığımız bir konuma mı gideceğiz? Ya tuzaksa? Ya bizi ağına çekmeye çalışıyorsa?"

Demir arkasına yaslanıp bir elini kalçama yerleştirdi. "O kısmı bana bırak."

Alin tek kaşını kaldırıp Demir'in kendinden emin tavrına karşılık rahatladığında, Ensar oturduğu sandalyede yavaşça döndü. "Yeni plan ne?" diye sorduğunda hepimiz Demir'e bakıyor, adeta emrini bekliyorduk.

Kocam son derece rahat bir tutumla konuşmaya başladığında, içimdeki gerginlik onun gevşekliğiyle ip misali çözüldü. "Önce Efe'yi halledelim. Efe'den kartı aldıktan sonra Yunanistan'a gidiyoruz." Alin'e baktı. "İletiyi takip ettiğinde gönderenin konumunu bulabildin mi?"

"Tarama devam ediyor," diyen kız kardeşim ekrana baktı. "En az beş dakikası var ama net bir konum bulabilmemiz imkânsız. Maalesef ki dedem aptal değil."

"O kadar emin olma."

Ensar'ın homurdanışıyla Demir'in dudağının kenarı kıvrıldı. "Deden nerede olursa olsun, önemli değil. Dediğim gibi kendini göstermek zorunda kalacak. Özellikle kartlar tamamlandığında."

"Ama şu an o avantajlı," dedim. "Bir sıfır önde."

"Hayır bebeğim. Tüm kozlar bizim elimizde."

Sözlerini sorguladığımda haklı olduğunu gördüm. Kartlar, cihaz, dedemin önem verdiği her şey elimizdeydi. Alin ve ben birlikteydik. Bize karşı kullanabileceği herhangi... "Annemle babam."

Endişeli sesimle Alin bana baktı. "Ne olmuş onlara?"

"Ya dedem bize karşı onları kullanmaya çalışırsa? Sonuçta biz bir aradayız. Kartlar ve cihaz bizde. İstediğini yaptırabilmesi için bir koza ihtiyacı var."

Demir beni kendine çekip alnımı öptü. "Merak etme, *moya koroleva*. Aileni izleyip, herhangi bir durumda onları koruyarak güvenli bir alana transfer etmek için evlerinin etrafını ablukaya almış bir paralı asker ordusu var."

Açık kalan ağzımla ona baktım. "Ne?"

"Onları savunmasız bırakamazdım," diyerek omuz silkti. "Nikolaos onlara el süremez. Endişelenmene gerek yok."

İşte yine olmuştu.

Kalbim mümkünmüş gibi biraz daha genişlemiş sonra Demir o genişleyen noktalara doğru sirayet ederek yüreğimi yine ele geçirmişti. Her geçen gün, hayır her geçen saniye, beni kendine daha çok âşık edebiliyor olması üstün bir başarıydı.

"Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Sorumla gülüp kalçamı hafifçe sıktı. "Evet ama yine söyleyebilirsin."

"Seni seviyorum," deyip kimseyi umursamadan onu öptüm. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp nefesini kesmemle kokusu ciğerlerime akın etti. Kısa tuttuğum busemin ardından geriye çekilip altın harelerine baktığımda ona sıkıca sarılmak, göğüskafesimi yarıp varlığını içime sokmak istedim.

Demir kollarını belime dolayıp sırıttı. "Görüyorsunuz, değil mi?" diyerek Ensar ile Alin'e baktığında yüzünde haylaz bir çocuğun izleri vardı. "Mükemmel bir kocayım."

Ensar gözlerini devirse de Alin gülmüştü.

Kız kardeşim dizüstü bilgisayardan gelen sesle önüne döndü. Gülüşü yok olup yerini gerginlik dolu bir öfke aldı. "İleti sekiz farklı ülkeden gönderilmiş gibi duruyor. Kısacası çıkmaz sokak."

"Şaşırmadık."

Sözlerimle Demir başını salladı. Elimi ensesine yerleştirip siyah tutamlarını parmak uçlarımla okşamaya başladım. Gözlerini gözlerimle buluşturduğundaysa aklımdakini dile getirdim. "Mikonos ile Astipalya'nın arası sürat teknesiyle iki buçuk saat. Madem Yunanistan'a gideceğiz, annemle babamın yanına da uğrayıp müjdeli haberi versek mi? Yani telefonla söylemekten daha mantıklı olacağına karar vermiştik ve bence ne kadar erken söylersek o kadar iyi olur."

Alin kıkırdadı. "Şamata var desenize."

"Niye?" diyen Demir kız kardeşime baktı. "Çok tepki verirler mi?"

"Yok canım, niye versinler?" Alayla gözlerini pörtletti Alin. "Alt tarafı onlardan habersiz evlendiniz. Kızlarının düğününe katılmak istemezlerdi. Kim ilk evladını gelinlikle görmek ister?"

"Alin."

Uyarımla kız kardeşim gülüşünü sakladı. Demir bana dönüp bütün ciddiyetiyle aklındakini dile getirdi. "Persephone kızarlarsa seni zorladığımı söyler, suçu bana atarız."

"Aynen, böylelikle yılın damadı seçilirsin."

Ensar'ın sözleriyle ona dik dik baksam da sözleri haklılık payı içeriyordu. Demir'i ortaya atacak halim yoktu. "Kimse suçu üstlenmeyecek. Ayrıca ortada bir suç yok. Biz istedik, böyle oldu. Annemle babam her ne kadar kızacak olsalar da bir süre sonra yumuşarlar. Ayrıca beni biliyorlar, düğünleri sevmediğimi de biliyorlar. Bu yüzden bir şekilde halledeceğiz."

"Evet, sonuçta Helen yetişkin bir kadın."

Demir'in homurdanışıyla kendini rahatlatmaya çalıştığını anlamıştım. Alin ona bakıp sinsi bir gülüş ve alaylı bir tavırla sorguladı. "Yani senin

kızın aynı şeyi yapsa sen sorun etmez, yetişkin bir birey olduğunu düşünür ve kabullenirdin, öyle mi?"

Kucağında oturduğum adamın bedeni kasıldı. İfadesi kararduğında aklından geçen düşünceleri biliyordum. Muhtemelen olmayan kızımızın büyüdüğünü, ondan habersiz evlendiğini hayal ediyor, bu yüzden hayali damadını nasıl öldürmesi gerektiğinin planlarını yapıyordu. Gözlerindeki ateş ve o tehlikeli bakışla her şey ortadaydı.

"Demir," diyerek onu dürttüm.

"Şu an kafamda cinayet işliyorum, Persephone. Beni bölme."

Başımı iki yana sallarken güldüm. Tahmin ettiğim gibiydi. Farazi damadımı korumak isteyerek Demir'i sakinleştirmek adına yanağına ve çenesine öpücükler bıraktım. İçdünyasında kaybolup hâlâ hıncını çıkaramadığını fark ederek hayal dünyasında kalmaya devam ettiğinde zaman tanıdım. Bir gün kızımız olursa -olmasını bütün kalbimle istediğimi anladığım bir anın içindeydim- Demir'in akıl sağlığını nasıl koruyacağını ve kızımın akıl sağlığını nasıl korumam gerektiğini sorguladım. Demir dünyanın en iyi lâkin en kıskanç babası olacak gibi gözüküyordu.

"Prensesim," diye mırıldandı Demir. "Benim güzel prensesim babasına öyle bir şey yapmaz ama o piç onun aklına girebilir." Kendi kendine konuşuyor olmasıyla Alin ile Ensar ona tuhaf bir bakış attıklarında kendimi tutamayıp homurdandım. "Kızımız bana benzerse asıl o, çocuğun aklına girebilir."

Demir bana endişeli bir bakış attı.

Masanın dibinde beliren adam hepimizin ilgisini üzerine çekti. Alin'in dizüstü bilgisayarını aldığı adam üzerine ketçap damlattığı tişörtünü sierken, bir yandan daha fazla para istediğinde Alin işini bitirip cihazı ona geri verdi.

Adam yanımızdan ayrılırken Alin saatine baktı ve heyecanla doğruldu. "Efe'nin konumu sabitlendi. Buradan yirmi beş dakikalık uzaklıktalar. Mekânın adı Heaven's Gate."

Heaven's Gate.

Cennetin kapıları.

Şeytanıma baktığımda kurnaz bir sırıtışla beni izlediğini gördüm ve güldüm.

Tanrı'nın mizah anlayışını seviyordum.

CENNETİN KAPILARI

Demir

Cennetin nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum ama karşımdaki binayla uzaktan yakından alakası olmadığına emindim. Öncelikle kadınların melek olduğunu ya da insanın kendini cennette hissetmesini sağladığı görüşüne inanmıyordum. Yani Helen ile tanışmadan öncesine kadar. Bu bana erkeklerin işledikleri günahları romantize etme şekli gibi gelirdi. Artık kişisel bir meleğim vardı ama benim günahlarımın kılıfı değil, sevaplarımın mimarıydı.

Karşımda kalan binayı biliyordum.

Heaven's Gate'i hatırlamıştım. Buraya daha önce gelmemiştim fakat aylar önce İnferno'daki müşterilerimden biriyle sohbet ettiğim sırada buradan bahsettiğini anımsıyordum. Karşımdaki bina şu an şehrin en gözde striptiz kulübüydü. O kadar nam salmıştı ki yurtdışından bile akın akın adamlar buradaki şovları izlemek adına gelirlerdi. Heaven's Gate, şöhretine tezat kaçan bir harabeydi. Baktığım binanın görkemli tek bir tarafı dahi yoktu. Aksine oldukça sıkıcı ve sıradan gözüküyordu.

Arkama yaslandığımda Ensar homurdandı. "Burası benim anladığım gibi bir yer mi?"

"Tam olarak anladığın gibi."

Alin merakla mırıldandı. "Ne anladın?"

"Striptiz kulübü," diyen güzel karım derin bir nefes aldı. "Kartımızı çalan küçük piç striptiz kulübünde ve bizim acilen mantıklı bir plan yapmamız gerek."

Alin kafasını Helen'le benim koltuğumun arasından çıkartıp binaya göz attı. Bir plan düşündüğünü fark ettim. Ciddi manada beyninin işlevselliğinden sıkılarak parmağımı alnına yerleştirdim. Onu itip eski yerine

göndermeye çalıştım ama kaşlarını çatarak bana bakarken direndi. Sinirle elimi itekledikten sonra konuştu. "Şuradaki araç onların. İki gün önce kiralamışlar," dediğinde arabayı işaret etmişti. "Kartı yanında taşıyor olamaz. Striptiz kulübüne niye kartla girsin? Bence arabada bırakmıştır."

Ensar doğrulup arkadan bir çanta aldı ve sırt çantasının fermuarını açıp içinden minik bir cüzdan çıkardı. Onun da fermuarını açtığında çıkardığı şeyin bir cüzdan olmadığını anladım. İçinde ufak aletleri bulunduran şeye baktım. Ensar eline bir maymuncuk aldı. Sadece ondan daha gelişmiş bir tasarıma sahip gibiydi.

"Ben gider bakarım," dedi Ensar. "Şu köşedeki araç mı?"

"Evet."

Ensar aracın kapısını açtığında Helen dönüp ona baktı. "Tek başına halledebilir misin?" dedikten sonra dudağının kenarını şeytani bir tebessümle kıvırdı. "Kilit kırmakta ben de iyiyimdir."

Hakkında öğrendiğim yeni bilgiyle karıma baktığımda, bana dönüp göz kırptı. Bu hareketi karşısında üstüne atlamamak için kendimi tutmam gerekti çünkü kendinden emin halleri doğal bir afrodizyak gibiydi.

"Hallederim ama istersen gel. Çantaları daha hızlı ararız."

Helen, emniyet kemerini çözüp uzandı ve dudağıma acele bir öpücük bıraktıktan sonra araçtan indi. Ensar ile sokağın köşesine doğru ilerlemeye başladıklarında tanrıçamdan gözlerimi alamadım. Beni her seferinde kendine hayran bırakan kadınımın daha keşfedilmemiş ne gibi cevherleri olduğunu merak ediyordum.

Karanlıkta kalan araca yaklaşan ikiliyle doğrulup daha iyi bir bakış açısı kazanmaya çalıştım. O sırada Alin yine kendini iki koltuk arasından çıkartıp, konsolun üstüne adeta çıkarak huzursuz bir tavır ile etrafa baktı. Tırnağının kenarını dişleyip ekşittiği yüzüyle striptiz kulübünü inceledi. "Ensar nasıl anladı hemen burasının striptiz kulübü olduğunu?"

Sorusuyla ona baktığımda gözleri hâlâ binanın üzerindeydi. "Niye ona sormadın?" dediğimde bana döndü ve gözlerini kocaman açtı. "Kıskanç sevgili moduna bürünemem. Adamı görmüyor musun? Her seferinde aramızda bir şey olmayacağının altını çiziyor. Gerçi kendisi kıskançlık etmekten geri kalmıyor."

"Sana ahtapot gibi sarılıp uyuyan bir adamın kıskançlık etmemesi tuhaf olurdu."

Kızaran yanaklarıyla gözlerini kaçırdı. Bakışlarını karanlıktaki araca çevirdi. "Arabada alarm var mıdır sence?"

"Ensar bunu düşünmüştür diye umuyorum yoksa mahalleyi ayağa kaldırırız."

"Ablamın gitmesine izin vermene şok oldum."

Sözleriyle kaşlarım çatıldı. "Ablan yirmi altı yaşında, yetişkin bir kadın. Karım olması onu kontrol edebileceğim anlamına gelmez. Tehlikede olmadığı sürece istediğini yapabilir."

Ve ben onun tehlikede olmadığından emin olmakla görevliydim.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Ne kadar modern bir adamsın," diyen Alin benimle dalga geçtiğinde onu umursamadım. Bakışlarımı sokağın sonundaki ikilide dolaştırdım. Arabanın kapısını açan Ensar'la sessizlik baki kaldığında arabanın alarmı olmadığı kanıtlandı. Helen arka koltuktaki çantaları karıştırırken Ensar bagajı altüst ediyordu. Striptiz kulübünün önünde herhangi bir güvenlik ya da kamera yoktu ki bu bana tuhaf geldi. Gerçi böyle bir yerde kayıt bırakabilecek herhangi bir şey bile olmaması gerekirdi. Yine de kapıya bir güvenlik koymaları daha mantıklı olurdu.

Tenha sokakta gözlerimi dolaştırarak tetikte kaldım.

Arka taraftan gelen bir kadın gördüm. Koca çantası ve spor kıyafetleriyle ara sokaktan çıkıp, yürümeye devam ettiğinde dansçılardan biri olduğunu düşündüm. Mesaisi bittiği için gidiyor olmalıydı.

Alin sıkıntıyla iç geçirip boşboğazlık etmeye başladı. "Ablamın kilitlerle arasının neden iyi olduğunu söylememi ister misin?" dediğinde haylaz, küçük kız kardeş moduna bürünmüştü. Omzumun ardından ona baktığım an sırıttı. "Lisedeyken hep evden kaçıyordu. Bu yüzden sabaha karşı geldiğinde annemleri uyandırmamak için gizli gizli eve girerken kapı, pencere ya da baca fark etmeksizin kendine bir giriş bulabiliyordu."

Dudağımın kenarı kıvrıldığında gülümsememi saklamaya çalıştım. Duyduğum şey Helen'i yansıtıyordu. Persephone'min on altı, on yedi yaşlarındaki potansiyel görüntüsü gözümün önüne geldiğinde sırıtmadan edemedim.

"Herkes akademik başarımdan dolayı benim daha zeki olduğumu düşünüyor ama ablam da fenadır. Sosyal zekâsı çok iyi. İnsanları kolaylıkla ikna edebiliyor. Annem ile babamı da bu yüzden rahatlıkla parmağında oynatabiliyor. Ben çenemi pek tutamıyorum."

"Hadi ya, cidden mi?"

Alin gözlerini devirdi ve birkaç saniye sessiz kaldı. Önüme dönüp Helen'in arabanın bagajını karıştırdığını gördüm. Ardından Alin'in beni

tedirgin edecek derecede hüzünlü çıkan mırıltısını işittim. "Annemle babamı görmekten korkuyorum desem benimle dalga geçer misin?"

"Biraz."

Düşünmeden verdiğim cevapla dudaklarımı birbirine bastırdım. Dikiz aynasından Alin'e baktığımda gözüme olduğundan daha savunmasız geldi. Minyatür şeytana asla yakışmayan bu durumla dişlerimi sıkıp içimdeki korumacı dürtüye lanet ettim.

"Niye korkuyorsun?"

"Yüzlerine bakamamaktan."

Söylediği yalanlar ve yaptıklarından sonra bu normaldi fakat ailesinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Bu yüzden vicdanındaki yük haricinde bir sorun çıkmazdı. Belki de Alin'in kendi içinde bazı şeyleri kabullenmesi gerekiyordu ama ben psikolog değildim. İsterse kendi psikoloğumun numarasını verebilirdim. Bende yaptığı gibi bastırılmış travmalarını ortaya çıkarır ve Alin sorunumuz kökünden hallolurdu. Gerçi Alin artık bana bir sorun gibi gelmiyordu. Bunu nasıl başarmıştı emin değildim lâkin ona karşı hissettiğim olumsuz duyguların değişim geçirmesini sağlamıştı.

"Ailen iyi insanlar," diyerek Helen'i izlemeye devam ettim. "Sana kıyamazlar. Sen de onlara kıyamadığın için işleri bu kadar yokuşa sürdün. Bazı hatalar yapmış olsan da yirmi yaşındayken kim hata yapmaz ki?"

"Cidden böyle mi düşünüyorsun?"

"Asıl sen ne düşünüyorsun? Belli ki zihnindeki ses sana başka şeyler fısıldıyor."

Alin bir süre sessiz kaldı. Onunla küçük bir alanda, karanlıktayken varlığından yayılan gerginliği ve hüznü daha iyi ayırt edebilir hale gelmiştim. Ardımdaki genç kızın içinde fırtınalar kopuyordu. Dışarıya yansıttığı haliyle içinde can çekişen versiyonunun birbirlerine zıt oldukları anlaşılabilirdi. Bana kendimi anımsatmıştı. Her zaman gösterdiğim ve içeride sakladığımın çatışmasıyla boğuşan bir adam olmuştum. Ne kadar zor olduğunu iyi biliyordum.

Günah çıkarır gibi fısıldadı. "Daha farklı kararlar ve sonuçlar hayal ediyorum. Aklım yaptığım şeyleri daha farklı yapmış olmayı düşünüp duruyor. Bu süreçte başkalarına zarar vermek yerine onlara cidden yardımcı olabilmiş olmayı isterdim. Alper, Doğu, ablam, sen, ailem, Ayça, Bülent Hoca ve Ensar. Hatta bir noktada Efe bile. Herkesin hayatını daha berbat bir yöne ittim." Sesinin titremesiyle ona bakmak istedim ama ifadesini görmekten çekindim. "Korkuyorum, Hades. Ya bunlar sadece birer

başlangıçsa ve ben sonunu gördüğümde yarattığım o yıkımın içinde bir başıma kalıverirsem?"

Yalnız kalmaktan korkmak insanı yalnızlığa iten en önemli etkendi. İnsanları kaybetmemek için onları hiç kazanmamaya başlardın. Alin'e baktığımda mavi gözlerinde yakaladığım duyguyla onu daha iyi anlayabildim. Onun korkusu yalnızlık değil, kendiyle kalma ihtimaliydi. İnsan yalnız kalıp içine baktığında her şeyi daha iyi görüp duymaya başlardı ve Alin'in kendiyle ilgili sahip olduğu her düşünce şu an onu varlığından nefret etmeye, öfkelenmeye itiyordu. Bir zamanlar olduğum noktada olması, onunla empati kurabilmemi sağladı.

"Hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın cimcime."

Sesimdeki netlik ve sertlik, bir fikir değil de kaide dile getiriyormuşum gibi hissettiriyordu. Belki de kendi içimde verdiğim bir karardan kaynaklı bu kadar emin konuşabiliyordum. Ne olmuş olursa olsun, Alin gözümde artık bir tehlike ya da tehdit değildi.

Aileydi.

Kafasındaki kasvetli düşünceleri ötelemek isteyerek homurdandım. "Sen asıl ailene Ensar'ı kim diye tanıştıracağını düşün." Tek kaşımı kaldırdım. "Benim yirmi yaşındaki kızım evime sevgilisini getirse ve bunu emrivaki olarak yapsa ortalık fena karışırdı."

Alin bilmiş bir tavırla tebessüm etti. "Kızın evlenmiş bir şekilde evine gelseydi ne olurdu peki?"

Hamburgercide bu ihtimali düşünüp hiç iyi sonuçlar elde etmediğimden sorusuna yanıt vermedim. Gömleğimin yakasını çekiştirdim çünkü bir anda sıcaklamıştım. Helen ve Ensar'ın bize doğru adımladıklarını gördüğümde oturduğum yerde dikleştim. Saniyeler içinde arabaya binen ikiliden ilk konuşan Helen oldu. "Kart yok."

"Piç, yanına aldı herhalde."

Ensar'ın sözleriyle Helen bana dönüp sorguladı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Belki de mesaj atıp onu dışarıya çekmem daha doğru olur."

Alin'in teklifiyle Ensar karşı çıktı. "Adamın dans eden kadınları bırakıp seninle buluşmak adına kulüpten ayrılacağını hiç sanmıyorum. En azından kendi isteyene ya da sıkılana kadar." Alin ona ağzı açık bir şekilde baktığında, Ensar hatasını anlayarak kendini düzeltmeye çalıştı. "Efe adına konuşuyor, kendim için demiyorum."

Cimcime bir şeyler homurdansa da ben binayı incelemeye devam ettim. Efe'nin şehirden ayrılmadan ve Alin'le buluşmadan önce geleceği son yerin striptiz kulübü olması talihsizlikti. Ensar haklıydı. Yirmili

yaşlarındaki bir adam içerideki eğlenceyi kaçırıp dışarı gelmezdi. Yine de bir ihtimal deneyebilirdik.

"Yaz bakalım ne diyecek?"

Ensar cebinden çıkardığı telefonu Alin'e uzattı. Cimcime mesaj atarken bir yandan ne yazdığını söyledi. "Buluşmak istediğimi söylüyorum." Gönder tuşuna bastığında bir süre bekledik. Cevap geldiğinde Alin yazanı okudu. "Kusura bakma güzelim, planlar iptal. Bu gecemi daha faydalı bir işe ayıracağım."

Helen sinirle yakardı. "Ay, tam geri zekâlı."

Bir mesaj daha geldiğinde Alin onu da sesli okudu. "Müsait olduğumda kartın için ararım."

Çatılan kaşlarımla binayı inceledim. İçeride ne haltlar dönüyorsa Efe intikamını bile unutmuş, anın tadını çıkarmayı daha makul bulmuştu. Belki de aklındaki planı daha sonra gerçekleştirecek, o zamana kadar Alin'in sinir ve gerginlikle boğuşmasını sağlayıp kendince iyi hissedecekti. Düşüncesi her neyse gerçekleşmeyecekti.

Yapılabilecek tek şey vardı. "İş başa düştü," diyerek emniyet kemerimi çözdüm. "İçeri gireceğim. Efe'nin babası beni tanıyor. Gördüğü an onlara katılmamı isteyecektir. Yanlarına yanaşıp fırsatını bulduğum an kartı alacağım. En kötü Efe'yi tuvalete çekerim."

Alin'le bağım bilinmiyordu ve şu an en avantajlı bendim. Ensar içeri girdiği an ortalık dün geceden daha beter karışırdı. Bu yüzden yalnız gitmem şarttı.

"Kartı alayım derken kendini deşifre edeceksin," dedi Helen. "Kart kaybolduğu gibi senin aldığın anlaşılır. Hele Efe'yi bir köşede kıstırırsan iyice ifşa olursun. *Senin* öyle bir kartın peşine düşmen onları meraklandırabilir."

"Başka seçeneğimiz yok."

"Ben de seninle geleyim. Bir şeyleri çalmak konusunda daha başarılıyımdır. Hastanede bakıcıdan anahtarı kolaylıkla alabildiğimi gördün. Kimseye bir şey çaktırmamam daha yüksek ihtimal."

"Bebeğim içeriye kadınlar giremiyor," diyerek araçtan inip bagaja yöneldim. Helen ardımdan geldiğinde bagajın kapağını araladım. "İçerideki dişiler yalnızca striptizciler."

Helen ellerini beline yerleştirerek iç geçirdi. "Ben de striptizci olarak girerim."

Yanlış duyduğuma emindim. Helen'e bakakaldığımda kulaklarımın beni yanılttığını düşünüyordum. Ciddi ciddi bana az önce kurduğu cümleyi söylemiş olamazdı değil mi?

"Anlamadım," derken kafa karışıklığım sesime yansımıştı.

"Striptizci olarak içeriye sızabilir, kimselere bir şey çaktırmadan Efe'den kartı alabilir ve süpersonik bir hızla bu işi halledebilirim. Senin kendini ifşa etmenden bin kat daha mantıklı olur."

"Karımın striptizci olarak striptiz kulübüne girmesinin hiçbir yeri bana mantıklı gelmedi."

Helen güldüğünde yüzümdeki ifadeyle hemen dudaklarını birbirine bastırdı. Bana yanaşıp gözlerimin içine baktı. "Erdinç Ergün, milletvekili. İnferno'nun müşterilerinden biri. Efe'den kartı aldığında işin içine senin dahil olmanla bunu babasına söyleyebilir. Tut ki kartı fark ettirmeden alamadın. O zaman direkt bir şeyler olduğunu anlarlar. Erdinç Ergün, kartın ne olduğunu merak etmeyecek mi? Bunu araştırmayacak mı? Hadi bunları yapmadı, gidip İnferno'nun diğer müşterileri olan devletle çalışan kişilere bunu anlatmayacak mı? Anlatacağı insanlardan biri bile o kartların ne işe yaradığını tahmin edebilecek şüpheyi ya da bilgiyi elinde bulunduruyorsa sonra ne olacak? Bir numaralı hedef haline geleceksin. İnferno ise bütün güvenilirliğini yitirecek. Buna asla izin vermem."

"İnferno için, öyle mi?"

Sorumla kaşlarını çatıp bana bütün ciddiyetiyle baktı. "Orası benim de cehennemim." Kalbimdeki kasılmayla nefes alamadım. "Benim de evim. Zarar görmesine müsaade etmem."

Cehennemim, sahip olduğum en önemli şeydi.

Helen'den öncesine kadar.

Şimdiyse birinci önceliğim karşımdaki kadındı. Onun refahı, güvenliği, sağlığı ve mutluluğu benim için her şeyden daha önemliydi. Benim dünyamı korumak mı istiyordu? *Benim dünyam ta kendisiydi.*

"Bebeğim benim, İnferno'yu ve itibarımı düşünüyorsun demek." Yanaklarını sıkıp dudaklarına hızlı bir buse bıraktım. Sırıtmadan duramıyordum. Keyifli tonlamamla ekledim. "Persephone çok tatlısın."

"Demir, ben ciddiyim."

"Helen, biliyorum geleneksel bir koca değilim ama karımın striptiz kulübünde dans etmesine tamam diyecek biri de değilim. İçerideki adamların sana bakıp seni arzuladıklarını bilmek beni ne kadar öfkelendirecek tahmin edebiliyor musun? Hayır, ben tahmin dahi edemiyorum da."

"Striptiz yapacak halim yok," diyen karımla, Alin ve Ensar arabadan indiler. "Gayet giyinik olacağım. Kartı hızla alıp çıkacağım, çok durmayacağım bile." Bana göz kırptığında tatlı bir tebessüm etti. "Hem sana bir dans sözüm vardı."

"Ben dans borcunu daha özel bir yerde, üzerinde daha az kıyafetle almayı tercih ederim."

"Baş başa kaldığımızda, söz."

Alin bizi duyabileceği bir mesafeye geldiğinde sorguladı. "Ne konuşuyorsunuz?" Kollarını göğsünde bağlayıp bize göz attı. "Ne yapıyoruz şimdi?"

"Ablan striptizci olmak istiyor."

"Ne?" diye bağıran Alin'le Ensar homurdandı. "Yok artık."

Helen bana dik dik bakıp açıklamada bulundu. "Bence herkes kabul edebilir ki şu an yapılacak en mantıklı şey benim içeriye sızıp, dansçı olarak Efe'den kartı almam. Ne olduğunu dahi anlamaz. Kartı bir yerde düşürdüğünü zanneder. Böylece kimse dikkat çekmeden, ifşa olmadan bu olay kapanır gider."

"Ben mantıklı buldum."

Ensar'ın gereksiz onayıyla ona baktığımda Alin mırıldandı. "Aslında ben de içeriye girebilirim ama ne dans edebileceğimi ne de Efe'nin beni tanımayacağı kadar kendimi kamufle edebileceğimi sanmıyorum."

"Üçünüz arasından sadece beni tanımıyor. Tabii yine de işi şansa bırakmamalıyız." Helen açık olan bagajdan, dün Alin'le çıktıkları alışverişten aldıklarına yöneldi. Bavuluna sığdıramadığı poşetlerde olan eşyaları karıştırdı. Aradığını bularak, "İşte burada," dedi. Elindeki poşetle bize döndüğünde ona tek kaşımı kaldırarak baktım. Bunun üzerine konuştu. "Kendime kedi kadın kostümü almıştım. Sana sürpriz yapacaktım."

"Kedi kadın mı?"

Helen boğazını temizleyip Alin ile Ensar'a göz attı. "Başka birkaç şey daha almış olabilirim ama onları giymemi istemezsin. Yani en azından şu an."

Başka ne aldığını deli gibi merak ettim.

Gözlerimdeki heyecana karşılık gülen sevgili karım arabaya yaslandı. "Anlaştık mı?" derken bana bakıyordu. "Daha fazla zaman kaybetmeden bu işi halledebiliriz. Kimse de ne olduğunu anlayıp şüphelenmez. Geriye kalan bütün ihtimalleri gözden geçirdim. İnan bana, her türlü bu plan en hızlı sonuç verecek olan."

Ona inanıyordum çünkü ben de düşünmüştüm.

Efe'yi buradan çıkana kadar bekleyip, pusuya düşürmeye çalışsam işler çok ters gidebilirdi. Kendim hiç karışmayıp emrimde hazır bekleyen adamları dahil etsem bu sefer daha feci karışıklık çıkardı. Hem kartın alınmasıyla akıllar fazla karışır hem de Erdinç Ergün'ün çektiğim dikkati, neler olduğunu anlamadan ortadan kaybolmazdı. Helen doğruyu söylüyordu. Uyuyan yılanları uyandırmamalı, dikkatli hareket etmeliydik.

"Kostüme bakayım," dediğimde Helen poşetin içinden deri bir tayt, korse ve maske çıkardı. Yalnız olduğumuzda görsem aklımı yitireceğim parçalardı ama şu an daha çok kostüm balosu havası veriyorlardı. Başımı sallayarak verdiğim onayla karımı dinlemem gerektiğine emin oldum. Sonuçta uzun ve mutlu bir evliliğin sırrı buydu, değil mi?

"Önemli olduğunu düşündüğüm bir soru sormak istiyorum." Ensar'a döndüğümde kızlar da dikkatini ona verdi. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştiren adam gerçekten de önemli bir şeyi dile getirdi. "İçeriye nasıl gireceksin? Hem de dansçı olarak?"

Hepimiz sessizleştik çünkü bir cevabımız yoktu.

Aslında aklıma bir şey geliyordu ama emin olamıyordum. Binanın sağında kalan dar sokağa baktığımda zamanlamanın kusursuzluğuyla bir kadın belirdi. Binadan ayrılan siyahi bir kadın çantasını kurcalayarak adımlıyordu. Helen'e döndüğümde, benim baktığım noktaya gözlerini çevirip aklımdan geçeni duymuş gibi güldüğünü gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda elimi kaldırıp sözlerimin altını çizdim. "Ben de içeride olacağım. Ensar kapıda bekleyecek. En ufak bir sorunda-"

"Biliyorum, *kardia mou*."

Helen yaslandığı arabadan doğrulup sokağa çıkan ve bize yaklaşan kadına doğru koşmaya başladı. "Pardon," derken İngilizcesinin güzelliğiyle mest oldum. "Merhaba."

Helen'e yaklaşıp konuşmayı duyabileceğim bir mesafede durdum. Siyahi kadın bir bana bir Helen'e bakarken şüpheci bir bakışla bizi inceliyordu. "Yanlış görmediysem burada çalışıyorsunuz, değil mi?" Helen'in sorusuyla kadın gözlerini kısıp bana bakmaya devam etti. Helen ilgisini üstüne çeken sözleri söyledi. "Kusura bakmayın, karşınıza dikilip sizi sorgulamam hoş değil. Sadece," derken hüzünlü bir tonlamayla mırıldanmıştı. "Kocam, kendisi şu an içerde. Onu takip edip buraya kadar geldim ama içeri giremiyorum."

Yabancının yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

"Kendisiyle aslında boşanma aşamasındayız," diyen karıma daha yeni evlendiğimizi ve hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını çünkü birbirimize deli

divane âşık olduğumuzu hatırlatmak istedim. "Çocuklarımızın velayetini almak istiyor ve benden daha çok parası olduğu için üstüme basıp geçebileceğini zannediyor."

Çocuğumuz yoktu ve asla üzerine basıp geçmezdim.

Hayali kocasından nefret ettim.

Kadın kaşlarını çatarak homurdandı. "Erkekler ve cüzdanları, gerçekten her şeyi satın alabileceklerini düşünüyorlar."

Bana ters bir bakış atan kadınla Helen söze devam etti. "Bir kadın olarak beni anlarsın, anne olmak ve çocuklarını kendinden önce düşünmek o kadar zorlayıcı olabiliyor ki." İç geçirdi. "Üstüne bir de sadakat nedir bilmeyen bir kocayla baş etmek. Beni aldatan o ama boşanmak istediğimde çocuklarımı elimden almakla tehdit eden de o."

"Orospu çocuğu."

Üzerime alınmıyordum fakat iyice canım sıkılmaya başlamıştı.

"Aynen öyle," diyen Helen bana özür dileyen bir bakış attı ve tekrar kadına döndü. "İçeriye girebilirsem onu beni aldatırken fotoğraflayabilirim. Böylelikle elimde bir koz olur ama içeriye ön kapıdan giremiyorum. Bana yardım edersen sana para verebilirim. Eminim bu işine yarar ve bana ayırdığın vaktin karşılığını almanı sağlar."

Kadın elini *önemli değil* der gibi salladıktan sonra güldü. "Saçmalama, para vermene gerek yok. Benim neden burada çalıştığımı zannediyorsun? İşe yaramayan eski sevgilim başka bir kadınla çekip gittiği için ardında bıraktığı çocuğumuza bakmaya çalışıyorum. Erkek düşmanı değilim çünkü maalesef bedenim onları seviyor ama bir erkeği zor durumda bırakma fırsatı elime geçtiğinde onu asla geri tepmem."

Helen çantasına uzandığında yalan söylediği için vicdan azabı çektiğini biliyordum. Kadına uzattığı kâğıt paralarla, "Hayır, lütfen. Parayı almazsan kendimi kötü hissederim," dediğinde kadın onu geri çevirdi. "O paraya en az benim kadar ihtiyacın var. Şunu cebine koy."

"İsminiz nedir?"

Sorumla kadın bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Niye soruyorsun?"

"Kendisi en yakın arkadaşım," dedi Helen. "Bana yardımcı olduğu gibi sana da yardımcı olmak istedi herhalde. Kocam yüzünden işimden oldum." Başıyla beni işaret etti. "Bana yeni bir iş buldu. Belki senin de başka bir işe ihtiyacın vardır."

"Otelde çalıştın mı hiç?"

Kadın başını sallayıp beni yanıtladı. "Evet, birkaç kez."

Adrian'dan bir ricada bulunmam gerekecekti ama halledilmeyecek bir şey yoktu. Kadın önce bana ardından Helen'e baktı ve gülüp işaretparmağını yüzüme doğrulttu. "Tatlım boşandığın gibi evlen bununla. Açıkçası onun gibi bir adamla en yakın arkadaş olup evlenmek için bir başkasını bulman bile aşırı saçma."

"Değil mi?" dedim. "Ben dururken başka adam, akıl alır gibi değil."

Helen gülüşünü saklamaya çalıştığında yabancı kadın bana katıldığını belli ederek başını salladı. Ardından kendini tanıttı. "Adım Glory," dedikten sonra çantasından bir kâğıt çıkarıp bana verdi. "Neden özgeçmişimi yanımda taşıdığımı sormayın. Her yere iş başvurusunda bulunmak benim için bir zorunluluk."

Kâğıdı alıp inceledim ve katlayıp ceketimin cebine koydum. "Sana haber vereceğim, Glory," dediğimde başını minnetle salladı. "Peki sen Helen'e yardım edebilecek misin?"

"Elbette." Helen'e doğru konuştu. "İçeriye girmeni sağlarım ama bu kapı kulise açılıyor. Oradan da sahneye geçiliyor. Belki birkaç figür sergileyip aşağı mekânın içine inebilir ve bir köşeden kocanın fotoğrafını ya da videosunu çekebilirsin ama bu kılıkla sahneye çıkman imkânsız. Fazla giyiniksin." Çantasına uzanıp içinden gördüğüm en transparan iç çamaşırlarını çıkartıp kıkırdadı. "Sana bunları ödünç verebilirim. Hatta maskemi de alabilirsin," diyerek çantadan kırmızı renkli bir maske çıkardı. "Kocana görünmesen iyi olur sonuçta ama neler kaybettiğini anlamasını istersen bence maskeyi kullanma. Seni bu iç çamaşırları içinde görüp delirsin."

Kesinlikle *delirirdim.*

"Kıyafeti ben halledeceğim," dedi Helen hızla. Benim gerildiğimi fark etmiş gibi bir adım geriye gidip bedenini bana yaklaştırmıştı. "Sen kapıdan geçmeme yardımcı olsan yeter."

"Benim için sorun yok."

Kadının onayıyla Helen yanıma geldi ve Glory'den sadece birkaç adım ötede olduğumuz için kısık sesiyle konuştu. "İçeri girsen iyi olur. Şov başlamak üzere." Alaycı kelimelerinin ardından ona endişeli ve gergin bir bakış attığımda içimi ısıtan tebessümüyle koluma dokundu. "*Kardia mou*, endişelenme. Bu iş bizde. Unutma; sen ve ben, herkese karşı."

"Dikkatli ol ve kartı aldığın gibi oradan çık, Helen."

"Söz veriyorum."

Bizi izleyen yabancı kadını umursamadan eğilip alnını öptüm ve dudaklarımı tenine sürterek homurdandım. "İçerideyken işe yaramaz hayali kocanı dövmemi ister misin?"

Helen kıkırdadı. "Teşekkürler kahramanım."

Kokusunu içime çekip ondan ayrıldığımda Glory'e ona iki dakika vermesini arabada eşyaları olduğunu ve hemen üstünü değiştirip geleceğini söyledi. Kadın sorun olmadığını söyleyip beklerken bir sigara yaktığında arabanın yanına döndük. Bagajdan ceketimi alıp gömleğimin kıvrık kollarını düzelttim. Ceketimi giyip yakalarımı düzelttikten sonra her zamanki Hades versiyonumu ortaya çıkardım.

Ensar kendi çantasından bir kutu çıkarıp kapağını araladı. İçinden dört tane ufak kulak içi mikrofon çıkardı. Ona bakakalıp sorguladım. "Sen her zaman operasyona gider gibi misin?"

"Elbette."

Uzattığı kulaklığı alıp taktığımda Helen görünmediğinden emin oldu. Ardından kendi kulaklığını takıp beni duyacağını garanti altına aldı. Yüzündeki alaylı tebessümü ve bakışlarındaki kurnazlıkla mırıldandığında ince parmağıyla gömleğimin yakasını hafifçe aralamıştı. "İyi eğlenceler, kocacığım."

Şakağını öptüm. "Sana da karıcığım."

Yanlarından ayrılarak binaya ilerledim. Bir elimi cebime yerleştirip ceketimin cebindeki siyah saten mendili düzelttikten sonra yüzüme her zamanki şeytani tebessümümü yerleştirdim. Las Vegas gecelerinde bekârlığının verdiği rahatlıkla çapkınlığa çıkan adam rolüme büründüm. Parmağımdaki alyans aklıma geldiğinde onu çıkarma düşüncesi içime yara oldu. Klasik bir alyans olmadığı için arada kaynayabileceğini düşündüm.

Cennetin kapılarından, bir şeytan olarak geçtim.

Mekânın içine adım attığım an girişte bekleyen korumaları fark ettim. Binanın dışında değil, içinde bekliyor olmalarının en büyük nedeniyse içeride sadece altı kişinin olmasıydı. Efe ve Erdinç Ergün'ü hemen tanıdım. Yanlarında iki adam daha vardı. Sahnedeki kadını izliyor, içiyor ve bir şeyler hakkında gülüşüyorlardı. Başlarında dikilen iki adamsa koruma olmalıydılar. İçlerinden biri dün gece Ensar'ın nakavt ettiğiydi. Diğer korumayı ise ilk defa görüyordum.

Kırmızı ışıklar dışında mekân oldukça karanlıktı ve sigara dumanı havada asılı kalmıştı. Tam içeriye doğru ilerleyecektim ki kapıdaki iriyarı adamlardan biri beni durdurdu. "Üzgünüm ama mekân özel olarak kapatıldı. İçeriye kimseyi almıyoruz."

"Sorun yok," diyerek Erdinç'e kilitlendim. "Tanıdıklarıyım."

Yanından geçeceğim sıra tekrar karşıma dikildiğinde ona attığım bakışla bir an bocaladı. Sertçe yutkunup âdemelmasını oynattıktan sonra

kenara çekildi. İçeride adımlamaya başladığımda yanıma ilişen siyah iç çamaşır takımı giyen kahverengi saçlı kadın gülümseyerek elinde tuttuğu tepsiyi uzattı ve ince bir tonlamayla mırıldandı. "Viski ister misiniz?"

"Teşekkürler," diyerek bardaklardan birini aldım ve kadının ela gözlerine baktım. "İsmin ne?"

"Candy."

"Candy, senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabii ki efendim."

Sahnenin hemen önünde bulunan adamları işaret ettiğimde kadın oraya baktı. "Şuradaki masayı alkolsüz bırakma olur mu? Özellikle de şu genç adamı." Cebimden çıkardığım altı yüz doları tepsisine bıraktığımda kıkırdayıp başını salladı. "Sen nasıl istersen," dediğinde yüzündeki sorgu dolu ifadeden ismimi öğrenmek istediğini anladım.

"Hades."

Kadının gözlerinden bir ışıltı geçti. "Sen nasıl istersen, Hades."

"Boşanma evraklarını hazırlıyorum," diyen Helen'in alaylı homurtusu gülmemi sağlamıştı. Kulağımdaki sesiyle onu ne kadar özlediğimi fark ettim. "Kısa süren evliliğimizin ardından ağlayarak günlüğüne yazmak istemiyorsan işe koyul."

Sahnenin ön tarafına doğru ilerledim ve etrafa göz atmaya devam ettim. Helen beni boş yere kıskanmazdı çünkü biliyordu ki gözüm asla ondan başka bir kadını görmezdi. Persephone'm benim için tekti ve ben kesinlikle ona ihanet etmezdim. Yine de korumacı tavrını ne zaman gösterse bir çocuk gibi seviniyor ve daha fazlasını görmek istiyordum.

Kendimi Erdinç Ergün'ün bakış açısına soktuğumda beni fark eden adam hızla yerinden kalkıp şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Demir Bey."

"Erdinç Bey, bu ne güzel bir tesadüf."

"Gerçekten de öyle," diyen adam yüzünü ele geçiren gülümsemesiyle ceketinin düğmesini ilikleyip bana elini uzattı. "Las Vegas'ta karşılaştığımıza inanamıyorum."

Elini sıktım. "Ben de öyle. Mekânın girişinde kapalı olduklarını söylediler ama sizi görünce kendimi de dahil ettim. Umarım rahatsız etmiyorumdur." Sözlerime hızla karşı çıktı. "Ne rahatsızlığı, memnun oluruz." Espritüel bir tavırla ekledi. "Bu sefer de ben sizi misafir edeyim."

VIP müşterim olmasına atıfta bulunması üzerine gülümsedim ve istediğimi vermesinden duyduğum memnuniyetle, "Peki öyleyse," diyerek işaret edilen koltuğa oturdum. Koltukların hepsi belli aralıklarla yerleştirilmişti. Böylelikle kucak dansı sırasında dansçılar rahat hareket edebiliyor

olmalıydı. Arkama yaslanıp viskimi yudumladığımda Erdinç Ergün doğruldu. "Tanıştırayım," deyip sağımda kalan iki adamı işaret etti. "Galip ve Mustafa." Solumda kalan genç adamı gösterdi. "O da oğlum, Efe."

Efe bana bakarken gözlerinde bir hayranlık vardı. Sanki ünlü birini görmüş gibi çocuksu bir sevinçle beni inceliyor, gerçek miyim anlamaya çalışır gibi dikkatle yüzüme bakıyordu. Öyle ki ağzını açtığında bir süre konuşamamıştı.

"Merhaba."

Selamımla nefesi kesilen Efe elini uzatıp heyecanla konuşmaya başladı. "Merhaba, Demir Bey. Cehenneminize ve size hayranım. Sizinle tanışmaktan çok onur duydum, efendim." Uzattığı eline ardından yüzüne bakıp tebessüm ettim. "Aferin sana."

Önüme dönüp içkimden büyük bir yudum aldığımda Efe elini indirdi lâkin bana sahibini görmekten mutluluk duyan bir golden retriever gibi bakmaya devam etti. Sahnedeki kadın dans etmeyi bırakıp kapanan ışıklarla gözden kayboldu. Saniyeler içinde kırmızı ışıklar geri döndü ve üç tane kadın sahnenin orta yerinde belirdi. Üstlerindeki kırmızı iç çamaşırlarıyla dans etmeye başladıklarında Efe elindeki votkayı bir dikişte içti ve koltuğa yayılarak bacaklarını araladı. Çocuğu yumruklama isteğimi bastırarak zaman kollamaya devam ettim.

"Demir Bey, sizde bizim gibi gezmek için mi Las Vegas'tasınız?"

"Evet," deyip Erdinç Ergün'e baktım. "Bir arkadaşımı ziyaret ettim."

Adam başını salladı. "Bizde Efe'nin gezi rotasına dahil olduk. Biz bu gece İstanbul'a dönüyoruz. Efe yaz sonuna kadar gezmek istedi, bende kıramadım."

"Ne kadar iyi bir babasınız."

Sözlerimle güldü. "Teşekkürler, çabalıyorum. Tabii oğlum biraz," derken çocuğuna göz attı ve iç geçirdi. "Genç ve cahil olduğundan korumasız seyahat etmesine izin vermiyorum. Normalde daha kalabalık geziyoruz ama adamlarımın birazını ufak bir işi halletmeleri için yolladım."

"Hayırdır, bir sorun mu var?"

Açık kalan ağzıyla kadınları izleyen oğlunu gösterdi. "Dün kız kavgasına bulaşmış, üstüne bir de dayak yemiş. Ben de sabah görünce sinirlendim. Kavga ettiği adama ufak bir uyarıda bulunmak istedim. Adamlar otele gitti. Bakalım, hâlâ oradaysa ilgilenecekler kendisiyle."

Ensar onları parçalara ayırırdı.

İçkimi yudumladım. "Gençler arasında olur öyle," derken adamı geçiştiriyordum. Erdinç Ergün ise susmak nedir bilmiyordu. Bana Las Vegas

ile ilgili bir şeyler anlatmaya başlayıp gezdikleri yerlerden bahsettiğinde gözlerim Efe'nin üstündeydi. Diğer iki adama baktım. Kafaları fazlasıyla güzel gözüküyorlardı. Konuşmayı sonlandıran Erdinç Bey içkisini kafasına dikip yeni bir bardak istedi.

Balayında olmam gerekirken striptiz kulübünde olduğuma inanamıyordum.

Yanımdan geçen bir kadın bana kur yaparak önümde dans etmeye başladı. Yüzünü gölgeleyen maskesiyle mekânın içindeki kadınların bazılarının yüzlerini gizlediğini fark ettim. Dans eden kadın bana doğru yaklaşmaya başladığında elimi kaldırarak onu durdum. Alyansımı görüş alanına sokarak ciddi bir ifadeyle ona baktıktan sonra başımla gitmesini işaret ettim. Kadın anlayışla tebessüm edip yanımdan uzaklaştı ve Erdinç Ergün'e ilerledi. On dakika geride kaldığında Efe sünger misali içki içmeye devam ediyor ve yanından geçen her kadını bileğinden tutup kucağına çekerek onun için dans etmesini sağlıyordu.

Can sıkıntısından mekânı parçalamak üzereydim.

Sahnedeki kadınlar gidip ışıklar kararda. Tekrar aydınlandığında ise beynimden vurulmuşa döndüm. Sahnenin orta yerindeki direğe yaslanmış olan kadına bakakaldığımda dudaklarım aralandı. Direğe yaslanmış kalçasını sallayarak yavaş müzikte dans etmeye başlayan kadın, Persephone'mdi.

Kızıl tutamları nerede görsem tanırdım. Omuzlarından salınan dalgalı saçlarına defalarca kez parmaklarımı dolamıştım. Şu an açıkta olan porselen teninde izlerimi bırakarak her gece yeniden doğuyordum. Dolgun göğüsleri, ince beli, avucumun kaşınmasına neden olan kalçaları, kesinlikle baktığım güzellik bana aitti.

Siyah deri taytı, gövdesini saran askılı korsesi ve kesinlikle ona ait olmayan Glory'den aldığını düşünmemi sağlayan koca topuklu ayakkabılarıyla mükemmel gözüküyordu. Yüzünü gölgeleyen siyah maskesiyle kendini kamufle etmişti. İnce parmaklarını yavaşça hareket ettirip direğin etrafında dönmeye başladığında çakır mavisi gözleri beni buldu. Bakışlarındaki bir şey bu durum karşısında hem keyiflendiğini hem de fazlasıyla tedirgin olduğunu söylüyordu. Ona güç vermek isteyerek sevdiğini bildiğim tebessümümle gözlerine kilitlendim.

Başka kimse yokmuş gibi bakışlarını benden ayırmadan dans etti.

Bir bacağını direğe dolayıp belini geriye büktüğünde dişlerimi sıktım. Bebeğim direk dansını biliyordu. Daha müsait bir zamanda bütün hünerlerini sergilemesini sağlayacağıma emin olabilirdi. Helen direği bırakıp kendi etrafında döndü ve saçlarını savurdu. Az ilerimdeki basamaklardan

inmeye başladığında kıvırtarak yürüyor, ellerini vücudunda dolaştırarak bakışları kendine çekiyordu. Diğerleri de onu izliyor, her hareketini takip ediyordu ve bu beni zorladı. Aniden gözümün önünde karartılar uçuşmaya başladı.

Kızıl afetim kendi etrafında dönüp saçlarını savurduğunda etrafa alevler saçıldı. Yüzünü gölgeleyen maskesinin teninin rengiyle olan zıtlığına baktım. Mavi gözleri üzerimdeydi ve hep üzerimde kalması için her şeyi yapardım.

Kollarımda bir uyuşma meydana geldiğinde elimdeki bardak kayıp düştü. Şakağıma saplanan ağrıyla içimdeki yaratığın sesini işittim. Persephone'sine baktıkça onu kaçırmak, kimsenin görüp ne kadar güzel olduğunu düşünemeyeceği bir yere götürmek istiyordu.

Bana doğru adımlayan kadın aniden Efe'ye yöneldiğinde ellerimi sandalyemin kollarına geçirerek kendimi yerimde oturmaya zorladım. Ne yaptığını biliyordum fakat her an zincirlerimi kırabilirdim. Helen yavaşça eğilip ellerini Efe'nin göğsünde dolaştırdı. Ceketinin altına parmaklarını ilerlettiğinde kasılan bedenimle zihnim uğuldadı. Efe ondan altı yaş küçük aptal bir çocuk adamdı. Yine de aklım bunu idrak etmekte zorlandı.

Helen'in elleri yavaşça Efe'nin pantolonuna doğru kaydı fakat sonra yine göğsüne tırmandı. El yordamıyla kartı aradığını biliyordum ama en kısa zamanda ellerini o piçin üstünden çekmezse geriye kalan hiçbir şeyin önemi olmayacaktı çünkü daha fazla dayanamayacaktım. Efe ellerini kaldıracağı sıra Helen hızla geri çekildi. Etrafında dönüp Efe'nin koltuğunun arkasına geçti. Omzuna ellerini koyup yavaşça kollarına indirdi. Ardından parmaklarını tekrar adamın göğsüne, ceketinin altına ittirdi. Efe onu hayranlıkla izlerken Helen doğrulup ellerini saçlarının arasına soktu ve kendi etrafında döndü. Karşıma dikilip kalçalarını salladığında elleri hâlâ saçlarının arasındaydı. Belini kavrayıp onu kendime çektiğimde kucağıma düştü. Ellerini ceketimin altına iliştirdiğinde kartı hissettim. Cebime sokturu kartı saniyeler içinde alabilmiş olması gururlanmamı sağladı.

"Gitme vaktin geldi," derken üzerimizdeki bakışları umursamadım. "Hemen."

Emir niteliğindeki komutumla yüzümdeki ifadeden ürkerek yutkundu. Geriye çekilip dans ederek benden uzaklaşmaya başladı. Saçlarını savurup sahneye ulaşan basamakları tırmandıktan sonra hâlâ onu açık ağızlarla izleyen adamları yok sayarak omzunun ardından bana baktı. Sahneye çıkan diğer iki kadın Helen'e tuhaf bakışlar attıklarında güzel karım hızlı adımlarla sahne arkasına girip gözden kayboldu.

"O neydi ya öyle?" diye mırıldanan Efe ağzını kapatmakta zorlanıyordu.

"Kadınları seviyorum," dedi adının Mustafa olduğunu hatırladığım adam. "Özellikle de konuşmayıp istediğimi verdikleri zamanlarda."

Kahkaha attığında benim haricimdeki herkes güldü. Kendi aralarında sohbet ederek hoşuma gitmeyen muhabbetler içine girmeye başladıklarında içimde bir kırılma sesi duydum. "Öyle mi?" diye sorarken sesim bana bile yabancıydı. Erdinç Ergün kahkaha atıp içkisini bir dikişte bitirdi. "Siz farklı mı düşünüyorsunuz? Mesela az önceki kızıl, onun için her şeyinizi vermez miydiniz?"

Verirdim.

Hem de her şeyimi.

"Bu ara bende kızıllara taktım," dedi Efe ve kaş göz işareti yaptı. "Deli olsalar da çok iyiler."

Cennet böyle bir yer değil, diyen Hades'in şiddetli yakarışını işittim. Transa girmiş gibi etrafımdaki herkesten soyutlandığımı hissettim. Geçen saniyeleri takip edemedim. Etrafımdaki adamlar içkilerini yudumlayıp eğlenmeye devam ederlerken ben kendi zihnimin içindeydim.

Hades'in sözlerini işitiyordum. Durmadan konuşuyor, bana bir şeyler anlatıyordu.

Helen'in sesini işittim. "Sevgilim, arabadayım." Sesi kadife misali yumuşacıktı. *Fazla güzel.* Onun her şeyi çok güzeldi. *Kimsenin görmeyi hak etmediği kadar güzel.* Evet, o kadar güzeldi.

Yaşadığım sürece Helen'e istediği her şeyi verecektim. Doğru ya da yanlış, sergilemek istediği her eylem ve harekette daima arkasında duracaktım. Onu bir fanusun içine kapatmazdım lâkin onu bir fanusun içindeymiş gibi her şeyden koruyacaktım.

Derin bir nefes alıp tutulan boynumu çıtlattıktan sonra ayağa kalktım. Üzerimdeki ceketi düzeltirken kahkahalar, müzik sesleri, içki bardaklarının çıkardığı çınlamalar, sigara dumanı, her şey fazla kirli hissettirdi. Burası bir cennet değildi. Burası bir cehennem de değildi. Burası, dünyanın ta kendisiydi. Yaşamın rezillikleriyle değil, zihniyetin aşağılığıyla süslenmişti.

Adamlar kendi arasında gülüşüp sahneden inerek etraflarında dans etmeye başlayan kadınlara göz attıklarında az ilerimde elinde tepsiyle bekleyen Candy'e ilerledim. Tepsideki iki votka şişesini de aldım. "Kulisteki arkadaşlarını ve şu lavukların etrafında dans eden kadınları alıp binayı terk et."

"Ne?"

"Hemen," derken [illegible] şişelerinin kapaklarını açtım. "Koş, Candy."

Kadın benden kaçarcasına koşarak dans eden kızların yanına gitti. Kapıda durması gereken korumalar bar bölümündeydi ve çatık kaşlarla etrafı izlemeye başlamışlardı. Kapaklarını araladığım şişeleri ters tutup alkolün yere dökülmesini sağlayarak çıkışa yöneldim.

Hades'in sesi yükseldi.

Hak etmedikleri bir şey gördüklerini söyleyen diğer yanım adamların hepsini elleriyle öldürmek istiyordu ama buna vaktimiz yoktu. Her ne kadar hepsinin nefesini kesip layık olmadıkları bir güzelliğe baktıkları için kafalarını koparmak istesem de acele etmeliydim. Şahit oldukları ilahi ışıltı onlara bir ömür yetecekti ve üzücüydü ki yaşamları uzun sürmeyecekti.

Biten şişeleri bir kenara attığımda çıkışın önündeydim. Erdinç Bey'in sahneyi terk eden kadınlara dair bir şeyler söylediğini, şikâyet ettiğini duydum. Çıkışın kenarında kalan masadan bir kısmı içilmiş olan tekila şişesini aldım ve ceketimin cebindeki siyah mendili çıkardım. Mendili tekilayla ıslattım.

Dudağımın kenarı kıvrıldı.

Islattığım mendili şişenin içine sıkıştırıp ucunu dışarda bıraktım. Kapının önünde durup cebimden çıkardığım *Zippo'nun* taşına parmağımı sürttüm. Korumalardan biri beni gördü. İrileşen gözleriyle ağzını açacağı sıra hazırladığım molotofu mekânın içine fırlattım. Saniyeler içinde giriş kısmından başlayarak mekânın içine doğru uzanan bir ateş yolu çizildi. Gözbebeklerime yansıyan kızıllıkla tebessümüm genişledi. Masaların örtüleri tutuşmaya başladığında mekânın içi bir anda cehennem sıcağını aratmadı.

Ellerimi ceplerime yerleştirerek mekânın saniyeler içinde yangın yerine dönmesini izledim. İşitmeye başladığım bağırışlar kulağıma müzik gibi gelirken rahat bir nefes verebilmiştim. Arkamı dönüp ilerlediğimde ateşin sarmalayıp yutmaya başladığı iki ahşap parçasının arasından geçtim.

Hades'in kahkahasını işitebiliyordum.

Cennetin kapıları alev almıştı zira cehennem ateşi ayrılmaz bir parçamdı.

YÜKSELEN ATEŞ

Helen

Uçağa bindiğimizden beri kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Demir'in kulübü aleve vermesiyle ufak bir şoka girmiştik. Alin ağzını daha yeni yeni kapatabilmişti. Ensar duruma çabuk alışmıştı. Ben ise girdiğim şoktan saniyeler sonra çıkmıştım. Normale dönmemin ne kadar kısa sürdüğünü fark ettiğimde ruhumun gri renginin siyaha kaçan bir tona bürünmeye başladığını anlamıştım. Binayı aceleyle terk eden kadınları gördüğümde bir şeyler olduğunu fark etmiştim. Kısa bir süre sonra Demir'in dışarı çıkması ve alevlerin yükselmesiyle her şey son derece açık bir hale gelmişti.

Sevgili kocama arabaya bindiğinde niye mekânı yaktığını sormuştum. Karşılığında aldığım cevap, "Etkili bir çıkış yapmak istedim," olmuştu. Sonra bana iddiamıza şike bulaştırdığımda sonuca katlanmam gerektiğini söylemişti ve hâlâ ona bir dans borcum vardı.

Alin ile Ensar uçağın uç kısmındayken oturduğum koltukta dönüp yanımdaki adama baktım. Elindeki tabletle ilgileniyordu ve bakışlarımı üzerinde hissettiğinde dikkatini bana vermişti. Buluşan gözlerimizle yola çıktığımızdan beri beş kez sorduğum şeyi tekrar sorguladım. "Mekânı yaktığın için bir sorun çıkmayacağına emin misin?"

"Evet," diyerek endişemi gidermeye çalıştı.

"Ama-"

"Bebeğim, bana güven. Her şey yolunda." Uzanıp yanağımı okşadı. Bakışlarındaki karanlık içime işliyordu. "Söz konusu sen olduğunda ne itibarım ne de İnferno önümde bir engel olabilir," dediğinde kalbim tekledi. "Senin için gerekirse dünyayı ve dünyamı yakarım."

Biliyordum. Bu yüzden onun görmezden geldiği noktaları sahipleniyordum çünkü benim için yapabileceği her şeyin aynısını ben de onun için yapardım. Sevgili kocam ve ben çok ince bir çizgide raks ediyorduk. İkimiz de kendi çıkarlarımızla hareket edebilen insanlardık. Demir ise kendi içindeki mantığı hiçbir şeye değişmeyen biriydi. Bu yüzden korkutucu ve sağlıksız olsa dahi sergilediği eylemlere karşı gelemiyordum. İnsanlar üçe ayrılıyordu. Kimisi cenneti hak ediyor, kimisi arafta kalıyor ve bizim gibiler ise cehennemde yanıyordu. Ve ben Demir'le her iki hayatta da alevler içinde kalabilirdim.

Elimi yanağına yerleştirip altın harelerine bakarken mırıldandım. "Ben de senin için dünyayı yakarım," dediğimde ifadesinde bir hayranlık yeşerdi. "Ama İnferno'nun bir engel olmayacağını söyleme. Orası bizim yuvamız."

"Kadınım ne isterse onu alır."

Gülümsememe engel olamadım. Verdiği cevap mutlulukla sarsılmamı sağlamıştı. Parmaklarımı ensesine yerleştirip onu kendime çektim. Dudaklarımızı buluşturmamla gözlerim kapandı. Varlığı bir enerjiydi ve içime akarken ruhumu güçle dolduruyordu.

"Sorun yok," diyen Alin'in sesiyle geriye çekildiğimizde kız kardeşim karşımızdaki koltuğa oturmuş, elindeki bilgisayarı kucağına yerleştirmişti. "Kulüpteki ve çevresindeki bütün güvenlik görüntülerinden izimizi sildim."

Kaşlarım havalandı. Alin uçağa bindiğimizden beri bununla mı uğraşıyordu?

Başını kaldırıp Demir'e baktı. "Bu arada uçağının interneti çok zayıf." Tekrar ekrana bakıp klavyede parmaklarını dolaştırdı. "Neyse ki hallettim. Ayrıca adanın uydu görüntüsüne göz attım. Ve o sırada aklıma bir şey geldi." Bir bana bir yanımdaki adama baktı. "Aylardır adada yaşayan bir adam günlerini nasıl geçirebilir?"

Bir cevabım yoktu.

Alin gülümsedi. "Bülent Hoca ebru sanatıyla uğraşırdı. Odasındaki bir duvarda sadece kendi eserleri asılıydı. Onun için hobiden öteydi. Bu yüzden ebruli, çömlek gibi zanaatların icra edilmesini sağlayan bir atölye buldum. Adadaki tek atölye. Belki bir anlamı yoktur ama bence oraya baksak iyi olur."

"Elimizdeki tek ipucu."

Bize doğru yaklaşan Ensar'ın sözleriyle başımı salladım. Demir cebinden çıkardığı altıncı kartı parmaklarında çevirdi. "Yedisinin de bir araya gelmesine çok az kaldı." Sözleriyle Alin kasıldığında her şeyin bitmeye ne

kadar yakın olduğunu fark ettim. Demir'in parmaklarında çevirdiği karta bakarken sordum. "Kartların sahte olmadığını nasıl anlıyorsun? Ve hangisinin kaçıncı kart olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Baktığımda anlayabiliyorum ama emin olmak için seri numarasını okutmak gerek. Hepsinin sol üst köşesinde üç haneli seri numarası var. Gerçekten bir sıralamaları yok aslında yani birinci kart, ikinci kart diye ayrışmıyorlar ama barkod numaralarıyla sıralayabilirsin tabii."

Demir ile sol üst köşeye baktığımızda kaşlarım çatıldı. "Ben bir şey görmüyorum."

Alin uzanıp kartı aldı ve çekingen bir tavırla gözlerini kaçırarak mırıldandı. "Kartların ifşa olmaması ve karışmaması için dijital bir seri numarası sistemi belirledim. Her saat başı seri numarası değişiyor. Görebilmek için ise..." dediğinde uzanıp Ensar'ın elinden telefonunu aldı. Kamerasını açıp kartın fotoğrafını çekiyor gibi cihazı kartın üstüne tuttu. Ekranda bir kod belirdi. "Kartı okutmanız gerek. Barkod sistemi gibi ama link yok. Sadece sayıyı görebiliyorsunuz. Mesela şu an altıncı kartın seri numarası 284 ama bir saate başka bir sayı olacak."

Açık kalan ağzımla kız kardeşime bakarken beni daha ne kadar şoka uğratabileceğini sorguladım. Yalnız değildim çünkü Demir ile Ensar da benim gibi bir ifadeyle onu izliyordu. Alin bunu fark ederek kartı Demir'e uzattı. "Biliyorum, biliyorum," diyerek iç geçirdi. "Baş belasıyım."

"Baş belası senin için hafif kalan bir tabir."

Demir'e katılmamam mümkün değildi.

"Uçak bir saate inişe geçecek. Astipalya'nın küçük de olsa bir havalimanı olduğu için aktarma yapmamıza gerek yok," diyen Demir ile ona baktım. On bir saattir uçaktaydık. Saat farkıyla adaya iniş yaptığımızda akşamın dokuzunda orada olmuş olacaktık.

"Koordinatların bir tuzak olma ihtimaline karşı hazırlıklı mıyız?" diyen Alin doğruca Demir'e bakarken, sevgili kocam kendinden emin bir gülüşle kız kardeşime döndü. "Sana orasını bana bırak dedim, değil mi?"

Aklından geçenleri bilmesem de her zaman yedek bir planı olması takdir edilesiydi.

"Her ihtimale karşı bizim de yanımızda bir şeyler olsa iyi olur," diyen Ensar uçağın diğer tarafına adımladı ve saniyeler içinde elindeki koca bavulla geri geldi. Ortamızda kalan masaya bıraktığı çantayı açıp içini görebilmemizi sağladığında ağzım açık kaldı. Çantanın içi silah, mermi

kutuları, bıçaklar ve teknolojik birkaç aletle doluydu. "Neyse ki her zaman hazırlıklıyımdır."

Demir'e baktığımda güldü. "Haberim olmadan uçağıma bunları sokamazdı, Persephone." Onayı olduğunu duymak beni rahatlatmıştı. Ensar yüzündeki gülümsemeyle çantanın içinden bir silah çıkardı ve şarjörünü kontrol etti. "Bu hafiftir, Alin istersen sen bunu al. Sana gösterdiğim gibi, tamam mı?"

Kız kardeşime yandan bir bakış attım. Alin kızaran yanakları ve ekşittiği yüzüyle silahı aldığında homurdandı. "Bana sakın arkanızı kollamam için güvenmeyin. Beceremediğim tek iş bu olabilir."

Anımsadığım hatıra ensemi sızlattı. "Kabzayı enseye geçirmekte gayet iyisin."

Sözlerim üzerine kocaman olan gözleriyle bana baktı. Açık kalan ağzını kapatıp tatlı bir tebessüm ve çekingen bir tınıda mırıldandı. "Onun için özür dilerim ablacığım." Hızla konuyu değiştirdi. "Silaha ihtiyaç duyacak mıyız cidden?"

Demir çantanın içindekilerden birini alıp çevik hareketlerle silahı kontrol etti. "Ne olur ne olmaz, yanımızda bulunsalar iyi olur."

*Glocklardan** birini alıp şarjörünü kontrol ettim. Emniyeti kapalı tutup silahı belime sıkıştırdım. Uçağa bindikten sonra üstümü değiştirip kot bir şort ve askılı üst giymiştim. Silahın belime dokunan soğuk yüzeyiyle insanların onu görmemesi adına üstüme bir ceket ya da gömlek alsam iyi olacağını düşündüm. Yerimden kalkıp uçağın arkasında kalan odaya girdim ve gözüme çarpan kumaş parçasına uzandım. Üstüme geçirdiğim siyah gömlek Demir'e aitti ve bana fazlasıyla büyük gelmişti ama kollarını kıvırdığım an sorun yaratmadı.

Uçak indiğinde vakit kaybetmedik.

Demir'in ayarladığı araca binip yola koyulduk. Spor araba asfaltta bir yağ gibi kayarken bize zaman kazandırabilecek derecede hızlı gidiyordu. Demir telefonunu cebinden çıkarıp birini aradı ve Rusça konuşmaya başladı. Ne dediğini anlamadığım için sadece aksanının yarattığı çekici tınıya odaklanabildim.

Karanlık gecede ilerlerken etrafa göz atıyordum. Demir telefonu kapattığında Alin ona bulduğu atölyenin konumunu verdi. Doğruca oraya gitmeye karar verdik. On dakikalık bir araba yolculuğuyla hedeflediğimiz yere vardık. "Takip edilmedik," diyen Ensar ile ona baktım. Gözlerini

* Avusturya yapımı, yarı otomatik bir tabancadır.

etrafta dolaştırıp konuşmaya devam etti. "Şu anlık her şey yolunda gibi gözüküyor."

"Atölye şu sokağın sonunda," dedi Alin. "Yürümemiz gerek."

Araçtan inip yürümeye başladık. Ada gerçekten de oldukça küçük bir yerdi. Merkez olduğunu düşündüğüm ve çarşı gibi duran alanda ilerlemeye devam ederken gördüğüm her şeye dikkat ettim. Restoranlar, kafeler, dükkânlar ve sessizlik. Saat çok geç olmamasına ve yaz ayında olmamıza rağmen etraf tenhaydı.

Dar bir sokağa girip sağa döndüğümüzde Alin karşımızda kalan beyaz binayı işaret etti. Mavi tabelayı okuyarak atölye olduğunu anladığım yere doğru koşar adımlarla ilerledim. Kapalı olan bina tek katlıydı ve büyük camları vardı. İçerisi tamamen karanlıktı. Açıkçası elimizdeki ipucunun koca bir boşluk olması beni endişelendiriyordu çünkü içeride bizi Bülent'e yönlendirecek herhangi bir şey bulamazsak harcayacağımız zaman boşa gidecekti.

Ensar kapıya yanaştı. Cebinden çıkardığı aletleri kullanarak saniyeler içinde kapıyı açtığında Demir önden girdi. Alin ve Ensar onu takip ettiklerinde ben sona kaldım. Binaya adım attığımızda ardımızdan kapıyı örttüm. Karanlık yüzünden önümü göremediğim sırada Demir telefonunu çıkarıp flaşı açtı ve elimi tutup gözlerimizi buluşturdu. Eğilip sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla konuştu. "Yanımda kal, Persephone."

Sadece fiziken yanında bulunmamdan bahsetmiyordu.

Başımı sallayarak parmaklarını sıkıca tuttum ve etrafı dolaşmaya başladım. Atölye üç odadan oluşuyordu. Bir oda tamamen çömlek yapımına ayrılmıştı ve makinelerle çömlekler dışında hiçbir şey yoktu. Diğer oda ise boş tuvaller, yarım kalan tuvaller ve boyalarla doluydu. Geriye kalan en geniş odaysa ebru sanatı için tahsis edilmiş gibiydi.

"Bu onun imzası." Alin'in sözleriyle ardıma döndüm. Kız kardeşim Ensar'ın elinden telefonu alıp duvarda asılı duran ebrulilerden birini işaret etti. "Bülent Hoca yapmış bunu."

Ona doğru adımladığımda Demir ardımdan geldi. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Hep sağ alt köşeye B ve K harflerinden bir imza atardı," diyen kız kardeşim duvardaki diğer eserlere bakıp üsttekilerden birine daha parmağını doğrulttu. "Bu da onun."

"Harika, adamın kendisini değil ama eserlerini bulduk."

Sözlerimle Alin konuştu. "Eserleri buradaysa kendi de uzakta değildir."

"Evet ama tam olarak nerededir? Asıl önemli olan bu."

Homurdanışım karşısında etrafa bakmaya devam ettim. Kendi telefonumu da çıkarıp flaşını açtım. Odanın köşesine adımlayıp masayla dolabın durduğu alana ilerledim. Dolabın kapaklarını açtığım an karşıma çıkan araç gereçlerle kapıları geri kapattım. Masanın üstünde duran çerçeveyi fark ettiğimde fotoğrafı daha iyi görmem gerektiği için Demir'e seslendim. "Sevgilim gelir misin?"

Saniyeler içinde dibimde biten adamla çerçeveyi masadan alıp fotoğrafa göz attım. Alin bir şey bulmuş olabileceğimi düşünerek yanımıza geldi. Fotoğrafa bakmasıyla on kişilik grubun ortasında duran adamı işaret etmesi bir oldu. "Bülent Hoca."

Beyaz saçlı, gözlüklü adama baktım. Fotoğrafta grubun ortasında durmuş, kocaman gülümserken mutlu gözüküyordu. Onun dışındaki herkes daha genç insanlardı. Sadece sol köşede kalan kadın kırklarının sonlarında gibiydi.

"Demek buranın müdavimi," diyen Alin'le çerçeveyi aldığım yere bıraktım.

"Müşterilerin kayıtlı olduğu bir defter ya da sistem yok."

Ensar'ın sözleriyle hissettiğim gerginlik katlandı. İçimde bir huzursuzluk vardı. Hislerim beni dürtüyor, bir sorun olduğunu söylüyordu. Nefes alamadığımı hissettim. Kanıma sızan panik o kadar ani bir şekilde beni ele geçirdi ki tamamen hazırlıksız yakalandım. Daralan ciğerlerim nefes almamı zorlaştırırken sol tarafım uyuştu. Biri kalbime yumruklarını indiriyor gibiydi. Acıyan canımla hızla ilerledim ve kendimi atölyenin dışına attım. Gecenin karanlığında dikilip derin nefesler aldım. O an yanımdan geçen birkaç kişi endişeyle bana baktı. Titreyen elimi kalbimin üstüne yerleştirip gözlerimi yumdum. Nefeslerime odaklanıp güzel şeyler düşündüm. Panikatağımın beni yakalamasına karşılık kontrolümü geri almaya çalıştım.

"Moya koroleva," diyen adamla gözlerimi araladım. Demir karşımda durup beni kollarının arasına aldığında endişeyle yüzüme bakıyordu. "Bebeğim, sorun ne?"

Demir'in kollarına tutunup sertçe yutkundum. "Bilmiyorum, bir an kötü oldum." Nefes almaya devam edip soluklarımı düzene sokmaya çalıştığımda Demir belimi daha sıkı kavradı. "Bir sorun yok," diyerek gerilen bedenini rahatlatmaya çalıştım. "İyiyim ben."

"Her şey yolunda," deyip alnımı öptü ve sırtımı sıvazladı. "Endişelenecegin bir şey yok bebeğim. Her şey yolunda, merak etme." Temennilerine yaslanarak sakinleşmeye başladığımda üzerimdeki gücüne şaşırmadım aksine buna alışmıştım. "İyisin ve öyle kalacaksın."

Başımı sallayıp yavaşça geri çekildim.

Yüzüme çarpan rüzgârla ferahladım. Ensar ile Alin atölyeden çıkıp yanımıza geldiklerinde kontrolümü biraz da olsa geri kazanabilmiştim. Şimdi ne yapacağımızı sormak adına ağzımı açacaktım ki Demir'in ardında kalan iki katlı evin mavi kapısı aralanıp, sokağa bir adam adım attığında gözlerim onu buldu. Üzerine geçirdiği eşofman ve tişörtle spora gidiyor gibi duran adam tanıdıktı. Adamın gözleri beni bulduğunda yüzündeki ifade değişmedi. Ta ki ardımda duran kız kardeşime bakana dek.

Açık kalan ağzımı kapatıp sertçe yutkunduğum sırada Demir ifademi fark ederek omzunun ardından baktı. Bülent Karca, Alin'e bakmayı bırakıp hepimize göz attı. İfadesindeki korku o kadar büyük ve köklüydü ki neler olduğunu anlayamadım. Bizi izlerken dehşet içinde gibiydi.

Ardından koşmaya başladı.

Yaşına rağmen hızla sokağın sonuna ulaştığında Demir ile Ensar ben gözümü kırpıp açamadan harekete geçti. Adamın peşinden gitmeye başladıklarında Alin'le ben onlara eşlik edemeden Bülent Karca'yı sokağın sonunda yakaladılar. Adam bağırmak için ağzını açtığında Demir yüzüne geçirdiği yumruğuyla adamı sersemletti. Ensar olaya müdahale edip adamın boynuna baskı uyguladı ve idrak edemediğim bir hareketle Bülent Karca'nın bayılmasını sağladı.

Etrafa bakarak kimsenin bizi görmediğinden emin olmaya çalıştım. Ensar ile Demir adamı çıktığı evin bahçesine geri soktuklarında Alin'le peşlerinden gittik. Kız kardeşim kapıyı kapatıp bahçenin içinde adımladı ve iki katlı evin mavi renkli kapısının önünde durup kilitli olup olmadığına baktı. Kilitli olmasıyla Demir adamın ceplerini yokladı. "Demek atölyenin dibinde yaşıyor."

"Belki de atölye ona aittir."

Ensar'ın sözleriyle Alin karşı çıktı. "Böyle bir mülkü gözükmüyor ama anlaşılan orasıyla sandığımızdan daha derin bir bağı var." Ona uzatılan anahtarı aldı. "Her neyse, adamı bulduk işte."

Evin içine girdiğimizde önden ilerleyip alanı inceledim. Evin birinci katında sadece koca bir salon ve Amerikan mutfak vardı. Demir ile Ensar taşıdıkları adamı beyaz kanepeye bıraktıklarında Alin etrafa bakmaya başladı. Ben ise kanepeye ilerledim. "Adamı ayıltıp kartın yerini öğrenmemiz gerek."

"Önce bağlamalıyız," dedi Demir.

"Daha insancıl bir konuşma yöntemi de belirleyebiliriz," dedi Alin. "Bülent Hoca suçlu değil."

"Adam seni görünce kaçtı, Alin."

Ensar'ın sözleri ve Demir'in *salak mısın sen* diye soran bakışlarıyla Alin sustu. Ben de ağzımı açmadım çünkü artık neyin doğru neyin yanlış olduğu umurumda değildi. Sadece kartın yerini öğrenip bir an önce buradan gitmek istiyordum.

Demir mutfak tarafındaki sandalyelerden birini işaret etti. "Ensar şunu getir, adam kendine gelince yaşına başına bakmadan bir daha koşmaya başlarsa kafayı yerim."

Ensar, Demir'in dediğini yapıp sandalyeyi salonun ortasına getirdi. Birlikte adamı sandalyeye oturttuktan sonra perdelerin kuşaklarını söküp ellerini bağladılar. Karşısına dikildiğim adamın baygın ifadesine bakarken kalbimin ritmi sendeledi. Alin salonu karıştırmaya devam ederken, Demir bağladıkları adamın yanaklarına vurarak onu kendine getirmeye çalıştı. Adamın düşen kafası yavaşça kalktığında dudaklarından bir homurtu döküldü. Çattığı kaşlarıyla bir şeyler mırıldandıktan sonra gözlerini aralayıp neler olduğunu algılamaya çalıştı. Bakışları odağını bulup algıları harekete geçtiğinde bir gürültü işittik. Ardıma bakıp Alin'in köşede kalan büyük vazoyu devirerek parçalara ayırdığını gördüm. Lanet ederek kırıklara basmamaya çalışan kız kardeşim onu izleyen bakışları fark edip sertçe yutkunduğunda tekrar önüme döndüm.

Bülent Karca gözlerini Alin'den ayırmamıştı.

İlgisini kendime çekmeye çalışarak konuştum. "Bülent Bey, geliş nedenimizi biliyor olmalısınız. Kartı nereye sakladığınızı söyleyin ve biz de sizi daha fazla rahatsız etmeyelim."

Cevap vermedi.

Öylece susup yüzüme baktı.

Alin yanıma gelip sandalyedeki adama baktı. "Hocam ben anlamıyorum. Kartı size vermekle hata etmediğimi düşünmüştüm ama bir anda ortadan kayboldunuz. Gidişinizin kartın güvenliği için olduğunu düşündüm ama beni görünce niye kaçtınız? Niye bana nerede olduğunuzu söylemediniz? Kartımı sonsuza dek size bırakacağımı mı sandınız?"

Sessizliğini koruyan adam sabrımın sınırlarını zorlarken kendimi patlamaya hazır bir bomba gibi hissettim. Alin öfkeyle yakarıp benden önce davrandı. "Bana ait bir şeyi aldınız. Hayır, çaldınız. Aklınızdan ne geçiyor bilmiyorum ama o kart bana lazım, hem de acilen."

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

Titreyen ellerimi umursamadan, boğazımdaki yanma hissini yok sayarak, bana bakan adama odaklanıp şu an için cevabını bilmek istediğim tek soruyu dile döktüm. "Kart nerede?" Burada olmalıydı. Evinde saklıyor olmalıydı. Ağzını açmamaya devam ettiğinde yılmadım. "Kart nerede?" diye kendimi tekrarladım. "Söyle."

"Benim bir suçum yok."

Adamın sözleriyle Alin müdahil oldu. "O zaman niye kartın yerini söylemiyorsunuz?"

Sükûneti bölen kapı sesiyle hepimiz salonun girişine baktık. "Abi, evde misin?" diyen kadın içeriye adım attığında çantasına anahtarını sokmaya çalışıyordu. "Ben geldim."

Fotoğraftaki kadın. Atölyedeki fotoğrafta gördüğüm kırklı yaşlardaki kadın salonun girişinde kalakalıp bize dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. Korku bakışlarını ele geçirmeye başlarken Bülent Karca bağırdı. "Rita, kaç!"

Ensar önce davrandı. Kadın çığlığının tamamını atamadan kadını bir koluyla sardı ve ağzını kapattı. Elleri arasında cebelleşen kadını, boynundaki bir noktaya dokunarak Bülent'e yaptığı gibi saniyeler içinde bayılttığında bu hareketi öğrenmem gerektiğini fark ettim.

"Dokunma ona!" Bülent'in isyanıyla bakışlarımı kadından çekip tekrar ona çevirdim. Adamın yüzündeki öfke ve endişe öylesine yoğundu ki önemsediği tek şeyin o kadın olduğunu anladım. Kendi değil, bir başkası. Konuşmasını, tepki göstermesini sağlayan o kadın. İnsan kendini umursamayabilir, inandığı amaçlar uğruna hayatından dahi vazgeçebilirdi. Bir abi ya da ablaysa ona öğretilen koruma içgüdüsüyle asla kardeşine bir şey olmasına izin vermezdi. Gerekirse inançlarını, amaçlarını, onu o yapan değer yargılarını hiçe sayardı çünkü kardeşini bir emanet olarak görür, onu korumayı doğduğu andan itibaren kendine görev bilirdi.

Zayıf noktasını bulmuştuk.

Ensar'ın yere yatırdığı kadına baktım ve elimi belime attım. Çıkardığım silahı yerde baygın yatan kadına doğrulttuğumda Alin şaşkınlıkla bana baktı. Titreyen elime, ardından yüzüme ve en son da kız kardeşine bakan adam isyan ederek bağlandığı sandalyede hareket etmeye başladı. "Hayır, lütfen, onun hiçbir şeyle ilgisi yok!"

Bülent Karca'nın gözleri beni buldu. O bakışlarda gördüğüm şeyi daha önce yaşamıştım. O korkuyu, kardeşini kaybetme ihtimalinin yarattığı yenilgiyi, hiçbir şeyin bir daha aynı olamayacağını bilmenin verdiği hüznü iyi biliyordum. Yaşadığımı bir başkasına yaşattığıma inanamıyordum.

Belki de karakterimin griden daha koyu bir tona geçiş yapmasına izin veriyordum.

"Kart nerede?"

Sorumla bir süre bana baktı. Durum değerlendirmesi yapıyor, kız kardeşine gerçekten zarar verip veremeyeceğimi anlamaya çalışıyordu. Özellikle Demir'in bütün dikkatinin bende olduğunu hissedebiliyordum. Belki de ne kadar ileriye gideceğimi görmek istiyordu. Sevgili kocam emin olabilirdi, değer verdiğim insanlar için bütün gemileri yakardım.

Cevap vermiyor oluşu mantıklı gelmedi. O kart, cidden bu denli önemli miydi? Onu bizden korumaya mı çalışıyordu? Ama bunu niye yapıyordu? Bülent Karca'nın aklından neler geçiyordu?

Silahın emniyetini indirdiğimde bunu fark eden adam dolan gözleri ve öfkeden kasılan çenesiyle gözlerini gözlerimden ayırmadan sonunda cevap verebildi. "Kütüphanede," dedi Bülent Karca. "Albert Camus'un Yabancı kitabının içinde."

Alin odanın köşesinde duran kitaplığa koştu. Dördüncü rafta bulduğu kitabı eline aldı ve sayfalarını karıştırdı. Kartı içinden çıkarıp havaya kaldırdığında silahımı indirdim. Şortumun beline sıkıştırdığım soğuk metalle Bülent Karca sesli bir nefes verdi. "İstediğinizi aldınız," derken bana ve Demir'e göz atıp duruyordu. "Lütfen bırakın bizi."

Kız kardeşim elindeki kartla hocasının karşısına geçti. "Önce neden beni gördüğünüz gibi kaçıp kartımı çaldığınızı söyleyin. Size güvenmiştim. Kaybolduğunuzda bile art niyet aramak yerine kartın tehlikesini bildiğiniz için bilerek gittiğinizi, zamanı gelince benimle iletişime geçeceğinizi düşünmüştüm. Niye yaptınız böyle bir şeyi?"

Bülent Karca, Alin'e bakarken ifadesinde bir nefret belirdi. Ondan duymayı beklemediğim bir öfkeyle yakardığında kelimeleri başımı döndürdü. "Nikolaos Vasilakis'in torununa gerçekten güvenip yardım edeceğime ölürdüm daha iyi."

"Dedemi tanıyorsun..."

Alin'in şaşkın yakarışıyla Bülent ona kaşlarını çatarak baktı. İfadesindeki bir şey bana dilinin altında büyük bir bakla olduğunu söylüyordu. Sandalyeye bağlı olan adamın önünde eğilip ellerimi dizlerime yasladım. Gözlerinin içine bakarken Nikolaos'a duyduğum nefreti görmesini sağladım. "Nikolaos bizimle oyuncak misali oynuyor. Amacı ve planı ne bilmiyorum ama içimden bir ses senin bildiğini söylüyor. Belki de bize yardımcı olabilirsin." Tek kaşımı kaldırdım. "Burada saklanmanın bir nedeni var. Eski hayatına geri dönmek istemez misin?"

Demir'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Beni dikkatle izlerken neler olacağını merakla bekliyordu. Dudağının kenarındaki kıvrımdan, memnun olduğu ortadaydı. Kontrolü bana devretmeyi seviyordu.

"O adam sizin dedeniz," dedi Bülent. "Ondan nefret ettiğinize inanmalı mıyım? Hem de ellerim bağlı ve kız kardeşim baygınken?"

Bülent Karca, aklından geçenlerle savaşır gibiydi. Bakışlarını üzerimde dolaştırmayı bırakıp Alin'e göz attı. Neler olduğunu öğrenmeye, kafa karışıklığını gidermeye çalışıyordu. Kendiyle olan çatışmasını lehimize çevirmem gerekiyordu. Doğrulup sandalyenin arkasına geçtim ve adamın ellerini çözmeye başladım. Alin itiraz edecekmiş gibi ağzını açtığında Demir onu bakışlarıyla susturdu. Sevgili kocam neyin peşinde olduğumu iyi biliyordu.

Bülent ellerindeki ipi çözmemle ayağa kalkıp hızla kız kardeşine ilerledi. Yerde uzanan kadının başını dizlerine alıp yanaklarını okşadığında ince bir sesle adını tekrarladığını işittim. Endişesi beni yaraladı çünkü empati kurabiliyordum.

Ensar kadını bayıltan kişi olarak konuştu. "Yarım saate kendine gelir." Bülent Karca gözlerini kız kardeşinden ayırmadan öfkeyle homurdandı. "Eğer ona bir şey olursa-" derken Ensar lafını kesti. "Bir şey olmayacak. Sadece bayıldı."

Telefonumun çaldığını fark etmek kaşlarımın çatılmasını sağladı. Şortumun cebinden aldığım telefonumun ekranına baktığımda bilinmeyen numarayı görünce gerildim. Kimin aradığını tahmin edip bir sonuca varabiliyordum. İzlendiğimize emin olarak etrafıma baktım. Evin duvarları yere kadar uzanan geniş pencerelerden ibaretti. Dışarısı kapkaranlıktı fakat içimdeki o huzursuzluk pencerenin ardına baktığım an hiddetlenmişti. Hızla adımlayıp perdeyi çektiğimde Demir bana çatık kaşlarla baktı. Yüzümdeki ifadeyi fark edince, aynı şeyi yaparak diğer perdeleri kapatmaya başladı. Çalmaya devam eden telefonumu yanıtlayıp telefonu kulağıma yasladım. "Efendim."

"Helen Saral," diyen dedemin sesiyle dizlerimin bağı çözüldüğünde bir an nefes alamadım. Kalbimin üstündeki o gergin balon patlayarak içimi kızgın bir lavın yakmasını sağladı. Nikolaos Vasilakis alayla güldükten sonra öfkeli bir tonlamayla ekledi. "Yoksa Helen Karadağ mı demeliyim?"

Sık nefeslerim dudaklarımdan kayıp giderken boğazım kurudu. Demir'le evlendiğimizi biliyor olmasına belki de şaşırmamam gerekirdi çünkü dedem eline bilgisayar verdiğiniz an her bilgiye ulaşabilirdi. Ben yine de

afallamış, bu kadar kısa sürede bu gerçeği elde etmesiyle gözünün sürekli üstümüzde olduğunu iyice anlamıştım.

Telefonu hoparlöre verdiğimde Demir'in kendi telefonunu eline aldığını gördüm. Dedem bütün alaycılığıyla konuşmaya devam ettiğinde odadaki herkes buz kesti. "Ayıp ayıp. İnsan ailesini mutlu gününe davet etmez, yanlarında olmasını istemez mi? Muradını görememek beni ne denli üzdü bilemezsin. Özellikle de o adamla evlenmen..." dedikten sonra iç geçirdi. "Açıkçası seni daha zeki zannederdim."

Beynimden vurulmuşa dönsem de öfkem beni diri tuttu. "Neden aradın?"

"Nedenini biliyorsun," derken ciddileşmişti. "Son kartı da aldınız diye umuyorum."

Sinirle dişlerimi sıkıp odanın içinde ilerledim. "Aldığımızı biliyorsun yoksa aramazdın." Cevabımla onu güldürdüğümde sesinde neşe yoktu. "Neden kendin almadın?" dedikten sonra kanepenin önünde dikildim. "Bülent Karca ile yüz yüze gelmek istemedin mi?"

"Kirli işlerimi başkalarına yaptırmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, Eleni. Bunu Alin'den öğrenmiş olman gerek. Hem saklandığım yerden çıkmak gibi bir gayem yok. En azından şimdilik."

Sözleriyle kız kardeşim gerildi. Ağzını açıp hakaret edeceğini anlamamı sağladığında elimi kaldırıp onu susturdum. "Bana saklandığın yerden çıkmamanın tek nedeni kirli işlerini bize yaptırmak istemen gibi gelmiyor, Niko." İsminin kısaltmasını vurguladım. Ona en çok böyle hitap eden kişinin annem olduğunu hatırlamasını sağladım. "Yoksa izlediğin adamın evine gelirdin ya da bir başkasını gönderir, kartı daha farklı şekilde alırdın. Sen bizi dahil etmek istedin. Bizi kendinden olabildiğince uzak tutmaya, oyalayıp dikkatimizi sana vermememizi sağlamaya çalışıyorsun. Tahmin ediyorum, kocamdan korkuyorsun."

Dedem kahkaha attı. Söylediklerimin komik olduğunu düşündüğü için değil, yarasına parmak basmamın verdiği açığı kapatabilmek için. Öfkeyle konuşmaya başladı. "Kocanın ruh hastası olduğu ortada, evet. Alin gidip kartları ve cihazı kocana emanet ederek işlerimi fazlasıyla zorlaştırdı. Ama ben daima kartları kendime döndürmenin bir yolunu bulurum, Eleni." Bir sır paylaşıyor gibi kısık tonlamasıyla sorguladı. "Mesela, geçirdiğin kazayı hatırlıyor musun?"

Sorusu benden nefesimi çaldı. Demir ve Alin'in gerildiğini fark etsem de odağımı onlara veremedim. Zihnimden geçen kesitlerle kaşlarımı çatıldığında dedem olacak adam konuşmaya devam etti. "Tuhaf, az kalsın

ölecek olduğun iki kaza geçirdin. Biri yirmi bir yaşında diğeri ise kısa bir süre önceydi." Nikolaos'un sesi korkutucu bir acımasızlıkla sarsıldı. "Her şeyi bildiğini, olayı çözdüğünü mü zannediyorsun?" Kıkırtısı üzerine başım döndü. "Çok yanılıyorsun, Eleni."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benden çaldığınızı geri istiyorum. Annenin benden aldıklarını geri istiyorum. Ve *onları* geri alabilmemin tek yolu Alin ile sensin ama özellikle sensin, Eleni. Alin kilit olabilir ama sen anahtarsın."

Sırtımdan aşağı soğuk bir ter süzüldü. Ensemden geçen ürpertiden kaynaklandığını biliyordum. Kalbim sanki kaburgalarımdan dışarı çıkmak ister gibi çırpınıyordu. İçimdeki ses kaçmamı söylerken vücudum kıpırdayamıyordu. Biri göğsümün ortasına buzdan bir hançer saplamış gibi bütün iç organlarım dondu. Ellerimi yumruk yaptım ama tırnaklarımın avuçlarıma battığını bile hissetmedim. Kilitten kastı neydi ve ben niye anahtardım? Ayrıca neyin anahtarıydım?

Kendimi aniden mırıldanırken buldum. "Sen aklını yitirmişsin."

"Belki de..." diye iç geçirdi. "Ama bunun bir nedeni olduğu da bariz, değil mi?" Sorusunu yanıtlamama zaman tanımadan ekledi. "Beni bu hale getiren kişi, annen. Her şeyin bir bedeli ve sebebi vardır, Eleni. Zamanı geldiğinde öğreneceksin. Hatta çok az kaldı, sabırsızlanma. Yedi kart da tamamlandığına göre yakında büyük buluşmamız gerçekleşecek."

İşittiğim gürültülü sesin ne olduğunu anlamak içimdeki sıkıntıyı ikiye katladı. Nasıl bir şeyin içine düştüğümüzü sorgularken öfkeyle sordum. "Bu evden çıkmamıza izin verecek misin?"

"Elbette, Eleni. İtiraf ediyorum, siz gittikten sonra orayı kurşun yağmuruna tutmayı planlıyordum ama saniyeler önce aldığım son güncellemeyle bunu yapamayacağım. Hepsi de kocan yüzünden. Cidden eş seçimini bir kez daha gözden geçirsen iyi olur," dediğinde boğazım düğümlendi. "Yedi kart da cihaz da sizde. Son hazırlıklarımı tamamlamalıyım. Ardından başlayabiliriz. İki hafta sonra seni tekrar arayacağım. Belki kocan ve sen, beni cehenneminizde ağırlamak istersiniz. Açıkçası kutlama havamdayım. Bülent'e benden selam söyleyin."

Görüşme aniden sonlandı ve ben kendimi etrafa bakarken buldum. Evin etrafındaki sesler gürültüsünü artırırken Demir'le gözlerimizi buluşturdum. Dedemin ne dediğini anlayamadığımı gösteren ifademle sevgili kocam adımladı ve kapadığım perdeyi araladı.

Görüş açıma serilen manzarayla ağzım açık kaldı. Evin bahçesindeki askerlere bakıyorum. Hepsi siyah giyinmiş, yüzlerini kapatmıştı. En az on

kişiydiler. Ellerindeki silahlarla yere yatırdıkları iki adamı etkisiz hale getirmişlerdi. Duyduğum ses, evin tepesinde dönen helikoptere aitti. Pencereye yaklaşıp doğru gördüğümden emin olmak istedim.

Yerdeki iki adamın da öldüğünü fark ettim. Dışarıdan gözüken bir yaraları yoktu ama ağızları, kulakları ve burunları kan içindeydi. Dedem yine çipleri kullanıp işini halletmiş, ardında delil bırakmak istememişti.

"Bunlar da kim?" diye sordu Alin, sesi dehşet içindeydi.

"*Orasını bana bırak*, demiştim."

Demir telefonunu çıkarıp birini aradı ve cihazı kulağına yasladı. Az ilerimizdeki bahçede diğer askerlerin ortasında duran adam cebinden telefonunu çıkarıp aramayı yanıtladı. Demir, gözlerini bize dikmiş öylece duran askerle Rusça konuşmaya başladı. Adamın üstünde gözlerimi dolaştırdım. En az bir doksan boylarında olmalıydı. Geniş bir kütlesi ve korkutucu bir havası vardı. Yüzündeki maske gözlerini dahi kapatıyordu. Demir bir şey söylediğinde adam elini kaldırıp yavaşça salladı. Ardından iki parmağını şakağına yaslayıp indirdi. Verdiği selamın ardından Demir ile aynı anda telefonlarını kapattılar.

"O askerler..." diye fısıldayan meraklı kız kardeşimle Demir perdeyi çekip bahçeyle olan bütün göz kontağımızı sonlandırdı.

"Onlar asker değil," dediğinde altın harelerine baktım. Bana göz kırpıp tebessüm ettiğinde şeytani ifadesi kalbimi tekletti. "Bratva*."

Rus mafyasıyla iki yönlü bağlantısı vardı ama erkek kardeşinin ondan haberdar olmasını istemediği için geriye tek bir şık kalıyordu. Bahçedeki o cellat tipli adam Araz Vladimirov olmalıydı.

"Nikolaos yerimi öğrendi," diye fısıldadı Bülent Karca.

Demir, adamın ilgisini üzerine çeken sözleri dile getirdi. "Nikolaos'un sana erişemeyeceği bir yerde güvende olmak ister misin?" Boğazında bir düğüm varmış gibi yutkunan adama karşılık Demir ekledi. "Öyleyse bize istediğimiz bütün cevapları ver."

Başka bir seçeneği olup olmadığını değerlendirircesine bir kardeşine bir Demir'e bakan adam saniyeler içinde omuzlarını düşürüp başını salladı. Kız kardeşini kucağına alıp yerden kaldırdı ve onu az ilerimizdeki kanepeye doğru götürüp yavaşça bıraktı. Başının altına bir yastık yerleştirdikten sonra onu takip etmemizi istercesine başıyla bir yönü işaret etti. Ardından gittik ve salonun karşısında kalan geniş çalışma odasına girdik. Bülent kapıyı kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra çalışma masasının

* Rus mafyası.

önünde duran tekli koltuğa oturdu. Alin karşısındaki koltuğa otururken ben çaprazındaki kanepeye iliştim. Demir ile Ensar ayakta dikilmeye devam ederek adeta tetikte kaldılar.

"Dedemi nereden tanıyorsunuz?"

Alin'in sorusuyla Bülent Karca ellerini beyaz saçlarının içinden geçirdi ve gözlüklerini burnunun üstünden kaydırdı. Bütün gerginliğiyle oturduğu yerde kıpırdarken soruyu yanıtlaması saniyelerini aldı. "On altı yıl önce, Hidra projesinde çalışıyordum," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. "Deden benim patronumdu."

Açılan ağzımla karşımdaki adama bakarken Alin'in yüzünde de benimkine benzer bir şaşkınlık yeşerdi. Kaşlarını çatarak duyduğu şeyin doğruluğunu sorguladı. "Ne?" Sesindeki öfkeyle anlamak isteyip sorguladı. "Ama nasıl? Ben size geldiğimde bana bundan bahsetmediniz."

Bülent başını sallayıp iç geçirdi. "Rita benim üvey kardeşim. On altı yıl önce, Yunanistan'a taşındığımda birlikte yaşamaya başlamıştık. O sıralar iş arıyordum. Dedenin yeni bir iş için çalışan alımında bulunduğunu öğrendiğimde mülakata gittim. Sıkı bir eleme süreci vardı ve anormal bir tutum içerisindeydi. Çalışanların sadece kapasitelerine ve iş deneyimine değil, kişiliklerine de bakıyordu. Özellikle de sır tutabilmelerine önem veriyordu. Yüz kişi arasından ilk yirmiye kaldım. Birkaç hafta içinde Hidra projesinde çalışmaya başlamıştım."

Karşımdaki adamı dinlerken duyduğum her şeyi kendi süzgecimden geçirmeye başladım. Dedemin gözbebeği olarak gördüğü o şirketin ve yıllar geçmesine rağmen hâlâ üstünde çabalıyor olduğu projesinin ardındaki niyeti hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildim.

"Hidra projesi üç aşamadan oluşuyordu," diyen Bülent yerinden kalktı ve masasına doğru ilerledi. Eğilip çekmecelerden birini açtığında Ensar ile Demir aynı anda adama silahlarını doğrultarak bir nevi önlem aldılar. Bülent atan benziyle, hızla ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Saniyeler içinde titreyen sesiyle mırıldandı. "Sadece bir şey gösterecektim."

"Yavaş hareket et," diyen Demir adama doğru adımladı.

Bülent Karca, kocamın emrini yerine getirerek yavaş hareketlerle çekmeceden çıkardığı dosyayı masanın üstüne bıraktı. Ayağa kalktığımda Alin de peşimden geldi. Hepimiz masanın etrafında toplandık ve dosyaya bakmaya başladık. Eski olduğu bariz olan dosyanın üstünde artık kartlarında üstünde bulunan sembol yani Hidra'nın amblemi vardı.

"Proje üç aşamadan oluşuyordu ve birinci, ikinci ve üçüncü seviye olarak adlandırılıyordu. Birinci seviyeye yetkisi olan tek kişi Nikolaos

Vasilakis'ti. Ben seviye üçte çalışıyordum. Bu yüzden erişimim kısıtlıydı," deyip dosyayı araladı. "Takımımda altı kişi vardı. Bizler veri düzenleme, sınıflandırma ve tasarımla ilgileniyorduk. Cihazın ilk portatifini hazırlayan kişilerden biriyim." Dosyadan bir kâğıt çıkardı. "Ama o zamanlar, cihaz şu anki halinden daha farklıydı."

Masanın ortasında duran çizime baktım. Eskimiş kâğıtta Alin'in tasarladığı cihazın çok daha değişik ve karmaşık bir versiyonu vardı. Makinenin orta kısmında bir açıklık vardı. Kız kardeşim belgeyi alıp kaşlarını çattığında hayretle konuştu. "Kan yoluyla DNA izolasyonu."

Bülent Karca gözlüğünü düzeltti. "O zamanlar cihazın kullanılması için gerekli olan şey buydu. İki kişi adına hücre parçalanmasıyla açığa çıkarılan bir kilit sistemi yaratmıştık."

Anahtar.

Dedemin söyledikleri zihnimde yankı buldu. Alin'in kilit benim ise anahtar olduğumu söylemişti. Bunun nedeni DNA'larımız olabilir miydi?

"İki kişi mi?"

Demir'in sorusuyla Bülent ona çekingen bir bakış atıp başını salladı. "Biri Nikolaos Vasilakis ama diğeri gizli kimlikti. Hiçbir zaman da deşifre edilmedi." Bir an gözlerini kaçırdı. Ardından iç geçirip tekrar bizlere göz attı. "Ama diğer kişinin Nikolaos Vasilakis ile bir akrabalığının bulunduğuna eminim. DNA örnekleri %99,99 uyumluydu."

"%99,99 mu?"

Alin'in sorusunu onaylayan adamın ardından Demir çattığı kaşlarıyla konuştu. "Anneniz olabilir mi?" dediğinde boğazım düğümlendi. "Belki de..." deyip kendi tezimi öne sürdüm. "Belki de öğrendikten sonra şirketi yakmıştır."

Kız kardeşim dosyadaki belgeleri incelerken bizi duymuyordu. Tamamen kâğıtların arasında kaybolmuş gibiydi. Bülent Karca aklımızdaki tezi çürüten şeyi dile getirdi. "Anneniz olamaz çünkü DNA örnekleri bir adama aitti."

"Ne?" dediğimde karşımdaki adam başını salladı. "Cinsiyeti erkekti."

Çatılan kaşlarımla anlayamadım. DNA örneğinin uyumuna göre bahsedilen kişi başka kim olabilirdi? Bunu sorgulamak üzere ağzımı açacağım sırada Alin belgeleri karıştırmaya devam edip kendi aklında kaybolduğunu belli edercesine mırıldandı. "Anlayamıyorum." Başını kaldırıp doğruca hocasına baktı. "Bu projedeki cihaz, şimdikinden çok farklı. Dedemin bana gönderdiği taslaklarla alakası yok. Verilerin burada depolanması imkânsız. Yeterli alan yok." Kâğıtları masaya fırlattı. "Bu mantıklı bir fikir bile değil."

"Hidra projesinin başlangıcındaki veriler oldukça sınırlıydı," diyen Bülent Karca kaşlarını çatıp ellerini beline yerleştirdi. "Bana sorarsanız cihazın amacı şimdikinden daha farklıydı. Emin değilim, o zamanlar gördüklerim üzerine konuşmam gerekirse cihaz sanki yeryüzündeki herkesin bilgilerini açığa çıkarabilmektense bir kişinin bütün bilgilerine erişim sağlayabilmekle kısıtlanmış gibiydi."

Alin geriye çekilip doğruca masanın diğer ucundaki adama baktı. "Cihazın şu anki halinin içeriğinden nasıl bu kadar eminsiniz?" dediğinde irkildim. Bülent Karca bir açık vermiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı fakat odadaki potansiyel düşman sayısının fazla olduğunu hatırlamış olmalı ki saniyeler içinde cevap verdi. "Seni Vivian Dwight'a göndermemin nedeni buydu. İçeriği öğrenmek istedim."

"Nasıl?" Kız kardeşim sesindeki öfke ve şaşkınlıkla sorguladığında Bülent konuştu. "Vivian'a taslakları gönderdiğinde inceleyen ilk kişi bendim. Eskiden onun şirketinde de çalışmıştım. Bu yüzden bana güvenirdi. Projeyi incelediğimde Hidra'nın günümüze uyarlanmış lâkin daha kapsamlı bir hali olduğunu anladım. Ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Özellikle de Nikolaos Vasilakis'in ellerinde ne denli kuvvetli bir silah olabileceğini biliyordum. Senin niyetinden emin değildim sonuçta o adamın torunusun. Her şeyi bilerek mi yapıyorsun, amacın ne... Sana yüzde yüz güvenemezdim. Bu yüzden ses çıkarmadım ama seni gözümün önünden de ayırmadım. Kartları söylediğinde içlerinden birinin bende olmasının her şeyi zorlaştıracağını, belki de imkânsız hale getirebileceğini biliyordum. Bu yüzden kaçtım."

Alin bağırmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Vivian sayesinde o cihaz bir fikir olmaktan çıkabilmişti. Eğer o zamanlar gelip bunları anlatsaydın projeyi başlamadan bitirebilirdik. Bana yardım etseydin belki daha fazla zamanımız olurdu ve-"

"Sana güvenmiyordum," dedi Bülent. "Dedenin projesini getirdiğin seviye delice, Alin. O cihazı bambaşka bir şekilde donattın. Aklımın ucundan bile geçemeyecek bir hale getirdin. O kadar şok oldum ki korktum."

Kız kardeşimin gözleri dolduğunda hem sinirli hem de öfkeliydi.

"Neden kartı yok etmedin?" Ensar'ın sorusuyla odaya bir sessizlik çöktü. Bülent saniyelerin ardından doğruca Ensar'a bakıp bir aptala anlatırcasına karşılık verdi. "Çünkü kartı fiziksel olarak yok etmek bir işe yaramaz. O veriler havada asılı kalmaya devam eder. Cihazı aktif hale getirmeden cihazı yok edemezsin."

Alin'in söylediğini Bülent teyit etmişti ve artık elimizdeki cihaza eşlik eden yedi kartla bu projeyi başladığı gibi bitirmek bizim görevimizdi. Masanın üstündeki dosyayı kendime doğru çekip içindeki belgeleri incelemeye başladığımda amacım boşlukları doldurmaktı. Dedemin neden Alin ile beni bu oyunun ortasında bıraktığına dair bir sebep bulmak istiyordum.

Şu anki cihaz Alin'in DNA'sıyla mühürlenmişti. Yani Alin, kilitti. Ama bu durumda anahtarın da o olması gerekirdi çünkü cihazı aktifleştirecek şey onun DNA'sıydı. Öyleyse neden dedem anahtarın ben olduğumu söylemişti?

Karışan kafamı toparlayamıyordum.

Her şey bana fazla anlamsız geliyordu.

"Cihazın şu anki halini kullanabilecek yegâne kişi Alin," dediğimde bütün gözler bana döndü. "Çünkü kız kardeşim DNA'sını bir mühür olarak kullandı ama dedem anahtarın ben olduğumu söyledi. Başından beri cihaz ile kartların bizde toplanmasını sağladı. Geçirdiğim iki kazadan bahsetti. Birinin onun yüzünden olduğunu biliyorduk. Anlaşılan beş yıl önceki kazamın sebebi de dedemdi."

Bu fazla ağırdı.

Beni ölümün eşiğine getirmesi, daha yirmi yaşındayken başıma açtığı o kaosun beni bambaşka bir hale sürüklemesi... Her şeyin suçlusuydu. Ona duyduğum nefret artık çığır açan bir seviyeye ulaşmış, beni ele geçirmişti.

"Tablonun içine beni her daim sokmasının bir nedeni olmalı. Özellikle de az önceki konuşmamızda bana söylediği imalı kelimelerden sonra bu projede beni ilgilendiren bir kısım olduğuna eminim."

Demir elini belime yerleştirip ona bakmamı sağladı. Çattığı kaşları ve alev içinde kalmış olan altın hareleriyle bana bakarken öfkeliydi ama yanımda olduğunu hissettirmek istiyordu. Demir'in belimdeki eli seğirdiğinde öfkesinin onu yutmak üzere olduğunu anladım. Yanına yanaşıp elimi sırtına yerleştirdim. Gözleri, gözlerime mühürlendiğinde dokunuşumla sakinleşmesini umdum. Bir nebze de olsa dinginleşti lâkin ruhundaki fırtına kolay kolay dinmeyecek gibiydi çünkü o da *anlamıştı.*

Çok fazla eksik parça vardı. Bilinmezlikler beni boğuyordu ve aklım artık dengeyi bulmakta zorlanmaya başlamıştı. Dedemin amacını öğrenememek ve her açtığım kapının ardında başka bir kilit bulmak fazla yorucu gelmeye başlamıştı.

Ensar merakla sorgularken Alin'e yaklaştı. "Cihazı aktif hale getirirsen istediğin kişinin bilgilerine erişebilmen için tam olarak ne yapman gerek?"

"Adını ve soyadını yazman kâfi."

"Adını ve soyadını bilmiyorsan?"

Alin bir an afalladı. "Herkesin bir adı ve soyadı vardır."

"Ya değiştirdiyse?" dedi Ensar. "Ya da kimliğini yok ettiyse?"

Bunlar üzerine Bülent konuştu. "DNA'nı yok edemez ya da değiştiremezsin. Eğer cihaza DNA girişinde bulunursan eşleşme yoluyla aradığın kişiyi anında bulabilirsin."

"Ama bunun için cihazın yenilenmesi gerek çünkü ben prototip kısmına DNA izolasyonu eklemedim." Bülent dudağının kenarını kıvırıp tek kaşını kaldırdı. "Bu imkânsız çünkü aksi halde kendi DNA'nı kullanarak cihazı kilitleyemezdin. Bunu yaparken istemeden bile olsa cihazı buna uygun hale getirmişsindir. Ve biri gerekli ayarlamayla DNA örneği yüklerse eşleşme yoluyla aradığı kişiyi kolaylıkla bulabilir. Sisteme kayıtlı en ufak bir kan örneği, parmak izi, hastane geçmişi-"

"Ya bunlar da yoksa?" Ensar'ın sorusuyla Bülent başını iki yana salladı. "İmkânsız. Dünya üzerindeki her insanın DNA'sı mutlaka bir yere temas eder. Bunu sadece adli bir dosya için alınan parmak izi olarak düşünme. Bir kez hastaneye gitmen bile yeterli. Anında sisteme düşersin."

Aklıma uçuk bir fikir geldi.

Ama düşündükçe bu fikir uçuk olmaktan çıkıp fazlasıyla mantıklı hale büründü.

Demir'e bakarak mırıldandım. "Ya dedem birini arıyorsa ve aradığı kişiyi bulmak için benim DNA'ma ihtiyacı varsa?"

Ölüm sessizliği. Odayı kuşatan tam olarak buydu. Herkesin bakışları beni bulmuştu. Benim ise gözlerim sadece masanın üstündeki belgeleri görüyordu. Alin kilitti çünkü cihazı sadece o açabilirdi ama ben anahtardım çünkü dedemin istediğini ona verebilecek kişiydim. Eğer böyleyse Nikolaos Vasilakis kimi arıyordu? Dedem kim için böylesine büyük riskler alır ve oyunlar çevirirdi?

"Kimi arıyor olabilir?"

Alin bana baktı. "Dedem telefonda iki hafta sonra dedi." Kıvırcık tutamlarının içinden parmaklarını geçirip sıkıntılı bir nefes verdi. "Mezarlıktayken," deyip sertçe yutkundu. "Nikolaos'un ölüm ve doğum tarihleri ilgimi çekmişti çünkü aynı günlerdi. Arada sadece üç yıllık bir fark vardı. İki hafta sonra, doğum ve ölüm yıl dönümü."

Mezar taşını hatırladım.

Mezarın ne kadar küçük olduğunu anımsadım.

Üç yaşındaki bir bebeğin -evet bana kalırsa hâlâ bir bebekti- o küçük alanda ne kadar yalnız olduğunu düşünmek beni altüst etti. Dolan

gözlerimle aniden duygusallaştığımda kendimi toparlamaya çalıştım. "Ama Nikolaos öldü." Sözlerimle derin bir nefes aldım. "Aradığı kişi o olamaz. Ayrıca yaşıyorsa bile seninle benim DNA'm onu bulmasına yeterli gelmez. Böyle bir durumda bizden çok annemin DNA'sına ihtiyacı yok mu?"

"Hangi Nikolaos?" diye sordu Bülent Karca. "Kim öldü?"

"Öyleyse kim?" dedi Alin. "Ve neden tam abimizin doğum ve ölüm tarihinde bizimle görüşmek istiyor? Görmüyor musun, her şey dönüp dolaşıp Nikolaos'u buluyor."

"Nikolaos'un mezarını kazdık ama derine inmedik ve ben kemik görmedim."

Demir'in sözlerini onaylarcasına Ensar başını salladı. Mideme saplanan sızıyla istifra etmek istedim. "Kemikler," dedi Alin. "Kemiklerden DNA örneği alırdı."

"Bunca zaman sonra bile mi?"

Kendi aramızdaki sorgu ve sual Bülent Karca'nın atan benziyle mırıldanması üzerine sonlandı. Hepimiz ona bakmak zorunda kaldık çünkü adam transa girmiş gibi bir şeyler fısıldıyor ve başını iki yana sallıyordu. Yok, o olamaz."

"Ne olamaz?"

Bakışlarını benimle buluşturan adam ağzını açıp kapattı. Bir şey söylemek istiyor lâkin nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Ve bu durum zaten harap olan sinirlerime hiç iyi gelmiyordu. Demir ardımda dikilip bütün sabırsızlığıyla adeta emretti. "Konuş yoksa fena olacak."

"Sadece," diyen adam iç geçirdi. "Proje binasında bir çocuk vardı. Genelde birinci seviye yetkisi olanların girebileceği katta olurdu. Yani en azından o zamanlar iş arkadaşlarımdan duyabildiğim ufak tefek bilgilerden biri buydu. Bir gece, proje için mesaiye kalmıştım. Üçüncü seviye, bodrum katındaydı ve o gece benimle binada olan sadece dört kişi vardı. Bu yüzden dönüşümlü olarak yemek molasına çıkıyorduk. Benim sıram geldiğinde, koridorda yürürken önümden koşarak biri geçmişti. Doğruca asansöre doğru koşmuştu. Asansör kapıları açılıp Nikolaos Vasilakis içinden çıktığında çocuğu yakasından tutup asansörün içine yanına çekmiş ve onu azarlamıştı. Net bir şekilde hatırlıyorum." Sertçe yutkunup gözlüğünü düzeltti. "Çocuğa *Nikolaos* diye hitap etmişti."

Yerin altımdan kaydığını hissettim.

Elimi Demir'in koluna yerleştirip ona sıkıca tutunduğumda gözüm kararadı. Kocamın kolları belime dolandığında şükrettim çünkü titreyen dizlerimle her an yere çakılabilirdim. "Emin misin?" Ensar'ın sorusuyla

Bülent başını salladığında, Alin bütün öfke ve kafa karışıklığıyla isyan edercesine bağırdı. "Yalan söylüyorsun! Bu mümkün değil. Nikolaos, ablam doğmadan iki yıl önce öldü."

"Gördüğüm çocuk en az on dört, on beş yaşındaydı."

Zamanlama tutuyordu. On altı yıl önce o bina hâlâ ayaktayken ben on, Nikolaos on beş yaşındaydı. Dedemin azarladığı çocuk, öldüğünü sandığım abim olabilirdi ama neden? Öyleyse annem oğlunu öldü zannederken dedem torununu o binada bir esir gibi hapis mi tutuyordu?

Demir beni tutarken boğuk tonlamasıyla konuştu. "Nikolaos hâlâ yaşıyor olabilir."

"Belki de deden onu arıyordur."

"Ama yine de ablamın DNA'sı gereksiz," diyen Alin delirmek üzereydi. "Böyle bir durumda anneme ihtiyacı var ve annem ona yardım etmektense ölmeyi tercih eder. Ve Nikolaos yaşıyor olamaz, bu çok absürd."

"Nikolaos yaşamıyor," dedi Bülent Karca. Bakışlarında geçmişin ağırlığı vardı. Adam gözlüğünü çıkarıp parmaklarını burnunun kemerine bastırdı. Gözlüklerini tekrar taktığında bakışları yaşlarla parıldıyordu. Söyleyeceği şeyin altında ezilir gibi mırıldandı. "On altı yıl önce çıkan yangında, bina içindeki bir odaya kilitli olduğu için ölen tek kişi oydu."

Gözlerim tamamen kararadı.

Bütün bedenim şiddetle titredi ve bir an yüreğime saplanan sızı öyle ağır geldi ki kalp krizi geçirme ihtimalimin yüksek olduğunu düşündüm. Demir beni daha sıkı sardığında başımı göğsüne yaslayarak kokusunu içime çektim. Bana her daim güç veren sıcaklığını benimseyerek gözlerimi yumdum ve içine düştüğüm bu karmaşanın dengesini bulamamaktan aklımı yitirecek gibi oldum.

"Emin misin?"

Demir'in sıktığı dişleri yüzünden sesi fazla boğuk çıkmıştı. Biliyordum ki beni bu halde görmek onu mahvediyordu. Onun için dik durmalıydım lâkin birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Onun varlığında dinlenebileceğim birkaç saniye bana iyi gelecekti.

"Eminim çünkü bu yüzden vicdanım hâlâ sızlıyor. Binanın içinde bir odaya kilitlendiğini bilmiyordum. O gün, yangın sonrasında öğrenmiştim. Projeyi terk etmemin en büyük nedenlerinden biri buydu. O çocuk hâlâ rüyalarıma giriyor. Bilseydim, bir esir misali binada tutulduğunu daha önceden bilseydim belki onu kurtarabilirdim."

Geriye çekilip, fark ettiğim detayla düştüğüm hayrette debelendim. "Annem," dediğimde titrememem arttı. "Annem binayı yakarken kendi oğlunu mu öldürdü yani?"

Alin bir lanet savurup odanın içinde adımlamaya başladı ve herkesten uzak bir köşeye çekilip öfkeyle bir şeyler homurdandı. Ben olduğum noktaya sinerken fark ettiğim gerçeği kabul edemedim. Annem oğlunun daha üç yaşındayken öldüğünü sanıyordu ama öğrendiğimiz bilgiler ışığında söyleyebilirdim ki bu koca bir yalandı. Belki de dedem, Nikolaos'un sahte ölümünü planlamış ardından torununu o binanın içinde yıllarca saklayarak büyütmüştü. Ve annem projeyi öğrendiğinde binayı yakmış ama bu süreçte oğlunun içeride olduğunu bilememişti. Eğer durum buysa emin olacaktım ki annem bu gerçeği asla öğrenmeyecekti çünkü aksine asla katlanamazdı.

"Bebeğim, nefes al," diyen Demir ellerini yanaklarıma yerleştirip üzerime eğildi ve beni herkesin bakış açısından çıkardı. Şimdi sadece onun altın hareleri vardı. "Sesime odaklan. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum, Persephone."

Derin bir nefes alıp yanağımdaki ellerini tuttum. Demir hiddetli bir tonlamayla mırıldanırken gözlerinde Azrail'in gölgesi vardı. "Dedeni parçalara ayıracağım ve bir daha ailenin hiçbir ferdine zarar veremeyeceğinden emin olacağım. Yemin ederim, *moya koroleva*. Sadece nefes al."

Tekrar soluklandım. "Annem," dediğimde sesim titredi. "Annem bunu öğrenmemeli."

Şimdiye dek dedemin nasıl kendi kızına bu kozu kullanmadığını bilmiyordum. Belki de annem biliyor ama yalana sığınmayı tercih ederek oğlunu öldürmüş olabileceğine inanmıyordu. Düşüncem doğru gelmedi. Annem ne olursa olsun böyle bir şeyin altından kolaylıkla kalkamazdı. Hiçbir anne böyle bir durumu kabullenip yoluna devam edemezdi.

"Öğrenmeyecek."

Demir'in net sesiyle emin oldum. Karşımdaki adam bu bilginin deşifre olmaması için her şeyi yapardı. Demir Karadağ, benim için her şeyi yapardı ve ben de onun için her şeyi yapardım. Çünkü o, *ailemin* en nadide ve eşsiz parçasıydı.

Ensar'ın sesini işittim. "Yıllar önceki projede cihazın sadece iki kişi tarafından çalıştırılabileceğini söylemiştin. Her şey buna göre hazırlanmıştı. Bu kişilerden biri on beş yaşındaki Nikolaos olabilir mi?"

"DNA uyumu dede ve torun için çok yüksek."

Bülent'in kelimeleriyle Alin odanın diğer ucundan hızla yürüdü ve az ilerimizde dikilip kocaman olmuş gözleri ve bariz olan öfkesiyle konuştu. "Ama baba ve oğul için ideal."

Yanlış duyduğuma emindim.

Yanlış duymuş olmalıydım.

Açılan ağzımı kapatamadığımda Demir benim yerime konuştu. "Ne saçmalıyorsun minyatür şeytan?"

"%99,99 uyum, bir baba ve oğul DNA benzerliği derecesinde. Belki de Nikolaos bizim abimiz değil, dedemin oğludur. Bu yüzden ona bu kadar takıntılı olabilir. Ve belki de bu yüzden bizi bu oyuna dahil etti. Annem binayı yakarak bir nevi oğlunu öldürdüğü için bizi kullanarak ondan intikamını alıyor."

Benden aldığınızı geri istiyorum.

Dedem bana böyle söylemişti.

Ondan aldığımız şey oğlunun canıydı fakat giden bir canı nasıl doldurabilecektik?

Annem hakkındaki konuşmaları aklıma geldi. Kendi kızına duyduğu nefretin boyutu ancak başka bir evladını yitirmesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Alin doğruyu söylüyordu ama bu durumda annem bize yalan söylemiş oluyordu ve sakladığı başka şeyler olduğuna da emin olmaya başlamıştım.

"İki Nikolaos'un DNA'sıyla çalışabilecek olan eski cihazın sadece bir kişiyi aramak üzere tasarlandığını söyledin," dedi Demir, Bülent'e bakarak. Ardından Alin ve bana göz attı. "Deden Nikolaos'un annesini arıyor olabilir miydi? Sonuçta çocuk Nikolaos gökten düşmedi. Onu dünyaya getiren biri olmalı."

"Bir bu eksikti."

Ensar'ın homurtusuna içten içe eşlik ediyordum çünkü sevgili kocam doğru bir yere parmak basmıştı. "Her şey bizim uydurmamız olabilir," diyen Alin omuzlarını düşürdü. "Belki de gerçek hikâye bundan çok daha farklıdır."

Kız kardeşimin sözleriyle geriye çekilip Demir'e baktım. "Annemle konuşmam gerek." Sesimi alçak tutup sadece kocama odaklandım. "Ondan her şeyi öğrenebilirim ve anlaşılan her şeyi sadece ondan öğrenebilirim."

"Sen nasıl istersen bebeğim." Demir hâlâ elinde olan silahı pantolonuna sıkıştırıp Bülent Karca'ya göz attı ve masanın üstündeki belgeleri toparladı. "Gitme vaktimiz geldi," dedikten sonra dosyayı burup elinde tuttu. "Bu bizde kalıyor"

"Söz verdiniz," dedi Bülent Karca. "Beni ve kız kardeşimi Nikolaos'un bulamayacağı bir yere götürmeniz gerek."

Demir korku dolu ifadesini yüzünden silemeyen adama baktı. "Söz verdiğim gibi güvenli bir alana transfer edileceksiniz, merak etmeyin." Gözlerini kıstı. "En başta buraya gelmemeliydin. Sizi bulamayacağını mı düşündün?"

"Rita ve ben üvey kardeşiz. Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok. Nikolaos burayı ve beni nasıl buldu bilmiyorum." Ensar ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Bariz değil mi?" dediğinde hepimiz ona döndük. "Nikolaos, Alin'in hocası olduğunuzu öğrenmiştir. O saatten sonra da sizi izlemesi altına almıştır. Derdi siz değildiniz, karttı. Onu çalmasaydınız hiçbir zaman hedefi olmazdınız çünkü adam zaten yıllar önce gitmenize izin vermiş."

"Binadaki yangından bir süre sonra eski çalışma arkadaşlarım ölmeye başladı. Üçüncü seviyedekiler değil, iki ve birdekiler." Bülent derin bir nefes aldığında sesi titredi. "Bu yüzden kendimi hiçbir zaman güvende hissetmedim ama yine de yaşamaya çalıştım. Devam ettim." Gözlerini Alin'e çevirdi. "Senin onun torunu olduğunu anladığımda, bilerek bana geldiğini, onun seni bana getirdiğini sandım."

Kız kardeşim yaşadığı aydınlanmayla konuştu. "O yüzden beni kovdunuz," dediğinde Bülent Karca başını salladı. "O yüzden ilk zamanlar benden köşe bucak kaçtınız ve bir süre okula gelmediniz, inanamıyorum. Tavrınızın hiç böyle bir sebepten ötürü olabileceğini düşünmemiştim." Kaşlarını çattı. "Ve sonra bana yardım etmeye başladı-"

"Dostunu yakın tut," dedi Bülent Karca. "Düşmanını daha yakın."

Alin ona dik dik bakıp dişlerini sıktığında gitme vaktimiz gelmiş, geçiyordu. Odanın çıkışına ilerlediğimde Demir ve diğerleri ardımdan geldi. Evden çıkmamızla derin bir nefes aldım. Etrafa göz attım. Ne helikopter ne askerler ne de cesetler vardı.

Hiçbir şey yaşanmamış gibiydi.

Oysa her şey değişmişti.

MASALLARIN KARANLIK YÜZÜ

Heler

Mikonas'a gitmek üzere yola çıktık.

Uçaktayken tek düşünebildiğim öğrendiklerimdi. En azından bazı şeyler artık bana daha anlamlı geliyordu. Ve geri kalan boşlukları annemin dolduracağına emindim. Demir yanımdaki koltuğa oturup beni kucağına aldığında boynuna gömüldüm. Kulağıma fısıldadı. "İyi misin bebeğim?"

Bana her bebeğim dediğinde içimdeki bir yara kapanıyordu. Başımı geriye atarak güzel yüzüne baktım. "İyiyim, *kardia mou*. Bazı şeyler artık daha anlamlı geliyor." Demir bir elini kalçama diğerini yanağıma yerleştirdi. "Dedeni öldürecek olmam dışındaki hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamıyorum."

Ölüm kelimesi belki de ilk kez beni endişelendirmedi çünkü biliyordum, dedem olacak o adamın planında sandığımdan daha kötü bir durumdaydık. Özellikle kendimin neyin anahtarı olduğunu anlayamamam beni her geçen gün daha paranoyak bir hale sürüklüyordu.

"Biliyor musun?" diyerek tebessüm ettim ve altın harelere tutundum. "Umurumda değil." Tebessüm ederek yanağımın üstündeki elini okşadım. "Şu an istediğim tek şey kocamın ve ailemin tadını çıkarmak."

Buna ihtiyacım vardı. Anne ve babamın iyi olduğunu garanti etmeliydim. Dedem bize her şeyi açıklığa kavuşturup bir plan yaratabileceğimiz iki hafta vermişti. Belki de bilmeden bize zaman tanımıştı ve vakti iyi değerlendirecektim ama bugünlük istediğim tek şey bir nebze de olsa huzurdu.

"Kocanın tadını her zaman çıkarabilirsin, Persephone," diyen adamın alaylı sesiyle kıkırdadım. Demir eğilip dudaklarımdan minik bir buse çaldı. "Ama beni sana doyabilir miyim emin değilim."

"Doyamazsın." Ona daha sıkı sarıldım. "Yine de denediğini görmek isterim."

Kalbimi hızlandıran çekici gülümsemesiyle başını hafifçe iki yana salladı. Kollarının arasında dinlendim. Sessizlikle düşüncelerim yine kaosa sürüklendi. Her şey fazlasıyla yanlış ama bir o kadar da doğru geliyordu. Dedemin, Nikolaos'a olan takıntısının ardından böyle bir sebep çıkması mantıklıydı lâkin annemin bize Nikolaos'un abimiz olduğunu söylemesindeki neden neydi?

On beş yaşındaki Niko'yu düşündüm.

Hayatı boyunca bir binada hapis sürmüş, ardından ölmüştü. Kimsesi olamamış, hayatı görmemişti. Onunla birlikte olan yegâne insan onu hapseden babasıydı. Ve onu öldüren kişiyse muhtemel ablasıydı.

Titrediğimde Demir üşüdüğümü sanarak beni kendine doğru çekti.

Sorun vücudumda değil, ruhumdaydı.

İlk kez bu denli soğukta kalmış gibi hissediyor, cehennemin ateşini özlüyordum. Her şey İnferno'dayken fazla güzeldi. Güvende ve yuvamda hissetmemi sağlayan o mekânı özlemiştim.

Bir an önce oraya, yuvama dönmek istiyordum.

Mikonas'a indiğimizde tekrar bir arabaya bindik. Sürekli oradan oraya gitmek, uçakta uyumak ve dinlenmeye çalışmak yorucuydu. Hepimiz bitap haldeydik. Öyle ki evin önündeki boşluğa aracı park ettiğimizde bile konuşmamıştık.

Araçtan inip bavullarımızı aldık ve evin kapısının önünde dikilmeye başladık. Saat neredeyse gece yarısıydı. Annem ile babam uyuyor olabilirdi. Kapının önünde dikilmeye devam ettiğimizi fark ettiğimde diğerlerine göz atıp mırıldandım. "Niye kimse kapıyı çalmıyor?"

Ensar ile Demir bakışlarını kaçırdılar. Alin ise gergin bir ifadeyle geriledi. "Sen çal."

"Çalsana," dedim ve ekledim. "Niye çalmıyorsun?"

Kız kardeşim huzursuzca kıpırdandı. "Sen çal işte."

Gözlerimi devirdim ve herkesin kaçamak bakışlarına karşılık iç geçirip kapıya yanaştım. Zile bastığım an geriye çekilip dudağımı dişledim. Gecenin bir yarısı kapılarına dikilen dörtlüyü görecek olan annemle babamın neye uğradığını şaşıracağını daha yeni idrak ediyordum. Dakikalar geçerken Alin homurdandı. "Uyuyorlar galiba. Bence şimdi gidelim, sonra geliriz."

"Ne diye bu kadar gerginsin?"

Dudaklarını asarak bakışlarını kaçırdığında mırıldandığını işittim. "Yüzlerine nasıl bakacağımı bilmiyorum."

Ağzımı açacaktım ki aniden kapı aralandı.

Annem kısık gözleri ve uykulu ifadesiyle bir an bize bakakaldı. Karşısındaki dörtlüye göz atan kadın sabahlığının kuşağını bağlamaya çalışmayı bırakmıştı. Hâlâ rüya görüp görmediğini anlamaya çalışır gibiydi. Saniyelerin ardından gözleri irileşti ve kaşları havalandı. Onu ele geçiren gülümsemeyle tamamen kapıyı açtı ve içeriye doğru bağırmaya başladı. "Ziya uyan!" dedikten sonra kollarını açıp Alin'le bana göz attı. "Bebeklerim gelmiş."

Annem öne atılıp kız kardeşimle bana sıkıca sarıldı. Gözlerimi yumarak annemin kokusunu içime çektiğimde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Sevdiklerim iyi ve güvende olduğu sürece bütün sorunları çözebilecek güce sahiptim. Kollarımı annemin beline doladığım sırada babamın sesini işittim. "Kızlar mı gelmiş?"

Annem ilk benim ardımdan Alin'in şakağına birer buse kondurdu. Geriye çekildiğimde Alin dolan gözleriyle anneme sarılmaya devam etti. Annem kollarını küçük kızına sarıp onu göğsüne bastırırken kıkırdadı. "Birileri beni bayağı özlemiş." Babam görüş açımıza girdiğinde annemle Alin'in yanından sıyrılıp uyku mahmuru adamın üstüne atladım. Kollarımı boynuna dolarken babam beni havada kapıp kıkırdadı. Ona sıkıca sarıldığım sırada saçlarımı okşayarak şaşkınlıkla sorguladı. "Koca kızım, nereden çıktınız siz?"

"Sürpriz," derken sesim titremişti. "Sürpriz yaptık babacığım."

Kahkaha attı. "Orasını anladım."

Beni yere bıraktığında geriledim. Alin babama yanaşıp ona sıkıca sarıldığında babamın gülümsemesi bir güneş misali parıldadı. "Minik kızım da buradaymış," derken Alin'in başına öpücükler kondurdu ve onu göğsüne bastırdı. "Nerelerdesin sen?" diye sahte bir sitem etti. "Çok özlettin kendini babam."

"Özür dilerim," diyen Alin hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kendini tutamayıp, daha doğrusu tuttuğu her şeyin ucunu kaçırmasıyla içindeki zehri akıtmaya başlamıştı. Babama sıkıca sarılıp ağlamaya devam etmesiyle ailemizi endişelendirdi. Babam bana bakıp sorgulayıcı bir ifade takındığında annem Alin'in sırtını ovuşturuyor, saçını öpüyordu. "Sizi çok özledi, ondan ağlıyor."

Sözlerim yalan değildi.

Alin evin küçük prensesi olmayı özlemişti. Babam bir kolunu bana doğru uzattığında güldüm. *Aile sarılması* vaktinin geldiğini anlayarak kollarımı kız kardeşim ve babama doladım. Annemin elini sırtımda hissedebiliyordum. Babam hepimizin başını öptükten sonra Alin ağlamasını durdurabildi.

Annem karşılarındaki tabloyu izlemekle meşgul olan ikiliye döndü. Demir'le Ensar annemin bakışlarının onları bulmasıyla durdukları yerde dikleşti. Yüzlerine kibar bir gülümseme yerleşti.

Annem neşeli bir tınıyla konuştu. "Beyler siz de hoş geldiniz."

Demir hafifçe çenesini eğdi. "Merhaba efendim. Kusura bakmayın, gecenin bir vakti geldik. Umarım rahatsız etmemişizdir."

"Saçmalamayın, size her zaman kapımız açık." Annem bakışlarını Ensar'a çevirdi. "Siz de hoş geldiniz." Elini uzattı ve kendini tanıttı. "Demet Saral."

Ensar annemin elini kavradı. "Memnun oldum."

"Genç adam kim?" diyen babam araya girdi.

Bakışlarını Ensar'ın üstünde dolaştırmayı bırakıp bir bana bir Alin'e baktığında kız kardeşim doğru kelimeyi ararcasına dudaklarını açıp kapattı. Saniyeler içinde Demir imdadına yetişti ve beni tekrar kendine âşık eden bir hareket sergiledi. "Ensar benim kuzenim."

"Öyle mi?" diyen annemin gözleri büyüdü. "Aileden demek."

Annemin sözleriyle Demir'in ifadesine çocuksu bir gölge düştü. İçten bir tebessüm sergilemesiyle kalbim sıcacık oldu. Annemin onu aileden görmesi ve sayması kocamı iyi bir yönde sarsmıştı. Ailemin Demir'i evli olduğumuzu bilmemesine, onu sevgilim sanmasına rağmen bu denli benimsemiş olması beni mutlu etti. Belki gerçeği öğrendiklerinde sandığım kadar büyük bir tepki vermezlerdi.

Babam boğazını temizleyip Ensar'a baktı. "Hoş geldin."

Ensar sadece başını eğdi. Alin yüzündeki gülümsemeyle Demir'e bakarken annem içeriyi işaret etti. "Kapıda kaldık. Girin hadi içeri." Annem ile babam salona ilerlediklerinde Alin sırıttı. Demir'i sinir etme fırsatını kaçırmadan bütün alaycılığıyla mırıldandı. "Beni seviyorsun, enişteciğim. Az önce bunu kanıtlamış oldun."

Demir hızla inkâr etti. "Saçmalama."

"Enişte beni seviyor," diye fısıldadı Alin. "Enişte beni seviyor."

"Aptal aptal yapma kendini, yürü."

Demir'in serzenişiyle Alin ona gözlerini devirdi ve salona doğru ilerledi. Ensar da onun peşinden gitmişti. Demir ile ben el ele tutuşup

arkalarından yürüdük. Babam salonun yere kadar uzanan ve bir nevi kapı görevini gören camını çekip açtığında içeriye deniz havası girdi. Derin bir nefes alıp saatlerin ardından kendimi ilk kez normal bir birey gibi hissettim. Annemin bana doğru dönüp çığlık atmasıyla ise bütün modum kaçtı. Bana dehşete düşmüş bir ifadeyle bakan annem elleriyle ağzını kapattı. Gözlerinin odaklandığı noktayı bulduğumda yakut yüzüğüme baktığını gördüm.

"Evleniyorsunuz!" dedi annem gözlerini kırpmadan yüzüğüme bakarken. "Demir teklif etmiş!"

Babam ışık hızıyla camın oradan yanımıza geldi.

Parmağımdaki yüzüğe, ardından bana ve yanımdaki adama bakarken birden fazla duygu içerisindeydi. Sertçe yutkunup âdemelmasını oynattığında benim adıma hem mutlu olmuş hem de hüzünlenmişti. Bunun en büyük nedeni büyük kızının mürüvvetini görecek olmasının verdiği burukluk ve heyecandı. Aniden kendimi berbat hissettim zira çoktan evlenmiştim.

"Demek bunun haberini vermek için geldiniz." Babamın sözleriyle annem ellerini birleştirip küçük bir çocuk misali olduğu yerde zıpladı. Yüzünü ele geçiren koca gülümsemesiyle şakımaya başladı. "Mükemmel, ay çok güzel, sizin adınıza çok sevindim." Durup babamın omzuna hafifçe vurdu. "Sana evde kalmayacak demiştim, değil mi?"

Alin kıkırdadığında Ensar gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Annem bana bakıp hülyalı bir tavırla konuşmaya devam ettiğinde mide bulantım ikiye katlandı çünkü ağzından çıkan her söz üzücüydü. "Sana dünyanın en güzel gelinliğini bulacağız. Ne zaman evleneceksiniz? Bu yaz mı? Ay öyleyse bir dünya işimiz var. Nasıl yetişeceğiz ki?"

Ağzımı açacaktım ki babamın sözleriyle çenemi kapattım. "Dur bakalım, Demet. Biz daha kızı vermedik. Önce bir istesinler."

Alin kahkaha attı ama ben şoktaydım. Sesimi aradım ve karşımdaki ikiliye bakarken boğazımı temizleyip mırıldandım. "Baba şimdi şöyle ki-" dediğimde babam lafımı kesip çattığı kaşlarıyla bir bana bir Demir'e baktı. "Herhalde geliş nedenlerinizden biri de budur." Doğruca kocama odaklandı. "Kızımı istemeye sadece kuzeninle gelmedin inşallah."

Demir yakasını çekiştirdi. "Efendim, ben tabii ki Helen'i sizden isterim. Hem de çok isterim ama şöyle bir durum var..."

"Biz zaten evlendik

Demir'in cümlesini tamamlamamla odaya bir sessizlik çöktü. Alin ile Ensar gerileyerek odanın en uç köşesine adeta kaçtıklarında Demir yanımda buz kesti. Nefes bile almıyor olmalıydı çünkü bir heykelden farksızdı. Babam ile annem karşımızda kalakaldı. İkisi de şoka girmişti. Tepki vermiyorlar, en ufak bir mimik sergilemiyorlar, sadece bize bakıyorlardı.

Saniyeler birbirinin üstüne devrildi. Kimsenin bir tepki vermiyor olması canıma tak etmeye başlamıştı ki babam gözlerini kırpıştırıp anneme döndü ve sorguladı. "Ben yanlış mı duydum?"

"Babacığım," diyerek gözlerini üstüme çektim. "Şimdi şöyle oldu. Demir bana evlenme teklifi edince biz bunu kutlamak için Las Vegas'a gittik ve oradayken ben evlenmek istedim. Çünkü tam bizlik bir şeydi. Güzel oldu." Ne dediğimi bilemeyerek Demir'e baktığımda bana hayret ettiğini belli eden bir ifade içindeydi. Onu görmezden gelip tekrar babama döndüm. "Güzel oldu. İyi oldu, aradan çıktı."

"Aradan mı çıktı?"

Babamın sorusuyla annem gözlerini yumdu ve elini kaldırıp beni susturdu. Tekrar bana baktığında açık kalan ağzını kapattı. Sinirli bir şekilde homurdanmasıyla dudağımı dişledim. "Evlendiniz yani? Ciddi ciddi hem de?"

"Bayağı ciddi ciddi," dedi Demir. "Helen, benim karım."

Babam bağırırken tek kaşını kaldırdı. "Karın, öyle mi?"

Demir hızla başını salladığında dudağımı kemirmeye başladım. Alin'e yardım istediğimi belli eden bir bakış gönderdiğimde kız kardeşim saklandığı yerden çıkıp olaya dahil oldu. "Babaların bir tanesi, anın büyüsüyle yaptılar öyle bir şey ama gerçekten bak, çok anlamlı ve özel oldu. Bir sürü fotoğraf ve video çektim. Size hepsini gös-"

Babam çevik bir hareketle Alin'e döndüğünde kız kardeşim çenesini kapattı. Babam asla bize sesini dahi yükseltmezdi ama küstüğü zamanlar... inatçılığı yüzünden canımıza okurdu. Gönlünü almamız uzun sürerdi ve bu sefer benim işim çok zordu.

Annem olaya müdahale etti. "Kızım önemli olan sizin mutluluğunuz. Eminim ki çok güzel ve anlamlı olmuştur ama keşke annen ve baban olarak bizlere de bir haber verip davet etseydin."

Alaylı sitemiyle dudağımı ısırdım. "Annem çok özür dilerim," diyerek onlara doğru adımladım. "Gerçekten bir anda oldu."

Demir babama bakıp daha dik durdu. "Efendim isterseniz ben yine de Helen'i sizden isterim. Hatta hemen bir düğün organize de ederim. Hep birlikte bir daha evleniriz. Benim için hiç sıkıntı değil. Önemli olan Helen ve sizin ne istediğiniz."

Babam bana baktı. Demir'i ve sözlerini yok sayıp sadece bana odaklandı ve bir an içimdeki bütün organlar yer değiştirdi çünkü ilk kez gözlerinde tahammül edemediğim derecede büyük bir hayal kırıklığı vardı. Tek kelime etmeden arkasını döndü. Bahçeye çıkıp gözden kaybolduğunda dolan gözlerimle ardından bakakaldım. Annem bana sarıldı ve kolumu ovuşturarak kendimi iyi hissetmem adına konuştu. "Bakma sen ona. Şimdi üzüldü, kızdı ama hiç kıyamaz sana. Gelir kendine birazdan." İç geçirip Demir'e döndü ve güldü. "Sen de kaşla göz arasında kızımı nasıl ikna ettin bilmiyorum ama babasından biraz çekeceğin var, haberin olsun."

Demir omuzlarını düşürdüğünde annem diğer kolunu açıp başıyla işaret etti. "Gel," dediğinde Demir bir an afalladı. Annemle bana doğru adımladığında ne olduğunu tam kestiremiyor gibiydi. Annem ona da sarıldığında Demir ile birbirimize yaslandık. Sesindeki mutlulukla şakıyan kadın içimdeki yarayı dağladı. "Umarım çok ama çok mutlu olursunuz."

Demir geriye çekilip bütün ciddiyetiyle anneme bakarken söz verdi. "Kızınızın dünyanın en mutlu kadını olması için elimden geleni yapacağım, Demet Hanım."

Zaten öyleydim.

Onunla birlikteyken aksi mümkün değildi.

Annem bir Demir'in bir benim yanağımı okşadı. "Sizi birlikte gördüğüm ilk an anlamıştım," dedikten sonra kalbimi titreten eklemeyi yaptı. "Ayrıca Demet Hanım değil, anne. Artık resmi olarak aileyiz."

Bakışlarım Demir'e kaydı. Yüzündeki ifadeyi okumakta zorlanmadım çünkü içinde kopan fırtınayı biliyordum. Birine anne demeyeli uzun zaman olmuştu. Bir an annemi bu konuda uyarmam gerektiğini ve Demir'in ona böyle hitap etmekten rahatsız olabileceğini düşündüğümü söylemek istedim. Bunun nedeniyse Demir'in altın harelerindeki çocuksu dokunuştu.

"Peki," diyen Demir hitap şeklini dile getirirken çok zorlandı. "Anne."

Dünyalar benim olmuş gibi hissettim çünkü ailemin onu kabullendiği gibi onun da ailemi kabullenmesi en büyük dileğimdi. Geriye çekildiğimde annem yüzündeki gülümsemeyle Alin'e döndü. "Hadi bir şeyler hazırlayalım. Yoldan geldiniz, acıkmışsınızdır."

"Ben babamla konuşacağım."

Demir bana uzanıp belimi kavradı. Diğerleri mutfağa girdiklerinde Demir ile yalnız kaldık. Sevgili kocam beni kendine yaslayıp alnımı öptü ve gözlerimin içine bakıp sıkıntılı bir nefes verdi. "Baban kabullenecektir, değil mi?"

"Seni ne kadar sevdiğini anladığında, evet."

Alnını alnıma yasladı ve gözlerimi yummama neden oldu. Beni bedenine bastırarak ondan gitmemi istemiyor gibi sıkıca vücudumu sardığında göğsünde kalmak istedim. "Ben seni daha çok seviyorum, Persephone," diye fısıldadı. "Ve babana söylediklerimin arkasındayım. Ailen ve sen ne istersen, benim için bir emirdir."

Geriye çekilip tebessüm ettim. Elimi yanağına yerleştirip tenini okşadığımda dokunuşuma yaslandı. Bana bakarken, gördüğü en güzel şeymişim gibi gözleri ışıldıyordu ve biliyordum ki aynı parıldama benim gözbebeklerime de işlemişti. "Fazla şanslıyım."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Evet, öylesin."

Kıkırdayarak ona son kez sarıldım ve yanından ayrılıp babamın ardından bahçeye çıktım. Merdivenlerden inip gecenin bir yarısı çiçekleri sulayan babama doğru ilerledim. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ettim. Hiçbir şey yapmadığım zamanlarda bile benimle gurur duyan adamı yüzüstü bırakmıştım ve bunu nasıl telafi edebileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Babamın birkaç adım gerisinde durup küçük bir çocuk gibi mırıldandım. "Özür dilerim." Sesimi işiterek kasıldığında çiçekleri sulamaya devam edip yüzüme bakmadı ve bu beni mahvetti. "Sizi üzmek istememiştim. Sadece beni biliyorsun baba. Evlilik hiçbir zaman planlarım arasında değildi. Onun getirdiği gelenekleri yapabilecek istek bende yok. Yine de kızmakta haklısın. Sizden ilk kızınızın düğününü görme fırsatını aldım. Gerçi ortada görülecek bir düğün de yoktu. Daha çok kostümlü ufak bir kutlama gibiydi." Tebessüm ettim. "Ama hayal edebileceğimden bin kat daha güzeldi."

Önümdeki adamın bir şeyler homurdandığını işittim.

Ona yanaşıp ardından kollarımı beline doladım ve yanağımı sırtına yaslayıp onu sıkıca sardım. "Baba yapma böyle," dediğimde yalvarıyordum. "Buradayken de hep birlikte bir kutlama yaparız. Hem siz de düğün seven insanlar değilsiniz ki."

"Başka insanların düğününü sevmiyorum. Senin düğününü severdim."

Ona mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldım. "Baba tamam işte, burada da düğün yaparız. Demir siz nasıl isterseniz öyle olsun dedi ve inan ne istersek öyle yapabilecek biri varsa odur." Saniyelerin ardından babam omuzlarını düşürdü ve elindeki hortumu bırakıp bana bakmadan beline sarılı olan ellerimi tuttu. "Önemli olan düğün değil," diye fısıldadığında onu zar zor duyabildim. Bana doğru dönüp beni kollarının arasına aldığında başımı

geriye atıp yaşlı gözlerine baktım. "Küçük kızımın evlendiğine inanamıyorum."

Duygusallığı karşısında tebessüm ettim. "Babacığım, ben yirmi altı yaşındayım." Eğildi ve alnımı öptü. "Bu beni alakadar etmiyor. Altmış altı yaşında da olsan benim minik kızımsın."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye gözyaşlarım eşlik etti. Niye bu kadar sulugöz olmaya başlamıştım bilmiyordum ama bu ara fazla duygusaldım. Özellikle de ailevi durumlar söz konusu olduğunda içgüdüsel olarak kendimi normalden daha korumacı hissediyordum.

"Şimdiyse aynı zamanda birinin eşisin."

Babamın sözleriyle karşılık verdim. "Ama yine de senin kızınım ve hep öyle kalacağım. Evlenmiş olmam bunu değiştirmiyor." Duygusallığı yumuşatmak için alayla ekledim. "Ayrıca turşumu kurmayı düşünmüyordun, değil mi?"

Yanağımı okşarken cevap verdi. "Turşu severim."

Kıkırdayarak ona tekrar sarıldım. Bir süre birbirimizin varlığında dinlendik. Babam kızıl saçlarımı okşayıp başıma buseler bırakırken kendimi uzun zaman sonra ilk kez olduğumdan daha küçük hissettim. İnsan kaç yaşına gelirse gelsin ailesinin yanında çocuk kalmayı özlediği anlarla karşılaşabiliyordu.

Babam dakikaların ardından homurdandı. "Alin senden önce gider sanıyordum," dediğinde geriye çekildim ve sahte bir alınganlıkla gözlerine baktım. "O denli umutsuz vakaydım yani?"

"Yanlış anlama kızım ama biraz öyleydin."

"Demir'i bulduğum iyi oldu desene. Ondan başkası beni ikna edemezdi."

Babam iç geçirip başını salladı. "Adama saygı duymadım dersem yalan olur. Üstün bir başarıya imza atmış ama o imzayı atarken bize de haber verseydi iyiydi." Yüzünü ele geçiren gülümsemeyi biliyordum bu yüzden sarf edeceği sözlere şaşırmadım. "Onunla çok eğleneceğim."

"Baba, kocama kan kusturma."

Uyarımla babam iç geçirdi. "Kocam diyebileceğin biri olduğu gerçeği canımı sıktı." Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Hadi içeriye dönelim." Hitabının altını çizdi. "*Kocan* daha fazla beklemesin."

Birlikte eve geri döndüğümüzde Demir halimizi görüp memnun olmuş gibi dudağının kenarını hafifçe kıvırdı. Babamın bakışlarını fark ettiğindeyse hemen ciddileşti. Hiçbir şey olmamış gibi sofraya kurulup gecenin bir yarısı olmasını umursamadan bir şeyler yemeye başladığımızda

kendimi dingin hissettim. Sevdiğim herkes yanımdaydı. Öyle ki Ensar bile masada sırıtmıyor, ailenin bir ferdi gibi gözüküyordu. Tabii bunun bir nedeni de Alin'in dibinden ayrılmıyor olmasıydı ve bu kesinlikle annemle babamın gözünden kaçmamıştı.

Ekmeğime yağ sürdüm ve üstüne biraz bal ekledim. İlk ısırığımı alıp çiğnemeye başladığımda babamın sesini işitmem lokmamı yutmamı geciktirdi.

"Demir."

Babamın hitabıyla yanımdaki adam ona baktı. Birkaç saniyeliğine birbirine bakakalan ikilinin ardından babam sıcak bir tebessümle önünde olan bal ile reçeli Demir'e doğru ittirerek bir nevi beyaz bayrak gösterdi. "Bunları Demet yaptı. Mutlaka tat."

Demir bir reçelle bala bir de babama baktı. Niyetinin ardındaki sessiz onayı fark ettiğindeyse üstünden bir yük kalkmış gibi derin bir nefes aldı. "Teşekkürler efendim."

Babamla bakışlarımız buluştuğunda göz kırptım. Bana aynı şekilde karşılık verdi.

Yemekten sonra Alin ile anneme etrafı toplamak için yardım ettik. Alin'in ortadan kaybolmasıyla annemi tek başına yakalayabildim. Üst katta kalan misafir odasının çarşaflarını değiştiren annemin yanına gittim. Ona yardım ettikten sonra yastığı kabartırken gözlerimi yatağın diğer ucundaki kadında gezdirdim. Güzel yüzüne baktığımda aklıma gelen sorular fazla saçma gözüktü ama biliyordum ki her şey bir yanılsamadan ibaret olabilirdi. Elimdeki yastığı yatağın üstüne bırakıp kollarımı göğsümün önünde birleştirdim.

"Anne," dediğimde bana anlık bir bakış atan kadın örtüyü düzeltmeye geri döndü ama ben susmadım. "Seninle konuşmam gerek. Sormam gereken bazı şeyler var ve lütfen, bana karşı dürüst ol."

Annem kaşlarını çatarak doğruldu. "O nasıl laf kızım?" dedi ve ellerini beline yerleştirdi. "Sanki sana hep yalan söylüyorum gibi." Dudağının kenarını kıvırdı. "Bana istediğini sorabilirsin."

Yara bandını hızla çektim. "On altı yıl önce, neden dedemin binasını ateşe verdin?"

Sözlerim havada asılı kaldı. Annemin gözleri yavaşça beni buldu. Birden sanki tüm yüz hatları başka birine aitmiş gibi geldi. Gözlerinde az önceki sıcaklıktan eser yoktu. Vücudu ağırlaşmış gibi omuzlarını düşürmüştü.

Nefesi hızlanmadı ama değişti. Daha kesik, daha kontrollüydü. Ciğerleriyle kavga edip renk vermemeye çalışır gibi bir hali vardı. Dudaklarını birbirine bastırarak yutkunduğunda gözlerine yerleşen öfkeyi gördüm. Duygusunun hedefi ben değildim. Onu öfkelendiren şey zihninde beliren maziydi.

Annem yavaşça adımladı ve odanın kapısını kapatıp bir süre sırtı bana dönük bir şekilde olduğu yerde durdu. Derin bir nefes aldığını işittim. Kendini hazır hissettiği an tekrar bana baktı.

"Nereden çıktı bu?"

Konuyu değiştirmesine imkân bırakmadım. "Neden o binayı yaktın?"

"Dedeni durdurmak için." Yanıtıyla bir an soluğum kesildi. Bakışlarındaki bir şey bana bu konunun onun için fazla hassas olduğunu söylüyordu ama benim kaybedecek vaktim yoktu.

"Neden dedemi durdurman gerekiyordu?"

Annem yatağın kenarına oturup gözlerini kaçırdı. "Deden..." diye söze başladı lâkin gerisini getiremiyor gibi aniden sustu. Bir an konuşmayacağını sanmıştım ki saniyeler içinde devam etti. "Zeki ama bir o kadar da aptal bir adamdı. Eminim hâlâ da öyledir. Onu on altı yıldır görmedim, sesini duymadım ama değiştiğini hiç sanmıyorum." İç geçirip gözlerime baktığında orada filizlenen karanlık sandığımdan daha köklüydü. "Deden aynı zamanda takıntılı bir adamdı. Özellikle bir şeyi isterse, sonu nereye varacak olursa olsun bütün bencilliğiyle istediğini almaya bakardı. Eskiden bu yönünü pek umursamazdım. Ta ki Alin ile senin güvenliğin tehlikeye düşene dek."

"Alin ve ben mi?"

Annem başını salladı. "On altı yıl önce, sen on yaşındayken, bir sabah uyandım ve sizi yataklarınızda bulamadım. Hangi odaya bakarsam bakayım yoktunuz. Kafayı yiyeceğimi düşündüm. Her yerde sizi arıyordum. Sonra eski evimizin camından dışarıya baktım ve sizi gördüm. Deden, sen ve Alin kumsalda oturuyordunuz."

Kumdan kale yaptığımız o günü hatırlıyor lâkin detayları anımsayamıyordum.

"O gün sahile koşup Alin ve seni dedenizin yanında bulduğumda öfkeden delirmek üzereydim. Babama ne yaptığını sorduğumda bana istediğini almak için her şeyi yapabileceğini söyledi. O an fark ettim, sandığımdan daha tehlikeli bir adamdı ve onun yakınındayken güvende değildiniz. Bu durum yaşanmadan kısa bir süre önce babamın şirketine ufak bir ziyarette bulunmuştum. Onun işleriyle hiçbir zaman ilgilenmedim. Aramızın da iyi olduğu söylenemezdi Babanla evlendikten sonra deden bir nevi beni

gözden çıkarmıştı. Neyse, o gün şirkete gittim ve üstünde çalıştığı bir proje olduğunu da o zaman öğrendim. Planını anladığımda bu işi hemen sonlandırmazsa çok kötü şeyler yaşanacağına dair onu uyardım. Bu yüzden seni ve Alin'i evden kaçırdı ama amacı tam olarak neydi hâlâ bilmiyorum. Belki de gözümü korkutmak, beni tehdit etmek istemişti."

"Üstünde çalıştığı proje neydi?"

Annem kasılıp başını eğdi. Ellerine bakmakla meşguldü ki bir anda gözlerimizi buluşturdu. "Deden için teknoloji ve işi bir obsesyondu ama onun asıl en büyük takıntısı bir kadındı."

Havanın ağırlaştığını hissettim. Göğüskafesimde bir kasılma meydana geldi. Annemin anlattıkları bizim düşündüklerimizle paralel ilerliyordu. Dedemin içindeki kötülük tüm hiddetiyle ortaya çıkıyordu.

"Faedra," diyen annem oturduğu yerden kalktı. "Kadının ismi Faedra."

İşittiğim ismin anlamı zihnimde bir alarm çalmasını salladı. Yükselen ateş anlamına gelen Faedra, bana karttaki meşalelerin sandığımdan daha farklı bir anlama geldiğini söylüyordu. Ayrıca Hidra ismiyle de aynı tınıdaydı.

"Neredeyse otuz yıl önce deden, Faedra ile tanışmıştı. Babam kadını gördüğü an ona âşık olmuştu ama hislerinin aşktan çok saplantı boyutunda olduğunu görememişti. Faedra, babamın bir esiri gibiydi. Ondan kurtulamıyor, kaçamıyordu. Babam kadını eve kapatmış, onu bir odaya kilitlemiş." Annemin gözleri yaşlarla dolduğunda duyduklarıma inanamadım. "Bunu duyduğumda ondan öyle çok nefret ettim ki bir an baba katili olabileceğimi düşündüm."

Nikolaos Vasilakis, görünenden daha iğrenç bir adamdı.

Ve kesinlikle berbat bir baba ile dedeydi.

"Faedra'ya kaçması için yardım ettim," diyen annem bana bakıp başını dik tuttuğunda gözlerindeki ateşi gördüm. "Kadının ortadan kaybolmasına yardım ettim. Ve deden boş eve geri döndüğünde gerçekten de aklını yitirdi. Benden şüphelendi ama beni suçlayabileceği bir kanıtı yoktu. Ben de yıllardır yaptığım gibi o zaman da salağa yatmış, neden bahsettiğini bile bilmediğime onu inandırmıştım." Karşımdaki kadının kudreti tüylerimi diken diken etti. "Deden yıllarca Feadra'yı arayıp durdu ama kadın sırra kadem bastı. Hâlâ hayatta mı yoksa öldü mü en ufak fikrim yok. Tabii deden bu olasılıkları umursamadı. On altı yıl önce yaktığım o binada Faedra'yı bulabilecek bir cihaz geliştiriyordu. Gözünü tamamen karartmıştı ve tek derdi geçen yıllara rağmen aklından atamadığı o kadını bulabilmekti."

Takıntı.

Bunun gücünü kimse hafife almamalıydı. Eğer bir insan obsesyon geliştirir, bir şeye saplantılı hale gelirse uğruna kendini bitireceğini bilse dahi arzusuna ulaşmadan durmazdı.

Ve dedem durmamıştı, durmayacaktı.

"Şirkette ne haltlar karıştırdığını öğrenmemin üstüne bir de Alin ve seni bir nevi kaçırması, bu benim için sınır noktasıydı. Onu durdurmam gerektiğini biliyordum. Yoksa kız kardeşin ve sen asla güvende olamazdınız." Başını dikleştirip gözlerimin içine baktı. "Bu yüzden o binayı aleve verdim. Kesin bir çözüm olmayabilirdi ama uzun vadeliydi çünkü babamın projedeki aşamaya bir daha gelebilmesi için üstünden yılların geçmesi gerekiyordu. Şansıma deden bir noktadan sonra hayatımızdan tamamen çıktı. Belki de sonunda aklı başına gelmiştir, bilemiyorum."

Yıllar geçmişti ama dedemin aklı başına gelmemişti.

Sadece artık annemden intikamını alırken bizi kullanıyordu.

Önüme serilen hikâyeyi sindirmeye çalışarak mırıldandım. "Faedra'nın nerede olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır. Kaçmasına yardım edip, onu Yunanistan'dan götürecek bir tekneye bindirdim. Aslında onunla iletişimi koparmak istemiyordum ama Faedra o zamanlar iyi bir ruh halinde değildi. Kayıplara karıştı. Belki de yaşamıyordur, inan hiçbir fikrim yok."

"Neden iyi bir ruh halinde değildi?"

Bana bakarken yüzünde buruk bir ifade oluşmuştu. Yavaşça yanıma adımladı ve tam karşımda dikilip kızıl tutamlarımı omzumun gerisine attı. "Küçük bir kızken bulduğun bir fotoğrafla yanıma gelmiştin," dediğinde önce ne dediğini anlamadım. "Küçük bir bebeği kucağımda tuttuğum bir fotoğraftı."

Nikolaos'u öğrendiğim gün.

Başımı salladığımda annem tebessüm etti. "Bana o bebeğin kim olduğunu sorduğunda sana ilk kez yalan söylemiştim, Helen." Sözleri üzerine işiteceğim şeyin ne olduğuna emin oldum. "Sana bir abin olduğunu ama üç yaşındayken melek haline geldiğini anlatmıştım çünkü gerçek hikâyeyi söyleyemezdim."

"Nikolaos, dedem ile Faedra'nın oğluydu."

Dudaklarımdan kayıp giden kelimelerle annem beni onayladı. "Öyleydi."

"Ama..."

"Özür dilerim," diyen annem beni susturdu. "Sana yalan söylemek zorundaydım çünkü Nikolaos'un kim olduğunu o yaştayken sana açıklayamazdım." Annem geriye çekilip kollarını göğsünde birleştirdi ve ardımdaki

camdan dışarıya baktı. "Nikolaos, Faedra ve babamın ilişkisinin ilk yılında doğdu. O zamanlar Faedra ile babam gerçekten de birbirine âşıktı. Sonra Nikolaos öldü ve her şey bir kâbusa dönüştü. Faedra oğlunu kaybetmesiyle akıl sağlığını da yitirdi. Babamı terk etmek istedi çünkü onu görmek acısını atlatmasına engel oluyordu. Babam ise onu bırakmadı ve kadını eve hapsetti. Bir gün kendine gelip tekrar onu seveceğine inanıyordu ama o gün hiç gelmedi."

Annemin sözleriyle bir şeyi idrak ettim. Karşımdaki kadın Nikolaos'un bebekken öldüğünü zannediyordu. Nikolaos'un on altı yıl önce yakığı binanın içinde olduğundan haberdar değildi. Annem kardeşini öldürdüğünü bilmiyordu.

"Nikolaos neden öldü?"

Yanağından süzülen yaşı hızla sildi. "Nikolaos'un işitmesinde bir sorun vardı. Doğuştan gelen bir şeydi." Yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı. "Babam onun tek kusurunun bu olduğunu söylerdi."

Dedeme olan nefretim her saniye büyüyordu.

Nasıl bir insan olabildiğini anlamakta güçlük çekiyordum.

Annem iç geçirdi. "Deden, Nikolaos'un duyabilmesini istiyordu. O zamanlar yeni yeni ortaya çıkan bir tedavi şekli vardı. Tehlikeleri yüksekti ve tam olarak bütün testlerden geçip onaylanmış bir yöntem değildi. Deden yine de umursamadı. Nikolaos'un işitmesini kazanabilmesi için yüklü paralar dökmeye başladı ama sonucunda Nikolaos hastalandı. Minik bedeni o işlemleri kaldıramadı. Havale geçirip öldü."

Açık kalan ağzımı kapatamadım.

Annemin anlattıkları bir yere kadar mantıklıydı ve bildiğimiz diğer şeylerle örtüşüyordu ama Nikolaos kısmında bir yanlışlık vardı. Dedem oğlunu on beş yaşına kadar tıpkı annesine yaptığı gibi bir binaya hapsetmişti. Onu bırakıp giden kadını geri almasının bir yolu olarak oğlunu görmüş olabilirdi ama durum buysa neden en başında oğlu ölmüş gibi davranarak kadını delirtmişti?

Bu kısımda akla uymayan şeyler vardı ama biliyordum ki bu sefer aradığım cevaplar annemde değildi. Buradan sonrasını öğrenmek istiyorsam dedemle yüzleşmem gerekiyordu.

"Sen binayı yaktığımı nereden öğrendin?"

Annemin sorusuyla düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerimiz buluştuğunda kaşlarını çatmış bir şekilde bana baktığını gördüm. Sorguluyor ve inceliyordu. Bana söylediği yalanla ona olan borcumu ödeyerek doğruları kendime sakladım. "Demir, dedemi tanıyor. Sadece ismen. Aramızdaki bağı

öğrendiğinde araştırmış ve dedemin şirket binasının yandığını öğrenmiş." Kolundaki yanık izini işaret ettim. "Ona olan nefretinle bu izi bağdaştırınca bir ihtimal senin bunu yapabileceğini düşündüm. Aslında emin değildim ama sen az önce tezimi kanıtladın."

"Daha önce söylemem gerekirdi." Annem elini yanağıma koydu. "Özür dilerim ama senin de Alin'in de bilmemesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Dokunuşuna yaslanarak tebessüm ettim. Bir anne olarak önceliği bizim iyiliğimize verdiği için onu suçlamıyordum. Eğer dedem hayatımıza girmeseydi hiçbir şeyi öğrenmemek işime gelirdi zira şu an karşımızdaki adamın çok daha kötü kalpli biri olduğuna emindim.

"Babam biliyor mu?"

"Kısmen."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim. Yanağımı bir kez daha okşayan kadın geriye çekilip derin bir nefes aldı ve tebessüm etti. "Oda hazır, siz de dinlenin biraz."

Beni yalnız bıraktığında bir süre sessizliğin içinde durup düşüncelerime çekidüzen vermeye çalıştım fakat ne kadar düşünürsem düşüneyim olmayan bir yanıtı bulamazdım. Olayın içyüzünü sadece dedem anlatabilirdi ve ben bir sonraki buluşmamızda her şeyi öğrenecektim. Gerekirse onu cehennemin dibine gömerdim çünkü bu sefer kolay kurtulamayacaktı.

Merdivenlerden indiğim sırada çalan kapıyla o yöne adımladım.

Kapıyı açtığımda karşımda beliren görüntüyle bir an algılayamadım. Ne ara evden ayrıldığını bilmediğim sevgili kocam tam karşımdaydı. Elinde tuttuğu bir demet ölüm çiçeğiyle bana bakıyordu. Altın harelerinde muzip bir ışıldama vardı ve dudağının kenarı kıvrılmıştı. Yanındaki Ensar da elinde koca bir çikolata kutusu tutuyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz?"

Demir tebessümünü genişletti. Aklımı başımdan alan cevabı vermeden önce göz kırparak midemdeki kelebeklerin takla atmasını sağladı. "Seni istemeye geldim, Persephone."

Aldığım cevapla dilim tutuldu. Şaşkınlığım yerini aşka bıraktı. Heyecanla onu içeriye davet etmemi bekleyen adama bakarken güldüm. Zaten ona ait olan yüreğimi talep ediyorsa cevabım her daim evet olacaktı çünkü karşımdaki adam bu dünya üzerinde bana öncelik veren ve her arzumu yerine getirmek için canını dahi ortaya koyabilecek tek kişiydi.

Ona olan hayranlığım cehennemin ateşi misali asla sönüp gitmeyecekti.

CENNETTEN BİR PARÇA

Demir

Hiçbir zaman olabileceğimi zannetmediğim bir durumun içerisindeydim.

Gerginlikle gömleğimin yakasını çekiştirdiğimde, karşımda oturan adamın bana bakmasıyla kendimi tebessüm etmeye zorladım. Ev üstüme üstüme geliyor, bir sıcaklık kanıma sızarak içimi yakıyordu. Kaygım had safhadaydı ve bunun fazla komik olduğunu düşünüyordum. Sanki bu eve daha önce gelmemiş, Helen'in ailesiyle vakit geçirmemiş gibi kasılmıştım. Yanımda oturan Ensar'a baktığımda sırıttığını gördüm. Halimden zevk aldığı ve eğlendiği barizdi. Bu onu boğmak istememi sağladı ama kayınbabamın önünde cinayet işlememin hiç sırası değildi.

Oturduğum yerde içten içe cebelleşmeye devam ettim.

Ziya amca bile bıyık altından halime gülerken yaptığım şeyi sorguladım. Elbette karımı istemem normal değildi çünkü çoktan benim karım olmuştu ama ailesini yok saymak hiçbir zaman niyetim değildi. Babasına saygısızlık etmek istemiyordum. Bu yüzden istediği şeyi ona vermeyi amaçlamıştım ama geçen her saniyede kararımdan pişman olmaya başlıyordum çünkü sandığımdan daha zahmetli bir işti.

Düşüncelerim buhar olup uçtu zira Persephone'm odaya adım atmıştı.

Helen babasına doğru ilerlerken elinde bir tepsi tutuyordu. Onu kollarımın arasına almak için yanıp tutuşurken oturduğum yerde beklemek işkenceden farksızdı. Alin ile Demet Hanım odaya gelip karşımızdaki ikili koltuğa oturdu. İkisi de hâlâ sırıtıyor ve ciddiyetlerini kazanamıyordu. Onları suçlayamıyordum. Gecenin bir yarısı, hepimiz tiyatro oyunu sergiliyor gibi uyum göstermiştik.

Demet Hanım'la gözlerimiz buluştuğunda bir an boğazım düğümlendi. Bana kendisine anne dememi istediği anı hatırladım. Kalbime bir darbe almışım gibi kasılmış ve bir an için ne yapacağımı şaşırmıştım ama ona istediğini verdiğimde kendimi uzun zaman sonra çok daha insani bir yöne sahip hissetmiştim.

Dilimi yakan bir hitap şekliydi ama canımı sarıyordu.

Helen önümde durup hafifçe eğildi ve tepsinin içindeki kahveyi bana doğru uzattı. Bakışlarıyla ortadakini işaret ettiğinde fincanı elime aldım. Sırıtmamak için kendini zor tutan güzel karıma göz kırptığımda ailesine arkasının dönük olmasını fırsat bilerek bana öpücük attı.

Ensar'a verdiği kahvenin ardından köşedeki tekli koltuğa oturdu. Bunun üzerine kahvemden bir yudum alıp dilime değen tuz tadıyla bir an yüzümü ekşittim. İfademi toparlayarak kahveyi yuttuğumda Helen'in şeker yerine yanlışlıkla tuz koyduğunu fark ettim. Gerçi ben kahveyi sade içerdim ve Helen bunu bilirdi. Bir an Ensar ile Ziya amcanın kahvesine bakıp ikisinden birinin fincanını aldığımı zannettim. Başımı kaldırıp Saral ailesinin her bir ferdinin bana sırıtarak baktığını gördüğümdeyse anlayamadığım bir durum olduğunu idrak ettim.

Helen dudaklarını hareket ettirerek sessizce konuşup kahveyi bitirmemi istediğinde, sıcak ve tuzlu olmasını umursamadan kahveyi bitirdim. Fincanı tabağına bıraktığımda Alin daha fazla kendini tutamayarak kıkırdadı. Ziya amca tebessümünü yok ederek boğazını temizledi ve yaslandığı yerden doğruldu. Derin bir nefes alıp on dakika önce üstüne geçirdiği gömleği düzelterek konuştu. "Kahveni içtiğine göre sebebi ziyaretini söylemenin vakti geldi."

"Karımı istiyorum."

Sözlerimle Alin dudaklarını birbirine bastırırken Helen ağzını eliyle örttü. Neyin sorun olduğunu anlamayarak Ziya amcaya baktım. Karşımdaki adamın gözlerini yumup derin bir nefes aldığını fark ettim. Dişlerini sıkarak homurdandı. "Öyle denmez."

Kendimi düzeltttim. "Helen'i istiyorum?" dediğimde daha çok soru sorar gibiydim.

Ziya amca bana dik dik baktı ve ellerini birleştirip konuştu. "Şimdi normalde aileden biri söze girer ve Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınızı oğlumuza istiyoruz der-"

"Benim ailem yok," diyerek lafını kestiğimde karşımdaki adam bir an kalakaldı. Doğruyu söylesem de bu gerçeğin beni rahatsız ettiği ortadaydı. Helen'i usulüne uygun şekilde isteyemezdim çünkü sahip olduğum tek şey

cehennemimdi. Bakışlarım bana bakan kadını buldu. Yüzündeki buruk ifadeyi fark ederek tekrar konuştum. "Benim tek ailem, Helen."

Demet Hanım beni haksız çıkararak ekledi. "Ve biz."

Sözleri göğsümün sıkışmasını sağlamıştı. Boğazımdaki yumruyu yok etmek istercesine yutkundum. Karşımdaki dörtlünün resmi olarak ailem olduğunun bilincindeydim ama küçük yaşta öğrenmiştim ki sıfatlar sizi aile kılmazdı. Bu sadece bir formaliteydi.

Ensar olaya dahil olup beni şaşırtan sözleri sarf etti. "Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Helen'i oğlumuz Demir'e istiyoruz." Kahvesini yudumladıktan sonra Ziya amcaya bakıp tek kaşını kaldırdı. "Verecek misiniz?"

Karşımdaki adam gözlerini devirdi. Alin ise alayla mırıldandı. "Zaten tapusu onda."

Ziya amca iç geçirip daha fazla bu saçmalıkla uğraşamayacak gibi tekrar bana baktı ve bütün ciddiyetiyle konuştu. "Anlaşılan birbirinizi seviyorsunuz. Seni az çok tanıdım. Kızımı mutlu edeceğini düşünüyorum ama bil ki aksi gerçekleşirse seni cehennemin dibine yollarım."

Tehdidiyle güldüğümde şaka yapmadığını belli eden bir ifadeyi yüzüne geçirdi. Şaka yapmadığının farkındaydım ama cehennemin dibi zaten bana aitti. Ve bilmeden böyle bir şey söylemesi beni gülümsetmişti.

"Allah sonumuzu hayır etsin," dedi Ziya amca. "Verdim gitti. Mutluluklar dilerim."

"Teşekkürler."

Kahve fincanını kenardaki sehpaya bıraktığımda Ensar şaşkınlıkla sorguladı. "Bu kadar mıydı?" deyip Ziya amcaya odaklandı. "Bir dünya soru sorarsınız zannetmiştim."

Onu dürtüp sinirle soludum. "Sıranı bekle."

"Bana değil," diye fısıldadı Ensar. "Sana sorar sandım."

Karşımdaki adama bakıp tebessüm ettim. "Sormak istediğiniz bir şey varsa," dediğim an elini kaldırıp iç geçirdi. "Sağ ol. Ben duyacağımı duydum, göreceğimi gördüm."

"Bu kadar mı o zaman?"

Yerinden kalkan adam ellerini ceplerine iliştirdi ve bahçe kapısını işaret etti. "Gelin bir şeyler içelim. Kutlama bahanesiyle alkol tüketmezsem bu gecenin gerçekliğiyle daha fazla baş edemem."

İyi bir şey mi demişti yoksa kötü mü bilmiyordum ama umurumda da değildi. Persephone'm ailesinden onaylı bir şekilde artık tamamen bana aitti ve geri kalan her şey gidip kendini becerebilirdi.

Koltuktan kalktığım sırada Helen yüzündeki gülümsemeyle bana doğru adımladı ve herkes bahçeye çıkarken onu kendime doğru çekip bedenlerimizi bütünleştirdiğimde sahip olacağımı hiç sanmadığım geleceğimin ne denli parlak olduğunu fark ettim.

Bir güneş gibi karanlığıma doğan kadının kızıl tutamlarını öptüm. Ellerimi yanaklarına yerleştirip başını geriye attım ve bana cenneti anımsatan mavi gözlerine baktım. "Mutlu musun bebeğim?" dediğimde hızla başını salladı ve parmak uçlarında yükselip dudaklarımızı buluşturdu. Narin dokunuşu beni baştan çıkarıyordu. Ona duyduğum özlemi kontrol altına almam şarttı yoksa hoş olmayan bir tablo ailesinin gözü önünde asılı kalacaktı. Bu yüzden geriye çekilip burnumun ucuyla burnuna dokundum. "Güzel karım benim."

"Bana böyle seslenmeni çok seviyorum."

"Güzel karım benim." Dudağının kenarını öptüm. "Karım olmanı çok seviyorum."

Kıkırdayarak geri çekildi. Birlikte bahçeye açılan kapıya doğru adımladık. Neşesini baltalamak istemesem de adımlarımı yavaşlatıp hafifçe eğildim ve kulağına fısıldadım. "Annenle konuştun mu?"

İrkilip iç geçirdi. "Evet," dediğinde sesindeki bir şey öfkelenmemi sağladı çünkü Helen duyduğu şeyler karşısında üzülmüş gibi gözüküyordu. "Ama sonra anlatırım." Sözleri üzerine tebessüm edip tuttuğu parmaklarımı okşadı. "Şimdi kutlama havamdayım."

İsteği emirdi.

Bahçeye çıktığımızda Alin eline aldığı şampanya şişesini çalkaladı ve açması için babasına uzattı. Ziya amca zorlandığında devreye girecektim ki Ensar alayla mırıldandı. "Demir açsaydı," dedikten sonra bana baktı. "Kendisi iyi bilir şampanya patlatmayı."

Sözleriyle kayınpederim bana dik dik baktı. Dişlerimi sıkarak tebessüm ettiğimde Ziya amcanın uzattığı şişeyi aldım. Az ilerimdeki Ensar'a kilitlenip şampanyayı patlattım. Elime sıçrayan köpükleri silkeleyip şampanyayı kadehlere döktüm. Bardaklardan birini alıp Ensar'a uzatırken tehditkâr bir tınıyla uyardım. "Dikkat et, bir dahakine seni patlatmayayım."

"Tamam kuzen."

Hitap şekliyle sinirlerim bozulduğunda neden onu bu şekilde tanıttığımı sorguladım. Alin'in kıçını kurtarmak benim işim değildi lâkin bana ablasını anımsatan mavi gözleriyle yavru bir köpek gibi baktığında olaya müdahale etmeden duramamıştım. Sanırım Saral kadınlarının beni bu denli parmaklarında döndürüyor olmasına engel olmalıydım. Az ilerimde

duran üç kızıl kadına göz attım. Alin ile Helen, annesinin iki yanına geçmişti. Yüzlerindeki gülümsemelerle bana bakarlarken iç geçirdim. Evet, bunun için geç kalmıştım. Eğer kadroya bir dördüncü eklenirse tamamen sonum gelirdi.

Helen yanıma geldiğinde elimi beline yerleştirdim.

Babası kadehini kaldırıp bize doğru döndü. Yüzündeki ciddi ifadeye rağmen gözlerindeki ışıldamayı görebiliyordum. Karşımdaki adam halinden memnundu ve beni kabulleniyordu. Öyle ki kızıyla bana bakmaya devam ederken kendini tutamayıp tebessüm dahi etmişti. "Helen ve Demir'e," dediğinde hepimiz kadehlerimizi kaldırdık. "Çok mutlu olun, birbirinizin hep yanında durun ve beni bir an önce dede yapın."

Demet Hanım karşı çıktı. "Anneanne olmak için gencim ama ilk iki maddeye katılıyorum."

Gülümsediğimde Helen'e baktım. Artık sevdiğim bir kadın olduğu için aile kavramına ne denli aç olduğumu daha iyi anlıyordum. Kimsenin söz hakkına sahip olamayacağı ve kimsenin benim elimden alamayacağı bir aile düşüncesi beni dünyanın en mutlu adamı kılıyordu. Yine de Helen'in bunu istediğini sanmıyordum.

Kadehlerimizi tokuşturup şampanyalarımızı yudumladık. Ensar gözlerini Alin'e mühürlemiş, resmen transa girmişti. Ziya amcanın durumu fark edebileceğini düşünerek Ensar'ın ayağına bir tekme attım. Hissettiği acıyla dudaklarını birbirine bastırıp bana bakan adama sergilediğim ifade fazla karanlık olmalıydı ki Ensar dişlerini sıkmakla yetinmişti. Helen bana yanaşıp kulağıma fısıldadı. "Sen az önce Ensar'a tekmemi attın yoksa bana mı öyle geldi?"

"Gözünden de bir şey kaçmıyor, Helen."

"Asla. Özellikle de konu seninle ilgiliyse."

Ona baktığımda gözlerim dolgun dudaklarına kaydı. Kırmızıya çalan dudaklarını dişlerimle parçalara ayırmak, sonra da incittiğim her bir noktasını saatlerce öpmek istiyordum. "Babanın torun dileğini bir an önce gerçekleştirmemi istemiyorsan beni kışkırtma bebeğim."

Dudağının kenarındaki kıvrım fazla seksiydi. Helen diliyle hafifçe alt dudağını ıslattığında yumruğumu sıkmak zorunda kaldım. Kendimi bir şekilde kontrol etmem gerekiyordu ama sabrım pamuk ipliğine bağlıydı.

"Belki de babamın dileği benim de arzumdur, Hades."

Kalbim bocaladı. Bu yaşıma kadar varlığını zar zor hatırlayabildiğim yüreğim yanımdaki kadın hayatıma girdiğinden beri bana her saniye kendini anımsatıp duruyordu. Persephone'm Ölüler Diyarı'na adım attığında,

uzun zamandır bir ceset olan Hades'e ruh üflemişti. Şimdiyse bana canımla canından bir armağan vermek istediğini ima ediyordu. Bu benim hayallerimin dahi ötesindeydi.

Karımın gözleri bir yaz günüydü. Benim içimdeki kışı bahara çeviren bakışları bir daha üşümeyeceğimi garanti altına alıyordu ve ben *sayesinde* sıcağı seviyordum.

Birkaç dakika sonra Helen'in ailesi saatin fazla geç olmasıyla iyi geceler dileyip odalarına çekildi. Biz ise bahçedeki ağacın altına yerleştirilmiş olan hasır koltuklara geçtik. İkili koltuğa yayılıp bacaklarımı sehpaya uzattığımda Helen yanıma kıvrıldı. Solumda oturan Alin'e döndüm. Üstüne aldığı şala sarılmış, kendine bir kadeh şarap doldururken onu izleyen Ensar'ı yok sayıyordu.

Helen doğrulup bacak bacak üstüne attı ve bir elini göğsüme yerleştirirken annesiyle olan konuşmasını anlattı. Hepimiz dikkatle onu dinledik. Benim diğerlerinden tek farkım vardı. O da karımı dinlerken aynı anda kızıl tutamlarını okşuyor olmamdı.

Anlattıklarını zihnime not etmeye başladım.

Açıkçası duyduğum hiçbir şeye şaşırmıyordum. Nikolaos Vasilakis'in tehlikeli ve zeki bir adam olduğunu anladığımdan beri algılarım her olasılığı değerlendirir hale gelmişti. Bir fikrim de Helen'e karşı beni kullanmayı deneyeceğiydi. O günün gelmesini bekliyordum. Böylelikle aklımdaki planı uygulayıp Nikolaos Vasilakis'e yanlış kişiye bulaştığını büyük bir zevkle gösterebilirdim.

Bakışlarımı endişeli ifadesinde dolaştırırken, güzel karımın yanındaki adamın ne büyük bir yaratık olabileceğinden habersiz olduğunu anladım. Bazen unutuyordu ama gördüğü yüzüm sadece ona aitti. Başka insanların karşılaştığı şeytani halimi asla tam olarak bilmemişti ve bilmeyecekti. Ancak ben o yaratık sayesinde hayatına temas eden her tehlikeyi yok edecek, bunu yaparken de haz duyacaktım.

Gözlerimi bakmaya doyamadığım yüzünde gezdirdim. Annesinin hüznünü ifade ederken kendi de üzülmüştü. Nikolaos'un Faedra ile olan hikâyesi bana aşina geliyordu. Belki de daha karanlık olan yanım bir noktada Nikolaos'u anlıyordu. Aramızdaki tek fark ben meleğimin kanatlarını kıramaz, onu hapsedemezdim. Helen'i üzgün gördüğüm ve bunun nedeninin ben olduğum tek bir gün dahi geçiremezdim. Öyle bir durumda kendimi öldürmeyi tercih ederdim.

Küçük Nikolaos'un da büyük Nikolaos'un oğlu olduğu kanıtlanmıştı. Demet Hanım kendi kardeşini öldürdüğünü bilmiyordu. Tabii gerçekten

öldürdüyse. Bana bu ihtimal hâlâ tam akla yatkın gelmiyordu. Çünkü Bülent yenilenen cihazın birden fazla kişiyi aramak adına oluşturulmuş daha geniş bir veri ağına sahip olduğunu söylemişti. Belki Nikolaos Vasilakis de oğlunun öldüğüne inanmıyor, hem onu hem de âşık olduğu kadını bulmak istiyordu.

Hikâyeyi genel hatlarıyla anlamış ve akla uygun bulmuştum. Bana kalırsa geriye tek bir soru işareti kalıyordu. Yanıtlanmamış bu soru benim için yegâne önemli şeydi. Helen neden anahtardı ve neyin açılmasını sağladığı için bir anahtardı?

Çalan telefonumla cebime uzandığımda Helen susup bana döndü. Telefonumun ekranında gördüğüm isimle aramayı sessize aldım ve Helen'in şakağına bir buse yerleştirip ayağa kalkmadan önce kendimi açıkladım. "İşle ilgili. Birazdan gelirim." Onlardan uzaklaşıp bahçenin en köşesine iliştiğimde aramayı yanıtladım. "Efendim."

Gençer Kavas sıkıntılı bir nefes verip konuştuğunda dilinden dökülen sözlerle dudağımın kenarı şeytani bir kıvrımla süslendi. "Babamı yok edeceğim, Hades. Kardeşimi benden aldı. Artık tahtını bir tarafına sokmazsam gün yüzü göremem. Bu yüzden anlat, planın ne?"

Tam istediğim gibi.

Bir elimi cebime yerleştirip az ilerimde oturan üçlüye göz attım ve beni duyamayacaklarından emin oldum. "Alper için üzgünüm. Başın sağ olsun." Biraz bekleyip Gençer'in sabırsızlanmasını sağladım. "Ama bu sana güveneceğim anlamına gelmiyor, eski dostum. Bunca yıldır babanın sadık askeriydin. Gerçekten kardeşinin ölümü seni ona düşman etmeye yetti mi?"

"Küçük kardeşimi öldürdü!"

Bağırışıyla gülümsedim çünkü tam olarak ihtiyacım olan kıvamdaydı.

"Onu parçalara ayıracağım," dediğinde sesindeki öfke beni tatmin etti. Geberişini izlemeden gün yüzü göremem."

"Geç bile kaldın."

İç geçirip boğuk bir tonlamayla beni onayladı. "Biliyorum. Biliyorum, daha önce yapmam gerekirdi. Belki o zaman Alper..." Sesindeki acı ve kesilen soluğuyla bekledi. "Yapacağım. Kardeşim için. Deli gibi babamı arıyorum ama yer yarılıp içine girdi."

"Benden haber bekle ve mafyanın gücünü eline almaya bak."

"Çoktan tamamdır."

Kendinden emin bir şekilde karşılık vermesiyle gülümsedim. "Öyleyse tebrik ederim."

"Babamı ben öldüreceğim, Demir. Onu benim öldürmem gerek."

Anlayabiliyordum.

"Bana uyar."

Cevabımla Gençer derin bir nefes aldı. "Anlaştık."

"Doğu'dan haberin var mı?" diye sorduğumda sesime duyduğum merakı yansıtmadım. Doğu hâlâ evindeydi. Adamlarım binasını izliyordu. Küçük köstebeğin şimdiye dek benimle iletişime geçeceğini düşünmüştüm ama yas dönemini atlatmakta zorlanıyor olduğu aşikârdı.

"Hayır ama istersen araştırabilirim."

"Araştır ve bir şey bulduğun gibi beni ara."

"Tamamdır."

Konuşmayı sonlandırdığımızda telefonu cebime atarak karımın yanına döndüm ve kalktığım yere oturup Helen'i tekrar kollarımın arasına aldım. Alin ben gelmeden önce konuşulanlar üzerine mırıldandı. "O zaman her şey bariz. Dedem bir ruh hastası olduğu için saplantılı olduğu kadını yıllardır arıyor. Bu yüzden o cihazı geliştirdi ve beni oyuncağı etti. Kazan kazan durumu. Hem annemden intikam alıyor hem de istediğini elde ediyor."

"Geriye kalan tek cevaplanmamış soru," diyen Ensar, Helen'e baktı. "Senden ne istediği."

"Ben de bilmiyorum ama bana kalırsa bu soruya cevap verebilecek tek kişi dedem. Tekrar konuştuğumuzda her şeyin ortaya çıkacağına eminim. İki hafta sonrasını beklemeliyiz. Kendimizi garantiye almamız gerek çünkü Nikolaos bizimle İnferno'da buluşmak istedi. Bu çok garip. İnferno'ya elini kolunu sallayarak geldiği gibi çıkabilmesi imkânsız." Gözleri beni buldu. "Senin onu canlı bir şekilde salabilmenin tek yolu kullanacağı bir kozu olması."

Benden önde olmasına izin vermezdim.

Bu yüzden her şeyi en ince ayrıntısına göre dikkatle planlamalıydım.

Helen'i kendime doğru çekip yüzündeki endişeyi yok etmek istercesine gülümsedim. "Merak etme, Persephone. Cehennemimde benim istemediğim bir şey yaşanamaz ve sen yanımdayken kimse bana karşı bir koz elde edemez. Benim tek zayıf noktam sensin."

Persephone'min bakışlarında hüzne karışan bir mutluluk vardı.

Ensar kıstığı gözleriyle bana bakarak homurdandı. "Bir planın var ama ne?"

"Zamanı gelince öğrenirsin." Yerimden kalktım ve Helen'i kucağıma aldım. "Şimdi müsaadenizle güzel karımın tadını çıkarmak istiyorum. Aile dramından yeterince sıkıldım."

Helen kıkırdayarak kollarını boynuma doladığında bahçenin içinde adımlamaya başladım ve ardımızda bıraktığım ikiliyi uyarma ihtiyacı hissettim. "Siz çok eğlenmeyin. Sonra başımıza iş alıyoruz."

Alin'in bir şeyler dediğini işitsem de umursamadım. Tek odağım kucağımdaki kadındı. Evin içine girip merdivenleri tırmandım ve Helen'in odasına ulaştım. İçeriye adım attığımızda ardımızdan kapıyı kapattım. Gelinimi yatağa yatırıp gömleğimi çıkardığımda Helen yatakta kayıp başını yastığa iliştirdi. Adeta üstüne atlayıp bedenini vücut ağırlığımla ezdim. Halime karşılık kahkaha atıp beni bacakları ve kollarıyla sardığında alayla mırıldandı. "Fazla sabırsızsın, Hades."

"Senin için her zaman sabırsızım, Persephone."

Gözlerini kısarak tırnağının ucuyla yanağımda bir patika çizdi. "Yoksa bir an önce babamın dileğini mi gerçekleştirmek istiyorsun?" Çakır mavisi gözlerine tutundum ve kalbimi hızlandıran sözlerine karşılık konuştum. Bana mı öyle geliyor yoksa seni hamile bırakmamı mı istiyorsun?"

Omuzlarını silkerek fısıldadı. "Belki de."

Göğüskafesimdeki sıkışmayla dirseğime yaslandım ve elimi karnına erleştirip sesimdeki heyecana hâkim olamayarak sorguladım. "Helen, bebeğimiz olmasını gerçekten istiyor musun?" Sorum karşısında hüzünlenmiş gibi kaşlarını çattı ve kırık bir sesle mırıldandı. "İnanması bu kadar güç mü duruyor?"

"Hayır ama daha önceki sözlerinden dolayı istediğini de düşünmüyordum."

"Sen hayatıma girdiğinden beri her şeyi istiyorum."

Sözleriyle dudağımın kenarı kıvrıldı. "Açgözlülük sana yakışıyor, Persephone."

"Sayende, Hades." Karnının üstündeki elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Seninleyken artık hiçbir şey çabuk ya da acele gelmiyor. Zaman kavramımı yitirdim. Birlikte her şeye sahip olalım, aile kuralım istiyorum. Sana derininde saklı kalan ve asla gerçekleşmeyeceğini sandığın her şeyi vermek istiyorum. Sana benzeyen bir bebek istiyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Sadece o bebeğin güvende olacağından emin olamıyorum. Şu an için bu mümkün değil."

"Seni ve senden gelen her şeyi canım pahasına korurum. Bu dünyada sana ya da bebeğimize zarar verebilecek bir kişi bile olamaz çünkü bunun

düşüncesini dahi aklından geçirecek insanın nefes almasına müsaade etmem."

Bana bakarken görüyordum ki sözlerime inanıyordu. Belki de kendime duyduğum güvenden bile daha fazlasını benim adıma içinde barındırıyordu. Bir elini yanağıma yerleştirip yavaşça tenimi okşadığında dokunuşuna karşı güneş altında kalan bir kar misali eridim. Avucuna yaslanıp temasının yarattığı haz ve huzurda dinlendim.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Yine de beni ikna etmek ister gibi seviş benimle."

Dudaklarımız birbirine değdiği an yaşadığımı hissettim ve güzel karımın dileğini yerine getirdim.

Burnuma dolan koku, sevdiğim kadına aitti.

Kollarımla vücudunu daha sıkı sardığımda uyanmaya başlamıştım. Gözlerimi kırpıştırdım ve Helen'in kızıl tutamlarının yüzümü kapladığını fark ettim. Başımı geriye çekip soluklanırken çıplak sırtı göğsüme yaslı olan kadınım mışıl mışıl uyuyordu. Dirseğimden aldığım güçle kalkıp yüzüne baktım. Hâlâ kızarık olan yanakları ve dudaklarıyla kollarımın arasında bir sanat eseri gibi duruyordu. Öylesine güzeldi ki bir an nefesim kesildi. Ona bakmak beni büyülüyor, hipnotize olmamı sağlıyordu.

Elimi karnına yerleştirdiğimde sırıtmadan edemedim. Yakın gelecekte bebeğimizin olabilme ihtimali daha önce hissettiğim hiçbir heyecana benzemiyordu. Bu bambaşka bir adrenalindi. Bana güç ve dayanıklılık sağlıyordu. Her şeyi bir an önce sonlandırıp istediğim aileye kavuşmam için beni teşvik ediyordu.

Kapıdaki tıklanma sesiyle bir an neye uğradığımı şaşırdım. Yanlış duyduğumu düşündüm lâkin ses tekrarlandı. Helen'i uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yataktan çıktım ve altıma pijamamı, üstüme ise tişörtümü geçirdim. Kapıyı aralayıp Ziya amcanın çatık kaşlarıyla karşılaştığımda bir an tedirgin oldum. Gözlerini üzerimde gezdiren adam sıkıntılı bir nefes verdi. Saniyeler içinde ciddi ifadesinden sıyrılıp sessizce konuştu. "On dakikaya aşağıda ol."

Afalladım çünkü bu zamana dek kimse bana emir vermemişti. Genelde bunun tam aksi olurdu. Ağzımı açacaktım ki Ziya amca arkasını dönüp merdivenlere ilerledi. Ardından bana bakmadan daha yüksek bir sesle ekledi. "Ensar'ı da uyandır."

Ziya amcanın gözden kaybolmasıyla bir süre daha olduğum yerde dikildim. Ne olduğunu anlayamamış, neyi yanlış yaptığımı düşünmüştüm. Fakat aklıma en ufak bir şey gelmiyordu. Dün gece sessiz olmuştuk. Hatta benim zevkime göre fazla sessizdik. Hem *karımla* ayrı odada kalacağımı düşünmüş olamazdı. Öyleyse sorun neydi?

Kapıyı kapatıp saatime baktığımda şaşkınlığım ikiye katlandı. Saat sabahın yedisiydi. Artan kafa karışıklığımı bir kenara bırakarak Ziya amcayı bekletmemek adına hızlı bir duş alıp giyindim. Siyah pantolonumun üstüne geçirdiğim beyaz gömleğim ve aynı renk spor ayakkabılarımın ardından parfümümü sıktım. Odadan ayrılmadan önce Helen'in alnına bir veda busesi kondurdum.

Ensar'ın kaldığı misafir odasına daldığımda yüzüstü yatan adam çıkan sesle hızla toparlanıp yastığının altından çıkardığı hançeri bir silah gibi kuşandı. *Ciddi misin* dercesine yüzüne bakakaldığımda, gözlerini devirip hançerini indirdi ve uykulu sesiyle homurdandı. "Rüyanda beni görmediysen ne diye bu saatte odaya dalıyorsun?"

"Hasret kaldım sana."

Sözlerimle tek kaşını kaldırdığında sinirle karşılık verdim. "Kalk giyin. Ziya amca aşağıda bizi bekliyor."

Ensar kaşlarını çattı. "Niye?"

"Bilmiyorum." Etrafa göz attım. "Hayret, minyatür şeytan uslu durmuş."

Asılan yüzüyle gözlerini kaçırıp sinirle homurdandı. "Bana kızgın."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Islık çalarak odadan çıkıp ardımdan kapıyı kapattım. Merdivenlerden indiğimde Ziya amcayı salonda bulamadım. Geçen dakikaların ardından Ensar üstüne geçirdiği yeşil kargo pantolon, beyaz tişört ve spor ayakkabıyla yanımda bitti. Hâlâ ayılamamış olduğu için esneyerek ellerini cebine attı. Ziya amca aşağı kata inen merdivenlerden çıkıp tam önümüzde dikildi. Bir bana bir Ensar'a baktıktan sonra başıyla kapıyı işaret etti. "Gelin bakalım."

Dış kapıya ilerlediğinde sorguladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Gidince görürsünüz."

Ensar'a baktığımda umarsız bir tavırla omuzlarını silkti ve Ziya amcanın peşinden gitti. Dışarıya çıkıp ardımdan kapıyı örttüm. Beyaza boyanmış sokaklarda ilerleyip dakikalar içinde marinaya ulaştık. Ziya amca sürat teknesine ilerlediğinde adamın denize açılıp bizi bir yere fırlatma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmeye başladım.

Halatı çözdüğü sırada çalan telefonumla cebime uzandım. Ekrandaki isimle Ensar ile Ziya amcadan uzaklaşıp aramayı yanıtladım. Yalın direkt

konuya girdi. "Birkaç saate tüm hazırlıklar tamamlanıyor." Güldüğünü anlamama neden olan bir ses tonuyla ekledi. "Bugünü göreceğimi sanmazdım ama anlaşılan Helen'in etkisini hafife almışım."

"Karımı asla küçümsememelisin."

Ona evlendiğimi söylediğimde trip atsa da kendine gelmişti. "Haklısın," derken hâlâ gülüyor olmalıydı. "Her şey istediğim gibi olmuş mu?" Sorum üzerine sesinden esirgeyemediği heyecanla konuştu. "Mükemmel oldu. Görüntüleri şimdi gönderiyorum ama bence çok sevecek."

"Tamamdır. Teşekkürler, Yalın."

"Her zaman patron."

Aramayı sonlandırıp ardıma döndüğümde Ensar ile Ziya amcanın sürat teknesine bindiğini fark ettim. Onlara doğru ilerlerken telefonumu cebime attım. Titreyen cihazla videoların geldiğini anladığımda tekrar telefonumu elime aldım.

"Oğlum."

İşittiğim hitap şekliyle başımı kaldırdım. Durduğum yerde sağıma soluma baktım ve Ziya amcanın kime seslendiğini anlamaya çalıştım. "Demir," dedi karşımdaki adam. "Sana sesleniyorum oğlum. Gelsene hadi."

Kelimelerin muazzam bir gücü vardı.

Sarar, yaralar ve kanatırdı.

En son ne zaman biri bana böyle seslenmişti hatırlamıyordum. Ama biliyordum, kimse bu denli içten hitap etmemişti. Karşımdaki adamın ışıldayan gözleri ve ses tonu beni derinden sarsmıştı. Bana bakarken sarf ettiği samimiyeti ne tanımadığım gerçek babam ne de beni evlat edinen üvey babam vermişti. Bu otuz iki yıldır muaf olduğum bir şeydi.

Sürat teknesine bindim ve bir kenara oturup gülümseyerek bana bakan adama kilitlendim. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissederek gürültüyle boğazımı temizlediğimde, Ziya amca tek kaşını kaldırarak sorguladı. "Demet'e anne derken bana Ziya amca diye seslenmeyecektin herhalde?"

Ona böyle seslenmemi isteyeceğini düşünmemiştim.

Kimseye böyle sesleneceğimi zannetmezdim.

Ortama yayılan keskin duygu seli benlik değildi. Duyduğum rahatsızlıkla yerimden kalkıp direksiyonu işaret ederken doğal gözükmeye çalışarak mırıldandım. "Benim sürmemi ister misin?" dedim ve dilimi yakan hitabı test ettim. *"Baba."*

Ziya amcanın gözleri yüzümü tavaf etti. Tebessümüyle omzuma elini yerleştirip iki kez hafifçe vurdu ve direksiyonu bana bıraktı lâkin gittiğimiz yeri tarif edebilmek adına uzaklaşmadı. Kısa bir yolculuğun ardından

denize açılıp Ziya amcanın istediği konuma ulaştık. Motoru durdurduğumda teknenin ardına giden adam, koltuğun altından çıkardığı oltalarla sırıtarak bir Ensar'a bir bana baktı. "Balık tutamayan adamla anlaşamam ama içimden bir ses ikinizin de bu konuda başarılı olacağınızı söylüyor."

Daha önce hiç balık tutmamıştım.

Ensar ise benimle ortak paydada buluşmuyor olmalıydı ki heyecanla yerinden kalkıp yüzünü ele geçiren gülümsemeyle oltalardan birine uzanmıştı. "Benim uzmanlık alanım."

"Öyleyse iyi anlaşacağız."

Ziya amcanın sözleriyle gözlerimi kısarak karşımdaki tabloya baktım. İyi anlaşan ikili canımı sıkıp göğsümün sıkışmasını sağlamıştı. Ziya amca benim babam olmuştu ve Ensar'ın göz boyayan tavırları sinirlenmeme neden oluyordu.

"Ben de tutabilirim," dediğimde Ziya amca elindeki diğer oltayı bana uzattı. Teknenin bir ucuna Ensar bir ucuna Ziya amca gittiğinde ben kıç tarafa tüneyip ikisinin arasında durdum. Ne yapacağımı bilemez halde elimdeki oltaya baktığımda, Ziya amca ıslak yemlerden birini bana uzatıp anlatmaya başladı. "Yemi geçir ve oltayı sal. Ağırlık hissettiğin an çekmeye başla."

Başımı sallayarak dediğini yaptığımda en son ne zaman birinin bana bir şeyler öğretmek adına efor ve zaman ayırdığını bilmiyordum. Ziya amca gerçek bir baba misali beni izleyip hareketlerimi kontrol etti. İstediğini yaptığımda gururlu bir ifadeyle gülümseyip sırtımı sıvazladı. Boğazımdaki düğümü yok etmek isteyerek yutkunduğumda, istediğini başarabilmiş olmak kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

Oltayı salıp beklemeye başladım. Ziya amca soğutucudan çıkardığı bira şişeleriyle doğrulup kahkaha attı. "Sabahın köründe size bira ikram ederek alkolik konumuna düşmek istemem ama inanın birasız bu iş çekilmez."

Gülümseyerek uzattığı biralardan birini aldım. Şişeleri tokuşturup her birimiz büyük bir yudum aldık. Denize saldığımız oltaları gözlerken birbirimize dönük oturup sessizliği dinledik. Yanımızdan geçen balıkçı teknesi Ziya amcaya selam verdiğinde samimiyetleri tebessüm etmemi sağladı. Denizin tuzlu kokusu, tenimi ısıtan güneş, sabah saatinin verdiği sessizlikle kendimi cennette gibi hayali bir evrende hissediyordum. Ziya amca uzaklaşan balıkçı teknesinin ardından bize doğru döndü ve birasını yudumlamadan önce tam karşısında oturan adama göz atarak sorguladı. "Ensar sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı."

"Ne işle uğraşıyorsun?"

Kiralık katil olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum.

"Motor tamiri ve satımı." Duyduğum cevapla kaşlarım çatıldı. Ensar'ın kendinden emin bir şekilde verdiği yanıtın bir noktada doğru olup olmadığını merak ettim. Belki de katilliğinin paravanı olan bir işe sahipti ki motorlara olan ilgisini az çok fark edebilmiştim.

"Galerin mi var?"

"Hem galeri hem de tamirhane."

Ziya amca başını salladı. "Yıllar önce benim de motorum vardı ama ufak bir kaza atlatınca Demet bir daha kullanmama izin vermedi."

"Motorumla arama kimse giremez," diyen Ensar anayasadan madde okuyor gibiydi.

"Anlaşılan kimseyi sevmemişsin." Ziya amca ciddiyetle ekledi. "Çünkü âşık olduğun insanın en ufak isteği senin için emirdir. Bir şey isterse onu mutlu etmek adına mutlaka yaparsın aksi halde mutsuz olduğunu bilerek bir dakika bile duramazsın."

Doğru söylüyordu. Helen'in arzuları benim için kaideydi. Ona istediği her şeyi vermek, hüzün duyabileceği en ufak bir alan dahi tanımamak için çabalıyordum. Ensar'ın ifadesi bir an yumuşadı ve Alin'i düşündüğünü anladım. Sanırım bunu fark eden tek kişi değildim. Ziya amca tok bir sesle konuştuğunda ciddiyeti ortamın gerilmesine neden oldu. "Alin her şeyin en güzelini ve iyisini hak ediyor, tıpkı Helen gibi." Ensar şaşkınlıkla adama döndüğünde Ziya amca ifadesine karşı çıktı. "Aptal değilim. Senin geçtiğin yollarda benim hâlâ ayak izlerim var. Kızıma nasıl baktığını görüyorum. Sen de gizlemek için efor sarf etmiyorsun."

Ağzını açıp ardından kapatan sarışın ne diyeceğini bilemiyordu.

Ziya amca ona zaman tanımadan konuşmaya devam etti. "Demir'i ilk gördüğümde Helen için doğru kişi olduğunu anlamıştım. Bunun nedeni onun mükemmel bir adam olması değil. Tam tersi, kusurlara sahip olduğu ortada ama herkesin kusuru vardır. Buna kızlarım da dahil. Dünden beri seni inceliyorum ve kararsız olsam da uyarımı yapmak istiyorum. Alin daha sadece yirmi yaşında ama ben kızlarımı hiçbir zaman kısıtlamalarla yetiştirmedim. Onların kararlarına ve seçimlerine saygı duyuyorum. Bu yüzden beni senin gırtlağını sıkmak zorunda bırakma. Demir gibi benden izin almadan saçma bir işe kalkışma ve doğru düzgün bir tavır içerisinde ol."

Bana soktuğu lafla gerildim. Ensar karşısındaki adamın sözlerini anlamış gibi başını salladı. "Merak etmeyin efendim," dedikten sonra söz

verdi. "Alin'i üzmemek için her şeyi yapacağım. Ve emin olabilirsiniz. Ona asla zarar vermem, gelmesine de izin vermem."

"Güzel."

"İzin almadığım için üzgünüm," diyerek Ziya amcaya baktım. "Ama pişman değilim çünkü karımı çok seviyorum ve aksi bir görüşe sahip olsaydınız bile umursamaz, onunla yine evlenirdim."

Bana bakan adam gözlerini kırpıştırdı ve saniyelerin ardından asla beklemediğim bir şey yaparak güldü. Başını iki yana sallarken mırıldandı. "Tam koca kızımdan beklediğim gibi."

Ne demek istediğini anlamadım ama hakaret etmediğini hissediyordum. Oltama takılan balığın yarattığı ağırlığı fark ettiğimde bunu algılayan tek kişi değildim. Çaprazımda oturan adam heyecanla yerinden kalktı ve komutlar yağdırmaya başladı. "Çek çabuk. Hadi, hadi!"

Dediğini yaparak ayaklandım. Saniyeler içinde denizden çıkardığım balığa baktım. İlk defa kendi ellerimle balık tutuyor olmamın yanı sıra asla becereceğimi sanmadığım bir şey yapıyordum ve bu anlayamadığım bir şekilde gururumu okşamıştı. Belki de bunun bir nedeni de yanımdaki adamın bana olan bakışlarıydı. Asıl gururlanan o gibiydi ve bu ifade hoşuma gitmişti.

Neredeyse iki saat daha balık tuttuk.

Ben beş, Ensar üç, Ziya amca ise on balık tutmuştu. Rekoruna karşılık onu tebrik etsem de kendini beğenmiş olan yanım ikinciliği hazmedemedi. En azından üçüncü değildim ki bu yenilgi Ensar'ın umurunda değildi.

Sürat teknesini terk edip elimizdeki kovalarla marinada yürümeye başladığımızda bakışlarım saatime kaydı. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Eve vardığımızda bahçedeki masaya hazırlanmış olan kahvaltıyı fark ederek acıktığımı anladım. Elindeki tabaklarla evden çıkan sevgili karımın bakışları beni bulduğunda yüzünü büyük bir gülümseme ele geçirdi. Işıldayan gözleriyle bana bakarken neşeyle şakıdı. "Bugünleri de mi görecektim?" diyerek kıkırdadı. "Demir sen cidden balık mı tuttun?"

"Evet," dedim ve elimdeki kovayı kaldırdım. "Hem de tam beş tane."

"Tebrik ederim, *kardia mou*."

Elindeki tabakları masaya bıraktığında, kovayı eve doğru ilerleyen Ensar'a uzattım. Ziya amcayla birlikte mutfağa balıkları götürdüklerindeyse masanın dibinde duran sevgili karımı kollarımın arasını aldım. Sırtını göğsüme yaslayarak açıkta kalan ensesine bir düzine öpücük yerleştirdiğimde, kulağıma müzik gibi gelen kıkırtılarını işittim. Duyulan adım sesleriyle ondan ayrıldım.

Herkesin bahçeye gelmesiyle sofraya geçtik.

Saral ailesindeki kahvaltı ve akşam yemeği planlamasını seviyordum. Mutlaka birlikte sofraya oturuyor, yemek yerken sohbet etmeyi ihmal etmiyor ve her daim gülebiliyorduk. Üvey ailemle buna sahip olmamıştım. Genelde yemeklerimi yalnız yerdim. Ara sıra birlikte sofraya oturduğumuzda ise konuşmaz, konuşsak bile asla gülmezdik. Bu durum alışık olmadığım şimdiyse fazla aşina kaldığım için eksikliğini arayacağım bir şeydi.

Alin işaret ettiğim zeytin tabağını uzattığında Helen tabağıma annesinin yaptığı börekten koydu. İştahla hepsini yemeye başladım. Eskiden böyle bir hayatın varlığını düşleyemez, buna inanmazdım. Sahip olabileceğim tek şeyin cehennemim olduğunu düşünürdüm. Dokuzuncu Çember'de dünyevi zevklerle geçireceğim yılların ardından bir başıma öleceğime kalıbımı basardım. Çünkü hak ettiğimin bu olduğunu bilirdim. Bana öğretilen şeyin bu oluşuyla bir gerçek misali bu yanılgıya inanırdım. Şimdiyse başka olasılıkların varlığına emin oluyordum. Asla hayalini kuramayacağım şeylere sahip olabileceğimi bilmek bana başka bir dünya vaat ediyordu.

O dünyada acı, keder ve yalnızlık yoktu.

O dünya karanlık ve soğuk değildi.

Ve bunun tek nedeni dünyanın en şahane kadınıydı.

Benim kadınımdı.

Dudağımın kenarını kıvırarak, bugünü özelleştirmemi sağlayacak olan planımın ilk adımlarını atmam gerektiğini fark ettim. Çayımdan aldığım yudumun ardından arkama yaslanarak kahvaltısını etmeye devam eden insanlara göz attım. "Atina'da bir toplantım var, bir saat içinde gitmem gerek ama sizin için de uygunsa akşam hep birlikte bir yemek yiyelim. Sizi götürmek istediğim bir yer var."

Bütün gözler beni buldu.

Helen merak ve kafa karışıklığıyla bana bakarken sorguladı. "Toplantın olduğunu bilmiyordum."

Masumane bir yalan söyledim. "Spontane gelişti ama uzun sürmez." Heyecanımı saklayarak normal davrandım ama Helen gözlerini kısıp yüzümü incelediğinde bir şeylerin peşinde olduğumu anladığına emindim. "Sizi marinadan alırım. Bugün için bir yat kiraladım. Onunla gideriz."

Demet Hanım sohbete dahil oldu. "Nereye gideceğiz?"

Ziya amca ile Ensar'a baktım. İkisi de planımdan haberdardı. Teknede onlara anlatmış ve kayınpederimin onayını almıştım. Bu yüzden bıyık altından gülseler de çaktırmıyorlar, bilmemezliğe yatarak sürprizimi açık

etmiyorlardı. "Gidince görürsünüz," diyerek çayımdan son bir yudum aldım ve ayağa kalktım. "Size afiyet olsun, ben ancak giderim."

Eve doğru adımlamaya başladığımda Helen ardımdan geldi. "Bir sorun yok değil mi?" diye sorduğunda durup onu kollarımın arasına aldım. "Her şey yolunda bebeğim." Alnını öpüp endişesini yok etmeye çalıştım çünkü böylesine güzel bir günde en ufak bir pürüz istemiyordum. "İşle ilgili bir durum çıktı. Onu halledip döneceğim."

"Peki," diyerek tebessüm etti. "Yatla denize açılmak nereden çıktı?"

"Ailenle vakit geçirelim istiyorum. Davetsiz düğünümüzün ardından kredi toplayıp gözlerine girmem gerek. Hem yaşadığımız son kaosların ardından ufak bir tatili hak ettik. Öyle değil mi?"

Helen duygulanmış gibi buruk bir ifadeyle bana bakıp mırıldandı. "Teşekkür ederim sevgilim. Buna gerçekten çok ihtiyacım var." Ona daha sıkı sarılıp fısıldadım. "İhtiyacın olan her şeyi vereceğim bebeğim. Yeter ki bana yaşamının nedeni benmişim gibi bakmaya devam et."

"Gibisi fazla kaldı, Hades."

"Söz konusu sen ve ben olduğumuzda hiçbir şey fazla değildir, Persephone."

Evden ayrılıp tekrar marinaya indiğimde Helen'e söylediğim gibi Atina'ya gitmedim. İsteğim üzerine beni alması için gelen yata binip kaptanla konuşarak gideceğimiz rotanın konum bilgilerini paylaştım. Kırk altı dakika süren yolculuğumuz sonlandığında lüks yattan ayrılıp vardığım adadaki tek iskelede yürüdüm. Telefonumdan yaptığım aramalarla her şeyin kusursuz olması adına çabalamıştım ama tasarladıklarımın mükemmel bir şekilde kâğıttan çıkıp hayata döndüğünü görmek gibisi yoktu.

Bütün ayrıntıları gözden geçirip saati dört ettim. Yata geri dönüp üstümü değiştirdim. Beyaz kumaş pantolon ile salaş, aynı renk bir gömlek giydim. Saçlarımı düzelttikten sonra kaptanın yanına gidip geri dönmemizi emrettim. Ensar'a mesaj atıp evdeki durumu sorduğumda hazırlandıklarını söyledi. Yatın üst katına çıkıp hazırlattıklarıma göz attım. Buzlu kovanın içindeki şampanyaları düzeltip serviste bulunacak kızlarla konuştuktan sonra tekrar aşağı indim.

Geri döndüğüm marinaya göz attım. İskelede yürüyen kişileri fark ettiğimde gülümsedim. Aramızdaki mesafeye rağmen Helen'in ona gönderdiğim elbiseyi giydiğini anlayabiliyordum. Mesafe kapandığında güzel karıma doya doya bakmaya başladım. Uzun, beyaz elbisesi rüzgârın her hareketiyle dans ediyordu. Boyundan bağlamalı olan elbisenin ince askıları

vardı. Saten kumaşı çekici vücudunun kıvrımlarında dalgalanıyordu. Kızıl tutamlarını açık bırakmıştı ve ayağına yine benim gönderdiğim altın rengi sandaletleri giymişti. Saçlarına eşlik eden kırmızıya boyadığı dudaklarıyla bir tanrıçaya benziyordu.

Benim Persephonem.

Platformu uzatıp herkesin yata binmesine yardım etmeye başladım. En sonda bekleyen karım yata ayak bastığı an yüzündeki gülümsemeyle içinde bulunduğumuz alanı inceledi. "İçimden bir ses sadece yemek yemeyeceğimizi söylüyor."

"Haklısın bebeğim."

Kendi etrafında döndü. "Elbise yakışmış mı?"

"Her zamanki gibi evet."

Elimi tuttuğunda onu yatın içinde ilerlettim. Ailesiyle birlikte yukarıya çıktık. Hazırlattığım ikramlara ve içkilere göz atarak şaşırdı. Bir şeyler döndüğünü biliyordu ama sürprizimin boyutundan emin olamıyordu. Telefonuma gelen mesajla cebime uzandım. Ekrana düşen mesajı okuyup Yalın'ın yazdıklarıyla gülümsedim. Cihazı tekrar cebime yerleştirdiğimde yat hareket etmeye başladı.

Alin kıstığı gözleriyle yanımızda bitti. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey."

"Alenen yalan söylüyorsun."

"Bana yalandan bahsedecek son insansın."

Gözlerini devirerek içkilere doğru yol alan baldızıma karşı dudağımın kenarını kıvırdım. Onunla uğraşıp kendisini sinir etmek günlük egzersizim haline gelmişti. Patlattığım şampanyayla herkese birer kadeh doldurup ikram ettim. Demet Hanım, Alin ve Helen sürekli bana bakarak bir şeyler söylememi, bir açıklamada bulunmamı istiyor gibi bir tavır içine girse de onları yok sayarak ağzımı kapalı tuttum. Ensar ile Ziya amca da sürekli konudan konuya atlayıp sohbetin yönünü değiştirerek onlara imkân bırakmadılar.

Adaya varmamıza dakikalar kala Helen daha fazla dayanamadı. Beni ailesinden uzaklaştırıp yatın ön kısmına çekti. Uca yaklaşıp elindeki şampanya kadehiyle bana baktığında tükenen sabrıyla sorguladı. "*Kardia mou*, nereye gidiyoruz?"

"Restorana."

Tek kaşını kaldırıp dişlerini sıktı. "Bana yalan söylüyorsun," dedikten sonra kızıl tutamlarını savurdu. "Doğruyu söyle, nereye gidiyoruz?"

Gözlerini kıstı. "İşin içinde bir sürpriz olduğuna eminim ve bir tahminim var ama aklımdaki olasılık için bu kadar uzaklaşmaya gerek yok."

"Ne dediğini anlamıyorum."

Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdüğünde kollarımı beline dolayarak gözlerinin içine baktım. Bütün şüpheleri aklından yok edip onu gafil avlayabilmek adına tekrar yalan söyledim. "Bildiğim güzel bir yer var ve oraya gidiyoruz. Ekstra bir sürprizim yok ama senin olduğunu düşünmen ve hayal kırıklığına uğrayacak olman beni üzdü bebeğim. Özür dilerim, bir şeyler düşünmem gerekirdi."

Helen şaşkınlıkla ağzını açıp kapattıktan sonra mahcubiyetini saklayamadı. "Özür dileme, ben sadece yani sen normalde..." Dudaklarını birbirine bastırıp kızaran yanaklarıyla bana baktı. "Hayal kırıklığına falan uğramadım. Ayrıca bana sürpriz yapmak zorunda değilsin sevgilim."

Onu şımartmadan geçireceğim bir gün bile olmayacaktı.

Saçlarını okşayarak onu kendime doğru çektim ve ardında kalan adayı göremeyeceğini garanti altına aldım. Aklıma bir fikir gelmiş gibi heyecanla gülümsedim. "Sanırım buldum," dedikten sonra geriye çekilip cebimden kırmızı bir bandana çıkardım. "Bana güven ve gözlerini kapatmama izin ver."

Ağzını açacağı sırada onu susturdum. "Hatamı telafi edip sana ufak bir sürpriz yapacağım ama gözlerini kapatmam lazım." Sözümü ikiletmeden gözlerini yumduğunda işe koyuldum. Elindeki şampanya kadehini alıp bir kenara bıraktım. Gözlerini bağlayıp görüşünü sonlandırdıktan sonra onu kucağıma aldım. Kollarını boynuma dolarken homurdandı. "Kesinlikle bir şeylerin peşindesin."

Bu sefer ağzımı açıp hiçbir şey demedim. Yatın camdan yaptırdığım iskeleye yanaşmasıyla vakit geldi. Aşağı inip iskeleye adım attım ve ilerledim. Ardımızdan gelen aile üyelerinin şaşkın nidalarını işitebiliyordum. Helen'e baktığımda onun da duyduğunu fark ettim. Dudağını dişlemiş bir şekilde neler olacağını merakla bekliyordu. İskelenin sonuna yaklaştığımda, durup başımla diğerlerinin önden gitmesini işaret ettim. Alin bana sırıtarak baktığında Demet Hanım ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Herkes yerini aldığında Helen'i ayaklarının üstüne bıraktım ve belini tutarak dengesini sağladım. Ellerimi sıkıca tuttu. "Demir, neler oluyor?"

"Hazır mısın?"

"Evet."

Gözlerini örten bandanayı çıkarıp ifadesini izlemeye başladım. Helen karşısındaki manzaraya bakakalarak dudaklarını araladığında saf bir şokun içindeydi. Açık kalan ağzını kapatamıyor, kocaman olan gözleriyle ne gördüğünü idrak etmeye çalışıyordu.

Helen'in her şeye sahip olmasını istemiştim. İkimize ait bir cennet hayal etmiştim. Çizmiş, tasarlamıştım ve adım atmak üzere olduğumuz, on iki bin metrekarelik bu Yunan adasını satın almıştım çünkü Helen'e layık olduğu yuvayı vermek istemiştim.

Cehennemim benim bir parçamdı. Helen de İnferno'yu evi olarak görüyordu ama bizim sadece cehennemimiz değil, birlikte bir cennetimiz de olmalıydı. Adanın her bir metrekaresini istediğim hale getirebilecek ordu niteliğindeki bir ekiple çalışmıştım. En üst güvenlik yöntemleriyle adayı donatmış, burayı bir vaha kılmıştım. Çünkü bir gün bu koca adada sadece Helen ile ben olacaktım. O gün geldiğindeyse kimsenin bizi rahatsız edemeyeceğinden emin olmalıydım.

Ağaçların çevrelediği beyaz, ince kumun altımızda hışırdadığı bu doğa harikası alanda ufak bir kutlama için bulunuyorduk. Az ilerimizde duran insanlar Helen'in ve benim hayatımıza dahil olabilen kişilerdi. Helen'in ailesi dışında, Yunanistan'daki komşuları, ortağı ve arkadaşı Derya, Yalın'la Halit ve elbette Kerberos da bizimleydi. Hepsi sahilde duruyor, hâlâ şaşkınlığını üstünden atamamış olan güzel karıma yüzlerindeki gülümsemelerle bakıyordu.

Helen'in belini kavrayıp eğildim ve kulağına fısıldadım. "Sürpriz, bebeğim."

Yaşlı gözleriyle bana baktığında gülümsemem parçalara ayrıldı. Neyi yanlış yaptığımı anlamayarak Helen'in üzülmüş olmasını kabullenemedim. Onu kendime çekip elimi yanağına yerleştirdim ve süzülen yaşı hızla sildim.

"Bu..." dediğinde dudağı titredi. "Burası neresi?"

"İkinci evimiz."

Ağlaması şiddetlendi ve ben kendime lanet ettim. Onun fikrini almadan böyle bir şey yapmamam gerektiğini anladım. Yine de bu kadar kötü bir tepki verebileceğini düşünmezdim. Kalbimdeki kasılma yakıyordu. "İstemiyorsan değil. İstemiyorsan şimdi yakarım bu adayı."

"İstiyorum." Neler olduğunu anlamıyordum. Helen normalde bu denli duygusal bir insan değildi. Neden ağlıyor, sinirlenmiyor ve bana istemediği halde istiyorum diyordu? "Çok güzel," deyip üstüme atladığında onu

hızla tuttum. "Burası çok güzel ve sen çok güzelsin. Niye ağladığımı ben de bilmiyorum ama beni dünyanın en mutlu kadını yaptın, *kardia mou*."

"Mutluluk gözyaşları mı?"

Kıkırdayıp içimi şenlendirdi. "Evet, öyle."

Benden ayrılıp gözlerime baktı. "İkinci evimiz derken kastettiğin neydi?" diye sorduğunda anın heyecanıyla ne demek istediğimi anlamadığını fark edip açıkladım.

"Bu adayı bizim için satın aldım. Her bir köşesi sadece ama sadece bize ait."

Etrafa hızla bakıp yakardı. "Demir ciddi ciddi ada mı aldın?"

"Evet. Burasını bizim için tasarladım."

"Tasarladın mı?"

Henüz hiçbir şey görmemişti. "Tıpkı İnferno gibi."

Helen yüzümü inceleyip bir şeyi anlayamıyor gibi mırıldandı. "Ama neden?"

"Cehennemimi yaratırken ilham aldığım tek şey hak ettiğimdi." Gözlerine bakmak, tenine dokunmak ve onun tarafından sevilmek beni değiştirmişti. "Burayı tasarlarken bir cennet vaat etmek istedim çünkü senin hak ettiğin bu."

Yine o bakış.

Helen bana bütün dünyasıymışım gibi bakıyordu.

"Demir, benim tek istediğim sensin." Sesindeki gerçeklik, alabileceğim en güzel hediyelerden biriydi. Yanağını okşayıp tebessüm ettim. "Biliyorum ama ben sana yine de dünyaları vereceğim."

"İnferno'yu seviyorum, biliyorsun değil mi?" dediğinde bundan şüphe etmemi istemiyor olmalıydı. "Orası benim de yuvam."

Başımı sallayarak bunun beni ne kadar mutlu ettiğini asla tam olarak bilemeyeceğini düşündüm. Cehennemimi sahiplenmesi beni kabul etmesiyken, nasıl empati kurup tam olarak anlayabilirdi ki? Kimse beni kabul etmemişken o beni ele geçirmişti. "Bizim yuvamız ama artık burası da bizim yuvamız. Cennet de cehennem de bizim, Persephone. İster cehennemin dibinde yanarız, ister cennetin keyfine varırız."

"Birini seçmememize gerek yok çünkü ikisine de sahibiz."

"Aynen öyle bebeğim." Gözlerinin içine bakıp bir yemin daha ettim. "Seni cehennemde bir şeytan gibi sevecek, sana cennette bir aziz gibi tapacağım."

Dolgun dudaklarında yeşeren gülümseme armağandan farksızdı. "Şeytanım ve azizim," diye fısıldadı Helen. "Şeytanın ve azizenim."

Onu öperek verdiği sözü mühürledim. Nerede ve hangi zaman diliminde olduğumuzu unuttum. Varlığından emin olduğum her saniye benim için yaşadığımın kanıtıyken geriye kalan herhangi bir şeyi umursayamazdım. Dudaklarında kaybolurken yıllardır içimde biriken bütün günahlar affedilmiş gibi hissettim. Beraat ediliyor, esaretten kurtuluyordum. Geçmişimin bütün ağırlıkları üzerimden kalkıyor, yeni bir sayfa açılıyordu. Tadına vararak öptüğüm bu dudakları öpebiliyor olmak bana asla kurtulamayacağımı sandığım lekelerin silindiğini gösteriyordu.

Cehenneme layık bir şeytan olabilirdim.

Ama meleğimi cennete kavuşturacaktım.

HAYAL İLE GERÇEK ARASINDA

Heler

Cenneti düşlediğimde aklıma gelen şey parlak bir ışıktı.

Bunca yıldır ne zaman cehennem ile cenneti düşünecek, öldüğümde gidebileceğim bu iki yerden birini hayal edecek olsam ya kızgın ateşleri ya da parlak ışığı zihnimde canlandırırdım. Belki ruhum bedenimi terk ettiğinde bu iki yerden birinde sonsuzluğa karışarak ya yanacak ya da ışığa teslim olacaktım. Şimdiyse cehennem ile cennetin fani dünya versiyonlarına sahiptim. İki evim vardı. Biri içsel günahların tasvir edildiği, diğeri armağanlarla bezeli bir doğa harikasıydı. En önemlisi iki yuvam da aynı mimarın eseriydi.

Demir Karadağ, beni cehenneminin kraliçesi ve cennetinin meleği ilan etmişti.

Bana sadece bir yol değil iki seçeneği de sunmak, o seçenekleri bir ihtimal olmaktan çıkarıp önüme sermek istemişti. Sevgili kocam, dünyanın en karmaşık insanı olabilirdi ama benim için tek uzun bir çizgiydi. Bitmek bilmeyen bir yol gibiydi. Daima kendine dair keşfedilecek yeni şeyler sunan ve sunduklarıyla beni büyüleyen bir adamdı. Şanslı olduğumu söylemek oldukça az kalırdı. Aldığı her nefes benim için bir şükür nedeniydi.

İç içe geçmiş parmaklarımızın ardından yüzüne baktım. Güneşin altında, beyaz kumaş parçalarıyla, düşmüş meleğimin ne kadar ilahi göründüğünü düşündüm. Gözlerimi üzerinde hissedip bana baktığında gülümsedim. Ona olan sevgim tarafından istila edilmiş olmam, ona her baktığımda kendisine biraz daha âşık olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Kumsalda yürüyüp bizi bekleyen insanlara ilerledik. Sahil ışıklarla, uzun bir masayla, göz alıcı ölüm çiçekleriyle süslenmiş bir mihrapla doluydu. İlk düğünümüz cehennemin dibindeydi. Temamız bu olmuştu.

Persephone ve Hades olarak evlenmiştik. Şu an bizi bekleyen nikâh memuruna ilerlerken ise Demir ve Helen evleniyormuş gibi hissediyordum. Bu onların cennetteki düğünüydü.

Bizi izleyen insanlara baktım. Derya, Nejat, Halit, Yalın, Mikonos'taki komşularımız Yorgos ve Agata, ailem, Ensar ve elbette Kerberos; küçük çevremizdeki herkes buradaydı. Kerberos bize doğru koştuğunda güldüm. Etrafımızda bir tur atıp ardından yanımda yürümeye başladı. Derya öne çıkıp ölüm çiçeklerinden oluşan gelin buketimi bana uzattı. Ona sıkıca sarılıp elinden çiçekleri aldığımda gözlerinin dolu olduğunu gördüm. Mutlulukla gülümserken geriye çekildi. Demir'in işaretiyle bizi bekleyen orkestra harekete geçti. Keman ve flüt sesleri etrafımızı sararken her şey fazla masalsıydı.

Mihraba vardığımızda Demir'le birbirimize dönüp el ele tutuştuk.

Ona bakarken burayı ne kadar sevdiğimi ama en önemlisi onu ne kadar sevdiğimi ifademe yansıtmaya çalıştım. Biliyordum ki beni mutlu ettiği için kendiyle gurur duyacak ve iyi hissedecekti. Öyle de olmalıydı zira şu anki duygularım mutlulukla bile tasvir edilemeyecek kadar başka bir boyuttaydı.

Nikâh memuru konuşurken sadece altın harelere odaklanabildim. Yakıcı ateşi ve parlak bir ışığı temsil eden gözlerinin, başından beri benim için hem bir cehennem hem de bir cennet olduğunu gördüm.

Ona yöneltilen soruya, "Evet," diyen Demir'le herkes alkışlayıp tezahüratta bulundu. Yanaklarım sırıtışımla acırken umursamadan gülmeye devam ettim. Aynı soru bana yöneltildiğinde neşeyle şakıdım. "Evet!"

"Öyleyse sizi karı koca ilan ediyorum," dedi nikâh memuru. "Tekrardan." Son eklemesiyle kıkırdadığımda Demir bana göz kırptı. "Gelini öpebilirsiniz." Sözleriyle herkes alkışlamaya başladı. Demir, kollarını sarıp ayaklarımı yerden kesti ve dudaklarımızı buluşturdu. Tadından çalmamı sağlayıp derine inmeme izin vermeden geri çekildi. Babamın gözünün üzerimizde olmasıyla kaçındığını fark etmek beni güldürdü. Demir beni yere bırakıp son olarak alnımı öptü. Ardından elimi tutup bizi izleyen insanlara baktı ve ben de ona eşlik ettim. Elimdeki çiçeği havada salladığımda müzik daha tempolu bir hale evrildi.

Demir ile uzun masanın önündeki dans pistine geçtik. Kumların bizi yormaması için beyaz bir platformla onları örtmeyi bile akıl eden kocamın detaycılığına bir kez daha hayran kaldım. Dans etmeye başladığımızda kollarımı boynuna dolayıp ona yanaştım. Müziğin temposunu umursamadan iki yana sallanmaya başladık.

"Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diye sormamla Demir'in göz kenarlarını kırıştıracak o derin gülümseme geri geldi. "Evet ama istersen tekrarlayabilirsin."

"Seni çok seviyorum."

Burnumun ucunu öptü. "Biliyorum, *moya koroleva*."

Beni belimden kaldırıp etrafımızda döndürdüğünde kahkahalarıma engel olamadım. Tepemizdeki martılara ve orkestraya karışan gülüşümle Demir'in boynuna kollarımı daha sıkı doladım. Pozisyonumuz sayesinde siyah tutamlarının arasına bir buse kondurabildim. Beni tekrar kumların üzerine bıraktığındaysa artan tempoyla kalçalarımı salladım. Demir bir elimi tutup caz müziğe eşlik ederek benimle dans ettiğinde, Agata ve Yorgos ile annem ve babam da bize katıldı. Ensar ile Alin de sahneye çıktığında hep birlikte eğlenmeye başladık.

Bir ara babamla dans ettim ve o sırada Demir'in de annemle dans ettiğini gördüm. Babam bana yüzündeki içimi sızlatan tebessümle bakarken sorguladım. "Mutlu musun?" dememle güldü. "Elbette, bugün kızımın düğün günü. Nasıl mutlu olmam?"

"İstediğin gibi oldu mu?"

"Benim ne istediğim hiçbir zaman önemli değildi, koca kızım. Tek dileğim seni böyle mutlu, güzel ve sevilirken görebilmekti. İstediğimi de almış oldum, evet." Sözleriyle duygulandığımda bunu anlayarak gülümsemesini genişletti. "Demir doğru bir seçenekti." Gözlerini kocama çevirdi. "Çok iyi bir adam olmayabilir," dediğinde şaşırdım. Babam tekrar bana baktığında *salak değilim* diyen bir tavır içerisindeydi. "Ama senin için iyi bir adam ve en önemlisi de bu."

"Öyle," diye fısıldarken buldum kendimi.

"Güzel yoksa onu bu adaya gömerim."

Beyanı karşısında kahkaha attığımda babam bana eşlik etti. Bana sıkıca sarılmasıyla başımı göğsüne yasladım. Kollarının arasındayken her zaman güvendeydim. Bir o, bir de Demir; bu iki adamdan başka hiçbir erkek bana bunu hissettirmemişti ve hiçbir zaman hissettiremezdi. Gönlüm sonsuza dek doluydu.

Yorulduğumu hissederek babamla olan dansımın ardından masada oturan Derya'nın yanına gittim. Hâlâ elimde tutuyor olduğum çiçeği ona uzattığımda bana tek kaşını kaldırarak baktı. "İlkini Alin kapmıştı," deyip yanındaki sandalyeye oturdum. "Bu seferki senin."

Elimden çiçeği alırken tebessüm etti. "Sıra bana geliyor yani öyle mi?"

"Evet," deyip arkama yaslandım ve kucağındaki elini tuttum. "Nasılsın?" Sorumla bana doğru dönüp iç geçirdi. "Ben iyiyim fakat Gençer kötü. Açıkçası onu anlayabiliyorum. Başka türlüsünü de bekleyemem zaten. Elimden geldiğince yanında olmaya çalışıyorum." Gözlerindeki hüzünle bana baktığında içinde bulunduğu zor durum canımı yaktı. "Ama hiç iyi bir ruh halinde değil, Helen. Bu beni korkutuyor. Şu an tek amacı babasını bulmak. Deli gibi onu arıyor ve aramasının nedenini tahmin etmek zor değil."

Öldürmek.

Evet, tam olarak bu. Yine de Gençer'i suçlayamazdım. Birinin babasına nasıl kıyabileceğini de anlayamazdım fakat baba sıfatını hak etmeyen bir adama da acıyamazdım. Ailelerinin düştüğü durum çok kötü ve acı vericiydi. Yapabileceğim tek şey Gençer adına iyi dilek ve temennilerde bulunmaktı. İyi bir adamdı ve Derya'yla yeni bir başlangıç yapmayı hak ediyorlardı.

"Neyse şimdi boş ver bunları," diyen Derya elimi tutup güldü. "Düğününün keyfini çıkarmalıyız."

Alin kendini aniden yanımdaki boş sandalyeye atıp dikkatleri üzerine çekti. "Ay, soluklanmam lazım," diyerek nefes aldı kız kardeşim. Gözlerini yanımdaki sarışın kadına çevirdi. "Derya abla, çok güzel olmuşsun." En yakın arkadaşım parmağını Alin'e doğrulttu. "Seninle sonra konuşacağız, küçük cadı."

Alin gülüp başını salladı. "Olur, bir de sen azarla."

Üçümüzün sohbetlerini özlediğim için daha doğal bir konuya evrilmemizi sağlayarak elbisemin içinde güzel olup olmadığımı sordum. Derya da Alin de ne kadar güzel gözüktüğümden bahsettiğinde annem yanımıza geldi. Üçümüzü de kollarının arasına alıp bize sarıldığında kendimi sonunda her şeyin cidden yoluna girebileceğine inandırdım. Sevdiğim herkes yanımda ve mutluyken aksini düşünmem söz konusu bile olamazdı.

Yemeklerimizin ardından pastamızı yedik.

Kararan havayla herkes adadan ayrılmak üzere yata bindiğinde Demir ile ben geride kaldık. Bana bu geceyi burada geçireceğimizi söylemesiyle heyecanlanmıştım. Dedemin verdiği tarihe daha çok vardı. İçimden bir ses o tarihi vermesinin tek nedeninin oğlunun doğum ve ölüm yıldönümünden kaynaklı olmadığını söylüyordu. O bize gelmeden, sayaç sonlanmadan bizim ona gitmemiz, onu beklemediği anda kıstırmamız şarttı. Fakat

bunlar yarının dertleriydi. Bu gece ihtiyacım olan tek şey sevgili kocamla cennetimizde geçireceğimiz saatlerdi.

İskelede dikilmiş, uzaklaşan yattan bize bakan insanlara el sallıyordum ki Demir'in kolları belime dolandı. Beni kendine çektiğinde sırtımı göğsüne yasladım. Gidenleri izleyerek birkaç saniyemizi sessizliğin içinde geçirdik. Ardından Demir kulağıma fısıldadı. "Senin için hazırladıklarımı görmek ister misin?"

Sorusuyla ona baktım. "Dahası da mı var?"

"Elbette," derken aksini düşünmüş olmama bile inanamıyor gibiydi. "Sadece *bir ada* almadım bebeğim. Burayı gerçek bir cennet haline getirdim." Kolları arasında dönüp yüzüne baktım. Kanıma sızan heyecanla güldüm. "Öyleyse bana cennetimizi gezdir, Hades."

Elimi tuttuğunda yürümeye başladık. İskeleden inip kumsaldan geçtik ve ormanın içine girdik. Taşlı yolda ilerlerken attığımız adımla yer ışıldıyor, etrafımız aydınlanıyordu. "Adayı tasarlarken Savaş Kılıç'ın teknolojisini sömürdüm," dedi Demir. Tek kelime edemedim çünkü etrafa başka bir boyuta ışınlanmışım gibi bakıyor, gördüklerimi algılamayı deniyordum. Ada fazlasıyla büyüktü ama üçte ikisi orman olduğu için kısıtlıydı.

"Ağaçları kesmek istemediğimden aklımdakileri hayata geçirirken ekstra yaratıcı olmam gerekti." Demir beni solda kalan yola doğru ilerletti. Karşımızda beliren tapınağı fark ettiğimde nefesim kesildi. Sütunları ve detaylı işlemeleriyle bir Yunan tapınağını anımsatıyordu. Ağaç dallarının hemen altında, saklı kalmış bir hazine gibiydi. Tapınağın içinde en az otuz kişilik upuzun bir masa vardı. Tek ışık kaynağı duvarlardaki meşalelerdi. "Burada misafirlerimizi ağırlayabileceğimizi düşündüm. Elbette adamıza pek fazla kişi gelmez. Yani herkesi çağırmayız diye düşünüyorum ama ailen, Derya ve benim dost bildiğim adamlar geldiğinde burası işimize yarayabilir."

"Demir," derken fısıldadım. "Burasını nasıl inşa ettirebildin?"

"Yüz kişilik bir ekip gece gündüz demeden çalıştı. İnşaat malzemelerini adaya getirmek biraz zorlayıcı oldu ama paramın bir sınırı olmaması her zaman işimi kolaylaştırdı. Ayrıca İnferno'mun yanında burası çantada keklikti bebeğim. Doğa ana zaten çoğu imkânı sağlıyordu. Ben ufak ilaveler yaptım."

Ufak ilave dediği şey, *tapınaktı*.

Hâlâ açık olan ağzımla tapınağa bakıyordum ki Demir beni yolda ilerletmeye ve ormanın derinlerine götürmeye devam etti. Bir bahçeye vardığımızda kuruyan boğazımla dudaklarımı birbirine bastırdım fakat irileşen

gözlerim şaşkınlığımı göstermeye devam etti. Çiçeklerin süslediği, heykellerin evi haline gelen bahçenin her köşesi gerçek bir cennetti.

"İleride çocuklarımız olduğunda..." dediğinde kalbim tekledi. "Burada piknik yapabilir, onları güzel kokular ve çiçekler içinde büyütebiliriz diye düşündüm. Her zaman bir bahar tadında kalacak bu bahçede oynayabilirler."

Ona baktığımda gülümsediğini fark ettim. Oysa benim canım yanmıştı çünkü Demir'in kelimelerinin alt metninde bir gün dünyaya gelebilecek bebeklerimizin asla kış yüzü görmemesi, üşümemesi, her zaman güneşin altında, baharla çevrili olması saklıydı. Onları şimdiden koruyor, mutlulukla büyüyeceklerinden emin olmaya çalışıyordu.

Bahçedeki kısa turumuzun ardından yola devam ettik. Attığım her adımda işitmeye başladığım su sesiyle nereye gidiyor olduğumuza dair bir tahminim vardı fakat önüme serilen manzara hayal edip beklenti içine girebileceğim türden değildi. Hayır, burası gerçek bir doğa harikasıydı. "Bu seferki benim eserim değil. Tamamen doğanın bir parçası," diyen Demir'e baktığımda kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. "Tabii bazı ufak ekleme ve değişiklikler yaptım. Şelalenin iç kısmındaki mağarayı konforlu bir hale getirip orasını kapsül bir yatak odası haline getirdim. Soğuk suyun tadını çıkardığımız günlerin ardından orada dinlenebilir daha doğrusu yorulabiliriz."

"Demir bütün bunları nasıl-"

"Yaptığımı mı soracaksın?"

"Hayır," deyip ona baktım ve yanına yanaşıp sağ avuç içimi kalbinin üstüne yerleştirdim. "Nasıl hayal ettin?" Sesim duygularım yüzünden incelmişti. "Her bir detayı nasıl düşündün?"

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken fısıldadı. "Sana bakmam yeterliydi, Persephone. Yüzünü gördükçe, tadını aldıkça, kokuna doydukça ilham beni bırakmadı. Buranın mimarı ben değilim, sensin. Kalemi ben tuttum ama çizdiğim her şey senin eserindi."

Dolan gözlerime karşılık tebessüm etti. "Daha turumuz bitmedi," deyip göğsünün üstündeki elimi tuttu ve beni ışıklı yolda ilerletmeye devam etti. Adanın içinde tenis, golf ve basketbol sahaları, uçak ve helikopter pisti vardı. Onları üstün körü gezdik. Tasarladığı ağaç evin altında durduğumuzda yüzümü bir gülümseme esir aldı. Burayı tasarlarken düşündüğü tek şeyin ileride çocuklarımızın sahip olabileceği bir oyun parkı olduğuna emindim.

Ağaç evi geçip ana binaya ilerlerken ateş çukurunun kenarında durduk. Amfi tiyatroyu andıran alana göz attım. Tam ortada yükselen bir ateş vardı ve oturup yıldızları izlemek için mükemmel bir alandı. Ayrıca karşısında kalan koca sahneyle burada film izlemek çok güzel olurdu.

Ulaştığımız merdivenleri tırmanmaya başladık. Dalların ardında kalan camdan asansörü görmüştüm ama basamakları tırmanıp her bir detayı hissetmek istemiştim. Attığım her adımda manzara değişiyor, ağaçların arasından denizin uçsuz bucaksız görüntüsü beliriyordu. Teras görevi gören alana ulaştığımızda adanın eşsiz manzarası ayaklarımızın altındaydı. Bir tablo misali çarpıcı olan görüntü aklımı başımdan almıştı. Bu terasta edeceğimiz sabah kahvaltılarını düşünmek bile beni mutlu ediyordu. Ardıma dönüp vardığımız devasa eve baktığımda kalakaldım.

"Her detayında bizi yansıtan bir yer var. Geniş camlarıyla her bir noktadan ışık alıyor, duvarların az olmasıyla doğayı evin içine taşıyor. Evin içinde iki havuz var. Biri küçük diğeri büyük." Geniş kapılardan geçtiğimizde Demir anlatmaya devam etti. "Evin içinde beş tane misafir odası var. Elbette bizim ve potansiyel çocuklarımızın odaları hariç."

Geniş holün ortasında büyük bir ağaç vardı. Metrelerce uzanıyor ve açık tavandan taşıyordu. Normalde ağacın kesilmesi gerekirdi ama Demir onu eve dahil etmişti. Mükemmel ve büyüleyici bir görüntüydü. Holün ucundaki bir diğer geniş kapıdan geçtik. Karşımıza serilen salonla ağzım tekrar açık kaldı. Pastel tonlardaki oda fazlasıyla lüks ve kataloglardan fırlamış gibiydi. Oturma odasının orta yerinde küçük bir havuz vardı ama üstü camla kapatılmıştı. İçindeki rengarenk balıklarla eve hayat veriyordu. Odanın ortasındaki kolonlar sütun izlenimi veriyor, tapınak esintisi yaratıyordu. Geniş camlardan görebildiğim uçsuz denizle adanın yeşilliğiyse kusursuz bir uyumdu.

Lükstü ama ev sıcaklığı veriyordu.

Kendimi burada yaşarken hayal edebiliyordum. Demir ile geçirebileceğimiz vakitler, etrafta yankı bulacak kahkahalarımız; hepsi zihnimde beliriyor, bütün bunların gerçek olduğuna emin olmamı sağlıyordu. Mutfağa yöneldiğimizde geniş ada tezgâhın üzerindeki narlara karşılık güldüm. Büyük çanağın içinde en az elli tane nar vardı.

Mutfaktan çıkıp geniş koridorda ilerledik. Demir, kendisi ve benim için birer çalışma odası inşa etmeyi ihmal etmemişti. Birbirlerine karşılıklı kalan iki oda da bizim stillerimize göreydi. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Geniş bir kütüphanemiz, yemek salonumuz, oturma odamız, ufak bir spor salonumuz vardı. İkinci kat genel olarak misafir

odalarını kapsıyordu. Üçüncü kattaysa yatak odamız ve iki boş oda daha vardı.

Yatak odamıza girdik.

Geniş yatak, solda kalan giyinme odası ve büyük banyoyla her şey fazla güzeldi ama şu an odaklanabildiğim tek şey yataktı çünkü tüm bu gördüklerimden sonra fark etmiştim ki Demir sadece bana bir cennet değil, gelecek vermişti. O gelecekte birçok mutluluk vardı. Onları istiyordum. O geleceği, onunla sahip olacağımız aileyi istiyordum. Neredeyse üç ay önce vurdurduğum iğnenin zaman aşımına uğramasına kısa bir süre kalmıştı. O süreçte bütün tehlike faktörlerini eleyecektik.

Ellerimi Demir'in sert göğsüne yerleştirip asla doyamayacağım altın harelerine baktım. O parlak kehribarlar, benim sonum olmakla kalmamış beni bambaşka bir başlangıca taşımıştı. Ne yaparsam yapayım asla karşılığını veremeyeceğim kadar güzel bir başlangıçtaydık. Ellerimi boynuna tırmandırıp ensesini kavrarken parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımızı buluşturup dilimi ağzının içine ittirdiğimde tadına vardım. Bir eli belimi, diğeri kalçamı kavrarken aramızdaki bütün kumaş parçalarından nefret ettim.

Onu içimdeki bütün hiddetle öperken yanıyordum. Parmaklarım gömleğinin düğmelerine kaydı. Onu bütün çıplaklığıyla hissetme ihtiyacım dayanılmaz bir noktadaydı. Üzerinden çıkardığım kumaş parçasıyla beni kucağına aldı. Bacaklarımı beline dolayıp boynunu öperken hırıltılı bir nida çıkardı. Beni yatağa yatırıp bacaklarımın arasına yerleştiğinde tekrar dudaklarımı buldu. Öpüşmemiz bana hayat veriyordu. Kalbim onun temaslarıyla atıyordu. Elleri her yerimdeydi ama yeterli değildi. Söz konusu o olduğunda hiçbir şey yeterli gelmeyecekti.

Dudaklarımı dudaklarına sürterek fısıldadım. "Teşekkür ederim, *kardia mou*," derken kastettiğim tek şey cennetimiz değildi. "Her şey için minnettarım." Sözlerimle çenemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. Beni öperken bir yandan soyunmamı sağladı. Yitip giden kıyafetlerimizin ardından bedenlerimizi birleştirdiğinde onu en derinimde hissetmenin verdiği hazla inledim. Boynuma gömülen başıyla Rusça kelimeler mırıldandı. Bir bacağımı omzuna yerleştirip gözlerime baktı ve Türkçe konuştu. "Beni sevdiğin için, beni kabul ettiğin için, bana kendini teslim ettiğin için, her zerrene adımı kazımama müsaade ettiğin için minnettarım, Persephone."

Parmakları boynumu sardığında diğer eli saçlarımı kavradı. "Beni şeytani bir adamdan gerçek bir azize çevirdin. Son nefesime dek sadece sana tapacağım ama bu da bir şeydir, değil mi?" Uğruna delirdiğim kurnaz

tebessümüyle ekledi. "Sonuçta benim bütün dualarım sende kabul oluyor."

Ağzımı açamadım çünkü beni hissettiği bütün şehvetle öptü.

Gerçekle hayal arasında ince bir çizginin olduğu, insanların bazen o çizgiden takılıp düşebileceği söylenirdi. Demir beni öptükçe ve beni sevdikçe o çizginin etrafıma dolandığını hissediyordum.

Cambaz değildim lâkin olabilirdim çünkü o ipte sallanmayacak, atlayacaktım.

Gözümü açtığımda ilk gördüğüm şey yanımdaki boş alan oldu.

Yavaşça doğrulup çıplaklığımı umursamadan gerindim ve karışan saçlarımı omuzlarımın ardında ittirdim. Tam karşımda kalan geniş camlardan ufuk çizgisini, berrak suyu görebiliyordum. Yüzüme yayılan gülümsemeyle gözlerimi ovuşturdum. Saatin kaç olduğunu bilmesem de güneşin konumundan anlayabildiğim kadarıyla öğlen vaktiydi. Dün gece Demir beni mahvetmişti. Gerçi benim de ondan aşağı kalır bir yanım olduğu söylenemezdi. Evimizin belli noktalarında ve özellikle yatağımız ile banyodaki jakuzide anılar bırakmıştık. Evet, şimdiden. Ve bu sadece bir başlangıçtı. Her şeyde olduğu gibi.

Yataktan kalkıp giyinme odasına ilerledim.

Demir sürekli bavul taşımayıp eşyalarımızı oradan oraya götürmeyelim diye adadaki giyinme odamızı ağzına kadar doldurmuştu. Makyaj malzemelerimden parfümlerime, cilt bakım ürünlerimden şampuanlarıma; kısacası ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahiptim. Yatmadan önce duş aldığımız için direkt giyinmeyi tercih ettim. Üzerime mini, salaş, mavi renk bir elbise geçirdim. Dişlerimi fırçalayıp, nemliyken yattığım saçlarımın birbirine girmesi yüzünden kızıl tutamlarımı taramakla uğraştım. Onları ensemde toplayıp parfümümü sıktıktan sonra odadan çıktım. Aşağıya indiğimde Demir'i mutfakta buldum. Altına geçirdiği siyah şort haricinde çıplaktı ve kaslarına, bronz tenine, dövmelerine göz atmak beni yemek dışında başka bir şeye aç bırakıyordu.

Yanına giderek, kollarımı beline dolayıp yanağımı sırtına yasladım. Elindeki tavayı ocağın üstüne bırakıp omzunun ardından bana baktı. "Günaydın bebeğim. Kahvaltıyı yatağa getirecektim ama erkencisin."

"Saat kaç?"

"Neredeyse bir."

"Gerçekten çok erkenciymişim." Geriye çekilip tezgâha yaslandım ve gözlerine baktım. "Günaydın," dediğimde eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Dinlenebildin mi?" diye sorduğunda güldüm. "Tabii, evet."

Boğuk bir kıkırtıyla hazırladığı kreplere bir yenisini ekledi. Ocağı kapattığında ona yardımcı oldum. Terastaki masayı kahvaltılıklarla doldurduğumuzda ikimize nar suyu sıktım. Demir sadece eşyalarımızı getirmekle kalmamış, kileri de ağzına kadar doldurmuştu. Açıkçası oradaki yemeklerin yokluğumuzda bozulmasından endişelenmiştim ama Demir bana evle ilgilenmeye gelecek iki kadının burada oldukları süreçte oradaki malzemeleri kullanacağını söylemişti.

Kahvaltı masasına oturup karnımızı doyurduk. Leziz kreplerden üç tane yediğimde iştahımın bu kadar açık olmasına anlam veremedim. Yaktığım enerjiyi telafi ediyor olabilirdim. Nar suyumu içip arkama yaslandığımda doğanın sesiyle tebessüm ettim. "Sadece ikimizin olmasına bayılıyorum."

Demir gülüp kendi nar suyundan içti. "*Şimdilik* sadece ikimiz. Zamanı gelince sayımız artacaktır." Sözleriyle doğrulup yanağını okşadım ve merakımı gidermeye çalıştım. "Tam olarak ne kadar bir artıştan bahsediyoruz?"

"Sen ne kadar istersen bebeğim."

Bunu hiç düşünmemiştim lâkin şimdi sorgulayınca kalabalık aile fikri hoşuma gidiyordu. Kesinlikle en az iki olmalıydılar ki kardeş duygusunu tadabilsinler. Tek çocuk olmanın sıkıcı olabileceğini düşünüyordum. "Kararı bana bıraktığın iyi oldu yoksa bir basketbol takımı kurabilirdik."

Demir kahkaha attı. "Arkada bir basketbol sahası varken boşa gitmemiş olurdu."

Gülüşüne eşlik ettiğimde bu evin içinde koşturan çocuklar hayal ettim. Düşüncelerimle anında gülümsemem genişledi. Demir'in yanağını okşayıp temiz havayı içime çekerken burada olmanın bana ne kadar iyi geldiğini fark ettim.

"Ne zaman dönüyoruz?" diye sorduğumda bir yanım hiç gitmek istemiyordu. "Akşam diye düşündüm. İnferno'da halletmem gerekenler var. Ayrıca dedenin verdiği sürenin sonlanmasını beklemeden onu bulmamız gerek. İşlerin başında olursam her şey daha kontrollü ve hızlı ilerler." Başımı salladığımda Demir çenemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. "Gitmek istemiyorsan birkaç gün daha kalabiliriz," dediğinde parmaklarını tuttum. İstediklerim değil, zorunluluklarımız önceliğimizdi. "Hayır sevgilim. Akşam gidebiliriz fakat her şey bittiğinde burada bir haftalık bir balayı istiyorum."

"İsteğin emirdir, Persephone."

Kahvaltıdan sonra Demir'in hatırlatmasıyla ilacımı içtim. Bana bikinimi giymemi söylediğinde de dediğini yaptım. Birlikte havuza girip keyifle vakit geçirdiğimizde gerçekten tatilde gibi hissettim. Herkesten ve her şeyden uzaklaşmak bana huzur vermiş, aklımı toparlamamı sağlamıştı. Uzun bir süre Demir'le havuz ve deniz arasında mekik dokuduk. Bir ara komedi filmi izledik.

Güneş batmaya başladığındaysa akşam yemeği için hazırlık yaptım. Yemeğimizi tapınakta yedik. Ardından Demir bana göstermek istediği bir yer daha olduğunu söyledi.

Evin alt katına inip şarap mahzeninin önünden geçtik ve bir odaya girdik. Karşımdaki manzaraya bakıp güldüğümde Demir belimi kavradı. "Bana borcun var, Persephone."

Kırmızı ışıklarla süslü odanın ortasındaki striptiz direğine bakarken haklı olduğunu biliyordum. Kolları arasından sıyrılıp adımladım. Kırmızı topuklularım işittiğim tek gürültüydü. Demir uzun koltuğa oturduğunda ben platforma çıktım. Ellerimi belime yerleştirip ona cilveli bir tebessümle baktım. "Müziği açar mısın, Hades?" Köşedeki kumandayı alıp bir tuşa bastı. İşittiğim melodilerle tebessümüm genişlediğinde, Demir koltuğa yayılıp kollarını göğsünde birleştirdi ve haylaz tonlamasıyla adeta emretti. "Yavaş ol, manzaramın keyfini çıkarmak istiyorum."

Direğe doğru ilerlediğimde bakışlarımı beni izleyen adama çevirdim. Gözlerini bir saniye bile benden ayırmadı. Her şeyin sahibi gibi büyük bir özgüvenle ardına yaslanmış, bir kral gibi tahtına kurulmuştu. İronik olansa bu saydıklarımın onun için son derece geçerli bir gerçek oluşuydu.

İnce parmaklarımı direğe kilitleyip yavaşça kendi etrafımda dönmeye başladım. Altın harelere odaklanarak gözlerimi bir saniye olsun bakışlarından ayırmadım. Sırtımı direğe yaslayarak yavaşça çökmeye başladığımda bacaklarımı birbirine bastırdım. Tamamen yere çöktüğümde kalçamı geriye ittirerek yavaşça kalkmaya başladım. Göğüs dekoltemi gözler önüne sererek dudağımı dişlediğimde Demir'in çenesi seğirdi. Üstünde yarattığım bu ufak etki tebessüm etmemi sağladı. Tekrar direği kavrayıp etrafında adımladım ve beklenmedik bir anda çevik bir hareketle ayak bileğimi direğin alt kısmına yaslayarak adeta çubuğa tırmandım. Diğer bacağımı direğe atıp çubuğu sıkıştırdım. Bacak bacak üstüne atıp vücudumla kıstırdığım direkten güç alarak bedenimi geriye attım. Kızıl tutamlarım omzumun ardına döküldü ve eteğim kalçama doğru kıvrıldı. Ayak bileğimi tutarak

bedenimi tamamen arkaya savurduğumda Demir'in afallayan ifadesini gördüm.

Vücudum oldukça esnekti. Doğrulup direğe sarıldım. Aşağı inip sol kolumu direğe doladım ve belimi kırarak kendimi yukarıya doğru çekip, bacaklarımı tamamen havaya kaldırdım. Direğin aşağı kısmına doğru gövdemi kaydırdım ve ayak bileğimi direğin üst kısmına yaslayarak baş aşağı durdum.

Demir'in arzudan şekil değiştiren ifadesini gördüğümde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bedeni bir heykel misali hareketsizdi ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Kendimi yukarıya çekerek bacaklarımı direkten kaydırdım ve ayaklarımı zeminle buluşturdum. Direği iki elimle kavrayıp kalçamı geriye attım ve başımla göğsümü yakınlaştırdım. Yavaş bir şekilde kalçamı içeriye alıp bu sefer gövdemi geriye ittirdim. Direğe sürtünüyormuşum gibi hareket etmeye başladığımda hareketi üç kez tekrarladım. Üçüncüsünde kalçamı tamamen geriye iterek öne eğilmeye başladım.

Demir'in manzaranın tadını çıkardığını bilmeme rağmen doğruldum ve tekrar direğin etrafında adımladım. Boşta kalan elimi vücudumda gezdirerek tekrar sırtımı direğe yasladım. Dizlerimin üstüne çökerek bir kedi misali yerde kıvrılmaya başladım. Doğrulup bacaklarımın üstüne oturduğumda topuklarımı yere yaslayarak zarif bir şekilde ayağa kalktım ve bu süreçte parmaklarımı belimle göğsümde gezdirdim.

Yarım ağız tebessümümle ritme göre kalçalarımı sallamaya başladığımda Demir'in ifadesi saldırgan bir hal aldı. İlkel bir açlıkla bana bakıyor olması karşısında göğsüm sıkıştı. Onu istediğimi fark ederek daha fazla dayanamayacağımı anladım. Ellerimi enseme atıp elbisemin boyun bağlarını çözdüm ve önce bir tarafını sonra diğer tarafını önüme attım. Göğüslerimi saran kumaşı kavrayan parmaklarımla platformun kenarına ilerledim ve gözlerimi Demir'in altın harelerinden ayırmadım. Ellerimi indirip kumaşın üstümden kaymasını sağladım.

Saniyeler içinde sadece kırmızı topuklu ayakkabılarımla karşısındaydım.

Demir ayağa kalktı. Bana doğru adımlamasını beklesem de öylece durmakla yetindi. Üstündeki gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında onu izledim. Bana özel bir şov sergilediğini anladım. İddiayı kazanan oydu ama beni de mükâfatlandırıyordu.

Gömleğini geniş omuzlarından kaydırmasıyla çıplak göğsü görüş açıma girdi. Kemerini çözerek deriyi pantolonundan sökercesine aldı ve bir kenara bıraktı. Düğmesini açıp fermuarını aşağı indirdi. Saniyelerin ardından karşımda tamamen çırılçıplak kaldı.

Yanıma ilişip platforma çıktığında ne yapacağını görmek istedim.

Bir süre beni incelemekle yetinip tek kelime etmedi. Ardından beklemediğim bir anda beni kalçalarımdan kavrayarak havalandırdı ve bacaklarımı beline dolayarak ufak bir çığlığın dudaklarımdan kayıp gitmesini sağladı. Sırtımı direğe yaslayarak bana baktığında dudağında bir tebessüm asılıydı. "Bu dansın sadece bana özel olması iyi bir şey, Persephone. Yoksa aklımı yitirebilirdim."

"Gösteriyi beğendin mi?"

"Beğenmek mi?" derken tek kaşını hafifçe havalandırmıştı. "Büyülendim, Persephone. Ve içimdeki ruh hastası seni direğin bir metre ötesine dahi yollamamayı; günlerce, haftalarca, belki de aylarca sadece benim için dans etmeni sağlamayı istiyor."

Kulağını fısıldamadan önce boynunu dişledim. "Onun yerine başka bir şey de yapabilirsin," dediğimde kalçamdaki elleri kasıldı. "Mesela?" diye sormasıyla onu öpmeye başladım. Hırıltılı bir homurdanmayla kollarını belime doladı. Beni ele geçirdiğinde ona karışmaya devam ettim. Asla doymak bilmediğim varlığıyla mest oldum. Dediğini yapmasını istedim. Beni günlerce, haftalarca, belki de aylarca şu an olduğumuz noktada tutmasını, her şeyden uzakta saklamasını istedim.

Cehennemimizi seviyordum ama cennetimiz fazla güvenliydi.

Ve bizim şu an ihtiyacımız olan şey tam olarak buydu.

TÖVBE SAKRAMENTİ

Demir

Kolumdaki saate bakıp arkama yaslandım. Siyah takım elbisemin ceketini düzeltip, tebessüm ederek beni izleyen kadına odaklandım. Psikoloğum bendeki değişimin farkındaymışçasına gülümsedi ve kucağında duran deftere bir şey yazdı. "Bir süredir görüşemiyorduk, Demir Bey," dediğinde sesinde herhangi bir kinaye ya da sitem yoktu. "Nasılsınız?"

"İyiyim."

Başını salladı. "Görebiliyorum."

Cevabıyla sırıttığımda bana eşlik etti. Derin bir nefes alıp koltuğa gömüldüm. Üzerimdeki bütün yüklerin kalktığını hissediyordum. Birkaç gündür her şey fazla güzeldi. Helen'i cennetimize götürmüş, adaya âşık olduğunu fark ettiğim her an kendimle gurur duymuştum. Aile yemeğinin ve ufak kutlamamızın ardından geceyi orada geçirmiştik. Bir günlük balayımızın ardından İstanbul'a geri dönmemiz gerekmişti çünkü ilgilenmem gereken işlerim vardı. On gündür yaptığım şey buydu. İşlerle ilgileniyor, Nikolaos'u arıyordum.

Psikoloğumun asistanı arayıp seansımı hatırlattığında bir an gelmemeyi düşünmüştüm çünkü hayatımda belki de ilk kez yakınacak ya da şikâyet edecek bir problem göremiyordum. Yine de son dakika iptaliyle karşımdaki kadını zor durumda bırakmak istememiştim. Hem ona sürekli yaşadığım kötü şeyleri anlatırken mutluluğumu paylaşmamak adil gelmemişti. Bu yüzden toplantılarımı halledip saatin iki olmasına beş dakika kala kendimi kliniğe atmıştım. Seansa girmeden önce Helen'i aramış lâkin onunla konuşamamıştım. Hâlâ uyuyor olmalıydı. Bu iyiydi çünkü günlerdir oradan oraya savruluyorduk ve güzel karım doğru düzgün dinlenememişti.

"Peki görüşmeyel: neler yaptınız?"

"Açıkçası nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Psikoloğum gülümsedi ve parmağımdaki alyansı işaret etti. "Belki buradan başlayabiliriz." Parmağımı çevreleyen siyah alyansa baktığımda kalbimde bir sızı belirdi. Kırmızı yakutlarla süslenmiş olan alyansıma ne zaman gözüm kaysa kendimi dünyanın en mutlu adamı ilan ediyordum. "Evet, Helen'le evlendik. Yeni evliyiz ama bana yıllardır birlikteymişiz gibi geliyor."

"Tebrik ederim."

"Teşekkürler."

Karşımdaki kadın sırıttı. "Anlaşılan kışınız artık tamamen bahar olabilir. Helen Hanım'ın duygularınıza karşılık vermeme ihtimalinin sıfırlanmış olması da size endişelerinizin yanılgılardan ibaret olduğunu kanıtlar."

"Verdiğiniz ödevi yaptım. Kendimi kötü hissettiren çocukluğumdan bir parçayı Helen'e verdim ve Helen o parçayı sımsıkı sardı. Tıpkı beni ele geçirdiği gibi travmamı da istila etti. Geriye acıyı bırakmadı aksine bana umut verdi. Bu yüzden evet, kışım artık bahar. Ve sevdiğim kadın dünyanın en mükemmel insanı."

"Böyle hissediyor olmanız çok güzel, Demir Bey."

"Şimdi dönüp baktığımda daha iyi görüyorum," diyerek bakışlarımı kaçırdım. "İnsanlar beni o kadar inandırmış ki asla sevilmeyeceğime, buna layık olmadığıma ve değmediğime... Benim gibi bir şeytanın da cenneti görebileceğini asla kabullenemedim."

Çocukluğumdan beri kendimi tanıdığımı zannederdim. Ne sorunum olduğunu bildiğime inanırdım. Bana öğretilenleri ezberlemiştim. Küçük şeytanın hak ettiği şeylerin acı ve kederle yoğrulmuş olduğuna emindim. Bu yüzden büyürken kendime başka bir seçenek bırakmamış, insanların beni gördüğü kişi olmak için çok çabalamamıştım.

Hayatıma giren kişilerin benden hep bir şeyler isteyeceğini düşünmüştüm. Taleplerini karşılayamayacağıma inanmıştım. Çünkü herkes benden bir şeyler almıştı. Gerçek annem beni bir başıma bırakmış, gerçek babam beni istememiş, üvey ailem beni yeni bir oyuncak gibi görmüş, Rusya'nın soğuk sokakları beni bir et parçası haline getirmiş, iblisler beni kirletmişti.

Ve ben sevilemeyecek kadar kusurluydum.

"Oysa tek gereken kusurlarımı kabul eden bir melekmiş." Boğazımda bir düğüm oluştuğunda tekrar beni dinleyen kadına baktım. "Artık görüyorum. Ben çok yalnız bırakılmış ve kandırılmışım. Bana anlatılanlara inanmışım çünkü başka bir yol bulamamışım."

"Peki bu farkındalıklar size nasıl hissettiriyor?"

"Özgür," dedim bir saniye bile düşünmeden. "Sonunda aradığımı bile bilmediğim bir cevabı bulmuş gibiyim. Artık biliyorum. Sadece kendimi suçlamıyorum çünkü anlıyorum, beni bu hale getiren başkaları olmuş. İnsanlar öyle güzel ilmek ilmek işlemiş ki beni, bana yer kalmamış. Belki de tek hatam onlara inanmaktı."

"Onlara inanmış olmayı bir hata olarak mı görüyorsunuz?"

Sorusuyla bir an kendimi sorguladım ve omuzlarımı silktim. "Bazen evet, bazen hayır. Düşündüğümde *sadece bir çocuktum* diyorum sonra da *ben ne zaman çocuk oldum ki* diye sorguluyorum. Belki de işin içinden bir tek bu noktada çıkamıyorum ama artık umursamıyorum çünkü otuz iki yıldır gittiğim o yol artık benim yolum değil."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü Helen o yolda yürümemeli."

"Helen Hanım olmasa o yolda yürümeye devam eder miydiniz?"

İşittiğim sözler canımı yaktı çünkü Helen'in olmadığı bir anı bile düşünemezdim. Böyle bir ihtimalin olasılığı dahi beni delirtirdi. O benim cehennemime adım attığından beri bir yanılgıya körü körüne inanmıştım. Persephone'nin cehenneme hapsolduğunu bilenler esir olduğunu zannederek yanılıyordu. Asıl esir Hades'ti. Kızıl saçlı tanrıçanın kölesi haline gelen tanrı, ölümün bile onu kurtaramayacağı bir esarete sahipti.

"Ederdim çünkü Helen olmasa, kendime acımazdım. O beni sevmese, bu ihtimale inanmazdım. O bana aksini kanıtlamak için uğraşmasa, ben içimdeki çocuğa *merhamet* etmezdim."

Karşımdaki kadın anlayışla başını salladı ve kalemini defterinin arasına bıraktı. Arkasına yaslanıp bana baktığında yüzünde samimi bir tebessüm vardı. "Peki sizin yolunuz nedir, Demir Bey?"

"Yeni bir hayat."

"Bana biraz o hayattan bahseder misiniz?"

Zihnime akın eden hayallerle dudağımın kenarı kıvrıldı. Kendimi hiç hayal kuran biri haline gelebilecekmişim gibi görmezdim ama bu da Helen'in bana kattığı şeylerden biriydi. Onun sayesinde aklımda olasılıklar beliriyordu ve hepsinde mutluluk ortak temaydı.

"Kendime ait bir aile istiyorum. Asla bırakmayacağım, her daim ellerini tutacağım bir aile. Babasına âşık ve annesine benzeyen güzel kız çocukları; benim yaşadıklarımı asla yaşamayacak, her zaman babasının arkasında olduğunu bilecek ve attığı her adımda kendine güvenebilecek erkek çocukları; geniş bir aile."

"Baba olmak istediğinizi bilmiyordum."

"Helen hayatıma girene kadar ben de bilmiyordum."

"Öyleyse bu da Helen Hanım'ın size kazandırdığı isteklerden biri?"

"Evet, öyle." Alyansıma baktım. "Onun sayesinde artık birini sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu biliyorum. Bunu sonsuza dek deneyimlemeye devam etmek istiyorum. Ve baba olmak istiyorum çünkü gerçek ile üvey babama inat, nasıl baba olunmalı göstermeliyim."

Psikoloğum defterini açıp tekrar kalemi eline aldı. "Peki sizce nasıl baba olunmalı?"

Bu soruya verebileceğim bir yanıt -kısa zaman öncesine dek- yoktu. Kimse bana bu sorunun cevabını öğretmemiş ya da göstermemişti. Otuz iki yaşında bir adam olarak baba sıfatına hak kazanan birinin nasıl olması gerektiğini düşünmemiştim bile çünkü sahip olduklarımın normal olduğunu zannetmiştim. Bu düşüncemi değiştiren kişiyle tanıştığımda ise ona benzemek istediğimi anlamıştım.

"Ziya amca gibi bir baba olmalıyım."

"Ziya Bey kim?"

"Helen'in babası," diyerek tebessüm ettim. "O bana bir babanın nasıl olması gerektiğini gösterdi."

"Tam olarak ne öğretti size?"

"Bir baba ne olursa olsun her zaman evlatlarının yanında durmalı. Onlara saygı duymalı ve aldıkları doğru ya da yanlış kararda onlara bağırmak, vurmak ya da sırtını dönmek yerine ellerinden tutup her şeyin yoluna girmesi veya yolunda gitmesi için destek olmalı. Bir baba şefkat göstermeli. Evladının saçını okşamaktan ya da ona güzel bir söz söylemekten aciz olmamalı. Bir baba hep sevmeli. Onları severken onlara sevginin nasıl olması gerektiğini en iyi şekilde göstermeli ki ileride o sevgiye denk düşebilecek sevgiler arayabilsinler." Buruk gülümsememle karşımdaki kadına baktım. "Ve bir baba hep güçlü kalmalı ki evlatları ondan güç bulabilmeli. En zayıf anlarında bile dünyanın acısını çocuklarından çıkarmamalı. Aksine hayatın onlardan çıkaracakları acılarda, çocuklarının yanında dimdik durmalı."

"Bunları size Ziya Bey mi öğretti?"

"Gösterdi. Fark etmedi belki ama bana bir babanın nasıl olması gerektiğini gösterdi. Ve benim onun gibi olmak istememe neden oldu. Sadece bu da değil." Boğazımdaki düğümü yutmaya çabaladım ama o düğüm o kadar uzun süredir oradaydı ki eminim hiçbir zaman gitmeyecekti. "Ona baba dememi istedi." Sessizce ekledim. "Ona baba demek istememi sağladı."

"Bu size nasıl hissettirdi?"

İşittiğim soruyu düşündüğümde aldığım tek bir cevap vardı. Bunu dile dökmek benim için zordu ama karşımdaki kadına anlattığım her şeyden sonra bunu da söyleyebileceğimi biliyordum. "İnsan gibi," diyerek beni izleyen gözlere baktım. "Uzun süredir olduğum o şeytan değil de önemsenen ve sevilen bir insan gibi hissettim."

"Eski seanslarımızın birinde bana şeytan gibi hissetmediğinizi, direkt şeytanın ta kendisi olduğunuzu söylemiştiniz ve ben de buna karşılık böyle olmaya zorlanmış olup olamayacağınızı sormuştum. Bana her şeyin sebebi benim demiştiniz. Hâlâ böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bazen evet, bazen hayır."

"Biraz daha açabilir misiniz?"

"Bazen bu hale beni insanlar getirdi diyorum ama bazen de hayır, bu benimle doğuştan geldi diyorum çünkü karanlık yanım girdiğim günahlardan haz duyuyor, keyif alıyorum. Bu sadece insanların bana aşılayabileceği bir şey olamaz. DNA'mda var." Fark ettiğim gerçekle tebessüm ettim. "Gerçi elbette DNA'mda var. Gerçek ailemdeki erkeklerin de benden aşağı kalır bir yanları olmadığını az çok tahmin edebiliyorum."

Karşımdaki kadının kafa karışıklığını görebiliyordum.

"Babamın kim olduğunu öğrendim."

"Öyle mi? Babanızın kim olduğunu öğrenmek istemiyorsunuz zannediyordum."

Bu zamana kadar hiç gerçek babamın kim olduğunu merak etmemiş, önemsememiştim. Annemi bana hamileyken bırakıp giden bir adam neden umurumda olacaktı? Elbette olmamıştı. Açıkçası Alin bunu araştırıp bulmasa ve önüme koymasa kendim asla böyle bir şey yapmazdım. Bana sperm bağışında bulunan adam umurumda değildi ama Dimitri için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Ben öğrenmedim. Baldızım bu bilgiyi bulup benim önüme attı." Psikoloğum bir anlığına şaşkınlığını belli etse de kendini hemen kamufle etti ve nötr bir sesle sorguladı. "Gerçek babanızın kim olduğunu öğrenmek size ne hissettirdi?"

"Hiçbir şey."

"Peki ne düşündürttü?"

Omuzlarımı silktim. "Bildiğim şeyi kanıtladı. O adam beni ve annemi istemeyen şerefsizin biri. Onunla hiçbir bağım yok ve olmayacak." Bakışlarımı kaçırıp doğruldum. "Ama öğrendim ki bir erkek kardeşim de var. Benden iki yaş küçük."

"Onunla bir bağınız olmasını istiyor musunuz?"

Bu konuda kararsızdım ama içten içe onu görmek istiyor olabilirdim. Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ve geçen bunca yılın ardından onunla bir bağ kurabilmemiz imkânsızdı. Her şey fazla geç kalınmışlık barındırıyordu.

"İsmi Dimitri," diyerek pencerenin ardındaki manzaraya göz attım. "Rusya'da yaşıyor. Bambaşka bir yaşama sahip. Onun hayatına bir bomba gibi düşmek istemiyorum çünkü onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Helen ve Alin'in kardeşliklerine şahit olmadan önce bu kavramın ne anlama geldiğini bile bilmezdim. Abi olmak nasıl bir şey hiçbir fikrim yok."

"Öğrenmek istemez misiniz?"

"Belki evet, belki hayır."

Çoğu sorumun cevabı buydu ama artık Helen ve onunla ilgili olan her şey dışında ne istediğimi bilemiyor, karar veremiyordum. "Dimitri nasıl bir çocukluk geçirdi bilmek istiyorum. Benim yaşadıklarımın çeyreğini bile yaşadı mı? Babası benim yanımda yoktu ama onun yanında mıydı? Büyüyünce nasıl bir adam oldu?" En acısını sona sakladım. "Ve bana biraz [illegible]e olsa benziyor mu?"

"Bunları bilmek neyi değiştirecek?"

"Hiçbir şeyi."

"Öyleyse neden bilmek istiyorsunuz?"

Bakışlarım alyansıma kaydı. Siyah halkaya bakarak birkaç saniye duyduğum sorunun cevabını düşündüm. Neden bilmek istediğime emin olamasam da bilmemeye dayanamayacağıma emindim. Cevap veremeyeceğimi fark ettiğimde konuyu değiştirdim. İç geçirip tekrar karşımdaki kadına baktığımda mırıldandım. "Bu soruları bilmek istediğim için onun hayatına bir casus soktum."

"Casus?"

Şaşkınlığı tebessüm etmemi sağladı. "Evet, casus."

"Nasıl yani?"

"Güvendiğim bir kadını, onun hayatına sızıp hakkında bilgi alabilmesi için Rusya'ya gitmeye ikna ettim. Kendisi birkaç ay sonra dileğimi yerine getirecek. Ve ben de bilmek istediklerimi öğrendikten sonra hayatıma rahatlıkla devam edebileceğim."

Psikoloğum beni dikkatle incelerken ifadesini okuyamadım. Bana bakışlarından düşünceleri anlaşılmıyordu. Bu yüzden defterine not aldığında ne yazdığını merak ettim.

"Öğrenmeden rahat edemeyeceksiniz, doğru anlıyorum, değil mi?"

"Evet çünkü benim gibi bir çocukluk yaşadıysa onu bırakamam."

Dudaklarımdan kayıp giden sözler kasılmamı sağladı. Farkında dahi olmadığım bir şeyi dile döktüğümü algılayarak gerildim. Kendimi kurtarıcı ilan edebilecek kadar aklımı yitirebildiğime inanamıyordum. Hiç tanımadığım, otuz yaşındaki bir adamın ne halde olduğunu niye bu kadar kafaya takıyordum?

Karşımdaki kadın başını salladı. Gizli tebessümünü görebiliyordum. Ağzımdan laf aldığının bilincinde olmak huzursuzlanmamı sağlasa da benim bile bilmediğim bir şeyi öğrenmemi sağlaması iyi bir şeydi. Çünkü artık saçmaladığımı anlayabiliyordum.

"Sizce kardeşlerin ilişkisi nasıl olmalı, Demir Bey?" Yeni sorusuyla aklıma direkt iki kızıl kadın geldi. Helen ile Alin'in beni bazen sinir eden, çoğu zaman ise hoşuma giden bir bağları vardı. Sanki ne yaşanırsa yaşansın, birbirlerine ne kadar kızarlarsa kızsınlar, hiçbir şey onları ayıramazdı. Bu benim onlardan önce asla ihtimal veremeyeceğim bir ilişki şekliydi. Yine de karşımdaki kadının nereye varacağını bilerek soruyu geçiştirdim. "İllaki bir ilişkileri olmasına gerek yok."

"O zaman ileride çocuklarınızın da birbiriyle iletişimleri ya da ilişkileri olmaması sizin açınızdan bir sorun oluşturmaz, doğru mu anlıyorum?"

Dişlerimi sıktığımı saniyeler sonra fark ettim. Gafil avlanmam üzerine bir an düşündüm. Alin ve Helen gibi iki kızım olsa ve birbirleriyle anlaşamasalar bu beni kahrederdi. Onların birbirlerine sarılıp bana karşı dahi gelebilecek kadar yakın olmalarını isterdim. "Doğru değil. Yani hayır, çocuklarımın ilişkilerinin kuvvetli olmasını isterim. Ama bu kendi kardeşimle bir bağ kurabileceğim anlamına gelmiyor. Bunun için fazla geç kaldık."

Psikoloğum bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Başka geç kaldığınızı hissettiğiniz bir şey var mı?"

"Helen sayesinde yok."

"Artık her şeyi vaktinde yaşayabileceksiniz. Bu sözüme katılabiliyor musunuz, Demir Bey?"

"Kesinlikle."

"Sizin adınıza sevindim."

İç geçirerek sırıttım. "İnanın ben de."

"Peki rutinleriniz hâlâ eskisi gibi mi?"

Sorusuyla bir an neyi kastettiğini anlayamadım. Ardından uzun yıllardır bir parçam haline gelen takıntılı düzenimin uzun zamandır aklıma dahi gelmediğini algıladım. Bu farkındalık karşısında gülümsedim ve omuzlarımı silktim. "Artık tek rutinim Helen'le uyuyup onunla uyanmak."

"Rutinleriniz Helen Hanım'la ilgili bir hale mi geldi?"

"Hayır, öyle değil." Nasıl açıklayacağımı düşündüm. "Daha doğrusu bir rutinim kalmadı. Eski takıntılı davranışlarım gitti. Anın tadını çıkarabiliyorum ve eski düzenimi hatırlamıyorum. Helen ile spontane yaşayabiliyorum."

"Cinsel birliktelikleriniz deki rutinleriniz?"

Eskiden her şeyin bir sırası ve düzeni vardı ama kızıl afetimle bu kaide yıkılmıştı. Onunlayken sadece varlığını hissetmeye odaklanıyor, geriye kalan hiçbir şeyi düşünmüyordum. "Helen hayatıma girdiğinden beri hepsi tarihi eser oldu."

Başını sallayan kadın gülümsedi. "Anlaşılan Helen Hanım size çok iyi gelmiş."

"Evet, hatta öyle ki onu uzun zamandır bekliyormuşum." Alayla sırıtıp dirseklerimi dizlerime yaslayarak mırıldandım. "Biz Helen ile beş yıl önce tanışmışız. Benim bağımlılık tedavisi gördüğüm sıralar Helen geçirdiği bir kazadan dolayı aynı hastanede tedavi oluyormuş. O süreçte ben Helen'i görmüş ve ona vurulmuşum."

Şaşkınlığını saniyeler içinde yok eden kadın sorguladı. "Gerçekten mi?" dediğinde onu onaylamamla tekrar konuştu. "Bunu size kim söyledi? Yoksa kendiniz mi hatırladınız?"

"Helen'in kız kardeşi, Alin söyledi çünkü o sıralar onunla tanışıp bir arkadaşlık kurmuşuz. Ben hiçbir şeyi hatırlamıyorum ama tuhaftır ki hep hissediyordum. Son beş yıldır, bana hep bir şeyler eksik gibi geliyordu. Meğer Helen eksikmiş."

"Cinsel isteksizliğiniz tam beş yıl önce başlamıştı, değil mi?"

"Evet, hastaneden sonraydı."

"İlaçlardan kaynaklı olabilir demiştik ama anlaşılan kurduğunuz bir bağdan ötürüymüş."

"Öyleymiş çünkü ben bilmeden de olsa sevdiğim kadına ihanet etmek istemenemişim."

Psikoloğum bana bakarken yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade yeşerdi. Sanki ışıldayan gözlerinde bir yapboz sonuca ulaşmıştı. Belki de artık problemlerimin altındaki nedeni bildiği için bazı şeyleri daha net görebiliyordu. "Bazen hayatımızın bir bölümüne saplanır kalır, bir kurtuluş yolu ararken kendimizi daha çok dibe çekeriz. Belki de debelenmeyi bırakıp bir soluklanmak gerekiyordur. Uzun zamandır, saplandığınız yerde kendinizi dibe batırmak için çabalıyordunuz. Soluklanabiliyor olmanız gurur verici ve bence artık sakinleştiğinize göre kendinizi kurtarma vaktiniz de geldi."

Dudağımın kenarını kıvırarak karşımdaki kadına söyleyeceğimi sanmadığım ama şu an bu cümleyi en çok hak eden kişi olduğunu bildiğim kelimeleri arınağan ettim. "Süreçte yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Biliyorum, bazen çekilmesi zor bir adam olabiliyorum."

"Ah, öyle mi?" diye alayla mırıldandı. "Hiç fark etmemişim."

Gülümsemem genişledi. Psikoloğum elindeki kalemi defterinin arasına yerleştirip kapağını kapattığında bakışlarım saati buldu. Seansımızın bittiğini fark ederek yerimden kalktım ve ellerimi ceplerime yerleştirirken konuştum. "Haftaya aynı saatte görüşürüz."

"Aslında..." Yerinden kalkıp ellerini önünde birleştirirken hâlâ aynı şekilde tebessüm eden kadın yarım kalan sözünü tamamladı. "Sizin için de uygunsa artık ayda bir görüşmemiz daha verimli olacak."

Çatılan kaşlarımla sorguladım. "Neden?"

"Bugünkü seansımız ile anlayabiliyorum ki büyük yol kat ettiniz ve seans hedefimizi başarıyla tamamladık. Geldiğinizde belirttiğiniz problemler artık hayatınızın bir parçası değil. Şimdi yeni bir döneme giriyorsunuz ve biraz durup bunu sindirmek gerek. Bu yüzden sizin için de uygunsa, seanslarımızı ayda bir yapmamız daha iyi olur."

Haklıydı.

Bu odaya ayak bastığım ilk günkü Demir ile şimdiki arasında düzinelerce fark vardı. Geldiğimde yakındığım bütün şikâyetlerim yok olmuştu. Belki ileride karşımdaki kadına ihtiyaç duyabileceğim yeni problemlere sahip olabilirdim ama şimdilik olduğum halim ile karımın keyfini çıkarmalı, yeni açılan sayfayı iyi değerlendirmeliydim.

"Uygundur," diyerek elimi uzattım. "Görüşmek üzere."

Gülümseyen kadın elimi tutup hafifçe sıktı. "Kendinize iyi bakın, Demir Bey."

Klinikten çıktığımda beni çevreleyen zincirlerden biri daha kopmuş gibi hissettim. Sanki özgürlüğüme yavaş yavaş kavuşuyor, kırık kanatlarımı onarıyordum. Cehennemde çürüyeceğimi söyleyenler yanılmıştı çünkü hükmettiğim günahlara artık işlediğim sevaplar eşlik edecekti.

TANRININ ARMAĞANI

Heler

Uzaktan gelen dalga sesleri zihnime sızdı.

Denizin berrak görüntüsüne eşlik eden gün ışıklarıyla gülümsedim. Tepemde uçuşan martıların çıkardığı seslere kendimi kaptırdım. Elbisemin etekleri ılık meltemle uçuştuğunda bileklerime değen soğuk suyu hissettim. Bacaklarıma vuran dalgaların beyaz köpüklerine, ardından ıslandığı için tabanımın altında ezilen kumlara baktım. Sağıma döndüğümde küçük kız kardeşimle kumdan kale yapan adamı gördüm. Alin elindeki pembe küreği kuma saplayıp kıkırdadı. Benimkine benzer beyaz bir gecelik giyiyordu. Annem kızıl tutamlarını iki kuyruk olarak toplamıştı.

Onlara doğru koştum ve kendimi yanlarına atıp kovasını kumla doldurmaya çalışan kız kardeşime yardım etmek istedim ama yapamadım. Ayağa kalkan adam beni durdurmak istercesine elini bana uzattı. "Gel benimle, Eleni."

Asılan yüzümle ayağa kalkıp parmaklarını kavradım.

Alin'den uzaklaşıp iskeleye yöneldik. Annem uyandığımızı fark ettiğinde bizi eve geri çağıracaktı ve ben kumdan kale yapacak zamanı bulamayacaktım. Şikâyet etmek ve kız kardeşimin yanına geri gitmek istesem de kendimi susturdum. İskelenin üzerine çıktığımızda dedem durup diz çöktü ve gözlerimizi buluşturdu.

Hiçbir şey demeden bana bakmaya başladığında onu izledim. Uzanıp kızıl tutamlarımı geriye itti. "Aileni seviyorsun değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım. "Sevgi çok önemlidir. Sevgi insana her şeyi yaptırır." Burnumun ucuna dokunup tebessüm etti. "Benim için bir şey yapmalısın, Eleni. Çok önemli bir şey."

"Nedir o?"

Mırıldanışımla dedemin gülümsemesi büyüdü. Başıyla denizi işaret etti. "Ufka bak," derken sesindeki bir şey dediğini yapmamak istememe neden oldu. Bunu fark etmiş gibi daha sert bir şekilde kendini tekrarladı. "Ufka bak, Eleni." Öfkesi o kadar yoğundu ki küçük bedenime dalga halinde bir titreme yayıldı. "Hatalarınızı telafi etmelisiniz." Burnundan soludu. "Bu yüzden ufka bak çünkü bunu senden başkası yapamaz."

Dediğini yapıp ufka baktım. "Sana bir hediyem var," diyen dedemle ona bakmak istedim ama gözlerimi ufuktan ayıramadım. "Bana hediye mi aldın?" Sol kolumda bir baskı hissettim. Silindir bir metal tenime yaslanmıştı. "Bu seni bütün kötülüklerden ve hastalıklardan korumak için ürettiğim bir iksir. Seni çok sevdiğim için böyle bir şey tasarladım. Bu ikimizin arasında bir sır olarak kalmalı. Annen, baban ya da kardeşin, hiç kimse bilmemeli ki onlara yapmadığım için üzülmesinler."

Merakıma yenilerek dedeme baktım. Elindeki silindir tüpü tenime daha sert bastırdığında boğazım kurudu. Dedemin beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum. Kendimi özel hissetsem de ailem adına üzülmüştüm. "Neden onlara da yapmadın?"

"Çünkü sen özelsin, Eleni. Bu cihazın içindekine uygun olan tek kişisin. Senden başkası olamaz ve olmayacak. Şimdi bana söz ver. Bu bizim sırrımız olarak kalacak. Anlaştık mı?"

Sessiz kalmamla başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. Bakışlarındaki öfke, bedenimin titremesini sağladı. Korkuyla kaçınmak istediğimde dedem kolumu daha sert kavradı. "Sana ufka bakmanı söylemiştim." Hızla başımı çevirip ufka baktım ve titreyen sesimle yalvardım. "Dede lütfen, istemiyorum."

"Kes sesini."

"Korkuyorum dede. Lütfen."

Yanağıma çarptığı eliyle daha önce hissetmediğim bir acı deneyimledim. Şaşkınlıkla sarsılıp az kalsın düşecekken beni ayakta tutan tek şey bana vuran dedemin eli oldu. Bir eli bana vurmuş, diğeri tutmuştu. Daha önce kimse bana vurmamıştı. Annem kızdığında bağırırdı ama bu nadirendi. Babam ise bana kızmazdı bile. Dedem bana niye vurmuştu? Bu çok canımı acıtmıştı. Ağlamak istedim lâkin yapamadım. Korku ve dehşetle ufka bakmaya başladım ve tek kelime edemedim.

Çenemdeki parmakları hissettim. Dedem beni ona bakmak zorunda bıraktı. Gözlerindeki tiksinti ve nefret bana mıydı? Ama ben ona ne yapmıştım?

"Anlaştık mı?" dediğinde bu sefer başımı salladım. "Aferin, Eleni." Sesindeki hoşnutluk sertçe yutkunmama neden oldu. Dedem elindeki silindir tüpün kapağını açtı. "Kolunu uzat ve ufka bak."

Dediğini yapıp sol kolumu ona doğru uzattığımda tüpün ucunu tenime yasladı. İğne oluyormuşum gibi keskin bir sızı koluma saplandı. Tenime nüfuz eden bir şey vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Acıyla bağırmak istedim. Tenimi yakan bu şeyi benden uzak tutmasını söylemek istedim ama yapamadım. Sadece ufka bakmaya devam ettim. Saniyeler içinde tüp tenimden ayrıldı. Dedem geriye çekilip silindir objeyi kutusuna koydu. Koluma baktığımda kırmızı bir daire gördüm. Ortasında ise iğne girişi gibi minicik bir nokta vardı. Kızıl daire yavaşça solmaya başladı ama kolumdaki acı hâlâ aynıydı.

Titreyen sesimle mırıldandım. "Dede, canım acıyor."

"Benim de acımıştı."

Görüşüm bulanmaya başlamıştı. Midemde baş gösteren bulantıya eklenen kaslarımın gevşemesiyle bir an dengemi kaybettim. Kolumdaki acı yok oluyordu ya da ben vücudumun kontrolünü yitiriyordum. Dedem uzanıp beni kucağına aldığında başım düştü. İstifra etmek istiyordum. Görüşüm gittikçe kararmaya başlamıştı. Düşen başım yana eğildiğinde denizin hiddetlenen dalgalarına baktım. Ufuk çizgisi belirsizdi ve martıların sesi artık kulaklarıma erişmiyordu. Annemin sesini duyduğumu zannettim.

Emin olamadım çünkü gözlerimi daha fazla açık tutamadım.

Yattığım yerden sıçrayıp gördüğüm kâbustan uyandığımda alnımda biriken ter yanağıma doğru süzülüyordu. Nefeslerim birbirine karışıyor, gözlerim nerede olduğumu algılamak istercesine etrafta dolaşıyordu. Kalbim deli gibi atarken odaklanmam mümkün değildi. Saniyeler içinde fark etmiştim ki yatak odasında, cehennemde, yani evimdeydim.

Alevlerin arasında kalmışım gibi hissederek üstümdeki pikeyi savurdum. Doğrulup titreyen bacaklarımı yataktan sarkıttığımda, kuruyan boğazımı ıslatmak isteyerek yutkundum.

Gördüğüm şeyin ne olduğunu idrak edemedim.

Yüzüme yapışan kızıl tutamlarımı ittirdiğim sırada mideme bir ağrı saplandı. Saniyeler önce zihnimde beliren görüntülerdeki gibi midem bulanmaya başladığında oturduğum yerden fırladım. Dönen başımı umursamadan banyoya doğru koştum. Klozetin önüne çöküp kusmaya başladığımda gözlerim yaşardı.

Midemdeki her şeyi boşaltmamla doğruldum. Sırtımı arkamdaki dolaba yaslayıp soluklanmaya başladığımda elimin tersiyle ağzımı sildim. Ağırlaşan gözlerimi kaldırıp duvara baktığımda içimdeki korku ve panik beni tamamen ele geçirdi. Nefes alış verişlerim öylesine düzensizdi ki bu kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Gözlerimi yumarak soluklandım. Düşüncelerimi bir düzene sokmayı deneyerek sakinleşmeye çalıştım. Gördüğüm şeyin sadece bir kâbus olmadığını biliyordum. Her şey öylesine gerçekçiydi ki bu bir rüya olamazdı. Güneşin tenime dokunduğunu hissetmiş, denizin tuzlu kokusunu almış, kolumdaki acının lezzetini tatmıştım. Hayır, gördüğüm bir kâbus değildi. Ben uyurken zihnime düşen şey bir hatıraydı. Çok ama çok uzak bir geçmişten gelen yabancıydı.

O günü anımsıyordum.

O günü daha önce de rüyamda görmüştüm ama böyle detaylı değildi.

Bu sefer her şeyi hatırlamıştım.

Titreyen parmaklarımla sol kolumu kavradığımda pürüzsüz tenimi yokladım. Gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama emin olduğum yegâne durum, dedemin on altı yıl önce bana bir şey yaptığıydı. Tenime enjekte ettiği o şey her neyse...

Korkuyla kasıldım. Panik duygusu beni öylesine derinden sarstı ki bir an yerde miyim gökte miyim bilemedim. Dudaklarımdan sıyrılıp giden fısıltı niteliğindeki inkâr, sırtıma saplanan bir hançerdi. Dedemin sözleri aklımın en ücra köşelerinde dönüp dolaştı.

Alin kilit olabilir ama anahtar sensin.

Hikâyemin başından beri kurgunun içindeki yerimi merak etmiştim. Dedemin bana neden her şeyi çözüme ulaştıracak asıl kişiymişim gibi davrandığını anlamaya çalışmıştım. Şimdi içimden bir ses bana rüyamda gördüğüm şey ile bir alakası olduğunu söylüyordu.

Düzensiz nefeslerim yüzünden başım döndü. Korku ellerini boğazıma doladığında titreyen parmaklarımı nereye koyacağımı bilemedim. Aklımdan geçen binlerce ihtimalin hepsi sağırdı. Seslerini duyamıyor ama orada olduklarını hissedebiliyordum. Dönen başımla oturduğum yerden kalktığımda dizlerim titredi.

Bir şey vardı.

Bir sorun vardı.

Tenimin altında, *bir şey* saklıydı.

Titrememle ürperdim. Parmaklarım tekrar sol kolumu sardı. Tırnaklarımı tenime geçirerek dişlerimi sıktığımda paranoyaklık ettiğimi düşünmek istedim. Saçmaladığıma inanmak istiyor, günlerdir bitap halde

olduğumdan dolayı komplo teorileri ürettiğimi farz etmeyi arzuluyordum. Gördüğüm kâbusun etkisiyle delirdiğime emin olabilirdim. Tabii bunun için fazla aklı başında olmasaydım.

Yatak odasından çıkıp kız kardeşime seslendim. "Alin!"

Hemen karşımdaki odadan çıkan Alin gözlerini benim üzerimde gezdirdiği an kaşlarını çattı. İfadesini sarsan endişeyle hızla yanıma gelmeye başladı. "Neyin var senin? Hiç iyi gözükmüyorsun."

"Hastaneye gitmemiz gerek."

Alin panikledi. "Neden? Ne oldu, söylesene?"

"Hastaneye gitmemiz gerek," diyerek kendimi tekrarladım. "Hem de hemen."

Arkamı dönüp yatak odasına girdim ve kıyafetlerimin bulunduğu alana ilerledim. Üzerimdeki geceliği çıkarıp bir kenara attığımda Alin arkamdan geldi. "Abla endişelendirme beni. Neyin var? Niye hastaneye gitmek istiyorsun?" Sorularını yanıtsız bıraktım. "Demir'i arayayım mı?" dediğinde ise sessiz kalamayarak ona baktım. "Hayır, şimdi değil."

Tamamen paranoyaklık ediyor olabilirdim ve Demir'i yersiz yere telaşlandırıp üzmek istemiyordum. Konu ben olunca sakin kalamıyordu. Bugün gitmesi gereken toplantıları vardı ve yanlış alarmla onu meşgul edemezdim. Yeterince ailemin saçmalıklarıyla uğraşmıştı. Sürekli yenilerini eklemek canımı sıkıyordu.

"Abla-"

"Alin!" diye bağırdım. "Daha fazla soru sorma ve giyin."

Ciddiyetimi fark ettiğinde başını sallayıp odadan çıktı. Siyah askılı elbisemi üstüme geçirip kırmızı sandaletlerimi giydikten sonra eşyalarımı çantamın içine doldurup salona döndüm. Omzuma astığım çantayla adımladığımda Alin odadan çıkıp yanıma geldi.

"Ensar nerede?"

Omuzlarını silkti. "Kalktığımda yoktu. Aradım açmadı."

Merdivenlerden inip ofisin içinden geçtik ve asansörün önüne geldik. Düğmeye bastığım sırada Yalın Piramit'e açılan kapıdan çıkıp birkaç adım ilerimize dikildi. "Selam hanımlar." Gözlerini bana çevirdiğinde kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsunuz?" Söyleyecek yalan aradım lâkin bulamadım çünkü beynim fonksiyonlarını yitirmişti. Alin imdadıma yetişerek Yalın'a cevap verdi. "Dışarıda işlerimiz var."

"Son yaşananlar, dedenizin hâlâ kayıp olması ve verdiği sürenin azalmasıyla en güvenli olduğunuz yer İnferno. Önemli ya da acil değilse dışarı çıkmasanız daha iyi olabilir."

"Ne o öyle? Tutsak gibi." Alin'in yakarışına destek çıktım. "Cidden, Yalın. Hem acil halletmemiz gerek. Yani önemli bir iş. O yüzden gitmemiz lazım. Halit bize eşlik eder."

Yalın cebinden telefonunu çıkarttığında Demir'i arıyor olmasından endişelendim. Saniyeler içinde Halit'in adını telaffuz edip ona bizimle otoparkta buluşmasını söylediğinde ise rahatladım. Aramayı sonlandırıp bize bakan adamın bakışları benim üzerimde durdu. Gözlerini kısarak yüzümü incelerken samimi bir merakla sorguladı. "İyi misin, Helen?"

"Evet," dedim hızla. "İyiyim."

Bana bakarken gözleri biraz daha kısıldı. Şüphelendiğini anlasam da umursamadım çünkü şu an iyi falan değildim. Kendimi aklımı yitirmenin ucunda hissediyordum. İçimdeki panik yoğundu ve beni boğuyor, üstümde bir ağırlık bırakıyordu.

Telefonumun sesini işittiğimde çantamı açtım. Ekrana baktığımda Demir'in mesajını ve dakikalar öncesinde kalan cevapsız aramasını gördüm. Bana seansa girdiğini haber ediyordu. Bir an ona söylemediğim için kötü hissetsem de iyi gelecek bir şeyden onu alıkoymak istememem ağzımı kapalı tutma nedenimi güçlendirdi. Saçma bir teorinin peşinde olabilirdim. Ona olup biteni akşam anlatmam daha mantıklıydı.

Telefonu tekrar çantama bıraktığımda asansörün kapıları açıldı. Sahte olduğunun anlaşılmamasını umarak tebessüm ettim ve Yalın'a baktım. "Görüşürüz, sana kolay gelsin."

"Dikkatli olun."

Asansöre bindiğimizde kapılar üstümüze kapandı. Derin bir nefes alıp saçlarımı savurarak çantamın sapını daha sıkı kavradım. Alin'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bana endişeyle bakarken histerik halimden korkuyordu. Ona bakamıyordum çünkü gözleriyle her buluştuğumda anılar akın ediyor, beni on altı yıl öncesinde kalan o sahile geri götürüyordu.

Asansörden çıkıp otoparkta ilerledik.

Halit aracımın yanında durmuş, bizi bekliyordu. Geldiğimizi fark ettiği an tebessüm ederek selam verdi. Aynı şekilde karşılık verip arabamın anahtarını uzattığımda bekletmeden aldı. Hep birlikte araca bindik. Emniyet kemerimi taktığım sırada direksiyon başındaki adam sorguladı. "Nereye gidiyoruz, Helen Hanım?"

"Hastaneye," diyerek telefonumu açtım ve konum girdim. Herhangi bir sorunda gittiğim özel hastanenin adresini Halit'e telefonum aracılığıyla uzattığımda endişeli gözlerle bana bakan adam sordu. "Neyiniz var?"

Alin arka koltukta doğruldu. "Evet abla, neyin var?"

Verebileceğim spesifik bir cevap yoktu. Şu anki paranoyak halimin endişemden kaynaklanması büyük bir ihtimaldi. Panik atağım beni ele geçirmiş olabilirdi ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Bir rüya gördüm." Kısık sesle mırıldanmam üzerine Alin doğru duyup duymadığını anlamak ister gibi bana yanaşıp sorguladı. "Rüya mı?"

"Hayır, anı," diyerek kendimi düzettim. "Geçmişten bir günü hatırladım."

"Hangi günü?"

Bakışlarım kucağımda duran ellerime odaklandı. Hatıra zihnimde belirdiğinde titredim. Nasıl anlatacağımı bilemediğimden direkt konuya girmeyi tercih ettim. "On altı yıl önce, dedem bir sabah bizi yataklarımızdan kaldırıp sahile götürmüştü. Annemin şirketi yakmasından çok kısa bir zaman önceydi. O gün..." İç geçirip sol kolumu kavradım. "Sanırım o gün, dedem bana bir şey enjekte etti."

"Ne?" Alin'in bağırışıyla ona baktım. "Emin değilim ama öğrenmem gerek." Bizi hayretle izleyip dinleyen Halit'e döndüm. "O yüzden artık oyalanmayı bırakıp hastaneye gidebilir miyiz?"

"Tabii," dedi Halit. "Elbette."

Arabayı çalıştırdığında Alin endişeyle sorguladı. "Emin misin, belki sadece kötü bir rüya görmüşsündür. Hem böyle bir anıyı neden şimdi hatırlayasın?"

"Daha önce de görmüştüm ama hiçbir şey bu seferki gibi net değildi."

Alin başını iki yana salladı. "Yine de sana ne enjekte etmiş olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama bence bana anahtar olduğumu söylemesiyle ilgili bir şey."

Yüzündeki korkuyla ardına yaslanan kız kardeşimin gözleri kaygıyla ışıldıyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp sertçe yutkunduğunda doğru söylediğimi düşündüğünü belli eden bir ifadeye büründü. Alin zekiydi ve biliyordu ki teorim mantıklıydı. Yine de hiçbir şey kesin değildi. Umudum boşuna telaş ettiğimden yanaydı.

"Demir Bey'e haber verdiniz mi?"

Halit'in sorusuyla başımı iki yana salladım. "Hayır, söyleyeceğim ama şimdi değil. Önce emin olmam gerek. Boş yere onu üzmek istemiyorum. Söz konusu ben olduğumda sakin kalamıyor."

"Haklısınız."

Yanımdaki adamın onayıyla bir nebze rahatladım.

Bana bir ömür gibi gelen dakikaların ardından hastaneye ulaştık. Aracı otoparka bırakıp hastanenin içine girdik. Bankoya yöneldiğimde hangi uzmanla görüşmem gerektiğine emin olamadım. Buradaki görevlilere geliş amacımı nasıl anlatabilirdim?

Söyleyeceklerim karşısında beni psikiyatriye yönlendirirlerse şaşırmazdım.

Bankodaki kadın yüzündeki gülümsemeyle bana baktı. "Merhabalar, nasıl yardımcı olabilirim?" demesiyle aklımdaki tek mantıklı fikri dile döktüm. "Tüm vücut taraması ve check-up istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl?"

"MR, kan, idrar tahlili, röntgen..."

"Anlıyorum," diyen kadın bilgisayar ekranına baktı. "Bunun için paketlerimiz var."

Psikolojik olarak vücudumun her noktasında bir sorun olabileceğini düşünüyor, emin olmak istiyordum. Bu yüzden paketlerden birini seçtim. Kadının teklifini kabul edip ödemeyi yaptım. Beni sırasıyla bütün işlemler için oradan oraya yolladılar. Hastaneyi tavaf ederek tahlillerimi verip bütün aşamaları bitirdim.

"Sonuçlar ne zaman çıkar?"

Kanımı alan kadın bana bakmadan cevap verdi. "Normalde yarın sabaha ama ödediğiniz paket sistemiyle bir saat içinde bütün sonuçlar doktorunuza iletilecek. Bekleme odasına geçin. Sonuçlar geldiğinde Doktor Merve Hanım sizi odasına çağıracak."

"Teşekkür ederim."

Bekleme odasına geçtiğimizde Alin huzursuzca etrafta volta atmaya başladı. Halit sabırsızca sağ bacağını titreterek oturduğu koltukta bir bana bir Alin'e bakıyor, ikimizi de gözünün önünden ayırmamaya çalışıyordu. Ben ise oturduğum koltuğa gömülerek dudağımın üstündeki derileri kemirdim. Neyle karşılaşacağımı bilemiyor olmak beni delirtecek gibi hissettiriyordu.

Bekleyerek geçirdiğimiz kırk dakikanın ardından çalan telefonum oturduğum yerden sıçramamı sağladı. Gerginlikten bir yaya dönüştüğümü fark ederek iç geçirdim. Bu kadar stresi bünyem kaldırmıyordu ve her gün başka bir stres faktörünün peydahlanması da hiç ama hiç yardımcı olmuyordu.

Telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda hızla ayağa kalktım. Sevgili kocamın adıyla ışıldayan ekrana bakarken midem tekrar bulanmaya başladı. Buz tutan parmaklarımla cihazı kavradığımda beni izleyen ikiliye bakmadan mırıldandım. "Demir arıyor." Başımı kaldırıp Halit ile Alin'e göz attım. "Ne diyeceğim?"

"Yalan söyle."

Alin'in cevabıyla panik seviyem artış gösterdi. "Kocama yalan söyleyemem," diye karşı çıktım. "Hem Demir hemen anlar, ona yalan söylemeyi beceremem. Daha önce hiç yalan söylemedim. Ayrıca söyleyecek bir yalan bile gelmiyor aklıma."

"Sakin olun, Helen Hanım."

Halit'in telkiniyle telefonumu onun eline sıkıştırdım. "Sen aç, sen söyle bir şeyler," dediğimde gözleri kocaman oldu. Cihaz tenini yakıyor gibi onu hızla Alin'e uzattı. "Hayatta olmaz, ben yaşamayı seviyorum. Patronuma yalan söyleyemem, beni öldürür."

Alin tuttuğu cihazı kaldırıp homurdandı. "Tamam, ben söylerim. Nasıl olsa alışığım." Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağına yasladığında sahte bir neşeyle şakıdı. "Efendim enişteciğim."

Gözleri beni bulduğunda mümkünmüş gibi biraz daha kasıldım.

"Ablam şu an kabinde," diye yalan söyledi Alin. "Alışveriş yapıyoruz."

Dudağımı dişleyerek ellerimi belime yerleştirdim. Mide bulantımı kontrol altına almaya çalışarak soluklandığımda Demir'in ne dediğini merak ettim çünkü Alin gözlerini devirmişti. "Hayır telefonu kabine götüremem. Kadına biraz rahat ver. Şurada abla kardeş zaman geçirmeye çalışıyoruz. Halit yanımızda ve güvendeyiz. Geç kalmayacağız. Çok öpüyoruz seni, kolay gelsin sana."

Telefonu kapattığında cihazı bana uzattı.

Elinden telefonumu alırken huysuzca mırıldandı. "Maksimum yarım saatimiz var."

O kadar bile olmayabilirdi. Alin ne kadar ikna edici konuşmuş olursa olsun, Demir benden uzun süre haber alamazsa mutlaka bir sorun olduğunu anlardı. Hatta şimdi bile anlamış olabilirdi. Tek dileğim yoğun olması ve ayrıntılara takılmamasıydı.

"Helen Hanım."

İşittiğim sesle omzumun ardına baktım. Hoş giyimli bir kadın az ileride koridoru işaret etti. "Sonuçlarınız geldi. Merve Hanım sizi bekliyor."

Kalbimin üstündeki ağırlık baskısını artırdı.

Korku ve endişe beni öylesine ele geçirmişti ki içimde onlardan başka bir şeye yer kalmadı. Ardımı dönüp kaçmak istedim. Buraya gelirken öğrenmek istediğim her neyse şimdi onun sonsuza dek bir sır olarak kalmasını diliyordum.

"Abla," diyen Alin elini omzuma yerleştirdi. "Birlikte gidelim, gel."

Başımı sallayarak bana uzattığı elini sıkıca kavradım. Koltuğun üstünde duran çantamı aldığım sırada Halit bizi kapıda bekleyeceğini söyledi. Başımı sallayıp ondan uzaklaştım ve kadının gösterdiği kapıya ilerledim. Attığım her adımda Alin'in elini daha sıkı kavrıyordum. O da en az benim kadar sert bir şekilde parmaklarımı tutuyor, yanımda olduğunu dile getirmeden söylüyordu.

Kapıyı tıklattığımda saliseler içinde *gel* komutunu işittim.

İçeriye girip etrafa göz atmaya başladığımda Alin ardımızdan kapıyı kapattı. Beyaz renklerle döşenmiş olan oda genişti. Her şey son derece temiz ve düzenli gözüküyordu. Az ilerimizdeki masada oturan kadın yerinden kalkıp tebessüm ettiğinde aynı nezaketi gösteremeyecek kadar gergindim. Otuzlu yaşlarındaki kadının üstünde bebek mavisi gömlek ve beyaz bir önlük vardı. Masasının ardında dururken hemen karşısındaki koltukları işaret etti. "Merhaba Helen Hanım, şöyle oturun lütfen."

Gösterdiği yere geçtiğim sırada kadın Alin'e baktı. Bunun üzerine kız kardeşim kendini tanıttı. "Alin, kız kardeşiyim."

Doktor sandalyesine otururken başını salladı. Önündeki sonuçları bir dosyanın içine topladığı sıra bana ait olabileceğini düşündüğüm belgelere göz atmaya çalıştım. Merve Hanım derin bir nefes alıp ellerini birleştirdi ve gözlerini benimle buluşturdu. Yüzündeki ifadede büyük bir kafa karışıklığı vardı ki sebebini çözemiyordum. "Helen Hanım, öncelikle sizi buraya getiren herhangi bir şikâyetiniz var mıydı?"

Sorusuyla yutkunup son günlerde hissettiğim rahatsızlıkları dile döktüm. "Bu ara fazla duygusalım ve midem sürekli bulanıyor, ayrıca kendimi yorgun hissediyorum." İç geçirip kadının kahverengi gözlerine odaklandım. "Ama geliş nedenim bunlar değil. Yine de öncelikle bilmek istediğim sonuçlarımda ne çıktığı. Herhangi bir aksilik var mı?"

"Emin değilim."

Dünyamın başıma yıkıldığını hissettim. "Pardon?"

"Öncelikle bir şeyi netleştirmek istiyorum." Doktor, önündeki dosyayı aralayıp belgelere göz attı. "Helen Hanım, MR'dan önce size verilen formda hamile olmadığınızı belirtmişsiniz." Merve Hanım tatlı bir tebessümle bana baktı. İfademi fark ettiğinde, "Demek bilmiyorsunuz," dedi ve hayatımı kökünden değiştirecek olan kelimeleri sarf etti. "Tebrik ederim, yaklaşık üç haftalık hamilesiniz."

Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Duyduğum kelimelerin yarattığı duygular, içimde kopan fırtına, tarif edebileceğim türden değildi. Hazırlıksız yakalanmıştım ama sözleri

işittiğim an biliyordum, kimse buna hazırlıklı olup düştüğüm boşluğa yuvarlanmadan edemezdi.

Kalbimin hızı tehlikeli bir boyuttaydı. Her şey fazla yavaş ama bir o kadar hızlıydı. Alin'in parmaklarını kavramayı bıraktım zira bütün bedenim yağ misali erimiş, kaslarımın kontrolü kayıplara karışmıştı. Aralanan dudaklarımla öylece karşımdaki kadına bakarken duyduklarımı algılayamıyor, bir yanlışlık olduğunu düşünüyordum. Kız kardeşimin şaşkınlıkla bir şeyler mırıldandığını duysam da ne dediğini anlamadım çünkü bütün sesler uğultu haline gelmiş, görüş açım dahi netliğini yitirmişti.

"Bu..." diye fısıldadım. "Mümkün değil."

Merve Hanım sorguladı. "Cinsel birlikteliklerinizde korunuyor muydunuz?" dediğinde sertçe yutkunup beni inceleyen kadına baktım. "Evet, iğne kullanıyordum." Üç ayda bir sol koluma enjekte edilen iğneyi anımsayıp kafamdan hesaplamada bulundum. Nasıl hamile kalmış olabilirdim?

"Sadece iğne mi?"

"Önce," derken sesim boğazıma takıldı. "Bir de prezervatif ama bu çok önceden yani şu an kocamla kullanmıyoruz. Sadece iğne." Kafa karışıklığımdan sıyrılamadan tatlı bir ızdırapla sarsılıp titredim. Elim içgüdüsel olarak karnıma gitti. "Ben anlamıyorum."

İç geçiren kadın yerinden kalkıp önündeki dosyayı açtı. "Helen Hanım, tahlillerinizi inceledim ve şunu söylemeliyim ki bunca zamandır karşılaşmadığım bir sonuç fark ettim. Açıkçası siz gelmeden birkaç dakika önce diğer meslektaşlarımla bir görüşme gerçekleştiriyordum. Onlardan fikir aldım çünkü bu gördüklerimin anlamını çözemedim. Gerçi onlar da bana yardımcı olamadılar çünkü kendileri de hiç böyle bir şeyle karşılaşmamışlar."

"Nasıl?"

Fısıltım ve korkulu ifademle bana acıyan gözlerle bakan kadın, röntgen filmini çıkarıp ışıklı duvara yerleştirdi. Sol kolumu işaret ettiğinde gördüğüm şey nefesimi kesti. "Sol kolunuzda bir derialtı implantı var, Helen Hanım. Çevresindeki sinir ve kas yapısına göre söyleyebilirim ki en az on beş, on altı yıldır sizinle."

Haklıydım. Paranoyaklık etmemiş, hayal görmemiştim. O ruh hastası herif, gerçekten de yıllar önce vücuduma bir şey enjekte etmişti. Tahminimin doğru haline gelmesiyle başım dönmeye başladı. Göğsümdeki baskı hiddetleniyor, panik beni tümden yutmak istiyordu.

"Hiç böyle bir implant tasarımıyla karşılaşmadım," diyen kadınla odağımı toparlamaya çalıştım. Ona baktığımda gerçekten de şaşkın olduğunu gördüm. "Özel üretim gibi duruyor. Tamamen bedeninize uyum sağlamış."

Işıklı alana yerleştirilen filme baktım. Yuvarlak implantı görebiliyor ama onun şu dakika kolumda olduğunu idrak edemiyordum. "İmplantın ne olduğunu bilmem mümkün değil. En azından bu şekilde," diyen doktor iç geçirdi. "Ama bana yapısal boyutundan dolayı bir kese gibi geldi."

"İmplantın içinde bir şey mi var?"

Alin'in sorusuyla kadın bize doğru döndü. "Bunu bilebilmem için implantı kolunuzdan çıkarıp incelemem belki de içini açmam gerek." Merve Hanım bana baktı. "İmplantın yapısı ve şekli daha önce görmediğim bir seviyede. Bu durumdan haberiniz yok muydu?"

Başımı iki yana sallarken kendimde değildim.

"Helen Hanım implantı on beş, on altı yıl önce vücudunuza enjekte yoluyla yerleştirmeleri mümkün değildi. O zamanın teknolojisi bunun için fazla kısıtlıydı. Özellikle de böyle bir implant modeli için. O yaşlarda ameliyat olmuş olabilir misiniz?"

"Hayır."

Otomatik cevaplarım duygudan arınmış bir sesle gündeme geliyordu. Cevapları biliyordum ama doğru oluşlarını kabullenemiyordum. Nikolaos Vasilakis'in sahip olduğu teknoloji sandığımdan daha gelişmiş olmalıydı çünkü o implantı bana silindir bir tüp aracılığıyla enjekte etmişti. Yine de karşımdaki kadının ameliyattan bahsetmesi bende bir başka teori yarattı. Nikolaos günler önceki telefon konuşmamızda bana geçirdiğim kazaları anımsatmıştı. Yirmi bir yaşımdaki kazada ameliyat olmak zorunda kalmıştım. Şimdi emindim ki ikinci kazada olduğu gibi birinci kaza da dedemin eseriydi. Bunun nedeniyse kolumdaki çipi benden almak istemesiydi. Nikolaos, vücuduma bir şey saklamış, yıllar geçtiğinde onu geri almak istemiş ama başaramamıştı. Bu yüzden haftalar önce tekrar aynı şeyi denemiş ama bu sefer de başarısız olmuştu.

"Bu çok garip," diye mırıldandı Merve Hanım. "Çünkü bu implantı ameliyat olmadan nasıl enjekte edebildiklerini anlayamıyorum. Öylesine derine işlemiş ki yılların da geçmesiyle kas ve sinirleriniz implantı bir sarmaşık misali çevrelemiş."

"İmplantı çıkarmanız gerek."

Alin'in sözleriyle Merve Hanım ona baktı. "Helen Hanım'ın hamile oluşuyla ona narkoz verip ameliyata alabilmemiz mümkün değil. Ayrıca dediğim gibi implant o kadar derinde ki sinirlerinize zarar vermeden onu

çıkarabilmemiz çok zor." Doktorun gözleri beni buldu. "Eğer ameliyatla almaya kalkarsak kolunuzu kaybedebilir ya da kısmi felç kalabilirsiniz."

Gözlerimi yumarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bana anahtar olduğumu söylemesinin sebebi buydu. İmplantın içine sakladığı şeyi isteyen dedem beni gerçek bir araç olarak görüyordu. Onun için sağlığım, varlığım, hiçbir şeyim önemli değildi. Tek isteği o implanta ulaşmaktı ve bunu başarabilmesi demek benim ve belki de bebeğimin zarar görebilmesi demekti.

Ne düşüneceğimi ve hissedeceğimi bilemiyordum. Vücudumdan ayrılan ruhum karşıma geçmiş gördüğü filmi izleyerek bir anlam bulmaya çabalıyordu. Karnımdaki parmaklarımın baskısını artırdım. Orada minik bir yaşam vardı. Demir ile benim yarattığım, ikimize ait bir hayat. Bütün çaresizliğimle fısıldarcasına yakardım. "Bebeğime bir şey olmamalı. Bu yüzden ameliyat bir seçenek değil."

Merve Hanım implantı işaret etti. "İmplantın çevresinde bir bariyer var. Bu yıllar içinde erimiş ve bazı semptomların oluşmasına neden olmuş. Emin değilim ama tahminim bu bariyerin implantı korumak adına olduğu yönünde. Vücudunuzda bir koruma yöntemi varken kullandığınız iğne işe yaramaz hale gelmiş olabilir çünkü iğnenin içindeki sıvıyı eritmesi yüksek ihtimal. Yani iğne bu zamana kadarki cinsel birliktelikleriniz de size bir korunma sağlamamış."

İşittiğim sözlerle ağzım açık kaldı. "Bunca zamandır hamile kalabilme ihtimalimle sevişiyordum," derken sindirmeye çalışıyordum. Demir ile prezervatif kullanmamamız, iğnenin işe yaramaması bizi bu noktaya getirmişti. Doktor derin bir nefes alıp sandalyesine geri oturdu ve dosyanın içindeki diğer tahlillere baktıktan sonra bana döndü. "Helen Hanım, aklımı karıştıran bir diğer kısım bu," demesiyle midem kasıldı. "Bana biraz regl düzeninizden bahseder misiniz?"

"Adet görmeye on bir yaşında başladım. O zamandan beri fazla düzensiz bir döngüm var. Bu yüzden birkaç kere doktora da gittim ama bana önemli bir şey olmadığını söylediler. Genelde ayda bir değil, iki ya da üç ayda bir regl olurum. Eğer fazla stresli bir dönemden geçiyorsam reglim aylarca gelmeyebilir."

Başını sallayan kadın söylediklerimi not aldı. "Peki ader süreniz kaç gün?"

"Maksimum üç."

"Kanama şiddeti nedir?"

"Az diyebilirim."

"Anlıyorum," diyen kadın belgelerden başını kaldırıp ellerini birleştirdi ve bana bakarken anlayışlı bir ifadeyle konuştu. "Helen Hanım, daha detaylı testler yapmam gerekebilir ama şu an gördüğüm tablodan anlayabildiğim net bir şey var. Kolunuzdaki implantın etrafındaki bariyer eridikçe vücudunuzda bir tür yapısal bozukluklar meydana gelmiş. Bu daha önce hiç görmediğim bir şey. Yine de şunu söyleyebilirim, meydana gelen bu tepkimenin vücudunuzda etkilediği tek bir yer var, o da yumurtalıklarınız."

Düşünebildiğim ilk şey, dedemin kendi çocuğunu elinden alan kızının çocuğunu ve ardından onun potansiyel çocuklarını elinden almak adına bunu yapmış olduğuydu. Mantığım sahneden inip duygularım öne çıktığında kalbimde derin bir sızı meydana geldi. Benim sesim kaybolmuştu lâkin Alin benim yerime konuştu. "Nasıl yani?"

"Bu yeni oluşan bir şey değil, zaman içinde gelişen bir durum. İmplantın bu kadar uzun süre vücudunuzda kalıp başka bir noktaya zarar vermemiş olması bile garip, özellikle de böbrek nakli olmanıza rağmen bağışıklığınızı güçsüzleştirmemiş, aksine kullandığınız böbrek ilacı onun kendini muhafaza etmesini kolaylaştırmış olabilir ama etrafındaki bariyerin erimesi sonucu etkilediği tek kısım burası olmuş gibi duruyor."

İşittiğim sözlerle yirmi altı yıllık hayatımda karşılaştığım en çaresiz ve korku dolu durumun içine düştüm. Kollarımı karnıma dolamak, kendime kalkan etmek istiyordum. Dolan gözlerimle acı dolu bir yakarışta bulundum. "Öyleyse, nasıl hamileyim?"

Merve Hanım bir kadın olarak içinde olduğum durumla empati kurabildiğini aşikâr eden bir hüzünle bana bakarken duymaktan çekindiğim sözleri dile döktü. "Meslektaşlarımı arayıp bu durumu ekstra tuhaf bulmamın bir nedeni de buydu, Helen Hanım. Sonuçlarınıza bakarak söyleyebileceğim şey, hamile kalabilmenizin çok düşük bir ihtimal olduğu ama yüzde yüz eminim ki hamilesiniz."

Dönen başımla yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Ne yapacağımı ve düşüneceğimi bilemeyerek Alin'e baktığımda onun da benden bir farkı olmadığını gördüm. Kız kardeşim hayatında ilk kez ne söyleyeceğini ve yapacağını bilemiyor gibi duruyordu. Bu beni daha da sarstı.

"Yine de hem bebeğin durumunu hem de rahmi ultrasonla kontrol etmem gerek."

Yerimden adeta sıçradım. "Edin hemen," dediğimde emir vermek istemesem de tam olarak bunu yapmıştım. Titreyen sesim kulağıma ilk kez bu denli cılız geldi. "Lütfen. edin."

Odanın köşesinde kalan perdeyle örtülmüş alanın arkasına geçtiğimizde uzanacağım alana oturup elbisemi sıyırdım. Dümdüz duran ama içinde bir can olan karnıma bakarak anksiyete krizi geçirmemek adına derin nefesler aldım. Soğuk jel tenime döküldükten sonra ultrason cihazı karnımda dolaşmaya başladı. Saniyeler içinde yanımdaki monitörde siyah beyaz görüntüler belirdi.

Kesilen nefesimle ekrana bakakaldım.

Gözlerimde biriken yaşlardan bulanık görüyor lâkin tebessüm etmeden duramıyordum. Merve Hanım karnımı tavaf ederken içten içe yalvardım. Hiçbir zaman bu denli çaresiz olmamıştım ama şimdi kendimi dünyanın en zayıf insanı gibi hissediyordum çünkü varlığını dakikalar önce öğrendiğim bebeğime bir şey olursa kahrımdan ölürdüm.

Manevi destek arayışına girerek az ilerimdeki kız kardeşime elimi uzattım. Alin parmaklarıma ardından yüzüme baktığında betinin benzinin attığını gördüm. Şoka girmiş, korkuya kapılmıştı. Yine de bana baktığı an içine düştüğü cendereden çıkmayı başardı. Elimi sıkıca tutup bana yanaştığında tekrar ekrana baktım.

Merve Hanım'ın görüntüleri iyice incelediğini fark ettim. İfadesini okuyamıyor, neler olduğunu anlayamıyordum. Hem şaşkın hem üzgün hem de...

Boğuk tonlamamla sorguladım. "Bebeğim iyi mi?"

"Her şey yolunda gözüküyor."

"Doğruyu söyleyin."

Merve Hanım bana bakıp tebessüm etti. "Bebeğiniz iyi, Helen Hanım. Hamileliğinizin çok başındasınız ve gözlem altında kalmanız şart ama şu an her şey yolunda."

Dakikaların ardından ilk kez nefes alabiliyor gibi soluklandım.

Yanağımdan süzülen yaşları silen Alin şakağımı öptükten sonra kulağıma her şeyin yolunda gideceğini fısıldadı. Ona inanmak istedim çünkü karnımdaki bebeğe kıyabilmem mümkün değildi.

O, Demir'den bir parçaydı. Çok ama çok istediği o hayat, karnımdaydı. Demir'e her baktığımda kalbimin genişlediğini söylüyordum. Şimdiyse durum daha farklıydı. Kalbim ikiye ayrılmış ve büyümeye devam etmişti. O kadar hızlı olmuştu ki bu, anlayamamıştım. Birbiriyle yarışması mümkün olmayan, eşit bir şekilde büyüyen yüreğim, artık iki kişinin himayesi altındaydı.

Toparlanmamın ardından tekrar az önceki konumumuza geri döndük. Merve Hanım sandalyesine otururken elbisemin eteklerini çekiştirdim.

Titreyen dizlerim yüzünden ayakta duramayıp oturma ihtiyacı hissederken sorguladım. "Yumurtalıklarımdaki sorun ne?"

"Sizde yumurta tembelliği var, Helen Hanım. Bu durum, yumurtalık dokusu içindeki yumurta sayısının azalmasından kaynaklanır. Genelde yaş ve kötü beslenmeye eklenen stres kaynaklı bir durumdur ama anlayabildiğim kadarıyla bu problem sizde uzun zamandır var. Özellikle kolunuzdaki implantın yarattığı reaksiyon bu süreci fazlasıyla hızlandırmış. İmplantın sağladığı reaksiyonla yumurtalarınız ölüyor diyebiliriz." Önündeki belgelere göz attı. "Sol yumurtalığınız çalışmıyor, sağ yumurtalığınız ise sadece %2 çalışıyor."

Algılarım bozulmuştu. Fısıltı niteliğindeki kelimeler dudaklarımdan kayıp gitti. "Nasıl hamile kalabildim?"

İç geçiren kadın ironik bir tebessümle bana baktı. "Takviye olmadan, doğal yollarla hamile kalabilme ihtimalinizin oldukça düşük olması gerek ama imkânsız değil. İnancınızı bilmiyorum ve bunun bilimsel bir cevap olmadığının farkındayım ama şu an diyebileceğim tek şey," dediğinde gözleri parlamıştı. "Sanırım bebeğiniz size Tanrı'nın bir armağanı."

Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan kayıp gittiğinde parmaklarımla ağzımı örttüm. Cehennemde yaşıyor, şeytan ile sevişiyor, her geçen gün günaha bulanıyor ve sevap nedir unutuyordum ama yaratıcım beni mükâfatlandırarak bana bir bebek bahşediyordu, öyle mi?

Kollarımı karnıma doladım. Demir ile benim parçamız şu an içimde var olmaya çalışıyor, dünyama gelebilmek için zaman kolluyordu. "Sizi zor bir hamilelik bekliyor," diyen kadına baktım. "Ekstra dikkatli ve özenli olmalısınız. Düzenli olarak kontrollere gelmeli, olabildiğince rahat ve stressiz bir hamilelik geçirmelisiniz." Gözlerinde bir hüzün meydana geldiğinde anlayışla mırıldandı. "Çünkü üzülerek belirtiyorum ki bu, karnınızda bebeğinizi taşıdığınız tek hamilelik olabilir."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Yumurtalarımın ölmesiyle birlikte erkenden menopoza girecektim. Doğal yollarla anne olabilme ihtimalim sıfırlanacaktı. Başka çareler aramam gerekecekti ki onların sonucunda başarıya ulaşabilmem garanti dahilinde değildi.

Karnımda ilk ve son kez bebeğimi taşıyordum.

Benden alınan şeyin büyüklüğü karşısında eziliyordum. Bir şeyi kendinizin istememesiyle sahip olamayacağınızın söylenmesi arasında devasa bir fark vardı. Seçeneklerinizin elinizde olmasını ama kararın size bırakılmasını isterdiniz. Benim durumumda ihtimallerin hepsi benden sökülerek alınmıştı.

Demir birden fazla çocuk sahibi olmayı istiyordu.

Ben bunu sağlayamayabilirdim zira beni sevmesi gereken biri tarafından hasara uğramıştım.

Alin elini bacağıma yerleştirerek bana destek olmak istedi ama ben uyuşmuştum. Dokunuşlarını dahi algılayamıyor, sadece ağlamak istiyordum. Gövdemi saran kollarımın şiddetini artırdım. Karnımdaki bebeğin ne denli savunmasız olduğunu hatırladım ama ondan aşağı kalır bir yanım olmadığını da biliyordum.

"Bunu duymak kolay değil," diyen doktorumun sesiyle bakışlarımı kaçırdım. "Ama bilmeniz gereken bir şey daha var. O implant kolunuzda kaldığı sürece hamileliğinizi ve bebeğinizi etkileyip sizin için bir risk faktörü haline gelebilme ihtimali çok yüksek. Özellikle sizinki gibi ekstra dikkatli olunması gereken bir hamilelik sürecinde."

"Ama ameliyat olursa ona ya da bebeğe bir zarar da gelebilir."

Alin'in sözleriyle doktorum başını salladı. "Evet, maalesef iki seçenek de aynı sonuca varıyor."

"Yani ameliyat olmazsam bebeğimi kaybedebilirim ama ameliyat olursam da bebeğimi kaybedebilirim."

Cümlemle odanın içindeki bütün kelimeler ve nefesler sükûnete bulandı. Merve Hanım gözlerindeki hüznü saklayamıyordu. Alin ise fazla öfkeliydi. Ve ben hiçbir şey hissedemiyordum.

Bana bakan kadın umut vermek istercesine konuştu. "Başka bir çözüm bulmak için elimden geleni yapacağım. Görüşüp aramam gereken birkaç kişi daha var. Sizin durumunuza benzer bir durum ile karşılaşmış hocalarım vardır diye düşünüyorum. Mutlaka örnek bir vaka bulabiliriz."

Bu ihtimal bana imkânsız geliyordu.

Anne olabilirdim ama aynı zamanda asla anne olamayabilirdim. Karnımdaki bebek, pamuk ipliğine bağlıydı ve her an biri ya da bir şey o ipin ucunu ateşe verebilirdi.

Demir'in yüzü gözümün önüne geldi. Altın harelerinin bana her baktığında nasıl ışıldadığını anımsadım. Güldüğünde ne kadar dayanılmaz bir çekicilikle parıldadığını en iyi ben bilirdim. Kokusunun içimdeki bütün ızdırapları dindirdiğine binlerce kez şahit olabilmiştim. O adam, bana bambaşka bir dünya vermişti. Beni asla bilmediğim ve öğrenemeyeceğimi sandığım duygularla tanıştırmıştı. Bunlardan birinin annelik olacağını kırk yıl düşünsem aklıma getiremezdim ama Demir bir imkânsızı daha başarmıştı. İmkânsız. Tıpkı bebeğimiz gibi.

Yavaşça yerimden kalkıp eşyalarımı aldığımda transtaydım. Yanağımdan süzülen yaşlar görüş açımı tamamen bloke etmişti. Dudaklarımı daha sıkı birbirine bastırdım ve Alin ile Merve Hanım'ın bir şeyler mırıldandığını işitsem de ikisini de duyamadım. Zihnimdeki uğuldama çok güçlüydü ve geriye kalan her şeyi alıp götürüyordu.

Bir elimle çantamı tutarken diğerini karnımdan çekemedim. Parmaklarımın değdiği noktada minicik bir canlı olduğunu düşünmek dahi panikatağımı yerle bir ediyor, beni sersemletiyordu.

Demir ile benim bir bebeğimiz olabilirdi.

Bu nasıl mümkündü bilmiyordum. Açıkçası böyle bir sorunla karşılaşabileceğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu çünkü adetimin düzensizliği bunun bir işareti haline gelmişti. Yine de buna emin olmak bambaşka bir durumdu. İnanmak istemediğin bir şeyin yüzüne tokat gibi çarpması apayrıydı. Özellikle de artık çocuğunu taşımak istediğim bir adama sahipken.

Kapıdan çıkıp bekleme odasına ilerlediğimde gözyaşlarımı hızla silip başımı dikleştirdim. Güçlü olmalı ve ağlamak yerine bir çözüm bulmalıydım çünkü bebeğimi kaybetmeyecek, ona bir şey olmasına müsaade etmeyecektim.

Gerekirse Nikolaos Vasilakis'i kendi ellerimle öldürürdüm.

Halit bana endişeyle bakarken omzunun ardından görüş açıma giren kişiyi fark ederek durdum. Demir tırmandığı merdivenlerin ardından bize doğru büyük bir kudretle adımlamaya başladığında gözlerimi üzerinde gezdirdim. Yine baştan aşağı siyahlara bürünmüş, fit vücudunu belirginleştiren bir takım elbise giymişti. Altın hareleri öfkeyle ışıldıyordu. Çenesi kasılmış ve kaşları çatılmıştı. Bakışları beni bulduğunda ifadesi bir parça yumuşadı. Güzel gözlerindeki aşk, ifadesinin keskinliğini kırmıştı lâkin görebiliyordum ki hâlâ endişeli ve sinirliydi.

Ona bakmak, duran gözyaşlarımın tekrar akmaya başlamasını sağladı. Dudaklarımdan kayıp giden hıçkırıkla varlığını hissetmem gerektiğini anladım. Hemen kendimi sevdiğim adamın kollarına atmazsam sanki dünya beni bir bütün olarak yutacaktı. Hızlı adımlarla Demir'e ilerledim ve son üç adımımda koştum. Kendimi onun kucağına attığımda beni yakaladı. Ayaklarımı yerden kesip kollarıyla beni sıkıca sarmaladığında başımı boynuna gömdüm. Ona sıkıca sarılıp, varlığımı varlığına mühürlediğimde kokusu ihtiyacım olan tek panzehirdi. İçimdeki bütün zehri alıp götürecekti.

Saçlarımın arasına bıraktığı öpücüğün ardından hiddetle sorguladı. "Helen ne oluyor?" dediğinde ağlamam şiddetlendi. "Bebeğim, niye ağlıyorsun?"

Bebeğim.

Hitap şekli beni kahretti.

Demir'in bir gün bebeğimize böyle seslenebilecek olması beni hem yaralıyor hem de sarıyordu. Her şey fazla belirsiz ve olasılık dahilindeydi. Netliğe ihtiyacım vardı. Her şeyin yolunda gideceğini bilmeliydim yoksa yaşayamazdım.

Beni kollarıyla sarmaya ve gövdesine bastırmaya devam eden adamıma bir tutkal misali yapıştım. Yumduğum gözlerimle kendimi boynuna gömüp orada adeta saklandım çünkü kaçmak istedim. Demir haricindeki her şey ve herkesten kaçmak istedim.

"Karımı kim üzdü?" diye bağırdı.

Desibelindeki ani artışla anlamsız bir şekilde ürktüm. Bunu fark ettiği an beni mümkünmüş gibi daha sıkı sardı ve telafi etmek ister gibi kızıl tutamlarımı öpmeye başladı. "Bebeğim, bana kalp krizi geçirteceksin," diye mırıldandığında sesinde öfke ve çaresizlik tutkulu bir vals yapıyordu. "Sorun ne? Niye üzgünsün? Kimi gebertmem gerek?"

Nikolaos'u.

Dedemin ölmesi gerekiyordu çünkü başka türlü içimdeki yangın dinmeyecekti.

"Ona biraz zaman ver," diyen Alin'in mırıltısını işittim. Kız kardeşim bile sesini yitirmişti ve Demir'in bunu fark etmesiyle gerçekten büyük bir sorun olduğunu anlayacağı kesinleşti. Kaskatı kesilen kocamın kulağına fısıldadım. "*Kardia mou*, beni evimize götür."

Demir isteğim üzerine tek kelime dahi etmedi.

Beni kucağından bırakmadan, ona yapışan bir koala misali kalmama izin vererek ardını döndü ve hastaneden çıkabilmemiz adına yürümeye başladı. Bizi fark eden insanların şaşkın fısıltılarını işitsem de umursamadım. Şu an insanların gözünde düştüğümüz konumdan daha büyük problemlerim vardı.

Arabaya bindiğimizde Halit ile Alin öne geçti. Demir'le ben ise arkaya bindik. Ona yanaşıp başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi yumdum. Yolu yarıladığımızda gözyaşlarım dinmişti fakat içim hâlâ uyuşmuş bir haldeydi. Demir saçlarımı okşayıp erişebildiği her noktaya buseler iliştirirken ben yumduğum gözlerimi dahi aralamamıştım.

İnferno'ya vardığımızda Demir beni tekrar kucağına aldı. Evimize varana dek de bırakmadı. Odamıza girip ardımızdan kapıyı kapattıktan sonra beni yere indirdi. Ondan uzaklaşıp gözlerimizi buluşturmadan odanın içinde adımladım ve sandaletlerimi çıkarıp çantamı bir kenara bıraktıktan

sonra doğruca yatağa ilerledim. Siyah saten örtünün altına girip tekrar gözlerimi kapattığımda amacım bütün acı gerçeklerden kaçabilmekti.

Saniyelerin ardından yatağın diğer tarafında bir ağırlık belirdi. Üstümdeki örtü hafifçe aralandı ve Demir yanıma uzandı. Dirseğine yaslanıp kendini kaldırdığını hissedebiliyordum. Elini kalçama yerleştirip alnıma dudaklarını sürttükten sonra içimdeki bütün kaosu yok eden bir tonlamayla konuştu. *"Moya koroleva,"* dediğinde içim titredi. "Konuş benimle."

Ondan kaçamazdım ve ondan kaçmak istemiyordum aksine şu an ihtiyaç duyduğum tek şey oydu. Gözlerimi aralayıp altın harelerine tutunduğumda istemsizce karnıma uzandım. Örtünün altından avucumu karnıma bastırdım. "Bir şey hatırladım."

"Ne hatırladın?"

"On altı yıl öncesinde kalan bir günü," diye fısıldadım. "Dedemle ilgili bir günü."

Kasılsa da kendini kontrol etmeye çalıştığı barizdi. "Ne hatırladın?" Bu sefer sesi donuk ve soğuktu ama bunun nedeni ben değildim. Sebebi ölmesini dilediğim adamdı.

Gözlerine bakmaya devam ederek cevap verdim. "Dedemin vücuduma bir şey enjekte ettiğini hatırladım. Tam sol koluma, silindir şeklinde bir tüple bir şey yerleştirmişti. İlk başta hatırladığım şeyin bir rüya olduğunu düşündüm ama her şey fazla gerçekçiydi. Bu yüzden hastaneye gittim. Emin olmak için."

Demir tepki vermiyor, hiçbir şey demiyordu. Bana bakarken gözlerinde iki duygu savaş veriyordu. Endişe ve öfke, mücadele içindeydi. "Haklıymışım," dedim ve gözlerimi kaçırdım. "Sol kolumda bir derialtı implantı varmış. Doktor daha önce görmediği bir tasarım ve şekil olduğundan bahsetti. Özel üretim gibi duruyormuş ki öyle olduğuna eminim, aksini beklemem. Dedem olacak o şerefsiz yıllar önce bedenime bir şey saklamış, Demir. Kolumda, sinirlerimin ve kaslarımın arasında, kese görevi gören bir implant var."

"Çıkarttırırız."

Tekrar ona baktığımda emir niteliğindeki sözlerinden duyduğu eminliği fark ettim. Bakışlarındaki korku beni yerle bir etti. Bana bakarken hem öfkeden delirmek üzere olan bir adama hem de ne yapacağını bilemeyen ürkmüş bir çocuğa benziyordu.

"İmplant fazla derinde. Doktor ameliyat sırasında sinirlerimden birine zarar gelirse felç kalabileceğimi ya da kolumu kaybedebileceğimi söyledi."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Demir."

"Hayır," dedi öfkeyle. "Sana bir şey olmayacak."

Sadece ben değildim.

Hatta önemli olan ben değildim.

Yüzümdeki ifade karşısında Demir kaşlarını çatarak yataktan kalktı ve çıkardığı ceketine uzanıp telefonunu aldı. "Güvendiğim ve fazlasıyla yetenekli olduğunu bildiğim bir doktor var. Onu arayıp durumu anlatacağım. Bizi yönlendirecek, ne yapmamız gerektiğini söyleyecektir."

Yerimden kalkıp karşısına dikildim ve telefonunu aldım. Yüzüme bakarken öfkesini bana yönlendirdi. Ne yaptığımı anlamıyor, saçmaladığımı düşünüyordu. Tavırlarından barizdi, bir çözüm bulabileceğine inancı tamdı ama önerdiği şey bir seçenek değildi. "Ameliyat olmayacağım."

Korkuyla bağırdı. "Persephone!"

"Ameliyat olamam," diye fısıldadım. "Başka bir yolunu bulmalıyız."

İsyan edercesine sorguladı. "Neden ameliyat olamazsın?"

Gözlerim tekrar yaşardı ama bu sefer ağlamadım. Aksine tebessüm ederek bana iyi gelen gözlerine baktım. Onunla düşlediğim geleceği görebiliyor ve hayatımda hiçbir şeyi bundan daha çok istemediğimi biliyordum. Elini tuttum ve avucunu karnıma yerleştirdim. Bana hâlâ anlamadığını belli eden bir ifadeyle bakıyor olmasına karşılık ise tebessümümü genişlettim. Elini karnıma bastırarak altın harelerinden bakışlarımı ayırmadan mırıldandım. "Çünkü hamileyim."

Demir'in vücudunda gözle görülür bir ürperti meydana geldi. Yavaşça aralanan dudaklarından titrek bir nefes kayıp gittiğinde çatılan kaşlarını rahat bıraktı. Bana bakarken binlerce duyguyu aynı anda yaşıyor gibiydi. Saniyeler boyunca öylece durmaya devam etti. Ardından dudaklarını birbirine bastırıp sertçe yutkundu. "Ne?"

Titrek sesiyle sorgulaması üzerine gülümsedim. "Bebeğimiz olacak." Parmaklarını sıkıca kavradığımda göğsümdeki sızı genişledi. "Baba olacaksın, *kardia mou*."

Demir bükülür ama asla kırılmazdı. En azından ben böyle zannederdim. Ama karşımdaki adam, tek cümlemle parçalara ayrılmış gibi gözüküyordu.

Kızaran gözleriyle bana bakarken dişlerini sıktı. Geçen saliselerin ardından altın harelerinden gözyaşları süzülmeye başladı. Kalbim hasar almıştı. Bana bakan adam titrek bir soluk verdikten sonra fısıldadı. "Baba mı olacağım?"

"Baba olacaksın."

"Bebeğimiz olacak?" dediğinde daha çok soru sorar gibiydi.

"Bebeğimiz olacak."

Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü ve şiddetlenen gözyaşlarıyla birlikte beni aniden kollarının arasına aldı. Bedenimi sıkıca sarıp beni kendine bastırırken ağlama seslerimiz birbirine karıştı. İkimiz de bugünün geleceğini düşünmemiş, hiçbir zaman böyle bir dilekte bulunmamıştık.

Aile kurabilme ihtimallerimizi hesaba dahi katmamıştık ama kader bize bambaşka bir yol çizmişti. Demir Karadağ'a âşık olmuştum. Cehennemin şeytanına, Hades'e mühürlenmiştim. Ardından mükâfatlandırılmıştım. Karnımda çocuğumuzu taşıyor olmak bana gerçek bir cennet hissi vaat ediyordu. Minik bir ailem vardı ve ben onları öylesine seviyordum ki bu aşk aklımı kaçıracağımı düşünmemi sağlıyordu.

"Bebeğimiz olacak," dedi Demir. "Baba olacağım."

Başımı sallayarak ona daha sıkı sarıldım. Tenime bıraktığı öpücüklere eşlik eden gözyaşlarını hissedebiliyordum. Mutluluğu beni iyileştiriyor ama ona bu mutluluğu belki de bir daha yaşatamayacak oluşum canımı çok yakıyordu.

Geriye çekilip alnını alnıma yasladı. Kızaran teni, yanağındaki yaşlar, titreyen sesi, her şey kralımın yeminini kutsallaştırdı. "Persephone, kışımı bahara çevirmekle kalmadın. Beni esir kaldığım cehennemden çıkarıp önüme bir cennet serdin. Beni dünyanın en mutlu insanı haline getirdin. Kırık, siyah kanatlarımı onardın ve uçmamı sağladın. Sana deli divane oldum. Ve şimdi bana hayalini dahi kuramayacağım bir güzellik bahşediyorsun. Teşekkür ederim," dediğinde bir dal misali kırıldı. "Çok teşekkür ederim."

Dudaklarıma kapanıp beni hiddetle öpmeye başladı. Belimi sarıp beni aniden kucağına aldığında bacaklarımı gövdesine doladım. Sıcak temasını sahiplenerek onu daha yakınımda istedim. Yanağındaki yaşları silerek onu öpmeye devam ettim. Kokusu tenime sinerken yaşadığımı hissettim. Canımı yakan gerçeği yok etmek istedim. Bana aşk ile bakan ve mutluluk sarhoşu olan kocama kötü haberi vermemeyi diledim ama ondan saklayamazdım. Bunu bilmek benim olduğu kadar onun da hakkıydı çünkü ipin ucunda bebeğimiz vardı.

Geriye çekilip gözlerine baktım. "Demir," derken sesim kısıktı. "Sana söylemem gereken bir şey daha var." Dudaklarımı dilimle hafifçe ıslattım. "Kolumdaki implant yumurtalıklarıma zarar veriyormuş ve bebeği de beni de riske sokuyormuş ama ameliyat olmam da yine bizi riske sokuyor. Kendim umurumda değil ama bebeğimiz-"

Beni öperek susturdu. Geriye çekildiğindeyse öfkeyle baktı. "Sakın, Persephone," dediğinde beni azarlıyordu. "Sakın kendinin umurunda

olmadığını söyleme çünkü benim umurumda olan tek şeysin." Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Tekrar bana baktığında altın hareleri yangın yerine dönmüştü. "Sen ve bebeğimiz, geriye kalan her şeyin cehennemin dibine kadar yolu var ama *benim meleklerim* asla oraya gitmeyecek."

"Teknik olarak zaten cehennemdeyiz."

Dudağının kenarını hafifçe kıvırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Tekrar ciddiyetini kuşandığında kararı ve eminliği karşısında ona inanmadan edemedim. "Savaş Kılıç'ı arayacağım. Ondaki teknoloji Nikolaos'un elindekilerden çok daha ileri seviyede. İmplantı sana ve bebeğimize bir zarar gelmeden çıkartmanın yolunu bulacağız. Bu yüzden sakın aksini düşünüp beni delirtme çünkü size bir şey olmasına izin vermektense gebermeyi tercih ederim."

Parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Ölümle ilgili kendini hesaba katan cümleler kurmanı sevmediğimi biliyorsun," diye homurdandığımda kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Ben de senin böyle cümleler kurmandan nefret ediyorum." Şeytani bir tebessümle ekledi. "Şimdi o güzel çeneni kapa ve bebeklerimi sevmeme izin ver."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Dudaklarımı sömürmeye başlayan adama duyduğum aşk beni boğsa da umursamadım. Onsuz alacağım tek bir nefesi dahi istemiyordum. Tek dileğim Demir Karadağ ve karnımdaki bebeğimdi.

Demir boynumu öperken mırıldandı. "Benim güzel ailem."

Ona vermem gereken kötü bir haber daha olduğunu anımsadım. Bugünlük kotamın dolmasını isterdim ama vicdanım beni rahat bırakmıyordu. Demir'i düşünüyordum ve onun hassas noktalarını iyi biliyordum. Bilmesi gereken son şeyi de dile dökmeliydim çünkü şimdi söylemezsem bir daha söyleyebilir miydim emin değildim.

"Sana söylemem gereken son bir şey daha var." Geriye çekilip gözlerime baktığında altın harelerinden belki de ilk defa sakındım. İçimdeki kederi kamufle edeceğini zannederek, gözlerimi gövdesine dikip ağzımda acı bir tat bırakan cümleleri dile döktüm. "Doktor, bir daha doğal yollarla hamile kalamama ihtimalimin yüksek olduğunu söyledi. İmplant yüzünden şimdi bile hamile kalmam çok düşük olan bir ihtimalin yarattığı armağanmış." Acıyla yanmamı sağlayan kelimeleri fısıldadım. "Özür dilerim çünkü seni tekrar baba yapamayabilirim."

Karnımdaki çocuğa sahip olamama ihtimalimiz vardı. Eğer bir yolunu bulmazsak implant yüzünden hamileliğim erkenden sonlanabilirdi. Bunların hiçbiri yaşanmasa ve bebeğimiz doğsa bile bir daha hamile kalabilme

ihtimalim yok denebilecek kadar azdı. Oysa ben bebeğimin bir kardeşe sahip olmasını çok isterdim.

Demir'in ifadesindeki öfke yoğunluğuna karşı kendimi susturamadım. "Senin büyük bir aile istediğini biliyorum. Bunu hep görebildim. Eminim ki ilerideki hallerimizi düşlediğinde yanımızda hep bir sürü çocuk vardı." Cennetimize yaptırdığı basketbol sahası aklıma geldi. "Bunun hayalini kurdun ama ben bu isteğini gerçekleştiremem, Hades."

Başını iki yana salladı. Sözlerimi reddettiğinde çenemi kavrayıp başımı hafifçe geriye attı. Gözlerinin içine bakmamı sağladığında ruhunun rengini gördüm. Aşina olduğum o grilik, benim gökkuşağımın temel unsuruydu. "Benim tek isteğim ve hayalim, sendin," dediğinde her kelimeye vurguda bulundu. "Sen yoksan hiçbir şeyin anlamı yok. Sen yoksan ben bunların hiçbirini istemiyorum. Sen, Persephone. Benim arzum, sensin."

Yanağımdan süzülen yaşı sildi.

"Sen ve bebeğimiz güvende olacaksınız. O kolundaki şeyi çıkarttıracağım. Ardından sen ve çocuğumuzla bir ömür mutlu olacağım. Bana verebileceğin bebek sayısı umurumda bile değil çünkü bana zaten istemeye cüret bile edemeyeceğim her şeyi verdin. Bana kendini verdin, Persephone. Bana canından ve canımdan bir parça verdin. Ben bu saatten sonra daha ne dileyebilirim?"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdığımda eğilip alnımı öptü. "Benim güzel karım." Karnıma uzun bir öpücük bıraktı. "Benim güzel bebeğim." Tekrar bana baktığında ifadesinden anladım ki söylediği her kelimenin ardındaydı. "Sadece ikiniz, benim her şeyimsiniz."

Beni kollarına aldığında ona sıkıca sarıldım.

Karnımdaki bebek ve kollarında olduğum adam benim bütün dünyamdı. Onlardan öncesi asıl cehennemken onlardan sonrası masalsı bir cennetti. Bebeğim de babası da hayatıma girdikleri kısacık sürelerde kalbimde birer imparatorluk kurmayı başarabilmişlerdi. Amansız ve çaresiz bir aşkla beni afallatmışlar, neye uğradığımı şaşırtmışlardı. Benzerlikleri karşısında mutluluk duyuyordum. Ve biliyordum, onları korumak için her şeyi yapardım.

Hem de her şeyi.

AFRODİT'İN DOĞUŞU

Demir

Hobilerim arasında ilk beşte olan bir şeyi yaparak uyuyan kadınımı izledim.

Helen yastığa saçılan kızıl tutamları ve aralık kalan dudaklarıyla tatlı rüyalar âlemindeydi. Dün geceyi odamızda geçirmiş, kendimizce bebeğimizi kutlamıştık. Helen yorgun olmalıydı ki saat on iki olmasına rağmen hâlâ uyanmamıştı. Dinlenmesini istediğim için ona dokunmuyordum. Özellikle de karnında bebeğimizi taşıyorken isterse bütün gün yataktan çıkmayabilirdi.

Ama gitmemiz gereken bir yer vardı.

Dün öğrendiklerimin ardından ikiye bölünmüştüm. Bir yanım öfkeliydi çünkü Helen'in maruz bırakıldığı kötülüğü kabul etmem mümkün değildi. Nikolaos Vasilakis'i parçalara ayırmadan rahat etmeyecektim. Onu doğduğuna pişman etmeliydim. Diğer tarafımsa mutluluk sarhoşuydu. Helen'in sözleri aklımdan çıkmıyor ve yüreğime işliyordu.

Hala inanamıyor, hayal görüyor olabileceğimi düşünüyordum.

Bakışlarım geceliğiyle örtülmüş olan karnına kaydı. Orada ikimizden bir can olduğu gerçeği benim aşina olduğum bir durum değildi. Daha önce hiç kimsenin hamileliğine şahit olmamış, böyle bir durumu gözlememiştim. Bu konudaki bilgim sıfırdı ve kesinlikle nasıl baba olunacağına dair de bir fikrim yoktu. En azından Ziya amcadan anlayabildiklerim haricinde.

Telaş kanıma sızsa da mutluluğum onu örseledi.

Çekingen bir tutumla elimi yavaşça uzatıp Helen'i uyandırmamaya dikkat ettim. Avucumu karnına yasladığımda bir an boğazım düğümlendi. Dokunduğum yerde benden bir iz vardı. Bu hayatta benim için önemli

olan tek kişinin, sevdiğim kadının içinde, bu hayatta benim için önemli olabilecek bir diğer kişi, çocuğum yetişiyordu.

İkisi benim varlığım ve sonum haline geleceklerdi.

Dünyanın en şanslı insanları olmalarını, beni daima sevmelerini istiyordum. Bu yüzden hem iyi bir eş hem de iyi bir baba olmalıydım. Bilgilenmem gerektiğini düşündüğüm için sabah yüklü bir kitap siparişi vermiştim. Özellikle bebeklerle alakalı düzinelerce kitap almıştım çünkü en ufak bir hata payı bile bırakamazdım.

Bakışlarımı Helen'in karnında dolaştırırken tebessüm ettim.

Bebeğimizin kime benzeyeceğini ve nasıl biri haline geleceğini merak ediyordum. Asıl dileğim her şeyiyle annesinin bir kopyası olmasıydı. Böylelikle onu da en az annesi kadar sevebilirdim. Bana benzerse bazı huylarını kabullenmekte zorluk çekebilirdim çünkü benim huylarımı ne öz ne de üvey ailem kabul edebilmişti. Demek ki bunlar sevilmeyecek şeylerdi. Ve ben bebeğimin her bir santimine âşık olmak istiyordum. Tıpkı annesine olduğum gibi.

Parmaklarım karıncalandı.

Varlığını hissedebiliyordum ama bu imkânsız olmalıydı. Kalbim kasıldı çünkü minicik olması dürtülerimi altüst ediyordu. Onu ne pahasına olursa olsun korumalıydım. Tebessümüm parçalara ayrıldığında öfkem yakıcı bir hal aldı. Helen'in güzel yüzüne bakıp soluklanmaya çalıştım. Ona ya da bebeğimize bir şey olma olasılığını düşünmek bile ortalığı aleve vermek istememe neden oluyordu.

Nikolaos Vasilakis'i öldürmeliydim.

Onu öldürmeden asla rahat edemeyecektim.

Gözümü açar açmaz yaptığım şeylerden biri onu bulabilmem için gerekli olan bütün kaynakları alarma geçirmekti. Aslında bunu uzun zamandır yapıyordum. Tanıdığım, emrimdeki herkes deli gibi Nikolaos'u arıyordu. Nerede saklanıyorsa hâlâ ortalarda yoktu ve bu gidişle o kendini gösterene kadar -yani bir üç gün daha- elim kolum bağlı kalacaktı.

Yaptığım diğer şey Savaş Kılıç'ı aramak olmuştu. Elindeki teknoloji zamanın fazla ötesindeydi. Kapalı kapılar ardında yaptıklarıyla çözüm getiremeyeceği herhangi bir sorun yoktu. Bu yüzden onu arayıp durumu anlattığımda Helen'i şirkete getirmemi söylemişti. Gerekli incelemeleri yapmadan yardım edip edemeyeceğini bilemediğini anlatmıştı ama başka bir çaresi olmadığını bilmesini sağlamıştım. Helen'in kolundaki implant çıkmak zorundaydı ve kaybedecek vaktimiz yoktu.

Helen'e doğru eğildim ve dudağına, ardından da alnına birer buse iliştirdim. Geriye çekilip mırıldandım. "Bebeğim, uyanman gerek." Homurdanarak elimi ittirdi. "Persephone, ciddiyim. Saat neredeyse bir ve güzel kıçını kaldırmalısın." Gözlerini aralayarak bana baktığında dudağını asmasıyla tebessümüm genişledi. "Günaydın, *moya koroleva.*"

"Günaydın, *kardia mou.*"

"İyi uyudun mu?"

"Rüya bile gördüm."

"Öyle mi?" dedim merakla. "Ne gördün?"

Bir süre yüzümü inceledi. Anlayamadığım bir şeyden duyduğu hoşnutluğu ifadesinde asılı bırakmıştı. Aklından geçenleri bilmek istiyordum ve Helen sabırsızlığımı sezebiliyordu. Saniyelerin ardından mırıldandı. "Seni ve bebeğimizi gördüm. Kendisiyle uğraşmaktan yorgun düşüyordun. Bu evrenin bana bir mesajı olmalı."

"Beni yoracak, öyle mi?"

"Peşinde koşup duruyordun," dediğinde günümü aydınlatan gülümsemesi kalbimin üstündeki buzdan salkımları eritti. "Galiba yoracak, evet."

"İstediği kadar peşinde koşturtabilir, asla yorulmam."

"Emin misin?"

"Hem de çok." Kızıl tutamlarını okşadım. "Savaş Kılıç'la konuştum," lememle kasıldı lâkin kendini saniyesinde toparladı. "Bizi şirkette bekliyor. Önce implantı görmek istedi."

"Tamam. Sence yardımcı olabilecek mi?"

"Kesinlikle," dediğimde onu da kendimi de ikna etmek istiyordum. Savaş tam bir dehadır. Onun elindeki teknoloji Nikolaos'unkinden katbekat ileri boyutta. Bir yolunu bulacaktır."

Aksi halde yapacaklarımdan ben sorumlu değildim. Helen yavaşça başını salladı. Kafasından geçen düşünceleri bilmek istesem de ona alan tanıdım. Üstüne fazla gitmemeliydim çünkü içinde olduğu durumu sindirmeye çalıştığını görebiliyordum.

Birlikte duş aldıktan sonra giyindik. Odadan çıktığımızda gözüme ilişen ilk şey terasta oturan Alin oldu. Asık suratıyla gökyüzüne bakarken üzgün gözüküyordu. Bakışlarımı etrafta dolaştırıp Ensar'ın nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Onu dünden beri görmüyordum. Terasa çıkmamızla Alin geldiğimizi işiterek omzunun ardından baktı. Gözleri ilk beni ardından ablasını buldu. Oturduğu yerden doğrulurken Helen'e odaklandı. "İyi misin?" dediğinde sesindeki endişeden dün öğrenilen gerçekleri kastettiğini anladım. "İyiyim ablacığım," diyen Helen kız kardeşinin yanına oturdu.

"Bir türlü uyanmadığın için kötü hissediyor olabileceğini düşündüm."

"Sadece yorgundum."

Helen'in cevabıyla Alin gülümsedi. "Teyze olacağım." Gururlu bir ifadeyle bana baktığında hafifçe çenesini kaldırıp beni gıcık etmek istercesine konuştu. "Sanırım dualarım kabul oldu. Bana benzeyecek bir yeğenim olacağı için heyecanlıyım."

"Sana benzemeyecek."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, emin ol benzeyecek. Benzemese bile onu kendime benzetirim. Her türlü benden bir iz barındıracaktır."

Helen halimize kıkırdadı. "Gerçekten çocuk gibisiniz."

Ellerimi ceplerime iliştirerek konuyu değiştirmek adına Alin'e odaklandım. "Ensar nerede?" dememle minyatür şeytanın gülümsemesi yok oldu. "Ortalardan kayboldu, hayırdır?"

"Akşam geç geldi, sabah ise erkenden gitti."

Aldığım cevapla Yalın ile konuşmam gerektiğini fark ettim. Dünden beri olup bitenlerin ardından Ensar'ı takip etme işi ona kalmıştı. Cehennemimde rahatlıkla adımlayamazdı çünkü bir çift göz mutlaka onu izlerdi ama bu giriş çıkışlar kulağıma gelmemişti. Neler olduğunu anlayamayarak kasıldım. "Nereye gitti?"

Alin omuzlarını silkti. "Kişisel bir işi varmış," dediğinde sesinden ne denli sinirli olduğu barizdi. "Öyle söyledi beyefendi."

Helen aklımdan geçeni dile döktü. "Sizin ilişkinizi anlamıyorum."

"Bizim bir ilişkimiz yok. Ensar da olmasını istemiyor. Bu yüzden siz de imalarda bulunmayın çünkü kendisine karşı hissettiğim tek şey öfke olmaya başladı."

"Olmasını istemediğini söyledi mi?"

Alin bana bakıp iç geçirdi. "Hareketleriyle dile döktü," dedikten sonra gözlerini kaçırdı. "Senin gibi ablamı seven bir adamla aynı alanı paylaşınca, bir adamın seni sevip sevmediğini daha rahat ayırt edebilir hale geliyorsun ve eminim, Ensar'ın bana karşı duyduğu tek duygu acımaktır."

"Saçmalama, Alin."

Helen'in uyarısına katılıyordum ama ağzımı açmadım. Ensar'ın Alin'e nasıl baktığını görmüştüm. Kesinlikle ona karşı bir şeyler hissediyordu. Açıkçası Alin kadar zeki birinin bunu anlamaması garipti. Belki de duyguları devreye girdiğinde akıl körelıyordu.

"Neyse boş verin," diyerek gerçek bir ergen gibi konuyu kapattığında üstüne gitmedim. Helen de aynısını yaparak sadece ona sarılmakla yetindi. Anlaşılan Ensar'la gerçekleştirmem gereken bir konuşma vardı.

"Helen çıkalım mı?"

Güzel karım başını sallayarak kardeşinin yanağını öptü. "Bizim biraz işimiz var, geç kalmayız."

"Tamam, ben de Piramit'e gideceğim. Oradakilere sistem açıklarını ve güvenlik duvarını sağlamlaştırmanın önemiyle ilgili bir ders vermemi istemişsin." Gülümsemesine engel olamadı. "Teşekkürler enişte."

Alin'in meziyetleri ortadaydı ve onları kendim için kullanmamam mümkün değildi. Helen'e elimi uzatırken karşılık verdim. "Döndüğümde her şey yerli yerinde olmazsa benden çekeceğin var cimcime." Helen elimi kavradı. Alin ise oturduğu yerden kalktı. "Aile olduk diye baştan savma iş yapma."

Alin elini kalbine yerleştirip bana yaşaran gözlerle baktı ama biliyordum ki bu ifadesi alaycı bir tutumun işaretiydi. "Aileyiz dedi." Bakışlarını ablasına çevirdi. "Duydun mu, ailesiymişim."

"İflah olmazsın, Alin."

Helen'i onaylayarak homurdandım. "Kesinlikle."

Ofisimden geçip asansöre doğru ilerledik. Ceketimin cebinden telefonumu çıkardığım sırada karşımda beliren Yalın ile cihazı geri koydum. Buluşan gözlerimiz üzerine Yalın tebessüm ederek önce beni ardından Helen'i selamladı. "Sabahtan beri nerelerdesin sen?"

Yalın gülümsedi. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum patron."

"Güncelleme beklediğim için yoksa yüzünü görmesem de olur."

Alaylı sözlerimle iç geçirdi. "Kendini böyle kandırmaya devam et."

"Harika," dedi Helen. "Gözümün önünde flört ediyorsunuz."

Dalga geçmesiyle ona dik dik baktığımda tuttuğu elimi parmaklarıyla okşadı. Tekrar Yalın'a dönüp sorguladım. "Ensar'ın İnferno'ya gelip gidişleriyle ilgili bir bilgilendirmede bulunmadın."

Yalın başını salladı. "Kontrolüm altında, merak etme. Her seferinde ona kapıya ve daireye kadar eşlik ediyorum. Dışarıda ise onu takip etmeye çalıştığımız her an bir yolunu bulup bizi atlatıyor ama herhangi bir sorun olduğunu zannetmiyorum."

"Kendine ait bir hayatı da var sonuçta."

Helen'in sözleri doğruydu ama ben emin olamıyordum. Alin'e olan ilgisini belki de en net görebilen kişiydim. Onu korumak için canını dahi

verebilecek bir adamın bu hareketlerinin altında mutlaka bir sebep olmalıydı.

"Gözün her türlü üstünde olsun."

"Emredersiniz," diyen Yalın ekledi. "Bu arada Doğu'dan hâlâ bir haber yok."

Beni en rahatsız eden şeylerden biri de buydu. Yaşananların ardından Doğu'nun öfkeyle bana geleceğini ve intikam arayışıyla benim bir kuklam haline geleceğini düşünmüştüm. Tıpkı Gençer'de olduğu gibi onu maşam yapacaktım ama ufak bir hesaplama hatası yapmış olmalıydım çünkü Doğu ortalarda yoktu. Yani daha doğrusu evindeydi. Alper'in ölümünden beri dairesinden çıkmamıştı.

"Nejat'ı yolla, Doğu'ya baksın."

"Tamamdır."

Ayaküstü sohbetimiz sonlandığında Helen ile otoparka indik. Bugün için seçtiğim aracıma bindiğimizde, Helen emniyet kemerini takarken bir şey yeni aklına gelmiş gibi aceleyle bana dönüp konuştu. "*Kardia mou*, benim bugün kliniğe de gitmem gerek."

"Neden?"

"Haftalardır bütün iş yükü Derya'da. Benim yerime her şeyi hallediyor ama bugün mutlaka klinikte olmam lazım. Kapatmam gereken bir seans var. Kesinlikle aksatamam." Dudağını dişleyip otoparka göz attı. "İki araba mı gitsek? Ben oradan kliniğe geçerim."

Helen'in İnferno dışında bir yerde olmasını istemiyordum. Özellikle de Nikolaos hâlâ ortalıklarda yokken ve verdiği tarihe sadece birkaç gün uzaktayken. Yine de onu kısıtlamak ve daha çok strese sokmak önceliklerim arasında değildi. Benim güzel karım asla zincirlenemezdi. Bu yüzden kliniğe bir ordu dolusu adam yığmaya karar verdim. "Gerek yok," diyerek tekrar telefonuma uzandım. "Ben seni kliniğe bırakırım. Bir toplantım var. O yüzden çok kalamam ama Halit birkaç adam daha alıp yanına, kliniğe gelir. İşin bitince de ben alırım seni."

Başını sallayıp planımı kabul etti. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktım. Güneşli bir İstanbul gününe karışıp Savaş'ın şirketine doğru yol almaya başladım. Helen uzanıp radyoyu açtı. Arabanın içini dolduran hareketli şarkıya eşlik ederek camı araladığında neşeli gibiydi. Belki de neşeli olmaya çalışıyor ve içindeki kaygıyı böyle yok etmeyi amaçlıyordu. En ufak bir olumsuzluğu deneyimliyor olabilmesi bile benim için kabul edilemezdi. Nikolaos'u parçalara ayırırken alacağım zevki düşleyerek öfkemi dindirmeye çalıştım.

Bakışlarım yanımdaki kadına kaydı. Güzel karımın bir eli karnındaydı. İstemsizce ve fark etmeden bebeğimize dokunuyor olduğunu algılamamla, uzanıp karnının üstündeki eline elimi yerleştirdim. Parmaklarımı kavrayıp dudaklarını boğumlarıma yasladı. Yola dikkatimi vermeye çalışsam da aklım tamamen ondaydı.

Dakikaların ardından Savaş'ın şirketine vardık.

Kapıdaki valeye aracı verip lobiye ilerlediğimizde Helen etrafa baktı. Şehrin dışında kalan bu devasa binanın dışı abartılı bir şekle ya da görünüşe sahip değildi lâkin içine birkaç kez girmiştim ve karşılaştığım teknolojiyle hayrete düştüğümü belirtmeliydim.

Beyaza boyanmış ve bir hastaneyi anımsatan lobide adımladık. Bizi karşılayan kadın yüzündeki gülümsemeyle bir bana bir Helen'e baktıktan sonra konuştu. "Demir ve Helen Karadağ," dediğinde sesindeki bir şey tuhafıma gitti. "Olimpos Şirketler Grubu size hoş geldiniz diyor efendim."

"Sen robot musun?" Aniden ağzımdan sıyrılıp giden sorum ile karşımdaki kadın bana döndü. "Ben Olimpos Şirketler Grubunun CEO'su Savaş Kılıç tarafından üretilen ve geliştirilen yapay zekâya sahip bir Deimos 2.1'im."

"Robotsun yani?"

Helen'in şaşkın sesiyle kadın bu sefer ona baktı. "Evet efendim."

Bana şoka giren ifadesiyle bakan güzel karıma eşlik etsem de bu durumu yadırgamamam gerektiğini biliyordum. Savaş'ın aklı benimkinden farklı çalışmıyordu. Gerçi benim yaratıcılığım elbette daha yüksekti. Ben masalsı ve ikonik şeyler yaratmıştım. O ise teknolojik ıvır zıvırlarla oynamayı tercih etmişti.

"Savaş Bey sizleri bekliyor," dedi robot kadın ve asansörü işaret etti. "Lütfen acele ediniz. Kendisi bugün oldukça yoğun."

Robottan aldığım emirle sinirlensem de kaybedecek zamanımızın olmadığının farkındaydım. Bu yüzden Helen'in elini daha sıkı tutup onu asansöre doğru ilerlettim. Duvara asılmış olan ince ekranlarda belirip yok olan anlamlandıramadığım içeriklere göz atıp bir tüpü andıran silindir asansörün önünde durdum. Tuşa bastığımda beklemeye başladık. Köşede duran hologramı fark ederek gözlerimi kıstım. Savaş, eşi ve oğullarının bir fotoğrafı hologram haline getirilmişti. Üçü de yüzlerindeki ciddiyetlerle öylece duruyor ve poz veriyorlardı. Dijital bir görüntüydü lâkin fazlasıyla gerçekçi gözüküyordu.

Asansöre bindiğimizde "SK" isimli tuşa bastım.

Hızla yükselen silindirle Helen bana yanaştı. "Arkadaşların da senin gibi normal düşünmeyen insanlar," dediğinde ona bakıp gülümsedim. "Anormal oluşumu dile getirmen her seferinde beni tahrik ediyor."

Gözlerini devirse de gülümsedi.

"Zihnini seviyorum," dedikten sonra bana baktı. "Ama bazen korkutucu olabiliyor ve Savaş Kılıç'ın da senden aşağı kalır bir yanı yok gibi."

Alınganlığımı saklamadan karşılık verdim. "Bebeğim, benimle yarışabilecek birinin olabileceğini düşünmen bile bir hakaret."

Parmak uçlarında yükselip dudağımın kenarını öptü. "Seninle kimse yarışamaz, *kardia mou*."

Vardığımız katla sohbetimiz sonlandı. Asansörden çıktığımızda büyük oda bizi karşılamıştı. Binanın en üst katında kalan oda tamamen beyaza boyanmıştı ve fazlasıyla sıkıcıydı. Duvara asılacak tablo ihtiyacı yadsınamayacak seviyedeydi. Mobilyalar bile beyazdı ve sıkıntıdan ölmek üzereydim.

Savaş bizi fark edip masasından kalktığında tebessüm etti. "Hoş geldiniz," dedikten sonra üstüne geçirdiği beyaz gömleğin yakalarını düzeltip bize doğru adımladı. Elini Helen'e uzatırken gülümsemesi genişledi. "Tebrik ederim, Demir'e sonsuza dek katlanabileceğini düşünerek onunla evlenmişsin. Umarım eski dostum seni kararına pişman etmez."

Helen, Savaş'ın elini sıktı. "Etmeyeceğine eminim," dediğinde elimi beline yerleştirerek onu kendime çektim ve Savaş'a dik dik bakarken homurdandım. "Senin karın pişman oldu mu?" Tek kaşımı kaldırdım. "Kendisini bir kez bile gülerken görmediğime göre kesinlikle olmuş olmalı."

Savaş iç geçirip ellerini ceplerine iliştirdiğinde yarasına bastığımı değişen ifadesinden anladım. Amacım onunla uğraşmaktı ve bu aramızda hiçbir zaman sorun olmazdı ama görüyordum ki bu sefer iğneleyici sözlerimin altında bir gerçeklik vardı.

"Konumuza odaklanalım," diyen Savaş ciddileşti. "Bahsettiğin implant için bir çözüm bulmak istiyorsak zaman kaybetmesek iyi olur."

"Sence bir çözüm bulabilir miyiz?"

Helen'in sorusuyla Savaş ona doğru döndü. "İmplantı incelemem gerek. Elimdeki cihazlarla onun ne olduğunu ve vücuduna etkilerini anlayabilirim ama onu sana zarar vermeden çıkarmanın bir yolunu bulup bulamayacağımızı görmenin ilk adımı gerekli testleri yapmak."

"Onu çıkaracaksın," dediğimde sözlerim bir emir niteliğindeydi. "Başka bir yol yok."

Savaş bana bakıp ifademi gördüğünde başını sallayıp beni onayladı. Aksini söylemeye cüret etmedi zira bir kez bunu ima etmesi başlı başına

yeterdi. Ne olursa olsun Helen ve bebeğimiz o implanttan bir zarar görmeyecekti.

"Peki, başlayalım öyleyse."

Helen'in sözlerinin ardından Savaş başıyla onu takip etmemizi işaret ederek yürüdü. Peşinden gidip odanın köşesinde kalan ve beyaz renginden dolayı duvarla bütünleştiğini düşünmemi sağlayan kapıya ilerledik. Elini kapının üstüne yerleştirip avuç içini okutan adamla kapı aralandı. Daha geniş bir alana girdiğimizde şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamaya çalışarak etrafa baktım.

Savaş benim bir sıralar üstümden hiç ayırmadığım patlayıcıyı tasarlarken beni bu odaya getirmemiş, başka bir alanda bütün işlemleri gerçekleştirmişti. Sanırım burası daha ileri seviyedeki teknolojilerle ilgili durumlarda gelinen bir alandı. Odanın her bir noktasında anlamlandıramadığım makinalar vardı. Duvarlarda dönüp duran hologramlara eklenen yazılar ve formüller asla ilgi alanım değildi. Bir makinenin yanında duran ikiliyi fark ettim. İçlerinden biri yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu düşündüğüm sarı saçlı bir kadındı. Diğeriyse yine onun yaşlarında gibi gözüken sarışın bir adamdı. İkiz olabilecek kadar benziyorlardı.

"Siz de robot musunuz?" diye sorarken buldum kendimi. Sarışın kadın bana bakarak tebessüm etti ve sorumu yanıtladı. "Ben sınırlı sayıda üretilen Phobos 0.1'lerden biriyim efendim." Sözleriyle yanındaki adam aynı tebessümle bir nevi kelimelerini tekrar etti. "Ben de sınırlı sayıda üretilen yapay zekâlı Phobos 0.1'lerden biriyim efendim."

Robotlardı.

Bakışlarımı işçiliğiyle gurur duyan adama çevirip saf bir merakla sorguladım. "Nereden çıktı bu robot merakın?" dediğimde Savaş gülümsemesini genişleterek bana baktı ve omuzlarını silkti. "Benim diğer teknoloji milyarderlerinden ne eksiğim var?"

"Bunlar yasal mı?"

Helen'in sorusuyla Savaş iç geçirdi. "Daha değil, ayrıca bunlar birer prototip. Geliştirilmeleri gerek. Şu an saha testindeler. Sentetik derilerinin kalitesini doğal koşullarda ölçmeye çalışıyoruz."

Sarışın adam ile kadına baktım. İkisi de baştan aşağı beyaz giyinmişlerdi ve yüzlerindeki ifadelerle ürkütücü gözüküyorlardı. Helen'e yardımcı olabilme ihtimali olmasa iyice teknolojiyle kafayı bozmuş olan eski dostumun yüzüne dahi bakmazdım.

Savaş ilerideki cihazlardan birini işaret etti. "Seni şöyle alayım, Helen."

Birlikte gösterdiği alana ilerledik. Çalan telefon sesiyle biz cihazın önünde dikilirken, Savaş aramıza birkaç adım yerleştirdi ve aramayı cevaplayıp tek kelime etmeden bir süre karşı hattan gelen sözleri dinledi. Saniyelerin ardından sinirle homurdandı. "Ares, bunu daha önce konuşmuştuk."

Sözleriyle gözümün önüne bir çocuğun siması geldi. Doğum günü partisine katıldığım Savaş'ın oğlu Ares'i anımsadım. Gördüğüm en tatlı lâkin en mutsuz çocuklardan biriydi. Ve bunun tek nedeni ailesi olmalıydı.

"Hayır, eskrim dersinden sonra biniciliğe gitmelisin."

Kaşlarımı çatarak Savaş'a bakmaya devam ettim. Yanlış hatırlamıyorsam oğlu daha sadece beş yaşındaydı. Neden onu böyle tehlikeli ve saçma şeylere gönderip eğitim almasını sağlıyordu? Onun yaşındaki çocuklar düz yolda yürümekte bile zorluk çekmeliydi. Sokakta oynamalı ya da o yaştakiler ne yapıyorsa onu yapmalıydı.

"Anneni üzme," dedi Savaş. "Bir daha da sözüme karşı gelme."

Telefonu kapatıp bize doğru döndüğünde kendimi tutamayarak konuştum. "Neden ona böyle davranıyorsun?" dediğimde sesim öylesine öfkeli çıktı ki Helen beni sakinleştirmek istercesine aniden elini göğsüme yerleştirdi. "Oğlun daha bir çocuk. Senin askerin değil."

"Onu yetiştirmek benim görevim."

Aldığım cevapla dişlerimi sıktım. Ağzımı açıp ters bir cevap verecektim ki Savaş'tan alacağım herhangi bir geri dönüş ile yüzünü dağıtabileceğimi fark ettim. Şu an için bize çözüm sağlayabilecek tek kişiyi dövemezdim.

"Belki biraz şefkatle daha iyi bir yetiştirme tarzı belirleyebilirsiniz."

Helen'in dudaklarından sıyrılan kelimeler Savaş'ın omuzlarını silkmesini sağladı. "Herkesin metodu farklıdır. Ben oğluma hem sevgi veriyorum hem de disiplin. Kendisi soyadını ve mirasını ne kadar çabuk sahiplenir, kendini ona göre geliştirirse o kadar iyi olur." Yumruğumu geçirmek istediğim bir gülümsemeyle ekledi. "Sizi de görürüm çocuğunuz olunca."

"Görünce şok olma çünkü senin yaptıklarının çeyreğini bile yapmam." Helen biraz daha bana yanaştı ve ortamı yumuşatmak adına konuştuğunda sözleri kanımı kaynattı. "Kendisi baba olacağı için çok heyecanlı ve sabırsız da."

"Hamile misin?"

Savaş'ın sorusuyla karnındaki elini işaret etti. "Evet ama daha sadece birkaç haftalık. Bu yüzden implant konusunda çok dikkatli olmalıyız. Bebeğimize herhangi bir zarar gelmemeli. Onu tehlikeye atmak istemiyorum."

"İmplantın fetüsle bir bağı olacağını sanmam."

Fetüs.

Tamamen bilimsel bir yaklaşım ve adlandırmaydı ama beni rahatsız etmişti çünkü o minik varlık benim yaşama sebeplerimden biriydi.

"Aslında var," diye mırıldandı Helen. "Doktorum implantın yumurtalıklarımı ve yumurtalarımı etkilediğini söyledi. Normalde hamile kalma ihtimalim çok düşükmüş."

"Üzüldüm." Savaş kaşlarını çattı. "Ama bunun nedenini tam anlayamadım." İç geçirip ellerini ovuşturdu. "İmplantı inceleme isteğim şu an arşa tırmanmış durumda."

"İncele o zaman."

Emir niteliğindeki sözlerimle Savaş beni umursamadan az ilerimizdeki makineye ilerledi. "Helen camın arkasına geç lütfen." Sözleriyle güzel karım göğsümü okşayıp bana iyi olduğunu hissettirmek ister gibi tebessüm ettikten sonra camın arkasına geçti. Camın bir diğer tarafında bekleyen Savaş, sağdaki silindirin üstündeki şeffaf tuşlara basmaya başladı. Dokunduğu yerler mavi bir ışıkla çevreleniyordu. "İmplant hangi kolunda?"

"Sol."

"O zaman sol kolun bana dönük olacak şekilde yan dur." Helen dediğini yaptıktan sonra Savaş birkaç tuşa daha bastı. Karışan kafam ve hiçbir şeyin değişmiyor oluşuyla kendimi tutamadım. "Bu aletin bir halta yaramadığını düşünmeye başlıyorum."

"Sabırsızdın ve hep sabırsız kalacaksın."

Savaş'ın sözleriyle gözlerimi devirdim çünkü ben oldukça sabırlı bir adamdım. Aziz bile sayılabilirdim. Özellikle kriz anlarında soğukkanlılığımı daima korurdum. "Ya da cihazın bozuktur."

Ekranda belirmeye başlayan görüntülerle kaşlarım çatıldı. Daha net görebilmek adına Savaş'ın yanına geçtiğimde neye baktığımı idrak edebilmem saniyelerimi aldı. Helen'in vücudunun kas, sinir ve organlarından oluşan bir hologramı tam karşımdaydı. Derisinin altındaki her şey camın üstünde belirmişti. Savaş bir ekran görevi gören camın üstündeki parmaklarını kaydırıp Helen'in kolunu yakınlaştırdı ve onu üç boyutlu bir hale getirip dikkatle incelemeye başladı. Kas ve sinirlerin çevrelediği implantı net bir şekilde görebiliyordum. Bu farkındalık beni öfkelendirmişti çünkü uzman olmaya gerek yoktu. Nikolaos'un Helen'e enjekte ettiği implant bedeninin bir parçası gibi duruyordu.

Dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım.

Camın ardında duran karımın gözleri beni bulduğunda mavilerinde endişe gördüm. Bu benim hiddetimi her zaman körüklerdi çünkü onun

üzgün olmasına katlanamazdım. Helen bunu fark etmiş gibi narin bir tebessümle bana göz kırptığında kendimde sakinleşecek gücü bulamadım.

"Kesinlikle özel üretim."

Savaş'ın mırıldanmasıyla dikkatimi ona verdim. Birkaç adım ilerimdeki adam implantı incelerken kendinden geçmiş gibiydi. "Ameliyat ile alınması mümkün değil," dediğinde ürperdim. "Çok derine işlemiş, sinirlerine zarar gelmeme ihtimali yok." Bakışlarını camın ardından Helen'le buluşturdu. "Bunu sana bir cihaz yoluyla enjekte etti, değil mi?"

"Evet."

"Nereden anladın?"

Sorumla Savaş implantın çevresini işaret etti. "Fazla temiz, ameliyatla yerleştirilse doku kenarlarında mutlaka buna dair bir iz olurdu." Bana bakıp tebessüm etti. "Ama bu iyi haber çünkü onu enjekte edildiği gibi çıkarabiliriz. Vakum yöntemiyle bu mümkün. Yine de söylemeliyim, canı yanacak."

"Sorun değil."

Helen'in cevabı doğru değildi çünkü bu benim için büyük bir sorundu.

"İmplantın ölçülerine uygun bir cihaz hazırlayabilirim," diyen Savaş bir şeylere dokunup implantın her açıdan görselini kaydetti. "Cihazla onu saniyeler içinde çıkartabiliriz. Bana birkaç gün verirseniz her şeyi hazır hale getirebilirim."

"Vaktimiz kısıtlı."

"Ne kadar kısıtlı?"

"Oldukça."

Savaş iç geçirdi. "Ne kadar hızlı olursam olayım en erken yarın sabah bu işlemi gerçekleştirebilirim. İmplant şu an vücuduna bir zarar vermiyor. Sakin konumda. Bu yüzden komplikasyon oluşması mümkün değil."

"Yani bebeğime zarar veremez mi?"

Helen'in titrek sesiyle içim ürperdi. Ona baktığımda panik duygusunun yerini meraka bıraktığını gördüm. Anne olduğunu öğreneli daha bir gün olmuştu ama şimdiden bebeğimizi canı pahasına koruyabilirdi. Bu nasıl mümkündü bilmiyordum ama anlayabiliyordum çünkü ben de aynı şeyi o ve çocuğumuz için yapardım.

"Veremez," dedi Savaş. "Sana da vereceği zararı vermiş gibi gözüküyor. Detaylı incelemedim ama yumurtalıkların konusunda doktorun doğruyu söylemiş." Sağ tarafta kalan kadın bedeni şeklindeki görseli yakınlaştırdı. "Böbrek nakli olmuşsun." Hafifçe kaşlarını çattı. "Bu tuhaf," deyip beni gerdi. "İmplant bağışıklık sistemini güçlendiriyor ama yumurtalıklarını

kötü etkiliyor. Asıl etkilemesi gereken yer bağışıklık sistemin olmalıydı, yumurtalarında sorun yaratması çok saçma."

"Kasıtlı olabilir mi?"

Savaş görüntüleri inceleyip bana bakmadan yanıt verdi. "Olabilir ama kesin bir şey söyleyemem."

"Doktor implantın çevresindeki koruyucu bir bariyerden bahsetmişti." Helen'in sözleriyle Savaş iç geçirdi. "Korucu bariyer şu an gözükmüyor ki bu onu çıkarmamızı kolaylaştırır. Zaman içinde erimiş olmalı. Bu da anlaşılan yumurtalıklarını etkileyen asıl şey olmuş."

"İmplantı bugün çıkarman mümkün değil mi?"

Geriye çekilen adam düşünüyor gibi elinin tersiyle yavaşça kirli sakalını okşadı. Sarışın kadın robota döndü. "Bana F48S9 numaralı prototipi getir."

"O nedir?"

Savaş, Helen'e bakıp sorusunu yanıtladı. "Aslında başka bir şey için üretildi ama birkaç modifiyeyle işimize yarayacak hale çevirebilirim." Sarışın kadın saniyelerin ardından elindeki tepsi benzeri mermer şeyle yanımıza geldi. Üstünde duran yaklaşık on beş santimlik silindir tüpü alan Savaş konuşmaya devam etti. "Bunu kendi çiplerimi yerleştirirken kullanıyorum. Yani kullandıklarımdan biri ama boyutsal olarak büyük çipler için tasarlandı. Hem enjekte etmek hem de çipi çıkarmak için kullanılabiliyor. Birkaç ayarlamayla implanta uygun hale getirebilirim."

"İşe yarar mı?"

"Deneyip göreceğiz."

Cevabıyla gerildim lâkin başka bir seçeneğimiz olmadığının bilincindeydim. Savaş kenarda duran platforma iliştiğinde ona alan tanıdım. Cihaz için gerekli ayarlamaları yaparken bir yandan yüzündeki gülümsemeyle bana bakmadan sorguladı. "Cinsiyetini biliyor musunuz?"

Helen camın ardından bana baktı. "Daha üç haftalık."

"Bebeklerin cinsiyeti ana rahmine düştüğü an bellidir. Sadece cinsel organlarının gelişmesi ve ultrasonda gözükebilmesi için zamana ihtiyaç vardır. Hastanelerin sahip olduğu cihazların buna ihtiyacı vardır demem daha doğru olur. Teknolojik olarak geriler sonuçta." Savaş elindeki silindir küpten başını kaldırıp bir bana bir Helen'e baktı. Yüzünü ele geçiren gülümsemeyle kalbimi tekleten kelimeleri dile döktü. "Az önceki vücut taramasında gördüm. Cihaz DNA dizilimini de analiz ediyor. Yani ben zaten biliyorum. İsterseniz söyleyebilirim."

Göğsümde bir sızı belirdi. Bütün benliğimin kaskatı kesilmesini sağlayan sözlerle donup kaldım. Aniden her şey fazla gerçek gelmeye başladı. Bu olumsuz bir kasılma değildi. Aksine daha önce bu denli heyecanlı olduğum zamanlar nadirdi. Hepsi de meleğimi kapsıyordu. Şimdiyse ellerimde iki melek vardı. Biri yanımda diğeri ise yanımdakinin içindeydi.

Hissettiğim sıcak parmaklarla bir rüyadan uyanır gibi sarsıldım. Yanıma ilişen kadına baktığımda göz alıcı bir gülümseme dudaklarını esir almıştı. Heyecanı yoğundu ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Öğrenmek ister misin?" Helen'in öpmeyi arzuladığım dudaklarından dökülen soruyla sesimi bulamadım. Sadece başımı sallayabildim çünkü konuşursam ben de ağlayabilirdim.

Savaş'a döndüğümde bir bana bir Helen'e baktı. Samimi bir tebessümle konuşmadan önce harcadığı saniyeler bana bir ömür gibi geldi. Oğlum ya da kızım diyebileceğim bir canlının varlığını kabullenmiştim ama bunun gerçekleşmesi asla hayal edemeyeceğim bir düşün önüme serilmesiydi.

"Tebrik ederim," dedi Savaş. "Bir kızınız olacak."

Gözümün önünde siyah noktalar belirdi. Yerin altımdan kayıp gittiğini hissettim. Helen'in elini sıkıca kavradım çünkü her an dizlerimin üstüne çökebilir ve bir çocuk misali ağlayabilirdim. İşittiğim kelime sindiremeyeceğim derecede büyüktü. Kendimi bildim bileli istediğim yegâne şey, artık benimdi. Ve ben Tanrı'nın beni bu denli sevdiğine, dualarımı işittiğine inanamıyordum. Beni duymadığını, beni görmediğini sanmıştım. Ona ihanet edip arkamı dönmüştüm ama o bana her şeyi vermişti. Önce sınamış sonra mükâfatlandırmıştı.

"Kız mı?" diye fısıldadım.

Titrek sesimi zar zor işitmiştim. Öylesine uyuşmuştum ki gözlerimi dahi kırpamıyor, nefes alamıyordum. Göğsümdeki o sızı genişlemiş ve beni yutmak ister hale gelmişti. Bir kızım olacağı gerçeği, bu gerçek miydi?

"Evet, kız."

Savaş elindeki cihaza odağını verip bizi yok saydığında bakışlarımı yanımdaki kadına çevirdim. Helen yanağından süzülen yaşlarla bir benim elimi tutuyor, bir karnını okşuyordu. Beyaz elbisesinin üstündeki eline bakakaldım. Kırmızı yakut yüzüğe, ardından karnına göz atarak rüya mı görüyorum diye sorguladım. Her şey, bütün hayatım gerçek olamayacak derecede güzeldi. Belki de hâlâ o hastanede ilaçların etkisindeydim. Hayal görüyor, sanrı kurbanı oluyordum. Bu ihtimal bana yüksek gelmeye başlamıştı ki Helen aniden kendini kollarıma atıp bana sıkıca sarıldı. Ciğerlerime akın eden kokusu teninden yayılan sıcaklık, bana dokunduğunda

bedenimde oluşan karıncalanma, nefesinin göğsüme vurduğunda oluşturduğu huzur, gerçekti.

Sevdiğim kadın gerçekti ve sevdiğim kadının karnında yaşam için savaşan minik kızımız da gerçekti. *Sonunda her şey gerçekti.* Kollarımı bedenine dolayıp onu kendime yasladım. Burnumu saçlarına gömüp derin bir nefes aldığımda daha fazla gözyaşlarımı tutamadım. İki gözümden de birer damla yaş kayıp gitti ama umursamadım. Biri karım diğeri kızım içindi ve hep onlara ait kalacaktı.

"Kızımız olacak," diye fısıldadı Helen. "Bebeğimiz kız olacak."

Ona mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldım. Kızıl tutamlarına buseler iliştirirken gözlerimi yumdum. Aniden hayalimde bir sima canlandı. Geleceği görüyor gibi hissettim. Kızıl tutamları ve mavi gözleriyle annesinden aldığı güzelliğini sergileyen kızımın görüntüsü zihnimde bir yankı gibi çınladı. Öylesine güzeldi ki büyülenmemek elde değildi.

Büyük bir rahatlamayla mırıldandım. "Sana benzeyecek, Persephone." Şakağını öpüp kulağına aklımdaki görüntüyü fısıldadım. "Senin kadar güzel, akıllı, büyüleyici ve iyi olacak. Ona her baktığımda sana tekrar âşık olacağım. Ona her baktığımda dünyanın en şanslı adamı olduğumu hatırlayacağım. Onu öylesine kıskanacağım ki hiç kimseye layık olmadığı için işim zorlaşacak. Çünkü sana benzeyen bir kız çocuğu doğacak." Sesimin titremesine engel olamadım. "Annesinin kızı olacak."

Helen başını sallayıp geri çekildi ve gözlerimin içine bakarken yanağımdaki yaşları sildi. Kendi yaşlarını umursamadan narin bir tebessümle karşılık verdi. "İkimiz de biliyoruz. Kızımız istediği kadar bana benzesin, her zaman babasının kızı olacak."

Dudaklarına kapanıp onu öpmeye başladım. Onu kendime çekip sırtımı döndürdüğümde diğer herkesin görüş alanından kadınımı çıkardım. Sadece bana odaklanmasını istedim çünkü şu an bir tek onu umursayabiliyordum. Hayır, onu ve kızımızı. İkisi dışındaki hiçbir şey beni alakadar etmiyordu.

Nefesini kestiğimi fark edip öpüşmemizi sonlandırdım. Burnuna ve alnına birer buse yerleştirip gözlerinin içine baktığımda gülümsemeden edemedim. Aklımdaki görselleri deneyimleyebilme ihtimalim bile beni sabırsızlığa itiyordu. "Bir an önce dokuz ay geçsin istiyorum."

Helen duyduğum en çarpıcı melodi olan kıkırdamasıyla bana baktı. "Sabırlıyım demiştin değil mi?" dediğinde omuzlarımı silkip karşı geldim. "Söz konusu sensen, hayır." Mavi gözleriyle yüzümü tavaf edip dudağını dişlediğinde yanakları kızarmıştı. Aklından bir şeyler geçiyordu.

Anlayabiliyor ama elbette zihnini okuyamıyordum. Kaşlarımı çatıp sorgulayıcı bir ifadeyle baktığımda gülümsedi. "Sana rüyamda bebeğimizle seni gördüğümü söylemiştim."

"Evet."

"Rüyamda gördüğüm tabloda kucağında bir kız çocuğu vardı," dediğinde bir an dengemi yitirdim. Helen bana daha sıkı sarılıp mırıldandı. "Sanırım malum oldu. Emin değilim ama ne gördüğümü biliyorum. Hatta ona ismiyle seslendim."

"İsmi mi?"

Başını sallayıp mahcup bir ifadeyle ekledi. "Bilinçdışı gelişti herhalde. Yani bu ismi bir yerde duyduğuma eminim. Nereden duyduğumu bilmiyorum ama rüyamda o kız çocuğuna bu isimle seslendim. Hatta arabada gelirken telefonumdan anlamına baktım ve ona ne kadar uyduğunu fark edip şaşırdım. Senin aklında bir isim var mı?"

"Sen ne istiyorsan o."

"Hayır, ortak karar vermeliyiz."

"Moya koroleva." Gözlerinin içine baktım. "Benim isteğim, senin istediğin her şey. Ne istiyorsan ona sahip olduğun sürece benim dileğim gerçekleşmiş demektir. Şimdi söyle bakalım, kızımızın ismi ne?"

"Yunan kökenli bir isim. Birkaç anlamı var; ölümsüzlük, lütuf ve ebedi güzellik gibi."

"Ona fazlasıyla uygunlar."

"Evet," diyerek kıkırdadı.

"Beni meraktan öldüreceksin bebeğim." Ruhumu görüyor gibi gözlerime baktı ve kalbimin bir saniyeliğine durmasını sağlayan o ismi dile döktü.

"Amara."

Boğazımda bir düğüm oluştu. Gözümün önüne gelen o güzel kızın ismine ne kadar uygun olduğunu fark ettim. Benim mucizem daha azına layık değildi. Her zaman her şeyin en iyisi onun olacaktı ve ismi kesinlikle biçilmiş kaftandı.

"Amara Karadağ."

Dudaklarımdan kayıp giden isim kalbime vurgun gerçekleştirdi. Helen gülümsediğinde sonuçtan memnun olduğu barizdi ve ben onunla aynı hisleri paylaşıyordum. Beni mest eden sesiyle sözlerimi tekrarladığında, duyduğum isim ve soyisim son derece doğal geldi. Sanırım şimdiden alışmıştım. "Amara Karadağ," diyen Helen ekledi. "Kesinlikle babasının kızı olacak."

"Teyzesine benzemediği sürece sonuçlarına katlanabilirim."

Helen kahkaha attığında gülüşüne eşlik ettim. Saniyelerin ardından elimi karnına yerleştirip kızımın varlığına tutundum. Bir şeytan değil, melek olacağını biliyordum. Bunun olması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Demir."

Savaş'ın sesiyle ardıma baktığımda elinde tuttuğu silindir tüple bize doğru geldiğini gördüm. Bakışları hâlâ tüpün üstündeydi lâkin konuşmaya başlamıştı. "Sanırım bu iş görecek. Denesek iyi olur. Merak etmeyin, işe yaramasa bile herhangi bir sorun yaratmaz. En fazla teninin üstünde ufak bir kızarıklık kalır." Ağzımı açıp bunun ufak bir şey olmadığını söyleyecektim ki Helen kollarımın arasından sıyrılıp sol kolunu uzattı ve bana fırsat tanımadan konuştu. "Sorun değil, deneyelim."

"Persephone."

Elini uzatıp bana baktı. "Deneyeceğiz," dediğinde kararlılığıyla dişlerimi sıktım. Canının yanma ihtimaliyle başa çıkamadığımı biliyordu ama ona hak vermeden edemezdim. O implanttan kurtulmak istemesi normaldi ve bunu ben de istiyordum. Bu yüzden uzattığı elini sıkıca tuttum.

Savaş bana baktığında başımla onay verdim. Tüpün ucunu implantın üstüne yerleştirdi. Elini silindir tüpün üstünde kaydırdığında mavi bir ışık yandı. Aniden cızırtıyı hatırlatan bir ses duydum. Helen parmaklarımı sıkıca tutup kaşlarını çattığında göğsüm daraldı. Saniyeler içinde ses giderek arttı ve bir anda Helen çığlık attı. Neler olduğunu anlayamayarak donakaldığımda Savaş tepki vermedi. Helen acıyla bağırırken kolumu beline dolayıp tüpün kenarlarından sıyrılan kanı fark ettim. Bağırışım binada yankı buldu. "Dur!"

"Ama-"

Savaş'ın sözünü kesip tekrar haykırdım. "Sana dur dedim!"

"Hayır!" diyen Helen'in beti benzi atmıştı. "Devam et."

"Demir, implant çıkıyor." Savaş tüpün üstündeki yüzdelik dilimini gösterdi. "Neredeyse bitti."

Acıyla kıvranan kadınıma sarılarak ne yapacağımı bilemez bir halde bekledim. Kolundan süzülen ince şerit halindeki kanlara bakarken delirecek gibi hissettim. Helen acıyla inlediğinde titremesindeki yoğunluk artış gösterdi. Saniyelerin ardından ses kesildi ve Savaş elindeki tüple geri çekildi. Helen'in teninin üstünde kalan kızıl daireye baktım. Kolundan süzülen kanlara eşlik eden bu izle beynimden vurulmuşa döndüm. Öfkemin

yoğunluğu soluğumu kesmişti. Ona yakıştıramadığım bu tabloyu kabul edebilmem mümkün değildi.

"İyiyim," diye mırıldanarak bana baktı. "Sadece biraz acıttı."

"Biraz mı?"

Bağırışımla iç geçirdi. "*Kardia mou*, iyiyim."

Sözlerine inat tutmayan dizleriyle yere yığılacak gibi olduğunda onu hızla kucağıma aldım. Savaş, ilerideki metal yüzeyi işaret etti. Helen'i oraya yatırdığımda gözleri kaydı. Alnında biriken terleri parmaklarımla sildiğimde arkadaşım elinde bir bezle geri döndü. Bana uzattığı bezi alıp Helen'in alnını ve boynunu sildim. Canını yakmamaya özen göstererek kolunu temizlemeye başladım. Dairenin üstüne bastırmadım zira ateşle damgalanmış gibi gözüküyordu ve acıdığı barizdi.

"Ve implantınız burada." Savaş avucundaki şeyi Helen'e uzattı. Objeyi alıp inceleyen güzel karıma karşılık Savaş konuştu. "İçinde bir şey var gibi ama üst kısmı yarmadan ne olduğunu anlamak mümkün değil. Tarayıcıda okutmaya çalıştım ama gözükmedi. Ne olduğunu bilmeden üst kabuğu yarmak da mantıklı olmaz."

Nikolaos'la edeceğim tatlı sohbetin sonucunda ne olduğunu öğrenecektim. Bu yüzden bu bir sorun değildi. Önemli olan o şeyin artık Helen'in içinde olmamasıydı.

"Kolun birkaç gün ağrıyabilir."

"Başka bir sorun yaratır mı?"

"Hayır, merak etme." Savaş bana doğru döndü. "Vakum gücüyle çıkardığımız için sorun olmamalı ama yine de kolunda bir uyuşma, dinmeyen acı ya da şişlik olursa mutlaka arayın."

Helen yattığı yerden doğrulup saçlarını geriye ittirdi. "Her şey için teşekkür ederim."

"Önemli değil," diyen Savaş bana bakıp göz kırptı. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Vedalaşmamızın ardından şirketten çıkıp arabaya bindik. Helen emniyet kemerini takarken onu dikkatle inceledim. Kolunu kaldırırken ara sıra yüzünü ekşitiyor olsa da normal gözüküyordu. Gerçekten de ağrı haricinde bir sorunu yok gibiydi. Ona dikkatle baktığımı fark ederek bana döndü. Kendimi tutamayarak homurdandım. "Canın yanıyorsa durmasını istemeliydin," dediğimde gözlerini devirdi ve elimi tuttu. "Sevgilim rica ediyorum bu konuyu kapatalım. İmplant çıktı ve bebeğimizin cinsiyetini öğrendik." Gülümseyerek bana yanaştı. "Bugün güzel bir gün. Tadını çıkarmalıyız."

Sözleriyle iç geçirdim.

Haklıydı. Her zamanki gibi.

Ona doğru eğilip dudaklarını ele geçirdim. Dilimi ağzının içine ittirip tadını çaldığımda bu hırsızlığımı sonsuza dek devam ettirecektim. Yavaşça geriye çekilip gözlerine baktım. Ben değil, ruhumun derinliğindeki şeytan konuştu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Asla duymaktan sıkılmayacaktım. Karnının üstündeki eline bakıp alaylı bir tavırla ekledim. "Amara'yı da seviyorum," dediğimde gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Amara da seni seviyor."

Canım yandı. Beni sevmeme ihtimalini düşünmek istemesem de kızımın benden hoşlanmayabileceğini düşündüm. Evet, Helen beni seviyordu ama bu bir istisna olabilirdi. Belki bir tek onun için sevilebilir biriydim. Amara aynı hisleri paylaşmayabilirdi. Yanağıma yerleşen elin sıcak temasıyla nefes verdim. Helen zihnimi okumuş gibi mırıldandı. "Kızımız seni sevecek hatta sana âşık olacak. Aksini düşünür, bir kez daha bunun ihtimalini sorgularsan seni mahvederim."

Tehdidiyle gülümsedim. "Emirler verirken gözüme bir ayrı seksi geliyorsun," dedikten sonra onu tekrar öptüm. "Beni mahvetme yolunu merak ettim karıcığım."

Helen omzumu hafifçe ittirip kıkırdadı. "Ah inan, merak ettiğine değer."

"Sabırsızlanıyorum."

Helen çantasına koyduğu keseyi çıkardı. Tırnağımın yarısı kadar olan beyaz bilyeye bakarken gerildim. "Sence içinde ne var?" diye soran Helen'le avucumu uzattım. "Bilmiyorum ama güvenli bir yerde saklasak iyi olur. Nikolaos'a karşı tek kozumuz sayılır."

Helen bilyeyi avucuma bıraktı. Ceketimin cebine koyup arabayı çalıştırdım. "Kliniğe gitmek istediğine emin misin? Bence dinlensen iyi olur."

"İyiyim ve cidden gitmem gerek. Hem biraz kafam dağılır."

"Peki bebeğim."

Yoğun trafik yüzünden bir saatin ardından Helen'in kliniğinin önünde durabilmiştim. On dakika önce Halit'i aradığımda bana klinikte beklediğini söylemişti. Yanında da diğer korumalar vardı. Helen emniyet kemerini çözerken araçtan indim. Onun kapısının önüne gelip araçtan inmesine yardım ettim ve bir kolumu beline dolayarak kliniğe dek ona eşlik ettim. Kapısının önünde durduğumuzda onu tekrar öpüp sıkıca sarıldım. "İşin bittiğinde ara, gelir alırım."

"Tamam sevgilim."

"Ayrıca beni özle."

Helen gömleğimin yakasını düzeltti. "Her zaman, Hades."

Kapıyı açtığımda Halit karşıma çıktı. Bana selam vermesiyle işaretparmağımı ona doğrulttum. "En ufak bir sorunda haber ver."

Emrimle başını eğdi. "Her zaman patron."

Helen bana öpücük atıp içeriye adımladı. Klinikten ayrılıp tekrar aracıma ilerlediğimde çalan telefonumla durdum. Cebimden aldığım cihazın ekranına baktığımda Nejat'ın numarasını gördüm.

"Efendim."

"Patron," diyen adamın sesi kötü geliyordu. "Doğu'nun dairesindeyim."

"Telefonu ona ver."

Emrimle beklemeye devam ettim lâkin hiçbir şey değişmedi. Nejat'ın nefesini duyabiliyor, hâlâ onunla konuştuğumu anlayabiliyordum. "Patron, Doğu konuşamaz."

"Niye?"

"Çünkü kendini öldürmüş."

Tüylerim diken diken olurken boğazımdaki düğüm büyüdü. Doğu'nun yüzü gözümün önüne gelirken yanlış duyduğumu düşündüm. "Bileklerini kesmiş," diye fısıldadı Nejat. "Şu an cesedine bakıyorum."

Gözlerimi yumarak dişlerimi sıktım. Seğiren çenemle bir şeyleri parçalama isteğim arşa tırmandığında aramayı sonlandırdım. Göğsümün üstüne binen ağırlık vicdanımdı. Helen'in bana bahşettiği şeylerden biri de bu olmalıydı çünkü bu zamana dek bilmediğim duygunun altında eziliyordum ve yalvarıyordum. Kızım annesine benzemeliydi çünkü babası gerçek bir şeytandı.

GÖRÜNENİN ÖTESİNDEKİ DÜNYA

Helen

Geçmiş seans dosyalarımı düzenleyip, kendime içecek bir şeyler almak üzere mutfağa girdiğimde Halit peşimden bir gölge gibi geldi. Bir saniye olsun beni yalnız bırakmıyor olmasına karşılık gülümsemeden edemiyordum. Aslında sinirlenmem gerekebilirdi çünkü tadını kaçırmaya başlamıştı ama onu suçlayamıyordum. Yaşanan onca şeyden sonra güvenliğim adına kendini ortaya koymasına ancak saygı duyabilirdim.

Kendime bitki çayı yapıp Halit'in kahvesini yeniledim.

Kalçamı tezgâha yaslayıp buharı tüten çaya doğru üflediğimde Halit gözlerini üzerimde gezdirdi. Endişeli ifadesi karşısında tek kaşımı kaldırdım. Sorgulayıcı tavrımı fark ederek dilinin altındaki baklayı çıkardı. "İyisiniz, değil mi?"

Sorusu nedensizce kalbimi sızlattı.

Halit bakışlarını kaçırıp konuşmaya devam etti. "Geçen gün hastanede çok üzgündünüz, Helen Hanım. Umarım her şey yolundadır." Boğazını temizlemek istercesine homurdanıp tekrar bana baktı. "Biliyorum patronumun eşisiniz ama benim için bir arkadaşsınız da. Bu yüzden sormak istedim."

"Elbette arkadaşız," diyerek omzunu sıvazladım. "Ve ben iyiyim, sadece tahmin etmediğim bir haber almıştım." Kötü kısmı es geçerek iyi tarafa odaklandım ve yüzümü ele geçiren gülümsememle müjdeyi verdim. "Hamileyim."

Halit şoka girdiğini belli eden bir ifadeyle bana baktı. Saniyeler içinde dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. Gözleri ışıldıyor, samimi bir mutluluk ruhunda filizleniyordu. "Allah analı babalı büyütsün, tebrik ederim. Demir Bey mutluluktan delirmiştir."

Açıkçası Demir durumu tahmin ettiğimden daha iyi karşılamıştı. Bir daha hamile kalamayacağımı öğrendiğinde bunun onu sarsacağını düşünmüştüm. Elbette üzülmüştü çünkü geniş bir aile istiyordu ama bunu sorun etmemesi ve tamamen destekçi olması ona bir kez daha âşık olmamı sağlamıştı. Hamile olduğumu söylediğimde mutluluktan ağlaması ise asla beklemediğim bir tepkiydi. Baba olmayı bu denli istiyor oluşu kalbimi ısıtıyordu. Yine de görebiliyordum ki korkuyordu. İyi ve sevilen bir baba olamayacağını düşünmesine inanamıyordum. Bana kalırsa kızımız ona tapacaktı. Tıpkı benim gibi.

"Teşekkür ederiz."

Halit'in genişleyen gülümsemesi bir balon gibi sönerken panik ifadesine yerleşti. "Öyleyse güvenlik önlemlerini iki katına çıkarmamız gerek." Elindeki kahveyi bir kenara bıraktı. "Kesinlikle gözümün önünden ayrılmamalısınız, Helen Hanım."

Ağlanacak halime güldüm. Çevremdeki herkesin bir asker misali beni güvende tutmaya ant içmesi sinirimi bozmuyor aksine bana kendimi özel ve seviliyor hissettiriyordu. Yine de bu tutumun fazlası zarardı. Cam fanusun içinde yaşayamazdım. Elbette dikkatli olacaktım. Bunu sadece kendim için değil, kızım için de yapacaktım.

Kızım.

Bir kızım olacağını idrak etmekte zorlanıyordum. Hiçbir zaman çocuk hayalleri kurmamıştım fakat onun varlığını öğrendiğim kısa süreye rağmen yokluğunu düşünemiyordum bile. Sanki aniden bütün eksik parçalar tamamlanmış ve bir umut doğmuştu. Demir'in bana sunduğu sevgi hayatımı komple değiştirmişti. Kendime ait bir ailem olacaktı ve bu beni korkutmuyor aksine mutlu ediyordu.

Amara Karadağ.

Benim güzel mucizem.

Yüzünü hayal etmeye çalıştığımda babasına benzediğini görüyordum. Siyah saçlı ve altın hareli bir kız olabileceğini düşünüyordum ama kızıl tutamlarımı emanet alacağına emindim. İkimizin bir koalisyonu olacaktı. Onunla bir an önce tanışmak istiyordum. Bazen Demir kadar sabırsız olabiliyordum.

Halit gözlerini bir noktaya odaklayıp homurdandı. "Aslında şu GPS'li takılardan mı yaptırsak size? Ya da bunların implant versiyonları da oluyor. Gerçi hamilelere takılır mı emin değilim ama."

"Bana implant deme"

İsyanımla Halit bana baktığında teknolojiden nefret eder bir aşamaya geldiğimi anlamış gibi anlayışla başını salladı. Gözlerimi sol koluma çevirdim. Kızıl daire hâlâ oradaydı. Biri tenimi dağlamış gibi duruyordu ve acısı geçmemişti. Ağrısı bir süre daha benimle duracak gibiydi.

Savaş Kılıç'ın onu kolaylıkla çıkarabilmesi yıllardır boşu boşuna o saçma objeyi vücudumda taşıdığımın bir kanıtı olmuştu. Eğer daha önce farkına varsaydım belki de yumurtalıklarım zarara uğramadan o implantı çıkartabilirdim. Gerçi bunu başarabilecek teknolojiye sahip olan yegâne kişi olan Savaş Kılıç'a erişebilmem mümkün olmazdı. Demir ile kaderlerimiz öylesine iç içe geçmişti ki her şey dönüp dolaşıp birbirimizle sonuçlanıyordu. Birbirimize yardım etmiş, birbirimizi kurtarmış, birbirimize âşık olmuş ve birbirimizi hayalini dahi kuramayacağım yeni bir dünyayla tanıştırmıştık.

Hikâyemizin bu kısmını seviyordum.

Nefret ettiğim taraf ise Nikolaos Vasilakis'in içinde bulunduğu kısımlardı. Dedem olacak o adamın bana reva gördüklerini sindiremiyor, öfkemin ilk kez bu denli kontrolsüz ve yakıcı olduğuna şahitlik ediyordum. Onu parçalara ayırma isteğim öylesine yoğundu ki sanırım ilk kez Demir'den daha şeytaniydim.

"Ayrıca GPS'e gerek yok çünkü uzun bir süre İnferno'dan dışarıya adımımı atmayı düşünmüyorum," deyip çayımı yudumladım. Bugün kliniğe gelmemin bir nedeni de buydu. Seanslarımı *online* olacak şekilde düzenleyecek ve buradaki yarım kalmış işlerimi tamamlayacaktım. Bencil bir karar olduğunun farkındaydım ama hamileliğim riskliyken ve Nikolaos hâlâ dışarıda bir yerlerde kim bilir ne haltlar karıştırıyorken benim için en güvenli olan yer evim yani İnferno'ydu.

"Siz nasıl isterseniz."

Halit'in sözleriyle tebessüm edip gerilen atmosferi sonlandırmak ve konuyu değiştirmek istedim. Gündemimdeki olayların fazla kaotik olmasından sıkılmaya başlamıştım. Bu yüzden Halit'i dürtüp resepsiyon kısmında bulunan ve ona kaçamak bakışlar atan İrem'i işaret ederek mırıldandım. "Niye onu randevuya çıkarmıyorsun?" diyerek sırıttım. "En azından bir kahve için."

Anında gerilen adam kupasını tekrar eline aldı ve benim gibi kalçasını tezgâha yasladı. Kaçamak bakışlarını İrem'in olduğu tarafa çevirdiğinde yanaklarının kızardığını fark ettim. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti.

"Öyle pat diye gidip kahve iç benimle mi diyeceğim?"

Sorusuyla kıkırdamamı daha fazla tutamadım. "Aynen, Halit. Masaya da yumruğunu vur. Gel buraya kahve içeceğiz de." Bana şaşkın bakışlar atması üzerine başımı iki yana salladım. "Önce bir halini hatırını sor, akşam bir planı var mı öğren. Eğer yoksa kahve içmeyi teklif et. Bence zaten kabul edecek."

"Cidden mi?"

"Kliniğe her geldiğinde seni izlemekten işine odaklanamıyor."

Halit tek kaşını kaldırdı. "Harbi mi?"

"Harbi," diyerek güldüm. "Siz erkekler bazen bizi hiç anlamıyorsunuz."

"Bazen mi?" İç geçiren Halit bir bana bir İrem'e baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Ben genel olarak hiç anlamıyorum."

"Patronundan ders almalısın."

"Sayenizde o da paslandı."

Cevabıyla kahkaha attım. Aslında ona hak veriyordum. Benim tanıştığım Demir Karadağ ile şu an kocam olan Demir Karadağ arasında büyük farklılıklar vardı. Hikâyemizin ilk başlarında ikimiz de ele avuca sığmayan, ilişki nedir bilmeyen, aşka inanmayan ve arsızlıktan keyif alan insanlardık. Hâlâ arsızdık ama çok yol almış ve bir sürü şey öğrenmiştik. İnferno'ya adım attığım ilk günkü Helen değildim. Kendimi bu süreçte değişmiş, evrilmiş ve olgunlaşmış hissediyordum. İnsan kaç yaşında olursa olsun kendine dair yeni şeyler keşfedebiliyordu. Helen Saral ile ilgili yeni şeyler öğrenmiştim. Helen Karadağ olarak ise gelişmeye devam edecektim.

"Öyleyse gidip direkt sorabilirim, değil mi?"

"Evet."

"Ya rahatsız olursa?"

Düşünceli tavrı karşısında tebessüm ettim. Bu ihtimali hesaplaması iyi bir şeydi ama çekingenliğinin nedeni olmamalıydı. Eğer centilmenliği elden bırakmaz ve reddedilebilme ihtimalini kabullenirse bir kadını rahatsız etmezdi. Tavırlar ve duruşlar önemliydi.

"Şansını denemekten ne gibi bir zarar gelir?"

Halit sorumu düşünüyor gibi tekrar İrem'in olduğu bölüme baktı. Genç kız bakışları fark ederek tebessüm ettiğinde utangaçlığını buradan bile görebiliyordum. Halit'i cesaretlendirmek isteyerek onu tekrar dürttüm. "Git hadi."

"Şimdi mi?"

"Yok yarın." diyerek dalga geçtim. "Hadi, Halit."

Kahvesinden büyük bir yudum alıp kupayı bir kenara bıraktı ve bekleme salonunda oturan diğer adamları es geçerek İrem'e doğru ilerledi. Üstünde bir çift göz haline gelip baskı hissetmesini sağlamamak adına mutfaktan çıkıp kendi odama yöneldim. Derya'nın açılan kapısıyla ise koridorda duraksadım. Danışanını yolcu eden arkadaşım beni fark ettiğinde heyecanı ifadesini kuşattı. Adadaki ikinci düğünümden beri görüşememiş ve konuşamamıştık. Kliniğe adım attığımda da seanstaydı. Ve onunla gelişmeleri paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Danışanını yolcu edip bana doğru geldiğinde kollarımı açtım. Üstüme atlayıp az kalsın çayımı dökeceğinde bu ayrıntıyı umursamadım. Ona duyduğum özlemle varlığına sıkıca sarıldım.

"Seni burada görmeyeli uzun zaman oldu," dediğinde geriye çekilip yanaklarını öptüm ve içten bir hüzünle konuştum. "Bütün yükü sana bıraktım, affet beni." Elini havada salladı. "Saçmalama, iyi ol yeter." Saatine ve elimdeki kupaya baktı. "Diğer seansıma kadar yarım saat boşluğum var. Kendime kahve yapıp geliyorum hemen," demesiyle odamı işaret ettim. "Tamam, içeride bekliyorum seni."

Masama geçip kupayı bir kenara bıraktım. Defterlerimi düzenleyip biraz içerisini havalandırdım. Açık camdan giren temiz hava eşliğinde koltuğa oturduğumda Derya odama girdi ve yüzündeki gülümsemeyle kendini yanımdaki boşluğa attı. Kahvesini yudumladıktan sonra sorguladı. "Sen niye kahve içmiyorsun?"

"Kahve alışkanlığımı bir süre bırakmam gerek."

Sözlerime kahkahayla güldü. "Türk kahvesi olmadan güne başlayamayan kadın söylüyor bunu. Hayırdır, kafana bir şey mi düştü?"

"Yani öyle de denebilir."

Sırıtışıma karşılık kaşlarını çatan Derya dikkatle yüzümü inceledi. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attıktan sonra homurdandı. "Sende bir değişiklik var, Hel."

"Öyle mi?"

"Evet. Hissediyorum, bana söylemediğin bir şey var."

"Ne olabilir acaba?"

Dalga geçercesine cevaplar vermem üzerine gözlerini devirdi. Kahvesinden bir yudum daha alıp kupayı yanında duran sehpanın üstüne bıraktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Bana dik dik bakarken dilimin altındaki baklayı çıkarmamı istiyordu. Sessiz kaldığımda toleransı tükendi. "Çatlatmasana insanı," diye yakardı. "Belli var bir şey, söyle hadi."

İç geçirip arkama yaslandım. "Birkaç ay önce evliliği asla düşünmediğimi, aile kurmanın benim için bir seçenek dahi olmadığını söylediğim zamanları hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Ve bu fikrim değişti çünkü evlendim."

Derya kahkaha attı. "Evet, Demir Karadağ ayaklarını yerden kesti. Bu kısımları biliyorum, bana bilmediğim bir şey söylemezsen gerçekten darılmaya başlayacağım."

"Hamileyim."

En yakın arkadaşım ona bir tokat savurmuşum gibi neye uğradığını şaşırarak dondu kaldı. Tepki vermemesi ve en ufak bir mimik dahi sergilememesiyle, alıştıra alıştıra söylesem daha iyi olabileceğini düşündüm. Kocaman olan gözlerine eklenen açık ağzıyla nefes dahi almıyor gibiydi. Bir şey demesi için harcadığım saniyelerin ardından hâlâ yüzüme bakıyor oluşu endişemi harladı. Kendime kızarak ve arkadaşım için panikleyerek doğruldum. Elini tutup solgun yanağına parmaklarımı iliştirdiğimde bir şey söylemesini istedim. "Derya, iyi misin?" dedikten sonra onu hafifçe sarstım. "Kal mı geldi, ne oldu? Tepki versene?"

"Ben..." diyerek kısık bir nefes verdi. "Ay, yanlış mı duydum?"

Yaşlı gözleriyle bana bakan arkadaşımın sorusunu yanıtladım. "Hayır, hamileyim."

Derya'nın yanaklarından süzülen gözyaşları içimi yaktı. Dudaklarını birbirine bastıran arkadaşım beni dikkatle inceleyip karnıma göz attığında daha fazla kontrollü kalamadı. Hıçkırarak ağlamaya başlayıp üstüme adeta atladığında dengemi yitirdim. Koltuğa devrilmemle, Derya üzerime çıkarak beni sıkıca sardı ve titreyen sesiyle mırıldandı. "Teyze mi oluyorum ben?" demesiyle kıkırdadım. "Minik bir Helen mi geliyor?"

"Ya da minik Demir."

"Allah korusun," dedikten sonra kahkaha atıp ekledi. "Şaka şaka ama sana benzemesini tercih ederim." Geriye çekilip yüzüme baktığında yanağındaki yaşları sildim. Onunla yıllardır öz kardeş gibiydik. Bu yüzden duygusallığını en derinimde hissedebiliyor, aynı haberi bana verse ne kadar mutlu olacağımı biliyordum. "Kaç haftalık?"

"Neredeyse üç." Elimi karnıma yerleştirdim. "Ama cinsiyetini biliyoruz." Derya doğrulup yanıma oturdu. Gözleri hissettiği neşeyle parıldıyordu. Elini karnımın üstündeki elime yerleştirip parmaklarımı kavradı. Merakla sorguladığında sesi titremişti. "Kız mı erkek mi?"

"Kız."

Derya tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı ve bana sarıldı. Haline gülsem de onu kollarımın arasına aldım ve sırtını sıvazladım. "İsmini Amara koyacağız."

"Amara Karadağ," diye fısıldadı. "Şimdiden çok can yakacağı belli."

Eğer biraz bile olsa bana ya da babasına çekerse ki aksi mümkün durmuyordu, kesinlikle can yakacaktı ama ona benim yaptığım hataları tekrarlamaması gerektiğini öğretecektim.

"Demir nasıl tepki verdi?" Derya'nın sorusuyla tebessüm ettim. "Oldukça sevindi ve biraz da ağladı. Baba olmayı istediğini biliyordum. Bu yüzden sevineceğini tahmin etmiştim ama bu denli mutlu olması... Onunla birlikte olmak verdiğim en doğru karardı."

"Senin adına çok mutluyum, Hel," diyen arkadaşım elimi daha sıkı tuttu.

Yüzüne düşen bir tutam sarı saçı ittirip gözlerine baktım. Benim adıma duyduğu mutluluğu görebiliyor, içtenliğini sezebiliyordum ama bakışlarının ardında bir burukluk saklıydı. Ve bunun nedenini de iyi biliyordum. "Gençer ile nasılsınız?"

İç geçirip bakışlarını kaçırdı. Bir süre camdan dışarıya bakarak ne cevap vereceğini düşündü. Belki de yanıtı kendi de bilmiyordu. Hikâyeleri öylesine karmaşık ve belirsizdi ki ben bile onlar için bir çıkar yol göremiyordum. Aslında her şey yoluna girebilirdi ama Gençer'in onu terk etmesini affetmesi gerekiyordu ve arkadaşımın buna hazır olup olmadığına emin değildim.

"Bende kalıyor."

Aldığım cevapla bir an afalladım. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyerek bana baktı. "Alper'in ölümü onu mahvetti. Eskisinden daha karanlık bir hale büründü. Birkaç gece önce kapımda belirdi. O kadar kötüydü ki onu o halde görmek beni mahvetti. Yanında olmak istedim ve o geceden beri de ondan ayrılamıyorum."

"Ayrılmak istiyor musun?"

Derya tekrar bakışlarını kaçırdı. Bana yanaşıp omzuma başını koyduğunda kollarımı bedenine sardım. İçindeki karışıklığın ne denli yorucu olduğunu hissedebiliyordum. Onu tanıyordum. Şu an ikiye bölünmüştü çünkü kalbi ve aklı savaş halindeydi.

"İstemiyorum ama istemeliyim."

Sarı tutamlarını okşayarak karşılık verdim. "Belki de ihtiyacın olan tek şey yeni bir sayfadır. Eski ilişkinizde Gençer'in hataları oldu ama uzun bir

zaman geçti. Belki de hatalarından ders almıştır. Ona son bir şans veremez misin?"

"İnsanlar değişir mi ki?"

Sorusuyla düşünmeden edemedim. Eskiden olsa değişmeyeceklerini öne sürer, buna inanmadığımı söylerdim. Belki de şu an bile yanılıyordum ama kendimden yola çıktığımda değişebileceklerini düşünüyordum. Bu bir başkası uğruna verilen toleranslardan doğan bir değişim değildi. İnsanlar bazen içlerinde asıl benliklerini taşırlar, onları kimselere göstermezlerdi. Bir maskeyle yaşarlar, uyum sağlamaya çalışırlardı. Gün gelip olduğu halinin aslında bir illüzyon olduğunu anladıklarındaysa asıl içlerindekileri ortaya çıkarırlardı. Ben eski halimin bir gölge olduğunun farkındaydım. Uyum sağlamak, kendimi kabul edebilmek adına takındığım bir personaydı. Ve artık içimdeki asıl kişi sahneye çıkarak, spot ışığından kaçmayı bırakmıştı.

İçimizde sakladığımız asıl benliklerin iyi ya da kötü olacağı ise bir muammaydı.

Bazen aylarca, yıllarca bir arada olduğumuz ve tanıdığımızı söylediğimiz insanların kötü bir yöne evrilip değiştiklerini hissettiğimizde anlamalıydık ki onlar değişmiyorlar, içlerindekileri ortaya çıkarıyorlardı.

"Gençer'in içinde saklı kalan asıl kişiliğinin hangisi olduğunu bulman gerek. Babası uğruna, güç adına seni terk eden o çocuk mu yoksa bir şeylere mecbur bırakılmış, yaptığı hataların sorumluluğunu alıp telafi edebilecek o adam mı?"

"Bilmiyorum."

"Öğrenmek istemez misin?"

Derya geriye çekilip dudağının kenarını kıvırdı. "İsterim." Doğrulup gülümsemesini genişletirken alayla ekledi. "Zaten eve öyle bir yayıldı ki kovsam da gitmez gibi."

"Zor bir süreç atlatıyor."

"Hem de çok. Kolay değil, insanın kardeşi canından bir parçadır sonuçta. İntikama kafayı takmış durumda. Durmadan babasını arıyor ama adam yer yarıldı da içine girdi sanki."

Alin'in başına bir şey geldiğini düşünmek bile istemiyordum. Onun hayattan silinip gidebilme, yok olabilme olasılığı bile beni çıldıracak gibi hissetmeye itiyordu. Özellikle kız kardeş; bunun tarifi ve izahı olamazdı. Aniden fark ettim ki kendi kızım bu duyguyu asla deneyimleyemeyecekti.

Kalbimin üstüne bir ağırlık çöktü.

Amara hiçbir zaman kız kardeşe sahip olamayacaktı. Ne olursa olsun, Alin benim en sağlam dayanağımdı. Herkes gitse bile o daima yanımda kalırdı çünkü kardeşlik böyle bir şeydi. Sonsuza dek kendine en iyi arkadaş bulmak gibiydi. Parmaklarımı karnıma yerleştirdim. Onun varlığı bize yeterdi ama biz ona yeterli gelebilir miydik?

Düşüncelerime inanamadım. Anne olacağımı öğrendiğimden beri daha sadece bir gün geçmişti ama aniden ortaya çıkan bu anaçlık beni kısa sürede tesiri altına almıştı. Bazı şeyleri ufak adımlarla halletmeli, yıllar sonrasını planlayarak yaşamamalıydım. Özellikle de her anımız bir kaosa dönerken uzun vadeyi hesaplamak yanlıştı. Şu an en önemli olan şey Amara'nın sağlıklı olmasıydı.

Aynı şekilde sevdiğim diğer insanların da güvende kalması bir numaralı önceliğimdi. Nikolaos Vasilakis asıl cehennemin dibini boylayana dek algılarımı açık tutmalı ve Amara'nın iyiliği adına hamileliğime odaklanmalıydım.

Düşüncelerimden sıyrılıp Derya'ya döndüm. "Onu suçlayamıyorum. Aynı şey benim kardeşimin başına gelse dünyanın altını üstüne getirir ama o piçi yine de bulurdum."

"Al benden de o kadar."

"Gençer sana direkt anlattı mı her şeyi?"

"Evet," diyerek iç geçirdi. "Kaza süsünün ardındaki asıl hikâyeyi biliyorum ama bilmemeyi tercih ederdim. Bir babanın evladını öldürebildiği bir dünyada yaşıyor olmak canımı sıkıyor."

Onu taklit ederek homurdandım. "Al benden de o kadar." Derya yüzündeki gülümsemeyle bana döndü. "Baba demişken ailene hamile olduğunu söyledin mi?"

"Hayır ve nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum. Kısa bir süre önce evlendim diye karşılarına çıktım. Şimdi de hamileyim dersem bu sefer cidden kalplerine iner."

Ayrıca ben bile hamile olduğumu daha yeni öğrenmiştim. Babam ile annemin, özellikle de babamın, torun haberine sevineceklerini biliyordum. Babam elimizi çabuk tutmamızı ima etmişti ama eminim ki çabuktan kastı bu kadar kısa sürede müjdeyi duymak değildi.

"Haber vereceğin zaman söyle lütfen." Arkadaşım kıkırdadı. "Ziya amcanın sıfatını görmezsem içimde kalır."

Ona dik dik baksam da alaycılığına eşlik etmemem imkânsızdı. Gerçekten de babamın ifadesi kaçırılmaması gereken bir şölene dönecekti. Henüz Alin'e de bebeğimin cinsiyetini söylememiştim. Kendisi kız

olacağını öğrendiği gibi Demir ile daha çok uğraşmaya başlayacaktı. Büyük ihtimalle onu kendine benzeteceğini söyleyen bir düzine laf edecekti. İşin komik tarafı, hiçbir şey yapmasa bile Amara'nın ona benzeyeceğini hissedebiliyordum.

Derya saatine bakıp ayaklandı. "Seanstan önce bir şeyler atıştırmam gerek. Meyve tabağı yapacağım, ister misin?"

Başımı sallayıp ben de koltuktan kalktım. Derya odadan çıkarken masamın üstündeki kupamı aldım. Temiz havanın odama dolmasını sağlayan camı biraz daha aralayıp dışarıya göz attım. Geniş odam bahçeye açılıyordu ve yere kadar uzanan camlar sayesinde gergin geçen seanslarımın ardından çimlerde adımlamak bana iyi geliyordu. Biraz yeşillikle üstümdeki negatif enerjiyi atmayı düşündüm ama guruldayan karnım bana yemek yememi söyledi. Perdeyi düzeltip mutfağa gitmek üzere adımladığımda Halit karşıma dikildi. "İrem benimle yemek yemeyi kabul etti."

Çocuksu tavrına karşılık gülmeden edemedim. Onu cesaretlendirmek isteyerek yumruk yaptığım parmaklarımla hafifçe göğsüne vurdum. "Helal sana, bak demiştim," dedikten sonra sorguladım. "Nereye götüreceksin kızı?"

"Şu köşede bir kebapçı var."

"Demir duymasın, cidden kovar seni."

"Niye ki?"

"Yani samimi bir yemek fikri ama ilk randevu için biraz daha efor gösterebilirsin," dediğimde yanlış anlamaması için ekledim. "Pahalı, lüks bir yere götür demiyorum. Sadece kebapçı biraz ağır kaçabilir. Ayrıca emin değilim ama İrem vejetaryen diye hatırlıyorum." Halit kafasının karıştığını belli eden bir ifadeyle bana baktığında açıkladım. "Yani et yemiyor olabilir."

Kafa karışıklığı artış gösterdi. "Et yenmez mi ya?" diye sordu. "Dünyanın en güzel şeyi."

"Bence emin olmadan kızı kebapçıya götürme. Vejetaryenler hassastır. Kız rahatsız olabilir. Ya da işi garantiye al, her çeşit şeyin olduğu bir yere götür."

Halit gerilmiş gibi iç geçirdi. Haline acımak ve kahkaha atmak arasında kaldığımda işittiğim fısıldaşma sesleriyle bir an neler olduğunu sorguladım. Odamdan çıkıp mutfağa ilerledim. Halit peşimden geldi çünkü dediği gibi gölgemden farksızdı. İçeriye girdiğimizde İrem ile Derya'yı yan yana gördüm. İrem yüzündeki telaşlı ifadeyle mırıldandı. "Nasıl oldu anlamadım."

"Randevulara dikkat etmelisin, İrem. Böyle şeyler güvenilirliğimizi bozar."

Yanlarına adımlarken sordum. "Sorun ne?"

Derya bana bakıp kollarını göğsünde bağladı. "Benim on dakikaya danışanım gelecek. Üç aydır aynı gün ve saatte gelir ama İrem yeni bir danışana da bugün ve o saat için randevu oluşturmuş."

"Geçen hafta danışanın randevusunu kaydetmediğim için açıklık gözüküyordu. Ben de yeni danışanı oraya yazdım. Adam da bekleme salonunda. Nasıl iptal edeceğiz?"

Dudağını kemiren sarışına baktım. Derya stres olduğu zamanlarda sergilediği eylemi gerçekleştirirken kendimi kötü hissettim. Bütün işi ona yıkıp ortalardan kaybolmam sonucunda tahmin ettiğimden daha fazla zorlanmış olmalıydı. İrem'e bakıp tebessüm ettim. "Şikâyeti ne?"

"Depresyon belirtilerinden bahsetti," diyen İrem onu izleyen Halit'in bakışları altında geçen her saniyede daha çok kızarıyordu. "Bu ilk seans süreci olacakmış, o yüzden pek bir şey anlatmadı."

"Tamam, ben ilgilenirim."

Derya bana baktı. "Helen olmaz, adam düzenli seans isterse-"

"O zaman ben de düzenli görüşürüm," diyerek sözünü kestim. İşime âşıktım ve bundan vazgeçmeyecektim. Ayrıca insanlara yardımcı olmak bana her zaman kendimi iyi hissettirdi. Adamı kapıdan çevirecek halimiz yoktu. Özellikle de bizim hatamız olan bir konuda faturayı ona kesemezdik. "Sorun etmezse *online* olarak devam ederiz. Eğer yüz yüzede ısrar ederse de haftada bir gelirim. Zaten klinikten elimi ayağımı tamamen çekmeyi düşünmüyorum. İşimi bıraktığım yok."

"Öyle de..." diyen arkadaşım karnıma kaçamak bir bakış attı. "Stresli bizim işler." Tekrar gözlerime tutundu. "Seni etkilemeyeceğine emin misin?"

Demir'le tanıştığımdan beri değişmiş olabilirdim ama o kadar da değildi. Seans odasına girdiğim an beni insan yapan özelliklerim körelirdi. O kapıdan çıktığım anda ise duyduğum ve bildiğim her şey o odada kalırdı. Buna hislerim de dahildi. Başkalarının acılarını ve kederlerini dert edinmezdim çünkü aksi halde kendi psikolojimi koruyamazdım.

"Eminim." İrem'e baktım. "Ben bir lavaboya gireceğim. On dakikaya seansa alırım."

"Tamam, Helen Hanım."

Elimdeki kupayı lavabonun içine bırakıp koridora çıktım ve lavaboya girdim. Saçlarımı düzeltip elbisemdeki kırışıklıkları yok ettikten sonra

ellerimi yıkadım. Kolumdaki iz solmaya başlamıştı ama hâlâ acıyordu. Saçlarımla onu kamufle etmeye çalıştım. Odama girip seans için defterimi, kalemimi ve ortamı hazırladım. Danışan için koltuğun yanındaki sehpaya su ve bardak yerleştirdikten sonra her ihtimale karşı peçeteliği de koydum. Çantamın içinden parlatıcımı çıkarıp dudaklarıma buladım. Kendime çekidüzen verip, klinikteyken yüzümden eksik etmediğim profesyonel tebessümümle odadan çıktım. İrem'in yanına ilişip sorguladım. "Adamın ismi ne?"

"Nihat."

"Teşekkürler, İrem."

Bekleme odasını görüş alanıma soktuğumda Demir'in adamları haricinde orada bulunan tek kişiye baktım. Otuzlu yaşlarında gibi duran, saçlarını sıfıra vurmuş olan adam soluk bir tene sahipti. Gözlerinin maviliği yoğundu. Yeşil kargo pantolonu ve beyaz kazağıyla salaş bir havası vardı. Kaslı yapısı ve uzun boyuyla göz dolduruyordu. Beni fark ettiğinde kapının kenarında dikildim. "Nihat Bey, hazırsanız sizi alabilirim."

Oturduğu yerden kalkarken başını salladı. Odama doğru ilerlediğimde ise peşimden geldi.

Kapımın kenarında duran Halit'i fark ettim. Ardımdan gelen kişiyi dikkatle inceliyordu. Rahatsızlığımı belli etmek adına ona dik dik baksam da beni yok saydı. Bunun üzerine Nihat Bey'e odamı işaret ettim. "Siz geçin lütfen. Ben iki dakikaya geliyorum." Tek kelime etmeden gösterdiğim odaya girdi. Kapı açık olduğu için bizi duymamasına dikkat ederek Halit'in yanına ilişip fısıldadım. "Burada bekleyemezsin," dediğimde bana kaşlarını çattı.

"Helen Hanım-"

Onu susturdum. "Halit burası bir işyeri. Klinikteyiz. Danışan gizliliği denen bir şey var. Lütfen, bekleme odasına geç. İnan hamile bir kadınla inatlaşmak istemezsin."

Omuzlarını düşürüp bir odaya bir bana baktıktan sonra karşı çıkmadan bekleme alanına ilerledi. Odama girip ardımdan kapıyı örttüm. Nihat Bey iki kişilik koltuğa oturmuş, açık camdan dışarıya bakarken sükûnetini kuşanmıştı. Çaprazında kalan koltuğa oturup defterime uzandığımda konuştum. "Merhaba, nasılsınız?"

Mavi gözler yüzümü tavaf etti.

Karşımdaki adama yakından baktığımda fark ettiğim şeyle bir an afalladım lâkin ifademi maskeleyebilmiştim. Havanın sıcaklığına rağmen kazak giymişti ama boynunun bir kısmı açıktaydı ve yanık izlerini

görebiliyordum. Anlaşılan travma sonrası stres bozukluğuyla çalışmam muhtemeldi.

"İyiyim."

Cevabıyla sesinin boğukluğunu algıladım. Son derece gür ve zengin bir ses rengine sahipti. Adam ile ilgili çoğu şey dikkat çekici duruyordu ama bir noktada alışılageldik gibiydi. "Siz nasılsınız?" diye sorduğunda tebessümümü korudum.

"Teşekkürler, iyiyim. Öncelikle kendimi tanıtayım. Ben Helen Karadağ, klinik psikolog ve cinsel terapistim."

Adamın Derya ile ilgili bir şey demesini bekledim ama ağzını açmadı. Belki de randevuyu onun yerine bir başkası almıştı ve bu yüzden psikoloğun adını zaten bilmiyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de." Direkt konuya girdim. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Nihat Bey?"

Gözlerimin içine bakmayı bırakıp odaya göz attı ve koltukta yayılıp derin bir nefes aldı. Sanırım nereden başlayacağını bilmiyordu. Bu sık görünen bir durumdu. Onu yönlendirmem gerekebilirdi. Yine de zaman tanımaya karar verdim. Bazen insanlar başlangıç için doğru kelimeyi ararken efor sergilerdi ve onları baltalamamak gerekirdi çünkü düşüncelerinden hangi sözlerin ağır basacağı önemliydi.

"Ben de emin değilim." Tekrar bana baktığında ürperdim. "Kafamın içinde çok fazla şey var."

Onu anladığımı belirtmek adına başımı sallayıp defterimi araladım ve kalemimi kuşanırken ilerleyebilmesi için bir yol sundum. "Başvuru nedeniniz neydi?"

"Babam biriyle konuşmam gerektiğini söyledi."

Yönlendirme yoluyla geldiğini defterime not ettim. Anlaşılan seansı onun yerine babası almıştı ki bu durumlar en zor olanıydı çünkü danışanın isteksizliği seans akışını her zaman engellerdi.

"Babanız ne hakkında konuşmanız gerektiğini düşünüyordu?"

Sorum üzerine gözlerime bakarak bir süre sessiz kaldı. Bakışlarını benden ayırmıyor, dikkatle izliyordu. Bu, sık karşılaştığım bir şey değildi. Özellikle isteksiz gelen danışanlar genelde odadaki varlığımı yok sayarak başka objelere odaklanırlardı ama karşımdaki adam ilgisini çeken tek şeymişim gibi gözlerini benden ayırmıyordu. "Kafamın içindeki sesler," dedi ve ekledi. "Susmuyorlar."

Sözlerini not alıp sorguladım. "Kafanızın içindeki sesler, ne diyorlar?"

"Bağırıyorlar," diyerek dudağının kenarını kıvırdı. "Çığlık atıyorlar."

Bedenindeki yanık izleriyle ilişkisi olabileceğini düşündüğüm sözlerine karşılık not alırken konuştum. "Peki, ne zamandan beri bağırıp çığlık atıyorlar?"

"Yanık izlerim oluştuğundan beri."

"Yanık izleriniz ne zaman oluştu?"

Mavi gözlerini yüzümde gezdirdi. Burnuma, dudaklarıma, saçlarıma, her bir zerreme dikkatle bakarken cevap vermedi. Odağı bozulmuş gibiydi ama sabrettim. Keşfetmesine alan tanımalıydım. Bu yüzden saniyeler geçip dudakları aralana dek bekledim. "Uzun yıllar önce."

Yanık izlerine göz attığımda doğru söylediğini anladım. "O zamandan beri kafamın içindeki sesler düzenli olarak bağırıp çığlık atıyorlar. Bazen de konuşuyorlar. Birden fazlalar. Ne yaparsam yapayım çenelerini kapatamıyorum."

"Konuştukları zamanlarda size neler söylüyorlar?"

Gözlerime odaklanıp başını hafifçe sola eğdi. Kaşları belli belirsiz bir çatılmayla birbirlerine yaklaştığında anlamlandıramadığı bir düşüncenin kurbanı gibi gözüküyordu. "Kaçmamı söylüyorlar. Gitmemi ve arkama bile bakmamamı."

Notlarımı aldığım sırada beni izlediğini hissedebiliyordum. Gerilmemi sağlayan bu tutumu karşısında seansın gidişatından emin olamadım. Yine de profesyonelliğimi korumayı denedim. Adamın ilgisinin boyutunu görebilmem adına devam etmem gerekirdi. "Neyden kaçmanızı söylüyorlar?"

"Babamdan."

Aldığım cevapla kasıldım. Beni izleyen adama baktığımda yüzündeki ifade canımı yaktı. Çocuksu bir dokunuş simasını ele geçirmişti. Bir eliyle bilinçsizce sağ kolunu okşamaya başlamıştı. Gözlerime bakıyor ama sanki başka bir diyarda geziyordu. "Kafanızın içindeki sesler, sizce niye babanızdan kaçmanızı söylüyorlar?"

"Kendisi zor adamdır."

"Zor adamı tanımlar mısınız?"

İç geçirip bakışlarını kaçırdı. Beyaz tül perdelerin rüzgârın etkisiyle hafifçe sallanmasını izlerken bir süre sessiz kaldı. Öyle ki bir an sorumu yanıtsız bırakacağını düşündüm. "Kuralcıdır. Her şey istediği gibi olmalıdır. Benim kararlarım umurunda olmaz. Bana her zaman doğuşumun onun arzularının bir sonraki nesillere aktarılmak için olduğunu söyler. Onun için emrindeki bir asker olmalıyım."

"Bir asker gibi mi hissediyorsunuz?"

"Bir asker olduğumu biliyorum."

Konuşmayı yönlendirerek dibe inmeye çalıştım. "Böyle düşünmenize sebep olan şey babanızın size söyledikleri mi?"

"Hissettirdikleri," diyerek beni düzeltti. "Söyledikleri bazen umurumda olmuyor ama hissettirdikleri aklımdan çıkmıyor. Onun istediğini yapmalıyım yoksa cezalandırılırım."

"Cezalandırılmaktan kastınız nedir?"

Gözlerindeki bir şey bana zihninden geçenlerin acı dolu tecrübeler olduğunu söylüyordu. Konuştuğunda sesindeki ürkeklik bir adamdan öte bir çocuğa aitti. "Vücudumdaki izler yalnızca yanıklarım değil."

Kalbime bir ağrı saplandı.

Şiddet görüyor oluşunu defterime yazarken babasından istemsizce nefret ettim. Aktarımda bulunmamam ve nötr kalmam gerekirdi ama anne olacağımı öğrendiğim andan beri bu noktada empati duygum gelişmişti. Kendi evladımın saçının teline dahi zarar veremez, kimsenin de zarar vermesine izin vermezdim. İnsanlar nasıl kendi canlarından olan parçalara böyle acımasızlık edebilirlerdi, anlayamıyordum. Aslında psikolojik açıdan anlıyordum ama vicdanım bunu artık kabul etmiyordu.

Tarafsız kalamıyordum.

"Babanız onun istediklerini yapmadığınızda sizi cezalandırıyor, doğru mu anlıyorum?" diyerek konuyu başka bir perspektife getirecek mi diye ölçtüm. İstediğimi vererek detayları dile döktü. "Evet, bana ne istediğimi sormuyor. Sadece kendisi umurunda. İşin kötü yanı ise benim de umurumda olan şey o. Kendimi bildim bileli sahip olduğum tek şey, babam."

"Babanızla büyüdünüz, öyle mi?"

"Annem yok, kardeşim yok, ailem yok. Sadece babam." Kaşlarını hafifçe çatıp ekledi. "Ama genelde o da yok. Hep benimle olan tek şey yalnızlık."

"Kendinizi yalnız mı hissediyorsunuz?"

"Yalnız olduğumu biliyorum. Bana baksanıza, benim gibi biriyle kim arkadaş olmak ister ki?"

"Sizin gibi birinden kastınız nedir?"

"Yanıklarım."

Kalbim kasıldı. Bakışlarımı üzerinde dolaştırdığımda görünürde pek bir şey yoktu ama kazağının altında sakladıklarını tahmin edebiliyordum. Nihat Bey, yavaşça kazağının eteğini kaldırdığında göbeğinin ve gövdesinin yarısını kaplayan izleri gördüm.

"Yanıklarım çirkin gözüküyor, değil mi?"

"Size katılmıyorum," diyerek tebessüm ettim. "Neden çirkin gözüktüklerini düşünüyorsunuz?"

Son derece tuhaf bir şey söylemişim gibi kasıldı. Bana bakarken emin olamıyor, yalan söyleyip söylemediğimi anlayamıyor gibiydi. Gözlerini yüzümde gezdirirken bakışlarının ardındaki tilkileri gördüm. Sessiz adımlarla ilerliyorlar, dikkatli olmaya çalışıyorlardı. "Babam söyledi."

Aldığım cevapla kesinlikle babasından nefret ettim. Karşımdaki adamın suistimal edilmişliği canımı yaktı. Sahip olduğu tek şeyin babası olduğunu söylemişti. Doğduğu andan beri ona böyle saçmalıklar aşılayan, evladını travmatize eden birine karşılık herhangi bir sempati besleyemezdim.

"Babanız size yanık izlerinizin çirkin olduğunu mu söyledi?" diyerek ağzından daha fazla laf almaya çalıştım. Başını sallayarak soruma yanıt verdi. "Evet ama kötü bir niyeti yoktu. Babam her zaman doğruyu söyler."

Hiç sanmıyordum.

"Peki siz çirkin olduklarını düşünüyor musunuz?"

Bakışlarını yanık izlerine çevirdi. Onlara dikkatle baktı. Sanırım ilk kez biri ona bu soruyu soruyordu. Bu anlattıklarına bakılırsa normaldi. Bir karara varmaya çalışır gibi izlerini incelemeye devam etti. "Aslında onları seviyorum. Bana unutturmuyorlar." Kalemimi defterimde kaydırıp sözlerini not aldıktan sonra gözlerine baktım. Bakışları tamamen bana odaklıydı.

"Size unutturmadıkları şey nedir?"

"Geçmiş."

"Geçmişe dair unutmak istemediğiniz nedir?"

Yaralarının ardından tekrar gözlerime baktı. Yine sessizliğini kuşanmıştı ama çözmüştüm ki böyle zamanlarda gerçekten düşünüyordu. Ona sorulan sorulara içtenlikle cevap vermek istiyor, bu yüzden hislerini ve düşüncelerini yokluyordu.

"Görmek istiyorum."

Sorumla uyuşmayan cevabına karşılık neden böyle bir yönergede bulunduğunu anlamadım. Sorgulayacağım sırada ise konuşmaya başlamasıyla dinledim. "Geçmiş nasıl olabilirdi ve nasıl oldu, bilmeliyim."

"Bunu bilmek istemenizdeki sebep nedir?"

"Çünkü dünya bu kadar olamaz."

Boğazımda düğüm yaratan cevabıyla duraksadım. Karşımda babası tarafından istismar edilen, travma sonrası stres bozukluğu ve adaptasyon sorunu yaşayan bir adam olduğuna emin oldum. Ona dikkatle yaklaşmam

ve ürkütmemem gerekiyordu. Kafasındaki seslerle ilgili daha fazla şey öğrenmeli, dünyasının ne kadar olduğunu çözmeliydim.

"Bana dünyanızdan bahseder misiniz, Nihat Bey?"

Yamuk duran başını düzeltip tebessüm ettiğinde ifadesinde bir karanlık yeşerdi. Gözleri artık boş bakmıyor, aksine öfkeyle parıldıyordu. "Göstermemi ister misin?" Tüylerim diken diken oldu. "Sana dünyamı göstermeyi çok isterim," diyerek yavaşça doğruldu ve dirseklerini dizlerine yaslayarak gözlerimin içine baktı. "Eminim hoşuna gider."

Elimdeki kalemi sıkıca kavrayıp defterimi yavaşça kapattığımda bir sonraki adımı kestirmeye çabaladım. Bütün ciddiyetimle karşımdaki adama baktım. "Nihat Bey."

"Nihat," diyerek yüzünü astı. "Güzel isim ama bana ait değil."

Başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi hissettim. Daralan göğsüm nefes almamı zorlaştırdı. Aniden bütün bedenim kasılmış, panik duygusu dizlerimi titretmişti. Ters giden şeylerin yönü fazla yokuş aşağı olmaya başlıyordu. Karşımdaki adamın gülümsemesi ürkütücü bir hal aldı. Gözlerimin içine bakmaya devam ederken, bir sihirbazın numarasını açıkladığı sırada sergilediği o heyecan verici lâkin ürpertici atmosferi yansıttı.

"Hâlâ anlamadın mı?" Tek kaşını kaldırıp sırıttı. "Benim adım Nikolaos."

Aklım ve fikrim birbirine girdi. Zihnimin içindeki çınlama artış göstererek beni tüketti. Boynuma bir çift el sarılmış gibi hissettim. Baktığım mavi gözlerin benimkilere olan benzerliğini yeni idrak edebiliyordum ama algılayamadığım şeyler vardı. Karşımdaki adam, dedemin oğlu muydu?

Annemin yıllar önce çıkardığı yangında ölen küçük çocuk, şimdi karşımda olamazdı. Bakışlarım adamın vücudunun sağ bölgesindeki yanıklara kaydı. Eski ve kalıcılardı. Tekrar gözlerine baktığımdaysa benzerliğimizi fark ettim. Hızla yerimden kalkıp kapıya yönelecekken Nikolaos benden önce davrandı. Beni yarı yolda yakalayıp bir kolunu belime sardığında diğer eliyle ağzımı kapattı. Debelenmeye başladım fakat uzun boyu ve kütlesiyle kıstırılmıştım. Dirseğimi karnına geçireceğim sırada dikkatimi dağıtan sözleri kulağıma fısıldadı. "Dünyamı görmek ister misin?" dedi ve hitabını vurguladı. "Eleni."

Zehir saçıyor, bir yılan misali tıslıyordu.

"Benim dünyam seninkinden çok farklı. Benim dünyamda acılar var. Hiç susmayan çığlıklar, günün her saniyesi beni içten içe yiyip tüketiyorlar. Başka bir Nikolaos, bana canımı veren Nikolaos, komutanım ve babam bana başka bir seçenek tanımıyor. Seni istiyor, Eleni. Seni o kadar çok istiyor ki beni hapsettiği zindandan bile çıkardı."

Burnunu saçlarıma sürttü. Titrediğimi fark ederek mırıldandı. "Şşt. Korkmana gerek yok. Biz aileyiz. Benim yanımda güvendesin. Şimdi sana dünyamı göstereceğim. Yaşadığın sahte dünya değil. Mutluluk olan bir dünya değil. Göstereceğim şey, gerçek dünya. Biraz ürkütücüdür ama alışırsın. Alışmak zorundasın."

Dişlerimi tenine geçirdiğimde kıkırdadı.

Kulağımda çınlayan korkutucu melodiyle titredim.

"Babam senin annene benzediğini söylüyor. Bana bu izleri bırakan kadının kızı olduğunu anlatıyor hep. Öyle misin öğrenmek istiyorum, Eleni. Seni tanımak istiyorum. Babam seninle konuşmak istiyor çünkü geçmişe gitmeliyiz. Geçmişe gitmeli ve görmeliyiz."

Reflekslerim devreye girdi ve dirseğimi karın boşluğuna geçirdim. Sendeledi lâkin beni bırakmadı. Çırpınmaya devam ederek bağırmayı denediğimdeyse bana engel oldu. Saniyelik bir zaman diliminde ağzımdaki elini çekip boynuma sardı. Hassas bir noktaya bastırarak beni kendimden geçirdi. İlaç verilmiş gibi uyuşup dizlerimin üstüne çökecek gibi olduğumdaysa kollarıyla beni sıkıca sardı. Gözlerim kapanmadan önce sesini işittim. "Dünyamı göreceksin," diye fısıldadı. "İstemesen de göreceksin."

Ve kendimi karanlığa teslim ettim.

IŞIĞIN GÖLGEDEKİ TUTSAKLIĞI

Demir

Toplantıdan çıkıp Piramit'e ilerledim.

Helen'den ayrıldığımdan beri doğru düzgün vakit bulamamış ve Nejat'la konuşamamıştım. Piramit'te olduğunu söyleyen mesajını gördüğüm an ise daha fazla zaman kaybetmek istememiştim. Doğu'yla ilgili aldığım haber karşısında şaşkındım. Kendine zarar verebilme ihtimalini aklıma getirmemiştim ama şimdi Helen'in başına bir şey gelse benim de yaşamak istemeyeceğimi fark ediyordum.

Yine de onun intikamını almadan durmazdım.

Sevdiğim insana zarar veren kişiyi öldürmeden kendi canıma kıymazdım. Önce onu gebertir, sonra icabıma bakardım. Bir an bunun olasılığıyla bile öfke duydum. Saatime bakarak Helen'in işinin ne zaman biteceğini sorguladım. Onu bir an önce eve getirmek ve kollarımın arasına almak istiyordum.

Piramit'e girip etrafa göz attım. Herkes işine odaklanmışken Yalın ile Nejat bir köşede konuşuyorlardı. Onlara ilerlediğimi fark ettiklerinde hazır ola geçtiler. Birkaç adım ilerilerinde durup ellerimi ceplerime yerleştirdim ve doğruca Nejat'a baktım. "Anlat." Emrimle konuştu. "Evinde intihar etmiş. Ortalığı temizleyip cesedi gömdüm."

Sinirle yakardım. "Bana gelmesi gerekirdi."

Planladığım ve olacağını zannettiğim buydu. İşlerin istediğim gibi gitmemiş olmasıysa beni fazlasıyla öfkelendiriyordu. Biliyordum ki bu öfkemin tek nedeni planlarımın bozulması değildi. Doğu'nun hak ettiğinin ölümden daha fazlası olduğunu düşünüyordum. Evet, bana ihanet etmişti ama sevdiği birine şans vermek için böyle bir aptallık etmişti. Bir noktada

onu anlayabiliyordum. Onu affetmeye hazır bile olabilirdim. Eğer bana gelip yardım isteseydi, onu geri çevirmezdim.

"Yokluğu fark edilmez mi?"

Yalın'ın sorusuyla Nejat başını salladı. "Sanmam, zaten kimsesi yoktu. Yokluğunu fark eden komşuları olursa polisi ararlar ama maksimum kayıp davasına döner. Cesedi bulmaları imkânsız. Bulsalar bile kimlik teşhisinde bulunamazlar."

Bedeni deforme etmiş olmalıydı ki yapılacak şey bu olması gerekirken bile duyduklarım karşısında sinirlendim. Bu şekilde bir ölümü ve defni ona yakıştıramıyor ama kendi açtığı kuyuya düştüğünü de biliyordum.

"Öyleyse sorun halledildi," dedi Yalın.

"Evet," diye yanıtladı onu Nejat. "Her şey yolunda."

Hiçbir şey yolunda değildi ve aksini düşünüyor olmaları beni delirtiyordu.

Nikolaos hâlâ kayıptı. Adam ciddi manada yer yarılmış ve içine girmişti. Hektor elindeki bütün imkânları kullanıyordu ama bir sonuç elde edememiştik. Hangi bataklıktaysa kendini iyi kamufle ediyordu. Helen'in daha fazla stres ve endişeyle boğuşmasını istemiyordum. Yaşadığı her olumsuz duygu kendiyle birlikte Amara'yı da etkileyebilirdi.

Kızım ve karım iyi olacaksa Nikolaos Vasilakis bir an önce imha edilmeliydi.

Çalan telefonumla cebime uzandım. Cihazı çıkarıp ekrana baktığımda Halit'in ismini görmemle bir yay misali gerildim. Göğsüm sıkışırken Helen'in yanımda olmadığı her an onun için endişeleneceğimi anladım. Kesinlikle onu kendime zincirlemeliydim.

Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma yasladığımda Halit'in tedirgin sesini işittim. "Patron büyük bir sorun var," demesiyle bütün dünyam başıma yıkılıyor gibi hissettim. Tuttuğum nefesimi bırakamıyor, ağzımı açıp neyin yanlış gittiğini soramıyordum. Halit sormamı beklemeden anlatmaya başladığında dengemi kaybeder gibi oldum. "Helen Hanım kırk dakika önce seansa girmişti. Süre bitmesine rağmen çıkmayınca odaya girdim. İçeride ne danışan ne de Helen Hanım var ve pencere ardına kadar açık."

Boğazıma bir yumru oturdu.

Yanlış duyduğumu düşünmek istedim. Nejat ve Yalın endişeyle bana bakarlarken bütün sesler birbirine girmeye başladı. İdrak edemiyor, anlayamıyordum. Saniyelerin ardından sesimi bularak sıktığım dişlerimin ardından homurdandım. "Ne saçmalıyorsun?"

Halit nefes nefeseydi. "Danışan kılığında gelen adam, Helen Hanım'ı kaçırmış olmalı."

Gözlerimi yumarak telefonu sıkıca kavradım. Çeneme saplanan ağrıyla ağzıma metalik bir tat geldi. Gözlerimi araladığımda kırmızı noktalar önümde uçuşuyordu. Kalbimin sesini işitebiliyor, ne kadar hızlı attığını duyuyordum. Kanım kaynıyor ve içimdeki şeytan kontrolünü yitirdiğini anlamamı istiyordu. Sorun değildi, an itibariyle sahne ondaydı.

"Herkes bana baksın!" diye gürlediğimde çalışanlarımın birçoğu hızla yerinden sıçrayıp ayaklandı. Onlara dönerek telefonu kulağımdan çektim ve korkudan titreyecek kıvama gelmelerini umursamadan benim için anlamı olan tek şeyi dile döktüm. "Helen'in kliniğinin etrafındaki bütün kameralar incelensin. Karım kayıp ve onu bulamazsınız bu Piramit'i başınıza yıkarım."

Nokta niteliğindeki sözlerimle herkes masalarına dönüp parmaklarını çalıştırmaya başladı. Yalın karşıma dikilip endişeyle sorguladı. "Karım kayıp ne demek?" dediğinde kendimi zor tuttuğumu fark ederek birkaç adım geriledi ve aramıza yerleştirdiği mesafenin ardından sorguladı. "Ne olmuş?"

Küfretme arzumu bastırarak ona dik dik baktım.

Gördüğü ifademle çenesini kapatıp işe koyulduğunda Nejat sağ taraftaki panele ilerledi. Piramit'in içinde büyük bir koşuşturma gerçekleşmeye başladı. Herkes verdiğim emri yerine getirmeye çalışırken ben telefonumun ekranını açtım ve Hektor'un numarasını çevirdim. Aramayı yanıtlamasını beklerken ise aklımın dengesini bulmaya çalıştım. Öfke beni öylesine ele geçirmişti ki bir şeyleri kırıp dökmek istiyordum.

Biri karımı kaçırmıştı.

Biri benim meleklerimi benden almıştı.

Helen ve Amara.

Sahip olduğum iki güzel şey, benden esirgenmek istenmişti. Burnumun direği sızlıyor, kalbim acıyordu. Beni içten içe parçalayan canavar kan istiyordu. Alev alev tutuşan ruhumda kıyamet kopuyordu. Meleklerimi geri istiyor, onları kollarımın arasına alamazsam çıldıracağımı biliyordum.

Dudağımın kenarı şeytani bir tebessümle kıvrıldı. Onları benden çalmaya çalışan kişiye yapacaklarımı düşünmek bir nebze olsun iyi geldi. Parçalara ayıracağım o yaşayan ölü yaptığına pişman olacaktı. Bu işte Nikolaos Vasilakis'in parmağı vardı ve ben onun parmakları dahil her bir uzvunu parça pinçik edecek ardından karım ve kızımla güzel bir hayat geçirecektim.

"Efendim."

Hektor'un sesiyle direkt söze girdim. "Biri Helen'i kaçırdı," dediğim an lanet etti. "Biri Helen'i ve karnındaki bebeğimizi kaçırdı. Her an delirebilirim."

"Sakin ol ve benden haber bekle."

Arama sonlandığında çalışanlarımdan biri elindeki tabletle koşarak yanıma geldi. Dört yıldır benimle çalışan adam elindeki tableti uzattı. Konuşmaya başladığında ona odaklanamadım. Sadece karşımdaki ekrana baktım. "Kliniğin etrafındaki MOBESE kayıtları efendim."

Tableti elinden aldığımda hızla uzaklaştı. Onun gidişiyle yanıma gelen Yalın elimdeki tablete bakarak benimle görüntüleri incelemeye başladı. Helen'in kliniğini gören bir kamerayı yakınlaştırarak izledim. İlk başta her şey normal gözüktü. Ardından karşılaştığım görsel ise pimimi çeken şey oldu.

Gözümün önündeki kırmızı noktalar artıyordu.

Uzun boylu, ince yapılı bir adam kucağında karımla kliniğin bahçesinde adımladı. Kargo pantolonu ve beyaz kazağına eklenen sıfıra vurduğu saçlarıyla daha önce görmediğim biriydi. Bakışlarım Helen'i buldu. Tamamen baygındı. Uyuyor gibi gözüküyordu.

Adamın elleri üzerindeydi. Savunmasız ve yalnızdı.

Kırmızı noktalar titremeye başladı. Kafamın içindeki uğultulu ses gittikçe yükseliyor, kalbimin ritmi sekteye uğruyordu. Meleğim, meleklerim, bir iblisin kollarındaydı. Tamamen çaresiz bir haldeydiler. Yabancı onları pis ellerinin arasına almış, benden uzağa götürüyordu. Onları benden alabileceğini sanıyordu ama yanılıyordu. Cenneti ateşe verip cehennemi talan etsem dahi onları geri alacaktım.

Kliniğin bahçesine park edilmiş olan köşede kalan araca binişlerini izledim. Plaka yoktu. Araç siyah renkli bir sedandı. Adam etrafa bakınıp yolcu koltuğuna bindi ve hiçbir şey olmamış gibi gaza basıp uzaklaştı. Görüntüler titremeye başladı sonra anladım ki titreyen şey ellerimdi. Yalın'ın endişeli sesini duydum. "Demir," dediğinde benden uzaklaştı lâkin gözlerini üzerimden çekmedi. "Sakin ol."

Onu duymakta zorlanmıştım çünkü uğultu artık baskın bir hal almıştı.

Görüntüleri geri sarıp tekrar izledim. Bir ipucu yakalamak istedim ama odaklanabildiğim tek şey güzeller güzeli karımın yüzü oldu. Masum ve uykulu ifadesi kalbime bir hançer gibi saplanıyordu.

Yalın tableti elimden aldığında direnmedim. Kendimde o gücü bulamadım.

"Onu bulacağız," dedi Yalın. "Helen'i bulacağız."

Aksini düşünmek istemedim ama düşünmeden de edemedim. Otuz iki yıl boyunca hayalini dahi kuramadığım, sahip olacağımı sanmadığım güzellikleri bana bahşeden kadını tamamen kaybedebilirdim. Beni düştüğüm çukurdan çıkaran, cehennemimi cennet kılan ve kışımı bahara çeviren Persephone'm benden alınmıştı. Biri onu benden kaçırmıştı. Oysa tam tersinin olması gerekirdi. Benim onu herkesten uzak tutmam ve yarattığım dünyamda saklamam gerekirdi.

Helen ve Amara.

Yaşamama neden veren iki kişi de kayıptı. Onlara bir şey olabilme ihtimali sendelememi sağladı. Yaşadığım onca kötü deneyime rağmen yıkılmamış sadece bükülmüştüm ama biliyordum, onlara bir şey olursa tamamen parçalanırdım.

Yalın'ın sesini işitebiliyordum. İnsanlara emirler veriyor, aracı bulmalarını söylüyordu. Adamın resmini tarattırıyor ve veritabanlarında aratıyordu. Videoyu Hektor'a yolladığını bana söylüyordu ama odaklanamıyordum. Her şey fazla silik geliyordu. Bariz olan tek şey beni yutacak kıvama gelen kırmızı noktalardı ve onlara eşlik eden uğultulu ses de işimi zorlaştırıyordu. Elimin içindeki telefonun titremeye başladığını hissettim. Bakışlarımı cihaza çevirdiğimde bilinmeyen bir numara tarafından arandığımı anladım. Yalın elimdeki cihaza ardından bana baktı ve telefonuma gelen aramayı takip etmelerini çalışanlarıma söyledi ama bu bir çözüm değildi.

Kimin aradığını biliyordum ve bulunamayacağına da emindim.

Aramayı yanıtlayıp cihazı kulağıma yasladığımda içimdeki öfkenin bir lav misali patlamasına neden olan adamın sesini işittim. "Demir Karadağ." Nikolaos Vasilakis sabrıma inen ağır darbe oldu. "Bize ayrılan sürenin sonuna geldik. Verdiğim süre dolmak üzere ve torunum benim yanımda."

Canımdan daha çok sevdiğim kadına böyle hitap etmeye hakkı yoktu. Torunum dediği kadını korumamış aksine ona kötülükte bulunmuştu. Benim saf ve ilahi meleğimin adını ağzına almamalı, onunla aynı havayı solumamalıydı. "Ne istiyorsun?"

Nikolaos delirmenin eşiğinde olduğumu sezmiş gibi keyifle kahkaha attı. Telefonu parçalamamak için kendimi kontrol etmem gerekti. "Alin'i, cihazı ve kartları. Bir de implantı." Gülümsemesinin genişlediğini hayal edebiliyordum. "Bu arada teşekkür ederim. İmplantı çıkarabilmem için gerekli olan cihaza sahip değildim. Helen'in kolunu kesmeyi planlıyordum. Yükümü azaltıp Savaş Kılıç'ı olaya dahil ettiğiniz iyi olmuş."

Helen'in acı dolu çığlığı kulağımda yankılandı. Saatler önce o implantı teninden çıkarttırdığımız sırada sarf ettiği vaveyla sonsuza dek aklımda kalacaktı. İmplant cebimdeydi. Uzansam dokunacağım kadar yakınımdaydı. Diğer her şey gibi. Kartlar, cihaz, Alin. Hepsi benim yanımdaydı ama Helen ile Amara yoktu.

"İstediklerini alabilmen için bana istediğimi vermen gerek."

"İstediğini değil," diyerek beni düzeltti. "İstediklerini, Demir. Tebrik ederim, torunum hamileymiş."

İplerim koptuğunda dilimi yakan sözler beraat etti. "Karıma ya da bebeğime bir zarar verir, bu fikri aklından bile geçirirsen seni cehennemin dibine tıkar, günlerce işkence eder, acı içindeki bağırışlarını dünyanın en güzel besteymiş gibi dinlerken içinden geçerim. Benim sınırımı daha fazla zorlama."

Sınır çoktan aşılmıştı.

Benim çizgim olan kadına dokunulmasıyla oyunun rengi tamamen değişmişti. Ağzımdan sıyrılan sözler bir tehdit değildi. Bunlar yapacaklarımı Nikolaos'un öğrenmesinden ibaretti çünkü ona kolay bir ölüm sunmayacaktım. Ona kabir azabı çektirecek, öldüğünde gideceği cehennemin ona bir tatil gibi gelmesini sağlayacaktım.

"Sakin ol delikanlı," diyen adamın sesindeki alaycılık yok olmuştu. "Torunum da çocuğu da zarar görmez, tabii sen bana istediklerimi verirsen. O yüzden şöyle yapacağız. İki gün sonra, uygun gördüğün bir saatte İnferno'ya geleceğim. Eleni de bana eşlik edecek. Ailecek bir yemek yiyelim ve tatsızlıkları giderelim."

Helen'i güvencesi olarak kullanacaktı. Bu olasılık karşısında boynumdaki damar kasıldı. Benim bebeğim kimsenin kurtuluş bileti olamazdı ama Nikolaos buna inanabilirdi. Beni gafil avlayacağını sanıyorsa yanılıyordu. Ona ava giderken avlandığını kanıtlayacaktım.

"Anlaştık."

Benden aldığı onayla konuştu. "Bu arada özel bir isteğim var. Şöyle güzel bir pasta hazırlat. Bazı şeylerin kutlamasını da yapalım. Kavgaya gerek yok, aile arasında olur böyle yanlış anlaşılmalar."

Alenen dalga geçiyordu ve bu lafları ona yedirmek eğlenceli olacaktı. Nikolaos kıkırdayarak bir şey dememi beklemeden telefonu kapattığında hızla döndüm ve elimdeki cihazı ardımdaki duvara fırlattım. Kırılma sesiyle ardımdaki insanların nidalarını işittiğimde umursamadım. Şu an hiçbir şey umurumda değildi. Alakadar olduğum tek konu acilen bir plan yapmam gerektiğiydi ama mantıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

"Aramanın izi bulunamadı."

İşittiğim çekingen sözlerle tekrar beni izleyen insanlara döndüm. Yalın birkaç adım ötemde dikilirken bana bir yabancıya bakar gibi bakıyordu ama ifadesinin ardındaki endişe fazla tanıdıktı. "Eğitimleriniz sırasında size öğrettiğim bir şey vardı," diyerek tek tek hepsine baktım. "Hepinize ezberlettiğim bir şey. Onu uygulama sırası geldi. İnferno, karantina altında." Herkesin yüzünde şaşkınlık ve korku belirdi. "Savaş moduna geçiyoruz. Davetsiz misafirlerimiz var."

Ne demek istediğimi anladıkları için anında emrimi yerine getirmeye başladılar. Piramit'te çıkan karmaşayla kendimi dışarıya atma isteğim arşa tırmandı. Kalbimdeki kasılmalar sol koluma vuruyordu. Göğsüm yanıyordu ve kırmızı noktalar beni diğer her şeye kör etmek üzereydi.

Piramit'ten çıkıp holde adımladığımda Yalın'ın sesini işittim. "Demir, emin misin?" diye sorduğunda panikledğini anladım. "Bunun geri dönüşü olmaz."

Helen yoksa geriye kalan her şeyin *cehennemin dibine* kadar yolu vardı.

Cevap vermedim çünkü emin olmadan böyle bir şey yapmazdım. Yalın'ı ardımda bırakarak ofisime geçtiğimde kapıyı ardımdan kapattığım gibi derin bir nefes aldım. Gözlerimi yumarak soluklanmaya odaklandım. Göğsüme binlerce iğne batarken başarılı olamıyordum çünkü Helen'in kokusu eksikti. Karımın varlığı olmadan her şey bana azap veriyordu. Gözümün önüne güzel yüzü geldi. Bana mavi gözleriyle bakarken ne kadar mutlu olduğunu hatırladım. Saatler önce bebeğimizin cinsiyetini öğrendiğimizde dünyaların onun olduğunu anımsadım.

Hikâyemiz bitiyor ve biz sona mı geliyorduk?

Hiddetli bir bağırışla gözlerimi araladığımda gördüğüm tek şey kırmızı oldu. Sağımda kalan heykeli yıkarak ortalığı dağıtmaya başladığımda her şeyi yok etmek istedim. Yarattığım bu sahte dünyayı parçalara ayırırsam belki cennetime kavuşabilirdim. Günahkârlığımın sonucunda meleğimden olduysam cennete gitmenin bir yolunu bulabilirdim.

Bir şeylerin parçalandığını işitiyordum fakat önümü dahi göremiyordum. Odaklandığım tek şey Helen'di. Kollarımdaki bedeni, dudaklarının tadı, kızıl tutamlarının yumuşaklığı, kıkırtısının melodik tınısı, kokusunun bende yarattığı etki, adımı inlediğindeki çaresizliği, kararlı duruşu, ona dair her şey gözümün önünden gitmiyordu.

Kalbim acıyordu.

Hayatımda ilk kez kalbim o kadar acıyordu ki aklım bile anlamıyordu. Aç kalmış, sokaklarda yaşamış, itilip kakılmış, tacize uğramış, bir paçavra

gibi kenara atılmıştım. İstenmemiş, hor görülmüş, bir oyuncak gibi oynanmıştım. Yıllarımı azap içinde geçirmiştim ama hiçbir zaman bu denli aklımı yitirmemiştim. Hiçbir zaman canım şimdi yandığı gibi yanmamıştı.

Dizlerimin üstüne çöküp soluklandım. Görüş alanımı kaplayan kırmızı noktalar aldığım her nefeste azaldı. Zihnimde ise hâlâ Helen'in sesi vardı. Sabahki hallerimiz düşlerime bulandı. Karnının üstündeki elim, bebeğimizi hissettiğim o an, bana umut olan ifadesi, her şey ama her şey bir tsunami misali beni alaşağı ediyordu.

Ofisim görüş alanıma yerleşti. Dakikalar içinde yıktığım her şeyin ortasındaydım. Dizlerimin üstüne çökmüş, yarattığım yıkımın merkezinde duruyordum. Kırık parçalar bedenimi çevrelemişti oysa asıl parçalanan şey ruhumdu.

Kapının açılma sesini işittiğimde o yöne döndüm. Alin dehşete kapılmış bir ifadeyle etrafa ardından bana baktı. Kızaran gözlerini fark ettim. Ablasından emanet aldığı mavilerinde hem endişe hem korku hem de şaşkınlık vardı. Neler olduğunu anlayamıyordu. Bana Helen'i anımsatan ifadesiyle bakarken açık kalan ağzını kapatamamıştı. "Ben," dediğinde sesini zor duydum. "Doğu'yu duydum." Çıplak ayaklarıyla dikkat ederek yanıma doğru gelmeye başladığında bir sorun olduğunun bilincine varacak kadar zekiydi. Karışan kafasını ifadesine yansıtıp sordu. "Ablam nerede?"

Sesindeki titreme ve çaresizlik bana dakikalar önce gördüğüm videoyu anımsattı. Meleğimin uyur gibi gözüken görüntüsüyle ellerimi birer yumruk haline getirdim. Hâlâ bir şeyleri parçalamak, yakıp yıkmak istiyordum. "Dedenin elinde."

Alin durdu. Birkaç adım ötemde taş kesilerek bana korku dolu bir ifadeyle bakakaldı. Beni yanlış duyduğunu düşünmek ister gibi bir hali vardı. Bunu ben de isterdim ama gerçekler acımasızdı ve onlardan kaçmanın bir yolu yoktu.

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu. "Saatler önce birlikteydiniz."

Onu kliniğe bıraktığım andan nefret ettim. Ona seni seviyorum dediğim son andan nefret ettim. Ve onu bilmeden öptüğüm o son andan da nefret ettim çünkü söz konusu o olduğunda hiçbir şeyin son olmasını istemedim.

"Helen'i eve getireceğim."

Fısıltı niteliğindeki sözlerimle Alin bağırdı. "Tabii ki onu eve getireceksin!" Öfkeliydi lâkin ağlamaya başlamıştı. "Başka çaren varmış gibi konuşma. Sana güvenip onu koruyacağını düşünerek hata etmedim." Hızla yanıma gelip omuzlarını itirdi. "Kalk, git ablamı bul."

Kıpırdayamadım çünkü kendimde güç bulamıyordum. Sadece biraz daha nefes almalıydım. Sonra kontrolü ele alacaktım. "Kalksana!" diye haykırdı Alin. "Git ablamı ve yeğenimi bul!"

Bileğini kavrayarak onu yanıma çektiğimde dizlerinin üstüne çöktü. Tam karşımdaydı. Titreyen bedeniyle ağlıyor, bana yaşlı gözlerinin ardından bakıyordu. Helen'in gözlerinin bir replikasıydı. Onun gibi hissettirmiyor, onun gibi güven vermiyordu ama karşımdaki kız onun bir parçasıydı. Yalvararak fısıldadı. "Lütfen ablamı bul."

"Bulacağım," diye yemin ettim. "Onu ve kızımızı evlerine getireceğim."

Alin'in gözyaşları şiddetlendiğinde omuzları sarsıldı. Yanağından süzülen yaşlar çenesinde birikmeye başlamıştı. Kızıl tutamları omuzlarının hareketleriyle hafifçe dalgalanıyordu. Canı yanıyordu. Tıpkı benim gibi. Yine de biliyordum, benim kadar değildi ve olamazdı.

"Kız mı?"

Sorusuyla çenem titredi. Kendi görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı çünkü aklıma artık sadece Helen değil ona benzeyebilecek güzel bir bebek de geliyordu. Uğruna hayatımı serebileceğim o kız çocuğu, benim sahip olacağım en temiz ve kıymetli nimet olacaktı.

"Kız," dediğimde sesim titredi. "İsmini Amara koyacağız."

Yanaklarını ellerinin tersiyle sildi. "Tanrının armağanı, demek. Kesinlikle bana benzeyecek. Artık bundan kaçışın yok." Hıçkırıkları konuşmasını zorlaştırdı. "Onları eve getireceksin ve yeğenimi benim mini versiyonum haline çevireceğim."

Bunu istedim.

Kahretsin ki şu an bunu bile istiyordum.

"Amara Lina Karadağ," diyen minyatür şeytan gözlerimin içine baktı. "Ona ve ablama bir şey olmayacak, değil mi?"

"Lina mı?"

"Zeytin ağacı dalı demek."

Aniden eski bir hatırayı anımsar gibi oldum. Bazı konuşmalar zihnimde yankılandı. Alin'in sesi ve yüzü zihnimin kırık pencerelerinde bir güneş gibi doğdu. Kalbimin üstündeki ağırlık aynı anda hem hafifledi hem de baskısını artırdı. Dengesizlik benim için gidilecek tek yoldu. Kendimi başımı sallarken buldum. "Evet, doğru."

"Söz ver, Hades."

"Söz, onları geri alacağım."

Alin aniden kendini üstüme attı ve kollarını boynuma doladı. Bana sarılıp ağlamaya devam ettiğinde onu sıkıca tuttum. Varlığı bana güç verdi. Ağlaması beni kamçıladı. Çünkü bir ailem vardı ve kollarımdaki kız bunun bir parçasıydı. Benden esirgenen diğer yarılarıysa kısa bir sürede tekrar ellerime alacaktım. Aksi mümkün değildi.

Çünkü cehennemime bir melek gelmişti.

Onu ilk gördüğüm andan beri beni etkisi altına almıştı. Sonra öğrenmiştim ki bozuk aklımın algıladığından daha önce sevmiştim onu. Tam beş yıl, içten içe gelmesini beklemiştim. Persephone'mi bulmuştum ama tanrılar onu benden tekrar esirgemişti.

Ama sorun değildi.

Hades, Persephone'sini yine bulacaktı ve tanrılar istedikleri kadar lanet edebilirlerdi.

YALANCININ AYİNİ

Heler

Gözlerim ve ellerim bağlıydı.

Bedenimi hareket ettirmeye çalıştığımda dar bir alanda olduğumu fark ettim. Tek bir ses dahi duymuyor, ufak bir uğultu dışında hiçbir şeyi işitemiyordum. Hareket halindeydim çünkü bedenim bir sağa bir sola savruluyordu ve bu benim kontrolümde gelişen bir durum değildi.

Zihnim uyanmış ama aklım ona yetişememişti.

En son ne yaşadığımı düşünerek içinde bulunduğum anın nedenini anlamaya çalıştım. Aklıma düşen görsellerle ise nefes alamadım. Klinikteki odamda olduğumu anımsıyordum. Karşımdaki adamın ölü olduğunu sandığım Nikolaos çıkmasıyla her şey bir anda kaosa sürüklenmişti. Beni bayılttığını hatırladım ama sonrası tamamen bir muammaydı.

Ellerimi kaldırdığımda sert bir şeye çarptım. İçinde olduğum alanın sandığımdan daha küçük olduğunu ise bu şekilde anladım. Normalde kapalı ve dar alanlarla sorunum olmazdı lâkin şu an kendimi bir tabutun içinde gibi hissediyordum. Soluklarım birbirine karışırken anksiyetem tavana vurdu. Bacaklarımı kendime doğru çekip bir tekme savurduğumda ayağım boşta kaldı. Uzun lâkin dar bir alandaydım.

Arabanın fren yapmasıyla oluşan lastik sesini işittiğimde aracın bagajında olduğumu anladım. Nikolaos beni bayıltıp klinikten çıkarmış ardından da kaçırmıştı. Tablo açık ve aşikârdı lâkin ben bunu kabul etmek istemeyecek kadar çıldırmak üzereydim. Hiç beklemediğim yerden sağlam bir darbe almıştım ve şu an hayatımın tamamen pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlayabiliyordum. Sorun, benim yaşamım değildi. Elbette ölmek yakın zamanda yapacaklarım arasında yoktu ve olamazdı ama kendimden

çok önemsediğim yegâne insanlardan biri karnımdaydı. Amara'ya bir şey olabilme ihtimaline karşılık panik beni bir bütün olarak yuttu.

Demir'in altın hareleri zihnime düştü.

Titrek bir soluk verip güzel gözlerini ve yüzünü düşledim. Onun beni ve bebeğimizi her ne olursa olsun bulacağına olan inancım sakin kalmak zorunda olduğumu bana hatırlattı. Derin bir nefes alıp aklımdaki adamın görselleriyle güç depoladım. O gelene dek dik durmalıydım.

Bagajın açılmasıyla temiz hava ciğerlerime hücum etti. Birinin bana yaklaştığını hissettim. Görünmez lâkin hissedilebilir eller ile dizimi kırıp tekme attım. Acı dolu bir çığlığın ardından isyankâr bir yakarış duyuldu. "Eleni," diyen Nikolaos ile tekrar bir tekme savurmak istedim lâkin bu sefer başarılı olamadım. "Yeter!" Bağırışıyla istemsizce bir an durdum. "Sadece ellerini ve gözlerini değil, ayak bileklerini de bağlamalıydım." Kendi kendine homurdandıktan sonra beni tek hamlede kucağına aldı. Direnip kollarında çırpınmaya ve ona vurmaya başladığımdaysa uyardı. "Dur yoksa seni tekrar bayıltırım."

Aksini yapmak, ona saldırmak istesem de aklımı kullanmalıydım. Her şeye hâkim olmalı ve bilincimi yitirmemeliydim. Bu bana bir şey kazandırmaz, bir o kadar kaybettirirdi. O yüzden istemeyerek de olsa çırpınmayı bıraktım. Nikolaos beni bilinmezliğe taşırken ben diğer duyu organlarımı kullanarak bulabileceğim en ufak ipucunun peşine düştüm.

Her yer fazla sessizdi.

Adım sesleri dışında tek bir gürültü dahi yoktu. Nikolaos'un güçlü adımlarının yarattığı eko bana bir otoparkta olabileceğimizi düşündürttü. Saniyeler içinde asansörün kata varma sesini işittim. Benimle içeri giren adam bir düğmeye bastığında bileklerimdeki sızıyla yanağımın içini dişledim. Ellerime bağlanan ip canımı yakıyor, tenimi kesiyordu. Asansör aşağı yöne doğru hareket ediyormuş gibi hissetmemi sağlayan bir hareket sergilediğinde emin olamadım.

"Cehennemin dibine mi gidiyoruz?" diyerek beni kucağında tutan adamın ağzını aradım. Nikolaos alaylı bir mırıltıyla sorumu yanıtladı. "Hayır ama sayılır. Gerçi sen iyi bilirsin cehennemin dibini. Duyduğuma göre kocan oraların sahibiymiş."

Alaycılığıyla dişlerimi sıktım. Kocamın aklıma düşüşüyle ona tekrar saldırmak ve kendimi buradan kurtarmak istedim ama dediğim gibi çıkış yolum şiddetten geçmiyordu. Aklım benim kaçış anahtarımdı. Tabii önce önümü görebilmem gerekiyordu.

Gittiğimiz yön aşağısı olmalıydı. Yerin altındaydık. Bu yüzden dedemin izini bulamıyor olmalıydık. Kendisi hak ettiği fare deliğindeydi. Gün yüzü görmeden, bir kuytuda saklanıyordu. Şimdi ben de onunla bu çukurun dibindeydim.

"Sen de öğreneceksin," diyerek tebessüm ettim. "Çünkü kocam seni sahip olduğu o cehennemin dibine gömmeden durabilecek bir adam değil." Asansörün kapılarının açıldığını işittiğimde Nikolaos dışarıya adım atmadan önce tüylerimi diken diken eden bir kahkaha attı. "Kendisiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Hata ediyordu.

Çünkü Demir'in yapabileceklerini düşünmek bile benim kanımı donduruyordu.

Nikolaos ilerledi, ilerledi ve ilerledi. Bir kapıyı açıp benimle başka bir odaya girdi. Ardından bedenimi sert bir yüzeyin üstüne bıraktı. Bileklerimi kavrayıp canımı yakan bir tutuşla konuştu. "Kaçmaya kalkarsan seni tamamen bağlarım." Bileğimdeki ipleri çekiştirdi. "Ama medeni bir insan gibi davranırsan ben de sana öyle davranacağım."

"Medeniyetten haberin var mı cidden?" Kendimi tutamadan sorduğum soruyla saniyeler sonra mırıldandı. "Sanırım," dediğinde kendinden emin değildi. "Ama kibar olmak isterim." Lanet etmemek için kendimi zor tuttum. Bileğimdeki iplerden ve gözlerimi örten her ne haltsa ondan kurtulmak istiyordum ki bu sadece bir dilek değil aynı zamanda ihtiyaçtı. Bu yüzden en inandırıcı rolüme bürünerek başımı salladım. "Kaçmayacağım, lütfen şunları çözer misin?"

Bileğimdeki iplerden kurtulduğumda omuzlarım düştü. Tenimde hissettiğim rahatlamaya minik bir sızı eşlik etti. Parmaklarımla bileklerimi ovuşturup izleri yokladım. Gözlerimdeki bağ çözüldüğünde ise kirpiklerimi kırpıştırarak beyaz ışığa alışmaya çalıştım. Karanlığa alışmış olan gözlerimi yakan keskin ışıkla yüzümü buruşturdum. Etrafıma dikkatle bakmaya başladım. Her yer ama her yer beyaz renge boyanmıştı. İçinde bulunduğum alan bana bir hastaneyi anımsatıyordu.

Üstünde oturduğum bölme ise mermerden bir tezgâha benziyordu. Sağ tarafımda ne işe yaradığını bilmediğim düzinelerce alet vardı. Sol yanımdaki duvar ise boydan boya ekranlarla donatılmıştı. Göğsümdeki sıkışmayla endişeli ruh halim ikiye katlandı. Oturduğum yerden sıçrayıp çıplak ayaklarımla beyaz zemine bastım. Soğuk tenimi dağlarken ayakkabılarımın ayağımda olmadığını yeni fark ettim. Nikolaos birkaç adım ötemde durmuş beni izlerken ben de ona bakıyor, ne yapacağımı ya da

söyleyeceğimi bilemiyordum. Gözlerimi odanın içinde dolaştırıp bir ipucu aradım lâkin bulamadım. "Neresi burası?"

"Benim evim."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Sen burada mı yaşıyorsun?" derken sesimden akan dehşet dolu tınlamaya engel olamadım. Nikolaos bunu sezerek alınmış gibi bakışlarını kaçırdı. Ardından omuzlarını silkip cevap verdi. "Tam olarak bu oda değil ama evet, sayılır."

"Neden?"

"Nasıl neden?"

Soruma soruyla karşılık vermesiyle gözlerimi üzerinde gezdirip mırıldandım. "Neden yerin altında, böyle bir yerde yaşıyorsun?"

Sessiz kalan adam bana bakmaya devam etti. İfadesinden sezebildiğim soruma karşılık gerçek bir cevap arayışında olmalıydı. Belki de ilk kez gerçekten neden burada yaşadığını sorguluyordu. Sükûnetten kendime pay çıkarıp ona daha dikkatli baktım. Vücudundaki yanık izlerine ve beni ürküten benliğine karşılık yakışıklı bir adamdı. Tuhaf tepkimeler veriyordu. Seans sırasında fark ettiğim bu ayrıntıya şimdi daha farklı bir açıdan bakabiliyordum. Anlayabiliyordum ki psikolojisi kötüydü. Konuşma tarzına eklenen boş bakışlarıyla bana histerik bir karakter olduğunu anında düşündürtebilmişti. Yine de gördüğümün ardında bir o kadarı daha olduğuna emindim.

"Çünkü burası güvenli."

Boğazımın kuruduğunu hissettim. Karşımdaki adamın tehlikede olması için ne gibi bir sebep olabilirdi anlayamadım. Özellikle de ailesi sayılabilecek bizler onu ölü bilirken. Kendimi tutamayarak, daha fazlasını öğrenmek isteyerek sordum. "Dışarısı neden tehlikeli olsun ki?"

Nikolaos kaşlarını çatıp bana dik dik baktı. Söz verdiğim gibi kaçmıyor, kendimi kurtarmak adına en ufak bir hamle sergilemiyordum. Bunun nedeni erdemli bir insan oluşum değildi. Sadece aptallık edemezdim. Nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yokken boşa kurşun atamazdım. Cephanemi harcamamalı ve hedefe nişan alabilecek vakti yakalamalıydım.

"Annen yüzünden," dediğinde kalakaldım. "Beni öldürmek isteyen ve az kalsın başarılı olacak sevgili ablam yüzünden güvende olabildiğim tek yer burası."

Ağzım açık kaldı. Annemin konuyla bir ilgisi olamazdı zira kendisi on altı yıl önce gerçekleşen yangından sonra bu defteri tamamen kapatmıştı. Mesleki bir deformasyona kurban giderek karşımdaki adamın zihnini çözümlemek istedim. Aklından geçenleri bilirsem onu manipüle edebilirdim.

Ayrıca içimden bir ses bana onu anlamamın bir yükümlülük olduğunu dile getiriyordu. Nikolaos'a herhangi bir borcum yoktu lâkin gözlerine her baktığımda ruhundaki yaranın derinliğini görüyor, kendimi kötü hissediyordum. Beni kaçıran, dünyasını görmek zorunda olduğumu üstüne basa basa söyleyen birine karşı neden böyle bir tutum içindeydim emin değildim ama hislerim bana zorunda olduğumu kanıtlamak istiyordu.

"Burada olmanla annemin ne ilgisi var?"

Kollarını göğsünün önünde birleştiren adam yıkılmaz bir duvar gibiydi. Sıvası dökülmüş, üzerinde çatlaklar oluşmuştu ama hâlâ fazlasıyla dayanıklı gözüküyordu. Bir an kalbim kasıldı çünkü onun on beş yaşından beri yani yıllardır yerin altında olabilmesinin büyük bir ihtimal olduğunu anladım. Bu düşünce beni katletti ama asıl mahvoluşum sözlerinde saklıydı. "Annen beni öldürmek istiyor, Eleni," diyen adam gözlerimin içine öyle büyük bir acıyla baktı ki nefesim kesildi. "Ablam beni öldürmek istiyor. Tıpkı annemi öldürmeye çalıştığı gibi. Başarılı olamadı, anneme zarar veremedi. On beş yaşımdayken beni öldürmeyi denedi ama yine başarılı olamadı. Yine de pes etmiyor. Hâlâ beni avlamak istiyor." Yavaşça bana doğru adımladığında elleri iki yanında sallandı. "Söylesene, benden neden bu kadar nefret ediyor?"

Tepki veremiyor, anlayamıyordum. Karşıma dikilen adamın mavi gözlerinde tutuklu kaldım. Zihnimdeki çarklar dönüyor ama çalışmıyordu. Nikolaos'un yaralı ifadesi canımı yakıyordu. Neden otuz bir yaşında olan biri gözüme dört yaşında gibi geliyordu?

"Nikolaos-"

"Niko," diye vurgulayıp sözümü kesti. "Benim adım, Niko."

Birkaç adım ötemde duran adamı zihnimde bir yere oturtmaya çalıştım. Niko, yanık izleri, mavi gözleri, insanı hem ürküten hem de hüzünlendiren ifadesiyle tam karşımdaydı. Böyle düşününce ona aşina gibi duruyordum ama aksine karşımdaki adama yabancıydım çünkü ne duyduklarımın ne de şu ana kadar gördüklerimin, bildiklerimle uzaktan yakından bir alakası yoktu.

"Niko," dediğimde aksanımdan memnuniyet duymuş gibi onay vercesine hafifçe çenesini eğdi. "Annem seni öldürmek istemiyor." Bana inanmadığını belli eden küçümseyici bir ifadeyle baktığında ekledim. "Annem senin yaşadığını bile bilmiyor."

Gülümsedi ve bu gördüğüm en tedirgin edici gülümsemeydi.

"Eleni-"

"Helen," diyerek bu sefer ben onun sözünü kestim. "Benim adım, Helen."

Bir an sessizleşip bana mümkünmüş gibi daha dikkatli baktı. Gözlerini yüzümde dolaştırırken beni tartıp biçiyor gibiydi. Sanırım saniyelerin ardından bir hükme varmıştı ki gülümsemesi insani bir biçime evrildi. "İstemediğimiz isimlerle yargılanmayalım, tabii. Neden yalan söylüyorsun, Helen?" İsmimi haddinden fazla baskılı söyledi. "Yoksa annenin kızı mısın?"

"Yalan söylemiyorum."

"Hayır söylüyorsun," diye diretti. "Senin annen on altı yıl önce yarım bıraktığı işi tamamlamak ve beni öldürmek istiyor. Babam bu yüzden beni korumaya çalışıyor. Bu yüzden burası benim evim."

Kalbimdeki kasılmayla dedemden daha çok nefret ettim. Ona olan öfkemin boyutunun her edindiğim yeni bir bilgide daha büyüyor olması bana sonsuz bir nefretle kutsandığımı düşündürttü. Karşımdaki adamın yalanlarla şekillendirildiğini anlayabiliyordum ve istemsizce ona üzülüyordum.

"Sana yalan söylemiş."

Fısıltı halinde dudaklarımdan kayıp giden sözleri algılayarak hızla karşı çıktı. "Hayır, söylemedi." Gözlerimin içine bakarken bambaşka bir benlikle yüzleşmemi sağlayarak ürkütücü bir tavırla konuşmaya devam etti. "Senin annen, benim ablam, kıskanç bir kadındı. Babasını paylaşamadı. Bu yüzden annemden nefret ediyordu. Onu öldürmeye çalıştı ama annem kaçtı. Beni öldürmeyi denedi." Vücudundaki yanık izlerini göstermek ister gibi kazağının yakasını aşağı çekti. "Bak, kanıtlarım da tenimde. Başaramadı. Ablam başaramadı ama vazgeçmedi de. Hâlâ benim peşimde."

Korkmak ve acımak arasındaydım. Fakat Niko'nun gözlerine baktığım an terazimi dengeleyebildim. Gözlerindeki çaresizliğe karışan öfkenin ardında tükenmiş bir adam vardı. Yıllarını dudaklarından sıyrılan sözlere inanarak geçirmeye çalışmıştı ama seans sırasında bana söylediği sözlerden sonra sadece kendini kandırmak adına mücadele ettiği barizdi. Bu yüzden kendi kelimelerini ona karşı kullandım. "Bu söylediklerine eminsen, neden babandan kaçmak istiyorsun?" Derin bir nefes alıp uysal bir tonlamayla ekledim. "Neden kafanın içindeki sesler, babanı suçluyor?" Son darbeyi indirdim. "Neden vücudundaki tek izler, yanık izlerin değil?"

Yirmi altı yıllık hayatımda kimseye karşı saf bir nefret duymamıştım. Her daim bu duygunun abartıldığını ve başka duygular ile desteklenerek var olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse yanıldığımı anlıyordum. Nefret, eşsiz bir histi. Tıpkı aşk gibi, onu herkese veremezdin. Ben bunca yıldır içimde biriken nefreti tek bir kişiye sunabilmiştim. Nikolaos Vasilakis,

onun sahibiydi. Nefretimin hedefi de yönü de oydu. Ve bunun nedeni bana yaptıkları değildi. Bana yaptıklarını umursayamayacak kadar gözüm kör olmuştu. Asıl sorunum anneme, kız kardeşime, kocama ve karşımdaki adama reva gördükleriydi.

Niko gerileyerek aramıza bir mesafe yerleştirdi. Gözlerimin içine bakarken kaşlarını çatmıştı ve benimle değil, kendiyle çelişiyordu. "Babam sadece bana disiplin veriyor, sorumluluk aşılıyordu. Kafamın içindeki sesler normaller. Babam onların benim cesaretimi körüklediğini söylüyor." Boğazında bir yumru varmış gibi sertçe yutkundu. "Babam her şeyi benden daha iyi biliyor. Ben hayatı ve insanları anlamakta zorluk çekiyorum."

"Çünkü yerin altında saklanıyorsun."

Bilinçsizce sarf ettiğim sözlere Niko alınmış bir ifadeyle karşı çıktı. "Bunun nedeni senin annen." Dişlerini sıkıp bakışlarını kaçırdı. "Ona hiçbir şey yapmamama rağmen beni sevmiyor."

"Baban sana yalan söylüyor."

"Hayır!" diye bağırdı. "Yalan söyleyen sensin."

"Niko, annem seni öldürmeye çalışmadı çünkü annem seni zaten ölü biliyor. O binayı yakmasının nedeni de buydu. Babasının kontrolden çıkması, annen kaçıp gitmesine rağmen kadının peşini bırakmaması..." Söyleyeceğim şeyin altında ezilsem de geri adım atmadım. "Kendi annen bile seni ölü biliyor. Bu yüzden kaçıp gitti."

Bir an sendeledi. Gözlerinden görebiliyordum ki aklı fazlasıyla karışmıştı. Bakışlarını kaçırıp çatık kaşlarıyla düşünürcesine bir an başka bir noktaya odaklandı. Ardından tekrar bana baktı lâkin beni görmedi. Gözleri odaklanamıyor gibiydi.

Kendine gelmesini beklemeden bütün bildiklerimi anlatmaya başladım. "Baban seni öldü gösterip anneni büyük bir hüzünle baş başa bıraktı. Annen senin kaybınla baş edemeyip babanı terk etmek istediğindeyse buna izin vermedi ve sözde sevdiği kadını eve hapsetti. Annenin kaçmasına yardımcı olan kişi benim annemdi. Bunu yapmasının nedeni kıskançlık ya da başka bir şey değil. Annene, Faedra'ya yardımcı olmaktı."

"Yalan söylüyorsun."

Mırıltısı kalbimi sızlattı. İfadesinden arafta olduğunu anlayabiliyordum. Bana inanmamak için ortada bir nedeni yoktu lâkin ona aşılanan yalanları çabucak bir kenara bırakamazdı. Onu ikna edebilirsem sadece kendimi kurtarmaz, aynı zamanda onu da bu bataklıktan çıkarabilirdim.

"Annen ve annem seni ölü biliyor. Bunun tek nedeniyse Nikolaos Vasilakis."

Başını iki yana sallayarak beni reddetti. Odanın içinde volta atmaya başladığında bedeninin fazlasıyla gergin olduğunu anladım. Solukları birbiriyle yarışıyor, nefesleri birbirine dolanıyordu. Beni görmüyordu lâkin beni duyacağından emin olmak istedim.

Ardından atladığım bir detayı fark ettim. Şaşkınlıkla dudaklarımın aralanmasına neden olan bu farkındalık karşısında afalladım. "Beni duyuyorsun."

Dudaklarımdan beraat eden kelimelerle hareket etmeyi sonlandırdı.

Omzunun ardından bana baktığında istediğim onayı aldım. Annem bana Niko'nun işitmeyle ilgili bir sorunu olduğu için dedemin onu ağır bir tedaviye mecbur bıraktığını ve bu sırada Niko'nun öldüğünü anlatmıştı fakat bu gerçek değildi. Annemin böyle bir konu hakkında yalan söyleyeceğini düşünmüyordum. Öyleyse şu an şahit olduğum neydi?

"İşitmenle ilgili bir sorunun olduğunu zannediyordum."

Bana bakan adamın ifadesinde bir çaresizlik belirdi. Bir illüzyon misali saniyelik bir zaman diliminde kaybolan ifadesinin ardından başını dik tutarak tamamen bana doğru döndü. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak umursuz bir tavır takınmaya çalıştı lâkin başarılı olabildiği söylenemezdi. "Vardı ama geçti," dedikten sonra dudağının kenarını kıvırdı. "Babam sağ olsun, problemimi çözdü."

Zihnimdeki yapboz gözümün önüne geldi. Tamamlanan parçalarla resmin bütünü açığa çıkıyordu ama hâlâ fazla eksik vardı. "Nasıl çözdü?"

"Hatırlamıyorum, çok küçüktüm."

"Annemin ve annenin seni ölü bilmesinin nedeni bu. Babanın işitme problemini çözmek adına sana ağır bir tedavi uygulatıp senin ölümüne neden olması. En azından onlar böyle biliyor."

"Yanlış biliyorlar."

"Doğrusu ne?"

Aramızdaki mesafeyi biraz daha açtı. Duvarın kenarında duran makinelerden birine ilerleyip ekrana dokunduktan sonra tekrar bana döndü. Ardımda kalan ekranları işaret ettiğinde bir gözümü üstünde tutmaya devam ederek işaret ettiği yöne baktım. Kamera kaydını gördüm. Yıllar öncesine aitti.

Ekranda ise küçük bir çocuk vardı. Yatağa yatırılmış, makinelere bağlanmıştı. İçgüdüsel olarak elimi karnımın üstüne yerleştirdim. Gördüğüm kişinin Niko olduğuna emindim.

"Bu haldeymişim," diye mırıldandı. "Tedavi sürecinde birkaç kez ölümden dönmüşüm. Uzun süre makinelere bağlı yaşamışım. Belki de

babam anneme bu yüzden öldüğümü söyledi. Gerçekten ölebilirdim ve onu alıştırmak istedi. Belki de işitme problemim tamamen ortadan kalkana kadar o da yaşayıp yaşamayacağımdan emin değildi. Annemi eve hapsetmesi bundandır. Beklesin, iyileştiğimde anneme beni geri götürebilsin diye onu hapsetmiştir."

Kendi içinde babasını aklıyor olabilmesine inanamıyordum. Yıpranan sinirlerimle dayanamayarak karşı geldim. "Bir annenin evladını kaybettiğini sanmasının ne kadar acı verici olabileceğini biliyor musun?" dediğimde elim hâlâ karnımdaydı çünkü şu an Amara'yı hissetmeye ihtiyacım vardı. "Faedra bu yüzden yaşarken öldü. Kadın bebeğini yitirdiğini sandı. Oysa bu bir yalandı. Kadının çektiği acı yetmiyormuş gibi baban bir de onu eve hapsetti." Desibelime hâkim olamadım. "Annen arkasına bile bakmadan kaçtıysa bunun tek nedeni baban! Sen çocukluğundan beri kapalı kapılar ardında büyüyorsan bunun tek sebebi yine baban!"

Karşımdaki adam başını eğdi. Sözlerim karşısında bir tepki vermesini, en kötü ihtimalle bana bağırıp aksini söylediğimi dile getirmesini bekledim ama o hiçbir şey yapmadı. Sessiz kalmaya devam ederek kaçırdığı bakışlarıyla öylece durdu.

Dedemin nasıl bir yaratık olduğunu göremiyor muydu?

Adam hepimizin hayatını mahvetmişti. Oğlunun işitme problemini bir kusur olarak görmüş, onu bir denklemi çözer gibi çözmeye kalkışmıştı. Niko'nun bu yüzden az kalsın ölecek olmasına sebebiyet vermiş, ölmediğinde ise onu hayattan soyutlayarak bir cesetten farksız hale getirmişti. Faedra onun yüzünden her şeyini yitirmişti. Kadın kaçmış, kendine yeni bir hayat kurmaya çalışmıştı. Annem babasının yaptıklarına katlanamamış, bizi korumak adına milyon dolarlık bir binayı ateşe verirken kendi de yanmıştı. Alin, dedesine güvenmek ile hayatının hatasını yapmış, onun oyuncağı haline gelerek hepimizin hayatıyla kumar oynamıştı. Benim tenimin altına saklanmış bir sır vardı. Yıllardır bedenimin altında taşıdığım yük, iznim olmadan oraya yerleştirilmişti. Demir ise ailemin günahlarını sırtlanmak zorunda bırakılmıştı. Ve bunların hepsi Nikolaos Vasilakis'i öldürmek istememin nedeniydi.

"Onun yüzünden kendini bir asker gibi hissediyorsun. Onun yüzünden kendini yalnız hissediyorsun."

Kafasını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu.

İfadesini okuyamıyor, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Maskesi kalındı ve ardındaki gözükmüyordu ama hislerim bana onun aklını daha da bulandırdığımı söylüyordu. Sanki bazı şeyleri sorguluyor ama hemen

ardından bundan vazgeçerek yıllardır ona aşılanan doğrulara tutunuyordu. Tutunduğu o dalların kökünü kazıyacağıma emin olabilirdi.

"Bunların bir önemi yok," diye mırıldandı. "Ne annen ne sen ne de bir başkası umurumda. Ben cezalarımı çektim. İyi bir asker oldum ve artık ödüllendirilme vaktim geldi. Cihazı alıp kolundaki implantın içinde saklanan annemin DNA'sıyla onu bulduğumuzda sonunda ailecek yeni bir sayfa açabileceğiz. Annem ve babam ile yeni dünyalar görebileceğim. Sonunda kâbus sonlanacak." İşaretparmağını bana doğrulttu. "Bu yüzden saçmalıkların da doğru ile yanlışların da umurumda değil."

Duyduğum gerçek diğer bütün kelimeleri etkisiz kıldı.

Gözümün kararDığını hissederek birkaç saniyeliğine kafamı eğdim. Beyaz ışıklar başıma bir ağrının saplanmasını sağlamıştı lâkin eminim bu şiddetli sızının asıl nedeni tepemdeki parlaklık değildi. Asıl sınırlarımı zorlayan ve hem fizyolojimi hem psikolojimi sarsan durum karşılaştığım hakikatti.

Faedra'nın DNA'sı implantın içindeydi. Dedem sevdiği kadının bir parçasını benim tenimin altına gizlemişti. Zamanı gelince ihtiyacı olacak olan bu DNA'yı neden benim vücuduma saklamıştı?

Kafamı kaldırıp tekrar Niko'ya baktım. "Anneni bulduğunda yeni bir dünyayla karşılaşacağını mı sanıyorsun?" diyerek başımı iki yana salladım. "O makineyi ele geçiren Nikolaos Vasilakis'in sana da annene de bizlere de buldurtacağı tek şey sonsuz acı olacak."

"Acı?" Tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Yeni dünyalarda acıyı bulacağımı mı düşünüyorsun?" Sorusuyla başımı evet anlamında aşağı yukarı salladım. Bunun üzerine hiç beklemediğim bir anda öne atıldı. Kolumu canımı yakacak kadar büyük bir şiddetle kavrayıp beni peşinden sürüklerken gürledi. "Gel ben sana göstereyim dünyamı!" Kıkırtısını işittim. "Eminim ki hoşuna gider."

Beni sürüklemesine izin verdim çünkü görmek istedim. Sadece dünyasına şahitlik etmek değildi amacım. İçinde bulunduğum çukurun derinliğini anlamak istiyordum.

Odadan çıkıp beyaz koridorda adımladık.

Sağda kalan odalardan birine girdiğimizde Niko kolumu bırakmadı. Kapının ağzında durduğumuzda etrafa baktım. Beyaza boyanmış duvar ve parkeleriyle penceresiz bir alandaydık. Odanın etrafını çevreleyen kitaplıklar ağzına kadar doluydu. Odanın ortasında ise tek kişilik bir koltuk vardı. "Bak burası benim her şeyden uzaklaşabildiğim tek yer. Burada saatlerimi geçiriyorum ki bu odanın dışındaki dakikalarımın süresi kısalsın."

Beni koridora savurup kapıyı kapattı ve kolumu bırakmadan koridorda ilerlememizi sağladı. Tekrar başka bir odanın kapısını açtı. Yine her yer beyaz renge bulanmıştı ve yine penceresiz bir odaydı. Bir çalışma odasını andırıyordu ama odadaki tahta yüzünden sınıf izlenimi de veriyordu. "Ben burada eğitim aldım," dediğinde tahminimin doğruluğunu anladım.

Kapı kapandı lâkin gördüklerim zihnime kazınmıştı.

Bir başka odayı görüş alanıma sokan Niko'nun sesi titriyordu. "Burada izlediğim filmlerin sayısını yitirdim." Cümlesinin bitimiyle bir sinema odasını anımsatan alana baktım. Tek koltuktan oluşan oturma bölümüyle devasa bir perde vardı. Odanın etrafındaki CD'ler bana internet erişimine bile sahip olmadığını gösteriyordu. "Farklı dünyaların hepsi burada," diyen adam kalbimi kırdı. "Benim bilmediğim ve sadece beyaz perdede görebildiğim bütün dünyalar burada."

Koridora çıkıp yürümeye devam ettiğimizde ağzımı kapatamıyordum. Dolan gözlerimin sebebi empati yeteneğimdi. Yanımdaki adamın yaşadığı hayata kıyısından köşesinden bakabiliyor olmak aklımın sınırlarını zorluyordu. Küçük bir çocuğun maruz bırakıldığı ve içine hapsedildiği bu dünyayı kabullenmek istemiyordum.

Yeni bir kapı açıldı.

Niko'yla başka bir odaya adımladık. Tek bir yatağın olduğu beyaz odada elbette pencere yoktu lâkin duvarlar boş değildi. Beyaz duvarların üstüne çizilmiş görseller beyazı katlediyordu. Duvarlara göz atarken nefes alamadım. Pastel boyalarla başlayan çizimler kara kalemle devam edip akrilik boyayla son buluyordu. Küçük bir çocuğun çizimlerini andıran görseller zamanla yetenekli bir zanaatkârın eserlerine evriliyordu. Anı diyebileceğim kadar özenli sahneler beyaz duvarı lekeliyordu. Hayat öyküsüne eşlik eden zihin yapısı tam karşımdaydı. Niko hayatını dökmüş, bir tuvale resim işler gibi hikâyesini anlatmıştı. Görsellerin bazılarında o ve dedem vardı. Bazılarına annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın figürü de eşlik ediyordu. Görsellerin hepsi alevlerin arasında kalmıştı. Bütün odayı çevreleyen alev görselleri gerçek bir ateş misali yakıcıydı. Siyah siluetler görsellerin aralarına gelişigüzel yerleştirilmişti ve hepsi çığlık atıyor gibi gözüküyordu.

Aklının dengesi ve o dengeden meydana gelen dengesizlik aşikârdı.

Çizimlerini daha yakından görmek isteyerek kolumu çektiğimde parmakları tenimden kayıp gitti. Sessizliğin içinde adımlayarak ilerledim. Pastel boyayla karalanmış amatör çizimlere baktığımda on beş yaşındaki bir çocuğun parmaklarında hayat bulduklarına emin oldum. Görsellerin çoğunda Niko yalnızdı. Kendini kitap okurken çizmiş, izlediği filmleri

kendine uyarlamıştı. Harry Potter'ı sevdiğini anlayabiliyordum çünkü görsellerde elindeki asası ve peleriniyle her kareyi dolduruyordu. Asasını doğrultuyor, bir kapı aralıyor ve bambaşka dünyalara uçarak seyahat ediyordu. Harry Potter'daki görünmezlik peleriniyle karanlık bir koridorda adımladığını resmetmişti ama koridorun sonundaki ateşi eklemeyi ihmal etmemişti. Seçmen şapkasını takıp başının üstünde üç seçenek yaratmış, baloncukların içine başka başka manzaralar yerleştirmişti.

Bir çocuğun yardım çığlığı ve yalnızlığı nasıl bu denli sessiz olabilirdi?

Niye kimse onu duymamıştı?

Resimlere bakmaya devam ederek adımladım. Çığlık atan siluetler ve alevler her yerdeydiler. Görseller gittikçe daha depresif bir hal alıyor, yitip giden masumiyetin ardından büyük bir kaos baş gösteriyordu.

"Ne zamandır burası senin evin?" diye fısıldadım.

"On beş yaşından beri. Babam beni on beş yaşındayken buraya getirdi."

Kollarımı birbirine dolayarak titreyen bedenimi dizginlemeye çalıştım. Bunun sebebi havanın soğuk olması değildi. Sadece içim buz tutmuş, kalbim şahit olduğum durum karşısında donakalmıştı.

"Dışarıya ne sıklıkla çıkıyorsun?"

Niko utanmış gibi bakışlarını kaçırdı. Bir süre tek kelime etmedi. Yanıt vermeyeceğini düşündüm ama o saniyelerin ardından beni haksız çıkardı. "Ara sıra binanın çatısına çıkıyorum çünkü güneş ışığı almam gerekiyor. Vitaminler ve ilaçlar bir yere kadar. Bu birkaç ay içinde birkaç kez daha çıktım." Kendiyle gurur duyuyor gibi gülümsedi. "Bu arabayı dördüncü kullanışımdı."

Mantığım sözlerinden fazla uzakta olmadığımız çıkarımında bulundu. Büyük ihtimal hâlâ İstanbul sınırları içerisindeydik. Duygusal tarafım ise karşımdaki adamın hayatını ne kadar kısıtlı yaşadığını ve deneyim yetersizliğinin tahmin ettiğimden daha üst bir seviyede olduğunu anladı.

"Seni mecbur bıraktığı bu hayata rağmen hâlâ babanı nasıl savunabiliyorsun?"

Dudaklarımdan kayıp giden sözlerle gülümsemesi parçalara ayrıldı. Aklının almadığı bu düzeni nasıl kabul edebiliyor olduğunu idrak edemedim. Babasından nefret etmesi gerekirdi ki bir yanım ondan nefret ettiğine emindi fakat alıştığı bu hayatın duvarlarını parçalayabilmek için yeterli gücü yoktu. Bunu kanıtlarcasına karşılık verdi. "Tanıdığım tek kişi, o. Sözlerine inanmayıp ne yapacağım?"

"Kendin için savaşabilirsin."

"Annem için savaşmayı tercih ediyorum."

Başımı iki yana sallayıp hayretle yakardım. "Hangi savaş?" diye bağırdığımda öfkelendiğini hissetsem de umursamadım. "Annen senin yaşadığını bile bilmiyor. Kimse bilmiyor. Sen bu binada, bu yalnızlığın içinde debelenirken kimse senin nefes aldığını dahi düşünmüyordu. Ve bunların bütün sorumlusu baban. Anneme kızıp ondan intikam almak isteyeceğine oklarını babana çevir."

"Annenden intikam almak istemiyorum."

Sakin bir şekilde konuşmasıyla daha çok öfkelendim. "Ne istiyorsun o zaman?"

"Herkesten uzakta, annemin yanında, yeni dünyalar görmek." Bakışlarını kaçırdığında kalbim sızladı. *"Sadece yaşamak istiyorum ama yaşamaktan kastım nefes alıp vermek değil."*

Çok kısa bir zaman önce kurduğum cümlenin aynısını dile getirmesi bana bir döngünün içinde olduğumuzu düşündürttü. Karşımdaki adam, aynı benim gibi bir kurbandı. Daha farklı şekilde, belki de daha acı yöntemlerle hayatta kalan ama aslında yaşamayan bir adamdı. Onun için kırılan kalbimde bir anlayış filizlendi.

"Ve cihaz bunu yapmanı sağlayacak."

"Evet," diyerek beni ürküten bir ifadeyle gözlerini üzerime dikti. "O cihaz ve kartlarla annemi bulacağım. Babam, anneme kavuşunca cezaları bir kenara bırakacak. Hep birlikte bu sefer sıfırdan başlayacağız. Sen ve ailenden uzakta, herkesten uzakta."

Pes ettim çünkü aklını yitirdiği barizdi. Odanın içinde adımlayıp karşısına dikildiğimde son kez aklını başına getirmeyi umarak sorguladım. "Neden kendini kandırıyorsun, Niko?" derken adını vurguladım. "Yoksa babanın oğlu musun?"

Ona hakaret etmişim gibi geriye kaçtı. İstemsizce kendini ele veriyordu. Vücut dili bu benzetmem karşısında tiksindiğini belli eden mikro tepkimeler gösteriyordu. Anlayabiliyordum, aslında babasını sevmiyordu. Ona duyduğu nefret sandığından daha büyüktü ama kabullenemiyordu. Ona söylediğim doğrular karşısında fark etmeden gardını indirmiş, inatlaşmamış, söylediklerimin doğru olabileceğini, olasılıkların yüksek olduğunu kabul etmişti. Yine de bunu dile dökmemiş, kabul ettiğini belli etmemişti. İçten içe bana inanıyordu ama babasına duyduğu sadakati aşamıyordu.

Onu suçlayamıyordum.

Gördüklerimden sonra bu yaşına dek nasıl büyütüldüğünü az çok anlayabilmiştim. Kendini bir askere benzetmesinin nedeni bir örneklem değildi. Gerçekten de bir asker olarak büyütülmüştü. Dedem zamanı

geldiğinde, sevdiği kadının karşısına çıktığında, Faedra'nın onu kabul edebilmesi için Niko'yu koz olarak kullanmaya çalışacaktı. Buna adım kadar emindim. Oğluna duyduğu sevgiden dolayı onu yaşatmamıştı. Sevdiği kadınla arasındaki tek köprü olduğu için Niko'ya hayat vermişti. Tabii buna hayat denebilir miydi, sanmıyordum.

Kolumu kavrayıp beni kendine çekti. Aramızdaki mesafeyi azalttığında ve ona daha yakından bakabildiğimde yanıklarına bakışlarımın kaymaması için çaba sarf ettim. Zayıf noktasına bastırmam yararıma olabilirdi ama içimden bir ses Niko'nun yıllardır zayıf noktası olan yanıklarıyla terbiye edilmeye çalışıldığını söylüyordu. Ve ben ona bahşedilmeyen başka bir şey sunarak bu oyunu kazanabilirdim. Ona vermem gereken şey, bu zamana kadar Niko'nun armağan etmediği bir duyguydu.

"Ben babama benzemiyorum." Sıktığı dişlerinin arasından bir yılan misali tıslarcasına konuştuğunda tebessüm ettim. İfademi yumuşatsam da sözlerimin keskinliğini korudum. "Kendini kandırıyorsun."

"Hayır."

"Evet."

İşittiğimiz gürültüyle ikimiz de sustuk. Niko kolumu bırakmadan omzunun ardından baktığında adım seslerini işittim. Bana dönen adamın kurnaz tebessümü içimi titretti. "Hadi, sana aksini kanıtlayayım."

Beni peşinden sürükleyerek koridora çıkmamıza neden olduğunda karşımda beliren kişiyle öfkemin dozunu kaçırdım. Dedem olacak iğrenç yaratık koridorun başında durmuş yüzündeki gülümsemeyle bana bakarken gördüğü tablodan memnuniyet duymuştu. Üzerine geçirdiği lacivert takım elbisesiyle absürd bir şıklığın içindeydi. Bize doğru adımlamaya başladığında üstüne atlamak ve öfkemi ondan çıkarmak istedim lâkin en baştaki planıma sadık kalıp kontrolümü kaybetmemeliydim.

"Eleni," diyen dedem kıkırdadı. "Seni burada görmek ne de güzel." Bakışlarını yanımdaki adama çevirdiğinde yüzünde gururlu bir ifade belirdi. "Aferin oğlum." Bastonunu kaldırıp ucunu bana doğrulttu. "Nikolaos'la tanışmış ve kaynaşmışsınız."

"Şerefsizsin."

Yakarışımla dedem güldü. "Ne ayıp, torunum. Yaşlı başlı adamla böyle konuşulur mu hiç?" Dibime gelip karşıma dikildiğinde ona saldırmamak adına yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Gözlerimin içine utanmadan bakabiliyordu. "Aile buluşmamızın vakti gelmişti. Seni Nikolaos'la şoka sokmak istediğim için kusura bakma. Kendisinin uzman bir görüşle seans gerçekleştirmesinin gereklilik olduğunu düşündüm. Direkt senden

randevu alamayınca arkadaşına mecbur kaldım. Nikolaos klinikte bir yolunu bulup sana erişebilir dedim ama kader bile sizin bir araya gelmeniz gerektiğini düşünmüş olmalı."

"Niye şimdi?" demekten kendimi alıkoyamadım. "Niye Niko'yu ifşa ederek beni kaçırdın? Neden bunu daha önce değil de şimdi yaptın?"

Dedemin gülümsemesi tebessüme evrildiğinde tek kaşını kaldırarak yanımdaki adama baktı ve midemi bulandıran bir tonlamayla sorguladı. "Niko?" derken bu ismi duymaktan rahatsız olmuş gibiydi. Oğlunun mimiksiz kalışı ve cevap vermeyişiyle derin bir nefes alıp tekrar bana baktı. "Çünkü vakti geldi, Eleni. Artık yıllardır üzerinde çalıştığım her şeyin bir sonuca bağlanması gerek."

"Kartlar ve cihaz dışında istediğin başka bir şey yok mu?"

Neyi kastettiğimi anlayarak kahkaha attığında ağzının orta yerine bir tane geçirmek istedim. Başını hızla sallayıp işaretparmağını bana doğrulttu. "Sen sandığımdan daha zekisin," demesiyle midem bulandı. "Evet, evet. İstediğim başka bir şey daha var. Minicik bir şey ama aslında devasa."

İstediğini alamayacaktı ama henüz bunun farkında değildi.

Özel alanıma sızıp parmaklarını çenemin altına yerleştirerek başımı kaldırmaya çalıştığında, kafamı geriye çekerek bana dokunmasına engel oldum. Buna karşılık sırıtsa da öfkelendiğini görebiliyordum. İstediğini alacağını sanıyordu ama ona vereceğim gerçeklerle hiçbir şeyi elde edemeden sinirinde boğulacaktı.

Elini çekip yanımdaki adama baktı ve başıyla koridorun sonunu işaret etti. O yöne doğru ilerlemeye başlayarak yanımdan geçip gittiğinde Niko kendiyle birlikte beni de babasının izinden gitmek zorunda bıraktı. Oldukça büyük bir odaya girdik. Beyaz ve gri renklerin hâkim olduğu odadaki cihazlara göz attığımda ürperdim çünkü içinde olduğum alan gerilim filmlerindeki laboratuvarları anımsatıyordu. Zaman kazanmak isteyerek önden ilerleyen adama doğru konuştum. "Neden oğlunu buraya hapsettin?" dedikten sonra alayla ekledim. "Ona annemin sizi avladığına dair saçma bir hikâye anlatmışsın ama ikimiz de biliyoruz ki bu doğru değil. Öyleyse Niko'ya hayatı zindan etmenin nedeni neydi?"

"Yalanlarınla oğlumu zehirleme, Eleni."

"Yalan senin uzmanlık alanın," dediğimde bakışlarımı Nikolaos'a çevirdim. "Öz çocuğunu eski karınla barışmak için koz olarak kullanmak istedin değil mi?" Sözlerimle dedem durdu lâkin dönüp bana bakmadı. Bütün bedeni gerilmişti ve ben bundan tatmin olarak konuşmaya devam ettim. "Faedra oğlunun öldüğünü düşünüyor çünkü ona yalan söyledin.

Kadını eve kapattın ve kaçıp gitmesine neden oldun. Şimdiyse bir şansın olduğunu zannedip o cihazla onu bulabileceğine inanıyorsun. Kadının karşısına çıktığında kendini affettiremeyeceğini biliyorsun. Bu yüzden Niko'ya ihtiyacın var. Faedra'ya karşı kullanabileceğin tek insan oğlun."

Dedem yavaşça bana doğru döndü. Yüzündeki maskenin kudreti zayıflamıştı ama hâlâ duvarlarını indirmiyor, direniyordu. Öfkesini gölgelemeye çalışarak tebessüm ettiğinde gözlerimin içine baktı. Benden başka kimse yokmuş gibi konuştu. "Güzel hikâye uydurdun ama bu doğru değil." Kısa bir an için Niko'ya baktıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Faedra'nın kaçıp gitmesinin nedeni annendi."

"Yani Faedra oğlunu geride bıraktı, öyle mi?"

"Nikolaos hastaydı ve Faedra'nın umudu yoktu," diyerek saçmaladı. "Annenin de kadını rahat bırakmamasıyla daha fazla dayanamayarak kaçtı ama aslında onun da istediği tek şey benimle ve Nikolaos'la birlikte olmaktı."

"Bir anne evladını bırakmaz."

Dedem güldü. "Sen ne anlarsın annelikten?"

Sorusuyla karnıma dokunmamak için kendimi zor tuttum. Anneliğe dair kendi penceremden bir bilgim yoktu. Henüz o kıvama gelememiştim ama dünyanın en iyi annesine sahiptim ve bir gün en az onun kadar iyi bir anne olup Amara'ya kendini dünyanın en şanslı çocuğu gibi hissettirmek istiyordum.

"Bu yüzden mi yıllardır ondan hiç haber almadınız?" dediğimde Niko afalladı. "Bu yüzden mi Faedra seninle hiç iletişime geçmedi?"

Bu soruların cevaplarını bilmiyor, sadece tahmin ediyordum.

Dedem tek kelime edemediğinde boş tahminimin dolu bir gerçek olduğunu anladım. Niko'nun kolumdaki parmaklarının baskısı hafiflemişti lâkin hâlâ beni bırakmamıştı. Onu tarafıma çekmem gerektiğini bilerek kaynayan suyun altını körükledim. "Faedra oğlunu bir kez bile merak etmedi. Faedra âşık olduğu adamı hiç özlemedi. Faedra annemden çok korktuğu için her şeyi geride bıraktı." Kıkırdadığımda yanımdaki adam ürperdi. "Bu yalanlarla ancak her şeyden izole ederek kendi doğrularınla büyüttüğün, hayatı öğrenmesine ve gerçek ile yanlışı ayırt edebilecek öznel düşüncelere sahip olmasına izin vermediğin oğlunu kandırabilirsin."

"Kapa çeneni!"

Bağırışıyla gülümsemem büyüdü. "Seni zeki zannederdim, dede." Hitap şeklimin üstüne sıkı sıkı bastırdım. "Ama görüyorum ki aklın

teknolojik dehanla kısıtlı. Ve zihnin sandığından daha sorunlu. Niko'yu bir uzmanla görüştürmeye çalışacağına kendin terapiye başlamalıydın."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp parmaklarını boynuma sardı. Beni Niko'nun elinden alıp birkaç adımda duvara vurduğunda sırtıma keskin bir acı saplandı. Bileğini kavrayıp çırpındım lâkin nefes alamıyor olmam işimi zorlaştırdı. Gözlerimin içine nefretle bakan adam sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. "O çeneni kapamazsan sonun sandığından bile kötü olur, Eleni. İstediğimi almak adına nelerle uğraşmak zorunda kaldığım hakkında en ufak bir fikrin yok ve planımı bozmaya kalkarsan yemin ederim seni de sevdiğin herkesi de yok ederim."

Baskısını azaltıp nefes almama izin verdiğinde ciğerlerim yandı. Ona bakarak gülümsediğimde neye uğradığını şaşırmış gibiydi. Desibelimi yükselterek Niko'nun duyacağından emin olup alayla konuştum. "Ne?" diye bağırdım. "Oğlun olmasa bir hiç misin?" Tırnaklarımı bileğine geçirip tenini yırtarken ekledim. "Kesinlikle öylesin çünkü ne sevdiğin kadına ne de istediğine ulaşabileceksin."

"Sen annenden betersin."

Boğazımı bırakıp saçlarımı kavradı. Kızıl tutamlarımı çekerek çığlık atmamı sağladığında ona bu tatmini yaşattığım için kendimden nefret ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni tuttuğu saçlarımdan çekiştirerek yürütürken iki büklüm olmamı sağlamıştı. "Alin'i kandırmak kolaydı." Sözleriyle tiksintim ikiye katlandı. "Annenle baş etmek zorlayıcıydı ama bir yerden sonra etkisiz eleman haline geldi." Beni bir makineye doğru fırlattığında bedenim savruldu. "Sen beklenmediktin torunum. Hakkını vereyim, senin en zayıf halka olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse emin değilim."

Doğrulup saçlarımı savurdum ve derin bir nefes aldım.

Ona bakarken gülümsemeden edemiyordum çünkü herkes gibi o da büyük bir yanılgıya kapılmış ve gerçeği acı bir şekilde öğrenmişti. Dışarıdan bakıldığında Alin soğuk ve donuktu. Yine de onunla konuştuğunuz an aslında ne kadar fevri olduğunu anlardınız. Öfkeyle ya da hırsla onu kamçılayabilir, başının dikine gittiğini zannederken onu istediğiniz yöne götürebilirdiniz. Bu özelliklerini annemden almıştı. Dedem benim annemin kızı olduğumu sanıyordu ama asıl anneme benzeyen kişi Alin'di. Bu yüzden ikisinden de darbe almasına rağmen yıkılamamıştı çünkü gözleri üstlerindeydi ve hamleler tahmin edilebilirdi. Benim zihnim ise farklı çalışırdı. Manipülasyon uzmanlık alanımdı. Ve karşımdaki adam ne zaman ve nasıl hamle yapacağımı asla anlayamazdı.

"Bu yüzden mi beni seçtin?" diyerek merakımı gidermeye çalıştım. "O implantı bana enjekte etmenin nedeni bu muydu? Zayıf olduğumu düşünmen mi?"

"Zamanı geldiğinde senden o implantı kolaylıkla alabileceğimi düşündüm ama bu kısımda da beni yanılttın. Yıllar önce geçirdiğin kazanın nedeni bendim ama bunu zaten biliyorsun. Aslında amacım kaza yapmana sebebiyet vermek değil, seni kaçırmaktı. Diğer araçtaki adama para vermiştim. Yine de işler planladığım gibi gitmedi. O kazada almam gereken implanta ulaşamadım çünkü şansıma seninle aynı hastanede olan Demir Karadağ için, onun yakın arkadaşı hastaneyi ve çevresini ablukaya almıştı. Ne doktorlara ne de sana ulaşabilmem mümkündü."

Şaşkınlıkla titrek bir soluk verdim. Yıllar öncesinde kalan bu olay örgüsünün ucunun buraya dayanacağını asla tahmin etmezdim. Demir'in varlığı benim için bir kalkan haline gelmişti. Şeytan, koruyucu meleğim olmuştu.

"Kader ne garip değil mi?" diyen dedem bana doğru adımladı. "Bir gün kocan olacak adam yüzünden sana beş yıl önce ulaşamadım. İkinci denememde yine kaza geçirmene sebebiyet verdim ve yine kocan yüzünden sana ulaşamadım." Histerik bir tebessümle iki adım ötemde durdu. "Ama şimdi bak, karşımdasın ve bu sefer bana Demir Karadağ bile engel olamadı."

"Henüz."

Onu düzeltmemle gözlerini devirdi. "Şeytandan üstün olan tek kişi Tanrı'dır torunum ve bu hikâyedeki Tanrı benim. Siz de benim kuklalarımsınız. Beş yıl önce sana ulaşamayınca, Alin'i işin içine katabilmeme neden olan seninle kocanın sayesinde, şimdi elimde sadece implant değil işlevsel bir makine de var. Görüyorsun, değil mi? Ben ne istersem o bir şekilde oluyor."

Kabul edemedim.

Başıma belalar açtığı için öfke duyduğum kız kardeşimin bu hikâyeye dahil olmasının başlıca nedeni olmak istemiyordum. Dedemin bana ulaşamaması sonucunda daha tehlikeli ve kapsamlı bir plan yaptığını unutmayı diliyordum.

"Niye kendin tasarlamadın?"

"Böylesi daha epik oldu," dedikten sonra ciddiyetle ekledi. "Ayrıca Alin'in kafası benimkinden daha detaylı çalışıyor. Benim ilk prototipte yapamadıklarımı yapıp, aylarca geliştirdiğim denklemleri birkaç günde

halledebildi." Derin bir nefes aldı. "Ayrıca bu sefer aceleye getirmemem ve her şeyi daha akla uygun yapmam gerekiyordu."

"Başarısız oldun."

"Öyle mi dersin?"

Tebessümümü sonlandıran bir hareket sergileyip kolumu kavradı ve beni ardımdaki makinenin içine girmek zorunda bıraktı. Tüpü andıran cam yapının içine girmemle üstüme kapıyı kapattı. Saydamlık sayesinde onu görebiliyor ve duyabiliyordum. "İmplantı sana enjekte etmemin bir nedeni de uyumlu olmandı. İmplantın içindeki DNA'nın etkinliğini devam ettirebilmesi için bir kozaya ihtiyacı vardı. Kalıntıyı bir kenara bırakıp zamanı gelince kullanmak adına onu bir köşede bekletemezdim. Bu yüzden vücudunu implant için bir ev haline getirdim."

İçine hapsolduğum tüpten kurtulmak adına üzerime kapattığı kapıyı açmaya çalıştım lâkin içeride bir kulp yoktu ve kapı kapandıktan sonra tüpün geri kalanıyla bütünleşmişti. Göz yanılsamasından dolayı seçemiyor, kapı işlevi gören cam parçasını bulamıyordum.

Dedem makinenin yanındaki platformda bulunan birkaç tuşa bastı ve tüpün yanında asılı olan ekrana baktı. Saniyelerin ardından tüpün içinde yeşil bir ışık belirdi. Neler olduğunu anlayamayarak panikle gerilediğimde dar alan ile mücadele edemedim. Soluklarım birbirine karışırken yumruklarımı içine hapsolduğum fanusun camlarına indirdim. "Çıkar beni buradan!"

"Sabırlı ol."

"Çıkar dedim sana!"

"Vücut taramasının tamamlanmasına son yirmi saniye," diyen mekanik bir ses işittiğimde duraksadım. Yeşil ışıkların ve tüpün amacını anlayarak titreyen dizlerime rağmen ayakta durmaya çalıştım. Dedemin implantı kontrol ettiğini fark etmek öfkemin bir nebze de olsa azalmasını sağlamıştı çünkü aradığını bulamayınca yüzünün geleceği hali görmek istiyordum. "Vücut taramasının tamamlanmasına son on iki saniye."

Bakışlarım odanın bir köşesinde duran Niko'yu buldu. Mimiksiz bir ifadeyle öylece durmuş tüpün yanındaki ekrana bakıyordu. Gözleri boşluğa odaklanmış gibiydi. Düşüncelerinde kaybolmuştu ve bu benim işime gelmiyordu. Ona babasının gerçek yüzünü göstermem gerekirdi çünkü saniyeler sonra implantın bende olmadığı ortaya çıkınca dedemin gözündeki değerim düşecekti.

"Vücut taramasının tamamlanmasına son beş saniye."

Gözlerimi Nikolaos Vasilakis'e çevirdim. Gerçeği öğrendiği an yüzünün alacağı ifadeyi kaçırmamak istiyordum ve süre dolduğunda arzum gerçekleşti. Dedemin yüzündeki maske parçalara ayrılıyor, şaşkınlığı onu hareketsiz bırakıyordu. Ekrandaki sonuca bakmaya devam ederken ne yapacağını bilemiyordu. Ona yardımcı olmak adına konuştuğumda gözlerini bana çevirdi ve tebessümüme takılıp düştü. "Üzülme, böylesi daha epik oldu."

Yıkımına şahitlik etmek damağımda eşsiz bir tat bıraktı.

Yüzüne baktığım an hayal kırıklığına karışan çaresizliğini görebiliyordum. Ona çok yakışıyordu. Dünyasının sandığından daha küçük ve manasız olduğunu algılamaya başladığı her halinden belliydi. Haklıydı, belki bazen zayıf anlarım olabiliyordu. İmplantı bu kadar geç fark etmem, o anlardan biriydi. Yine de ona istediğini vermemiş olmak beni güçlü hissettirdi. O kadar kuvvetliydim ki şimdi, bir sözümle un ufak olabilirdi.

Tüpün kapağını açtı. Beni dışarıya çıkartıp ne ara eline aldığını anlamadığım hançeri boğazıma dayadığında dahi korkmadım. Tatmin hissi öylesine yüceydi ki geriye kalan bütün duyguları yok etti.

"İmplant nerede?" diye gürledi.

Şimdi gülme sırası bendeydi. Yüzüme yerleştirdiğim tebessümle ona bakarken tek kelime etmedim. Sessizliğime sığınarak çıldırmasını izledim. Gözlerindeki delilik bana sandığımdan daha kötü bir durumda olduğunu söylüyordu ama şaşırmadım. Bütün bunları başımıza açan adamın akli dengesinin umut vaat edebilmesi mümkün değildi.

"Söyle," diyerek hançerin keskin tarafını tenime yasladı. "İmplant kocanda mı?"

Kıkırdamama engel olamadım. Öyle ki bu eylem karşısında hançerin ucu tenime batsa dahi kendimi tutamadım çünkü dakikalar önce öğrendiğim bilgiler ışığında tarihin tekerrür ettiğini anladım ve bunu onun da anlamasını istedim. "Anlaşılan Demir Karadağ sana yine engel oldu."

Dedem sinirle lanet edip hançeri şah damarıma yasladı. Beni parçalara ayırmak istediği belliydi. Eminim bir noktada bana ihtiyacı olduğunu bilmese şu dakika ölmemi sağlar, bedenimden akacak son kanı dahi keyifle izlerdi.

"Baba."

Niko'nun sesiyle dedem onu duymamazlıktan geldi. Bana nefretle bakıp zihninde beni defalarca kez öldürmekle meşgul olduğundan vaktini oğluna ayıramadı ama Niko ısrarcıydı.

"Görmen gereken bir şey var."

Bu sözler ilgisini çekmiş olmalıydı ki Nikolaos beni bıraktı. Ekrana dönüp görüntülere göz attığında öfkesinin yerini tekrar şaşkınlık aldı. Neler olduğunu anlayabiliyor lâkin bilmemezlikten gelmek için efor sergiliyordum. Aniden Niko'nun da Nikolaos'un da bütün dikkati bana çevrildi.

"Hamilesin," diyen dedemin gözlerinde büyük bir öfke vardı. "Şeytanın tohumuna."

Şeytanın tohumu bir hakaret olmalıydı ama benim için iltifattan farksızdı. Evet, şeytana, Hades'e âşık olmuştum. Onunla değişmiş, kimsenin giremeyeceğini sandığım yüreğimde ona bir imparatorluk kurmuştum. Hiç yapmayacağımı zannettiğim bir şey yaparak onunla evlenmiş ve dünyanın en güzel armağanına sahip olabilmiştim. Şeytanın tohumu, Amara benim için bir lütuftu. Ve babasına benzemesi büyük bir şeref olurdu.

"Tebrik etmeyecek misin?" Alayla tebessüm ettim. "Yoksa korkulu rüyan olan adamın bebeğini taşıyor olmam seni çok mu üzdü?"

Bana doğru adımlayıp karşımda durdu. "Aksine Eleni beni heyecanlandırdı," dediğinde dudağının kenarı kıvrılmıştı. Öylesine sinsi bir gülümsemeydi ki bu bir an arkama dahi bakmadan kaçmak istedim. Beklemediğim anda elindeki bıçağın ucunu karnıma yasladı. "Çünkü şimdi elimde bir değil, iki koz var."

Korkuma eşlik eden öfkemle dişlerimi sıktım. "Eğer bebeğime zarar vermeyi aklının ucundan dahi geçirirsen sana Demir'in bana neden Persephone diye seslendiğini gösteririm."

"Parmağını oynatamadan elimdeki hançerle karnındaki piçi ikiye bölebilirim."

Hiç beklemediğim bir şey gerçekleşti. Niko, babasının bileğini kavrayıp kolunu çektiğinde karnıma yaslı olan hançer benden uzaklaştı. Ben şaşkınlıkla, Nikolaos ise öfkeyle oğluna baktı. Niko'nun gözleri doğruca hançeri hâlâ sıkıca kavramış olan babasındaydı. Beni afallatan sözleri söylediğinde sesinden ne hissettiğini ve düşündüğünü anlamadım. "Bebek masum."

Beklemediğim korumacılığıyla afallamıştım ve yalnız değildim.

Nikolaos oğluna çatık kaşlarla bakmayı sonlandırıp geriye çekildi. "Haklısın oğlum," dedikten sonra ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Bebek masum ve ben ona zarar vermek değil, annesiyle onu koz olarak kullanmak istiyorum."

"Tıpkı Faedra'ya Niko'yla yaptığın gibi."

Sözlerimle bana ölümcül bir bakış attı lâkin umursamadım. Böylesine aşağılık bir adam olduğunu kendi kendine kanıtlamış ve istemeden bile

olsa Niko'ya sorgulayacak bir neden vermişti. Şimdi ise bunun bedelini bir umut ödeyebilirdi.

Nikolaos, Demir'i aradığında kalbim parçalara ayrıldı. Canımdan çok sevdiğim adamın şimdi ne halde olduğunu tahmin bile edemezdim. Delirmiş, her şeyi yerle bir etmek üzere zaman kolluyor olduğuna emindim. Öfkeden aklını dahi yitirmiş olabilirdi çünkü bana olan aşkı onda denge bırakmıyordu. Ondan bir farkım yoktu. Konumlarımız tam tersi olsaydı kendimin de onun haline düşeceğime emindim. Bu yüzden tek dileğim Alin'in şu an Demir'in yanında olması ve karanlığın onu bir bütün olarak yutmasına izin vermemesiydi.

Dedem olacak pislik her ağzını açıp bir şey dediğinde öfkem artıyordu. Demir'e burada ve iyi olduğumu söylemek istiyordum fakat dibimde duran Niko'nun gözlerinin üzerimde olması, tek bir hareketimi bekler gibi durması, fevri davranışlarımı engelliyordu.

Yine de Demir'in şu an neler hissediyor olduğunu düşünmek dahi istemiyordum. Beni görmeyince, varlığımı hissetmeyince dahi deliren bir adam hem sevdiği kadının hem de kızının tehlikede olduğunu bilerek nasıl aklını yitirmezdi?

Dedem *ailecek yemek yiyelim* dediğinde midem bulandı. Aile kelimesini hak etmiyordu. O kategoriye hiçbir zaman dahil olmamıştı ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Ona iç sesimde dahi dede diyor olmaktan nefret ediyor, bu alışkanlığı sonlandırmak istiyordum. Çünkü Nikolaos Vasilakis, yalnızlığı sonuna dek hak eden tek kişiydi.

Telefonu kapatan adam bilgisayar üzerinden yine bir şeyler yaptı. Sanırım izlerini örtüyordu ki bu durum beklenilirdi. İşini bitirip tekrar doğrulduğunda bir bana bir Niko'ya baktı. "Tamamdır. İki gün sonra İnferno'da ziyafet çekiyoruz." Elindeki bastonu Niko'ya doğrulttu. "Doğum günün için pasta bile hazırlatıyorum bak kıymetini bil."

Niko tepkisiz bir şekilde babasını izlerken tam bir muamma olduğunu tekrar kanıtladı. Nikolaos ise köşedeki aletlere ilerleyip konuşmaya devam etti. "İnferno'ya gideceğimiz için mutlu musun, Eleni?"

"Evet," derken gözlerimi ona dikmiştim. "Ve oradan çıkamayacağınız için daha mutluyum."

Kahkaha atan adam eline aldığı silindir cihazın ucundaki bir şeyi yerine oturtmaya çalışırken yavaşça bana doğru adımladı. "Bizi bırakmak zorundalar," deyip iki adım ötemde durdu. "Aksi halde aile yemeğimiz kan banyosuna döner."

"Nasıl yapacaksın onu?"

Alayla sorgulamam üzerine Nikolaos Vasilakis gözlerimin içine baktı. Cevabın bende saklı olduğunu anlamamı ister gibiydi. Kıvrılan dudak kenarıyla hızla kolunu belime doladı ve beni az ötedeki masaya yasladı. Beni ters çevirip eğilmemi sağladıktan sonra koluyla omurgama bastırdı. Debelenerek elinden kurtulmayı denedim lâkin üzerimdeki kütlesi o kadar ağırdı ki onunla baş edemedim. Kızıl tutamlarımı geriye çeken adamın ne yaptığını anlayamamak beni paniğe sürükledi. Kalbim deli gibi atıyor, çırpınışlarım şiddetli bir hal alıyordu.

"Tam olarak böyle."

Sözlerinin ardından enseme soğuk bir nesne dayandı. Elindeki tüpü hatırlayarak doğrulmaya ve tüm gücümle onu ittirmeye çalıştığımda başarılı olamadım. Korku nefesimi kestiğinde endişe kalbimi dağladı. Ve enseme saplanan acı dayanılmaz bir hal aldı. Tenime bir ateş tutulmuş gibi hissettiğimde şehirde yankı bulabilecek kadar kudretli bir çığlık attım.

ŞEYTANIN PABUCU

Heler

Altın hareler, zihnimdeydi.

Âşık olduğum adamın gözlerini görüyordum. Rüyamdaydı. Birlikte cennetimizdeydik. Yüzündeki gülümsemeyle bana bakarken kucağında kızımızı tutuyordu. Minik bebeğimiz o kadar güzeldi ki kelimelerle tarif edemezdim. Babasının göğsüne kıvrılmış uyuyor, aralık kalan şekilli dudaklarını oynatarak ara ara iç geçiriyordu. Demir ona sıkıca sarılmış, beni izlerken mutluydu. Onunlayken her şey fazlasıyla güzel ve huzurluydu. Yanından ayrılmak istemiyordum. Kâbusla yüzleşmeyi reddediyordum ama ensemdeki acı öyle yoğundu ki varlığını yok sayamıyordum.

Kendimi arafta hissediyordum.

Bu zamana dek her daim varlığıma bir yer edinebilmiştim. Cenneti görmüş, cehennemi tatmıştım. Şimdiyse ikisinden de çok uzakta, arafın ortasındaydım. Bu kontrolsüz ve amansız düşünceyle baş edemiyor, panik duygusuna sürükleniyordum. Gözlerimi araladığımda başımdaki ağrıyla yüzümü ekşittim. Yanaklarımdaki ıslaklık, rüyamın ellerimin arasından kayıp gitmesinden kaynaklıydı.

Ensemdeki keskin acıyla baş başaydım. Bulanık görüş açım netlik kazanmaya başladığında nerede, kimle ve hangi zamanda olduğumu anlamaya çalıştım. Gözlerim ilk önce üstünde yattığım yatağı buldu. Algılarım uyanırken beyaz çarşafların arasında olduğumu fark ettim. Kafamı yastıktan kaldırmayı denediğimdeyse ensemdeki sızıyla hafifçe inledim. Dirseklerime yaslanarak kendimi yavaşça doğrulttum ve yatakta oturur pozisyona geldim. Önüme düşen kızıl tutamlarımı geriye atıp bulunduğum alanı inceledim.

Tamamen beyaza boyanmış, içinde sadece tek kişilik bir yatak bulunduran küçük bir odadaydım. Ne pencere vardı ne de kapı ki bu gerçek olamayacak kadar tuhaftı. Hâlâ kâbus görüyor olabileceğimi düşünüyordum. Ardından olanları anımsadım. Bana bir kâbus gibi gelen gerçekler zihnime akın etti. Ensemdeki acı şiddetlendi.

Duvarla bütünleşen beyaza boyanmış kapı açıldığında gözlerimi oraya çevirdim. Odaya giren Niko elinde bir tepsi tutuyordu. Ardından kapıyı kapatıp yavaşça bana doğru geldi. Gözlerini dikkatle üzerimde gezdirdi. Durumumu anlamaya çalışıyor, iyi olup olmadığıma karar vermeyi deniyordu.

Berbattım.

Titreyen ve buz kesen parmaklarımı enseme attığımda dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. En son hatırladığım şey Nikolaos'un beni kıstırıp enseme bir şey enjekte ettiğiydi. Ne kadar süredir baygın olduğumu merak ediyor, dağılan aklımı toparlamaya çalışıyordum ama öylesine halsizdim ki geçen her saniyede başım daha fazla dönüyordu.

"Sakin ol," diyen Niko'nun net sesini işittim. "Ve nefes al."

Bana emir vermesine karşılık öfkelendim ama bu otoriteyle baş edemediğim için değildi. Sabrım tükenmişti. Ensemdeki acı öylesine keskindi ki beni zorluyor, ağlamak istememe neden oluyordu. Çığlık atma arzum boğazımı yakıyordu oysa attığım vaveylalardan sonra ses tellerim tahriş olmuştu. Sadece eve gitmek istiyor, Demir'in kollarına kıvrılmayı diliyordum. Ona kavuşana dek kâbusum devam edecekti ve ben istediğim kadar çabalayayım uyanamayacaktım.

"Nefes alman-"

"Kapa çeneni," diyerek bana doğru adımlayan adama baktım. "Uzak dur benden."

Odanın ortasında durup dediğimi yaptı. Elindeki tepsiyi yatağımın ucuna bıraktı. Gözlerini yüzümde gezdiriyor, mimiksiz ifadesiyle bir robot misali karşımda dikiliyordu. Ensemi kavrayarak hassas tenime saplanan sızı karşısında titredim. Nefesimi düzene sokup gözlerimi yumduğumda kendime kısa bir süre tanıdım. Toparlanmalı ve neler olduğunu anlamalıydım çünkü tenime yine bir şeyin enjekte edilmiş olmasıyla baş edemiyordum.

Sessizlik. İçinde bulunduğum odadaki sükûnet bir süre sonra paniğimi örseledi. Kalbim hâlâ deli gibi atıyor, endişe beni esiri altına alıyor ve canım çok acıyordu ama bir nokta da zihnimdeki kaos beni azat etmişti. Şimdi düşünebiliyor, odağımı bulabiliyordum. "Bana ne enjekte etti?"

Gözlerimi aralayıp ilerimde duran adama baktım. Öylece dikilmiş beni izlerken başka bir yerdeymişçesine boşluğa kilitlenmişti. Bana bakıyor ama

beni görmüyordu. Zihninin içindeydi. Gösterdiği açığı hatırlayarak mırıldandım. "Bebeğimin masum olduğunu biliyorsun. Yine de babanın ona zarar vermesini umursamadın."

"Ona zarar vermedi."

"Bana zarar vermek bebeğime zarar vermektir."

Tek kelime edemeyerek gözlerimin içine baktı. Az önceki gibi boş bakmıyor, bu sefer benimle olduğunu belli edercesine daha insani bir ifadeyle duruyordu. Ellerini ceplerine iliştirip iç geçirdikten sonra bir şey söyleyeceğini zannederek bekledim. Ağzını açmadığındaysa tahammül seviyemi kaybederek isyan ettim. "Bana ne enjekte etti?"

Niko tepsiyi işaret etti. "Bir gündür baygındın. Bir şeyler yemen gerek."

Sandığımdan çok daha uzun bir zamandır bilincimin yerinde olmadığını anlamak tedirginliğimi artırdı. "İstemiyorum."

Niko göz ardı edemeyeceğim kelimeleri sarf etti. "Bebeğin için yemelisin."

Tepsideki suyu fark ettim. Dudaklarımın ne kadar kuru olduğunu o an anladım. Titreyen ellerimle uzanıp bardağı aldım ve suyu ufak yudumlar alarak içtim. "Nasıl bir his?" dediğinde onu anlamadım. Bunu fark ederek ekledi. "Annelik, nasıl bir his?"

Sesi ve sözleri öylesine masumane geldi ki bir an öfkemi unuttum.

Boğazımda oluşan düğümü yok etmek isteyerek sertçe yutkundum. Onun sempatisini kazanabilir, manipüle edebilirsem işime yarayabilmesini sağlardım. Yine de sorusuna dürüst bir şekilde cevap vermeye karar verdiğimde amacımda art niyet yoktu çünkü karşımdaki adamın saf merakı ona acımama neden olmuştu. "Tuhaf," diye mırıldandım. "Bebeğimi öğrendiğimden beri..." Doğru kelimeleri nasıl bulacağımı bilemedim. Bakışlarımı karnıma çevirdim. "Çok savunmasız. Çok güçsüz. Bana muhtaç. Yaşamı bana bağlı. Bu kendimi hiç olmadığım kadar kırılgan ve hiç olmadığım kadar kudretli hissettiriyor."

"Onun için her şeyi yapar mısın?"

"Evet."

Bir saniye bile düşünmeden verdiğim cevapla başımı kaldırıp karşımdaki adamın gözlerine baktım. "Onun için ölür ve öldürürüm. Dünyayı yakar, cehennemi cennete taşırım. İyi olabilmesi için gerekirse bir ordu dolusu insanla savaşırım." Neyi merak ettiğini ve anlamaya çalıştığını çözebildim. "Çünkü anne olmak böyledir, Niko." Anlayışla fısıldadım. "Senin annen de senin için savaşırdı ama o mücadele edecek bir evladı kalmadığına inandırıldı."

Başını eğip sessiz kaldı.

Ona baktığımda neden var olduğu yaştaki adamı değil de mahsur bırakıldığı çocuğu görüyordum, bilmiyordum. Belki de karnımdaki bebek beni kısacık süredir olan varlığıyla daha anlayışlı bir insan haline getirmişti. Ondan aldığım temenniyle biliyordum, gördüğüm bu adamda eksik kalmış çok şey vardı. Amara'nın asla onun yaşadıklarını deneyimlemeyeceğini de biliyordum çünkü dediğim gibi bunun gerçekleşmemesi için her şeyi yapardım.

"Bebeğini bırakıp gitmezsin yani?"

Sorusuyla karnımı sarmaladım. "Asla."

Başını kaldırıp tekrar bana baktı. Bir süre sadece yüzümü inceledi. Ardından beklemediğim bir eylemde bulundu. Dudağının kenarını kıvırarak buruk bir tebessümle bana baktı. Gülümsediğinde yüzü aydınlanmıştı. Bu minik dokunuş onda büyük bir farklılık yarattı. Aniden karşımdaki adamın kırık kanatları daha belirgin bir hal aldı. "İyi bir anne olacaksın, *Helen*."

Sözleriyle gözlerim doldu. İşittiklerime inanmak ve ona hak vermek istedim ama içimdeki ufacık umutsuzluğu görmezden gelemedim. Ensemdeki acı bana bunun gerçekleşmeyebileceğini söylerken nasıl olur da sözlerine tam anlamıyla inanabilirdim?

"Bu mümkün olmayabilir."

Fısıltımla Niko bana doğru yavaşça adımladı. Oturduğum yatağın önünde diz çöküp gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Parmağını uzatıp yanağımdan kayan yaşı yakaladı. Soğuk dokunuşu alev almış tenimle uyumsuzdu. Gözyaşımı beceriksiz bir şekilde sildiğinde birine dokunuyor olması karşısında afallamış gibiydi. Belki de bu onun için bir ilkti. Öyle olması beni şaşırtmaz, sadece dedemden daha çok nefret etmemi sağlardı.

"Niye ağlıyorsun?"

Yanağımdan süzülen bir diğer yaşı diğer eliyle yakaladı. Yanaklarıma işaretparmaklarını bastırarak yaşların akmamasını sağlamaya çabaladığında halimize inanamayarak histerik bir kıkırtıyla sarsıldım. Niko tepkimle kaşlarını kaldırdığında kıkırtım şiddetlendi. Hâlâ yanaklarıma işaretparmaklarını bastırıyor oluşuyla içinde olduğum anı kabullenemedim.

Her şey son derece saçma ve korkunçtu.

"Çünkü neler olacağını bilmiyorum ve bu beni ürkütüyor."

İşaretparmaklarını biraz daha yanaklarıma bastırıp homurdandı. "Gözyaşların durmuyor," dediğinde bu ona garip gelmişti. "Niye durmuyorlar? Korkudan ağlandığında bu kadar uzun mu sürüyor?"

"Emin değilim."

Cevabımla sağ serçeparmağını çenemden kayıp gitmek üzere olan diğer gözyaşıma bastırdı. Onu yok etmek, ezmek istercesine çabaladığında ne düşüneceğimi bilemedim. "Sen hiç ağlamaz mısın?"

Gözlerime bakarken sorumu düşündü. "Küçükken ağlardım." Bakışlarını kaçırdığında parmakları hâlâ yüzümde bir turnike görevi görüyordu. "Babam bana kızdıktan sonra bir daha ağlamadım. Zaten on beş yaşından beri duygularımı hissedebildiğimi de söyleyemem. Benim içim fazla boş. Hisler uzmanlık alanım değil."

Cümleleri bana duygu körlüğüne sahip olabileceğini düşündürttü. Özellikle travmatik bir olaya maruz kaldığında ortaya çıkabilen bu durumla birey duygularını algılayamaz hale gelebiliyordu. Şimdi Niko'nun histerik halleri bana daha mantıklı geliyordu. Anneme, duyduklarına rağmen kin tutmaması bile bundan kaynaklıydı çünkü onun lügatinde böyle bir duygu yoktu. Dedem bu yüzden oğlunu istediği asker haline kolaylıkla getirebilmişti zira Niko yönlendirilmeye çok açıktı.

"Ağlamamı istemiyor musun?"

Yavaşça parmaklarını çekip tenine bulaşan yaşlarıma ardından yanaklarıma baktı. Gözlerimi bulduğunda bir şeyler onun zihninde yerine oturmamış olmalıydı ki kaşlarını çatıp alnında derin bir çizgi yarattı. Duygu körlüğü olabilirdi lâkin empati kurabilecek altyapıya sahipti. Sadece bu zamana dek anlayışla yaklaşmayı deneyebileceği biriyle karşılaşmamıştı. Emindim ki dedem onu bir hayvanı evcilleştirir gibi yetiştirmişti. Bu düşünce kanımı dondurdu çünkü bana bakan adamın bir zamanlar çocuk olduğunu hatırladığım her an mide bulantım hiddetleniyordu.

Niko ayağa kalktı. Sorumu görmezden gelmesinin nedeni bir cevap bulamıyor olmasıydı. Bu yüzden üstüne gitmedim çünkü biliyordum ki varlığım onu yeterince sınıyordu. "Sen genelde neden ağlardın?"

"Acıdan."

Cevabı kalbimi dağladı. Bana olan bakışlarındaki donukluğa rağmen küçük bir çocuğun çektiği acıyla nasıl baş edemediğini ve kendini her şeye kapattığını görebiliyordum. "Dedem bana ne enjekte etti, Niko?"

"Önemi yok," derken ciddiydi.

Doğrulup arka cebinden çıkardığı kitabı bana uzattı. "Senin için getirdim. Belki okumak istersin. Buradayken başka yapabileceğin bir şey yok sonuçta. Benim en sevdiğim kitap."

Elindeki kitabı alıp inceledim. John Milton'ın Kayıp Cennet isimli kitabına bakarken bu eserin Niko'nun en sevdiği kitap olmasına şaşırmıştım.

Şeytanın başkaldırısından Havva ile Adem'in cennetten kovuluşundan bahsediyordu. İtaat, isyan, özgür irade gibi birçok kavrama odaklanan kitap, bana karşımdaki adamın sandığımdan daha derin düşüncelere ev sahipliği edebileceğini düşündürtmüştü.

"Yerinde olan ve kullanılan bir akıl her zaman cehennemi cennet, cenneti cehennem yapabilir," diyerek kitaptan alıntı yaptığımda Niko tebessüm etti. "Teşekkür ederim."

Kitabı yastığın üstüne bıraktım. Niko'nun iletişime açık olduğunu bir kez daha anlamıştım. Bu yüzden ağzından laf almaya baktım. "Senin de bilgisayarlarla aran iyi mi?" dediğimde ellerini ceplerine yerleştirdi. "Evet ama babamın ya da Alin'in yanından bile geçemem. Ben daha çok yönergeleri takip etmek konusunda başarılıyımdır."

Çünkü hayatı boyunca yaptığı tek şey bu olmuştu; başkalarının daha doğrusu bir kişinin emirlerine itaat etmek.

İç geçirdim. "O gece, baban İnferno'dayken ve Alin henüz kaçmamışken, sen neredeydin?" Sorumla tebessümü genişledi. "İnferno'nun yakınlarındaydım." Parçaları birleştirmeye çalıştığımı fark etse de umursamamış, beni aydınlatmaya devam etmişti. "Elimde bilgisayarla haber bekliyordum."

Alin'in Demir'e söylediği tahminini dile getirdim. "Dedemin bastonu," dememle Niko gülüp başını salladı. "İletişim için ama başka numaraları da var. Babam onu yanından ayırmaz."

"İletişim için Mors Alfabesi mi kullanıyor?"

Niko'nun gülümsemesi büyüdü. Ortaya çıkan görselin güzel olduğunu düşündüm. Yakışıklı bir adamdı ama güldüğü zaman çok daha çekici ve insani gözüküyordu. "Alin mi tahmin etti?" diye sorduğunda başımı salladım.

Sorularıma verdiği yanıtlarla kendimi tekrar ettim. "Baban bana ne enjekte etti?"

Gülümsemesi yok olduğunda Niko aceleyle odadan çıktı.

Kilit sesini işittim.

Dedem yine vücudumu istila etmiş ve söz hakkı olmayan bir konuyu ihlal etmişti. Tenimin altındaki şey her neyse benim için bir son olabilirdi. Sadece benim için değil, Amara için de büyük bir tehditti. Parmaklarımı enseme götürüp tenimi yokladığımda canım acısa da ses çıkarmadım. Narin dokunuşlarla sanki dakikalar önce müdahale edilmiş gibi olan ensemi yokladım. Parmak uçlarımı gezdirdiğim alanda hiçbir şey hissedemiyordum ama psikolojik olarak sarsılmamdan mütevelli hissedemediğim şeyin varlığını da yok sayamıyordum.

Derin bir nefes alıp ellerimi karnıma yerleştirdim.

Sakin kalmalı ve aklımı yitirmemeliydim. Bu son çıkış ve son perdeydi. Yarın akşam kıyamet kopacak ardından hikâyemin sonu belli olacaktı. Tek dileğim hayatımı kaleme alan ellerin adil ve insaflı davranmasıydı. Belki o acırsa bu yaşananların sonu tatlıya bağlanabilirdi. Böylelikle hayallerimin bile ötesinde olan cehennemimde Hades'imle mutlu sonumu yaşayabilirdim.

Demir.

İsmi dilimin ucuna gelip, yüzü aklıma düştüğünde göğsüm kasıldı. Ona olan özlemim burnumun direğini sızlatıyordu. Dokunuşlarını hissetmediğim her an bir çiçek misali soluyordum. Onun güneşi ve suyu olmadan toprağa tutunamazdım.

İnferno'ya adım attığım gün, bizim miladımızdı.

Ve şimdi tekrar, İnferno'ya atacağım adımla yeni bir dönem başlayacak ya da bitecekti.

İçten yanıyor, dıştan üşüyordum. Bunun nedeni ensemdeki acıydı, biliyordum. Yine de asıl sebebin ruhumdan kaynaklandığına inanıyordum. Yara almış ve sarsılmıştım ama hâlâ kendimi düşünmüyordum. Önceliğim daima sevdiklerimdi. Şimdi o listeye bir yenisi eklenmişti. Demir ile aynı sırada olan bebeğimin yaşamasını istiyordum lâkin ne zaman ensemdeki sızı baş gösterse umudumu yitiriyordum.

Hades benim için cehenneme kar yağdırırdı.

Demir benim için dünyayı altüst ederdi.

Bunların hepsi Amara için de geçerliydi.

Fakat içimdeki bir nokta bu sefer sevdiğim adamın elinde yapabileceği herhangi bir şey olmadığını söylüyordu. Tenimin altındaki kozuyla savaşı kazanabileceğini düşünen Nikolaos Vasilakis'e katılıyordum. Sonra durup düşüncelerime gülüyordum çünkü hiç kimse ama hiç kimse Demir Karadağ'ı yenemezdi. Aklı olan biri cehennemden sağ çıkamayacağını bilmeliydi.

Ve benim evim, cehennemim, bana bir mezar olmayacaktı.

Şeytan cennetten kovulduğunda bunun nedeninin asiliği olduğu söylendi.

Tanrı'ya karşı geldiği için, dik başlılığı ve insan oğluna tamah etmek istememesiyle sürgün edildiği dilden dile aktarıldı ama benim görüşüm şeytanın cennete ait hissetmediği için gittiği yönündeydi. İstenmemenin

ne demek olduğunu iyi biliyor olduğum için de böyle düşünüyor olabilirdim. Belki de kendimi şeytanla bu denli yakın bir ilişkide görmemin nedeni de budur.

Ben de istenmeyen oğuldum, tıpkı onun gibi.

Kovulduğum hayatta, bana bir yer layık görülmemişti.

Yıllarca hep ötekileştirilmiş, tabulaştırılmıştım çünkü kötü olduğuma inanılmıştı. Gerçek babam beni yok saymıştı. Annem öldüğünde insanlar bana bir et parçası gibi davranmıştı. Üvey ailem için ne kadar varsam o kadar yoktum. Bakıcım bile beni istismar ederken sonuçlarını umursamamıştı çünkü kimsenin umurunda olmayacağıma emindi.

Doğduğum andan beri ait değildim. Geldiğim dünyanın içinde cehennemi görmüş, cennete ulaşamayacağımı düşünerek büyümüştüm. Asiliğimden ya da dik başlılığımdan değil, kendimi hiçbir yere koyamadığımdan ötürü iyilikten benliğimi menetmiştim.

İçimde bir şeytan vardı.

İnsanlar ona Hades diyordu, ben ise ruhum diye adlandırıyordum. Benim ruhumdaki karanlık öyle büyüktü ki kontrolü ele aldığında bambaşka bir Demir ortaya çıkardı. Onun gelişiyle geriye kalan her şey anlamını yitirirdi. Bunun en büyük nedeni Hades isimli benliğimin fazla öfkeli olmasıydı. O her şeye ve herkese çok kızgındı.

İnferno'yu tasarlarken tek bir amacım vardı.

Sonunda ait hissedebileceğim bir yerde olma ihtiyacı beni esir almıştı. Yuvamı tasarlarken içimde bir umut vardı. İnsanların beni görebileceği, içimdeki şeytana tapabileceği ve sonunda beni önemseyebileceği bir dünyaydı orası. İlk çemberden son çembere kadar beni temsil eden ve beni bir kral ilan eden cehennemim ulaşabileceğim tek kurtuluştu.

En azından ben buna inanmıştım.

Hem de yıllarca.

İçimdeki açlık, çaresizlik, suçluluk ve acıyla sıkıca tutunmuştum kendi yarattığım yalana. Sanmıştım ki aklımdaki dünyanın gerçekliğinde bana yaşatılan her şeyi reva gören insanlara bir savaş başlatabilirdim.

Amacıma ulaşmıştım.

Bir savaş meydanına çevirmiştim cehennemimi.

Ve yenilmiştim.

Çünkü hiçbir zaman zaferi düşlememiştim.

Dokuzuncu Çember'in terasında durmuş, gökyüzüne bakıyordum. Belki de ilk defa yaratıcıma dua ediyor ve bana sunduğu nimetleri benden geri almaması için yalvarıyordum. Meleklerim yoksa cennet de cehennem

de benim değildi. Yaşam ve ölüm, onlar olmadan bir anlam ifade etmeyecekti. Arafta kalacak ve oradan çıkamayacaktım.

Şimdi gerçek bir savaş vardı önümde. Aklımın yarattığı gölge düşmanlarla değil, gerçek bir düşmanla karşı karşıyaydım. Savaşacaktım. Geriye hiçbir şeyim kalmasa, sadece Helen ve Amara benim yanımda dursa dahi kaybetmeyecektim çünkü sadece o zaman gerçekten kazanabilirdim. Onların varlığı yoksa geriye kalan her şeyin yokluğu baki olabilirdi.

Viskimi bir dikişte bitirdim.

Helen benden çalındığından beri fonksiyonlarımın çoğunu kullanamıyordum. Dün gece hiç uyumamıştım ve bu gece de uyuyamazdım. O olmadan odamıza dahi giremezdim. O yatak benim için bir mezardı. Yarın olup o bana dönene dek her şey acı vermeye devam edecekti.

Cehennemime adım atacak meleklerim ve onlara yaverlik eden iblislerle oyun başlayacaktı. Belki de ilk kez oynamak istemiyor, daha sakin bir hayatın umuduyla sarsılıyordum. Zihnime Helen'in cehennemime geldiği ilk gece düştü. Onu gördüğüm an içimdeki bir boşluğun ne de çabuk kapandığını hatırladım. Ölü toprakları üstümden kalkmış, bir ışık hüzmesi ruhumda çakıp sönmüştü. Onu incelediğim o kısa dakikalarda uzun yıllardır aradığımı dahi bilmediğim her şeyi bulmuştum. Gözlerinin içine baktığım an esiri haline gelmiş, kırılmış kanatlarımın iyileşmeye başladığını hissetmiştim.

Hayatıma girdiği o geceden beri hep benimleydi.

Yanımdan ayrılmamış, elimi bırakmamıştı. Kollarımın arasındayken bir ayrı güzel olmuş, bana güldüğü zamanlarda kalbimin yerini işaret etmişti. Şimdiyse ilk kez benimle değildi. Onsuz geçen dakikalar bende geri döndürülemez hasarlar bırakmıştı. Bana her daim yuva olan cehennemim, dün gece gerçek bir cehennem gibi hissettirmişti çünkü asıl evim ve cennetim, benimle değildi.

Gözlerimi aralayıp gökyüzüne baktım.

Adada kalmalıydık, diye düşündüm. Belki de Helen'i orada bırakmalı, başına bir ordu dolusu adam koyup Nikolaos'u öldürene dek oradan ayrılmasına izin vermemeliydim. Bunu yapamazdım. Benim meleğimin kanatları zincirlenemezdi. O geri planda durmak istemezdi. O benim yanımda olup elimi tutmak, ön cephede kalmak ve savaşmak isterdi. Benim için, kızımız için, kardeşi ve ailesi için.

Ve ben, canım ruhumdan çıkana dek onu yanımdan ayırmayacaktım.

Adım seslerini işiterek arkama baktığımda Yalın salonuma girmişti. Kanepenin üzerindeki kumandayı alıp televizyonu açtığında çatık kaşlarımla

içeriye girdim. Ekranda beliren habere baktım. Son dakika haberini duyuran spikerin sesini işittim. "Ünlü işadamı Erman Kavas, yarım saat önce bir trafik kazası geçirerek hayatını kaybetti. Küçük oğlu Alper Kavas'ı da yakın zamanda trafik kazasında kaybeden Erman Kavas, çarptığı istinat duvarıyla-"

Gerisini dinlemeden tekrar terasa yöneldim. Anlaşılan Gençer sonunda babasını bulmuş ve intikamını almıştı. Beni yormadan sonunda bir işi halledebilmiş olması güzeldi. Yapılacaklar listemden bir madde daha silinmişti.

Yalın, terasa çıkıp yanıma geldi. "Tahliye işlemleri tamam."

Başımı sallayarak ona yanaştım ve cimcimenin bizi kapalı kapısına rağmen duymayacağından emin olmak isteyerek konuştum. "İşaretimi aldığın gibi ne yapman gerektiğini biliyorsun." Yalın başını salladı. "Halit ve Mete onlara eşlik edecek." Kaşlarımı çatarak sinirle karşılık verdim. "Hayır, sen eşlik edeceksin."

Yalın bana bakarken geri adım atmayacağını belli ediyordu. Her zaman ama her zaman benim için hem bir dost hem de sahip olabileceğim en yetenekli asker olmuştu. Lafımı ikiletmez, kararlarımı sorgulamazdı. İstediklerimi yerine getirmek onun için bir sorumluluktu. "Hayır," dediğinde bu ilk itaatsizliği oldu. "Seninle kalacağım çünkü cehenneminin ilk taslağını çizdiğin o günden beri yanındayım ve cehennemine gömüleceksen o zaman da yanında olacağım."

İstemsizce gülümsedim.

Karşımdaki adamın sadakati paha biçilemezdi. Çok fazla arkadaşım yoktu. Gerçek dostlarım ise bir elin parmağını geçmezdi. Yalın'ın onlardan biri olduğu kesindi. Yine de bir başkası için ölümü göze alabilecek olmak seni dosttan çok kardeş kılardı. Aynı kandan olmana gerek yoktu hatta bazen aynı kandan olmadıkların sana daha iyi kardeşlik edebilirdi. "Emrime itaatsizlik ediyorsun yani?" diye alayla sorguladığımda Yalın sinirle homurdandı. "Emrini alıp bir tarafına sokabileceğini söylüyorum, Hades."

Yalın'ın omzuna hafifçe ve dostane bir şekilde vurup önüme döndüm. Yalnız kalmak istediğimi anlayarak Dokuzuncu Çember'den ayrıldığında karşımdaki manzarayı izlemeye devam ettim. Yaz ayına rağmen çıkan ayazla rüzgâr esiyordu. Soğuk geri gelmişti çünkü Persephone'm gitmişti.

Çalan telefonumla cebimden cihazı çıkarıp ekrana baktım. Bilinmeyen bir numaranın telefonumu çaldırıyor olmasıyla kaşlarımı çatıp aramayı yanıtladım. "Efendim?"

"Demir."

Ensar'ın sesi kulaklarımda yankılandı. Kendisinden haber alamadığım saatlerin ardından muamma sonlanmıştı. Alin'in ne denli endişeli olduğunu biliyor muydu emin değildim ama kendisi bir daha gözüme gözükmese iyi ederdi. İlgilenmem gereken daha mühim düşmanlarım olmasa Ensar bir numaralı hedefim haline gelebilirdi. "Neredesin?" diye sorguladım. "Cehennemin yolunu mu karıştırdın?"

İç geçirip sessiz kalmaya çalışır gibi desibelini yükseltmeden konuştu. "Öyle sayılır. Kişisel bazı meselelerimi halletmek için uğraşıyorum. Arayıp her şey yolunda mı diye sormak istedim." Hafifçe boğazını temizledi. "Alin iyi mi?"

Merakını sesinden duyabiliyordum.

Ne haltlar karıştırdığını umursayamayacak kadar kendi derdimdeydim. "Her şey yolunda mı?" diyerek homurdandım. "Helen kaçırıldı. Nikolaos yarın gece karımla cehennemime girecek ve her şey pamuk ipliğine bağlı. O adamı tavanıma asıp kum torbası misali yumruk manyağı yapamazsam delireceğim. Sence her şey yolunda mı?"

Ensar bir süre konuşamadı. Şaşkınlığını ise bağırırcasına isyan ettiğinde anladım. "Helen kaçırıldı mı?" dedikten sonra hızla ekledi. "Ne zaman? Ne ara?"

"Sen siktir olup gittikten kısa bir süre sonra."

Ensar'ın hareketlerinin yarattığı gürültüyü işittim. "Bir saate orada olurum."

"Gerek yok. Nerede ne halt ediyorsan devam et. Alin'i merak ediyorsan da git kızı kendin ara."

"Planın ne?"

Sorusuyla içimdeki canavarın kana aç olduğunu bir kez daha idrak ettim. Pençelerini bana geçirmiş, sivri tırnaklarıyla ruhumu tırmalıyordu. Kan istiyor, acı dolu çığlıkları işitmeyi talep ediyordu. Belki böylelikle onu hapsedebilirdim. Son bir ziyafetin ardından onu prangaya vurabilirdim. "Her şey kontrolüm altında."

"Nikolaos'u öldürecek misin?"

"Elbette." Bunu sorguluyor olması bile bana kalırsa komikti. O iblisi elime geçirdiğimde âşık olduğum kadına dokunabildiği, onu üzebildiği için bütün organlarını ona yedirmeyi planlıyordum. Aklımda dönüp dolaşan fikirler korkutucuydu fakat bana birer hayal gibi geliyorlardı. İçimdeki ateşin soğumasının tek yolu buydu.

Ensar bir süre sessiz kaldı. "Anlıyorum," dediğinde sesindeki bir şey beni rahatsız etti. Ne olduğunu tam olarak çözemedim ama hattın diğer ucundaki adamın duygularını çözümleyebilecek kadar empatik bir kişiliğe

sahip değildim. "Öyleyse hikâye burada bitiyor. Nikolaos ölünce her şey yoluna girecek ve Alin ile Helen güvende olacak."

"Aynen öyle."

"Cihazı yok edecek misin?"

Sorusuyla dudağımın kenarı kıvrıldı. Kendi amaçlarım için kullanabileceğim yegâne cihaz bana güç kazandırır, elimde bir oyuncak haline gelirdi. Yine de güç ve oyunlar artık önceliğim değildi. Korumam gereken bir *ailem* varken üzerime çekebileceğim daha fazla oka ihtiyacım yoktu. Bu yüzden dürüst davranarak cevap verdim. "Parçalara ayıracağım."

"O zaman bu seninle son konuşmamız."

Sözleriyle omzumun ardından salona baktım. Alin odasında olmalıydı ve onun duymayacağını bildiğim halde Ensar'ın sözlerini işitebilecekmiş gibi gerilmiştim. Bu hissiyattan memnun değildim ama istemsizce engel olamadığım bir koruma dürtüsüyle sorguladım. "Hayırdır, sahneyi terk etme kararı mı aldın?"

"Perde kapanıyor," diyen Ensar'ın sesinde bir şey vardı. "Ve benim daha fazla oynayacak bir rolüm yok." Alaylı bir tonlamayla ekledi. "Benden kurtuldun, Karadağ. Sana iyi bir hayat dilerim."

Hattın diğer ucundaki adama dair olumlu bir fikrim olmadığına emindim. Ta ki şu ana dek. Şimdiyse sözleri bir noktada canımı sıkıyor, sesindeki bir şey bana başının belada olduğunu söylüyordu. Yine de emindim ki hangi çukurdaysa oradan tek başına çıkabilecek kabiliyete sahipti. Sadece Alin'i terk ediyor olması bana doğru gelmemişti. "Vedalaşman gereken kişi ben değilim."

"Evet ama şu an için vedalaşabileceğim tek kişi sensin," dediğinde onu anlayabildim. Tuhaftı lâkin empati kurabiliyordum çünkü sözlerindeki çaresizliği kendimde deneme fırsatı yakalamıştım. "Bu yüzden kendine iyi bak, Demir."

"Görüşürüz, Ensar."

Telefonu kapatıp cihazı cebime yerleştirdiğimde vedasını kabul etmedim. Minyatür şeytanı biraz olsun tanıyabildiysem buna gerek olmadığını biliyordum.

Arkamdaki adım seslerinin belli belirsiz tınılarıyla dişlerimi sıktım. Hareket etmeden olduğum yerde durup karşımdaki manzaraya göz gezdirmeye devam ettiğimde Alin yanımda durdu. Derin ve titrek bir soluk alıp yanıma iliştiğinde kıvırcık saçları rüzgârın azizliğiyle hafifçe dans etti. Bir süre tek kelime etmeden yanımda duran genç kız saniyelerin ardından bana baktı ve yaşlı gözleriyle mırıldandı. "Geri dönmüyor, değil mi?"

Kimden bahsettiği barizdi ve konuşmamızın onu ilgilendiren kısmını duymuştu.

Tek kelime etmeden ona bakarken yüzündeki hayal kırıklığına öfkelendim. Ağlamamak için direndiği belliydi ve gözlerindeki bir şey bana benden daha öfkeli olduğunu söylüyordu. Üzülmek ve sinirlenmek arasındaydı. Belki de şu an ikisini de aynı anda hissediyordu. Cevap vermemem üzerine hafifçe başını sallayıp önüne döndü. Manzaraya göz atıp iç geçirdiğinde titremişti. Başını dikleştirip dudaklarını birbirine bastırdı ve dudağının kenarına bir tebessüm iliştirdi. O an anladım ki minyatür şeytan sandığımdan daha güçlü bir kadındı. İlk kez gözüme ne sadece Helen'in kardeşi ne de başımın belası olarak görünüyordu. Şu an yanımda duran Alin Saral, görünenden çok daha fazlası olduğunun kanıtı gibiydi.

"Ölmüşler," dediğinde bir an anlamadım. "Efe ve diğerleri, yangında ölmüşler." Biliyordum, duymuştum ama umurumda değildi. Alin bana bakarken bunu anlayabiliyordu. Yine de sormadan edememişti. "Onları öldürmek zorunda mıydın?"

Gözlerimi manzarada dolaştırdım. "Ben kimseyi öldürmedim. Ben sadece mekânı yaktım." Bakışlarım gökyüzünü buldu. Kara bulutlar tepemizde dolaşıyordu. "Yaşayıp yaşamayacaklarına Tanrı karar verdi."

"Ama o ateşi yakarak ölmelerine zemin hazırladın."

"Hayır, Efe kartı çaldığında ölümüne zemin hazırladı." Tekrar gözlerimizi buluşturduğumda hazırlıklı olmasını istedim. "Ben iyi bir adam değilim cimcime. Bazen ablana olan sevgim ve onun yanında var olabildiğim o asıl kişiliğimle daha iyi biri gibi gözükebiliyorum ama değilim."

Öfkeliydi ama aynı zamanda anlayışlı duruyordu. "Alper'le Doğu'ya yaptığını yaptın," demesiyle merak ettim. "Onlar için beni mi suçluyorsun?"

"Hayır, sadece kendimi suçluyorum."

Tepemizde asılı duran yıldızlara baktım. İçimdeki boşluğun geçen her saniyede büyüdüğünü, bana saldırdığını hissettim. "Suçlama, dediğim gibi herkes kendi kararlarıyla yaşar ve ölür."

Alin kollarını göğsünün önünde birleştirdi. Bir süre sessiz kalıp benimle birlikte manzaraya baktı. "Cihaz, implant ve kartlar, hepsi hazır." Sesindeki sabırsızlığı işitebiliyordum. O da benim gibiydi. Kan istiyor, dedesinin çığlıklarını işitmek için zaman kolluyordu. "Geriye kalan tek şey yarın gecenin bizim lehimize olması."

"Her şeyi ayarladım."

"Evet," diyerek bana baktı. "Ama planın tamamından bahsetmedin."

Aklımdan geçenleri kelimelerle ifade edebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden herkese sadece bilmesi gerektiği kadar bilgi vermiş, geri kalanını zihnimdeki bir odaya kilitlemiştim. Zamanı geldiğinde kilidi kıracaktım fakat içten içe umudum mührün baki kalmasıydı çünkü bazı sonlar yeni başlangıçlar yaratmazdı.

Alin'in mavi gözlerine baktığımda duyduğu güveni gördüm. Bana olan inancı komik gelmeliydi. Aramızda geçen olaylar sonucunda güven asla oluşmaması gereken belki de tek hissiyattı. Yine de o bana ablasından miras aldığı gözlerle bakarken güven duygusu bana umut veriyordu. "Bilmen gerekeni biliyorsun cimcime."

"Evet ama bilmediklerim beni korkutuyor."

Sözleriyle tebessüm ettim. Korkması, akıllılığındandı. Bu huyu başına bela olduğu kadar ileride onu garanti altına da alacaktı çünkü şüphe olmazsa yenilirdi ve Alin'in yenilmemesi gerektiğini ben bile biliyordum.

"Sence planım tam olarak ne?"

Alin iç geçirip gözlerini kaçırdı. "Sana Nikolaos ile ablam saklandıkları yerden çıktığında onları izleyip pusuya düşürelim dedim ama kabul etmedin çünkü çok fazla değişken olabileceğini, İnferno'da kontrolün bizde olacağını söyledin. Ama dedem kontrolün yüzde yüz onda olacağını düşünmese asla buraya gelmek istemezdi." Korkusunu saklamadan baktı bana. "Aklıma bir şey geliyor. Dedemin tüm kozları eline almasının bir yolu olarak aklıma bir şey geliyor ve aklıma gelenin başıma gelmesinden korkuyorum."

"Aklına gelen şey ne?"

Dünden beri düşünebildiğim tek şeyi dile getirdi. "O çipleri hatırlıyor musun?" diye sormasıyla kalbim ağırlaştı. Helen ile kızım gittiğinden beri atmıyordu ve acısı her geçen zamanda daha kötü bir hal alıyordu. "Dedemin Savaş Kılıç'tan aldığı imha makineleri." Alin'in sesi titredi. "Ya onlardan birini ablamın üstünde kullanırsa?"

Aynı endişeyi duyuyordum. Bu aklıma geldiği gibi Savaş'ı aramıştım ama bana çiplere uzaktan erişim sağlayamayacağını söylemişti. Onları etkisiz hale getirebilecek manyetik bir alan yaratmasını emrettiğimde de bunun imkân dahilinde olmadığını söylemişti. Sabaha kadar Nikolaos'u aramıştım. Haftalardır yaptığım gibi. Ve yine bir sonuç elde edememiştim. Nerede saklanıyorsa onu bulabilmek mümkün değildi. Bu yüzden İnferno'ya gelmelerini beklemeliydim ve geldiklerinde eğer Nikolaos'u durduramazsam, Helen'e bir zarar verirse, işte o zaman son darbeyi indirecektim.

Alin'e bakarken çarelerim tükenirse final adımım için ne yapması gerektiğini bilmesini istiyordum. "Makineyi çalıştırıp dedene istediğimizi verdikten sonra gitmelisin. Diğerleriyle cehennemimden çıkmalısın. Bana söz ver."

Başını iki yana salladı. "Seni ve ablamı bırakmayacağım."

"Bırakacaksın, Alin," dediğimde ciddiyetimi görmesini istedim. "Çünkü eğer her şey yolunda gitmez ve Helen'e..." Devam etmekte zorlanıp derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. "Eğer Helen'e bir şey olursa imha protokolünü devreye sokacağım."

"Ne?"

Dehşet dolu ifadesiyle bana baktığında göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Oldukça sahte, hatta acı verici bir tebessümle şehir manzarasını izledim. Her şeyin bir yok oluşu vardı. Hiçbir şey sonsuzlukta sıkışıp kalmazdı. Helen ve benim haricimdeki hiçbir şey, ölümsüz olamazdı. Buna cehennemimde dahildi. Eğer işler planladığım gibi gitmezse tek tuşumla İnferno alev alacaktı. Mahzenimden başlayarak bütün çemberlerim yanacaktı. Dokuzuncu Çember'e geldiğinde büyük bir patlama yaşanacaktı ve İstanbul'un göbeğinde yıkılan bir bina olarak şehre veda edecekti. Gecenin içinde koca bir alev topu olacaktı. Gerçek cehennem gibi ateşten bir hale gelecekti. İçinde sıkışıp kalan ruhlar da beraat edecekti.

Elbette protokol gereği herkes binayı terk etmeliydi. Yarın gece cehennemimin kapıları kapanacaktı. Fani ruhlara giriş yasaktı ve çalışanlarımda binayı terk etmek zorundaydı. Sadece sevdiğim kadın, onu yakalayan canavar ve ben. Finalde bizler kalacaktık. Çünkü kapanan perdenin ardından oyun bitecekti.

"Ablan ölürse ben de ölürüm," dedi Demir, Hades de hemen ardından söze girdi. "Ve ben ölürsem İnferno da ölür."

Nefesini tutmuş bana bakan Alin karşı gelmek istiyordu ama biliyordu, beni kararımdan döndüremezdi çünkü Helen yoksa benim için başka hiçbir şey yoktu. O ve kızım, benimle kalmaz melek olurlarsa bende peşlerinden gider, gerekirse iman ederdim.

Ona bakarken itiraf niteliğinde konuştum. "Sana hiç teşekkür etmedim, değil mi?"

Alin kafasının karıştığını belli eden bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Her şey için."

Kızıl tutamlarını ve gözlerini inceledim. Bana Helen'i anımsatan bu ufak detaylar gelecek'e Amara'nın da fiziksel özelliklerini oluşturacaktı.

Evet, gelecekte. Çünkü minik kızımın yaşamasını sağlamak birinci önceliğimdi. O ve annesi, daima birinci önceliğimdi.

"Bana kaybettiğim şeyi geri getirdin," dediğimde Alin'in yanaklarından yaşlar süzüldü. "Beş yıl önce yitirdiğim Persephone'mi bana getirdin. Sadece onu getirmekle kalmayıp haberdar bile olmadığım bir esareti sonlandırdın. Bu da yetmezmiş gibi bana geleceğim için bir şans verdin. Bana hem hayatımın aşkını hem de çocuğumu emanet ettin. Bilmeden, fark etmeden hepimizin kaderini değiştirdin. Ve bunun için teşekkür ederim cimcime. Çünkü sen İnferno'ma ilk darbeni indirmeseydin hayat bir noktada beni nakavt edecekti."

Bakışlarını kaçırıp dudaklarını hafifçe ıslattıktan sonra bana döndü ve bilmiş bir tavırla karşılık verdi. "Biliyorum, haklısın, bana teşekkür etmelisin." Başını eğip ellerini birbirine doladığında sesinin desibeli kısıldı. "Ama ben de sana teşekkür ederim." Dudağındaki buruk tebessümle bana baktığında gözüme fazla küçük geldi. "Özellikle de beni affettiğin için."

"Seni affetmedim. Onun için daha çok çabalaman gerek. Ben kinci bir adamımdır."

Başını yana eğip gözlerimin içine baktığında kendimi onun karşısında ilk kez bu denli şeffaf hissettim. İfadesi boğazımı düğümledi çünkü ışıldayan gülümsemesinde benim anlamlandıramadığım kadar büyük bir mutluluk vardı. Kendinden emin bir şekilde konuştuğunda emin olduğu şeyin sadece kendi olmadığını anladım. "Hayır, sen kinci bir adam değilsin. En azından sevdiklerine karşı. Sen tanıştığım en iyi adamlardan birisin, Demir. Hem bir meleksin hem de bir şeytan. Ve Amara ile ablam sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Boğazımda oluşan düğümü yok etmek isteyerek yutkundum ve kendimi de karşımdaki kadını da şaşırtan bir eylemde bulundum. Alin'e sarılıp kıvırcık kızıl tutamlarını hafifçe okşadığımda kasılan bedeni saniyeler içinde gevşedi. Kollarını belime dolayarak başını göğsüme yasladığında bilmesini istedim ki o da kendini şanslı hissedebilirdi. Birkaç ay önce, onu öldürmek istiyordum. Duyduğum öfkenin nedeni olarak egomun hassasiyetini bahane ediyordum. Yine de içten içe hep ona zarar veremeyeceğimi hissedebiliyordum. Ve bazı şeyleri artık daha iyi anlıyordum. Alin'in bize yaşattıklarını binlerce kez tekrar tecrübe edebilir, hatta yaşattıklarının yüz katıyla baş edebilirdim çünkü sonucunda aldığım mükâfatlar çekeceğim bütün ceremelere değerdi.

Geriye çekildiğimde bakışlarını kaçırıp yaşlı gözlerini ve tebessümünü saklamaya çalıştı ama ben onu gördüm. Uzun zaman sonra onu ilk kez bu denli net görüyordum. Kırılgan fakat sağlamdı. Tıpkı ablası gibiydi.

"Söz ver, Alin."

Neyi kastettiğimi bilmek gözyaşlarının daha hızlı süzülmesine neden oldu. İnatlaşmak istediğini biliyor, bunu görebiliyordum fakat o da biliyordu ki kararımdan beni geri döndüremezdi.

"Söz veriyorum."

Güvende olacağını bilerek önüme dönüp manzaraya göz atmaya devam ettim. Alin biraz daha benimle durdu ama sonra içeriye girdi. Kerberos'a sarılarak kanepede sessizce ağladı. Bense yerimden kıpırdamadım. Geceye bakıp güzel karımın yüzünü düşledim. Telefonuma gelen mesajla cebime uzanıp cihazı çıkardım. Ekrana düşen mesaja tıklayıp uzun metni okuduğumda şaşırdım. Sanırım pabucumu ters giymiştim.

SON AKŞAM YEMEĞİ

Heler

Nikolaos elindeki elbiseyle bana yanaştı.

Kırmızı kumaşa bakarken neler olduğunu algılayamadım. Saten elbise boyundan bağlamalıydı. Önden bakıldığında kapalı ve zarif gözüküyordu. Göz attığım elbiseden çıkardığım sonuç sırt kısmının fazlasıyla açık olduğuydu. Aynı şekilde ensem de görüş alanında kalıyordu ki bu hesaplanmış bir hamleydi. "Hazırlanmalısın," diyen Nikolaos elbiseyi yatağın üstüne bıraktı. "Vakit geldi, gitmeliyiz."

"Enseme ne enjekte ettiğini söyle."

Emir niteliğindeki tonlamamla az ilerimde duran adam bastonunu yere vurdu. Bana tepeden bir bakış atıp ciddiyetle karşılık verdi. "Hazırlan, Eleni. Kocanı bekletmek istemeyiz. Geri döndüğümde seni elbisenin içinde görmezsem ensene enjekte edilen şey en son derdin bile olmaz."

Eliyle odanın köşesindeki dünden beri kullanıyor olduğum lavaboyu işaret etti. "Duş için sadece yirmi dakikan var. Bu yüzden oyalanma."

Odadan çıktığında sinirle yerimden kalktım. Ensemdeki acı geçmişti fakat ufak bir sızı hâlâ vardı. Bu gece yapmam gereken tek şey duygularımı geri plana atıp mantığıma odaklanmaktı fakat hamilelik hormonlarım beni mahvediyordu. Dünden beri belli aralıklarla ağlasam da geriye pek bir gözyaşımın kalmadığına emindim. İnferno'ya dönüyor olmak beni heyecanlandırıyor ama aynı zamanda korkutuyordu çünkü neler yaşanabileceğini kestiremiyordum.

Duşa girip suyu sıcağa getirdim. Binanın içi son teknolojiyle donatılmıştı lâkin sıcak su yoktu. Öyle ki buz gibi suyun altında hızla yıkanmak zorundaydım. İçimden bir ses bunun kasıtlı olduğunu söylüyordu. Benim

için değil, Niko için yapılan bir işkence. Dedemin öldüğünü görmek için deliriyordum.

Saçlarımı ve bedenimi hızla şampuanlayıp duruladım. Duştan çıktıktan sonra odaya geri döndüm. Yenisi olmadığı için eski iç çamaşırımı giyip elbiseyi üstüme geçirdim. Kan kırmızısı elbise tenimde ışıldarken yok gibi hissettiriyordu. Boyundan bağlamalı elbisenin kalın askılarını bağladığım sırada enseme değen parmaklarımla canım yandı. Attığım her adımda dalgalanan uzun kumaş, topuklu ayakkabıları giymemle rahatça yürüyebileceğim bir şekle büründü. Banyodaki aynanın karşısına geçip saçlarımı kaldırdım. Ensemdeki yuvarlak iz kızıl bir daireydi. Yeni kesilmiş gibi tazeydi. Ona bakmak istifra etmek istememi sağladı. Bakışlarımı kaçırıp yüzümdeki ifadeye katlanamadım. Saçlarımı kurutup kızıl tutamlarımı bir topuz haline getirdiğimde amacım Demir'in ensemdeki izi fark etmesiydi. Bir sorun olduğunu anlarsa ona göre hamlelerde bulunurdu.

Odanın kapısının açıldığını işittiğimde soluklanıp başımı dikleştirdim. Son kez aynadaki yansımama bakarken zar zor tebessüm ettim. İnancımı yüksek tutup kendime güven duydum çünkü diğer seçenek katlanılmazdı.

Banyodan çıktığımda karşılaştığım kişiyle afalladım. Bunun nedeni gördüğüm kişi değil, gördüğüm kişinin nasıl göründüğüydü. Niko üzerindeki siyah takım elbiseyle rahatsız gibi duruyordu ama fazlasıyla şık gözüküyordu. Beyaz gömleğinin yakasını çekiştirdiğinde ona dikkatle baktım. İlk kez takım elbise giydiği barizdi. Kendini konfor alanının dışında hissediyordu. Yine de gerçek bir davete gidiyor gibi heyecanlı olduğunu da bakışlarından sezebiliyordum. "Hazırsın," diye bir çıkarımda bulunduğunda ona doğru adımlarken alayla mırıldandım. "Sanırım sen de."

Odanın kapısını açıp başıyla koridoru işaret etti. Topuklu ayakkabılarımın yarattığı gürültüyle kendimi dışarıya attım. Ardımdan gelen adamı beklemeden ilerlediğimde nereye gidiyor olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Yaklaştığım asansör doğru hedefmiş gibi geliyordu. Nikolaos'un nerelerde olduğunu anlamak adına etrafa göz gezdirdim.

Asansörün önünde durduk. Niko yanımdaki yerini alıp ellerini ceplerine iliştirdi. Ona göz gezdirdiğimde aynı şeyi yaptı. Bakışlarımızın buluşmasıyla tek kaşımı kaldırarak sorguladım. "Sevgili babacığın hangi cehennemde?"

"Senin cehenneminde değil."

"Onu biliyorum."

"Kendi cehenneminde olabilir."

Verdiği cevap karşısında ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrimin olmamasıyla sinirlerim bozulmuş bir şekilde önüme döndüm. Aklıma gelen şeyle insani yönüm ağır bastı. Yanımdaki adama dönüp tebessüm ettim. "Doğum günün kutlu olsun."

Ona hakaret etmişim gibi dondu. Gözlerini kırpıştırıp sertçe yutkundu ve yemin edebilirdim, yanakları kızarıyordu. Kalbimin parçalandığını işittim çünkü ilk kez birinin doğum gününü kutladığı ortadaydı.

"Teşekkür ederim," dediğinde sormadan edemedim. "Baban hiç kutlamadı mı?"

Başını eğip yepisyeni duran ayakkabılarına baktı. "Hayır," derken sesinde bir duygu yoktu. Kafasını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. "Bugünü cidden kutlama derdinde değil. Hiçbir zaman da olmadı." Kaşlarını çattı. "Niye ki? İnsanlar her yıl doğum günlerini mutlaka kutlarlar mı?"

"Çoğunlukla," diye mırıldandım.

Bir farkındalık kazanarak gerildiğinde anlayamadığım için susamadım. "Madem baban doğum gününü hiç kutlamıyor, öyleyse niye özellikle bugünü bekledi?" Niko bana bakıp tebessüm ettiğinde alaycı gözüküyordu. "Bunun nedeni ben değilim. Yılda sadece bir kez, Zeta-9 uydusu tam dik açıya geçer. Bu anda, atmosferin iyon tabakasıyla oluşan rezonans sayesinde babamın kullanmak istediği cihazın çekim alanı kıtalar arası mesafeye ulaşabilir. Yani babam bugünü bekledi çünkü cihazın kapsama alanının en çok genişleyeceği gün, bugün."

İçimdeki nefret kontrolsüz bir şekilde büyürken çığlık atmak istedim.

Açılan asansör kapılarıyla derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım. Niko en üstteki düğmeye basıp çekingen bir tavırla konuştu. "Güzel olmuşsun."

"Teşekkürler, Niko. Sen de yakışıklı gözüküyorsun. Özellikle takım elbise sana çok yakışmış."

"İlk kez giyiyorum."

"Tahmin ettim."

"Çok rahatsız," diye homurdandığında kendimi tutamayarak güldüm. Niko şikâyet etmeye devam ederken onu dinlemek zorunda kaldım. "Erkeklerin takım elbiseyi bile isteye tercih etmeleri çok mantıksız."

Mantıksız olanın bu olduğunu hiç sanmıyordum. Ayrıca takım elbiseler bana Demir'i hatırlatıyordu. Her daim üstünde olan özel tasarım takımlarıyla kalbimi binlerce kez talan etmişti. Özellikle ilk karşılaşmamızda onu böylesine etkileyici bulmamın en büyük nedeni zırh gibi giydiği takım elbisesiydi. O gün beni kuşatmış, ardından kolaylıkla fethetmişti.

"Kadınlar beğeniyor."

Sözlerimle Niko bakışlarını kaçırıp sessiz kaldı. Bu konuda yapacak bir yorumu olmamasıyla ve hayatına az çok şahitlik etmemle biliyordum, karşı cinsle hiçbir teması olmamıştı. Belki de konuştuğu nadir kadınlardan biriydim. Bu bana hem üzücü hem de ürkütücü geldi. Hayata karşı deneyimsiz olmasına karşılık dedemin akli dengesinin yetersizliğine şahitlik ettim. Ailemizdeki her bireyin tuhaf huyları vardı lâkin Nikolaos Vasilakis'in hiçbir özelliği elle tutulabilecek cinsten değildi.

Asansörden indiğimizde büyük bir otoparka ulaştık.

Siyah limuzin boş alandaki tek araçtı. Sürücü koltuğundan inen takım elbiseli şoför hızla koşup bizim için arka kapıyı açtığında büyük bir duman kütlesi dışarıya kaçtı. Nikolaos koltuğuna yayılmış, ağzındaki purosuyla sırıtarak bana bakıyordu. Kalın puroyu ağzından çekip gri takımını düzeltikten sonra kahkahayla güldü. "Şu güzelliklere bakın, oğlum ve torunum, ikisi de büyüleyici görünüyor." Sessiz kalarak iğrenç yüzüne baktım. Purosundan büyük bir duman aldıktan sonra başıyla sağında kalan boş koltukları işaret etti. "Gelin hadi." Bileğindeki saate baktı. "Demir'in sabırsızlandığına eminim. Onu bekletmesek iyi olur."

Hareket etmediğimde Niko ve Nikolaos bana bakmaya devam etti. Neden içeriye girmediğimi sorguladıklarında Nikolaos kaşlarını çattı. "Neden binmiyorsun?" dediğinde sinir olmuştu. "Zor mu kullanmam gerek?"

"Hayır." Elindeki puroyu işaret ettim. "Onu söndürmen gerek."

Nikolaos tek kaşını kaldırarak bana dik dik baktı. Şaşırmış ve öfkelenmişti. Sıktığı dişlerini gevşetip purosunu dudaklarına yasladı ve çektiği gri dumanı benim yönüme doğru üfledikten sonra gülümsedi. "Niye?"

"Bebeğe zararlı da ondan."

"Peki bundan bana ne?"

Ağzımı açıp iğneleyici bir lafta bulunacağım sıra Niko eğildi ve uzanıp babasının elindeki puroyu hızla aldı. Kalın kahverengi puroyu otoparkın boş bir köşesine fırlattıktan sonraysa bana arabaya binmemi işaret etti. Beklenmedik hareketiyle kalakalmış, inatçılığımdan sıyrılmak zorunda hissetmiştim. Araca bindiğimde oğluna bakmakla meşgul olan dedemin rengi elbisemin kırmızısındandı. Sinirden kuduruyor gibi gözüküyordu. Oğlunun benim yanımda ikinci kez onu çiğnemesine karşılık emin oldum ki Niko'yu bir noktada yanıma çekebilirdim.

Niko solumdaki boşluğa oturup babasının çaprazına geçti. Şoför kapıyı kapatıp direksiyona etrafından dolandığında geldiğini fark etmediğim bir tokat Niko'nun yanağında iz bıraktı. Dedem, ona itaat etmeyen oğlunu

gözümün önünde aklınca cezalandırmıştı. Niko'nun başı bana doğru savrulduğunda gözleri boşluktaydı. Yanağına yerleşen parmakların çıkardığı ses benim yerimden sıçramama yetmişken o hiçbir şey yapmamıştı.

Nikolaos tek kelime etmedi. Takımını düzeltip hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslandığında iğrenç biri olduğunu biliyor ama her defasında tahminlerimin ötesinde olduğunu fark ediyordum. Bu durmadan tekrarlanıyor, bozuk bir plak misali çalıp çalıp durmuyordu.

Yanımdaki adama endişeyle baktım. Niko ifadesiz yüzünü çevirip doğruldu ve sessiz kalarak önüne döndü. Hiçbir şey yaşanmamış gibi araç yola koyulup otoparktan ayrıldığında herkes normal gözüküyordu. Benim dışımda herkes.

Çünkü ben sinir krizinin eşiğindeydim.

Ağzımı açmak ve az ilerimde oturan adama lanetler savurmak istedim. Enseme yerleştirdiği şeyin ne olduğunu bilmeyi arzuladım ama biliyordum, bu soruma cevap alamazdım. Ayrıca artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü olan olmuştu. Onunla daha iyi mücadele etmem gerekirdi. Ellerinden kurtulabilseydim şu an bu sıkıntıyı çekmezdim. Pişmanlığım bakiydi lâkin elimde değildi, fiziksel olarak beni yenmişti.

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim.

Otoparktan çıktığımız gibi tenha bir arazide belirmiştik. İstanbul'un biraz dışında olmalıydık. Nerede olduğumuzu görmeme izin vermelerinin nedenini sorguladım. Ardından bu geceden sonra o binaya ya da her ne haltsa, oraya geri dönmeyeceklerini düşündüm. Büyük ihtimal cihazı ve kartları alıp Faedra'nın peşine düşeceklerdi ki bu ihtimal tanımadığım bir kadın için sonsuz ızdırap duymamı sağladı.

Niko'nun annesiyle bir araya gelmesi beni üzmezdi. Aksine bu onun için bir kurtuluş olabilirdi. Belki de iyileşme sürecine girer ve aslında hayatın gerçekten de yaşadığı kadar olmadığını görürdü ama Nikolaos için tekrar o kadının karşısına çıkması berbattı. Faedra'nın peşindeki avcıydı ve avını eline geçirdiği an eğlencesi son bulmayacaktı.

Dakikaların ardından şehre giriş yaptık. Bu süreçte herkes sessiz kalmaya devam etti. Herkes gergindi. Ben ise Demir'e duyduğum şüphesiz bağlılık ve güvenle doluydum. O bir yolunu bulacak ve her şeyi yoluna koyacaktı. Bu ihtimale sığınarak soluklandım ve başımı dik tuttum. İnferno'nun önünde durduğumuzda ise nefes alamadım. Bana ev olan, yuvam haline gelen cehennemin kapısına park eden araçtan indiğim sırada rüzgâr tenimi kırbaçladı. Yaz akşamına rağmen meltemli olan havada hırçınlık vardı.

Belki tanrılar ilk kez bizim yanımızdaydı.

Başımı geriye atıp enseme saplanan acıyı umursamadan Demir'le bana cennet diğer herkese cehennem olan binaya göz attım. Dışarıdan bakıldığında her zamanki gibiydi lâkin bana oldukça farklı gelmişti. Sanki her şey fazla sessizdi. Hislerimde yanılmıyorsam bir sorun vardı ve bu ihtimal tüylerimi diken diken ediyordu.

Kolumdaki elle başımı çevirdim. Niko tam yanımdaydı ve bakışlarındaki bir şey bana garip bir güven veriyordu. Canımı yakmamaya özen göstererek kolumu tutuyor, gözlerindeki kararlılıkla bana bakıyordu. Bir gürültü işitip sağıma döndüm. Tam önümüzde duran motora baktığımda Nikolaos yanımda belirdi. Yüzündeki iğrenç gülümsemeyle bana bakarken eğlendiği her halinden belliydi. "Ve onur konuklarımızdan biri de geldi," dediğinde motordan inen adama baktım. Kaskını çıkaran kişiyle sırtımdan hançerlendim. Bana bakan Ensar'ın ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Kaskını motorunun üstüne bırakıp Nikolaos'a selam verdi. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde inanamadım. Hayır, bu doğru olamazdı. Alin'e nasıl baktığını görmüştüm. Yanımızdayken, vakit geçirdiğimiz anlarda ne kadar içten olduğunu fark etmiştim. Hayır! Böyle bir şey yapmış olamazdı.

"Geç kalmamana sevindim," dedi Nikolaos.

Ensar gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Asla kaçıramazdım."

Beklenmedik yerden aldığım darbeyle ona doğru atılıp gövdesini sertçe ittirdim. "Alin'i kullandın!" Bağırışımla gözümün önü kardı. "Seni mahvedeceğim, Ensar. Duydun mu beni?" Niko'nun belime sarılıp beni geri çekmesiyle kollarında debelenmeye başladım. "Bunu nasıl yaparsın?"

Dedem kahkaha attı. "İkna edici değil mi?" dediğinde elini Ensar'ın omzuna yerleştirmişti. "Kabil'in askerleri böyledir torunum. Onlara güven olmaz. Tabii muazzam bir parayla kendine bağlamadıysan ki ben tam olarak onu yaptım."

Ensar'a bakarken nefes alamıyordum.

Alin kahrolacaktı. O kadar çok üzülecekti ki kalbi parçalanacaktı. Kız kardeşimin düşeceği hali hayal etmek bile beni mahvediyordu. Nasıl olur da anlamaz, görmezdim? Evet, ona dair içimde bir huzursuzluk vardı ama bu Alin'in kalbini daha farklı bir şekilde kıracağını düşünmemden kaynaklıydı. Asla böyle bir ihanete uğratacağını zannetmezdim. Ensar'ın gözlerine bakarken bir cevap aradım. Bana mantıklı bir neden ya da hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığının işaretini vermesini bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Karşımda bir duvar gibi durmaya devam etti.

"Nikolaos'a haber mi uçuruyordun?"

Sorumla mimiksiz ifadesini korudu ama dedem güldü. *Başka ne bekliyordun* der gibi bana küçümseyici bir bakış attı. "Gidelim hadi," dedi Nikolaos. "Demir ile Alin'in de ifadesini görmek istiyorum."

Kalbimdeki sancıyla tekrar Ensar'ın üstüne atlamak istedim fakat Niko beni daha sıkı kavradı. Ensar ile dedem önden ilerlemeye başladıklarında Niko kulağıma fısıldadı. "Sakin olmalısın, Helen." Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım ama hayal kırıklığım izin vermedi. "Bebek için," diyen Niko'yla sertçe yutkundum. Evet, Amara için soluklanmalı ve kalp ritmimi düzene sokmalıydım.

"Babandan nefret ediyorum."

Sözlerimle iç geçirdi. "Sanırım ben de," dediğinde gözlerimizi buluşturdum. Bana bakışındaki bir şey doğruyu söylediğini, hayır doğru yolu görebildiğini belli etti.

Aldığım nefeslerle daha düzgün bir hale büründüğümde Niko beni bıraktı. Üstüme çekidüzen verip yürümeye başladığımda yanımdan geldi. Önümden giden ikiliye bakarken Ensar'ın sarı saçlarına asılmamak için kendimi zor tutuyordum fakat onun da sırası gelecekti.

Odağımı yanımdaki Niko'ya verdim. Etrafı saklamaya çalıştığı bir merakla izliyordu. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum ki onun için her şey fazla yeniydi. Farklı dünyalar görmek istediğini söyleyen biri olarak görebileceği en farklı dünyaya adım atmak üzere olduğundan habersizdi. Benim dünyam haline gelen bu binanın eşi benzeri yoktu ve bunu anımsamak bana kendimi güçlü hissettirdi.

Binanın içine girip lobinin ortasında durduğumda bizi karşılayan kişi göğsümdeki baskıyı azalttı. Yalın lobinin ortasında duruyordu. Üzerine geçirdiği lacivert takım elbiseyle tekrar İnferno'ya ayak bastığım ilk geceyi anımsamamı sağladı. Bana olan nefret dolu bakışlarıyla aklımı bulandırdığı zamanlar asırlar öncesinde kalmıştı. Mavi gözlerine baktığımda düşüncelerimi teyit ettim zira artık gözleri anlayışla parıldıyor, endişeyle ışıldıyordu. Aramızda gelişen isimsiz dostluk sandığımdan daha derin olmalıydı çünkü varlığı minnet etmemi sağlamıştı. Tanıdık ve güvenilir bir yüz bana umut vermişken, Demir ile karşılaştığımda bütün şüphelerimin buhar olacağı barizdi.

"İnferno'ya hoş geldiniz."

Yalın'ın sözleriyle dudağımın kenarı kıvrıldı. "Kurallar gereği eşyalarınızı ve telefonlarınızı teslim etmelisiniz," diyen Yalın ile Nikolaos sinirle homurdandı. "Bu gece kurallarınız bizi etkilemiyor olmalı."

"Etkiliyor."

Yalın'ın net cevabıyla kasılan dedem üzerine Niko konuştu. "Benim eşyam ya da telefonum yok," dedikten sonra hafifçe ellerini kaldırdı. "İsterseniz üstümü arayabilirsiniz."

Yalın resepsiyon yönüne baktı. Gözlerini takip ettiğimde Halit ile Mete'yi gördüm. İkisinin varlığıyla kalbim tekledi. Bana bakarken yumuşayan ifadeleri ne zaman yanımdaki adamlara çevrilse ikisi de onları öldürmek istiyor gibi duruyordu. Özellikle Ensar'a olan bakışları, onların da gafil avlandıklarına ama çaktırmamaya çalıştıklarına işaretti. Yalın, Nikolaos'un üstünü aradı. Mete, Niko'yu ve Halit ise Ensar'ı. Halit'in gözleri beni buldu. "İyi misiniz, Helen Hanım?"

"İyiyim, Halit."

Yalın, dedemin bastonunu işaret etti. Nikolaos'un gerildiğini fark ettim. Sıkıca kavradığı bastonuna bir uzvu gibi davranan adam ondan vazgeçmeye hazır değildi. "Bastonumu almanızı gerektirecek herhangi bir kuralınız olduğunu hatırlamıyorum."

"Artık var," diyen Yalın'ın emir niteliğindeki sözleriyle Nikolaos burnundan solusa da kurallara uyarak bastonunu teslim etti. Yalın başıyla asansörlerin bulunduğu alanı işaret ettiğinde onu takip ettik. Dördüncü Çember'e giden asansörün önünde durduk. Yalın iki adım önümdeydi ve gözucuyla bana bakıyordu. Bakışlarımız saniyelik bir zaman diliminde birbirinde asılı kaldı. Bana göz kırparak cesaret veren adam bir plan olduğunu anlamamı istiyordu. Ona inanıyor ve Demir'e güveniyordum.

Asansöre bindiğimizde Yalın anahtarı yuvasına yerleştirip çevirdi ve Dördüncü Çember'e giden asansörün içindeki tek tuşa bastı. Saniyeler içinde sevdiğim adamı görebileceğimi idrak etmemle kalbim kasıldı. Ona duyduğum özlem öylesine arsızdı ki bütün gemileri yakmak ve doğruca kollarına atlamak istiyordum. Evet, Demir Karadağ'a bağımlıydım. Onun bana temas etmediği bir dünyayı, cehennemi ya da cenneti kabul etmiyordum.

Asansörün kapıları aralandı ve önüme daha önce görmediğim bir manzara serildi. Gözlerim ilk olarak sevdiğim adamı buldu. Demir ile buluşan bakışlarımız yüzünden infilak eden yüreğimde hem acı hem de sevinç saklıydı. Altın hareleri beni talan ederken aramızdaki mesafeden nefret ettim. Kollarına koşmak, kendimi en güvende hissettiğim yerde, yanında olmak dayanılmaz bir arzu haline geldi. Bana bakarken yüzünde bir kırılma oluştu. Öfkesi, hüznü, hasreti, aşkı... Hepsi iç içe geçmiş, ortaya dayanılması güç bir eser çıkarmıştı. İfadesinden okuyabiliyordum ki şu an onun da istediği tek şey beni kollarının arasına almak ve göğsüne başımı yaslamaktı.

Ruhum kanıyordu.

Onsuz geçirdiğim zamanların hiçbir kıymeti kalmamıştı. Her şeyin başlangıcı ve sonu, altın harelerindeki yansımalardaydı. Anılarımız gözümün önünden geçerken yaşadığımız bütün günlerin hatıraları zihnime düştü.

Ona olan sevgim, bir insanın algılayabileceği seviyede değildi. Kalbimin her ritmi onunla atıyor, aldığım her nefes onunla anlamlı hale geliyor, parmak uçlarımdaki karıncalanma mıknatıs misali demirine sürüklenmek istiyordu. Varlığımın özü onun ruhunda saklıydı. Siyah kanatlarının altına kıvrılma dileğim, sonum olsa dahi baki kalacaktı.

Siyah takım elbisesi ve gömleğiyle onunla tanıştığım akşamki gibiydi. Her şeyin tekerrürden ibaret olması şaraneydi lâkin bu masalın mutlu bir sonu olabilir miydi?

Bana bakarken sadece bakmıyor; görüyor, hissediyor ve anlıyordu. Gözlerini dudaklarımda, saçlarımda ve elbisemin örttüğü karnımda gezdirdi. Bana bir ömür gibi gelen bu saliselik durumun ardından gözlerimin içine baktı. Tek kelime etmedi ama ben onu duydum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Yanımda olduğunu dile getiriyor, sonumuzun mutlu biteceğini temenni ediyordu.

Ve en önemlisi, bana beni sevdiğini haykırıyordu.

Hayran kaldığı tebessümlerimden biriyle ona baktığımda onu duyduğumu anlayarak dudağının kenarını kıvırdı. Çevremizdeki bütün iblislere rağmen kanatlarını açtı ve ilahi ışığını bahşetti. Şimdi bütün karanlıklar aydınlanmış, içimdeki bütün şüpheler buhar olup uçmuştu.

Çünkü şeytanım, tam karşımdaydı.

Dördüncü Çember devasa bir alandı. Her yer siyah renkteydi. Sonsuz bir boşluktaymışız gibi hissetmemi sağlayan bu durum sevdiğim adamın aklından kaynaklıydı. Duvardaki meşaleler haricinde aydınlatmaya eşlik eden tek şey şamdanların içindeki uzun, kırmızı mumlardı. Sonsuz bir boşluğu anımsatan devasa alanın ortasında duran masa ise son akşam yemeğimiz için özenle yerleştirilmiş ve donatılmıştı.

"Ayakta kaldınız," diyen Demir alaylı bir sırıtışla Niko ile Nikolaos'a baktı. "Buyurmaz mısınız?"

Nikolaos'un yutkunuşunu işittiğimde güldüm. Boyundan büyük bir işe bulaştığını fark ettiğine emindim çünkü düşmüş meleğim, haddinden fazla korkutucu gözüküyordu. Soğukkanlı lâkin bir ateş kadar yakıcıydı ve içimden bir ses bu gece İnferno'nun alev alacağını söylüyordu.

Demir'in gözleri Ensar'ı bulduğunda yüzünde oluşan ifade cinnet kelimesini aklıma getirdi. Ona bakarken kontrolü parmaklarının arasından kayıp gidecek gibi olmuştu. Alin ise Ensar'ı fark ettiği an oturduğu yere

çakılı kalmıştı. Gözlerindeki yaşlar, yüzündeki hayal kırıklığı, acısı o kadar yoğundu ki buradan bile hissedebiliyordum.

Yalın önden ilerlediğinde ona eşlik ederek yuvarlak masaya adımladık. Çeşitli yemeklerin süslediği masa tam anlamıyla bir ziyafetti. Her şey son derece kusursuz ve lezzetli gözüküyordu. Masanın iki yanındaki kâselerde nar taneleri vardı ve onları fark etmek benim yüzümü samimi bir gülümsemenin kutsamasını sağladı. Bakışlarımı masanın önünde dikilen adamla buluşturduğumda sessizce mırıldandım. "Seni seviyorum."

Dudaklarımı okuyup sözlerimi anladığında göz kırptı. Sessiz eşliği ve aramızdaki mesafenin kapanmasıyla ona doğru hızla adımladım. Beni engelleyen ve ona kavuşma ihtimalimi baltalayan şey Nikolaos'un bileğimi kavraması oldu. Demir'in bakışları tenimi saran ele kaydığında yüzündeki bütün ışık gitti. Karanlık, ifadesine çökerek aurasını esir aldı. Altın hareleri artık altından çok kor alevi çağrıştırıyordu. "Kusura bakmazsanız," diyen Nikolaos'un sesi ciddiydi. "Torunum benim yanımda oturacak."

Demir'in bakışları hâlâ Nikolaos'un bileğimdeki elindeydi. Geçen her salisede yüzündeki ifade beni ürküten ve endişelendiren bir hal alıyordu. Her şeyin çok hızlı bir şekilde kontrolümüzden çıkabileceğini biliyordum. Bu yüzden Nikolaos'un parmaklarından bileğimi kurtardım ve Demir'den uzakta kalmaya dikkat ederek adımladım. Etrafından geçip yuvarlak masaya yöneldiğimde Alin oturduğu yerden kalkıp bana doğru koştu. Onu yarı yolda karşıladım. Siyah mini elbisesiyle üstüme atlayan kız kardeşim bana öyle sıkı sarıldı ki bir an nefes alamadım. Boynuma dolanan kolları canımı tahammül etmesi zor bir seviyede yaktı fakat umursamadım. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

"İyi misin?" Sorusuyla yalan söyledim.

"İyiyim, sen?"

Belki de ilk kez bu denli dürüst davrandı. "Değilim. Ensar..."

Konuşmaya devam edemediğinde sırtını sıvazlayıp yanında olduğumu göstermek istedim. Geriye çekildiğimizde yaşlı lâkin öfkeli gözlerine baktım. Kıvırcık kızıl tutamları güzel yüzünü süslerken bana olduğundan daha küçük geldi. Siyah elbisesini düzelterek geriye adımladı ve kalktığı sandalyeye oturdu. Masanın diğer tarafına geçip oturdum. Çaprazımda kalan kız kardeşim nefret dolu bakışlarını dedemizden çekip Niko'ya çevirdiğinde afalladı. Onun kim olduğunu biliyordu fakat karşısında görmek yine de algılarını yerle bir etmişti.

Sağ tarafımdaki sandalyeye oturan Niko bakışlarını Alin'de dolaştırdı. Boş bir ifadeyle ona bakarken ne düşündüğü ya da hissettiği belirsizdi

Nikolaos sol tarafıma oturduğunda Ensar arkamızda ve ayakta kaldı. Demir masanın etrafında adımladı ve hiç beklemediğim bir anda nereden çıkardığını bilmediğim bir et bıçağını dedemin dakikalar önce bileğimi kavrayan eline sapladı. Acı dolu çığlık, kulağıma beste gibi geldi.

Saklamaya tenezzül etmediğim gülümsememle yanımdaki adama döndüğümde Demir dedemin üstüne eğilerek kabzasını sıkıca kavradığı bıçağı derine ittirdi. "Bir daha güzel karıma elini sürersen her bir uzvunu büyük bir keyifle bedeninden ayırırım," dedikten sonra gözlerini gözlerime kilitledi. "İyi misin bebeğim?"

Hitap şekliyle göğsüm sızladı. "Evet, *kardia mou*."

Bıçağı çıkarıp acı ve öfkeyle titreyen adama büyük servis peçetelerinden birini fırlattı. Hızla elini sıkıca saran dedeme karşılık güldüğümde Niko hiçbir şey olmamış gibi etrafa bakmaya devam etti. "Hayvanlar bile senden daha fazla otokontrole sahiptir," diyen Nikolaos Vasilakis bir yılan gibi tıslarken hayvan benzetmesinde bulunmamalıydı. "Bu yaptığının bedelini güzel karın ödeyecek diye korkmuyor musun?"

Demir, karşımda kalan sandalyeye oturdu ve arkasına yaslandı. Vurdumduymaz haliyle gözüme olağanüstü derecede çekici geliyordu. Ona olan aşkımın daha çok büyüyebilme ihtimali olmamalıydı ama görüldüğü üzere her defasında imkânsızlıkları kolaylıkla başarabiliyordu.

Sevgili kocam yanımdaki adamın boş tehdidini görmezden gelerek doğruca Niko'ya odaklandı. Altın harelerini dayımın üstünde dolaştırırken ona dair bir yargıya varmaya çalışıyordu. Yargıdan kastım Niko'yu nasıl öldüreceğine karar vermeyi denemekti. Büyük ihtimalle dedem için bir son belirlemişti lâkin Niko'nun ölümü hakkında kararsız olmalıydı. *Benim bir fikrim vardı.*

Yalın, Demir'in yanındaki boş sandalyeye oturduğunda masa tamamlandı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Niko'nun sorusunun ardından Demir elini çenesine yaslayıp şeytani tebessümüyle homurdandı. "Seni nasıl öldürmem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum," dediğinde doğru tahminimle kıkırdadım. "Nikolaos günlerce işkence görecek ama senin için emin değilim. Acılı ama hızlı yeterli gibi." Altın harelerini bana çevirdi. "Yeterli mi bebeğim?" diye sorduktan sonra tek kaşını kaldırdı. "Yoksa daha beter mi olmalı?"

İç geçirip bakışlarımı Niko'ya çevirdiğimde ifadesizliğiyle gülümsemem genişledi. Ona dair gereksiz bir sempati duyduğumu kabul etmeliydim. Yaşadıkları yüzünden böyle biri haline gelmişti. Bana kalırsa yaşadıklarına

rağmen yine iyi bile dayanmıştı. Bu yüzden omuzlarımı silkerek Demir'e baktığımda aklımdan geçeni dile döktüm. "Gecenin sonunda karar versek daha iyi olur."

"Sen nasıl istersen, Persephone."

Kanayan eline doladığı bezle doğrulan Nikolaos, "Cihaz, kartlar ve implant," dediğinde sesi titriyor, elinden kanlar süzülüyordu. "Hepsini istiyorum, hem de hemen."

"Şimdiden mi?" diyen sevgili kocam masanın ortasındaki pastayı işaret etti. "Daha tatlımızı bile yemedik. Ayrıca sizin için bir ziyafet hazırlattım. Görgü kurallarını size kimse öğretmedi mi?" Alin arkasına yaslandı. "Enişteciğim, bence direkt tatlıya geçelim çünkü ablamın soluk teninden anlayabildiğim kadarıyla buna ihtiyacı var."

Gözucuyla Ensar'a baktığında öfkesi büyüdü.

Demir gözlerini üzerimde dolaştırdı. "Benim güzel bebeklerime iyi bakmadınız mı?" Niko karışan kafasını yüzüne yansıtarak homurdandı. "Genellikle uyuduğu için pek bir şey yemedi, evet ama kasıtlı değildi. Ayrıca bebeklerin kim? Helen senin eşin ve bebeğin de daha doğmadı."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Demir kaşlarını çattı. Alin ise Niko'ya zekâ seviyesini sorgulayan bir bakış atmıştı. Boşboğazlık ederek mırıldandığında nedensizce pervasızlığına kızdım. "Seni mağarada mı büyüttü bu manyak?"

"İlk defa minyatür şeytana katılıyorum," diyen kocam, dedeme baktı. "Bana yaptırdığına bak, senin yüzünden Alin'e hak vermek zorunda kaldım." Alaylı sözleriyle iç geçirip doğruldu. "Oğlunun boş bakışlarından ona yaşattıklarını az çok tahmin edebiliyorum ama anlamadığım şey zihninin ne kadar bozuk olduğu. Özellikle merak ediyorum, cehennemime adım atarken buradan çıkabileceğine seni inandıran şey ne oldu?"

Nikolaos Vasilakis acısını bir kenara bırakarak tebessüm etti. "Helen'in yaşamı, benim buradan çıkış biletim."

Dördüncü Çember'de soğuk bir rüzgâr esti. Sessizliği bölen tek şey hızla atan kalbimin ritim sesleriydi. "Karımın yaşamının üstünde hak sahibi olduğunu da nereden çıkardın?" diyen Demir'in sesi titrememi sağladı. Tonlamasındaki bir şey bana konuşanın Hades olduğunu söylüyordu. Yüzündeki karanlık ifadede yanan ateşin ısısı ruhumu yakarken ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Çünkü yaşamı benim elimde."

Nikolaos'un cevabıyla Alin devreye girdi. "Ne saçmalıyorsun?"

Bileğindeki saate bakıp zamanı gören Nikolaos arkasına yaslanıp yüzündeki gülümsemeyi genişletti. Yaralı elini kucağına yerleştirip derin bir nefes aldıktan sonra gerginliği arşa tırmandırdığını bilerek konuştu. "Şöyle ki eğer hemen cihazı, kartları ve implantı buraya getirmezseniz, Alin her şeyi aktif hale getirip Faedra'yı bulmazsa ve işim bittikten sonra oğlumla buradan elimizi kolumuzu sallayarak gidemezsek; Helen'in ensesine yerleştirdiğim çipi çalıştırarak onu saliselik bir zaman diliminde öldürebilirim. Pardon, sadece onu değil, bebeği de öldürmüş olurum. Yani Demir Karadağ, karının da kızının da yaşamı benim parmağımın ucunda. Bana istediğimi vermezsen yapacağım şey sevdiğin yegâne insanı ve sevebileceğin bir diğer potansiyel insanı sonsuza dek elinden alarak gebermek olur."

Demir burnundan solurken ellerini yumruk haline getirmişti. Bense dünyamın başıma yıkıldığını ve altında kaldığımı hissetmiştim. Ölüm bir kez daha benimleydi ve belki de bu sefer ruhumu almadan gitmeyecekti. Ona canımı verebilir, bu sefer ona yenilebilirdim ama tek şartım bebeğimin hayatta kalması olurdu.

Alin ile Yalın şaşkınlıkla bir bana bir yanımdaki adamlara bakarken yanlış duymuş olmayı diliyorlardı. Oysa ben Nikolaos'un doğru söylediğine emindim. Başından beri cehenneme gelmesi, şeytanın evine sızmak istemesi mantıklı değildi ama şimdi anlıyordum bu eşsiz bir güç gösterisiydi. Her şey bittiğinde ve o kazandığında peşine düşmememizi garantiye almak istemişti. Bunu yapabilmesinin tek yoluysa Demir'in kanatlarını kırmaktı.

"Çip mi?"

"Çip," dedi Nikolaos. "Eğer onu aktifleştirirsem saniyeler içinde Helen'in beyin ölümü gerçekleşir. Sonrasında bebek hayatta kalabilir mi emin değilim. Belki de bir mucize olur, belki de olmaz. Kesin olan tek şey senin Persephone'ni kaybedeceğin olur, Hades."

Amara.

Benim küçük mucizem.

Parmaklarımı karnıma iliştirdiğimde nefeslerim birbirine dolandı. Bakışlarımı sevdiğim adama çevirdim. Bana bakmıyor, doğruca Nikolaos'a odaklı duruyordu. Gözlerindeki ölümcül ateşlerle biliyordum ki her an kontrolünü tamamen yitirebilirdi. Şu an bile pamuk ipliğine bağlı olan akli dengesini yitirirse her şey bambaşka bir boyut alırdı. "Seni gebertirken sandığımdan daha çok eğleneceğim."

Seğiren çenesini kassa da bedenindeki akıma hâkim olamıyordu. Nikolaos doğrulup gülümsedi ve gözlerini karşısındaki adamdan ayırmadı. "Cihaz, kartlar ve implant," dediğinde emrediyordu. "Hem de hemen."

Demir gözlerini Nikolaos'tan ayırmadan yavaşça elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. Çıkan keskin sesle saniyeler içinde masanın etrafında üç adam belirdi. Nereden çıktıklarını, ne ara buraya geldiklerini anlamadım lâkin bu şaşırtıcı olmamalıydı çünkü Dördüncü Çember gerçekten de fazla karanlıktı. Smokinli üç adam ellerindeki altın tepsileri masaya bıraktılar. Kapaklarını açıp içlerindeki objeleri görüş alanımıza sunduktan sonraysa yine karanlığa karışarak gözden kayboldular.

Nikolaos cihaza, kartlara ve implanta göz attı. Memnun ifadesinden her şeyin onun açısından yolunda gittiğini anladım. Odağını tamamen Alin'e çevirdi. Ona kilitlenmiş olan Demir'i yok sayarak torununa doğru konuştu. "Şov sırası sende, Alin."

Kız kardeşim ne yapacağını bilemez gibi önce bana ardından Demir'e baktı. Bir cevap bekliyor gibiydi. Bakışlarını ona çeviren sevgili kocam çenesini eğip onay verdi. Alin oturduğu yerden kalktı. Cihazı eline alıp giriş yerlerine kartları yerleştirmeye başladığında elleri titriyordu.

Tenim karıncalandı. Parmaklarımın uçlarında bir akım vardı. Bunun nedeni olan adama dönerek altın harelerine tutunduğumda nefes alabildim. Bana armağan ettiği bakışlarında binlerce tilkinin gölgesi raks ediyordu. Öfkesine rağmen bana hâlâ aşk ile bakabiliyordu. Bir tek bana bakarken yüzündeki ifade yumuşuyordu. Bana özel olan bu yenilgi karşısında güç bulabildim.

Alin kartları yerine yerleştirdiğinde cihazı kırmızı bir ışık çevreledi. Kartlar yüzünden yedigen bir görünüm kazanan cihazın ortasına dokundu. Ufak bir tüp yükseldiğinde Alin ona doğru nefesini verdi. Saliseler içinde cihazın ışıklarının rengi altın sarısı oldu. Alin cihazı önündeki boşluğa bırakıp saatine uzandı. Titreyen parmaklarıyla bir şeyler yaptığında saatinden bir ses duyuldu. "Stres seviyen yüksek olduğu için erişim izni verilmiyor."

Göğsünün daha hızlı yükselip alçalmasıyla Alin mırıldandı. "Kinetik enerjiyle cihazı çalıştırabilmem için kalp ritmimin ve oksijen seviyemin sabit olması gerek."

"Sabitle o zaman," dedi Nikolaos.

Alin ona öfkeyle baktığında kalp ritminin yükseldiğine emindim. Düşüncemi onaylar gibi yakardı kız kardeşim. "Yardımcı olmuyorsun," dediğinde yanımdaki adam çenesini kapalı tuttu. Alin de derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini cihaza sabitleyip birkaç saniye bekledi. Ensar'ın, "Yapabilirsin, kokina," demesiyle kan beynime sıçradı. Alin hızla başını kaldırıp bütün öfkesi ve acısıyla yakardı. "Kapa çeneni, sesini bile duymak istemiyorum."

Dedem kahkaha attığında Ensar renk vermedi.

Niko bütün olanları incelerken ben de Alin'i izliyordum. Kız kardeşim derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Kendini rahatlatmaya çalıştığını anladım. Ortamdaki sessizlikle birkaç saniye içinde omuzları gevşedi. Aklından geçenleri bilemesem de onu rahatlatan bir şeyler düşündüğünü anlamış, kendini iyi hissettiren anılara odaklandığını çözebilmiştim. Kısa bir süre sonra saatten tekrar bir ses duyuldu. "Erişim izni verildi."

Yanımda oturan adamlar heyecanla doğrulduklarında yüzlerindeki ifadeden zafer okunuyordu. Kız kardeşim tekrar Demir'e baktı. İfadesinde gördüğü şeyle eğilip implantı aldı ve tam ortadaki yuvaya yerleştirmeden önce keseyi yavaşça yırttı. Ufacık bir kapsül kozanın içinden çıkan kelebek misali Alin'in avucuna düştü. Kapsülü cihazın ortasındaki girişe yerleştiren kız kardeşimle cihazın üstünde bir hologram belirdi. Kırmızı ışıklardan oluşan bir dünya görseli üç boyutlu olarak tepemizde dönmeye başladı. Açılan ağzımı kapatamayarak holograma bakarken şaşkınlık yaşayan tek kişi değildim. Nikolaos sırıtıp, Demir öfkeyle yanarken geri kalanımız şoktan çıkamıyorduk.

Dünya görseli kendi etrafında döndü ve döndü.

Hızla küçülüp Almanya'ya odaklandı. Bir hastanenin görseli karşımıza çıktı. Birkaç tahlil sonucuyla beraber kaydedilmiş kimlik bilgisini gördüm. Kızıl saçlı ve mavi gözlü bir kadına aitti. Faedra olduğunu anlayarak kalakaldım. Aniden Almanya'nın görseli uzaklaştı ve Belçika'da yenilen bir trafik cezasının belgeleri gözümüzün önüne geldi. Yine başka bir kimlik ve isimle kaydedilmiş olan aynı kadındı. Bu şekilde devam eden süreç on görselin her birinde kadının yaşı ve görünüşü zamanın akıcılığına ayak uydurarak değişiyordu. Son görselin önümüze serilmesinden sonra dünya hologramı dönmeyi bıraktı. Geriye sadece en son kayıt kaldı. İspanya'daki bir mezarlığın resmi kaydı önümüzde duruyordu. Bambaşka bir isimle diğer gördüğüm fotoğraftaki hallerinden çok daha yaşlı olan Faedra'nın ölüm ilanına bakakaldım. Bir yıl üç ay önce öldüğünü algıladığımda açık kalan ağzımı kapatamadım.

Demir'in kahkahası kulaklarımı doldurdu. Arkasına yaslanarak hissettiği bütün keyifle dumura uğrayan Nikolaos'a bakıyordu. Sesindeki alaycılığa eşlik eden kibirle tüylerimi diken diken ederek konuştu. "Uğruna savaş başlattığın kadın çoktan seni terk etmiş hem de bu sefer kalıcı olarak." İç geçirip başını iki yana salladı ve acımasızlığını sergilerken kendini asla tutmadı. "Açıkçası senin çirkin suratını ve bir o kadar da çirkin olan ruhunu tekrar göreceğine ölmüş olmayı tercih edeceğini düşünmüştüm. Anlaşılan haklıymışım."

Hologramdaki son görüntü havada asılı kaldı. Nikolaos sevdiği ve kavuşmayı umduğu kadına bakarken berbat gözüküyordu. Omuzları çökmüş, bedeni sarsılmaya başlamıştı. Gözlerindeki kızarıklıklarla ağlamak üzere olduğunu fark ettiğimde takıntılı aşkının kurbanı haline geldi. Diğer yanımda oturan adama baktım. Niko tanıştığımızdan beri ilk kez bir duyguyu ifadesine tam olarak yansıtabiliyordu. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Gözlerini annesinin görselinden alamazken öfkeliydi. Bakışlarındaki bir şey beni olduğumdan daha endişeli kılıyordu.

Alin yerine otururken sinirle homurdandı. "İstediğine ulaştığına göre cihazını, kartlarını ve bir işe yaramayan implantını alıp münasip bir tarafına-"

"Bu doğru değil."

Nikolaos sarsak bir konuşma tarzıyla başını iki yana salladı ve hızla yerinden sıçrayıp oturduğu sandalyenin devrilmesini sağladı. Yüzündeki öfke ve gözlerindeki delilik daha önce görmediğim bir seviyedeydi. "Bu doğru değil, bir daha çalıştır."

"Doğru olduğunu biliyorsun."

"Değil!" diye gürledi Nikolaos. Alin'in sözlerini umursamadan önündeki tabağı ve birkaç yemeği devirerek karmaşa çıkardı. "Tekrar dene! Bana Faedra'yı bul!" Demir iç geçirip alayla hologramı işaret etti. "Buldu işte, sevdiğin kadın ölmüş." Şeytani bir ifadeyle sırıttı. "Ama merak etme, ben seni en kısa zamanda onun yanına yollayacağım. Gerçi kadın iyi biriyse ahirette denk gelemeyebilirsiniz."

Nikolaos hızla soluklandı. Etrafa bakıyor, sanki bir çare arıyordu. Yanağından süzülen bir damla yaşla acıyla bağırdı. Masanın üstündeki kadehleri fırlatarak öfkesini kusmaya başladı. Niko ise hâlâ holograma bakıyor, tepki vermiyordu.

"Doğru değil!"

Demir tekrar parmaklarını şıklattı. Ensar elini beline attı ve çıkardığı silahın namlusunu Nikolaos Vasilakis'in kafasına yasladı. Açık kalan ağzımla karşımdaki tabloya bakarken dedem olacak adam kaskatı kesildi. Bir boğa misali hızla soluklanırken, ağzından saçtığı tükürükleri umursamadan bağırdı. "Kabil'in emri, sen benim askerimsin!"

Ensar, Alin'e baktı. "Hayır, uzun zamandır değilim."

Demir şeytani gülümsemesiyle tahtından kalkarak siyah ceketini düzeltti. Yavaş adımlarla masanın etrafını dolaşırken ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Benim kadınımı kaçırdın, onu ve bebeğimi bana karşı koz olarak kullanmaya kalktın. Başıma bela olman yetmedi, meleğimin canını

yaktın. Şimdi söyle bana, öldürmeyi aklının ucundan geçirdiğin kadın için kaç gece işkence edebilirim sana?" Dudağının kenarındaki kıvrım büyüdü. "Son nefesime dek, Nikolaos. Sana son nefesime dek işkence edebilirim."

Nikolaos kıpırdamıyordu.

"Çipi aktifleştirmek için ne kullanacaktın?" diyen Demir tek kaşını kaldırdı. "Tahminimce bir buton. Peki nerede?" Demir, Nikolaos'un ellerine baktı ve uzanıp saatini bileğinden çıkardı. "Büyük ihtimalle burada, değil mi? Sonuçta parmaklarına en yakın ve içeriye sokabileceğin normal görünüme sahip tek obje bu."

Saati cebine attı.

Nikolaos nefessiz kalana dek gülmeye başladı. Başındaki silah umurunda değildi. Onun için artık hiçbir şey önemli değildi. "Nasıl olduğunu bilmek ister misin?" dediğinde sesi boğuk gelmişti. Yanağından süzülen yaşlarla Demir'e bakarken artık kurtulmak için cebelleşmiyordu. Aksine büyük bir teslimiyetle öylece duruyordu. Kalbime bir korku çöreklendi çünkü kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan bir adam olarak Nikolaos şu an eskisinden daha tehlikeliydi.

"Sevdiğin kadını kaybetmenin akli dengeni ne kadar çabuk etkileyebileceğini öğrenmek ister misin?" diye sordu. Endişe bedenimin buz kesmesine neden oldu. İçimdeki huzursuzluk gittikçe büyürken ağzımı açmak, bir şeylerin yanlış gittiğini söylemek istedim. Tek kelime edemeden, yarım yamalak soluklarımla öylece durdum.

"Tahmin edilebilirdi."

"Ne tahmin edilebilirdi?"

"Saat," diye Demir'in sorusunu yanıtladı Nikolaos. "Saat fazla tahmin edilebilir, deri altına yerleştirilen düğme ise asla saptanamaz. Miniciktir ve doğru noktaya baskı uygulanabilecek en ufak temasla aktif hale gelir." Sırıtışı deliliğinin imzasıydı. "Yanlış elime bıçak soktun, Hades. Bu sefer kadere engel olamadın."

"Tek bir hareketinle beynini patlatırım," dedi Ensar.

Dedem kahkaha attı. "Faedra yoksa ben de yokum."

Altın hareler korkuyla benim gözlerimi buldu. Varlıklarını hissedebilsem de onlara bakamadım. Oysa istediğim son kez bile olsa o güzel gözlere bakabilmek, bakışlarımla ona ne kadar âşık olduğumu kanıtlayabilmekti. Bu benim için büyük bir başarısızlık oldu çünkü bütün dikkatim Nikolaos'un elindeki bir noktaya uyguladığı baskıya odaklıydı.

Bedenimden bir titreme geçtiğinde silah ateşlendi.

ŞEYTANIN JÜBİLESİ

Demir

Meleğim, Azrail'in geleceğine inanıyordu.

Bir an için ben de inandım. Bana bir ömür gibi gelen o zaman dilimine sıkışarak ruhumun bedenimden ayrıldığını hissettim. En son ne için bu denli korktuğumu dahi hatırlamıyordum. Belki de hiçbir zaman bu kadar korkmadığım içindi. Aşağılandığım, tacize uğradığım, aç kaldığım ve hor görüldüğüm geçmişim bile bana böyle acı vermemişti. Persephone'mi kaybetme düşüncesiyse beni katletti. Öyle derin bir yara açtı ki içimde, bu sefer Helen bile saramazdı o yarayı.

Kum saatindeki taneler artık akmıyordu.

Bir an sandım ki dünya durmuş, zaman kavramı sonlanmıştı. Oysa devam ediyordu. Helen hâlâ karşımda duruyor, girdiği şoktan çıkamıyordu. Kalbim bu gerçeği algılayarak tekrar attığında dudaklarımdan bir şükür kayıp gitti. Günahkâr bedenimden kutsallık barındıran bir cümle firar etti. Yaratıcım benden yana minnet görmüştü çünkü sevdiğim kadın her şeyden daha ilahiydi.

Gözlerim yerde kıvranan adamı buldu. Ensar'ın ateşlediği silahla Nikolaos Vasilakis'in parmakları kopmuştu. Ensar tuşa basamadan mı parmaklarını yok etmişti? Çünkü Nikolaos'un parmağına dokunduğunu görmüştüm.

Kalbimdeki ağrıyla adımladım. Titreyen dizlerim ve ellerimle Helen'in karşısına dikildiğimde göğsüme bakıyor gibi duruyordu ama şu an başka bir âlemde olduğuna emindim. Girdiği şok ve panikle dünyadan soyutlanmıştı. Gözüm bir tek onu görüyordu. Helen'in yüzünü inceledim. Soluk görüntüsü endişemi artırdı. Titreyen bedenini algıladığımda hızla ceketimi çıkarıp omuzlarına yerleştirdim. Onu kendime doğru çekip ensesine

baktığımda neler olduğunu anlamaya çalıştım. Kızıl dairenin tazeliği karşısında öfkeyle dişlerimi sıktım. Canının fazlasıyla yanmış olabileceğini fark etmek içimdeki yaratığı kamçıladı. Parmak ucumla yaraya dokunup çipi yoklayacağım sırada Niko'nun sözlerini işiterek hızla ona döndüm. "Çipi Helen uyurken çıkardım."

Masada oturan ve hâlâ açık olan annesinin ölüm ilanına bakan adam marketten yaptığı alışverişi anlatır gibi doğal bir tonlamayla konuşmuştu. Tabağını kendine doğru çekti ve çatalını saplayıp kremalı pastadan büyük bir çatal aldı. Niko pastayı yerken babasına baktı. İfadesinde hiçbir şey değişmedi.

"Neden yaptın bunu?"

Sorumla bana bakmadan pastasını yemeye devam ederek yanıt verdi. "Masumlardı."

Helen ve Amara'yı kastediyordu.

Hissettiğim rahatlamanın boyutuyla omuzlarım çöktü. Bakışlarımı tekrar Persephone'me çevirdim. Titreyen ellerimin birini karnına iliştirdiğimde nefesi kesilmiş gibi tuhaf bir inilti çıkardı. Aniden sıkıca parmaklarımı kavradı ve elimi karnının üstünde tutmaya zorladı. Oysa buna gerek yoktu çünkü çekmek niyetinde değildim. Boşta kalan elimi yanağına yerleştirdim. Bana bakmasını, beni görmesini istiyordum lâkin sandığımdan daha kötü bir durumda olmalıydı. Teni saniyeler öncesinden daha soluk bir hal aldığında alnından ter damlaları süzüldü. Titreyen bedeni üşüyor olmasından kaynaklı değildi.

"Demir," diyen Alin'in endişeli sesini işittim. "Panikatak geçiriyor."

Lanet ederek Helen'i hızla kucağıma aldım. Başını boynuma gömüp derin bir nefes aldığında bütün bedeni sarsıldı. Endişesinin onu ele geçirdiğini fark etsem de aklımı çalıştıramamıştım. Alin'in uyarısı olmasa saatlerce durduğum yerde ona bakabilir ve hâlâ yanımda olduğunu idrak etmeye çalışabilirdim.

"Yalın," diyerek asansöre ilerledim.

"Ben hallediyorum."

Ondan aldığım temenniyle kendimi asansörün içine attım. Alin ardımdan gelip cebimden anahtarı aldı ve Dokuzuncu Çember'e giden düğmeye bastı. Kapılar kapanırken Ensar'ın silahını beline yerleştirip Alin'e baktığını gördüm. Yalın, Nikolaos ile Niko'yu cehennemimin dibine götürürken ben meleklerimle ilgilenecek, ardından bu geceyi geçmişe gömecektim.

Titreyen kadınımı bedenime bastırarak başımı eğdim ve kızıl tutamlarının arasına buseler iliştirdim. Yanında olduğumu hissetmesini sağlamaya

çalışıyordum ama dokunuşlarım yeterli gelmiyordu. Sesim ise kayıplara karışmıştı.

Çaresizlik.

Bu çaresizlik, geriye kalan her şeyden daha kudretliydi.

Dokuzuncu Çember'e ulaştığımızda Alin önden ilerleyip bana bütün kapıları açtı. "Hamileyken sakinleştirici içmesi doğru mudur bilmiyorum."

Benim de bilmediğim barizdi.

Bu yüzden yatak odasına ilerlerken Alin'e, "Burada bekle," deyip yatak odamıza girdim ve Alin'in karşı gelmesine vakit bırakmadan ayağımla ardımdan kapıyı ittim. Helen'i kucağımdan indirmeden banyoya yöneldim. Titreyen bedeni buz gibiydi ve teni mümkünmüş gibi biraz daha soluklaşmıştı.

Onu yere bırakıp belini kavradım ve ayakta tuttum. Omuzlarındaki ceketimi alıp bir kenara bıraktıktan sonra eğildim ve ayakkabılarını çıkardım. Elbisesiyle vakit kaybetmeyerek onunla kendimi de duşakabinin içine soktum. Ilık suyu kökleyip onu kucağıma alarak zeminde oturduğumda açıkta kalan tenine dudaklarımı yasladım. Kokumu daha iyi alabilmesi için başını boynuma gömüp saçlarına, şakağına, omzuna ve koluna öpücükler bıraktım. Bir elimle tenini diğeriyle ise saçlarını okşadım.

Kızıl tutamları parmaklarıma karışırken gözlerimi kapatıp ona sıkıca sarıldım. Sıcak su tenimi dağlıyor, onun titremesinin azalmasını sağlıyordu. Nefesleri daha düzenli bir hal almaya başlamıştı. Girdiği şok derindi lâkin geri dönülemez değildi. Saçlarını kavrayıp başını geri çektim. Alnımı alnına yaslayarak nefesimi nefesi, nefesini nefesim haline getirdim. Burnumun ucuyla burnuna dokunup saçlarının arasındaki elimi yanağına iliştirdim. Kişisel cennetim kollarımın arasındaydı.

Sahip olabileceğim yegâne melek sonunda benimleydi.

Ona duyduğum özlem içimde patlayıp yakıcı bir sızı yarattı. Varlığına duyduğum minnet algılarımı köreltmişti. Onsuz geçirdiğim iki günün nasıl bu denli yaralayıcı olabildiğini bir başkası anlamazdı ve benim için de bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derin bir yaraydı. "Bebeğim," diye fısıldadım. *"Moya koroleva."*

Titrek bir soluk dudaklarından kayıp gitti. Parmakları gömleğimi sıkıca kavradığında bana en az benim ona duyduğum kadar ihtiyacı olduğunu anladım. Dudağının kenarını öpüp nefesini nefesim yapmaya devam ettim. Ilık suyun altında mayışırken gözlerimin önündeki kırmızı noktalar sonunda yok olmaya başladı. Sesimi bularak tekrar fısıldadım. "Geçt

bebeğim. İyisin, güvendesin ve benimlesin. Bir daha da hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Gitmek istemiyorum."

Sesi öylesine kırıktı ki parçaları kalbime battı. Endişeyle sarmalanmış kelimelerinin bende yarattığı yankıyla onu daha sıkı kavrayıp kendime bastırdım. "Aklımı yitireceğimi sandım," dediğimde yalvarıyordum. "Öleceğini düşündüğüm o saniyelik zaman diliminde Tanrı'ya inandım ve bir kez daha ona kızdım çünkü elimden alınma ihtimalin beni isyankâr etti."

Helen ağlamaklı bir tonlamayla konuştu. "Öleceğimi..." dedi ve uzun bir süre sustuktan sonra titreyen parmaklarını yanaklarıma iliştirdi. "Seni ve Amara'yı kaybettiğimi sandım."

"Bu asla olmayacak."

"Kardia mou."

Fısıltısıyla geriye çekildim. Gözlerine baktığımda yaşlarla süslü olduğunu görmek beni bir kez daha cinnetin kıyısına getirdi. Cennetimde bir hüzün vardı ve o üzüntüyü yok etmezsem bana cehennem bile haramdı. "İyisin," diyerek net bir tonlamayla konuştum. "Ve öyle kalacaksın."

Aniden kollarını boynuma sarıp bana sıkıca sarıldı. Nefesimi kesmesini umursamadan belini kavrayıp onunla aramızdaki bütün mesafeleri yok ettim. Burnumu saçlarının arasına gömüp kokusunu içime çekerken bir süre koynumda ağlamasına ve içindeki zehri atmasına müsaade ettim. Dünden beri yaşamak zorunda kaldığı bütün o anları öldürebilmek isterdim. Zihninde yer edinen acıyı ondan sökerek alırsam belki o zaman rahatlayabilirdim.

Islanan saçlarına gömülen parmaklarımla ona sarılırken bakışlarım banyonun taşlarına odaklıydı. Siyah mermere bakarken dişlerimi sıktım. Kalbime düzinelerce iğne batıyormuş gibi hissediyordum çünkü sevdiğim kadın kendinden geçercesine hıçkırarak ağlıyordu. Bu seferki hamilelik hormonlarından değildi.

Ayların verdiği yükten beraat etmenin yarattığı azat ile ağlıyordu.

Az kalsın hiçbir şey planladığım gibi gitmeyecek ve ben kibrimin bedelini ödeyecektim. Dün Ensar bana mesaj atmıştı. Anlaşılan takip edilemez telefonu aslında Kabil tarafından izlenebiliyordu. Bunca zamandır Kabil onu izliyor, attığı her adımı takip ediyordu. Güvendiği bir başka numaradan yazdığı metinle beni hem öfkelendirmiş hem de sevindirmişti. Kabil'in emriyle Nikolaos Vasilakis ile işbirliği yapmak zorunda olduğunu söylemişti. Alin'in yanında kalabilmek adına başka bir çaresi yoktu. Ona içeriden bilgi vermesi gerekmişti fakat Ensar bizi tehlikeye atabilecek

herhangi bir şey söylememiş ve hem Nikolaos'u hem de Kabil'i oyalayarak zaman kazanmaya çalışmıştı. Başarılı da olmuştu lâkin o sürenin sonuna gelinmişti. Kabil'in son emrine göre Ensar'ın gerekirse beni öldürüp Nikolaos'u ve Alin'i alarak Kabil'in yanına gitmesi gerekiyordu. Fakat bunu yapmayacağını söylemişti. Alin'in güvende olduğundan emin olmak için gelmişti fakat bunu telefon konuşmamızda söylememişti çünkü Kabil'in duyması gereken şey Ensar'ın bizim yanımızda değil, Nikolaos'un tarafında gibi gözükmesiydi.

Ona inanmamış, muallakta kalmıştım ama az önce gördüklerim sözünün eri olduğunu anlamamı sağlamıştı. En azından kısmen. Planımıza göre Nikolaos'u gafil avlayacaktık, evet. Çipi aktifleştirebilmek için bir tuşa basmak zorunda kalacağını da düşünmüştük, evet. Alin baston olabileceğini ben ise saat olabileceğini düşünmüştüm, evet. Fakat Nikolaos'un tuşu derisinin altına işleteceğini tahmin etmiş miydik, hayır.

Eğer Niko o çipi çıkarmasaydı, Helen kollarımın arasında olmazdı.

Belki de bu Tanrı'nın bana yenilmez olmadığımı hatırlattığı bir andı. Bütün ihtimalleri değerlendirdiğimi zannederken az kalsın mağlup edilecektim. Hem de en acı şekilde. Bir elimi bedenlerimizin arasına sokup Helen'in karnına dokundum. Amara'yı hissetmeye ihtiyacım vardı. Daha minicik olmasına ve aslında onu hissedemeyecek olmama rağmen varlığını teyit etmeye ihtiyacım vardı çünkü içinde bulunduğum anın bir hayal olabileceğine inanan şüpheci tarafım beni rahat bırakmıyordu.

Helen'in eli elimin üstüne yerleşti. Ruhumda bir güneş açtı. Karanlığı yok eden o parlak ışık, kucağımdaki kadının temasından kaynaklıydı. Bana armağan ettiği dokunuş bütün kışımı yok etti. Bahar aniden gelivermişti ve içimden bir ses artık göreceğim tek mevsimin bu olacağını söylüyordu.

Geriye çekilip güzel yüzüne baktım. Kızaran gözleri ve dudaklarıyla fazla masum gözüküyordu. Islanan kızıl tutamları ardındaydı ve yüzünde bir gram makyaj yoktu. Son derece kusursuzdu ama emindim ki bu kusursuzluğunun asıl nedeni benim gözümdeki yansımasıydı.

"Seni seviyorum," dediğinde, "Benim kadar sevemezsin," diyerek karşı çıktım. "Benim kadar sevemezsin çünkü ben senden ibaretim. Senin varlığın olmadan yaşayabilecek gücüm yok bebeğim. Senin olmadığın bir dünyada geçirebileceğim tek bir dakika yok. Bedenin tapınağım, gülüşün baharım, gözlerin cennetim ve ruhun benim tek kurtuluşum."

Sözlerimin bitişiyle dudaklarımızı buluşturdu.

Beni büyük bir arzu ve şiddetle öperken her şeyin acısını çıkarmak istiyordu. Siyah tutamlarımın arasına kıvrılan parmaklarıyla beni kendine

çektiğinde ona istediğini verdim. Kendimi ve sahip olduğum her şeyi avuçlarının arasına bırakarak dudaklarında kayboldum. Tadı damağıma yayılırken içimdeki canavar terbiye oldu. Dudaklarında sıyrılan iniltiler kuruyan topraklarıma bahşedilen bir suydu. Bedeninin sıcak temasları ise kırık kanatlarımı ortaya çıkarmıştı.

Öpüşümdeki hiddete rağmen dokunuşlarım yumuşaktı.

Tenini severek onu rahatlatmaya çalıştım lâkin istememe rağmen ileri gitmedim çünkü aksini iddia edecek olsa bile şu an ihtiyacı olan şeyin şefkat olduğunu biliyordum. Benden gelebilecek her dokunuşla rahatlıyordu, öyle ki titremesi geçmişti.

Kesilen nefesiyle geriye çekildiğinde onu bırakamadım. Soluklanmasına izin verdiğim kısa anın ardından onu tekrar öpmeye başladım. Onu öpemediğim saatlerin acısını çıkararak bedenine daha sıkı sarılıp başını yana yatırdım. Dakikaların ardından üstdudağına varla yok arası bir buse bıraktım. Gözlerine baktığımda kapanmak üzere olduklarını gördüm. Başını omzuma yaslarken öyle hülyalı bakıyordu ki güzel bir rüyadan uyanır gibiydi. Dudaklarını ele geçiren gülümsemesi *beni* ele geçirdi. Özleminden bitap düştüğüm gülümsemesiyle bana bakarken elini yanağıma yerleştirdi ve tok sesiyle konuştu. "Beni yine kendimden geçirdin, Hades."

"Benim için bir onurdu, Persephone."

Genişleyen gülümsemesiyle başını göğsüme gömüp gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp elini kalbimin üstüne yerleştirdiğinde kendine gelmeye başladığını fark ettim. Yine de onu bırakmadım çünkü kendimde o gücü bulamıyordum. Başının üstüne yanağımı yaslayıp ona sıkıca sarıldım.

Geçen sessiz saniyelerin ardından mırıltılarını işittim. "Her şey bitti mi cidden?" dediğinde istemsizce dişlerimi sıktım zira hâlâ fazlasıyla öfkeliydim. "Sayılır." Nikolaos'u doğduğuna pişman edip Niko'ya cehennemi tattıracaktım. Helen parmaklarını yavaşça hareket ettirirken akan suyun sesine eşlik eden tek şey kalp atışlarımızın ritmik uyumu oldu. Güzel karım zihnimden geçenleri bilerek karşı geldi. "Nikolaos umurumda değil ama Niko hayatımı kurtardı."

Sözleriyle kasılıp öfkemi ona yansıtmamak adına direnirken karşı çıktım. "Ve seni kaçırdı."

"Manipüle edilmiş ve çocukluğundan beri hapsedilmiş. Psikolojisi çok bozuk ama bir umut var. Eğer tedavi olur, sevgi görürse hayata tutunabilir." Başını geriye atıp gözlerimin içine baktığında lanet ettim çünkü bana böyle bakarken istediği her şeyi yaptırabilirdi. "Ona zarar verme, *kardia mou*. Kızımızın ve benim yaşamım için ona bir şans ver, lütfen."

"Helen."

"Lütfen," diye fısıldadı. "Doğduğundan beri bildiği tek şey acı. Başka bir dünya görebilmesini istiyorum." İç geçirip ince parmaklarını boynuma yasladı. "Daha iyi ve güzel bir dünya." Mavilerinde nefret belirdi. "Nikolaos Vasilakis'in olmadığı bir dünya."

Hayır demek istedim. Niko'nun son saniyede aklının başına gelmesi umurumda bile değilken aksi bir cümle kuramazdım ama kimi kandırıyordum? Helen bana böyle bakar ve dokunurken istediği her şeyi yapardım.

Boynumdaki elini aldım ve avuç içini öptüm, ardından eğilip dudaklarına bir buse iliştirdim.

Kucağımda onunla yavaşça ayağa kalktım. Suyu kapatıp duşakabinden çıkarken ise bulabildiğim her noktasını öpmeye devam ettim. Kendimi ona temas etmekten alıkoyamıyordum. Bedenini havluya sarıp gözlerine baktım ve yanağına yapışan saçları ittirdim. "Ortalığı temizleyip geleceğim. Beni bekleme ve üstünü değiştirip uyu." Karşı çıkacağını fark ederek dudaklarını öpüp hafifçe dişledim. Uyuşan gözlerine baktığımda ise devam ettim. "Yarın yeni bir güne başlayacağız, Persephone. Bütün yüklerimizden arındığımız bir güne."

"Ensar," diye fısıldadı. "Anlayamı-"

"Bizim tarafımızda. Fakat biraz karışık. Anlatacağım ama dinlenmen gerekiyor. Doktoru hazır bekletiyordum ve sen üstünü değiştirdiğin gibi onu çağıracağım. Seni kontrol etmesi gerek bebeğim."

Giyinme odasına girdik.

Üstümdekileri çıkarıp Helen'e yardım ettim. Geceliğini giymesini sağladıktan sonra üstüme siyah bir pantolonla gömlek geçirdim. Doktoru arayıp gelmesini söylediğimde Helen'i yatağa yatırmıştım. Doktor kapıyı tıklatıp içeriye girdi. Helen'i muayene edip her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Dinlenmesi gerektiğinin özellikle altını çizdi. Ensesindeki yara için merhem sürüp belli aralıklarla merhemi tazelememi söyledi. Yaşadığı adrenalin patlaması ve panikatakla Helen gözlerini daha fazla açık tutamadı.

Onun uyumasıyla eğilip alnını öptüm. Kokusunu içime çektikten sonra onu bırakmak istemesem bile yeni bir güne başlayabilmek adına yerine getirmem gereken sorumluluklarımı bekletmemek için harekete geçtim. Yatak odasından çıktığımda Alin'i endişeli bir ruh haliyle salonda volta atarken yakaladım. Halit de gelmiş, bir köşede dikiliyordu. Alin beni görüp hızla yanıma geldiğinde konuşmasına fırsat vermeden başımla odayı işaret ettim. "Helen'in yanından ayrılma."

"İyi mi?" diye sordu. "Doktor ne dedi?"

İç geçirdim. "Gayet iyi ama dinlenmesi gerek."

Alin başını salladı. "Güzel," dedikten sonra elindeki cihazı daha sıkı kavradı. Onu ne ara yanına aldığını bilmiyordum ama kartları çıkarmış, cihaz ile kartları tek elinde tutarken titriyordu. Başıyla kapıyı işaret etti. "Ben de seninle geliyorum."

"Alin."

"Geliyorum."

Gözlerindeki öfke ve inatçılığıyla pes ettim. Elindekileri işaret ettim. "Önce onları bana ver," dediğimde cihazla kartları uzattı. Elindekileri alıp tekrar yatak odasına girdim ve giyinme odamdaki kasanın içine cihazla kartları bıraktım. Salona geri döndüğümde Alin beni bekliyordu. Halit'e bakıp emrettim. "Kapının önünden ayrılma."

Başını eğdiğinde Kerberos'u yatak odasının içine soktum. Koşturup yatağa çıkan köpeğim Helen'in bedeninin yanına kıvrılsa da başını dik tuttu. Ataktaydı. Kapıyı örterek Alin'le Dokuzuncu Çember'den ayrıldım. Asansöre bindim ve cehennemin dibine indim.

Asansörden inip meşalelerle süslenmiş olan koridorda adımladım. Tavanıma bağlı olan zincirlenmiş adamları bulduğumda ona eşlik eden ikili gözlerini üzerimde gezdirerek beni selamladı. Nikolaos'un mavi gözleri beni bulduğundaysa hiç beklemediği anda karın boşluğuna yumruğumu indirerek acıyla iki büklüm olmasını izledim. Mete ile Yalın, onu zaten bir güzel dövmüşlerdi. Kopuk parmakları yüzünden kan kaybediyordu. Sanırım önce onları dağlamam gerekiyordu.

Gömleğimin kollarını kıvırdım. "Karıma ve kızıma elini sürebileceğini düşünüp benim olan bir cehennemden çıkabileceğini umut etmen büyük saçmalıktı, Nikolaos." Parmağımdaki alyansımı çıkarıp cebime koydum çünkü kana bulanmasını istemedim. "Benim meleklerimi öldürebileceğini sandın, öyle mi?" deyip boğazına yapıştım ve gözlerinin içine bakarken yaptığı hatanın büyüklüğünü görmesini sağladım. "Benim bebeklerime zarar verebileceğine cidden inandın mı?"

Burnundan soluyan adamın nefesini kestim. Saniyelerin ardından elimde çırpınmaya başladığındaysa dudağımın kenarını kıvırdım. "Şeytanla dans edemezsin, hele ki vals. O benim uzmanlık alanım."

Boğazını sıkmayı bırakıp tek bir nefese bile muhtaç haldeyken aldığı soluğu yarım bırakarak tekrar baskı uyguladım. Maviye bulanmış bakışlarına diktiğim gözlerimle ruhu bedeninden çıkmak için cebelleşene dek bekledim. Kızaran yüzünün girdiği şekli izlerken bir an duramayacağımı

sandım ama dediğim gibi onu kolay öldürmeyecektim. Bu yüzden geriye çekilip öksürük krizleriyle baş etmesini bekledim.

Ardımdaki masaya ilerleyip üstünde duran pürüz makinesini aldım. Ateşlediğim makineyle yanına geri döndüğümde hâlâ öksürüyordu. Alevi parmaklarına tuttuğumda çığlığı İnferno'mda yankı buldu. Acıyla bağıran adam beni mutlu hissettiriyordu. Dağladığım parmaklarıyla geriye çekildiğimde Nikolaos'un rengi kâğıda döndü. Masaya geri dönüp elimdeki aleti bıraktım ve her zaman en sevdiğim silah olan keskin yüzlü aletlerden birini elime aldım. Nikolaos'a döndüğümde bana büyük bir nefretle bakan adam konuşmak istiyor gibiydi ve bir centilmen olarak ona hak tanımalıydım. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Geber, Hades."

Temennisi karşısında gülümsedim. "Elbet bir gün Nikolaos ama sen o günü görecek kadar yaşayamayacaksın bu yüzden başka bir şey söylemeyeceksen işime kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

Dişlerini sıktı lâkin bütün bedeni titrerken işi zordu. Bakışlarımı yanında asılı olan oğluna çevirip sorguladım. "Aileni mahvetmene değdi mi?" diye sorarken buldum kendimi. "Önce Alin, sonra Helen, pardon." Kendimi durdurdum. "Önce Faedra sonra kızın, ondan sonra oğlun ve en son torunların. Hepsini mahvettin." Nikolaos'a bakarken saf bir merakla ekledim. "Cidden değdi mi?"

Ağzını açmadı.

Sanırım cevabı o da bilmiyordu.

"Bence değmemeli," diyerek onun yerine yanıt verdim. "Ama yine de seni bir noktada anlıyorum. Sevdiğim kadına duyduğum takıntı ve aşkla pencerenden bakabiliyorum. Tabii aramızda büyük bir fark var." Bıçağımın keskin yüzüyle tek hareketle göğsünü yardığımda çığlığı Beethoven'ın bile yaratamayacağı kadar eşsiz bir besteden ibaretti. "Ben asla çocuğuma kıyamazdım." Kendimi düzeltme ihtiyacı hissettim. "Çocuklarıma demem daha doğru olur çünkü sen bunu yaptın. Hem oğluna hem de kızına kıydın."

Nikolaos yüzüme tükürürcesine karşı geldi. "En azından benim oğlum ve kızım var. Senin ise benim sayemde sadece kızın olabilecek. O da hayata tutunmayı becerebilirse."

Kırmızı noktalar.

Peşimi asla bırakmayan, kırmızı noktalar.

Onlara eşlik eden bir sonraki şey ise üstüme sıçrayan kan.

Nikolaos'un göğsünde yarattığım çarpı işaretiyle gözleri kaydı. Hissettiği acının boyutu büyüktü ama amacı zaten buydu. Onu bir an önce öldürmemi istiyordu. Buna duyduğum istek ve arzu devasaydı. Yine de yeterince acı çektiğinden emin olmalıydım. Keskin bıçağı şah damarına yaslayıp gözlerine baktım. "Bir daha kızım veya karım hakkında en ufak bir söz edersen sandığının aksine seni öldürmem. Haftalarca o tavanda asılı kalmanı sağlarım. Kanatır ardından iyileştirir, sonra baştan kanatırım."

Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

"Beni korkutamazsın," derken fısıldıyordu. "Ben Faedra'nın ölüm haberiyle zaten alabileceğim en büyük acıyı aldım. Yapacağın hiçbir işkence onun yerini dolduramaz, Hades."

Sözleriyle varlığını bir an için unuttuğum Alin güldü. Yanıma gelip dedesine baktığında yüzünde ondan tiksindiğini belli eden bir ifade ve yarım ağız bir tebessüm vardı. "Beni kullandın, kandırdın ama günün sonunda ne oldu bilmek ister misin?" Sorusuyla Nikolaos ona alaycı bir tavırla baktı. Ta ki minyatür şeytanın gelecek sözlerini işitene kadar. "Ben de seni kandırdım dede. Faedra ölmedi."

Nefesi kesilen adamın ifadesinde bir umut yeşerdi fakat Alin o umudu kül etmeye niyetliydi. "Siz gelmeden önce makineyi çalıştırdım. İmplantı tekrar eski haline getirmek zor oldu ama el çabukluğunun halledemeyeceği bir şey de değildi. Makineyi çalıştırdığımda ne gördüm dersin? Faedra gayet sağlıklı ve yaşıyor." Nikolaos'un dudakları titredi. Bir tebessüm oluşmak üzereydi ki Alin o gülümsemenin de içinde geçti. "Hatta sana bir müjdeli haber daha: Faedra evli, mutlu ve çocuklu." Nikolaos'un haykırışıyla Alin geriye kaçmadı aksine bir adım daha atıp kelimeleriyle öldürdüğü adamın gözlerinin içine baktı. "Ve sen onu göremeden geberip gideceksin. Nerede olduğunu bilmeden, istediğine ulaşamadan, Faedra'nın çok ama çok mutlu olduğunu, başka bir adamı deliler gibi sevdiğini bilerek can vereceksin."

Nikolaos zincirlerden kurtulmak isteyerek çırpındığında Alin tatmin olduğunu belli eden bir gülümsemeyle geriye çekildi. "Zayıf halka bazen sadece zinciri koparmaz dede. Bazen zincirin yönünü değiştirir. Bana bunu kim öğretti dersin?" Kendi sorusunu kendi cevapladı. "Biricik kızın."

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı Nikolaos. "Seni de anneni de ablanı da hepinizi geberteceğim. Benden her şeyimi aldınız! Her şeyimi!"

Alin umursız bir tavırla karşılık verdi. "Senin zaten hiçbir şeyin yoktu." Alin mahzenin köşesine çekildi. Gözlerini etrafta dolaştırırken Ensar'ın nerede olduğunu merak ettiğini biliyordum fakat hüsrana uğrayacaktı. Ensar, Alin'e hiçbir şeyden bahsetmememi istemişti ve ben de anlatmamıştım

çünkü Alin'in bir sorun çıkarmasını istememiştim. Tepkisinin gerçek olması gerekiyordu.

Niko'ya yanaştım ve karşısında dikilip bana bakan adamı inceledim. Tuhaf olduğu her halinden belliydi. Helen'i kaçırdığı anın kamera görüntüleri aklımın içinde dönüp dururken babası gibi ona da acı vermek istedim lâkin yapamadım çünkü Persephone'm ne isterse onu alırdı.

"Neden çipi çıkardın?"

Niko daha önce sorduğum soruyu tekrarlamamla gözlerini üzerimde dolaştırdı. Kendini hafifçe yukarıya çekip rahat bir pozisyona geçmek istercesine hareket ettikten sonra konuştu. "Çünkü bebek masum ve Helen de masum."

"Ya sen?"

Ne dediğimi anlamayarak kaşlarını çattı. Boş bakışlarını üzerimde gezdirirken saniyeler boyu sessiz kaldı ardından saf bir tutumla sorguladı. "Ben ne?"

"Sen masum musun, Niko?"

Bir bana bir odadaki diğer adamlara baktı. Sanki cevabı biz verecekmişiz gibi bekledi ve bekledi. Ardından tekrar bana bakıp gözlerini kıstı. "Sanmıyorum."

"Yaptığın en kötü şey neydi?"

Saniyelik bir sessizliğin ardından öfkemi kamçılayan yanıtı verdi. "Karını kaçırdım," demesiyle dişlerimi sıkarak homurdandım. "Onun haricinde." Ve uyardım. "Yerinde olsam bana bunu bir daha hatırlatmazdım."

Niko bir cevap arar gibi başını öne eğip düşündüğünde Nikolaos'un canının yandığını belli eden iniltileriyle tebessüm ettim. Ona kısa bir bakış attığımda bıçağımın zehrinin vücuduna tesir ettiğini anladım. Emindim ki şu an içten içe yanıyor gibi hissediyordu. Gövdesindeki büyük çarpı izinden yayılan zehir parmak uçlarında bile yankı buluyordu. Bedeni titrerken şoka girecek gibiydi. Bunu engellemek adına yumruğumu burnuna geçirip kırılmasını sağladığımda acıyla bağırdı. Büyüyen gözleriyle kendine geldiğini fark edip tekrar Niko'ya odaklandım. Bakışlarını babasından çekip bana çevirdiğinde sonunda bir cevap bulabilmiş gibi konuştu. "Sanırım yaptığım en kötü şey, ölmemekti."

"Nasıl?"

"Eğer babam işitme kaybımı düzeltmek için beni tedavi ederken ölseydim her şey daha iyi olabilirdi," dediğinde son derece sakindi. "Böylelikle belki bazı şeyler yaşanmazdı."

Şaşırmamam gerekirdi, yine de afallamıştım çünkü tavanıma zincirlenmiş olan adamın yaptığı en kötü şeyin karımı kaçırmak ve ölmemek olması aklımın sınırını zorluyordu. Niko, benim yanımda aziz kalırdı. Babasıyla kıyaslamama dahi gerek yoktu. Evet, Persephone'mi kaçırması yapabileceği en kötü şeydi ve bunun cezasını vermek isterdim ama meleğimin neden benden Niko'ya merhamet göstermemi rica ettiğini anlıyordum.

Yalın'a işaret verip emrettim. "Çözün."

Bir an afallayan dostum bana bakakaldığında kararımı görerek itaat etti. Niko'yu çözdüğünde bir süre onu inceledim. Bir atakta bulunmasını beklesem de herhangi bir şey yapmadı. Bileklerini ovuşturmakla yetindi.

Niko, Alin'e döndü ve çocuksu bir merakla sorguladı. "Annem gerçekten yaşıyor mu?"

Alin bir bana bir Niko'ya baktı. "Evet," diyen minyatür şeytanla Niko'nun yüzü aydınlandı. Dudağının kenarı titredi ve yavaşça yukarıya çıktı. İfadesine üflenen hayat, ışık barındırıyordu. Neden bu kadar umutla dolduğunu anlamadım. Sonra simasındaki çocuksuluğu fark ettim. "Nerede olduğunu bilmek ister misin?"

Sorumla bana bakıp başını salladı. Elimdeki bıçağı Niko'ya uzattım. Önce bıçağa ardından bana bakan adama son bir test uyguladım. "Babanı öldürürsen öğrenirsin."

Helen, Niko'nun içindeki iyiliği görüyor olabilirdi ama ben karşımdaki adamın sadece bir kurban olduğuna inanmıyordum. Eğer elimdeki bıçağı alır ve babasına sadık olduğunu göstererek bana saldırırsa onu memnuniyetle cehennemimin dibine gömecektim. Dediğimi yapar, içindeki nefreti Nikolaos'a yönlendirirse de sözümü tutacak ve ona istediğini verecektim. Yavaşça bıçağı elimden alırken gözlerime baktı. Ne gördüğünü ya da bakışlarımda ne aradığını bilmiyordum ama sanki cevabı bende saklıydı. Oysa bu doğru değildi. Bana kalsaydı yaşamı burada son bulabilirdi ama Helen'in altın kalbi ona başka bir olasılık yaratabilecek olmamın anahtarıydı.

Bıçağı sıkıca kavradı. Keskin yüzüne göz atarken aklından geçenleri bilmek istedim. Şu dakika yaptığı plan beni ve adamlarımı nasıl ekarte ederek babasını kurtarabileceği miydi? Bir yanım böyle olmasını istedi. Çünkü o zaman onu öldürmekten alacağım keyif ikiye katlanırdı.

"Oğlum," diyen Nikolaos'un sesi titriyordu. "Lütfen."

Ne için yalvardığını anlayamadım. Gözleri ölmek ister gibi bakarken dudaklarından dökülen iniltiler yaşama tutunmaya çabaladığının kanıtıydı. Niko ona bakarken sorguladı. "Annemin öldüğünü öğrendiğinde

yaşamak istedin mi?" Niko tebessüm etti. "İstemedin," dediğinde sesi fısıltıdan ibaretti. "Ölmek istedin çünkü önemsediğin tek insan o. Ben senin umurunda değilim ve hiçbir zaman olmadım."

İstenmemek.

Bu iyi bildiğim bir şeydi.

En azından Helen'den öncesine kadar.

Niko elindeki bıçağı çevik bir hareketle babasının kalbine sapladığında bir an geriye çekildim. Ani hamlesi beklenmedikti. Kocaman olmuş gözleriyle oğluna bakakalan Nikolaos ruhunu teslim etmek üzere kasılırken Niko ona veda etti. "Anneme selamını söyleyeceğim baba."

Hançeri Nikolaos'un göğsünde saplı bırakarak geriye çekildiğinde ne yapacağını bilemiyor gibi bana baktı. Babasını kolaylıkla öldüreceğini düşünmemiştim ama bundan pişmanlık duymadım. Evet, Nikolaos'a işkence edip onu günlerce süründürebilirdim ama Helen'in ihtiyaç duyduğu şeyin, bütün bu yaşananların bir an önce sonlanması olduğunu biliyordum ve açıkçası ben de bunu istiyordum.

Ve karşımdaki adama baktığımda onu öldürmeyi benden daha çok hak ettiğini görebiliyordum.

Yalın'a doğru adımlayıp beni duyabileceği bir yakınlıkta durdum. "Nikolaos'u yok et."

"Annem nerede?" diye soran Niko'ya döndüm. Alin tekrar bana bakıp onayımı ister gibi durduğunda çenemi eğdim. Benden aldığı yanıtla Niko'ya bakan minyatür şeytan mırıldandı. "Almanya'da."

"Gerçekten evli mi?"

Alin başını salladı.

"Gerçekten mutlu mu?"

Alin tekrar başını salladı.

Niko'nun omuzları düştü. Kaybolmuş bir çocuk gibi görünüyordu. Sanki ne yapacağını bilemiyor, birinin ona bir şey demesini bekliyordu. Gözlerini benimle buluşturdu. "Beni buradan çıkarır mısın?"

Gözlerimi Niko'dan ayırmadan Yalın'a doğru konuştum. "Binanın çıkışına kadar eşlik edin," dediğimde Niko, Alin'e bakıp veda edercesine minik bir tebessüm etti. Yanımdan geçmek üzereyken durdu ve gözlerime baktı. "Helen'e," dediğinde kasıldım ve bunu fark etti. "Teşekkürlerimi ilet."

Yanımdan geçip gittiğinde Yalın'la gözlerimiz buluştu. Sessiz emrimi alarak başını salladı. Niko'nun üzerinde bir gözümüzü tutmamız şart gibi duruyordu. Onların gidişiyle Alin yanıma geldiğinde başını dik tutmaya çalışsa da ne kadar kötü bir halde olduğunu anlayabiliyordum.

Helen şaşkın ve rahatlama dolu bir ifadeyle geri çekildi. Kim diye soracağını anlayarak fırsat vermeden merakını giderdim. "Niko'ya bir teklifte bulundum ve kabul etti. Faedra yaşıyor bebeğim. Minyatür şeytan oyun oynadı. Niko'ya annesinin yerini babasını öldürmesi karşılığında söyledik. Binadan çıktı ama gözümüz onun üzerinde."

Sertçe yutkunup bakışlarını çıplak göğsüme dikti. Başını omzuma yaslayıp bana sığındığında tenini ve saçlarını okşamaya devam ettim. Akıp giden sessizliği bir noktada sonlandırdı. "Sadece daha iyi bir dünya görmesini istiyorum." İç geçirdi. "Belki de Nikolaos'un sonunun Niko olması daha iyidir. Çocukluğundan beri ona ve annesine yaşattıklarının intikamını almış bir nevi."

Aynı şeyi düşündüğüm için hafifçe başımı salladım.

Helen'in yakınlığı bana yeterli gelmedi. Bu yüzden onu üstüme çekip gövdeme yerleştirdim. Başını kaldırıp çenesini göğsüme yasladığı ellerinin üstüne koydu. Önüne düşen bir tutam saçı alıp geriye savurdum ve başımı kaldırıp tekrar dudaklarını öptüm. Onu hissetme ihtiyacım doyum seviyesine ulaşmayan bir bağımlılık gibiydi. Ne kadar içime çekersem çekeyim, arlığı yeterli gelmiyordu.

"Ensar nerede?"

"Emin değilim," dediğimde ciddiydim. "Ama bulabilirim."

"Bulunmak istiyorsa."

Saçlarını okşamaya devam edip cevap vermedim. Ensar farklı bir hamurdan yoğrulmuş ve var edilmişti. Belki de bir noktada saygımı kazanmış olabilmesi, ona güvenmemi sağlaması da bundan kaynaklıydı.

"Alin?"

"Biraz yalnız kalsa iyi olur."

Bütün bu düşünceleri bir kenara fırlatıp sadece bize odaklanmak istedim. Göğsümde yatan kadına bakarken, "Farklı hissediyorum, Helen," diye fısıldadım. "Sanki kalın bir defter kapanıyor ve bambaşka bir sayfa açılıyor. Sen, kızımız ve ben. Yepyeni bir hikâye yazabilir, masal tadında bir hayat geçirebiliriz."

Elini yanağıma yerleştirip bana cennetin varlığını kanıtlayan mavi gözleriyle baktı. "Tam olarak bunu yapacağız, Hades."

"Hikâyenin sonu değil."

"Değil," diyerek gülümsedi. "Sadece yeni bir başlangıç."

Dudaklarını ele geçirip onu hissettiğim bütün aşk ve tutkuyla öperken yeni bir başlangıç istedim. Onunla ve bebeğimle daha önce tatmadığım hatta hayalini bile kurmadığım o başlangıcın arzusuyla tutuştum. Helen'in

beline kollarımı doladım ve tek hamlede onu altıma alıp bacaklarının arasına kıvrıldım. Dudaklarının yarattığı sarhoşlukta kendimi yitirerek yüreğimde gerçekleştirdiği devrimin zaferini kuşandım.

Bir gün ölüm kapımı çalacaktı.

Ruhumu cehenneme götürmek isteyen Azrail çoktan orada olduğumu anladığında yakamı bırakırdı zira Hades olarak yer altında kalmam gerekiyordu. Ait olduğum ve layık görüldüğüm topraklarda hüküm sürmeliydim. Ve meleklerim de benimle olmalıydı. Aksi takdirde bir cennet kalmazdı çünkü gerekirse tanrıların hepsiyle savaşır ama yine de onlardan vazgeçmezdim.

Geriye çekilip yüzündeki gülümsemeyle ışıldayan kadınıma baktım.

Persephone dünyamın kraliçesiydi. Ölüler Diyarı'nın kutsal ışığıydı ve benim kanatlarıma şifa olan ilahi güçtü. Tanrılar istedikleri kadar lanet edebilirlerdi çünkü Hades sadece Persephone'sini bulmamış, cehenneminde bir cennet yaratarak mutlu sonuna da ulaşmıştı.

EPİLOG

Heler

Ilık suda parmaklarımı dolaştırdım.

Elimi dans ettirerek dalgalar yarattığımda kulağıma dünya üzerindeki en eşsiz ve güzel melodik tını doldu. Yüzümü kaplayan gülümsemeyle kıkırdayan minik kızıma baktım. Onun için hazırladığım küvetin içinde otururken avuçlarını suya çarpıp etrafı ıslatmaya başlamıştı.

Ona bakmak kalbimin sevgiyle infilak etmesini sağlıyordu. Benim için bir hediyeydi. İstediğimi bilmediğim lâkin derinimde saklı olan en büyük arzuydu. Rahmime düştüğü ilk andan beri yaşamıma anlam katıyordu.

Güzel yüzü kalemle çizilmiş gibiydi. Beyaz teni porselen misali ışıldıyordu. Dudaklarını ve burnunu benden almıştı. Bir de kızıl tutamları, onlar benden birer yansımaydı. Her ne kadar şu an kısa olmalarından kaynaklı kendilerini gösteremiyor olsalar da büyüdüğünde en az benimkiler kadar göz alıcı olacakları belliydi.

Köpükleri ittirip başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Bana her zaman ama her zaman sonsuz bir güvenle bakan gözleri, babasının mirasıydı. Altın hareleri, çarpıcıydı. Sadece gözlerinin rengini değil, bakışlarının derinliğini de Demir'den almıştı.

İkimizden birer parçaydı ve bu ona bir kez bakan birinin bile anlayabileceği derecede barizdi.

Üşümesinden korkarak doğruldum. Köşede duran bornozunu alıp tekrar eğildim ve onu küvetten çıkarıp havluya sıkıca sardım. Küçük bedenini göğsüme bastırıp sıcak kalmasını sağlayarak banyodan çıktığımda minik parmaklarını kızıl tutamlarıma dolayarak onlarla oynamaya başladı.

Odasına yürürken Kerberos'u gördüm. Bizi fark edip yattığı yerden doğruldu ve hızla yanımıza geldi. Ayaklarımın dibinde döndüğünde

Amara kahkaha atıp bağırdı. Oyun arkadaşının ilgisiyle mest oluyordu. İkisinin arasındaki eşsiz bağa karşılık tebessüm ettim.

Güzel kızımın odasına girip onu yatağına yatırdım.

Tenini kurulayıp kremledikten sonra bezini taktım ve kısa saçlarını taradım. Kızıl tutamlarını minik kuyruklar halinde başının tepesinde birleştirdim. İki kuyruk tepesinde şeytan boynuzları gibi dururken, kendi kendime gözlerimi devirmeden edemedim. Amara, kuyruklarını yoklayarak heyecanla bacaklarını salladığında memnun olduğunu biliyordum.

Kollarımda onunla giyinme odasına girdiğimde kıyafetlerine göz atmaya başladım. Kendisi henüz bir yaşındaydı ama zevk sahibiydi. Tulumlarını seviyor olsa da ne zaman ona elbise giydirsem dünyanın en mutlu bebeği haline geliyordu. Birlikte alışveriş yaptığımız zamanlarda öylesine eğleniyorduk ki kızımı klonum haline getirmek sandığımdan daha eğlenceliydi. Biraz daha büyüdüğünde kesinlikle mükemmel bir ikili olacaktık.

Krem rengi askılı elbisesini alıp görüş açısında tuttum. "Sence bu nasıl?" dememle yüzünü asıp elbiseyi ittirdi ve bebek diliyle bir şeyler mırıldandı. Sevmediğini anlayarak kıkırdadım. Elbiseyi yerine asıp pembe, üstünde çiçek desenleri olan bir başka elbiseye uzandım. "Peki bu?"

Amara bu seçeneğime hayret etmiş gibi şaşkın bir nida çıkardı. Ona döndüğümde altın harelerini pörtleterek bana baktığını gördüm. Minik lâkin şekilli dudakları aralanmıştı ve yüzündeki ifade kesinlikle bu duruma onayı olmadığını belirtiyordu. "Sanırım bunu da sevmedin."

Bana dik dik bakan kızım moda zevkimi sorguluyor gibiydi.

Çiçekli elbiseden ellerimi çekip adımladım ve diğer seçeneklere göz attım. Siyah, üstünde parıltılar olan elbisesini alıp ona doğrulttuğumda bir elbiseye bir bana baktı. Ardından başını omzuma yaslayıp dudağını büzdü. Elbiseyi yerine geri bıraktım ve homurdandım. "Tam bir drama kraliçesisin bebeğim."

Kucağımda onunla giyinme odasında turlamaya devam ederken dudağımı dişledim. Kıyafet konusundaki kararsızlığını benden almış olması sinirlerimi bozuyordu çünkü ne giyeceğimi seçerken zorlanan ben, iki kişinin yükünü bu noktada taşıyamıyordum.

Aniden adım sesleri işittim ve derin bir nefes alıp kurtarıcımın geldiğini anladım.

Kapıya doğru döndüğümde Demir saniyeler içinde karşımda belirdi. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine iliştiren kocam yüzündeki tebessümle bir bana bir kucağımdaki kızımıza baktı. Amara onu görerek sevinç

dolu bir çığlık attı. Babasına gitmek isteyip kendini savurduğunda onu daha sıkı tuttum. Demir aklımı başımdan alan bir ifadeyle göz kırptı. "Meleklerim, siz yine ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

Ne zaman Amara ile ikimizi bir köşede görse şüpheyle yaklaşıyordu çünkü bunun için ona verdiğimiz sebepler vardı. Kızımı sadece kendime benzetmemiştim. Amara, şimdiden teyzesini de fazlasıyla andırıyordu. Özellikle de teknolojik aletlere duyduğu merak yüzünden onu yalnız bıraktığımız anlarda mutlaka bir şeyleri parçalarken ya da karıştırırken buluyorduk. Telefonumu yakaladığında nasıl yaptığını hâlâ anlayamadığım bir beceriyle kendi fotoğraflarını çekiyordu. Burnu, salya akıtan ağzı, dişsiz gülümsemeleri ve tombul ayaklarıyla süslü bir galerim vardı. Ve aynı durum Demir'in telefonu için de geçerliydi.

"Kızına kıyafet beğendirmeye çalışıyorum."

Demir'in gülümsemesi genişledi. Yanımıza doğru adımlarken gözlerini benden ayırmadan bütün haylazlığıyla mırıldandı. "İşin zor çünkü annesine dehşet benziyor."

Karşı çıkmak isterdim ama haklı oluşundan dolayı ağzımı açamıyordum.

Alanıma sızıp bir elini belime yerleştirdi ve Amara ile birlikte beni kendine çekip eğildi. Dudaklarımızı buluşturup beni öpmeye başladığında bütün bedenimi bir elektrik akımı sarmaladı. Ruhuma nefes üflüyordu. Kendime geldiğimi hissetsem de aslında kayboluyordum. Beni ne zaman öpse, onda kayboluyor ve asla bulunmak istemiyordum.

Geriye çekilip bende yarattığı etkiyle mest olarak alaylı tebessümünü genişletti. Kendini hatırlatmak isteyen minik kızımız babasının göğsünü dürttü. Kendince *ben de buradayım* diyordu. Mesaj açıktı çünkü Demir anında onu tombul yanaklarından öpmeye başlamıştı.

Kızımın kıkırtıları, hayatta beni kendimden geçiren ikinci şeydi.

O güldüğü zaman mutluluk beni esir alırdı.

"Benim güzel kızım ne giymek ister?" diyen Demir, Amara'nın yanağını elinin tersiyle okşadı. "Benim seçmemi ister misin meleğim?"

Amara dokunuşuna yaslanıp hülyalı hülyalı babasına bakarken gülüyordu. Kızımın ilk aşkı kesinlikle babasıydı. Ona öylesine düşkündü ki aralarındaki bağı kelimelerle ifade edemezdim. Yıllar sonra ne hale geleceklerini merak ediyordum çünkü şimdiden konuşmadan anlaşan, sadece bakışlarıyla bile kendilerini ifade edebilen bir baba kız olmuşlardı. İleride en yakın arkadaşlar haline geleceklerine emindim. Kendi babam benim ilk aşkım ve kahramanımdı. Demir de Amara için öyleydi.

"İstediğini biliyorsun," diye mırıldandığımda Demir gülümseyerek Amara'nın yanağından makas aldı. Ardından az ilerideki elbiselere üstünkörü bir bakış atıp kırmızı boyundan bağlamalı olana uzandı. Elbiseyi Amara'nın görüş alanına soktu ve sorguladı. "Bu nasıl?"

Amara kucağımda hareketlenip bacaklarıyla kollarını sallayarak nidalar savurdu. Fazlasıyla beğendiğini anlamamı sağlayan hareketleriyle kahkaha attım. Küçük cadım elbette babasının seçtiği ilk elbiseyi beğenecekti. "Pekâlâ," diyerek babasına gitmek için oldukça istekli olan kızımı Demir'e doğru uzattım. "Madem sen seçtin, sen giydir. Ben de hazırlanayım."

Amara'yı koltuk altlarından tutarak, hafifçe havaya atıp tuttuğunda paniklemedim çünkü onu asla düşürmeyeceğini biliyordum. Aynı hareketi tekrarlayarak kahkahalarla gülen kızımıza eşlik eden kocamı izlemekten kendimi alıkoyamadım.

Demir mükemmel bir babaydı. Hayallerimin çok daha ötesinde, kusursuz diyebileceğim kadar emsalsiz bir eşle baba olmuştu. Ona sahip olduğum için kendimi dünyanın en şanslı kadını görüyordum. Varlığından aldığım gücü tarif dahi edemezdim. En önemlisiyse korktuğu bir şeyin altından bu denli iyi geliyor olmasıydı. Hamilelik sürecimde ürktüğü, iyi bir baba olamayacağını düşündüğü çok an olmuştu. Amara'ya yetememek onun için bir kâbus haline gelmişti. Aksini söylesem bile bana inanmamış, her daim şüpheyle yaklaşmıştı. Daha yeni yeni bu durumu aşmaya başlamıştı.

Bulduğum her fırsatta ona iltifatlar ediyor, aklımdan ve kalbimden geçen sözleri kulağına fısıldıyordum. Bazen bana inanıyor, bazen şüpheye düşüyordu ama içten içe biliyor olmalıydı ki kızımıza ve bana sağladığı her imkân eforsuz bir samimiyetle süslüydü.

Oyun oynayan ikiliyi bırakarak odadan çıkacağım sırada Demir'in sesiyle durdum. "Persephone," dediğinde ona döndüm. Amara'yı tek koluyla sarıp boşta kalan eliyle bana uzandı. Beni kendine doğru çekip gözlerimin içine baktığında arzuyla ışıldayan altın harelerine kapıldım. Nefesimi kesen ifadesi kızarmamı sağlamıştı. "Beni öpmeden gitme, *moya koroleva*."

"Anlıyorum, bugün beni çok özlemişsin."

Alaylı sözlerime karşı geldi. "Ben seni hep çok özlüyorum bebeğim. Şimdi güzel çeneni kapa ve öp beni."

İstediğini yaparak onu öptüm lâkin altdudağını dişlemeden de edemedim. Hızla geriye çekilip onu daha fazlasını ister bir halde bıraktığımda gülümsememi yüzümden silemedim. Giyinme odasından çıkıp yatak odamıza ilerlemeye başladım. Evliliğimiz boyunca birbirimize duyduğumuz

aşk, şehvet, ilgi ve takıntı asla eskimemiş ya da azalmamış aksine geçen her günde daha çok artmıştı.

Ve ben buna minnettardım.

Giyinme odasına girdiğimde beklemediğim bir tabloyla karşılaştım. Yeni alınmış ve odanın ortasındaki pufa serilmiş olan mini kırmızı elbise boyundan bağlamalıydı ve Amara'nın giydiğine çok benziyordu. Demir'in jesti karşısında duygulanmamam imkânsızdı çünkü dediğim gibi her seferinde beni kendine daha çok âşık etmenin bir yolunu buluveriyordu.

Büyük bir heyecan ve kalp çarpıntısıyla elbiseye doğru ilerleyip aceleyle üstümdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Bütün süreç boyunca yüzümden silemediğim gülümsememle elbisemin içine girdim. Aynı renk kırmızı topuklularımı ayaklarıma geçirip aynanın karşısındaki yerimi aldım. Bedenimi saran kırmızı elbiseyle hiç olmadığım kadar Persephone'ydim.

Kızıl tutamlarımı açık bırakıp parfümümü sıktım ve hafif bir makyaj yapıp odadan çıktım.

Salondaki koltuklarda oturan sevgili kocam kızımızı kucağına yerleştirmişti. Kerberos hemen diplerindeydi. Burnunun ucuyla Amara'nın göbeğini dürtüyordu. Demir, Amara'nın kısa saçlarını okşayıp sıkıca sardığı bebeğini öpücüklere boğdu. "Prensesim benim," dediğinde sesindeki sevgiye eşlik eden hayranlık kalbime bir ok misali saplandı. Amara'nın kokusunu içine çekip fısıldadı. "Melek kızım."

Onlara doğru adımladığımda Demir kafasını kaldırıp bana baktı. Olduğum yerde durup beni içine çekmesine izin verdim. Ellerimi belime yerleştirerek göz kırptıktan sonra ağzı açık kalan kocamın aklını başından biraz daha almak isteyerek sorguladım. "Beğendin mi, *kardia mou*?"

Demir soruma cevap vermeden -daha doğrusu veremeden- bana bakmaya devam etti. Gözlerini kırpıştırıp bir an nefesi kesilmiş gibi soluklandı ve boğuk bir tonlamayla kalbimi tekletti. "Helen, güzelliğin hiç adil değil."

"O derece mi?"

"O derece bebeğim." Altdudağını diliyle hafifçe ıslattı. "Ve ben kesinlikle fazla şanslıyım. Acaba nasıl bir sevap işledim?" Gözlerini kıstı. "Önceki hayatımda bir aziz olmalıyım."

"Hades'im sen hiçbir hayatında aziz olamazsın."

Sözlerimi kanıtlayan şeytani tebessümüyle karşılık verdi. "Persephone'm senin olacaksam bütün yaşamlarımda günahkâr kılınabilirim. Dünyada seninle mükâfatlandırılacaksam cehennemde cezalandırılmamın ne önemi var?"

Kendimi kucağına atıp onu öpücüklere boğmak istedim ama gözucuyla gördüğüm ifadeden bunun imkânsız olduğunu anladım çünkü kırmızı alarm çalmak üzereydi. Amara benimle konuşan babasına bakıp ilgisinin onun üstünde olmamasına sinirlenerek bir süre kaşlarını çatıp altdudağını titretti. Demir bana iltifat etmeye devam ederken, Amara daha fazla dayanamayıp kulaklarımı tırmalayacak şekilde çığlık atmaya başladı.

Sevgili kocam ne olduğunu anlayamayarak hızla minik kızımıza döndü. Amara ona titreyen altdudağı ve yaşlı gözleriyle bakarken babasını ne denli üzdüğünü tahmin bile edemezdi çünkü onun tek bir gözyaşı dahi Demir'i çıldırtma evresine getirebilirdi. Bu yüzden ilk doğduğu zamanlarda çok zorlanmıştım. Yeni doğan olarak ağladığı her gece Demir sinir krizleri geçirerek onunla ağlamış, neden üzgün olduğunu sorgulayarak bütün açıklamalarıma rağmen ağlamasının normal olduğunu anlamamıştı.

Demir bebeğimizi sıkıca sardı. Amara bundan duyduğu memnuniyetle babasının göğsüne başını yaslayıp minicik tombul ellerini boynuna doladı. Saniyeler içinde ağlaması sonlanmış, yüzüne istediğini aldığı zamanlarda meydana gelen ve bana ne kadar babasına benzediğini gösteren küçük bir tebessüm yerleşmişti.

Gözlerimi kısarak bebeğimin altın harelerine tutundum. Ne yaptığını bildiğimi anlamış olduğumu fark eder gibi güldüğünde, "Küçük cadı," diye homurdandım.

Demir, Amara'nın kızıl tutamlarının arasına düzinelerce öpücük bırakıyordu. Kulağına onu ve beni ne kadar sevdiğini fısıldadı. Ardından oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi. Bu süreçte Amara'nın sırtını sıvazlayarak rahatlamasına neden oldu. Tam karşımda durduklarında Amara başını babasının göğsünden kaldırdı. Minik kollarını ondan ayırmasa da bana ilgiyle baktı. Bir şeyler mırıldanıp anlamsız kelimeler çıkararak işaretparmağını önce kendi elbisesine ardından benim elbiseme doğrultttu.

"Evet bitanem, baba bize bir örnek elbiseler almış."

Amara sözlerimi anlamış ve bundan mutluluk duymuş gibi çırpınarak bir şeyler homurdandı. Ona yanaşıp yanağını öptüm. Kendi yanağımı uzattığımda sulu bir buse iliştirdi. Altın harelerine bakarak saçlarını okşadığımda, beni anne kılmasına karşılık duyduğum minneti saklayamadım. Belki bir daha çocuğum olmayacaktı, doktorumun söylediğine göre tekrar bir hamilelik yaşamam mümkün değildi, yine de Amara bana yeterdi.

Kızım ve kocam, her şey demekti.

Demir hem Amara'ya hem bana sarıldıktan sonra saklayamadığı çocuksu heyecanıyla konuştu. "Hediye faslına geçebilir miyiz?" Gülümsemesine baktım. "Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Dört gün sonra Amara'nın doğum günüydü.

Bir yaşını dolduracaktı ve bu yüzden Yunanistan'a gidecektik. Ailem bunun için sabırsızlanıyordu. Birlikte geçireceğimiz birkaç günün ardından cennetimize gitmek gibi bir planımız vardı. Havalar soğuk olduğu için yazı yaşayabileceğimiz bir adamız varken şehirden uzaklaşmanın iyi geleceğini düşünmüştük. Özellikle Amara'nın orada daha çok anısı olmasını istiyorduk.

Yine de çekirdek ailemiz arasında da ufak bir kutlama yapmak istemiştik. Bu yüzden yemek ve doğum günü pastası hazırlamış, üç kişilik bir ziyafet yaratmıştım. "Sahne senin, *kardia mou*," diyerek geriye çekildim.

Demir hızla çalışma odasına ilerlemeden önce Amara'yı bana verdi. Kırmızı elbisesini düzeltip kucağımda bebeğimle salondaki koltuklara oturdum. Kerberos ayaklarımın dibinde belirdiğinde onu sevdim. Amara beni kopyalamak isteyerek Kerberos'u sevmeye çalıştı. Babası gelene dek bütün ilgisi ondaydı ama Demir odaya ayak bastığı anda altın hareleri yine babasını bulmuştu.

Geçirdiğim şaşkınlıkla sevgili kocamın elindeki paketlere bakakaldım.

Üst üste dizdiği ve bir kule misali yüksek olan değişik boyutla şekillerdeki kutularla bize doğru gelen Demir'in yüzünü dahi göremiyordum. Lüks markalara ait olan kutularla bir dizinin üstüne çöken kocam dibimdeydi. Kutuları yere bırakıp önümde bir dağ yarattı. Çocuksu bir heyecanla Amara'ya baktığında ağzı kulaklarındaydı. "Bak babacığım, hepsi senin."

Amara neşeyle ellerini birbirine vurarak güldü. Sevinci gözlerinin parlamasına neden olmuştu. Kucağımdan kendini atmaya çalıştığında onu daha sıkı sardım ama ağzımı hâlâ kapatamadığım için şaşkınlığımdan kaynaklı konuşamadım.

"Önce hangisini açmak istersin?" diyen kocamla Amara paketlere göz attı ve en yakınındaki minik olana doğru bir hamlede bulundu. Demir paketi alıp kaldırdı ve kızımızın neşesine eşdeğer bir mutluluk ile sorguladı. "Bunu mu açalım ilk?"

Amara anlamsız bir nida çıkardığında Demir bunu evet olarak kabul etti. Paketi açmaya başladığında şoktan çıkamayarak sorguladım. "Sevgilim, bunlar ne?"

"Hepsi prensesim için," dedi ve paketin fiyonklarını çözdü. "Büyüsün daha ona neler alacağım ben, bunlar ne ki?"

Bu büyük bir sorun haline gelmeye başlamıştı çünkü Demir asla durmak bilmiyordu. Neredeyse her gün Amara'ya bir şeyler alıyordu. Hiçbiri de yaşına uygun değildi. Tabii oyuncaklarını ve kıyafetlerini saymazsam ki ona olmayacağını bildiği halde ileride giyebilmesi için aldığı elbise ve ayakkabılar da azımsanamayacak kadar çoktu. Bunlar çok göze batmasa da şimdiden mücevherler ile fazlasıyla pahalı objeler alıyor olması kabul edilebilir gibi değildi.

"Demir, bu gidişle Amara şımarıklıkta bir dünya markası olacak."

"Sorun görmüyorum, Persephone."

"Yarın öbür gün başkaları görecek ama."

Sözlerimle kasılıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Kim görecekmiş?" dediğinde sesinde hem öfke hem de kıskançlık vardı. Amara'ya dönüp ona merakla bakan bebeğimizin alnını öptü. "Güzel kızım her şeyin en iyisine layık ve aksini düşünen olursa cehennemimin dibinde ona ait bir yer ayarlamaktan zevk duyarım."

Gözlerimi devirdim ve içten içe ileride Amara'ya âşık olacak adama sabırla güç diledim.

Demir, küçük kutuda bulunan, deniz kabuğunun içindeki bir inciyle süslenmiş son derece şık ve göz alıcı bir kolye çıkardığında gözlerimi mücevherden alamadım. Öylesine güzeldi ki bir an bütün isyanım buhar olup uçmuştu. Kolyeyi parmaklarının arasında çevirip Amara'ya doğru tuttuğunda küçük kızım büyülenmiş gibi babasının hediyesine baktı. Kesinlikle yaşına uygun değildi ama yıllar sonra onu boynuna takip hiç çıkarmayacağını şimdiden biliyordum.

Amara minik elleriyle kolyeye uzandı.

Deniz kabuğunun içindeki inci tanesine parmağının ucuyla dokunup bir babasına bir kolyeye bakmaya başladı. Amara'nın gözlerindeki ilgiyle mest olan Demir, "Annesinin kızı," diyerek alay etti. "Mücevheri görünce kendinden geçti."

Gülümsememi saklamaya çalıştım. Tamam, itiraf ediyordum. Bana da sürekli hediyeler ve çiçekler alıyordu. Bu durum aşırı hoşuma gidiyordu. Sadece Amara'yı değil, beni de şımartıyordu.

Boğazımı temizleyip homurdandım. "Ama kolyeyi takabilmesi için en az beş yılı var."

"Kasasına koyarım," diyen kocamla kıkırdadım. Bir yaşındaki çocuğun kasasının şimdiden içi ağzına kadar doluydu ve boyutu küçük olmayan

o kasanın zaman içinde ne hale geleceği merak konusuydu. "İstediği zaman alır, takar. Hem belki büyüyünce beğenmez," dediğinde yüzü düştü. "Sonuçta zevklerimiz aynı olmayabilir."

Bu bir yalandı.

Amara ile Demir'in şimdiden çok fazla ortak özelliği vardı ve bunlardan biri kesinlikle zevkleriydi. Aynı şeyleri beğeniyorlar, aynı şeylerden hoşlanmıyorlardı. Özellikle bir yaşındaki bir çocuğun İnferno'nun içinde oradan oraya emeklerken ya da yürümeye çalışırken yüzündeki paha biçilemez mutluluğu anlatmaya kelimelerim yetmezdi. Kesinlikle babasının oyun parkını kendi oyun parkı haline getirmek için sabırsızlanıyor gibi gözüküyordu.

Uzanıp Demir'in yanağını okşadım. Dizlerimde oturan Amara'ya dikkat ederek eğildim ve dudaklarına büyük bir öpücük kondurup deli ve divanesi olduğum gözlerine bakarak saçmaladığını kibar bir dille anlattım. "Senin beğendiğin bir şeyi Amara'nın beğenmediğine henüz şahitlik etmedim. Sen de biliyorsun, tam bir babasının kızı."

Demir sırıttı. "Öyle, değil mi?"

"Evet," dedim gülerek. "Aynen öyle."

Amara babasına tekrar bir hamle yaptı. Bunun üzerine bebeğimi yere, ayaklarımın dibine bıraktım. Babasına doğru emekleyip elini tuttu ve yavaşça kendini kaldırdı. Ayaklarının üstünde dengesiz bir şekilde durduğunda Demir onu destekledi. Ardından diğer kutuları işaret etti. "Şimdi hangisini açalım babacığım?"

Gözlerini kutuların üzerinde gezdiren kızım minik parmağını kaldırdı. Kutuyu işaret etmesinin tek nedeni beyaz kutuyu bağlayan kurdelenin pembe olması olabilirdi. *Chanel* markasına ait olan kutuyu alan Demir ile içinden ne çıkacağını görmek isteyip istemediğime emin olamadım. Kocam iki eliyle kutuyu açtı ve içinden tek parmağımla taşıyabileceğim kadar ufak, pembe renkli bir çanta çıkardı.

Amara çığlık atıp ellerini bir aşağı bir yukarı salladığında fazla heyecanlanmıştı.

Demir haline gülerek minik çantayı onun bileğine astı ve Amara çantayı bir yere fırlatmadan önce kızına göz atıp mırıldandı. "Çok yakıştı bebeğim." Burnunun ucunu öptü. "Dedenlere giderken takabilirsin." Aynı markadan aldığı başka bir kutuyu açtı. İçinden dünya tatlısı pembe renkli bir elbise çıkardı. Bana bakarak sorguladı. "İkisiyle çok sevimli olmaz mı?"

Evet, kızımızı bez bebek gibi giydirmek hoşumuza gidiyordu ve bu konudaki tek suç ona ait değildi. Cidden de Amara bu ikili kombinle fazla şeker olacaktı.

Başımı sallayarak onu onayladığımda baba kız diğer kutuları açmaya başladılar. Bazen Demir'in aşırı hareketleriyle Amara'ya karşı nasıl bir disiplin sağlamam gerektiğini bilemesem de aslında bu duruma gerçekten kızamıyordum. Çünkü Demir, kendi sahip olamadığı her şeyi Amara'ya vermek istiyordu. Dünyanın en mutlu bebeği ve çocuğu olarak büyümesi için elinden geleni yapmaya hazırdı. Asla bir eksiği olmasına katlanamazdı. Ve dikkat ettiği bir diğer şey de Amara'nın asla üşümemesiydi. Kış aylarında ve soğuk havalarda onu dışarıya çıkarmaktan bile çekiniyordu. Bunun nedeni sadece hastalanma ihtimali değildi. Soğuk havalar ona çocukluğunu anımsatıyordu. Amara'nın sahip olmasını istemediği ve bunun için gerekirse cennet ile cehenneme savaş açabileceği o çocukluğunu.

İkisini izlerken yüzümden gülümsememi eksik edemedim.

Birlikte kutuları açıp keyifle vakit geçirdiler. Amara babasının aldığı her hediyede daha çok mutlu oluyordu. Hiçbir zaman bu durumdan sıkılmıyor, armağanlara karşı burun kıvırmıyordu.

Kerberos koltukta yanıma gelip başını dizime yasladığında onu severek halının üstünde oturmuş, hediyeleri inceleyen ikiliyi izlemeye devam ettim. Küçük ailemin bana sonsuz bir mutluluk veriyor oluşu kalbimi her defasında sıcacık ediyordu. Onları hiçbir şeye değişemez, en ufak bir kusur bile bulamazdım. Eğer İnferno'ya adım attığım ilk gece ileride böyle bir hayat yaşayacağımı bilseydim, kesinlikle cehenneme daha önce gelirdim.

Bakışlarım Demir'in geçen ay hediye ettiği saate kaydı. Akşam yemeği vaktinin geldiğini fark ettiğimde yerimden kalkıp mutfağa ilerledim. Amara'ya duş aldırmadan önce Demir'in iki ay önce inşa ettirdiği kış bahçesindeki masayı hazırlamıştım. Yemekleri ısıtmamla sofraya geçebilirdik. Her şeyi halledip salona geri döndüğümde Amara ile Demir'i bıraktığım yerde bulamadım. Çatılan kaşlarımla evin içinde adımlayıp nereye kaybolduklarını anlamaya çalıştım.

"Persephone," diye kulağıma fısıldayan sesle yerimden sıçradım.

Ne ara ardıma geçtiğini anlayamadığım kocama ve kızıma döndüğümde karşılaştığım tabloyla gülümsedim. Ölüm çiçeklerinden oluşan devasa demeti tutan Demir'e sözde yardım eden Amara ile mutluluğum arttı. Hayatımın aşkları çiçekleri bana uzattığında sevgili kocam konuştu. "Bebeğimizi doğurduğun için minnettarım bebeğim." Çiçekleri elinden alıp

ona yanaştım ve ilk onu ardından Amara'yı öptüm. "Beni hamile bıraktığın için teşekkür ederim, Hades."

Demir sırıttı. "Benim için bir şerefti, *moya koroleva*."

Birlikte sofraya geçtiğimizde her zamanki gibi Amara babasının kucağında oturmayı tercih etti. Demir onunla yemek yemeye alışmıştı ve genelde gündüzleri Amara'ya vakit ayıramayarak çalıştığı için geceleri kızımızı rahat bırakmıyordu. Ben ise haftanın üç günü kliniğe gitsem de geriye kalan günlerde genelde Dokuzuncu Çember'deki yeni ofisimde çalışıyordum. Seanslarımı *online* almak Amara ile vakit geçirirken işlerimi halledebilmemi sağlıyordu.

Minik kızım yaramazlık yapmak isteyerek babasının şarap kadehine uzandığında ona dik dik bakmamla ellerini geri çekti. Gülerek başını babasının göğsüne gömdüğünde tebessümümü sakladım.

Yemeğin ardından pastayı getirdim.

Beyaz kremayla kaplı pastayı gördüğü gibi babasının kucağında hareketlenen kızım üstündeki mumları umursamadan pastayı avuçlamaya çalıştığında, Demir onu geriye çekip kendini yakmaması için mücadele etti.

"Ateşle oynaman için daha erken prenses," diyen sevgili kocamın alaylı tonlamasıyla ona da arada Amara'ya attığım uyarı dolu dik bakışlarımdan yolladım. Amara, babasının sözlerini anlamış gibi sırıttı. İkisiyle nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. Sanırım Amara ergenliğe girdiğinde Alin'i mumla arayacaktım.

Demir ile Amara'nın yanına ilişip hafifçe eğildim. Demir ile ikisi aynı ifadeyle bana bakarlarken öylesine benzer gözüküyorlardı ki kalbim şahit olduğu manzara karşısında sızladı. Bana bakan iki adet altın misali ışıldayan göz vardı. Birbirlerinin aynıydılar ve bu beni dehşet mutlu ediyordu.

"Anneciğim," diyerek Amara'ya odaklandım. Beni anlayacakmış gibi konuştuğumda dudaklarını aralayarak dikkatini tamamen bana verdi. "Şimdi mumları üflemeden önce bir dilek tutman lazım. Gözlerini kapatıp en çok istediğin şeyi düşün."

Bana dik dik bakmakla yetindi.

Kıkırdayarak gözlerimi yumdum. "Bak böyle kapa gözlerini," dedim ve bakışlarımı aralayıp ona baktığımda gözlerini yumduğunu gördüm. "Şimdi çok istediğin bir şeyi düşün."

Asla dediğimi yaptığını sanmıyordum.

Saniyeler içinde gözlerini aralayıp bir bana bir babasına baktı ve tekrar pastaya saldırmak üzere kendini Demir'in kucağından attı. Sabırsızlığı ve

babasının onu dizginlemeye çalışıyor olmasıyla sinirle bağırdı. Evet, tahammül seviyesi tükendiğinde aşırı zor bir bebek haline gelebiliyordu.

"Bence mumları üfleyelim, Persephone," diyen Demir zevkten dörtköşe olmuştu. "Çünkü meleğim her an şeytanlaşabilir."

Haklılık payı öylesine yüksekti ki ona eşlik ederek mumları üflemem saliselerimi bile almadı. Sönen mumları pastanın üstünden aldığımda Amara minik ve tombul parmaklarını kremaya gömdü. Pastayı katlederek kremaya buladığı ellerini kaldırdı. Minik parmaklarını ağzına götürdü. Ona duş aldırmakla hata ettiğimi anladım.

Amara kremaya buladığı parmaklarını babasının dudaklarına yasladığında Demir, Amara'nın dudaklarına bulaştırdığı kremayı yaladı. Minik kızım ikram sırasında bana geldiğinde onu kıramadım. Üstünü kirletmesini umursamadan pastasını istediği gibi mahvetmesine izin verdim.

Dakikaların ardından her yerinin pasta oluşuyla Demir kucağında Amara'yla sofradan kalktı. O Amara'yı temizlerken ben ortalığı topladım. Geçen uzun süreyle haber alamadığım ikilinin neler yaptığını öğrenmek üzere Amara'nın odasına girdim ve Demir ile Amara'yı lavaboda buldum. Tamamen temizlenen kızımın saçlarını yavaşça tarayan Demir'i gördüğümde kapının kenarına yaslanıp onları izlemeye başladım. Saçlarını okşayıp kızıl tutamlara buseler konduran adama hayran bakışlar atan Amara kalbimi sızlattı.

Demir, kremlediği elleriyle Amara'nın vücudunu ardından yüzünü nemlendirdi. Bebek yağıyla parmaklarını ovuşturup ona masaj yaparken oldukça keyifli gözüküyordu. Biliyordum ki Amara'yla ilgilendiği anlarda kendini iyi hissediyordu.

Her şey tahminlerimin ve hayallerimin ötesindeydi.

Ama asıl aklımı zorlayan şey Demir Karadağ'dı.

Hades'im, cehennemimin kralı, gerçek olamayacak kadar saf ve kutsaldı. Her zaman Amara ile benim birer melek olduğumu söylüyordu ama onun da bizden bir farkı yoktu. Evet, kanatları siyah rengindeydi fakat o rengin nedeni ruhu değildi.

Kimileri ondan korkar, çekinirdi. Eminim ki kimse onu karşısına almak istemezdi. Herkes için tehlikeli bir şeytandı ama benimle Amara için kurtarıcıydı. Bizi sonsuz bir sevgiyle seviyor, en kıymetlileri olduğumuzu hissettiriyordu. Bana bir cennet vermiş, uçmayı öğretmişti. Ona baharı getirdiğimi söylüyordu ama çiçek açabiliyor olmamın tek nedeni oydu.

Dünyada ve ahirette, benim için tek yoldu.

Çünkü aşkımız ölümsüzdü.

Demir

Mucize.

Benim güzel mucizem, benden aldığı sarıya çalan kehribar gözleriyle yüzüme bakarken hayatımın ne ara bu hale geldiğini bilemedim. İçinde kavrulduğum alevlerle çevrili o çukurdan çıkmakla kalmamış kendime son nefesime dek koruyup seveceğim iki güzel kadın bulmuştum.

Onlara duyduğum sevgi acı vericiydi.

Yüzlerine baktığım an kalbim sızlıyor, bedenim uyuşuyordu. Güldüklerinde içime bir mutluluk yayılıyor, yüzleri asıldığında her şeyi parçalama isteğim bütün şiddetiyle beni ele geçiriyordu. İyi ya da neşeli olmadıklarında aklımı yitireceğimi düşünüyordum. Onlara bir zarar gelme ihtimaliyle her gece kâbuslar görüyordum çünkü takıntılıydım. Kızıma ve karıma, haddinden fazla âşıktım ama şikâyetçi değildim. Dünyaya yüzlerce kez tekrar gelsem, bütün acıları tek başıma göğüsleyip yine onlara ulaşabilmek adına sürünebilirdim.

Amara'ya pijamalarını giydirip onu yatırdığım yerden kaldırdım ve kucağıma aldım. Göğsüme başını yaslayıp kızıl tutamlarını öptüğümde büyüdüğünde annesininkiler kadar çarpıcı olacak olan saçlarını sevdim. Hem nasıl bir genç kız olacağını merak ediyor hem de hiç büyümesin istiyordum. Gerçi yaş almasının bir önemi olmayacaktı çünkü daima benim minik bebeğim olarak kalacaktı.

O kucağımdayken odasında adımladım.

Uyku saati gelmişti ve mahmurluğu üstündeydi. Yine de kendini uykuya teslim etmemek için direniyor, bana bakarak aralık kalan şekilli dudaklarıyla öylece göğsümde yatıyordu. Helen bizi izlemeyi bırakıp duş almak ve üstünü değiştirmek adına odamıza gitmişti. Bugün yorulduğu için onunla ilgilenmem gerekiyordu ama Amara bana fazla bağımlıydı. Özellikle geceleri beni bırakmazdı. O uykuya dalana dek yanından ayrılamazdım.

Başımı eğip Amara'ya baktım. Gözlerimin içine içine bakan küçük kızıma karşılık alayla mırıldandım. "İçimden bir ses, gitmemem için uyumadığını söylüyor."

Dediğimi anlamış gibi dudağının kenarını kıvırdı. Gülümseyerek ona daha sıkı sarıldım. Bu halleri delirecekmiş gibi hissetmemi sağlıyordu

çünkü beni bu kadar seveceğini asla düşünmemiştim. Aksine en büyük korkum Amara'nın beni sevmemesiydi. O doğana dek, her gecemi ona kendimi sevdirebilmek için ne yapabileceğimi düşünerek harcamıştım. Doğduğunda ve onu kollarıma aldığımda ise âşık olduğum minik canlının beni en az annesi kadar sevebileceğini görmüştüm. Dünyaya gelişiyle gözlerini açtığı gibi parmağımı tutmuş ve bir daha hiç bırakmamıştı.

Başını kolumun girintisine yaslayarak onu kucakladım ve penceresinin kenarına yaslanıp dışarıya baktım. Yıldızların süslediği geceyi izledim. Minik parmaklarını göğsümde dolaştıran küçük sevgilime uyuyabilmesi adına çoğu gece yaptığım şeyi yapmaya karar verdim. "Sana bir masal anlatacağım, *moya printsessa*."

Amara Rusça konuştuğum zamanlarda anlayamadığım bir şekilde aşırı mutlu oluyor ve heyecanlanıyordu. Özellikle hızlı bir şekilde cümleleri sıralarsam hipnotize olmuşçasına gözlerini üzerimden çekemiyordu.

Dudaklarına, burnuna, tombul yanaklarına ve en sonunda benim imzam olan gözlerine baktım. Beni can kulağıyla dinliyor gibi gözüken kızımdan gözlerimi ayırmadan yüzümdeki buruk tebessümle mırıldandım. "Evvel zaman içinde yalnızlığıyla kahrolan ama bunu kendine saklayıp bir kral gibi günlerini geçirirken içten içe can veren bir adam varmış. O adam öylesine soğukta kalmış ki kendini ısıtabilmek için bir cehennem yaratmış. Ona dayatılan her şeyi kabul edip, başına gelenleri hak ettiğine inanarak günlerini ziyan etmeye başlamış."

Amara'nın minik parmağını tutup ucunu öptüm.

"Çaresiz bir mahkûmdan farksızmış. Kurtuluşu olmadığını düşünerek cezasını kabullenmiş ve fani dünyadaki günlerini bir günahkâr gibi geçirmek istemiş. Oysa içinde can veren bir aziz de varmış. Beş yaşındayken ruhunda öldüğünü sandığı bir diğer yarısı, adamın kanatlarını koparmış."

Minik kızım buna karşı çıkıyor gibi mırıldanıp parmağını kalbime bastırdı. Belki de babasının günah çıkarttığını anlamıştı. Küçük eliyle dokunduğu o kalbin annesine kadar donmuş ve kararmış olduğundan habersizdi. O kalp, Helen ile bir anlam kazanmış ve Amara'yla taçlanmıştı. Öncesinde ise tek işlevi kan pompalamaktı.

"Kendine bir cehennem kurmuş o adam," diye fısıldadım. "Herkesin ona Hades demesine neden olan bir cehennem. Aniden gerçek bir kral haline gelmiş. Kimsenin evine kabul edilmeyen o çocuk büyüyüp herkese kucak açan bir evin sahibi olmuş. Yine de kendini hiçbir zaman yuvasında

* Prensesim. (Rus)

hissedememiş çünkü bunun anlamını dahi bilmiyormuş. Ona kimse yuvanın nasıl olacağını öğretmemiş."

Amara elini uzatıp çeneme dokundu.

Kızımla aramızda bir bağ vardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi, emin değildim fakat Amara ile gözlerimizle anlaşabiliyorduk. Kehribarları bana fısıldıyor, bakışları adeta konuşuyordu. Tek kelime etmesine ya da anlamsız sesler çıkararak kendini ifade etmeye çalışmasına gerek yoktu. Bana bakması yeterliydi ve ben, ne demek istediğini anlardım.

"Sonra ne olmuş?" diyerek tebessüm ettim. "Sonra bir melek gelmiş. Görünüşü cehennem, içi cennetmiş. Kralın yanındaki tahta oturuvermiş ve bir anda kraliçe haline gelmiş. Hades'in ruhunu görmüş, kalbinin kısık sesini duymuş ve ilkle son aşkı olmuş."

Amara alıngan bir tavırla dudaklarını aralayıp elini çektiğinde gülümsemem büyüdü. "Özür dilerim," dedim ve kendimi düzelttim. "İlk ve son aşkı olmuş ama aynı zamanda krala en az onun kadar seveceği bir prenses de vermiş. Kızıl saçlı ve altın gözlü bir prenses."

Minik bebeğim başını koluma gömerek utanmış gibi bakışlarını kaçırdığında yanağını öptüm. Onu göğsüme bastırarak pencereden dışarıya baktım. Kollarımda hafifçe küçük bedenini sallayarak uyuması için çabaladım. Bütün bu süreç zarfındaysa gülümsememi yüzümden silemedim. Kokusunu içime çektim. *Cenneti bulmak sandığım kadar zor değilmiş,* diye düşündüm. Helen'in gözleri ve Amara'nın kokusu, yeterliydi.

Dakikaların ardından Amara sonunda uykuya daldı.

Onu beşiğine yatırıp dikkatle üstünü örttüm. Ardından bir süre beşiğine yaslanarak onu izledim. Huzurla uyuyor, aralanmış dudaklarından verdiği nefeslerle rüyalar âleminde geziyordu. Birkaç saate bizi uyandıracaktı. Bu yüzden o süre zarfında Helen ile ilgilensem iyi olurdu.

Tombul yanağını yavaşça okşayıp fısıldım. "İyi geceler, kızıl incim."

Bebek monitörünü alıp odasından çıktım ve kapıyı aralık bıraktım. Köşesinde yatan Kerberos'a göz atıp mutfağa yöneldim. Papatya çayı yapıp elimdeki kupayla odamıza girdiğimde Helen üstüne geçirdiği geceliğiyle yatağın kenarına oturmuş vücudunu kremliyordu. Yanına oturup elimdeki kupayı uzattığımda bana minnetle baktı. Dudaklarımı hızla öpüp elimdeki kupayı aldı. "Teşekkür ederim sevgilim."

Vücut losyonundan biraz avucuma sıktım ve uzun bacaklarını kucağıma aldım. Bacaklarını kremleyip o çayını içerken konuştum. "Seninle ilgilenemediğim bir gün oldu, Persephone. Kendimi nasıl affettirebilirim?"

"Şu an iyi bir iş çıkarıyorsun, *kardia mou.*"

"Emrinizdeyim, tanrıçam."

Kıkırdayarak saçlarını savurdu ve buharı tüten çaydan küçük bir yudum aldı. Boşta kalan koluna uzanıp kremi omuzlarından başlayarak parmak uçlarına dek yedirmeye başladım. Mis gibi kokan tenine karşı daha fazla dayanamayıp açıkta kalan boynunu öpüp dişledim. Huylanarak geriye çekildiğinde gülümsedim. Esnediğindeyse kupasını elinden alıp ayağa kalktım. Bana şaşkınlıkla bakan kadınım için yatak örtüsünü aralayıp başımla yatağı işaret ettim. "Uyku vakti, Persephone."

"Sevgilim karıştırdın, bebek olan ben değilim."

"Sen Amara'dan önce bebeğimdin. Bu değişmedi."

Gülümseyerek yatağın kendi tarafına doğru emeklediğinde havaya kalkan kalçasına hafifçe vurmadan edemedim. Başını yastığa koyup yatağa gömüldüğünde üstünü örttüm ve alnını öptüm. Ardından üstümdekileri çıkarıp hızlı bir duş aldım. Kurulanıp üzerime geçirdiğim iç çamaşırımla yatağa yattım. Örtünün altına kıvrılıp güzel karıma uzandım. Helen kendini üstüme attı. Bana ağaca sarılan bir koala misali yapışırken ne denli varlığımı özlemiş olduğunu anladım. Başını boynuma gömüp sıcak nefesini tenime çarptı. Kızıl tutamlarını okşadığım sırada uykulu bir tonlamayla mırıldandı. "İyi geceler, Hades."

Sevdiğim kadının tenini okşadım. Helen bana hayalini kuramayacağım bir hayat vermiş, içimdeki bütün buzları eritmişti. Ve bana hikâyemizin asla bitmediğini çünkü bitemeyeceğini kanıtlamıştı.

Kitabımızın sayfası kapansa bile biz bir yerlerde nefes almaya devam edecek, birbirimize aşkla bakarken bütün kural ve kaideleri yıkacaktık. Toprağın altında ve gökyüzünün üstünde, soğuk bir kış gecesinde ya da yaz güneşinde, baharda açan ilk çiçekte ve sonbaharda dökülen ilk yaprakta, daima bir noktada izimizi bırakacaktık.

Çünkü bunun için var edilmiştik.

Kanatlarımın altında ışıldayan kadına bakarak tebessüm ettim ve her gece söylediğim sözleri tekrar fısıldadım. "İyi geceler, Persephone."

SON

YOKSA DEĞİL Mİ?

YAZAR NOTU

Helen ve Demir'in hikâyesine veda ettik. Benim için dünyanın en eşsiz çiftlerinden çünkü kalbime dokunabildiler. Onları kaleme almak bir şeref-ti. Umarım ki hikâyelerini beğenip keyifle okumuş, sayfalarda kendinizden izler bulabilmiş ve onların aşk hikâyesine şahitlik etmekten mutluluk duyabilmişsinizdir.

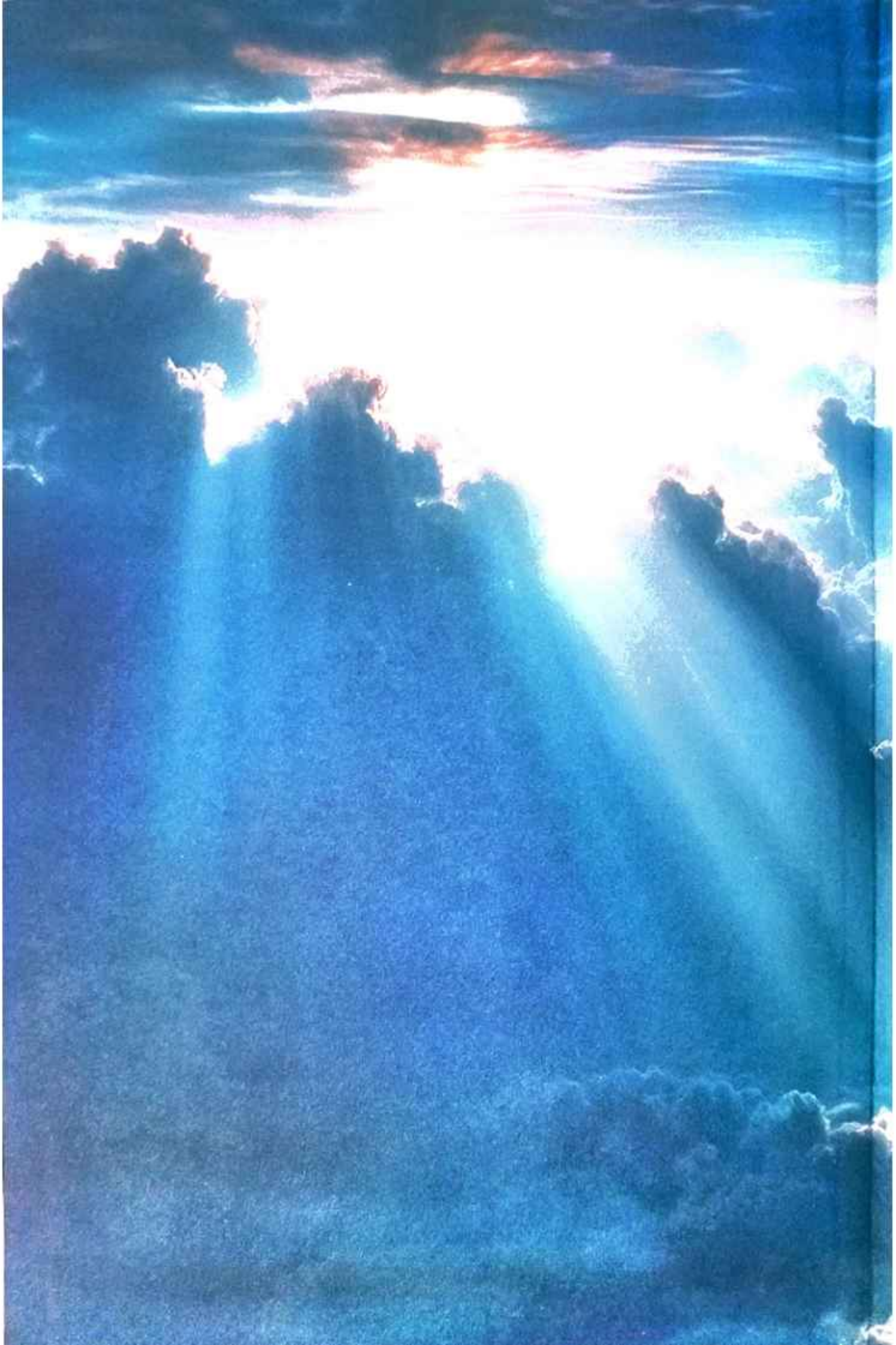
Kitabın başında da belirttiğim gibi İlahi Üçlemesi serinin diğer iki kitabı olan Araf ve Paradiso ile devam edecektir. Araf; Alin Saral ve Ensar Kurt'un hikâyesine odaklanıyor. Paradiso ise Amara Lina Karadağ ile Ares Kılıç'a...

İnferno'nun son sayfalarında, "Ama şuna ne oldu?" diye sorguladığınız karakterler ve yerler olabilir. Bu normal, çünkü bu karanlık evrenlerin ucu birbirine bağlı. Araf ve Paradiso'nun gelişiyle bütün taşlar yerine oturacaktır. Yine de şunu özellikle belirtmek istiyorum ki diğer kitaplar Helen ile Demir'in hikâyesine odaklanmıyor. Onların macerası burada sonlandı. Diğer kitaplarda onları yan karakter olarak göreceğiz. Hayatlarına dair gelişmeler öğrenecek olsak da kurguların merkezlerinde olmayacaklar.

Kafanıza takılmış olabilecek bir diğer nokta da biliyorum ki Dimitri Volkov, Demir'in gerçek ailesi ve erkek kardeşinin hayatına sızması için anlaşma yaptığı kadın Lara Altun. Evrenimin genişliği tam olarak burada devreye giriyor. Nasıl Hektor'u okuduğunuz ayrı bir serim varsa -Persona-, Araz Vladimirov, Adrian Dwight ve Dimitri Volkov'un da dahil olduğu ayrı bir serim var. Dimitri Volkov ve Lara Altun'un başkarakterler olduğu Rusalka da bu noktada İnferno'yla bağlantılı yan bir kitap diyebiliriz. Bu hikâyenin detaylarını öğrenmek için o kitabı okumanız gerek ama istemezseniz de yine Helen ve Demir'in hikâyesine dair bir şey kaçırmış olmazsınız çünkü onlar kendi dünyalarında ve bu üç kitapta zaten tamamlandılar.

Karmaşık bir zihnim ve kalabalık bir evrenim olabilir fakat her bir noktasını sizlerle buluşturup tanıştırmak için fazlasıyla heyecanlıyım. Lütfen gelişmeler için Pukka Yayınları'nın sosyal medya hesaplarını ve kişisel sosyal medya hesaplarımı takip etmeyi unutmayın.

Seviliyorsunuz!

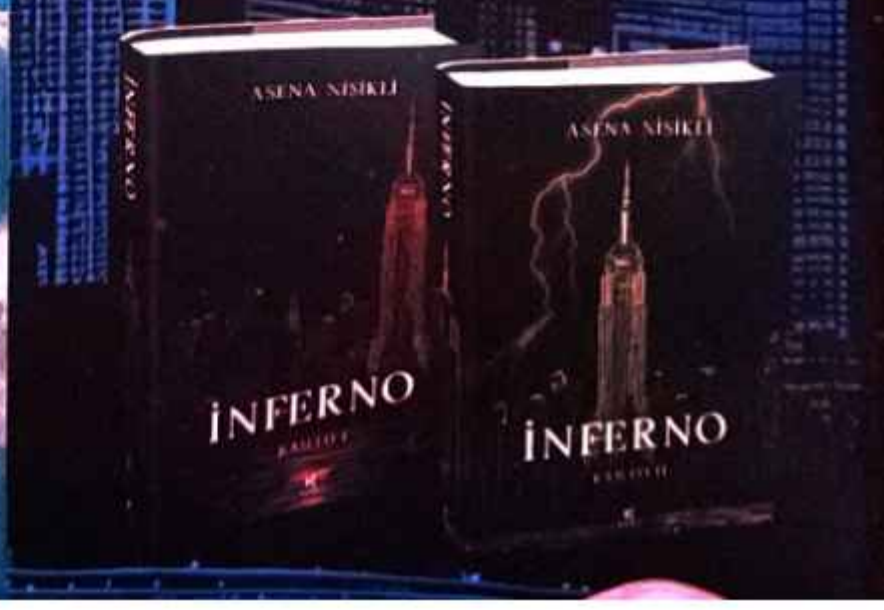

ASENA NİŞİKLİ

11 Haziran 1998'de Kırklareli'de doğan Psikolog Asena Nişikli, İstanbul'da yaşamakta ve klinik yüksek lisansını tamamlamaktadır. *İnferno - Kanto III* yazarın basılı beşinci eseridir.

pskasenanisikli

KathyCalanthe

CEHENNEMİN DİBİNDEN
ARAFIN BOŞLUĞUNA ULAŞAN
DEMİR KARADAĞ VE HELEN SARAL İÇİN
ARTIK CENNETE KAVUŞMA VAKTİ GELMİŞTİR.

Hades ve Persephone sınavlarını vermiş, herkese ve her şeye rağmen birbirlerini seçmiştir. Sırların ve geçmişlerinde kalan acı gerçeklerin onlara engel olmasına müsaade etmeyen ikili, herkese karşı bir olmuştur. Fakat kopan kıyametin ardından ortaya çıkan mahşer gününde yanan Helen ile Demir artık sadece savaşmak değil, o savaşı kazanmak zorundadır. Sadece kendileri için değil, evleri olarak gördükleri İnferno ve aileleri için de.

Cehennemin kral ve kraliçesi, jübilelerini yaparken hikâye bütün aksiyonu, gizemi ve heyecanıyla veda etmek üzere geri dönüyor.

YETKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786259 629186